

Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng, Xin Dịu Dàng Chút

Contents

Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng, Xin Dịu Dàng Chút	7
1. Chương 1 : Nhục Nhã Trong Tầng Hầm! (1)	8
2. Chương 2 : Nhục Nhã Trong Tầng Hầm! (2)	9
3. Chương 3 : Nhục Nhã Trong Tầng Hầm! (3)	10
4. Chương 4 : Nhục Nhã Trong Tầng Hầm! (4)	11
5. Chương 5 : Nhục Nhã Trong Tầng Hầm! (5)	12
6. Chương 6 : Nhục Nhã Trong Tầng Hầm! (6)	14
7. Chương 7 : Khi Nào Luyện Rành Kỹ Xảo Thì Tôi Tìm Tôi! (1)	15
8. Chương 8 : Khi Nào Luyện Rành Kỹ Xảo Thì Tôi Tìm Tôi! (2)	16
9. Chương 9 : Khi Nào Luyện Rành Kỹ Xảo Thì Tôi Tìm Tôi! (3)	17
10. Chương 10 : Khi Nào Luyện Rành Kỹ Xảo Thì Tôi Tìm Tôi! (4)	18
11. Chương 11 : Khi Nào Luyện Rành Kỹ Xảo Thì Tôi Tìm Tôi! (5)	19
12. Chương 12 : Khi Nào Luyện Rành Kỹ Xảo Thì Tôi Tìm Tôi! (6)	20
13. Chương 13 : Khi Nào Luyện Rành Kỹ Xảo Thì Tôi Tìm Tôi! (7)	21
14. Chương 14 : Khi Nào Luyện Rành Kỹ Xảo Thì Tôi Tìm Tôi! (8)	22
15. Chương 15 : Khi Nào Luyện Rành Kỹ Xảo Hãy Tôi Tìm Tôi! (9)	24
16. Chương 16 : Khi Nào Luyện Rành Kỹ Xảo Hãy Tôi Tìm Tôi! (10)	25
17. Chương 17 : Khi Nào Luyện Rành Kỹ Xảo Hãy Tôi Tìm Tôi! (11)	26
18. Chương 18 : Khi Nào Luyện Rành Kỹ Xảo Hãy Tôi Tìm Tôi! (12)	27
19. Chương 19 : Nửa Đêm Dụ Tình! (1)	28
20. Chương 20 : Nửa Đêm Dụ Tình! (2)	29
21. Chương 21 : Nửa Đêm Dụ Tình! (3)	31
22. Chương 22 : Nửa Đêm Dụ Tình! (4)	32
23. Chương 23 : Nửa Đêm Dụ Tình! (5)	33
24. Chương 24 : Kinh Ngạc Ở Bữa Tiệc 1	35
25. Chương 25 : Kinh Ngạc Ở Bữa Tiệc 2	36
26. Chương 26 : Kinh Ngạc Ở Bữa Tiệc 3	37
27. Chương 27 : Kinh Ngạc Ở Bữa Tiệc 4	37
28. Chương 28 : Kinh Ngạc Ở Bữa Tiệc 5	38
29. Chương 29 : Kinh Ngạc Ở Bữa Tiệc 6	39
30. Chương 30 : Đi Theo Chàng Trai Xa Lạ Về Nhà! 1	40
31. Chương 31 : Theo Chàng Trai Xa Lạ Về Nhà 2	41
32. Chương 32 : Theo Chàng Trai Xa Lạ Về Nhà 3	42
33. Chương 33 : Theo Chàng Trai Xa Lạ Về Nhà 3	44
34. Chương 34 : Theo Chàng Trai Xa Lạ Về Nhà 5	45
35. Chương 35 : Theo Chàng Trai Xa Lạ Về Nhà 6	46
36. Chương 36 : Cô Còn Trong Trắng Sao? 1	47
37. Chương 37 : Cô Còn Trong Trắng Sao? 2	48
38. Chương 38 : Cô Trả Hết Nợ Sao? 3	50
39. Chương 39 : Nỗi Ô Nhục Trở Thành Nữ Giúp Việc! 1	51
40. Chương 40 : Nỗi Ô Nhục Trở Thành Nữ Giúp Việc 2	52

41. Chương 41: Nỗi Ô Nhục Trở Thành Nữ Giúp Việc 3	53
42. Chương 42: Cầu Người! (1)	54
43. Chương 43: Cầu Người! (2)	55
44. Chương 44: Cầu Người! (3)	56
45. Chương 45: Cầu Người! (4)	58
46. Chương 46: Cầu Người! (5)	59
47. Chương 47: Nữ Nhân Đưa Tới Cửa 1	60
48. Chương 48: Nữ Nhân Đưa Tới Cửa 2	61
49. Chương 49: Nữ Nhân Đưa Tới Cửa 3	62
50. Chương 50: Phụ Nữ Đưa Tới Cửa! 4	63
51. Chương 51: Phụ Nữ Đưa Tới Cửa (5)	64
52. Chương 52: Phụ Nữ Đưa Tới Cửa (6)	65
53. Chương 53: Phụ Nữ Đưa Tới Cửa (7)	66
54. Chương 54: Phụ Nữ Đưa Tới Cửa :8	67
55. Chương 55: Phụ Nữ Đưa Tới Cửa! (9)	68
56. Chương 56: Phụ Nữ Đưa Tới Cửa! (10)	70
57. Chương 57: Hấn Mang Phụ Nữ Khác Về Nhà! (1)	71
58. Chương 58: Hấn Đưa Phụ Nữ Khác Về Nhà ! (2)	72
59. Chương 59: Hấn Đưa Phụ Nữ Khác Về Nhà (3)	73
60. Chương 60: Hấn Mang Cô Gái Khác Về Nhà! 4	74
61. Chương 61: Hấn Đem Phụ Nữ Khác Về Nhà! (5)	75
62. Chương 62: Hấn Đem Phụ Nữ Khác Về Nhà (6)	76
63. Chương 63: Hấn Đưa Phụ Nữ Khác Về Nhà! 7	77
64. Chương 64: Người Nào Chụp Trộm? (1)	78
65. Chương 65: Người Nào Chụp Trộm (2)	79
66. Chương 66: Người Nào Chụp Trộm (3)	80
67. Chương 67: Người Nào Chụp Trộm? (4)	81
68. Chương 68: Người Nào Chụp Trộm? (5)	82
69. Chương 69: Người Nào Chụp Trộm? (6)	83
70. Chương 70: Người Nào Chụp Trộm? (7)	84
71. Chương 71: Người Nào Chụp Trộm? (8)	85
72. Chương 72: Người Nào Chụp Trộm? (9)	86
73. Chương 73: Nếu Không Coi Trọng Tiền Và Địa Vị Của Tôi, Tại Sao Còn Phải Bò Lên Giường Của Tôi? (1)	87
74. Chương 74: Nếu Không Coi Trọng Tiền Và Địa Vị Của Tôi, Tại Sao Còn Phải Bò Lên Giường Của Tôi? (2)	88
75. Chương 75: Nếu Không Coi Trọng Tiền Và Địa Vị Của Tôi, Tại Sao Còn Phải Bò Lên Giường Của Tôi (3)	90
76. Chương 76: Nếu Không Coi Trọng Tiền Và Địa Vị Của Tôi, Tại Sao Lại Phải Bò Lên Giường Của Tôi (4)	91
77. Chương 77: Nếu Không Coi Trọng Tiền Và Địa Vị Của Tôi, Tại Sao Còn Phải Bò Lên Giường Của Tôi? (5)	92
78. Chương 78: Nếu Không Coi Trọng Tiền Và Địa Vị Của Tôi, Tại Sao Còn Phải Bò Lên Giường Của Tôi (6)	92
79. Chương 79: Nếu Không Coi Trọng Tiền Và Địa Vị Của Tôi, Tại Sao Còn Phải Bò Lên Giường Của Tôi? 7	93
80. Chương 80: Chân Tướng Làm Cho Người Ta Tuyệt Vọng (1)	95
81. Chương 81: Chân Tướng Làm Cho Người Ta Tuyệt Vọng (2)	96
82. Chương 82: Chương 82: Chân Tướng Làm Cho Người Ta Tuyệt Vọng (3)	96
83. Chương 83: Chân Tướng Khiến Cho Người Ta Tuyệt Vọng (4)	97
84. Chương 84: Nhớ Nhưng Vô Ích (1)	98
85. Chương 85: Nhớ Nhưng Vô Ích! (2)	99
86. Chương 86: Ngã Từ Lầu Ba Xuống (1)	100
87. Chương 87: Ngã Từ Trên Lầu Ba Xuống ! (2)	101

88. Chương 88: Ngã Từ Trên Lầu Ba Xuống (3)	102
89. Chương 89: Ngã Từ Trên Lầu Ba Xuống (4)	103
90. Chương 90: Ngã Từ Trên Lầu Ba Xuống ! (5)	104
91. Chương 91: Ngã Từ Trên Lầu Ba Xuống (6)	105
92. Chương 92: Vì Yêu Nên Giao Dịch! (1)	106
93. Chương 93: Vì Yêu Nên Giao Dịch! (2)	107
94. Chương 94: Vì Yêu Nên Giao Dịch! (3)	108
95. Chương 95: Vì Yêu Nên Giao Dịch! (4)	109
96. Chương 96: Vì Yêu Nên Giao Dịch! (5)	110
97. Chương 97: Vì Yêu Nên Giao Dịch! (6)	111
98. Chương 98: Vì Yêu Nên Giao Dịch! (7)	114
99. Chương 99: Vì Yêu Nên Giao Dịch! (8)	115
100. Chương 100: Vì Yêu Nên Giao Dịch! (9)	116
101. Chương 101: Vì Yêu Nên Giao Dịch! (10)	117
102. Chương 102: Vì Yêu Nên Giao Dịch! (11)	118
103. Chương 103: Vì Yêu Nên Giao Dịch! (12)	119
104. Chương 104: Giải Ước! 1	121
105. Chương 105: Giải Ước! 2	121
106. Chương 106: Giải Ước! 3	123
107. Chương 107: Giải Ước! 4	124
108. Chương 108: Giải Ước! 5	125
109. Chương 109: Giải Ước! 6	126
110. Chương 110: Giải Ước! 7	127
111. Chương 111: Giải Ước! 8	128
112. Chương 112: Nợ Ân Tình Của Cậu, Làm Cách Nào Để Trả ? (1)	129
113. Chương 113: Nợ Ân Tình Của Cậu, Làm Cách Nào Để Trả? 2	130
114. Chương 114: Nợ Ân Tình Của Cậu, Làm Cách Nào Để Trả ? 3	131
115. Chương 115: Nợ Ân Tình Của Cậu, Làm Cách Nào Để Trả ? 4	132
116. Chương 116: Nợ Ân Tình Của Cậu, Làm Thế Nào Để Trả? 5	134
117. Chương 117: Nợ Ân Tình Của Cậu, Làm Sao Để Trả Đây? 6	135
118. Chương 118: Nợ Ân Tình Của Cậu, Làm Sao Để Trả Đây? 7	136
119. Chương 119: Nợ Ân Tình Của Cậu, Làm Sao Để Trả Đây ? 8	137
120. Chương 120: Người Phụ Nữ Kia Mất Tích! 1	138
121. Chương 121: Người Phụ Nữ Kia Mất Tích (2)	139
122. Chương 122: Người Phụ Nữ Kia Mất Tích (3)	141
123. Chương 123: Người Phụ Nữ Kia Mất Tích (4)	142
124. Chương 124: Người Phụ Nữ Kia Mất Tích (5)	143
125. Chương 125: Người Phụ Nữ Kia Mất Tích (6)	144
126. Chương 126: Người Phụ Nữ Kia Mất Tích (7)	145
127. Chương 127: Người Phụ Nữ Kia Mất Tích (8)	147
128. Chương 128: Đóa Hoa Đào Nở (1)	148
129. Chương 129: Đóa Hoa Đào Nở (2)	149
130. Chương 130: Đóa Hoa Đào Nở (3)	150
131. Chương 131: Không Thể Buông Tha, Tai Nạn Xe Cộ! 1	151
132. Chương 132: Không Thể Buông Tha, Tai Nạn Xe Cộ! 2	153
133. Chương 133: Không Thể Buông Tha, Tai Nạn Xe Cộ! 3	154
134. Chương 134: Không Thể Buông Tha, Tai Nạn Xe Cộ! 4	155
135. Chương 135: Không Thể Buông Tha, Tai Nạn Xe Cộ! 5	156
136. Chương 136: Không Thể Buông Tha, Tai Nạn Xe Cộ! 6	157
137. Chương 137: Không Thể Buông Tha, Tai Nạn Xe Cộ! 7	158
138. Chương 138: Không Thể Buông Tha, Tai Nạn Xe Cộ! 8	159
139. Chương 139: Đứa Bé Là Của Ai? 1	160
140. Chương 140: Đứa Bé Là Của Ai? 2	162
141. Chương 141: Đứa Bé Là Của Ai? 3	163

142. Chương 142:	Đứa Bé Là Của Ai? 4	164
143. Chương 143:	Đứa Bé Là Của Ai? 5	165
144. Chương 144:	Đứa Bé Là Của Ai? 6	166
145. Chương 145:	Đứa Bé Là Của Ai? 7	167
146. Chương 146:	Đứa Bé Là Của Ai? 8	168
147. Chương 147:	Đứa Bé Là Của Ai? 9	169
148. Chương 148:	Đứa Bé Là Của Ai? 10	170
149. Chương 149:	Đứa Bé Là Của Ai? 11	171
150. Chương 150:	Đứa Bé Là Của Ai? 12	172
151. Chương 151:	Đứa Bé Là Của Ai? 13	173
152. Chương 152:	Tôi Là Văn Hình, Không Phải Tiểu Ảnh Của Anh ! 1	175
153. Chương 153:	Tôi Là Văn Hình, Không Phải Tiểu Ảnh Của Anh ! 2	176
154. Chương 154:	Khoản Vay Nặng Lãi (1)	177
155. Chương 155:	Khoản Vay Nặng Lãi! 2	178
156. Chương 156:	Khoản Vay Nặng Lãi (3)	179
157. Chương 157:	Khoản Vay Nặng Lãi (4)	180
158. Chương 158:	Khoản Vay Nặng Lãi .(5)	181
159. Chương 159:	Khoản Vay Nặng Lãi (6)	182
160. Chương 160:	Khoản Vay Nặng Lãi! 7	183
161. Chương 161:	Khoản Vay Nặng Lãi (8)	184
162. Chương 162:	Khoản Vay Nặng Lãi (9)	185
163. Chương 163:	Kẻ Nào Muốn Hãm Hại Cô Ấy(1)	186
164. Chương 164:	Kẻ Nào Muốn Hãm Hại Cô Ấy (2)	187
165. Chương 165:	Kẻ Nào Muốn Hãm Hại Cô Ấy 3	188
166. Chương 166:	Kẻ Nào Muốn Hãm Hại Cô Ấy? 4	189
167. Chương 167:	Kẻ Nào Đang Hãm Hại Cô Ấy? 5	190
168. Chương 168:	Kẻ Nào Đang Hãm Hại Cô Ấy? 6	192
169. Chương 169:	Kẻ Nào Đang Hãm Hại Cô Ấy? 7	193
170. Chương 170:	Kẻ Nào Đang Hãm Hại Cô Ấy? 8	194
171. Chương 171:	Kẻ Nào Đang Hãm Hại Cô Ấy ? 9	195
172. Chương 172:	Kẻ Nào Đang Hãm Hại Cô Ấy? 10	196
173. Chương 173:	Rung Động. 1	196
174. Chương 174:	Rung Động 2	197
175. Chương 175:	Rung Động. 3	198
176. Chương 176:	Rung Động. 4	199
177. Chương 177:	Rung Động 5	200
178. Chương 178:	Rung Động. 6	201
179. Chương 179:	Rung Động 7	202
180. Chương 180:	Rung Động 8	203
181. Chương 181:	Rung Động. 9	203
182. Chương 182:	Người Phụ Nữ Trong Ảnh! 1	204
183. Chương 183:	Người Phụ Nữ Trong Bức Ảnh Là Ai (2)	205
184. Chương 184:	Người Phụ Nữ Trong Ảnh Là Ai? 3	206
185. Chương 185:	Tranh Tài .1	207
186. Chương 186:	Tranh Tài !2.	208
187. Chương 187:	Tranh Tài !3	209
188. Chương 188:	Tranh Tài !4	209
189. Chương 189:	Tranh Tài !5	210
190. Chương 191:	Tranh Tài !7	211
191. Chương 192:	Tranh Tài ! 8.	212
192. Chương 193:	Tranh Tài ! 9	213
193. Chương 194:	Ghen Túc Bay Ngang! 1	214

194.	Chương 195:	Ghen Túc Bay Ngang! 2	215
195.	Chương 196:	Ghen Túc Bay Ngang! 3'	216
196.	Chương 197:	Ghen Túc Bay Ngang! 4	217
197.	Chương 198:	Ghen Túc Bay Ngang! 5	218
198.	Chương 199:	Ghen Túc Bay Ngang! 6	219
199.	Chương 200:	Ghen Túc Bay Ngang! 7	220
200.	Chương 201:	Ghen Túc Bay Ngang! 8	220
201.	Chương 202:	Ghen Túc Bay Ngang! 9	221
202.	Chương 203:	Ghen Túc Bay Ngang! 10	222
203.	Chương 204:	Động Tình! 1	223
204.	Chương 205:	Động Tình! 2	224
205.	Chương 206:	Động Tình! 3	225
206.	Chương 207:	Động Tình! 4	226
207.	Chương 208:	Động Tình! 5	227
208.	Chương 209:	Động Tình! 6	228
209.	Chương 210:	Động Tình! 7	228
210.	Chương 211:	Động Tình! 8	229
211.	Chương 212:	Động Tình! 9	230
212.	Chương 213:	Động Tình! 10	231
213.	Chương 214:	Động Tình! 11	232
214.	Chương 215:	Động Tình! 12	233
215.	Chương 216:	Động Tình! 13	234
216.	Chương 217:	Động Tình! 14	234
217.	Chương 218:	Động Tình! 15	235
218.	Chương 219:	Động Tình! 16	236
219.	Chương 220:	Động Tình! 17	237
220.	Chương 221:	Khắc Cốt Ghi Tâm! 1	238
221.	Chương 222:	Khắc Cốt Ghi Tâm! 2	239
222.	Chương 223:	Khắc Cốt Ghi Tâm! 3	239
223.	Chương 224:	Khắc Cốt Ghi Tâm! 4	240
224.	Chương 225:	Khắc Cốt Ghi Tâm! 5	241
225.	Chương 226:	Khắc Cốt Ghi Tâm! 6	242
226.	Chương 227:	Vào Công Ty Giúp Hẩn! 1	243
227.	Chương 228:	Vào Công Ty Giúp Hẩn! 2	244
228.	Chương 229:	Vào Công Ty Giúp Hẩn! 3	245
229.	Chương 230:	Vào Công Ty Giúp Hẩn! 4	246
230.	Chương 231:	Vào Công Ty Giúp Hẩn! 5	246
231.	Chương 232:	Vào Công Ty Giúp Hẩn! 7	247
232.	Chương 233:	Vào Công Ty Giúp Hẩn! 8	248
233.	Chương 234:	Vào Công Ty Giúp Hẩn! 9	249
234.	Chương 235:	Vào Công Ty Giúp Hẩn! 10	250
235.	Chương 236:	Vào Công Ty Giúp Hẩn! 11	250
236.	Chương 237:	Vào Công Ty Giúp Hẩn! 12	251
237.	Chương 238:	Lạc 1	252
238.	Chương 239:	Lạc ! (2)	253
239.	Chương 240:	Lạc. 3	254
240.	Chương 241:	Lạc 4	255
241.	Chương 242:	Lạc. 5	255
242.	Chương 243:	Lạc. 6	256
243.	Chương 244:	Lạc 7	257
244.	Chương 245:	Lạc 8	258
245.	Chương 246:	Lạc. 9	259
246.	Chương 247:	Lạc. 10	260
247.	Chương 248:	Lạc. 11	261

248. Chương 249:	Tôi Muốn Cô Thành Người Của Tôi!	262
249. Chương 250:	Tôi Muốn Cô Làm Người Của Tôi! 2	263
250. Chương 251:	Tôi Muốn Cô Trở Thành Người Của Tôi! 3	264
251. Chương 252:	Cha Mẹ Ruột! 1	265
252. Chương 253:	Cha Mẹ Ruột! 2	266
253. Chương 254:	Cha Mẹ Ruột! 3	267
254. Chương 255:	Cha Mẹ Ruột! 4	268
255. Chương 256:	Cha Mẹ Ruột! 5	269
256. Chương 257:	Cha Mẹ Ruột! 6	270
257. Chương 258:	Tôi Sẽ Vẫn Ở Bên Cạnh Em! 1	271
258. Chương 259:	Tôi Sẽ Vẫn Ở Bên Cạnh Em ! 2	272
259. Chương 260:	Tôi Sẽ Vẫn Ở Bên Cạnh Em ! 3	273
260. Chương 261:	Tôi Sẽ Vẫn Ở Bên Cạnh Em ! 4	273
261. Chương 262:	Tôi Sẽ Vẫn Ở Bên Cạnh Em! 5	274
262. Chương 263:	Tôi Sẽ Vẫn Ở Bên Cạnh Em! 6	275
263. Chương 264:	Tôi Sẽ Vẫn Ở Bên Cạnh Em! 7	276
264. Chương 265:	Diễn Trò! 1	277
265. Chương 266:	Diễn Trò! 2	278
266. Chương 267:	Diễn Trò! 3	279
267. Chương 268:	Diễn Trò! 4	280
268. Chương 269:	Diễn Trò! 5	281
269. Chương 270:	Sinh Non? 1	281
270. Chương 271:	Sinh Non? 2	282
271. Chương 272:	Sinh Non? 3	283
272. Chương 273:	Sinh Non? 4	284
273. Chương 274:	Sinh Non? 5	285
274. Chương 275:	Sinh Non? 6	286
275. Chương 276:	Trả Nợ Giúp Tôi, Về Sau Tôi Là Người Của Anh! 1	287
276. Chương 277:	Trả Nợ Giúp Tôi, Về Sau Tôi Là Người Của Anh! 2	288
277. Chương 278:	Trả Nợ Giúp Tôi, Về Sau Tôi Là Người Của Anh! 3	288
278. Chương 279:	Trả Nợ Giúp Tôi, Về Sau Tôi Là Người Của Anh! 4	289
279. Chương 280:	Trả Nợ Giúp Tôi, Về Sau Tôi Là Người Của Anh! 5	290
280. Chương 281:	Trả Nợ Giúp Tôi, Về Sau Tôi Là Người Của Anh 6	291
281. Chương 282:	Trả Nợ Giúp Tôi, Về Sau Tôi Là Người Của Anh! 7	292
282. Chương 283:	Trả Nợ Giúp Tôi, Về Sau Tôi Chính Là Người Của Anh! 8	293
283. Chương 284:	Trả Nợ Giúp Tôi, Về Sau Tôi Là Người Của Anh! 9	294
284. Chương 285:	Ai Là Người Phải Hối Hận Trước?1	295
285. Chương 286:	Ai Là Người Phải Hối Hận Trước? 2	296
286. Chương 287:	Ai Là Người Phải Hối Hận Trước? 3	297
287. Chương 288:	Ai Mới Là Người Phải Hối Hận Trước? 4	297
288. Chương 289:	Ai Là Người Phải Hối Hận Trước? 5	298
289. Chương 290:	Ai Là Người Phải Hối Hận Trước?	299
290. Chương 291:	Ai Là Người Phải Hối Hận Trước! 7	300
291. Chương 292:		301
292. Chương 293:	Thật Xin Lỗi, Tôi Yêu Em! 1	301
293. Chương 294:	Thật Xin Lỗi, Tôi Yêu Em! 2	302
294. Chương 295:	Thật Xin Lỗi, Tôi Yêu Em! 3	303
295. Chương 296:	Thật Xin Lỗi, Tôi Yêu Em! 4	304
296. Chương 297:	Thật Xin Lỗi, Tôi Yêu Em! 5	304
297. Chương 298:	Thật Xin Lỗi, Tôi Yêu Em! 6	305
298. Chương 299:	Chỉ Có Thể Yên Lặng Nhìn Em Rời Xa!	306
299. Chương 300:	Chỉ Có Thể Yên Lặng Nhìn Em Rời Xa! 2	307
300. Chương 301:	Chỉ Có Thể Yên Lặng Nhìn Em Rời Xa! 3	308
301. Chương 302:	Chỉ Có Thể Yên Lặng Nhìn Em Rời Xa! 4	309

302. Chương 303:	Chỉ Có Thể Yên Lặng Nhìn Em Rời Xa! 5	310
303. Chương 304:	Xin Hãy Tha Thứ Cho Anh! 1	311
304. Chương 305:	Xin Em Hãy Tha Thứ Cho Anh! 2	312
305. Chương 306:	Xin Em Hãy Tha Thứ Cho Anh! 3	312
306. Chương 307:	Xin Em Hãy Tha Thứ Cho Anh! 4	313
307. Chương 308:	Xin Em Hãy Tha Thứ Cho Anh! 5	314
308. Chương 309:	Xin Em Hãy Tha Thứ Cho Anh! 6	315
309. Chương 310:	Xin Em Tha Thứ Cho Anh! 7	316
310. Chương 312:	Người Phụ Nữ Ấy Vì Anh Mà Chết! 1	317
311. Chương 313:	Người Phụ Nữ Ấy Vì Anh Mà Chết! 2	318
312. Chương 314:	Người Phụ Nữ Ấy Vì Anh Mà Chết! 3	319
313. Chương 315:	Người Phụ Nữ Ấy Vì Anh Mà Chết! 4	320
314. Chương 316:	Hạnh Phúc ? 1	321
315. Chương 317:	Hạnh Phúc ? 2	321
316. Chương 318:	Hạnh Phúc ? 3	322
317. Chương 319:	Hạnh Phúc ? 4	323
318. Chương 320:	Điên Cuồng Trả Thù! 1	324
319. Chương 321:	Điên Cuồng Trả Thù! 2	325
320. Chương 322:	Điên Cuồng Trả Thù! 3	326
321. Chương 323:	Điên Cuồng Trả Thù! 4	327
322. Chương 324:	Điên Cuồng Trả Thù! 5	328
323. Chương 325:	Điên Cuồng Trả Thù! 6	328
324. Chương 326:	Điên Cuồng Trả Thù! 7	329
325. Chương 327:	Điên Cuồng Trả Thù! 8	330
326. Chương 328:	Điên Cuồng Trả Thù! 9	331
327. Chương 329:	Điên Cuồng Trả Thù! 10	332
328. Chương 330:	Điên Cuồng Trả Thù! 11	333
329. Chương 331:	Điên Cuồng Trả Thù! 12	334
330. Chương 332:	Điên Cuồng Trả Thù! 13	335
331. Chương 333:	Điên Cuồng Trả Thù! 14	336
332. Chương 336:	Điên Cuồng Trả Thù! 17	336
333. Chương 337:	Điên Cuồng Trả Thù! 18	337
334. Chương 338:	Điên Cuồng Trả Thù! 19	338
335. Chương 339:	Điên Cuồng Trả Thù! 20	339
336. Chương 440:	Kết Cục - Ân Ái Không Rời! 1	340
337. Chương 342:	Kết Cục - Ân Ái Không Rời! 3	341
338. Chương 343:	Kết Cục - Ân Ái Không Rời! 4	342
339. Chương 344:	Kết Cục - Ân Ái Không Rời! (hết)	343

Tổng Giám Đốc Lạnh Lùng, Xin Dịu Dàng Chút

Giới thiệu

Tổng giám đốc lạnh lùng, xin dịu dàng chút là lời cầu mong của cô. chỉ mong hân có thể có cái nhìn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-giam-doc-lanh-lung-xin-diu-dang-chut>

1. Chương 1 : Nhục Nhã Trong Tầng Hầm! (1)

“Két!”

Cánh cổng chạm trở đang khép chặt đột nhiên bị một sức lực mạnh mẽ kéo ra, phát ra một tiếng khổng lồ tiếng vang, đánh thức Văn Hình đang ngủ trên ghế sa lon.

Văn Hình bị tiếng vang cực lớn làm cho cả kinh xém chút nữa nhảy dựng lên, đang loay hoay tìm kiếm nơi phát ra âm thanh thì ánh mắt hốt hoảng bỗng nhìn thấy một người đang đi từ ngoài cửa vào, kinh hoảng trên mặt lập tức chuyển thành sự vui mừng, “Anh đã về rồi!”

Cô đi chân trần, mừng rỡ chạy tới bên cạnh người kia, trong nụ cười vui sướng lại có mấy phần thoải mái, mấy phần thẹn thùng, còn có mấy phần chần chờ.

Cô đi tới bên cạnh hắn, nhưng mùi rượu nồng nặc lập tức bao trùm lên khứu giác của cô, làm cô khê nhúu mày, nhưng nụ cười trên mặt vẫn không giảm bớt, “Sao lại uống nhiều rượu như vậy, uống rượu có hại cho sức khỏe, sau này nên uống ít một chút!”

Cô như một người vợ cầu nhàu bên tai hắn, nhưng không nghĩ rằng, đáp lại sự quan tâm của mình lại là một ánh mắt giễu cợt.

Du Thần Ích lạnh lùng liếc Văn Hình một cái, không nói một câu, sau đó xoay người đi tới cầu thang, không thèm quan tâm đến cô.

Văn Hình ngẩn người, sắc mặt hơi tái đi, rất muốn xoay người rời đi, nhưng nghĩ đến phần khế ước kia, cô lại âm thầm cắn răng, đi sát phía sau hắn.

“Du Thần Ích.”. Đợi một tháng, cuối cùng cũng đợi được cho tới khi hắn trở lại, tối hôm nay, dù thế nào cô cũng phải hoàn thành phần khế ước kia.

Cô kêu hắn hai tiếng, nhưng người phía trước lại làm như không nghe thấy, vẫn lung la lung lay đi về phía trước, bước chân nghiêng ngả, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống, cô có chút lo lắng, muốn đưa tay đỡ hắn, lại bị hắn xua tay như đuổi một con ruồi, “Cút ngay!”

Xém chút nữa thì Văn Hình ngã xuống. Cô nhìn bóng lưng của hắn, thon dài, cao lớn, nổi bật bất phàm, nếu chỉ nhìn bóng lưng, thì có một loại lực hút trí mạng, khiến người ta không nhìn được mà muốn thấy diện mạo chân thật của hắn.

Hơn nữa, dung mạo của hắn cũng không làm người ta thất vọng, khuôn mặt như được điêu khắc mà thành, lông mày khí phách, mắt sáng sắc bén, mũi cao, môi mỏng hấp dẫn mà trơn bóng làm cho người ta muốn dâng mình lên, mời hắn cùng triền miên.

Hắn như một kiệt tác xuất sắc nhất của trời cao, cả người tản ra khí chất tôn quý bất phàm, không nhìn ra một tỳ vết nào trên thân hắn, hắn giống người cõi tiên.

Vì xuất sắc như thế, cho nên, đi tới đâu cũng là tiêu điểm ọi người chú ý, hắn tựa như ngôi sao sáng nhất trên bầu trời, luôn phát ra ánh sáng lóng lánh chói mắt, thậm chí, hào quang này còn làm lu mờ tất cả mọi ánh sáng khác.

Hắn chính là tổng giám đốc tập đoàn Over—lord, con trai độc nhất của gia tộc Du thị, Du Thần Ích.

Nghe đồn, hắn là một trong những người đàn ông độc thân hoàng kim được hoan nghênh nhất toàn cầu; Nghe đồn, phụ nữ bên cạnh hắn vô số, nhưng cũng không lưu tình; nghe nói, hắn vẫn nhớ mãi không quên người vợ kết hôn chưa tới nửa tháng không may mắn bỏ mình, còn tính toán cả đời không lấy ai khác nữa; nghe nói.

Từng cái tin đồn một, từng cái đều là chủ đề để mọi người nói chuyện say sưa khi trà dư tửu hậu.

Những điều này, cô đều đã nghe qua, nhưng, có quan hệ gì tới cô đâu!

Giữa cô và hắn, chỉ là một tờ giấy khế ước quan hệ, chờ sau khi khế ước kết thúc, họ liền trở thành hai người xa lạ.

Nghĩ đến đó, cô vừa nhìn Du Thần Ích trên cầu thang, vừa đi nhanh tới, “Em đỡ anh về phòng”

Cô ôm cánh tay hắn, ổn định thân thể không ngừng lay động của hắn.

Du Thần Ích ngừng lại, nghiêng đầu nhìn cô chằm chằm, trong mắt thể hiện tất cả căm hận cùng chán ghét, “Cô muốn tìm đàn ông phải không, nhà tôi còn nhiều người giúp việc mà, tôi không rảnh để đùa giỡn với cô!”

Lời nói nhục nhã cũng không khiến Văn Hinh e sợ, cô yên lặng nhìn hắn, trên khuôn mặt xinh đẹp vẫn hiện lên một nụ cười nhàn nhạt, sáng rỡ mê người, đoạt hồn người. “Người em muốn tìm là anh! Anh đừng quên, em được sự cho phép của mẹ anh mới tiến vào cửa Du gia!”

Du Thần Ích nhìn thần thái tự tin trên mặt cô, không khỏi hơi sững sờ, nhưng ngay sau đó, sắc mặt hắn bỗng trầm xuống, sự tức giận thể hiện trong đôi mắt hắn, “Cô muốn làm gì? Ai cho cô tiến vào, cô tìm người nào, cũng đừng đến làm phiền tôi!”. Nói xong, hắn lại thoát khỏi bàn tay của Văn Hinh, tiếp tục đi lên lầu.

2. Chương 2 : Nhục Nhã Trong Tầng Hầm! (2)

Nghe vậy, Văn Hinh cũng ngây ngẩn cả người, sau đó hiểu rõ, thì ra, khế ước mà cô đã kí do cô và mẹ hắn tình nguyện chứ không được sự đồng ý của bản thân hắn.

Khó trách, kể từ sau khi cô vào Du gia, hắn liền không lộ mặt, suốt một tháng, không về nhà. Cô vẫn nghĩ hắn bận rộn công việc hoặc đi công tác, cho nên không về nhà, thì ra, nguyên nhân chân chính là tránh né cô.

Hắn tốt hơn cô, ở bên ngoài tự do tự tại hết một tháng, mà cô lại nhận hết ánh mắt lạnh lùng cùng lời nói lạnh nhạt. Bây giờ đang ở Du gia, tất cả mọi người đều biết cô là một người phụ nữ vì tiền mà bán thân thể mình, mỗi ngày, mọi ánh mắt nhìn cô đều giống như nhìn một kẻ hám lợi, cực kỳ khinh thường.

Không chỉ như thế, bởi vì cô mà Du Thần Ích không có về nhà một tháng, mẹ của hắn, Diêu Phương không thể nhanh chóng có cháu trai ăm, nổi dỗi tông đường Du gia, đem toàn bộ tức giận trút lên người cô, dù sao cũng không thuận mắt. Còn có em họ Du Thần Ích Lạc Tinh, bởi vì không thấy mặt anh họ, cũng oán hận cô không dứt, toàn nói những lời chanh chua.

Nếu như không vì năm trăm vạn này, nếu như không vì cha và em trai, vì Văn thị Kinh Mậu cải tử hồi sinh, cô đã sớm phải bỏ đi, sao còn phải ở chỗ này nhìn sắc mặt của người khác mà sống.

Dù nói thế nào đi nữa, cô cũng từng là một thiên kim tiểu thư có cuộc sống vô ưu vô lo.

Kể từ khi cha cưới người mẹ ghẻ ham bài bạc, trong mấy năm đã làm Văn thị Kinh Mậu suy sụp, sau lại lấy danh nghĩa Văn thị Kinh Mậu vay năm trăm vạn với lãi suất cao, từ đó biến mất không thấy nữa, để chủ nợ tới cửa đòi.

Vì cứu vớt công ty của gia đình, cô bắt buộc phải ký phần khế ước này, thù lao là năm trăm vạn. Một khi cô bội ước, chẳng những không lấy được năm trăm vạn mà còn phải bồi thường một trăm vạn bội ước, điều đó có nghĩa là, nếu không thực hiện được khế ước đó, cô phải bỏ ra sáu trăm vạn.

Điều đó đối với Văn gia mà nói, không thể nghi ngờ là họa vô đơn chí. Bản thân cô càng không có cách nào kiếm được nhiều tiền như vậy.

Nhớ tới cha cùng em trai vẫn chờ cô đem tiền về, cô nhìn Du Thần Ích đã đi lên lầu hai, trên mặt lại lộ ra thần sắc kiên định, nhanh chóng đuổi theo.

Dù thế nào đi nữa, tối nay nhất định phải thành công, cô đi theo hắn vào phòng hắn, sau đó đóng chặt cửa lại.

Nghe tiếng đóng cửa, Du Thần Ích quay đầu lại, thấy cô vừa đi về phía hắn vừa đưa tay cởi cúc áo, không khỏi ngây ngẩn cả người.

Chờ hắn phục hồi tinh thần lại thì cô đã cởi áo ngủ bên ngoài, lộ ra áo ngực Lace (viền tơ) màu đen bên trong, bầu ngực ngạo nghễ được bó chặt trong áo lót nhẹ nhàng đứng thẳng trước mắt hắn, nhất thời hấp dẫn ánh mắt của hắn.

Văn Hinh thấy thế, mơ hồ cười một tiếng, sau đó chậm rãi đến gần hắn, giơ tay vòng qua cổ hắn, khuôn mặt thanh lệ lộ ra nụ cười cực kỳ xinh đẹp quyến rũ.

Nụ cười quyến rũ mê người như vậy khiến Du Thần Ích hoàn toàn ngây dại, hắn quét mắt nhìn cô từ trên xuống dưới, làn da nhẵn nhụi, trắng nõn như ngọc lại sáng bóng, vóc người hoàn mỹ khiến huyết mạch người ta căng phồng.

Còn có bầu ngực đầy đặn sinh động giấu dưới áo ngực màu đen, hơi lộ vẻ trắng hồng, cơ hồ đã đoạt đi tất cả hô hấp của hắn.

Sự thâm trầm xuất hiện trong đôi mắt đen sâu thẳm của hắn, sau đó, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

3. Chương 3 : Nhục Nhã Trong Tầng Hầm! (3)

Không khí như vậy, mập mờ không dứt.

Văn Hinh rút cuộc hài lòng nở nụ cười, cô tiến tới bên tai hắn, nhẹ giọng nói: “Anh hài lòng không?”

Dứt lời, không đợi Du Thần Ích mở miệng, cô liền chủ động hôn lên môi hắn.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp trước mắt gần trong gang tấc, trong mắt Du Thần Ích đột nhiên xẹt qua một nụ cười quỷ dị. Hắn nắm chặt vòng eo mảnh khảnh của Văn Hinh, hôn sâu hơn.

Thấy hắn đáp lại, trong mắt Văn Hinh lộ ra một tia cười đắc ý nhưng yếu ớt, rốt cuộc sắp thành công rồi.

Vậy mà, đang lúc họ hôn quên trời đất, vào lúc cô đang âm thầm cười trộm, thân thể của cô đột nhiên bị đẩy ra, cô không kịp đề phòng, lập tức ngã nhào trên đất.

Cô ngẩng đầu khó hiểu nhìn người đẩy cô, “Sao vậy?”

Cô thấy dự vọng nồng đậm trong mắt hắn, vì sao lại đột nhiên ngưng.

Du Thần Ích đi tới trước mặt cô, trên cao nhìn xuống cô, miệng bỗng nhiên gợi lên một tia cười lạnh, giễu cợt nói: “Loại phụ nữ như cô không xứng với giường của tôi”

Sắc mặt Văn Hình trắng nhợt, “Cái gì?”

“Nhưng...” Du Thần Ích cúi người, sau khi nhìn sắc mặt có chút khó chịu của cô, ánh mắt nhẹ nhàng dời xuống, cuối cùng dừng trước ngực cô, con người bỗng chốc buồn bã, trong mắt dục vọng lại thâm sâu thêm mấy phần, “Nếu đã chủ động đưa tới cửa, cự tuyệt sẽ không có đạo lý, không bằng chúng ta đổi địa phương chơi thôi”

Nói xong, hắn tự tay nắm cổ tay Văn Hình, lôi cô ra ngoài.

Văn Hình nhếch nhếch đi sau hắn, có chút sợ hãi hỏi: “Anh mang tôi đi đâu?”

“Một nơi rất tốt!”

Đầu hắn cũng không quay lại, sau khi bước chân hắn dừng lại, Văn Hình mới biết, thì ra địa phương tốt trong miệng hắn chính là tầng hầm dưới đất, không khỏi ngáy dại.

Du Thần Ích lôi cô vào, trở tay đóng cửa lại, đột nhiên dùng sức, hung hăng đẩy cô ngã trên mặt đất, sau đó, không đợi cô kịp phản ứng, hắn nghiêng người như hổ đói vồ mồi, nặng nề đè lên người cô, bắt đầu động thủ xé rách quần áo (không còn nhiều lắm) trên người cô.

“Không cần, dừng tay!”

Văn Hình dĩ nhiên hiểu, kể tiếp hắn muốn làm gì, vì vậy ra sức giằng co. Hắn cứ nhiên tính toán muốn cô ở căn phòng dưới đất âm u ẩm ướt này!

Theo như ý tứ trong lời nói của hắn, chẳng lẽ cô chỉ xứng được yêu ở nơi hỗn loạn không chịu nổi này sao, trong lòng nhất thời khuaht nhức không dứt.

Lúc này, cô đã quên phần khế ước kia, quên cha và em trai vẫn chờ cô lấy tiền trở về, quên người đàn ông đang đè trên người cô là ai, chỉ muốn thoát khỏi nơi này.

Mặc dù cô vì tiền mà bán mình, nhưng không có nghĩa là cô cũng bán đứng tôn nghiêm của mình, mà người đàn ông này thật sự quá đáng, cô đột nhiên có nghĩ rút lui.

Cô không muốn, cô càng giãy dụa, Du Thần Ích càng dùng sức, không để cô có cơ hội chạy thoát.

“Thế nào, không phải vì cái này mà cô đến sao? Hôm nay tôi cho cô toại nguyện, cô nên cao hứng mới đúng!”. Nói xong, hắn đặt tay lên bộ ngực đầy đà của cô, dùng sức vuốt ve, khuôn mặt tuấn mỹ nở nụ cười tàn nhẫn, giống như Satan chuyển thể, nguy hiểm nhưng lại mê người.

“Không, không cần ở nơi này!”

Văn Hình tự biết hơi sức của mình đánh không lại hắn, chỉ có thể nhỏ giọng cầu xin, Du Thần Ích cũng không có ý hợp tác, đôi tay đã sớm chạy loạn trên người cô, khiến cô run rẩy.

Rất cuộc, hắn không đợi nổi nữa, bắt đầu động thủ cởi quần áo của mình.

4. Chương 4 : Nhục Nhã Trong Tầng Hầm! (4)

Thừa dịp hắn buông tay, Văn Hình muốn đẩy hắn ra, Du Thần Ích lại bắt được tay của cô, sau đó, dùng cùi vạt cột chặt hai tay của cô ra sau lưng, khiến cô không thể động dấy.

Văn Hình dùng sức lắc đầu, nước mắt uất ức thì nhau rơi xuống, thế nhưng hắn lại làm như không thấy, cũng nhanh chóng cởi quần áo của mình ra, sau đó nâng hai chân cô lên, không kịp chờ đợi, muốn buông thả dục vọng của mình ra.

“Không...”. Trong tiếng kinh hô của cô, hắn động thân, đem chính mình chôn thật sâu vào trong cơ thể cô, cảm giác chặt khít, ướt át lập tức bao bọc lấy hắn, dường như muốn ép hắn phát điên, vì vậy, không chút dừng lại, liên tục tiến lên trong cơ thể cô, một cái lại một cái, một lần lại một lần.

Sáng ngày thứ hai, Diêu Phương ngồi ngay ngắn trước bàn ăn, ưu nhã dùng bữa sáng, bàn ăn lớn như vậy mà chỉ có một mình bà, cả phòng khách yên tĩnh như không khí đã ngưng lại.

“Thiếu gia đâu?”. Sau khi uống một hớp sữa tươi, bà hỏi Trần quản gia đứng hầu hạ sau lưng mình, thanh âm lãnh đạm mang theo một tia tôn quý ngạo nghễ không thể xâm phạm.

Trần quản gia khẽ khom người, tôn kính nói: “Thiếu gia chưa rời giường”

Nghe vậy, Diêu Phương không nói nữa, tiếp tục ăn điểm tâm, đột nhiên lại cảm giác là lạ ở chỗ nào, suy nghĩ trong chốc lát, mới phát hiện hôm nay quá vắng vẻ, vì vậy lại hỏi: “Văn tiểu thư đâu?”

Người phụ nữ kia bình thường còn dậy sớm hơn người giúp việc, sáng nay lại không thấy bóng người, khó trách bà sẽ cảm thấy không khí sáng nay không bình thường.

“Chắc là vẫn chưa rời giường, tối hôm qua, Văn tiểu thư cùng thiếu gia.”. Trần quản gia dùng lại, nhưng ý tứ vô cùng rõ ràng.

Diêu Phương nghe vậy, khuôn mặt vốn lạnh lùng hiện ra sắc mặt vui mừng, “Ông nói là.”. Dĩ nhiên bà hiểu ý tứ trong lời nói của Trần quản gia, nếu quả thật như vậy thì quá tốt rồi.

“Bác, có chuyện gì mà vui vẻ vậy?”. Trần quản gia còn chưa trả lời, bên kia đột nhiên truyền đến thanh âm mềm mại, sau đó liền nghe thanh âm “cộp, cộp, cộp” xuống lầu, một cô gái chừng trên dưới hai mươi, như búp bê nhảy đến bên người Diêu Phương.

Tinh thần phấn chấn, nụ cười trên mặt tràn đầy vui vẻ lại mong đợi, “Bác, tối hôm qua anh họ đã trở lại phải không?”

“Con nha, trong mắt chỉ có anh họ con!”. Diêu Phương đưa tay dí yêu lên trán cô gái, trên mặt đều là cưng chiều cùng thương yêu.

Nghe vậy, khuôn mặt trắng nõn của cô gái lập tức ửng hồng, cô then thùng dậm chân, giả vờ cá giận nói: “Bác lại giễu cợt con”

Bộ dáng kia, nói có bao nhiêu đáng yêu thì có bấy nhiêu đáng yêu.

Thấy thế, Diêu Phương rút cuộc không nhịn được mà cười lên, kéo tay cháu gái, cười nói: “Bác sao dám, được rồi, ngồi xuống ăn điểm tâm thôi”. Nói xong, để cô ngồi xuống bên người mình, sau lưng, Trần quản gia lập tức chuẩn bị cho cô một bộ bát đĩa.

Lạc Tinh lại nhìn chung quanh, căn bản không có ý định ăn sáng, “A, anh họ đâu?”

Thấy bộ dáng nóng lòng kia của cô, Diêu Phương không khỏi bật cười, nhưng vẫn chưa nói gì, chỉ nâng chén lên ăn sáng, động tác ưu nhã lại đoan trang.

“Bác...”. Lạc Tinh nắm cánh tay bà, nhưng sau khi ánh mắt quét lên lầu hai, cặp mắt bỗng chốc sáng lên, lập tức buông Diêu Phương ra, đứng lên, chạy đến chân cầu thang, “Anh họ!”

Du Thần Ích mặc âu phục màu đen, nhẹ nhõm thoải mái, thân hình cao lớn, thể nhưng, trên gương mặt tuần tú là một mảnh băng lãnh, khiến hắn giống như sứ giả tới từ địa ngục, cả người tràn đầy khí tức âm trầm nguy hiểm.

5. Chương 5 : Nhục Nhã Trong Tầng Hầm! (5)

Lạc Tinh không nhìn vẻ lạnh lùng trên mặt hắn, vui vẻ ôm cánh tay hắn, kéo hắn đến cạnh bàn ăn, “Anh họ, cùng ăn điểm tâm thôi”

Hai người tới trước bàn ăn, Diêu Phương đang nhìn con trai mình, trên mặt có chút vui mừng, sau đó lại nhìn cánh cửa trên lầu hai một cái, hỏi: “Văn tiểu thư đâu?”

Nhưng sau khi Du Thần Ích nghe thấy ba chữ “Văn tiểu thư”, sắc mặt lạnh lùng càng trầm xuống, sau đó hất tay Lạc Tinh ra, xoay người đi ra cửa, không nói câu nào.

“Anh họ, anh họ...”. Lạc Tinh chạy theo phía sau hắn, vội vàng kêu, nhưng vẫn không chiếm được một câu đáp lại của Du Thần Ích, rất nhanh, bên ngoài liền truyền đến thanh âm khởi động xe, sau đó, như một trận gió gào thét rời đi.

“Bác...”, Lạc Tinh xoay người nhìn Diêu Phương, tức giận bĩu môi, khuôn mặt xinh đẹp thể hiện sự không vui.

Lúc này, sắc mặt vui mừng của Diêu Phương đã không còn tồn tại, sau khi nhìn chằm chằm vào cửa lớn trống rỗng một lát, đột nhiên nói với Trần quản gia sau lưng: “Ông xem Văn tiểu thư tỉnh chưa”

Trần quản gia lập tức lên lầu hai, một lát sau lại đi xuống, Diêu Phương thấy vậy, không khỏi khẽ cau đôi mày thanh tú lên, “Sao vậy, còn chưa dậy sao?”

“Phu nhân, Văn tiểu thư. . . . Không có ở trong phòng”. Trần quản gia nói.

“Không có trong phòng?”, Diêu Phương kinh ngạc, “Sáng nay ông có nhìn thấy cô ấy đi đến chỗ nào không?”

Sao lại không có trong phòng, mới sớm tinh mơ liền đi ra ngoài sao? Cũng không thèm thông báo với ai một tiếng, đúng là không có giáo dục.

Vốn dĩ bà cũng không thích Văn Hinh, mặc dù cô không làm gì, nhưng trong mắt bà, nếu một người phụ nữ có thể vì tiền mà bán thân thể của mình, người phụ nữ như vậy đã mất đi tư cách được người khác tôn trọng.

“Không có”. Trần quản gia cũng nhíu mày, sau đó bắt đầu cố gắng nhớ lại, “Tối hôm qua, lúc thiếu gia trở lại, dường như đã xảy ra tranh chấp với Văn tiểu thư. . . .”

Hắn cũng không dám xác định, nhưng quả thật hắn nghe thấy một chút động tĩnh, với tính khí của Du Thần Ích, hắn căn bản không dám ra khuyên giải gì.

“Tranh chấp?”, Diêu Phương ngăn ra, ngay sau đó cũng nổi giận, “Lập tức đi tìm cô ấy tới đây cho tôi!”

Sau khi Trần quản gia rời đi, Diêu Phương không còn khẩu vị ăn điểm tâm nữa, mà Lạc Tinh bên người bà lại âm thầm cười một tiếng, ăn cực kỳ ngon.

Nhưng Trần quản gia phái người tìm từ trên xuống dưới cả biệt thự vẫn không phát hiện ra bóng dáng của Văn Hinh.

Đúng lúc mọi người nghĩ rằng Văn Hinh đã không chào mà đi thì ba ngày sau, vào một buổi sáng, một tiếng kêu sợ hãi phá tan yên tĩnh.

“Văn tiểu thư!”. Diêu Phương nghe tiếng, lập tức đi tới tầng ngầm dưới đất đã bị người làm bu đen tới mức nước chảy không lọt, sau khi nhìn thấy Văn Hinh nằm trên mặt đất không nhúc nhích, tay chân bị trói, sắc mặt bỗng chốc đại biến, “Nhanh đi kêu bác sĩ Hàn tới!”

Bác sĩ Hàn rất nhanh liền chạy tới, làm một loạt kiểm tra cho Văn Hinh, nói cho Diêu Phương, bởi vì thân thể Văn Hinh bị thương, lại mấy ngày chưa được uống giọt nước nào, cho nên mới té xỉu.

Diêu Phương nghe vậy, không khỏi âm thầm thở dài một hơi, nhưng ngay sau đó lại nhíu mày.

Bà mới thấy rõ ràng, trên da thịt trắng nõn của Văn Hinh đầy vết tím bầm ứ đọng cùng vết hôn đỏ sậm khắp người, dường như toàn thân không có một nơi hoàn hảo.

Rất khó tưởng tượng, ngay lúc đó, làm sao cô có thể chịu được sự hành hạ đó, tâm lạnh lùng đột nhiên sinh ra từng tia áy náy.

Buổi tối, Du Thần Ích biến mất ba ngày đột nhiên trở lại, nhìn Diêu Phương ngồi ngay ngắn trên ghế salon, lông mày hắn hơi nhướng lên, sau đó xoay người trực tiếp đi tới cầu thang, làm như không thấy bà.

6. Chương 6 : Nhục Nhã Trong Tầng Hầm! (6)

“Đứng lại!” Diêu Phương tức giận hét lên, trên mặt có ản nhĩn tức giận.

Du Thần Ích dừng bước, xoay người nhìn bà, lạnh lùng nói: “Chuyện gì?”

“Tại sao con lại đối xử với Văn tiểu thư như vậy?”. Lần này, bà giận thật sự.

Kể từ sau khi xảy ra sự kiện kia, bà đã bỏ qua cho hắn rất nhiều, trước đây, dù hắn làm gì cũng có mức độ, mà lần này, chút nữa đã gây ra án mạng.

Nếu như người làm nữ không xuống hầm tìm gì đó, chắc Văn Hinh chết ở dưới đó cũng không ai biết, đến bây giờ, lòng bà vẫn còn sợ hãi.

Nghe vậy, Du Thần Ích đột nhiên nở nụ cười, châm chọc nói: “Con làm như vậy, chẳng phải rất hợp tâm ý của mẹ sao”. Dứt lời, cười lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Diêu Phương nổi đóa, nhìn chằm chằm bóng lưng con trai lên lầu, nói không ra lời, cho đến khi Du Thần Ích sắp tiến vào gian phòng của mình thì bà mới lạnh lùng nói: “Tốt nhất con nên đi xem Văn tiểu thư một chút, cô ấy té xỉu trên mặt đất dưới tầng hầm cho đến bây giờ vẫn chưa tỉnh”

Bước chân hắn khẽ dừng một chút, Du Thần Ích cả kinh trong lòng, nhưng trên mặt vẫn duy trì sự lãnh đạm.

Nhìn cánh cửa phòng bị đóng lại một cách nặng nề, Diêu Phương khe khẽ thở dài, đột nhiên lại nhớ đến sự kiện ba năm trước đây, không khỏi thở dài thêm lần nữa, trong giọng nói tràn đầy bất đắc dĩ.

Ban đêm, Văn Hinh đột nhiên bị cảm giác lo lắng cực độ đánh thức, mở mắt ra, lập tức bị bóng người trước mắt dọa cho giật mình. Dưới ánh đèn mờ mờ, người nọ cứ đứng lẳng lặng trước giường cô, dùng ánh mắt lạnh như băng lại phức tạp khó hiểu nhìn cô.

“Anh.”, Nhìn khuôn mặt tuấn tú ấy, cô lại nhớ đến đêm hôm đó, sắc mặt thoáng chốc tái đi, thân thể nhỏ gầy rụt lại vào trong chăn, dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn hắn.

Du Thần Ích thu hết phản ứng của cô vào trong mắt, khóe miệng nở một tia cười lạnh, “Thế nào, sợ sao?”. Thanh âm của hắn vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, lộ ra một cổ mị hoặc đầu độc lòng người, khiến người nghe không nhận được mà cảm thấy sợ hãi.

“Anh lại muốn làm gì?”. Văn Hinh dùng chân quấn quanh thân thể mình, chỉ để lộ gương mặt bên ngoài, đôi mắt to tròn bị nhìn Du Thần Ích, chỉ sợ hắn có ý đồ bất chính.

Du Thần Ích cười lạnh một tiếng, cúi người nắm chặt chiếc cằm của Văn Hinh, sức lực to lớn khiến Văn Hinh nghĩ cằm mình sẽ bị bóp vỡ. “Đau!”, Cô phát ra một tiếng kêu đau, nước mắt ngập trong hốc mắt, nhưng cô vẫn cố nén, không cho nó rơi xuống.

“Đau sao? Đây chỉ mới bắt đầu, nếu như cô còn ở lại chỗ này, tôi bảo đảm, về sau sẽ đau hơn!”

Dứt lời, Du Thần Ích buông ra cô, sau đó xoay người dứt khoát rời đi.

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, nước mắt rốt cuộc không bị khống chế tràn ra hốc mắt, vì năm trăm vạn, trong sạch cùng tự ái của cô đều không còn, bị người đàn ông kia dẫm dưới lòng bàn chân như bùn đất.

Nhưng vừa nghĩ tới cái đêm ác mộng đó, cô xót xa ỉn, đồng thời lại cảm thấy vui vẻ cùng mong đợi.

Đêm đó, hắn giống như phát tiết, muốn cô suốt cả một buổi tối, cho đến cuối cùng họ cũng kiệt sức, cũng không động được nữa, hắn mới rời đi. Là nhiều lần trong một đêm như vậy, thế nào cũng sẽ trúng thầu một lần, nếu như lần này thành công, những khuất nhục ngày đêm cô phải chịu đựng cũng sẽ chấm dứt.

Nghĩ như vậy, cõi lòng tăm tối của cô đột nhiên trở nên tốt hơn, nhưng nụ cười trên mặt vừa hiện lên, sau một khắc, lại cứng luôn trên mặt.

Cô, sao cô có thể quên, hai ngày nay là kỳ an toàn của cô!

Nói cách khác, cô chịu nhục, chịu hành hạ một đêm đều uống phí.

Ông trời ơi, sao ông có thể đối với tôi như vậy!

7. Chương 7 : Khi Nào Luyện Rành Kỹ Xảo Thì Tôi Tìm Tôi! (1)

Sáng ngày thứ hai, sáng sớm, Văn Hình đã rời giường, trải qua một buổi tối nghỉ ngơi, tinh thần của cô đã khôi phục một chút, nhưng thân thể vẫn còn chút suy yếu, giống như trở về từ địa ngục, toàn thân đau muốn chết.

Đi xuống lầu, cô thấy Diêu Phương cùng Lạc Tinh đang nói cười ăn bữa sáng, thấy cô, hai người thu hồi nụ cười lại, một người trở nên lãnh đạm, một người trưng ra khuôn mặt khinh thường cùng đố kỵ.

“Cô đã tỉnh!”. Diêu Phương thản nhiên mở miệng, không nhìn ra một tia quan tâm.

Văn Hình khẽ gật đầu một cái, sắc mặt có chút không được tự nhiên, đứng ở đó, đi không được, ở lại cũng không xong.

Diêu Phương nhìn cô một cái, sau đó chỉ vào chiếc ghế đối diện với mình, nói: “Cô ngồi đi, tôi có việc muốn nói với cô”

Văn Hình thấy vẻ mặt lãnh đạm lại nghiêm túc của bà, đột nhiên cảm thấy có chút lo lắng, không biết bà muốn nói chuyện gì với cô, là chuyện khế ước sao?

Quả nhiên, sau khi cô thấp thỏm ngồi xuống, lúc này Diêu Phương mới liếc mắt nhìn cô, sau đó nhàn nhạt mở miệng nói: “Cô đi đi”. Vì Lạc Tinh còn ở chỗ này, bà không nói vào trọng điểm, nhưng Văn Hình đã hiểu ý của bà, lập tức trốn to hai mắt, “Nhưng...”

Diêu Phương đuổi cô đi, tức là muốn cùng cô giải trừ hiệp ước. Nếu như giải trừ phần ước định này, sẽ không có năm trăm vạn. Không có năm trăm vạn, Văn gia phải làm sao.

“Cứ quyết định như vậy đi, tôi không muốn sau này còn xảy ra chuyện như vậy nữa”

Diêu Phương nói xong, đứng lên, chuẩn bị rời đi, Văn Hình lập tức giữ bà lại, khổ sở cầu khẩn nói: “Phu nhân, cho tôi thêm một cơ hội đi, tôi bảo đảm sẽ không bao giờ để chuyện đó xảy ra nữa, tôi xin bà!”

“Chắc cô không biết, nếu người giúp việc không phát hiện ra cô, có thể cô đã chết ở dưới tầng hầm rồi!”. Diêu Phương lạnh lùng nói, không hiểu sao trên đời này lại có người vì tiền mà không cần tới tính mạng.

Lúc này, Văn Hình đâu còn tâm tình mà lo lắng mình sẽ thế nào, cô đang lo lắng, nếu cô không có năm trăm vạn, ba cùng em trai cô sẽ phải lưu lạc đầu đường, bị bọn cho vay lãi suất cao đuổi giết, mà Văn thị Kinh Mậu sẽ hoàn toàn phá sản.

Dù thế nào đi nữa, cô cũng không thể để chuyện như vậy xảy ra, cho nên, cô nhất định phải bắt được cọng rơm cứu mạng này.

“Phu nhân, tôi van bà, cho tôi thêm một cơ hội, được không?”

Thấy bộ dạng không sợ hãi rồi lại đáng thương của cô, trong lòng Diêu Phương có chút dao động.

“Hừ!”. Lúc này, Lạc Tinh vẫn ngồi một bên đột nhiên phát ra một tiếng cười lạnh, “Thật chưa bao giờ nghĩ tới, cõi đời này còn có loại đàn bà không biết xấu hổ như vậy, đuổi cũng không đi! Thế nào, còn muốn ở lại Du gia, ý đồ dụ dỗ anh họ, phát lên làm Phượng Hoàng? Hừ, đừng có nằm mộng, nếu như tôi là đàn ông, loại đàn bà như cô, cho không tôi cũng không cần!”

Văn Hình nghe thấy, sắc mặt tái đi, lộ ra vẻ mặt xấu hổ.

Nếu đây là lúc bình thường, cô đã sớm đáp lễ, nhưng hôm nay không được, cô ăn nhờ ở đậu, lại có việc cầu người, chỉ có thể cúi đầu chịu nhục.

“Phu nhân, cầu xin bà đừng đuổi tôi đi, tôi bảo đảm sẽ không gây thêm phiền toái, hơn nữa, chuyện bà muốn tôi làm, nhất định tôi sẽ làm tốt, chỉ cần bà cho tôi thời gian”

Cô không để ý tới sự chê cười của Lạc Tinh, nhưng có Lạc Tinh ở đây, cô lại không thể đem nội dung kế ước nói thẳng ra miệng.

Trong kế ước có quy định, chỉ có Diêu Phương và Văn Hinh biết nội dung kế ước, chỉ cần có người thứ ba biết, kế ước sẽ không còn hiệu lực!

8. Chương 8 . Khi Nào Luyện Rành Kỹ Xảo Thì Tôi Tìm Tôi! (2)

Văn Hinh nhìn thẳng vào Diêu Phương, nắm chặt tay bà không buông ra. Cô biết, ở Du gia, Diêu Phương mới là chủ, chỉ cần bà đồng ý là được.

Diêu Phương quay đầu lại, quan sát Văn Hinh lần nữa. Cho tới nay, tâm nguyện lớn nhất của bà là có cháu trai để ẵm, kéo dài hương khói Du gia, được như vậy, sau khi chết, bà mới có mặt mũi đi gặp liệt tổ liệt tông Du gia.

“Được!”. Sau khi suy nghĩ kỹ, cuối cùng bà cũng đáp ứng, “Nhưng nếu như có chuyện như vậy xảy ra, đừng trách chúng ta, là cô nguyện ý”

Có được sự đồng ý của Diêu Phương, Văn Hinh lập tức vui vẻ gật đầu, “Sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa!”

Cô vui vẻ, nhưng có người không cao hứng, Lạc Tinh nhìn nụ cười vui vẻ trên mặt Văn Hinh, hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lại không thể làm gì.

Vậy mà, mấy ngày kế tiếp, Du Thần Ích cũng không hề xuất hiện. Mỗi đêm, Văn Hinh đều ăn mặc thật xinh đẹp, sau đó phun nước hoa dụ tình, ngủ trong phòng của Du Thần Ích, cô chờ đợi đến mức tâm cũng nóng nảy.

Một tuần lễ, một tuần lễ hần không về nhà!

Cuối cùng, Văn Hinh cảm thấy chờ đợi như vậy cũng không phải là biện pháp, nếu như một năm hần không về nhà, cô sẽ phải chờ một năm như vậy sao! Cho nên, cô phải chủ động mới được, vì vậy cô tìm người giúp việc hỏi chút chuyện về Du Thần Ích, sau khi biết căn cứ về tập đoàn Over—lord, ngày hôm sau liền chạy thẳng tới đó.

Đi tới trước cửa tập đoàn Over—lord, Văn Hinh ngửa đầu nhìn cao ốc cao vút trong mây, khí thế hoành tráng, trong lòng không khỏi cảm thán, đúng là tập đoàn lớn, những công ty nhỏ không thể so sánh được với khí thế đó.

Cô nhìn một lát, cũng không tiến vào, mà đi vào một quán cà phê đối diện, tìm chỗ ngồi gần cửa sổ ngồi xuống. Cô biết, nếu như cô cứ tiến vào công ty tìm Du Thần Ích, không những không thể thành công đến gần Du Thần Ích, ngược lại sẽ khiến hần càng chán ghét cô hơn.

Cho nên, cô quyết định, trước tiên, chờ ở đây một thời gian, tìm hiểu hành tung, lộ tuyến mỗi ngày của hần cho rõ ràng, như vậy, cô mới có cơ hội đến gần hần.

Cứ như vậy một tuần lễ, rốt cuộc cô cũng tìm hiểu được một chút thói quen của Du Thần Ích.

Mỗi buổi trưa, hần sẽ đến một tiệm cơm Tây dùng cơm, buổi tối lại đến một nhà hàng Italy ăn cơm tối, sau đó sẽ đến một quầy rượu gọi là “Tầm hoan tác nhạc” uống rượu, khi rời đi, bên cạnh luôn có những người phụ nữ khác nhau theo hần rời khỏi, sau đó, hai người đến khách sạn thuê phòng.

Ngày nào cũng như thế.

Sau khi biết được những chuyện này, một kế hoạch từ từ hình thành trong đầu Văn Hinh. Cô trở về nói kế hoạch của mình với Diêu Phương, lấy được sự cho phép của Diêu Phương, Văn Hinh chuẩn bị thực hiện.

Đầu tiên, cô đi tới quầy rượu xin làm phục vụ viên, mặc dù quầy rượu không thiếu phục vụ viên, nhưng quản lý quầy rượu thấy đáng đáp Văn Hinh không tệ, vì vậy, liền phá lệ tuyển cô, kêu cô ngày đó tới làm.

Như vậy là đã thành công một nửa, kế tiếp, phải xem cô làm thế nào khiến con cá mắc câu.

Buổi tối hôm đó, sau khi Văn Hinh trang điểm tỉ mỉ mới đi tới quầy rượu bắt đầu kế hoạch của mình.

Buổi tối, Du Thần Ích lại tới quầy rượu, giống như trở lại nhà mình, hắn trực tiếp đi vào phòng VIP, quản lý lập tức kêu người đưa rượu đỏ tới cho hắn, hơn nữa còn kêu hai cô gái nổi tiếng nhất đến bồi hắn.

9. Chương 9 : Khi Nào Luyện Rành Kỹ Xảo Thì Tới Tìm Tôi! (3)

Bởi vì Văn Hinh mới tới, cho nên, trước mắt chỉ có thể đứng tại đại sảnh, nếu muốn vào phòng VIP phục vụ, thì phải làm từ một đến hai năm trở lên.

Nhưng Văn Hinh không nổi giận, cô biết chuyện như vậy không thể gấp gáp, mục đích hôm nay cô phải làm, chính là cố gắng trong công việc, lấy được sự quan tâm của quản lý.

Rất cuộc có một ngày, đột nhiên thân thể một phục vụ viên đặc biệt phụ trách phòng VIP không thoải mái nên xin nghỉ, quản lý thấy trong thời gian qua, biểu hiện của Văn Hinh không tệ, liền chuẩn bị để cô thay người kia mấy ngày.

Văn Hinh cảm thấy cơ hội đã tới, chờ sau khi Du Thần Ích đến, cô lập tức đem rượu đỏ mà quản lý đưa ang vào phòng.

Vào phòng bao, bên trong ánh sáng lờ mờ, qua một lúc lâu, Văn Hinh mới nhìn rõ tình cảnh bên trong. Trên ghế sa lon, Du Thần Ích đang cùng hai người phụ nữ thân mật, hai người phụ nữ kia như rắn quấn trên người hắn, hai tay không ngừng vuốt ve thân thể hắn.

Mà Du Thần Ích cũng không nhàn rỗi, hai tay chia ra đặt trên hai người, không ngừng trêu chọc những chỗ mẫn cảm trên người các cô, chọc cho hai người phụ nữ thở gấp, ngâm nga ra tiếng, mà hắn cũng hết sức hưởng thụ.

Thấy thế, trên mặt Văn Hinh bỗng dưng đỏ lên, hình ảnh kích thích như vậy là lần đầu tiên cô nhìn thấy, nhưng cô lập tức cúi đầu, không dám nhìn nữa.

Lúc này, Du Thần Ích đẩy ra hai người phụ nữ kia ra, nhẹ nhàng quét qua Văn Hinh một cái, thấy cô đứng đàng kia không biết làm sao, khóe miệng không khỏi lạnh lùng nở nụ cười giễu cợt, sau đó, bắt đầu động thủ cởi quần áo của người phụ nữ bên cạnh trước mặt Văn Hinh, diễn một màn cực kỳ hương diễm.

Lúc này, Văn Hinh đã mắc cỡ đến mức, hận không thể tìm một cái lỗ mà chui vào, mặc dù cô không nhìn, nhưng bên tai vẫn tràn đầy tiếng rên rỉ tựa như thống khổ nhưng lại vui vẻ của người phụ nữ kia.

Cuối cùng, cô không nhịn được tò mò, không khỏi len lén giương mắt liếc một cái, sau đó, lập tức sững sờ.

Lúc này, Du Thần Ích cởi áo, vóc người hoàn mỹ như tượng thần Venus, da thịt màu đồng, dưới ánh đèn lờ mờ bóng loáng, khiến người ta không nhìn được muốn sờ một chút.

Hắn ngồi ở đàng kia, một người phụ nữ giạng chân ngồi trên người hắn, không ngừng uốn éo người, rồi ngước đầu, phát ra tiếng ngâm nga mê người.

Du Thần Ích hoàn toàn không quan tâm đến sự tồn tại của Văn Hinh, hắn chăm chú nhìn gương mặt của người phụ nữ trên thân mình như si như say, đôi tay càng không ngừng vuốt ve, trêu chọc trên thân người phụ nữ kia, chọc cho người kia càng uốn éo kịch liệt.

Văn Hinh hoàn toàn ngây dại, cô ngơ ngác nhìn, đôi mắt mở lớn, khuôn mặt không thể tưởng tượng nổi.

Mấy người này, cũng quá.

Cứ nhiên làm chuyện đó trước mặt cô!

Mặc dù cô đã sớm quan hệ da thịt với hắn, nhưng đó là hắn mạnh mẽ chiếm đoạt, chứ đừng nói tới chuyện yêu đương nam nữ. Cho nên, bây giờ, cô vẫn thuần khiết như một xử nữ, hôm nay, nhìn một màn kịch tình trước mắt, cô đột nhiên cảm thấy tim mình đập dữ dội, hô hấp cũng có chút dồn dập.

Không lâu sau, cô nghe thấy một tiếng kêu tràn đầy thỏa mãn cùng vui vẻ, sau đó, người phụ nữ kia mềm mại nằm trên người Du Thần Ích, gương mặt thỏa mãn, trong gian phòng tràn đầy mùi vị tình dục.

Du Thần Ích đẩy cô ra, sau đó giương mắt nhìn về phía Văn Hinh, thấy bộ dạng ngây ngốc của cô, không khỏi nở nụ cười, sau đó hướng cô ngoắc ngoắc đầu ngón tay, “Tới đây!”

Văn Hinh nhìn bộ dáng tươi cười không bình thường của hắn, thân thể không tự chủ được đi tới, không đợi cô đứng vững, Du Thần Ích dùng một tay kéo cô ngồi lên đùi mình.

10. Chương 10 : Khi Nào Luyện Rành Kỹ Xảo Thì Tới Tìm Tôi! (4)

Lúc này, thân thể hắn vẫn trần truồng, Văn Hinh ngồi trên người hắn, muốn động cũng không dám động, gương mặt mắc cỡ đỏ bừng.

Thấy bộ dạng thẹn thùng không dứt của cô, trong lòng Du Thần Ích khẽ động, sau đó nâng cằm cô lên, châm chọc nói: “Sao lại xấu hổ như vậy? Thế này làm sao lên giường phục vụ tôi, hả?”

Từ ngày đầu tiên cô bắt đầu theo dõi hắn, hắn cũng đã chú ý tới cô, tự nhiên cũng biết mục đích của cô.

Nghe vậy, Văn Hinh bỗng chốc hoàn hồn, hận không thể lập tức ỉn hai bạt tai.

Đúng vậy, cô tới đây là có mục đích, không phải dẫn hắn lên giường để mình mang thai sao, hôm nay nhìn thấy hắn cùng người phụ nữ khác ở chung một chỗ, cô lại xấu hổ gì chứ.

Nghĩ đến đó, cô lập tức thu hồi cảm xúc ngưỡng ngưỡng của mình, khuôn mặt xinh đẹp nở nụ cười quyến rũ.

Cô vươn tay, nhẹ nhàng sờ lên mặt của hắn, từ lông mày, đến mũi, đến đôi môi, cuối cùng trượt xuống lồng ngực trơn bóng của hắn, nhẹ nhàng vẽ vòng tròn trên đó.

Du Thần Ích nhìn vẻ mặt lẳng lơ của cô, tâm thần hắn hoảng hốt, sau đó, ánh mắt bỗng trầm xuống. Hắn bắt được bàn tay nhỏ bé đang trêu đùa hắn, kéo cô tới gần mình, trong mắt lóe lên ánh sáng nguy hiểm, “Cô muốn lên giường với tôi như vậy sao? Chẳng lẽ, cô quên đêm đó tôi đã làm gì cô sao? Cô không sợ?”

“Nếu sợ tôi sẽ không lưu lại”. Văn Hinh nói xong, trên mặt vẫn nở nụ cười động lòng người.

Nghe vậy, Du Thần Ích nhíu mày, lộ ra vẻ mặt hứng thú dạt dào, sau đó nói: “Vậy sao, vậy để tôi xem lá gan cô lớn bao nhiêu”. Nói xong, hắn đứng dậy sửa sang quần áo của mình, sau đó, kéo Văn Hinh rời khỏi quầy rượu.

Xe chạy với tốc độ chóng mặt, dọc theo đường đi, Văn Hinh không nói gì, cũng không lộ ra biểu tình sợ hãi, bộ dáng kia, giống như mặc cho Du Thần Ích muốn đưa đi đâu thì đưa.

Cuối cùng xe dừng trước một quán rượu, Du Thần Ích đi đến một căn phòng xa hoa, vừa vào phòng, hắn liền nằm lên giường lớn, sau đó nhíu mày mang theo ý khiêu khích nhìn Văn Hinh, “Muốn lên giường của tôi, phải xem cô có đủ quyến rũ hay không?”

Văn Hinh nghe vậy thì sửng sốt, ngơ ngác nhìn hắn, đột nhiên hiểu ý tứ trong lời nói của hắn, khuôn mặt xấu hổ đến đỏ bừng.

Hắn muốn cô chủ động câu dẫn hắn, khơi lên hứng thú của hắn sao?

Mặc dù cô kích động muốn trốn chạy, nhưng chỉ cần vừa nghĩ tới, đây có lẽ là cơ hội duy nhất của cô, vì vậy ráng nhìn xuống.

Trước đây, cô làm nhiều chuyện như vậy, không phải là vì ngày này sao!

Chỉ cần lần này thành công, thành công mang thai đứa bé của hắn, cô có thể có năm trăm vạn, Văn gia cũng được cứu rồi.

Nghĩ đến đó, cô cố gắng buông rơi ngượng ngùng, vừa đi về phía hắn, cô vừa bắt đầu động thủ cởi quần áo của mình.

Phía sau cô, quần áo rơi đầy trên mặt đất, khi cô dừng ở bên giường thì trên người cô chỉ còn bộ nội y.

Cô thấy Du Thần Ích đang chờ động tác kế tiếp của cô, hắn nhướn mày mang theo gương mặt hứng thú quan sát thân thể của cô, khoe miệng vẫn chứa đựng nụ cười xấu xa, giống như khinh thường, hoặc như giễu cợt.

Lần này, cô lại do dự, đứng bên giường, đột nhiên không biết phải làm thế nào.

“Sao vậy, hối hận?”. Nhìn thấu sự do dự của cô, Du Thần Ích mỉa mai, sau đó muốn đứng lên rời đi.

Văn Hinh lập tức đè thân thể hắn xuống, sau đó dán thân thể mình lên, hơn nữa còn dán môi mình lên môi hắn, học theo phim truyền hình, hôn không lưu loát.

11. Chương 11 : Khi Nào Luyện Rành Kỹ Xảo Thì Tôi Tìm Tôi! (5)

Nụ hôn của cô không lưu loát, thậm chí còn cắn trúng bờ môi của hắn, nhưng lại có thể khơi lên một cỗ lửa dục khó nhịn trong cơ thể hắn.

Cô hôn một lát, thấy hắn dường như không có phản ứng gì, sau đó bắt đầu từ từ hôn xuống phía dưới, dọc theo gáy của hắn đến lồng ngực rộng mở. Cảm thấy thân thể hắn bỗng chốc cứng đờ, cô biết hắn đã có phản ứng, vì vậy càng thêm ra sức, đôi tay cũng không yên phận, cởi từng nút áo sơ mi của hắn.

Du Thần Ích cúi đầu nhìn cô cố gắng muốn khơi lên dục vọng của hắn, mà hắn cũng cảm nhận được dục vọng đang thiêu đốt mãnh liệt trong cơ thể mình này, con người thâm trầm không khỏi xẹt qua một ánh sáng phức tạp.

Đột nhiên, hắn dùng sức đẩy cô từ trên người mình ra, Văn Hinh không kịp chuẩn bị, lập tức té trên đất, sau đó, vẻ mặt không hiểu nhìn Du Thần Ích đang tức giận.

Du Thần Ích đứng trước mặt cô, cúi đầu quan sát thân thể cô, sau đó lộ ra vẻ mặt chán ghét, lạnh lùng nói:

“Nếu như cô muốn câu dẫn tôi lên giường, còn phải rèn luyện thêm kỹ xảo mới được. Còn nữa, tôi thích phụ nữ đầy đặn, như vậy mới hợp khẩu vị. Thân thể cô giống như con cá mọn, khiến tôi mất hết khẩu vị”

Hắn nói rồi móc ví tiền ra, rút ra mấy tờ mệnh giá lớn, ném vào trên người Văn Hinh, “Đây là tiền boa cho cô, chờ cô luyện rành kỹ xảo thì tôi tìm tôi, đến lúc đó, tôi có thể suy nghĩ xem có nên giúp cô hoàn thành cái kế ước buồn cười đó”. Nói xong, ngênh ngang rời đi.

Nghe tiếng cửa phòng nặng nề đóng lại, Văn Hinh không nhịn được nữa, khóc ngã xuống đất, uất ức cùng khuất nhục dường như muốn mượn cơ hội này tuôn chảy ra ngoài.

Thì ra là, hắn mang cô đến đây, mục đích là muốn nhục nhã cô!

Mà cô, còn ngây ngốc nghĩ mình sắp thành công rồi, lúc cô đang âm thầm ăn mừng hắn lại đánh đòn cảnh cáo với cô, đem tất cả hi vọng đánh tan không còn bóng dáng.

Tại sao?

Cô cũng chỉ muốn cứu vãn công ty của gia đình cô, chỉ muốn để ba có thể bình yên lúc tuổi già, chỉ muốn em trai có thể hoàn thành việc học, chỉ muốn gia đình mình có thể trở lại cuộc sống trước kia.

Tất cả chuyện đó chỉ cần có năm trăm vạn là có thể giải quyết, nhưng tại sao, hần lại cố tình làm vậy với cô, chẳng những không giúp một tay, ngược lại tìm mọi cách nhục nhã cô.

Ba, Văn Hoa, con thật sự sắp chịu không nổi nữa, phải làm thế nào đây?

Nghĩ lại trước lúc cô tới Du gia, ba cùng em trai tiễn cô với ánh mắt tràn đầy hi vọng cùng chờ đợi, cô không khỏi cắn răng, nuốt nước mắt trở lại.

Để cô luyện rèn kỹ xảo rồi tới tìm hần sao?

Được, cô có thể học!

Thích phụ nữ đầy đặn?

Có thể, cô có thể làm mình có thêm chút da thịt!

Đến lúc đó, hần sẽ không có lý do đẩy cô ra nữa.

Nghĩ đến đó, khuôn mặt thanh lệ bi thương đột nhiên chuyển thành thần thái kiên định, cô âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải thành công!

Dù thế nào đi nữa, cô nhất định phải có khoản tiền kia!

Sau đó, không biết do đâu, trước đó, ban đêm Du Thần Ích không về ngủ nay lại trở về, mà Văn Hinh không bước chân ra khỏi nhà, lại mỗi ngày đến đêm khuya yên tĩnh mới về nhà, hơn nữa, mỗi lần trở lại, khắp người đều có mùi rượu.

Dần dần, tất cả mọi người giúp việc trên dưới Du gia cũng biết, người phụ nữ vì tiền bán thân thể mình bởi vì không lấy được một phân tiền của Du gia, cho nên ra ngoài làm phục vụ quầy bar.

12. Chương 12 : Khi Nào Luyện Rèn Kỹ Xảo Thì Tới Tìm Tôi! (6)

Nghe thấy mấy lời đồn đãi này, Diêu Phương cũng không nói gì, thật ra, trong lòng bà cũng rất bội phục Văn Hinh, vì cứu người nhà cùng công ty, không tiếc bán thân thể của mình.

Nghĩ kỹ mới thấy, cha cùng em trai Văn Hinh lại đem toàn bộ hi vọng đặt trên người cô, bà lại cảm thấy thật đáng khinh thường.

Hai người đàn ông, xảy ra chuyện chỉ biết núp sau lưng phụ nữ, cái gì cũng không làm, chỉ chờ phụ nữ tới cứu bọn họ ra khỏi khốn cảnh, hơn nữa, người phụ nữ này lại là con gái và chị gái của bọn hần.

Điều đó khiến bà đột nhiên đau lòng thay Văn Hinh, hơn nữa, cảm thấy cô hy sinh như vậy là không đáng giá.

Nhưng Lạc Tinh lại không nghĩ vậy, ban ngày, lúc Văn Hinh ở nhà, cô không chê cười thì cũng kể khổ châm chọc, đã hoàn toàn xem Văn Hinh như kỹ nữ bán mình.

Buổi tối, lúc Du Thần Ích trở lại, cô lại xoay bên cạnh hần nói đủ chuyện về Văn Hinh, nói đi nói lại, chính là nói cho Du Thần Ích biết, Văn Hinh là một người phụ nữ phóng đảng, không đáng giá để đàn ông yêu, cũng không xứng có được tình yêu.

Đối với những chuyện này, Văn Hinh không nghe cũng đoán được bọn họ nói gì sau lưng cô, nhưng cô chưa bao giờ để trong lòng, chỉ cười nhạt mà thôi.

Kể từ khi cô tới Du gia, tôn nghiêm cùng tự ái của cô đã bị người chà đạp dưới chân, ở Du gia, cô chính là một chủ đề để người ta tiêu khiển, cô đã không quan tâm đến những gì mà người khác nói nữa rồi.

Nếu cái gì cũng không để ý, sao lại phải quan tâm người khác sẽ nói cô cái gì đây?

Tối hôm đó, cô theo thường lệ mang thân thể đầy mùi rượu trở lại Du gia, mới vừa vào cửa, liền thấy khuôn mặt âm trầm của Du Thần Ích đang ngồi trên ghế sa lon chờ cô. Nhìn thấy bộ dạng say rượu của cô, ánh mắt hần trầm xuống vài phần, lộ ra sự tức giận.

“A, sao hôm nay anh trở về sớm vậy?”

Thấy Du Thần Ích, Văn Hinh đột nhiên nở nụ cười vui vẻ, sau đó, nhếch nhác đi tới bên cạnh hần, làm như khoe khoang nói với hần: “Tôi cho anh biết, gần đây tôi học tập rất nghiêm túc, hơn nữa, mỗi ngày tôi cũng ăn được rất nhiều, anh xem, tôi mập hơn trước kia một chút phải không?”. Nói xong, quay một vòng trước mặt Du Thần Ích, nở nụ cười vui vẻ.

“Thời gian này cô học cái gì?”. Du Thần Ích chăm chú nhìn cô, trong mắt có một tia nghi ngờ. Nhưng hần thấy cô mập hơn trước kia, vóc người cũng đầy đặn hơn một chút.

“Học cách làm thế nào làm đàn ông vui vẻ!”. Văn Hinh trừng mắt nhìn hần, thể hiện bộ dạng đương nhiên, xem chút nữa làm Du Thần Ích giận đến mức bị sắc nước miếng của mình mà chết.

“Cô nói cô học cái gì?”. Quả thật, Du Thần Ích có chút không dám tin tưởng, người phụ nữ này điên rồi, vì muốn cùng hần lên giường, lại nghĩ lời giễu cợt của hần đối với cô là thật.

Nếu như nguyên nhân những ngày qua cô đều về muộn là chạy đi học kỹ xảo với đàn ông, như vậy, mấy ngày nay, cô đã lên giường với bao nhiêu đàn ông rồi?

Nghĩ tới đây, ngực hần đột nhiên trở nên khó chịu.

“Học cách lên giường với đàn ông, học cách làm đàn ông vui vẻ!”. Văn Hinh không sợ chết lại lặp một lần nữa, vừa mới dứt lời, liền cảm giác miệng đau xót, sau đó, một sức mạnh kéo cô về phía hần. Mà tối nay cô uống không ít rượu, chính lúc này, đầu đau như búa bổ, vừa đúng lúc có thể mượn bả vai hần mà dựa vào.

Cô nghĩ vậy, cũng lập tức làm y như vậy, xem Du Thần Ích như gối dựa, bình thần tựa vào đầu vai hần, cũng phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn.

13. Chương 13 : Khi Nào Luyện Rành Kỹ Xảo Thì Tới Tìm Tôi! (7)

“Vậy cô học đến đâu rồi?”. Hần cắn răng hỏi cô, không đợi cô đáp lại, bên tai đã truyền đến tiếng hít thở đều đều. Hần quay đầu nhìn lại, phát hiện cô đang tựa vào bả vai hần mà ngủ thiếp đi, trên mặt còn có nụ cười nhàn nhạt, gương mặt khi ngủ thật thỏa mãn.

Hần nhìn thấy cô ngủ ngọt ngào như thế, đột nhiên, một cỗ lửa giận từ trong lòng xông thẳng lên đầu, hần muốn đẩy cô ra để cô trực tiếp ngủ trên mặt đất, nhưng lại vươn tay ra bế cô lên, sau đó, đi lên gian phòng của cô trên lầu ba.

Hần đặt cô lên giường, chuẩn bị xoay người rời đi, nhưng bước chân đã bước ra lại rút trở về.

Hần lại xoay người nhìn cô, thần sắc có chút phức tạp, vừa hận vừa giận, đến cuối cùng, ngay cả chính hần cũng không biết mình đang giận hay đang hận. Có vậy mà hần cũng không biết, đúng lúc đó, một chỗ nào đó trên thân thể hần đã bắt đầu nổi lên biến hóa.

Hần chưa bao giờ gặp qua một người phụ nữ nào như vậy, khiến hần cảm thấy mình đang đi vào vết xe đổ.

Đời này kiếp này, người có tư cách mang thai đứa bé của Du Thần Ích chỉ có một, thế nhưng người đó đã mất vào ba năm trước. Cho nên, dù cô có cố gắng thế nào đi nữa, hần cũng không để cô mang thai đứa bé của hần .

Đúng lúc ấy thì, Văn Hinh đột nhiên lật người, lăm bầm một câu, “Du Thần Ích, tôi chán ghét anh, tôi hận anh!”

Nghe vậy, sắc mặt Du Thần Ích tối sầm lại, khó coi tới cực điểm. Hắn hung hăng nhìn chăm chăm vào người vẫn ngủ không chút cảm giác, cuối cùng đá cánh cửa lại, rồi đi.

Ngày thứ hai, sau khi Văn Hinh rời giường lại cảm thấy nhức đầu không dứt, nhưng trong khoảng thời gian này, cô dường như đã có thói quen đau đớn này.

Đi ra ngoài, trên bàn ăn chỉ có Diêu Phương cùng Lạc Tinh đang dùng bữa sáng, không có bóng dáng của Du Thần Ích. Cô không khỏi cảm thấy kỳ quái, trong khoảng thời gian này, mỗi ngày hắn đều ở nhà, sao hôm nay lại không có ở đây.

Không đợi cô nghĩ xong, Lạc Tinh bắt đầu làm khó dễ, “Cô nói xem, có phải tối hôm qua cô chọc tức anh họ phải không?”

“Tôi?”. Lần này, Văn Hinh càng cảm thấy kỳ quái hơn, trong khoảng thời gian này cô đều về muộn, mỗi lần trở lại, Du Thần Ích đã đi ngủ, tối hôm qua.

Tối hôm qua, dường như lúc cô trở lại có gặp Du Thần Ích, sau đó, hình như cô đã nói gì đó với hắn, hắn nghe xong rất tức giận thì phải, sau. Sau đó cô cũng không nhớ nữa.

Chẳng lẽ...

Tối hôm qua cô đã nói gì đó với hắn, sau đó làm hắn tức giận bỏ đi?

Sao có thể!

Nơi này là nhà của hắn, dù cô có nói gì chọc giận hắn, hắn phải trực tiếp ném cô ra khỏi Du gia, chứ sao bản thân lại bỏ đi.

Có lẽ, tối hôm qua cô đã thật sự nói gì đó quá mức, khiến hắn cực kỳ tức giận, nhất thời quên đây là nhà của mình?

Cuối cùng, dù cô suy đoán thế nào, kết luận đều là, hắn rời đi không liên quan đến cô!

“Chẳng lẽ không đúng sao?”

Lạc Tinh buông bát đĩa xuống, đôi đôi mắt đẹp nén giận nhìn Văn Hinh chăm chăm, “Tối hôm qua, rõ ràng tôi thấy, sau khi anh họ ra khỏi phòng của cô liền giận dữ bỏ đi ra ngoài, không phải cô thì ai?”

Nghe vậy, Văn Hinh sững sờ, hình như tối hôm qua xảy ra một ít chuyện, nhưng vì sao cô không nhớ chứ?

Nếu như cô thật sự chọc giận hắn, thì phải làm thế nào?

Cô cố gắng nhớ lại, tối hôm qua cô đắc tội Du Thần Ích chỗ nào, nghĩ nửa ngày vẫn chưa ra một chút đầu mối.

“Tối ăn điểm tâm đi”. Diêu Phương thản nhiên nhìn cô một cái, cũng không nói gì, chính mình vẫn ưu nhã ăn bữa ăn sáng.

14. Chương 14 : Khi Nào Luyện Rành Kỹ Xảo Thì Tôi Tìm Tôi! (8)

“Hừ!”. Lạc Tinh nặng nề hừ một tiếng, khuôn mặt tỏ vẻ không phục, “Con ăn no rồi!”

Cô đẩy bát đĩa ra, đứng dậy rồi đi, làm như không tình nguyện nhìn Văn Hinh lâu thêm một cái.

Đối với thái độ của cô ấy, Văn Hinh đã sớm tập mãi thành thói quen, cho nên chỉ cười nhạt, cũng không để ý.

“Tôi nghe nói, gần đây, ngày ngày cô đều bồi khách uống rượu, đó là sự thật sao?”. Đột nhiên, Diêu Phương nhìn Văn Hinh, ánh mắt sắc bén có chút không vui.

“Đúng vậy”. Văn Hinh hào phóng thừa nhận, trên mặt không có chút cảm giác xấu hổ, đáng vẻ vẫn bình thản, điều này làm Diêu Phương sững sờ.

“Nếu như cô có thể mang thai đứa bé của Thần Ích, tốt nhất, cô nên bảo đảm đứa bé là của Thần Ích, nếu không, tôi sẽ không bỏ qua cho cô!”. Sau khi nhìn Văn Hinh rồi bỏ lại một câu cảnh cáo, Diêu Phương cũng đứng dậy rời đi.

Lúc này, trên bàn ăn to như vậy, chỉ còn một mình Văn Hinh như không có chuyện gì xảy ra đang dùng bữa sáng. Đúng vậy, như không có chuyện gì xảy ra, giống như không đặt lời nói của Diêu Phương vào trong mắt. Nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện trong đáy mắt cô như đang cất giấu một chút bi thương.

Văn Hinh đã từng hỏi mấy người bạn của mình một vấn đề, trên đời này, tại sao cậu cùng người ấy phải gặp nhau? Bạn cô cũng có những đáp án không đồng nhất, có người nói bởi vì duyên phận, có người nói bởi vì đã sớm được định trước.

Nhưng cô lại nghĩ, tất cả đều là nghiệt duyên!

Giống như cô cùng Du Thần Ích, nếu không vì khế ước, cô cùng hắn cũng không gặp nhau, cô cũng không phải trải qua cuộc sống chịu hết sỉ nhục như hôm nay.

Cho nên, tất cả đều là nghiệt duyên, nhất định đời trước cô thiếu bạc Du gia không trả, cho nên, đời này sẽ để cô vì tiền mà chịu hết sự xem thường của Du gia.

Hôm nay, vì có thể thành công leo lên giường của Du Thần Ích, mỗi buổi tối, cô đều cùng những người đàn ông khác nhau uống rượu, lợi dụng bọn họ để luyện tập kỹ xảo làm đàn ông vui vẻ, làm sao có thể khiến đàn ông hưng phấn.

Lúc này, khoảng tám giờ đêm, là lúc cuộc sống về đêm mới bắt đầu.

Bầu trời đen nhánh đầy ánh sao, dường như, cả thành phố không ngủ, đèn nê ông nhấp nháy không ngừng biến ảo, thấp sáng trời đêm, che lấp vàng trắng sáng rực rỡ. Trên đường, người đến xe đi, đều muốn tìm nơi tiêu khiển, giải tỏa áp lực của một ngày làm việc mệt mỏi.

“Tầm hoan tác nhạc” là chỗ ăn chơi nổi danh nhất thành phố này, là nơi đàn ông thích nhất. Bởi vì ở đây, dù là phục vụ viên hay là nữ bồi bàn, đều chỉ có thể sử dụng một từ để hình dung, đó chính là quốc sắc thiên hương, đó chính là điểm khiến đàn ông thích tầm hoan tác nhạc nhất.

Lúc này, trong đại sảnh đã đông nghẹt, mười nữ phục vụ vóc dáng thướt tha mềm mại không ngừng đi qua đi lại.

Trước đại sảnh có một đài cao, mấy cô gái có thân hình nóng bỏng lại ăn mặc mát mẻ đang lắc lư theo tiếng nhạc âm ỹ, vặn eo lắc hông, ném nụ hôn, vuốt ve bộ ngực, khiến đàn ông bên dưới như bị thiêu đốt toàn thân, càng mạnh bạo giở trò với những cô gái bên cạnh, thậm chí có chỗ đã diễn ra một màn cực kỳ ướt át.

Khắp đại sảnh tràn đầy mùi vị mờ ám.

Từ trên lầu ba đi xuống, Văn Hinh thấy cảnh tượng trước mắt, không khỏi nhú mày, mặc dù đã thấy quen, nhưng cô vẫn rất ghê tởm.

Thấy những người đàn ông đối diện không ngừng giở trò với những người phụ nữ bên cạnh, cô đột nhiên nhớ đến Du Thần Ích, không khỏi càng thêm chán ghét.

Cô đi tới trước quầy rượu, nói người bán rượu đưa một chai rượu đỏ mà khách chỉ định, sau đó, dựa vào trước quầy nhìn người bán rượu pha chế rượu. Mỗi lần nhìn thấy động tác thành thạo của người bán rượu, cô hoa cả mắt, giống như đang tiến hành một cuộc biểu diễn tuyệt đẹp lại có một chút kích thích mạo hiểm.

15. Chương 15 : Khi Nào Luyện Rành Kỹ Xảo Hãy Tới Tìm Tôi! (9)

Người pha rượu giờ cốc đã pha chế, đưa rượu đổ cho cô. Cô cầm rượu đổ trở lại phòng bao, người khách đợi cô đã lâu lập tức nhào tới, ôm chặt lấy cô, trong miệng không ngừng nói: “Bảo bối, em đã đi đâu, lâu như vậy mới về?”

Miệng người đàn ông kia đầy mùi rượu, Văn Hinh chán ghét nghiêng đầu sang chỗ khác, cô dùng sức đẩy người đàn ông đó ra, sau đó giờ ly rượu đổ lên, cười nói: “Em đi lấy rượu, chẳng phải anh nói còn muốn uống sao?”

Làm việc trong quán rượu, tiến bộ lớn nhất của cô chính là tửu lượng ngày càng tăng, về phần kỹ xảo mà Du Thần Ích yêu cầu, đến nay cô vẫn chưa tìm được người để luyện tập, cũng không biết mình có thể đạt yêu cầu của Du Thần Ích hay không.

Thật ra thì, đến nay cô vẫn chưa cùng người đàn ông khác lên giường, chủ yếu vẫn do từ đáy lòng cô bài xích thân mật với những người đàn ông khác. Trong lòng cô nghĩ, mình chỉ có thể lên giường với Du Thần Ích, nếu như lên giường với người đàn ông khác, đó chính là tội chết.

Cô cũng cảm thấy kỳ lạ với suy nghĩ này của mình, cô không phải là vợ hắn, hắn cũng không phải là chồng cô, cô lên giường cùng ai cũng không liên quan đến hắn, nhưng trong lòng của cô lại cứ có cảm giác vụng trộm, thật là lạ!

“Không uống!”. Người đàn ông kia lại dán vào, vươn tay ôm chặt Văn Hinh lần nữa, sau đó giờ miệng đầy mùi rượu hôn lên cổ cô, “Bảo bối, tôi muốn em!”. Hắn nói xong, đôi tay bắt đầu không thành thật sờ loạn trên người Văn Hinh.

Văn Hinh cả kinh trong lòng, lập tức đẩy hắn ra, “Thật xin lỗi, tôi chỉ tiếp rượu, không bồi ngủ!”

Đối với loại đàn ông này, trong lòng cô cực độ chán ghét, kể từ khi cô tiếp rượu tới nay, tình huống như hôm nay cũng không phải là lần đầu tiên, nhưng mỗi lần đều bị cô dùng chiêu uống rượu phân thắng bại mà hóa giải, bởi vì cuối cùng, người thắng đều là cô, mà người thua thì phải rời đi.

Nhưng không ngờ, lần này lại gặp phải một kẻ khó dây dưa.

“Không bồi ngủ?”. Người đàn ông khề ngắc người, tiếp theo lại quẩn lên, “Luôn có lần đầu tiên nha, bảo bối, chỉ cần em nguyện ý cùng tôi, tôi bảo đảm về sau em có thể được nhậu nhẹt ăn ngon, thế nào?”

“Anh có nhiều tiền không?”. Văn Hinh vừa lạnh lẽo tránh bàn tay gã không ngừng duỗi ra, vừa hỏi với thái độ cực xem thường.

Nhưng hắn đột nhiên ngừng lại, sau đó, vừa đắc ý vừa thần bí xông lên chỗ Văn Hinh, hắn cười hỏi: “Em biết Tập đoàn Overlord không, tôi cho em biết, tôi chính là quản lý phòng thị trường Tập đoàn Overlord, em đi theo tôi, tôi tuyệt đối không bạc đãi em”.

Văn Hinh còn tưởng người này là quản lý hay ông chủ của công ty nào đó, không nghĩ tới lại là Tập đoàn Overlord.

Cô đột nhiên xấu xa nghĩ, nếu để hắn biết cô từng là người phụ nữ của ông chủ của bọn họ, không biết hắn sẽ làm thế nào.

Đang suy nghĩ, người đàn ông kia lại nhào tới, lập tức ôm chặt lấy cô, “Sao vậy, động lòng à, em không biết bên ngoài có bao nhiêu cô gái chờ được lên giường của tôi đâu”. Nghe ý tứ của hắn giống như, hắn nhìn trúng cô là phúc kiếp trước cô đã tu luyện được vậy.

Sau đó, Văn Hinh cũng cười, “Anh có biết, hai ngày trước, ông chủ của anh cũng nói với tôi như vậy không?”. Vì muốn hất gã đàn ông này ra, cô chỉ có thể mang Du Thần Ích ra, dù sao đi nữa, giờ phút này hắn cũng không có ở đây.

Nghe vậy, người đàn ông kia lập tức kinh hãi, hắn ngơ ngác nhìn Văn Hinh, trên mặt có chút khó tin.

Nhưng sau khi thấy nụ cười tự nhiên bình tĩnh trên mặt Văn Hinh, dường như lại có chút tin, “Ý cô là . . .”

Nếu sự thật đúng như vậy, vậy chẳng phải hấn giành người phụ nữ của ông chủ sao, nếu chuyện này bị ông tổng phát hiện, hấn phải cuốn gói cút người là chắc.

16. Chương 16 : Khi Nào Luyện Rành Kỹ Xảo Hãy Tới Tìm Tôi! (10)

“Không sai, chính là Du Thần Ích”. Văn Hinh nói thay hấn, trên mặt vẫn nở nụ cười nhàn nhạt.

Lần này, người đàn ông kia hoàn toàn ngây ngẩn cả người, nhưng đột nhiên hấn như nghĩ tới điều gì, đột nhiên thẹn quá hóa giận, “Tất cả mọi người đều biết tổng giám đốc Tập đoàn Overlord là Du Thần Ích, cô cho rằng, cô đem tên tuổi của hấn ra là có thể hù dọa tôi sao”. Người đàn ông kia nói, bắt đầu tiến tới gần Văn Hinh.

“Còn nữa, dù cô nói cô là người phụ nữ của Du Thần Ích, cô cho rằng, sẽ có người tin tưởng sao?”

“Tại sao?”. Văn Hinh vừa lui về phía sau vừa hỏi, cảm thấy tò mò vì câu nói kế tiếp của hấn.

Tại sao người khác không tin cô là người phụ nữ của Du Thần Ích? Chẳng lẽ hấn đã có người phụ nữ mình yêu rồi sao? Nhưng nghĩ lại thì không đúng, nếu như hấn đã có người phụ nữ mình yêu, sao Diêu Phương còn tìm cô để thay thế, để bọn họ kết hôn không được sao? Chẳng lẽ...

Du Thần Ích là gay!

Đúng lúc Văn Hinh bị ý tưởng của chính mình dọa sợ, đột nhiên bị người đàn ông kia kéo cánh tay lại, hung hăng ngã vào lòng hấn. Người đàn ông kia không chút do dự cúi đầu gặm cắn cổ của cô.

Lần này, hấn dùng lực khá lớn, dù Văn Hinh giãy giụa thế nào cũng không được, “Anh buông tôi ra, tôi đã nói với anh rồi, tôi chỉ tiếp rượu, không bồi ngủ!”. Cô hoàn toàn không nghĩ tới, dùng danh tiếng của Du Thần Ích cũng không khiến hấn lùi bước.

Cô kịch liệt giãy giụa dường như đã chọc giận người đàn ông kia, hấn đột nhiên trở tay tát cho Văn Hinh một cái, tiếng kêu thanh thúy lại vang dội, trong miệng còn hùng hùng hổ hổ nói:

“Chớ vờ thuần khiết với bố mày! Đàn bà tới đây làm việc có mấy người sạch sẽ! Tao ày biết, bố mày coi trọng mày là phúc khí của mày, hôm nay, mày không đồng ý cũng phải đồng ý, bố mày nhất định muốn mày!”. Nói xong, bắt đầu động thủ cởi quần áo của Văn Hinh.

Mắt Văn Hinh bị một cái tát đánh cho nổ đom đóm, đầu óc hỗn loạn, bên tai ông ông vang dội. Không đợi cô hồi hồn từ cái tát này, đột nhiên cảm thấy quần áo của mình đã bị giảm bớt, cô đột nhiên luống cuống.

“Anh buông tôi ra!”. Nhưng cô giãy giụa càng lợi hại, động tác của đối phương càng thêm thô lỗ, trực tiếp cởi áo Văn Hinh ra, lộ ra áo lót màu đỏ bên trong.

Màu hồng lòe loẹt càng kích thích người đàn ông kia, vì vậy, hấn không kịp chờ nữa, bắt đầu cởi quần áo của mình.

Thừa dịp hấn buông tay, Văn Hinh chợt đẩy hấn ra, sau đó xoay người chạy về phía cửa. Nhưng khi cô mới chạy đến cửa, da đầu đau xót, tiếp theo cả người ngã xuống phía sau.

Gã đàn ông kia kéo tóc Văn Hinh, cực kì tức giận mắng to, “Đồ đàn bà không biết điều, không biết xấu hổ!”. Hấn ném Văn Hinh trên mặt đất, sau đó lập tức nhào tới, nặng nề đè trên người Văn Hinh.

Lúc này, Văn Hinh rất sợ, cô liều mạng giãy giụa, nhưng không làm người đàn ông kia xê dịch chút nào, sau đó, nước mắt thi nhau trào ra.

Giờ phút này, thân thể của cô đã gần trần truồng, gã đàn ông đè trên người cô đã sớm cởi hết quần áo của mình, đang vừa hôn vừa cắn trên người cô.

Cô khóc, ngược nhìn trần nhà, trên mặt là một mảnh tuyệt vọng.

Đột nhiên, cửa phòng bao đang khép chặt bị đá văng, mặt Du Thần Ích âm trầm, bước nhanh đến, cả người lộ ra hơi thở nguy hiểm, lại lạnh như băng.

Khi hắn thấy tình cảnh bên trong thì sắc mặt âm trầm không khỏi lại lạnh lẽo thêm mấy phần, nhìn người đàn ông đè trên người Văn Hinh, đôi mắt dường như có thể phun ra lửa.

“Kẻ nào quấy rầy...”. Người đàn ông kia tức giận, cũng không thèm nhìn người tới liền thốt ra tiếng mắng chửi, nhưng lời mới ra khỏi miệng, thân thể hắn liền bay ra ngoài, sau đó nặng nề ngã trên khay trà.

17. Chương 17 : Khi Nào Luyện Rành Kỹ Xảo Hầy Tới Tìm Tôi! (11)

Người đàn ông phát ra một tiếng như tiếng kêu của heo bị chọc tiết, sau đó, khó khăn bò dậy muốn nhìn kẻ nào không biết sống chết dám quấy rầy chuyện tốt của hắn, nhưng khi nhìn sang, cả người như bị sét đánh, lập tức ngây dại, “Tổng. Tổng giám đốc.”

Trời ạ, đúng là Du Thần Ích!

Lần này hắn chết chắc!

Du Thần Ích quét mắt tới, khiến hắn sợ tới mức giật mình một cái, “Tổng. Tổng giám đốc, tôi. Tôi không biết cô ấy.”. Hắn vội vàng muốn giải thích, đột nhiên nghĩ đến lời Văn Hinh nói với hắn trước đó, nhất thời hận không thể giết mình.

Thì ra, người phụ nữ này thật sự là người Du Thần Ích nhìn trúng, lúc trước hắn không tin tưởng, kết quả, lần này xong rồi!

“Cút!”

Du Thần Ích lạnh lùng phun ra một chữ, sau đó cũng không để ý đến hắn, trực tiếp đi tới bên cạnh Văn Hinh vẫn nằm dưới đất, lạnh lùng nhìn cô, trên mặt có tức giận khó nén.

Nếu hắn không gọi người liên tục quan sát cô, sợ rằng, lúc này cô đã bị người người đàn ông kia ăn. Nghĩ đến đó, lửa giận trong lòng hắn càng cháy mạnh hơn.

Người đàn ông kia thấy thế, lập tức lấy tốc độ nhanh nhất ôm quần áo trên đất rời khỏi phòng bao. Lúc này, trong phòng chỉ còn lại Văn Hinh cùng Du Thần Ích, không khí đột nhiên trở nên nặng nề, giống như ngưng đọng lại, làm người ta buồn bực đến mức xém tắt thở.

Văn Hinh ngơ ngác nhìn Du Thần Ích đột nhiên xuất hiện như thiên thần, thấy trên mặt hắn dường như có chút lo lắng, đột nhiên muốn nhào vào trong ngực hắn khóc lớn, nhưng khi nhìn thấy trong mắt hắn tràn đầy lạnh lùng cùng khinh bỉ, cô như bị người ta dội một thùng nước lạnh, vui sướng trong lòng lập tức không còn bóng dáng.

Thật là buồn cười, nhất định là cô hoa mắt, hắn hận cô còn không kịp, sao có thể lo lắng cho cô!

Đúng lúc cô âm thầm cười khổ, thân thể của cô đột nhiên bị kéo lên, sau một khắc lại bị ném lên trên ghế sa lon, sau đó, một người nặng nề đè lên.

“Cô muốn lên giường với người đàn ông khác đến vậy sao?”. Du Thần Ích đè trên người Văn Hinh, thân thể căng thẳng giấu giếm tức giận sắp bộc phát.

“Anh nên biết, từ đầu đến đuôi, tôi chỉ muốn lên giường với anh thôi”. Văn Hinh nhìn lên khuôn mặt trước mắt, lòng đột nhiên trấn định lại, không hề cảm thấy sợ hãi nữa.

“Cô....”. Du Thần Ích không nghĩ cô sẽ nói như vậy, lập tức ngây ngẩn cả người, sau đó lại cắn răng nghiêng lợi, “Loại đàn bà không biết thẹn, không xứng leo lên giường của tôi!”

Nghe vậy, lòng Văn Hinh đau xót, sau đó, cảm giác bị thương từ từ tập kích cô.

Người phụ nữ không biết thẹn?

Cô đột nhiên nở nụ cười, tự giễu nói: “Không sai, tôi chính là một người phụ nữ không biết thẹn, trăm phương ngàn kế nghĩ cách leo lên giường của anh, chỉ vì. . . . Vì có thể trở thành thiếu phu nhân của Du gia, chỉ vì tiền của Du gia”.

Văn Hình nói xong, khóc nức lên, khóc cực kỳ thâm tâm, giống như muốn đem tất cả uất ức hơn một tháng qua phát tiết ra ngoài.

Du Thần Ích cũng là ngây ngẩn cả người, hẩn nhìn nước mắt chảy dài trên khuôn mặt nhỏ nhắn, trong lòng đột nhiên nảy sinh thương tiếc.

“Anh cho rằng tôi nguyện ý vì tiền mà chà đạp mình sao?”. Văn Hình nằm bên dưới hẩn vẫn uất ức khóc lóc kể lể, vừa khóc vừa cầm quần áo Du Thần Ích lau nước mắt cùng nước mũi, khiến Du Thần Ích cảm thấy bất đắc dĩ cũng cảm thấy buồn cười, đây hoàn toàn là hành động của một đứa bé.

18. Chương 18 : Khi Nào Luyện Rành Kỹ Xảo Hãy Tới Tìm Tôi! (12)

Có lẽ tối nay uống một chút rượu, cho nên Văn Hình khóc mãi không dứt, cũng không quản đối phương có phiền hay không, lại càng mặc kệ người cô đang bày tỏ có phải là Du Thần Ích hay không, cô vẫn không ngừng khóc, muốn đem toàn bộ uất ức cùng thống khổ bị đè nén từ lâu phát tiết ra ngoài, có lẽ sau khi phát tiết sẽ tốt hơn.

Cuối cùng, khóc mệt cô lại ngủ thiếp đi.

Còn Du Thần Ích vừa bực mình vừa buồn cười nhìn cô ngủ, ngồi ngây ngô nửa ngày. Người phụ nữ này, từ ngày đầu tiên xuất hiện tại nhà bọn họ, hẩn đã biết cô đến không đơn giản.

Hẩn tưởng cô cũng giống như những người phụ nữ khác, vì tiền mà lấy lòng hẩn, vì muốn làm thiếu phu nhân của Du gia mà giở trăm phương ngàn kế để leo lên giường của hẩn, nhưng sau khi nghe cô khóc, cô say rượu sau nói ra chân tướng, cô nói, “Anh cho rằng tôi nguyện ý vì tiền mà chà đạp mình sao”, lại làm hẩn cảm thấy, dường như nội tâm của cô đang cất giấu nỗi khổ tâm nào đó, chẳng qua là không muốn nói cho người khác biết thôi.

Nghĩ đến chuyện cô là người phụ nữ mẹ mang về, trông mắt của hẩn nổi lên suy nghĩ sâu xa. Có lẽ, giữa cô cùng mẹ còn có cái gì đó mà hẩn không biết?

Nếu không, với tính tình của mẹ, sao có thể cho phép một người phụ nữ vì tiền mà có thể bán mình bước vào cửa Du gia?

Vừa nghĩ đến đây, vẻ suy nghĩ sâu xa trong mắt hẩn nặng hơn.

Khi hẩn ôm Văn Hình về nhà, sau khi trực tiếp đưa cô đến phòng cô, hẩn liền đi thẳng tới phòng Diêu Phương.

Diêu Phương nhìn thấy Du Thần Ích mang bộ mặt tức giận vọt vào gian phòng của mình, chỉ nhàn nhạt nhíu mày, hỏi: “Đã trễ thế này, con tìm mẹ có chuyện gì?”

“Con hỏi mẹ, tại sao người phụ nữ kia lại tới nhà chúng ta?”. Du Thần Ích chăm chú nhìn mẹ mình, không bỏ sót bất kỳ vẻ mặt biến hóa nào của bà.

Nghe vậy, trong mắt Diêu Phương lóe lên một tia kinh ngạc, sau đó thần nhiên thừa nhận: “Không sai, Văn Hình do mẹ tìm đến, bởi vì mẹ cùng cô ấy ký một bản hợp đồng, trong ba tháng, cô ấy phải mang thai con của con, chờ sau khi đứa bé được sinh ra, mẹ sẽ cho cô ta năm trăm vạn làm thù lao”

“Mẹ cho rằng, một người phụ nữ vì tiền mà có thể bán thân thể và tự ái sinh hạ đứa bé sẽ tốt sao?”. Du Thần Ích nói như căn rằng nghiêng lợi, đôi mắt như muốn phóng hỏa nhìn Diêu Phương chằm chằm, “Lập tức ngưng bản hợp đồng đó đi, con không muốn thấy người phụ nữ kia nữa!”

“Thật ra thì cô ấy cũng có nỗi khổ tâm”. Diêu Phương muốn giải thích cho Văn Hinh, nhưng Du Thần Ích không cho bà cơ hội, trực tiếp cắt đứt lời của bà.

“Cô ta thì có nỗi khổ tâm gì?”. Du Thần Ích rống bà, “Con không quan tâm cô ta có nỗi khổ tâm gì hết, tóm lại, ngày mai mẹ phải lập tức hủy hợp đồng cùng cô ta!”

“Muốn mẹ hủy hợp đồng cũng được, chỉ cần con có thể để cô ấy mang thai con của con, chờ sau khi đứa bé được sinh ra, mẹ lập tức hủy hợp đồng!”. Đối mặt Du Thần Ích, mặt Diêu Phương vẫn không đổi sắc, bà nhìn Du Thần Ích một cái, tiếp tục nói: “Con không muốn có con là chuyện của con, nhưng mẹ muốn cháu của mẹ, không phải ngay cả quyền lợi bổng cháu của mẹ con cũng không cho chứ”

Nghe vậy, Du Thần Ích không nói thêm gì nữa, ghen hòng, giận không kèm được mà nhìn Diêu Phương chằm chằm, một lát sau, đột nhiên xoay người đá cánh cửa rồi đi.

Diêu Phương nhìn cánh cửa bị đóng lại, lúc này mới nhú mày.

Ngày thứ hai, sau khi Văn Hinh tỉnh lại, phát hiện mình lại nằm trong gian phòng của mình ở Du gia thì bỗng dưng ngây ngẩn cả người.

Sau đó cô cố gắng nhớ lại chuyện tối qua, xem chút nữa thì cô đã bị người đàn ông kia chiếm đoạt, sau đó, hình như có người kịp thời tới cứu cô, mà người cứu cô, hơi giống Du Thần Ích, sau đó.

19. Chương 19 : Nửa Đêm Dục Tình! (1)

Cô bỗng nhiên trợn to hai mắt, những hình ảnh đêm qua như một bộ phim quay chậm lướt qua đầu cô.

Cô vừa khóc vừa mắng, vừa chỉ trích Du Thần Ích, cuối cùng, sau khi mắng đã lại còn ngủ thiếp đi trong ngực hắn.

Điều đó cũng không đủ để cô cảm thấy ngạc nhiên, khiến cô cảm thấy kỳ quái là Du Thần Ích, vì cô khóc, cô náo, mà cái gì cũng không nói, cũng không bỏ cô lại, vẫn lặng lẽ bồi bên cạnh cô, cho đến cuối cùng còn ôm cô về nhà.

Nhớ tới tình cảnh mỗi lần cô cùng Du Thần Ích gặp mặt, trong lòng cô không khỏi hoài nghi, ngày đó không phải mặt trời mọc từ hướng tây chứ.

Sau khi rửa mặt, ăn mặc xong, cô đi xuống lầu dưới, thấy Du Thần Ích cũng ở đây, cô khẽ ngẩn người.

“Hừ!”. Lạc Tinh vừa thấy cô, đã lộ ra khuôn mặt khinh bỉ, sau đó dùng lực đảo thức ăn, làm như cô có thù oán gì đó với đồ ăn vậy. Đặc biệt khi thấy Du Thần Ích cũng nhìn về phía Văn Hinh thì oán hận trên mặt lại càng rõ ràng.

Dường như, tất cả mọi người trong Du gia đều biết Lạc Tinh thích Du Thần Ích, vẫn muốn gả làm vợ hắn, chỉ là Du Thần Ích đã sớm có người yêu, vẫn luôn coi cô là em gái mà thôi.

Kể từ ba năm trước, sau khi xảy ra sự kiện kia, cô liền cho rằng cơ hội của cô đã tới, nhưng không ngờ, bây giờ lại chạy ra một Văn Hinh.

“Tối ăn điểm tâm đi”. Diêu Phương kêu Văn Hinh ăn điểm tâm, dùng ánh mắt ý bảo cô ngồi bên cạnh Du Thần Ích, nhưng gương mặt đó vẫn lạnh như băng, một chút ấm áp cũng không có.

Văn Hinh nhìn Diêu Phương một cái, sau đó trở về ngồi vào chỗ trống bên cạnh Du Thần Ích, đối diện với cô, lại là Lạc Tinh, vừa giương mắt lên, đã thấy Lạc Tinh dùng một ánh mắt oán hận nhìn cô chằm chằm.

Cho tới nay, cô vẫn không hiểu tại sao Lạc Tinh lại có địch ý với mình, cho đến hai ngày nay, cô mới đột nhiên ngộ ra một chút.

Tại sao Lạc Tinh luôn nhìn cô không vừa mắt, vì cái gì phải chê cười cô, vì cái gì phải dùng ánh mắt vừa tức vừa oán hận nhìn cô, thì ra tất cả đều do tình yêu gây họa.

Lạc Tinh yêu Du Thần Ích!

Nhưng cô cùng Du Thần Ích là anh em họ, trừ tình thân tại sao còn có thể có tình cảm!

Về điểm này, Văn Hinh rút ra kết luận, tình yêu không liên quan tới giới tính, số tuổi, chiều cao, cự ly, tới chính là tới, trốn cũng trốn không được.

Cô đoán, Lạc Tinh yêu anh họ của mình, trong lòng nhất định cũng vô cùng thống khổ, yêu một người không nên yêu, lại trốn không được.

Vì vậy, cô khẽ mỉm cười với Lạc Tinh, Lạc Tinh liền biến sắc, bởi vì từ nụ cười của cô, cô thấy rõ sự đồng tình, điều này làm cô rất tức giận.

Cô ta thương hại mình sao?

Đúng là chuyện cười, cô làm gì cần cô ta phải đồng tình, đồng tình mình, không bằng thương hại chính bản thân cô ta đi.

Nghĩ đến đó, cô đặt mạnh chiếc đĩa lên bàn, đứng lên, “Con ăn no rồi!”. Nói xong, không đợi người khác mở miệng, đẩy cái ghế ra liền đi ra cửa.

Giương mắt nhìn bóng lưng cô rời đi, Văn Hinh không khỏi nhẹ nhàng phì cười, vừa quay đầu, bất ngờ đụng phải một đôi mắt sâu thẳm, lúc này, cặp mắt kia như một hồ sâu không thấy đáy, lập tức hút cô vào.

Cô, lập tức ngây ngẩn cả người, thẳng tắp nhìn cặp mắt lạnh lùng rồi lại mang theo một chút hài hước kia, tim đột nhiên nhảy lỡ một nhịp.

Sau đó, cô đột nhiên nhớ lại đêm qua cô khóc trong lòng hẩn, trên mặt bỗng dưng đỏ lên, sau đó, nhanh chóng quay đầu, tim nhảy thành thịch.

Thật là mắc cỡ!

20. Chương 20 : Nửa Đêm Dụ Tình! (2)

Thấy cô đột nhiên có dáng vẻ xấu hổ, đầu tiên, Du Thần Ích ngẩn ra, nhưng sau đó, khóe miệng khẽ nở nụ cười yếu ớt.

Những biến hóa nhỏ nhặt đó không thoát khỏi ánh mắt của Diêu Phương, bà run sợ, đầu tiên nhìn Văn Hinh một chút, rồi sau đó lại nhìn Du Thần Ích một chút, cuối cùng thu hồi tầm mắt, trên mặt lộ ra vẻ mặt bí ẩn.

Xem ra, không lâu nữa, nguyện vọng của bà sẽ được thực hiện!

Ăn sáng xong, Du Thần Ích theo thường lệ đến công ty, sau đó Diêu Phương cùng Lạc Tinh cũng ra ngoài mua đồ, chỉ có Văn Hinh không có việc gì ngồi trên sofa trong phòng khách, bắt đầu suy nghĩ xem kế tiếp nên làm như thế nào.

Trải qua sự kiện tối qua, cô tuyệt không đến “Tầm hoan tác nhạc” nữa, hơn nữa, cô cũng biết, dù cô hiểu được nên làm thế nào khiến đàn ông vui vẻ, nắm giữ kỹ xảo trên giường, Du Thần Ích cũng sẽ không theo cô lên giường.

Cái gì mà thích phụ nữ đầy đặn, cái gì mà thích phụ nữ có kỹ xảo, tất cả đều là cái cớ để hấn hắt cô ra, vì không muốn lên giường cùng cô, không muốn cho cô có đứa bé của hẩn.

Nhưng Văn Hinh là ai, chỉ cần cô kiên trì, trên cõi đời này không có gì có thể làm cô buông tha.

Hiện tại, cô phải nghĩ biện pháp mới được!

Buổi trưa Diêu Phương cùng Lạc Tinh vẫn chưa về, sau khi ăn cơm xong cô cũng cảm thấy nhàm chán, vì vậy, quyết định ra ngoài đi dạo.

Trên đường người đến người đi, cảnh tượng ồn ào, dường như chỉ có cô là không có việc gì.

Cô đi băng qua, đi ngang qua một tiệm thuốc thì đột nhiên bị tấm bảng quảng cáo trên cửa sổ tiệm thuốc hấp dẫn ánh mắt.

Sau khi cô nhìn tấm quảng cáo, khóe miệng đột nhiên nở một nụ cười xấu xa, sau đó đi thẳng vào, một lát sau, mang sắc mặt vui mừng đi ra, bỏ rơi ánh mắt khác thường của nhân viên làm việc trong tiệm thuốc.

Còn trẻ như vậy, thật là đáng thương!

Buổi tối, khi Du Thần Ích về đến nhà, thấy Văn Hinh bưng cái chén không từ trên lầu đi xuống, nhìn bộ dáng hình như là xuống rót nước. Nhìn thấy hần, khuôn mặt buồn ngủ của Văn Hinh lập tức nở nụ cười sáng lạn, “Anh đã về rồi!”

Chỉ là một câu nói vô cùng bình thường, cũng làm cô phải diễn tập vài lần, giống như một người vợ chờ chồng về nhà, cuối cùng đã đợi thấy chồng trở lại mà lộ ra nụ cười vui vẻ, điều này làm cho Du Thần Ích mới vào cửa liền ngẩn ra.

Hần nhìn Văn Hinh, chỉ thấy cô mặc một bộ đồ ngủ bằng ren màu đen thật mỏng, mơ hồ lộ ra áo lót màu trắng bên trong, còn có tư thế dụ tình, khiến ánh mắt hần bỗng chốc trầm xuống, sau một khắc, một tia tức giận nổi lên khuôn mặt hần.

Người phụ nữ này làm gì vậy, cố ý câu dẫn hần sao?

Thấy vẻ mặt đột nhiên âm trầm của hần, Văn Hinh lại âm thầm nở nụ cười, cô chậm rãi xuống lầu, giơ cái chén không về phía hần nói: “Đừng hiểu lầm, tôi chỉ xuống rót ly nước, không cố ý câu dẫn anh”

Quả nhiên, Du Thần Ích nghe vậy, sắc mặt lại trầm thêm vài phần, hần lập tức đi tới trước mặt Văn Hinh, bắt được tay cô, then quá thành giận nói:

“Tốt nhất cô từ bỏ ý định đi, còn nữa, nếu như cô muốn sớm lấy được năm trăm vạn, tôi khuyên cô không cần lãng phí thời gian trên người tôi. Với vẻ thù mị của cô, tôi nghĩ, sẽ có rất nhiều đàn ông nguyện ý giúp cô, hay là, cô có thể đến “tầm hoan tác nhạc” mà tìm, nói không chừng, lại có thể tìm được một kim chủ sẵn tiền lại để ý cô cho cô năm trăm vạn, khỏi phải ở chỗ này, vừa lãng phí thời gian lại lãng phí tình cảm của chính mình, không phải sao?” Chương 21: Nửa đêm dụ tình! (3)

Nói xong, hần hất tay cô ra, sau đó đi thẳng lên lầu.

Văn Hinh xoay người đưa mắt nhìn hần lên lầu, sau khi hần vào phòng của mình, cô mới xoay người đi vào nhà bếp. Một lát sau lại đi ra, trong tay có thêm một cái cốc.

Hít sâu một hơi, cô nhẹ nhàng gõ cửa phòng Du Thần Ích, cửa được mở ra rất nhanh, nửa người Du Thần Ích để trần, đứng bên cửa nhìn Văn Hinh ngoài cửa, cùng với hai chén cà phê nóng hổi trong tay cô, chân mày khẽ nhíu lại, “Cô làm cái gì vậy?”

Văn Hinh không nhìn vẻ mặt âm trầm của hần, cô hơi thất vọng nhưng lại nở nụ cười vui vẻ, nói: “Tôi tới nói tạm biệt anh!”

“Cô sẽ đi?”. Mắt Du Thần Ích lộ ra một tia hoài nghi, trước đây, hần làm nhục cô như vậy, cô vẫn không chịu rời đi, lần này lại dứt khoát như thế, chẳng lẽ cô đã nghĩ thông suốt?

Tất nhiên Văn Hinh nhìn thấu hoài nghi trong mắt hần, vì vậy, cô cười chua xót, nói: “Đúng như anh nói, nếu tôi tiếp tục ở đây cũng không phải là biện pháp, chẳng những làm chậm trễ mọi chuyện, còn lãng phí tình cảm của mình, cho nên, tôi quyết định rời đi. Người đàn ông hôm qua đã đồng ý với tôi, chỉ cần tôi đáp ứng hần, hần sẽ thỏa mãn bất kỳ yêu cầu nào của tôi”

Cô chưa nói xong đã bị Du Thần Ích cắt đứt.

“Người đàn ông kia?”. Du Thần Ích cười lạnh, trên mặt đều là vẻ kinh thường, “Hôm nay hần đã bị tôi đuổi việc, hần cũng chỉ là một quản lý phòng thị trường, cô cho rằng, hần có tiền trả nợ thay cô sao? Hơn nữa,

tôi nghe nói, vợ hấn là một người đàn bà đánh đá, đã có nhiều phụ nữ bị cô ta hủy dung, như vậy cô vẫn ở cùng hấn?”

Chẳng biết tại sao, vừa nghe thấy cô muốn đi tìm người đàn ông khác, trong lòng hấn đột nhiên khó chịu, hơn nữa, còn có vài tia tức giận lẫn trong đó.

“Không sao”. Văn Hinh lộ vẻ sầu thảm cười một tiếng, “Chỉ cần hấn có thể giúp tôi trả nợ, tôi thế nào cũng không sao cả”

Hôm nay, cô đã không còn tôn nghiêm nữa, còn để ý những thứ đó làm gì.

Thấy cô có thái độ tiêu cực như vậy, Du Thần Ích đột nhiên không khỏi nổi giận, “Có phải dù đối phương là ai đi nữa, chỉ cần có thể giúp cô trả nợ, cô làm gì cũng được?”

Hấn giận thật sự, lúc này hấn chỉ muốn mở não người phụ nữ này ra, xem trong óc cô chứa đựng những thứ gì, tại sao có thể có ý tưởng hoang đường như vậy.

Cô là kẻ ngu sao, dù vì tiền chẳng nữa, chẳng lẽ một chút tôn nghiêm cùng danh dự cũng không chú ý tới sao?

“Phải, chỉ cần có thể cho tôi tiền, muốn tôi làm gì cũng được”. Văn Hinh khẽ gật đầu một cái, đột nhiên đem ly cà phê trong tay tới trước mặt hấn, vừa cười nói: “Tôi quyết định kiêng rượu, cho nên sẽ dùng cà phê thay thế rượu”

Du Thần Ích kinh ngạc nhìn cô hồi lâu, sau đó mới nhận ly cà phê của cô, cũng không uống.

Văn Hinh thấy thế, gơ ly cà phê trong tay mình đựng nhẹ vào ly hấn một cái, sau đó cười nói với hấn: “Một ly này, coi như tôi với anh đã nói lời từ biệt rồi, hi vọng về sau chúng ta cũng không cần gặp nhau. Còn nữa, cảm ơn anh đã nhắc nhở tôi, để tôi không đến nỗi phải chui vào ngõ cụt, tôi uống trước”

Nói xong, Văn Hinh bưng cà phê uống một hơi cạn sạch, sau đó đem chén cà phê úp sập cho Du Thần Ích nhìn, cùng ánh mắt bảo hấn cũng làm như cô.

Nhưng Du Thần Ích vẫn không uống, chỉ nhìn khuôn mặt đang mỉm cười của cô chằm chằm, không nói năng gì. Hấn nhìn cô, cô cũng nhìn hấn, trước cửa, hai người cứ đứng nhìn nhau như vậy, trong không khí dường như mang theo không khí khác thường.

21. Chương 21 : Nửa Đêm Dụ Tình! (3)

Nói xong, hấn hất tay cô ra, sau đó đi thẳng lên lầu.

Văn Hinh xoay người đưa mắt nhìn hấn lên lầu, sau khi hấn vào phòng của mình, cô mới xoay người đi vào nhà bếp. Một lát sau lại đi ra, trong tay có thêm một cái cốc.

Hít sâu một hơi, cô nhẹ nhàng gõ cửa phòng Du Thần Ích, cửa được mở ra rất nhanh, nửa người Du Thần Ích để trần, đứng bên cửa nhìn Văn Hinh ngoài cửa, cùng với hai chén cà phê nóng hổi trong tay cô, chân mày khẽ nhíu lại, “Cô làm cái gì vậy?”

Văn Hinh không nhìn vẻ mặt âm trầm của hấn, cô hơi thất vọng nhưng lại nở nụ cười vui vẻ, nói: “Tôi tới nói tạm biệt anh!”

“Cô sẽ đi?”. Mắt Du Thần Ích lộ ra một tia hoài nghi, trước đây, hấn làm nhục cô như vậy, cô vẫn không chịu rời đi, lần này lại dứt khoát như thế, chẳng lẽ cô đã nghĩ thông suốt?

Tất nhiên Văn Hinh nhìn thấu hoài nghi trong mắt hấn, vì vậy, cô cười chua xót, nói: “Đúng như anh nói, nếu tôi tiếp tục ở đây cũng không phải là biện pháp, chẳng những làm chậm trễ mọi chuyện, còn lãng phí tình cảm của mình, cho nên, tôi quyết định rời đi. Người đàn ông hôm qua đã đồng ý với tôi, chỉ cần tôi đáp ứng hấn, hấn sẽ thỏa mãn bất kỳ yêu cầu nào của tôi”

Cô chưa nói xong đã bị Du Thần Ích cắt đứt.

“Người đàn ông kia?”. Du Thần Ích cười lạnh, trên mặt đều là vẻ kinh thường, “Hôm nay hắn đã bị tôi đuổi việc, hắn cũng chỉ là một quản lý phòng thị trường, cô cho rằng, hắn có tiền trả nợ thay cô sao? Hơn nữa, tôi nghe nói, vợ hắn là một người đàn bà đánh đá, đã có nhiều phụ nữ bị cô ta hủy dung, như vậy cô vẫn ở cùng hắn?”

Chẳng biết tại sao, vừa nghe thấy cô muốn đi tìm người đàn ông khác, trong lòng hắn đột nhiên khó chịu, hơn nữa, còn có vài tia tức giận lẫn trong đó.

“Không sao”. Văn Hinh lộ vẻ sầu thảm cười một tiếng, “Chỉ cần hắn có thể giúp tôi trả nợ, tôi thế nào cũng không sao cả”

Hôm nay, cô đã không còn tôn nghiêm nữa, còn để ý những thứ đó làm gì.

Thấy cô có thái độ tiêu cực như vậy, Du Thần Ích đột nhiên không khỏi nổi giận, “Có phải dù đối phương là ai đi nữa, chỉ cần có thể giúp cô trả nợ, cô làm gì cũng được?”

Hắn giận thật sự, lúc này hắn chỉ muốn mở não người phụ nữ này ra, xem trong óc cô chứa đựng những thứ gì, tại sao có thể có ý tưởng hoang đường như vậy.

Cô là kẻ ngu sao, dù vì tiền chẳng nữa, chẳng lẽ một chút tôn nghiêm cùng danh dự cũng không chú ý tới sao?

“Phải, chỉ cần có thể cho tôi tiền, muốn tôi làm gì cũng được”. Văn Hinh khẽ gật đầu một cái, đột nhiên đem ly cà phê trong tay tới trước mặt hắn, vừa cười nói: “Tôi quyết định kiêng rượu, cho nên sẽ dùng cà phê thay thế rượu”

Du Thần Ích kinh ngạc nhìn cô hồi lâu, sau đó mới nhận ly cà phê của cô, cũng không uống.

Văn Hinh thấy thế, gơ ly cà phê trong tay mình đụng nhẹ vào ly hắn một cái, sau đó cười nói với hắn: “Một ly này, coi như tôi với anh đã nói lời từ biệt rồi, hi vọng về sau chúng ta cũng không cần gặp nhau. Còn nữa, cảm ơn anh đã nhắc nhở tôi, để tôi không đến nỗi phải chui vào ngõ cụt, tôi uống trước”

Nói xong, Văn Hinh bưng cà phê uống một hơi cạn sạch, sau đó đem chén cà phê úp sấp cho Du Thần Ích nhìn, cùng ánh mắt bảo hắn cũng làm như cô.

Nhưng Du Thần Ích vẫn không uống, chỉ nhìn khuôn mặt đang mỉm cười của cô chằm chằm, không nói năng gì. Hắn nhìn cô, cô cũng nhìn hắn, trước cửa, hai người cứ đứng nhìn nhau như vậy, trong không khí dường như mang theo không khí khác thường.

22. Chương 22 : Nửa Đêm Dụ Tình! (4)

Một lúc sau, Du Thần Ích cũng làm như Văn Hinh, bưng cà phê lên uống một hơi cạn sạch, sau đó xoay người đóng cửa phòng lại.

Nhìn cánh cửa bị đóng lại, Văn Hinh đột nhiên nở nụ cười, nụ cười kia, nhìn qua giống một con hồ ly đã thực hiện được gian kế, cực kỳ giảo hoạt.

Du Thần Ích, tôi xem anh còn chạy đi đâu được!

Sau đó, cô cũng xoay người về phòng mình, bình thần tựa vào giường, cầm một quyển tạp chí giải trí lên xem, biểu tình khoan thai tự đắc mà chờ đợi.

Quả nhiên, khoảng một giờ sau, cửa phòng cô đột nhiên bị một lực lớn phá vỡ, ngoài cửa, Du Thần Ích mang bộ mặt tức giận đứng đó.

Nhìn thấy hắn, Văn Hinh rốt cuộc nở nụ cười, “Có việc gì thế?”

Du Thần Ích từng bước đi vào, sắc mặt âm trầm cực điểm, trong mắt tỏa ra lửa giận hùng hục, dường như đang cố nén điều gì. Cuối cùng, hắn đi tới bên giường của cô, giận dữ hỏi: “Cô bỏ gì vào trong cà phê?”

Tại sao sau khi hắn mới uống được một lát, lại cảm thấy toàn thân nóng ran khó chịu, loại cảm giác đó, giống như đã trúng xuân dược.

Văn Hinh để quyển sách trên tay xuống, đứng dậy trước mặt hắn, trên mặt gợi lên nụ cười quyến rũ, hơi hợt nói: “Thật ra cũng không có gì, chỉ tăng thêm khoái cảm thôi, anh không cần lo lắng, không phải độc được đâu!”

Không sai, ban ngày cô vào tiệm thuốc mua cái này, nghe nói có công hiệu rất mạnh.

Nỗi khổ của cô chính là không có cơ hội leo lên giường của Du Thần Ích, cho nên, cô tính toán để hắn chủ động tới tìm cô, nhưng nếu muốn cho hắn chủ động tìm cô, điều đó tuyệt đối không thể, cho nên, cô chỉ có thể làm như vậy, không phải rất thành công sao!

“Cô....”, hắn giận không kềm được, người phụ nữ này, lại dám hạ thuốc với hắn, được, thật sự là rất được, xem ra, những khuất nhục trước đây đối với cô ta vẫn chưa đủ.

Hắn sinh giận, trong lòng Văn Hinh lại âm thầm cười trộm, sau khi Du Thần Ích thấy trong mắt cô cố nén nụ cười, hắn tức giận đến xanh mặt, càng nhìn cô chằm chằm, ánh mắt kia dường như hận không thể chặt cô làm trăm mảnh mới giải được mối hận.

Nhưng sau khi mắt hắn nhìn thấy bầu ngực ngạo nghễ dưới áo ngủ trong suốt của cô, cơ thể xôn xao càng hung mãnh, sau đó, lửa dục nhanh chóng chiếm cứ mắt hắn, ánh mắt bỗng chốc trầm xuống.

Văn Hinh không quan tâm tới cơn giận của hắn, cánh tay quăn lên cổ hắn, sau đó lộ ra nụ cười lúm đồng tiền, “Anh không chịu chủ động muốn tôi, cho nên, tôi chỉ có thể tự mình nghĩ biện pháp, anh xem, không phải đã thành công sao?”

“Cô thành công rồi sao?”. Du Thần Ích cắn răng hỏi, trên trán đã từ từ rịn ra một tầng mồ hôi.

Bởi vì cô dục vào, được tính trong thân thể hắn bị khơi lên càng thêm mãnh liệt, dục vọng chạy chồm, găm thét trong cơ thể như muốn phá ra mà bùng nổ.

“Anh đến là tôi đã thành công một nửa”. Văn Hinh nhìn thấu hắn đang cố nén dục vọng, vì vậy, kẻ thân thể mình sát vào hắn, phát hiện da thịt hắn nóng rực, khiến tim cô cũng đập nhanh hơn.

Thấy hắn không đẩy mình ra, cô bắt đầu dùng thân thể mình cọ sát cơ thể hắn, trêu chọc cực hạn của hắn, đôi tay cũng bắt đầu không thành thật vuốt ve qua lại trên người hắn, những nơi cô lướt qua, như lửa cháy lan trên đồng cỏ, trong nháy mắt, thiêu đốt dục vọng nguyên thủy nhất của hắn, sau đó càng không thể thu lại.

23. Chương 23 : Nửa Đêm Dục Tình! (5)

“Ừm!”. Du Thần Ích nhắm mắt lại, không nhận được phát ra một tiếng rên rỉ cực kỳ thoải mái, vẻ mặt hưởng thụ.

Văn Hinh thấy thế, lá gan càng lớn hơn, bắt đầu động thủ cởi quần áo của hắn, là lần đầu cởi quần áo của đàn ông, cho nên cô có vẻ cực kỳ vụng về, chỉ một chiếc đai lưng mà mất nửa ngày cũng chưa cởi được, cô không khỏi có chút nóng nảy.

Cô gấp nhưng có người còn gấp hơn. Du Thần Ích giơ tay giúp cô mở thắt lưng của mình, sau đó cũng động thủ cởi quần áo của Văn Hinh.

Áo ngủ màu đen trong suốt bị hắn kéo xuống, áo lót bên trong cũng bị hắn cởi ra, bầu ngực đầy đặn trong lớp áo lót lập tức hiện ra trong mắt hắn, khiến dục vọng trong mắt hắn sâu thêm mấy phần.

Du Thần Ích không nhin được nữa, dùng sức đẩy Văn Hinh ngã lên giường, sau đó lập tức đè lên người cô.
.....

Tất cả mọi chuyện tiến hành đúng theo kế hoạch của Văn Hinh, nhưng đến cuối cùng, khi hắn đang muốn tiến vào trong cơ thể của cô, hắn bỗng nhiên thức tỉnh.

Hắn cúi đầu nhìn người phía dưới, khi nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc lại đáng ghét, đôi mắt đen đang mê loạn bỗng chốc thanh tỉnh lại.

“Sao vậy?”. Văn Hinh vẫn chưa sáng tỏ, không hiểu tại sao hắn ngừng lại đột ngột, mở đôi mắt trong suốt, nghi ngờ nhìn Du Thần Ích.

Sắc mặt Du Thần Ích trầm xuống, môi mỏng mím chặt, sau đó thoát khỏi người cô, sau một khắc, ném Văn Hinh khỏi giường, “Đồ đàn bà đê tiện!”

Văn Hinh không kịp chuẩn bị đã bị ném trên mặt đất, trán đập phải góc giường, nhất thời máu tươi chảy ròng ròng, hôn mê bất tỉnh.

Nhưng Du Thần Ích lại làm như không thấy, chẳng những không quan tâm đến thương thế của cô, mà hắn còn dùng tốc độ nhanh nhất mặc quần áo tử tế, sau đó, không quay đầu lại, đá cánh cửa rời đi, để lại một mình Văn Hinh đang té xỉu trên mặt đất.

Ban đêm, khi Văn Hinh tỉnh lại, cô sờ sờ cái trán bị thương, máu đã không chảy nữa, nhưng vẫn có chút đau. Sau đó, cô nghiêng đầu tìm mọi nơi, nhưng không phát hiện ra bóng dáng của Du Thần Ích, không khỏi lộ ra một nụ cười khổ.

Xem ra, lần này cô đã thất bại rồi!

Không ngờ tới lúc quan trọng nhất, hắn lại có thể thắng lại. Nhưng hắn đã uống thuốc, nhất định phải phát tiết, chẳng lẽ, hắn bỏ rơi cô, để ra ngoài tìm người phụ nữ khác sao?

Tại sao, hắn tình nguyện đi tìm người phụ nữ khác, cũng không nguyện ý thành toàn cho cô?

Chẳng lẽ, cô cứ chịu thua như vậy sao?

Cô đứng lên, lếch thếch vào phòng rửa tay, đứng trong phòng tắm, để nước lạnh như băng tẩy rửa thân thể mình.

Vậy mà, theo dòng nước chảy, còn có nước mắt của cô.

Cô thống khổ nhắm mắt lại, trong đầu lại hiện lên vẻ mặt cầu khẩn cùng mong đợi của cha cùng em trai, khuôn mặt lạnh lùng của Diêu Phương, vẻ mặt khinh bỉ của Lạc Tình, còn có vẻ mặt người làm Du gia nhìn cô đầy khinh thường, cuối cùng, còn có thái độ chán ghét của Du Thần Ích đối với cô, khiến sự kiên cường bị giáng một đòn nặng nề.

Tâm, vỡ vụn.

Rốt cuộc, cô không thể chịu nổi, cho dù lòng có làm bằng sắt, chỉ sợ cũng chịu đựng không nổi thống khổ cùng khuất nhục như thế, còn có trách nhiệm nặng như núi Thái Sơn.

Cô, là toàn bộ hy vọng của Văn gia!

Nhưng hôm nay, cô cũng không chịu nổi nữa rồi.

Cô thật sự rất muốn chạy trốn, muốn né tránh tất cả, buông tất cả trách nhiệm cùng kỳ vọng, sau đó, tìm một nơi không ai biết, bắt đầu cuộc sống mới.

24. Chương 24 : Kinh Ngạc Ở Bữa Tiệc 1

Chỉ là ý nghĩ này vừa nảy lên trong đầu, thì hình ảnh ba và em trai mang theo ánh mắt tràn đầy kỳ vọng hiện lên trong đầu cô làm cho cô lại do dự, rút lui.

Không, cô không thể bỏ lại ba và em mình như vậy, nếu cô thật sự bỏ lại bọn họ, vậy bọn họ sẽ phải lưu đầu đường xó chợ không nơi nương tựa.

Sáng ngày thứ hai, Diêu Phương thấy trán Văn Hinh bị thương, đôi mày thanh tú nhíu lại, hỏi: “Đầu của cô bị sao vậy?”

Văn Hinh sờ vết thương trên trán, sau đó cười nhạt một tiếng, nói: “Tối hôm qua lúc tắm không cẩn thận bị trượt ngã.”

Cô biết cô nói như vậy thì họ nhất định sẽ không tin, nhưng cô cũng không thể nói là do câu dẫn Du Thần Ích không được nên bị té, dù sao họ cũng không có tận mắt thấy thôi thì cô tùy tiện tìm một cái cớ là được.

Diêu Phương nghe cô nói như vậy chỉ là thản nhiên nhìn cô một cái, không nói gì, ngược lại Lạc Tinh đứng bên cạnh bà cực kỳ khinh thường liếc Văn Hinh một cái, châm chọc nói: “Tắm cũng có thể té ngã, với cô thủ đoạn mê hoặc đàn ông cũng như nhau lợi hại!” Nói xong, nhìn Văn Hinh vừa cười, có chút vui sướng khi người gặp họa lại nói: “Chỉ là, hôm nay dường như vẻ mặt hốc hác rồi, tôi xem cô làm sao đi mê hoặc anh họ đây?”

“Tình nhi!” Diêu Phương lạnh lùng quát nàng một tiếng, trên mặt có chút không vui, “Không được không lễ phép như vậy!”

Bà biết Lạc Tinh có ý với con trai mình, lúc trước bà cũng có ý tác hợp hai người bọn họ, nhưng bất đắc dĩ một người có tình người kia lại vô tình, kết quả chẳng những làm cho con trai mình giận giữ khuyen răn mình một trận, còn khiến cháu gái càng thêm oán hận mình, mà bà lại bị trách móc là người hai mặt.

Lòng bà đối với Lạc Tinh tràn đầy đau lòng và yêu thương, ở tai nạn mười năm trước khiến cho con bé đồng thời mất đi cả cha lẫn mẹ mà lúc đó nó chỉ mới mười tuổi. Sau đó bà liền đưa con bé về Du gia nuôi dưỡng, cũng bởi vì thương con bé không cha không mẹ, cho nên luôn yêu thương chiều chuộng cô, làm cho hôm nay cô hình thành tính cách xảo trá ỷ vào quyền thế không từ thủ đoạn, luôn làm cho bà nhức đầu, nhưng cũng không thể chịu nổi.

“Hừ!”

Lạc Tinh tức giận nghiêng đầu qua, không hề nhìn Văn Hinh nữa, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tràn đầy sự không cam lòng cùng oán hận. Tối hôm qua, cô rõ ràng nhìn thấy anh họ chủ động vào phòng của cô ta, sau đó qua một lúc lâu mới ra ngoài, hơn nữa còn quần áo không chỉnh tề, coi như là kẻ ngu cũng biết bọn họ đã xảy ra chuyện gì, điều này làm cho cô đột nhiên cảm nhận được một loại cảm giác nguy cơ.

Chỉ là nhìn thấy vẻ mặt của anh họ lúc đó giống như vô cùng tức giận, điều này làm cho trong lòng cô lại cảm nhận được một chút dễ chịu, bởi vì cô biết, trái tim của anh họ không đặt trên bất cứ người nào, như vậy thì cô vẫn còn có cơ hội.

Cho nên, cô tuyệt đối sẽ không để người phụ nào chiếm được anh họ, anh họ là của cô, bất luận kẻ nào cũng đừng nghĩ từ bên cạnh cô cướp anh đi.

Lại một tuần nữa qua, đêm Du Thần Ích không về ngủ, ngày thì không thấy bóng dáng hần đâu, vì vậy Lạc Tinh lại đặt oán hận chuyện Du Thần Ích không trở về nhà lên người Văn Hinh, nói là cô chọc giận anh họ làm anh bỏ đi, cũng bảo Diêu Phương đuổi Văn Hinh ra khỏi Du gia, nói là chỉ có như vậy thì anh họ mới trở về, chỉ là Diêu Phương cũng không có đồng ý.

Mặc dù Diêu Phương không có đồng ý đuổi cô đi, nhưng Văn Hinh thấy được vẻ không vui mừng và không kiên nhẫn từ trên mặt của bà, cô biết nếu như cô sớm mang thai đứa bé của Du Thần Ích thì sớm muộn gì sẽ có một ngày Diêu Phương đuổi cô đi, cho nên cô phải nhanh chân lên.

Nhưng mặc dù cô nóng lòng, chịu đựng được việc Du Thần Ích cả ngày không trở về nhà, cho dù trong đầu cô có dự tính nhưng cũng chỉ là vô kế khả thi (không có cách nào để giải quyết). Giờ điều cô có thể làm

chính là chờ, chờ hân về nhà, hoặc là đợi một cơ hội khác.

25. Chương 25 : Kinh Ngạc Ở Bữa Tiệc 2

Rất cuộc, trời không phụ người có lòng, rất cuộc cũng làm cho cô chờ được một cơ hội khác.

Cô nghe nói hai ngày nữa trong thành phố sẽ có một buổi tiệc dành cho những nhân vật nổi tiếng, đến lúc đó tất cả nhà giàu có quyền thế bậc nhất, thương trường sẽ tề tựu một chỗ giao tiếp trò chuyện. Loại tiệc rượu này, trước kia Văn Hình có tham gia một lần, sau lại thì không tham gia nữa, bởi vì cô cảm thấy tiệc rượu này rất mang tính thương nghiệp hóa, dần ông đi chính là nói chuyện làm ăn, mà dần bà đi chính là hy vọng có thể tìm được lang quân như ý đẹp trai giàu có.

Cô vốn đối với chuyện này căn bản không để ở trong lòng, lúc này tâm tư của cô tất cả đều đặt ở trên người Du Thần Ích là làm sao để cho cô có thể mau sớm thực hiện chuyện về hợp đồng đã giao ước.

Nhưng hôm nay thấy Lạc Tình mua sắm trở về, trong tay túi lớn túi nhỏ cả thấy có mười mấy cái, sau đó về mặt hưng phấn mặc thử quần áo vừa mới mua về, vừa mặc thử còn vừa hỏi Diêu Phương cái nào thì đẹp, nói là tham gia tiệc rượu nhất định phải ăn mặc thật xinh đẹp, cô ta muốn trở thành tiêu điểm của mọi người, có lẽ như vậy anh họ mới chú ý tới cô.

Văn Hình nghe được Du Thần Ích cũng muốn đi tham gia bữa tiệc thì lòng cô khẽ động. Đúng vậy, sao cô lại không nghĩ tới, Du Thần Ích chính là tổng giám đốc điều hành tập đoàn tài chính Over—lord, loại tiệc tùng dành cho những nhân vật nổi tiếng sao anh ta có không tham dự, hơn nữa nếu anh ta không đi, đoán chừng chủ bữa tiệc cho dù cầu ông thỉnh bà cũng phải mời anh ta đến bằng được. Cô nghĩ đến bỗng nhiên nở nụ cười, cơ hội của cô đã tới.

Trong khoảng thời gian này, Du Thần Ích vẫn không trở về nhà, cô đang lo làm sao mới có thể đến gần anh ta, phải như thế nào mới có thể tiếp tục kế hoạch của cô. Đang lúc cô phiền nào không thôi thì trời cao lại đem đến cho cô một cơ hội tốt như vậy.

Chỉ cần có thể nhìn thấy anh ta, thì mọi chuyện đều tốt đẹp! Bữa tiệc ngày mai, sáng sớm Diêu Phương đã cùng Lạc Tình ra ngoài, Văn Hình đợi họ rời đi thì bản thân mình cũng bắt đầu chuẩn bị.

Màn đêm buông xuống, màn trời trắng lệt như tơ giữa những chấm nhỏ óng ánh như bảo thạch đang phát ra tia sáng chói mắt.

Ban đêm thật xinh đẹp, mê người và yên tĩnh .

Lúc này, ở lầu ba đại sảnh của Cao ốc Empire State, khách khứa đông đúc, quý ông thì tây trang trắng thớm, tóc chải cẩn thận tỉ mỉ, thân vừa đẹp trai vừa trầm ổn. Mà những quý bà cô gái thì chung diện gọn gang xinh đẹp, vừa thanh nhã lại đẹp mắt, làm cho trong này sáng lên không ít. Nơi này chính là nơi tổ chức tiệc hội, lúc này đã khoảng tám giờ đêm, bữa tiệc được tiến hành như thường lệ.

Sau khi Du Thần Ích chào hỏi với từng người công ty thì bưng một ly rượu cocktail một mình đi ra phía ngoài ban công, vừa uống rượu vừa lắng lắng thưởng thức cảnh đêm thành phố.

Anh vốn cũng không thích những nơi náo nhiệt, nếu không phải Phương Thiên người tổ chức buổi tiệc này van nài khẩn cầu anh đến tham dự, anh hoàn toàn không nguyện đi đến nơi náo nhiệt này, đến tham gia bữa tiệc này chán vô cùng còn không bằng đi về nhà ngủ. Nhưng vừa nghĩ tới về nhà, cũng nhớ tới người đàn bà trong nhà kia trăm phương ngàn kế muốn leo lên giường của anh, nhất thời trong lòng một hồi chán ghét cùng phiền não.

Nếu để cho anh lựa chọn giữa việc tham gia bữa tiệc cùng trở về đối mặt với người đàn bà kia, vậy thì anh tình nguyện tới nơi này tàn hại lỗ tai của mình, cũng không muốn trở về độc hại tim mình. Anh nhớ tới đêm đó, thiếu chút nữa anh đã trúng kế của nàng, anh không khỏi lại nghiêng răng nghiêng lợi.

Người đàn bà đáng chết, lại dám bỏ thuốc anh để đạt được mục đích của mình, mà lúc trước anh còn tin cô. Chỉ là khi trong đầu anh hiện lên hình ảnh da thịt trắng nõn cùng thân thể dụ người của cô thì trong lòng của anh đột nhiên lại mơ hồ đã tuôn ra một tia xôn xao khác thường.

26. Chương 26 : Kinh Ngạc Ở Bữa Tiệc 3

Thiếu

27. Chương 27 : Kinh Ngạc Ở Bữa Tiệc 4

Du Thần Ích chỉ nhàn nhạt liếc hần một cái, châm chọc nói: “Anh thật giống như rất hiểu rõ tôi sao!”

“Cũng vậy!” Tề Nhân Kiệt nở nụ cười, sau đó có chút khổ não mà nói: “Làm thế nào, bây giờ tôi có hứng thú với anh nhiều hơn là hứng thú với mấy ả đàn bà kia, anh nói tôi nên làm gì giờ?”

“Thật xin lỗi, tôi đối với anh cũng không có hứng thú.” Du Thần Ích đối với cuộc nói chuyện này giữa bọn họ cảm thấy nhàm chán, vì vậy chuẩn bị rời đi, chỉ là, chân mới vừa bước ra lại đột nhiên thu trở lại, thân thể lập tức khựng lại.

Tề Nhân Kiệt đối với phản ứng của anh cảm thấy kỳ quái, đặc biệt là đối với loại khiếp sợ cùng không thể tin trên mặt anh càng thêm cảm thấy tò mò, vì vậy cũng không khỏi quay đầu lại nhìn theo tầm mắt của Du Thần Ích, sau đó lập tức liền sợ ngây người, trên gương mặt tuấn dật cũng lộ ra một chút khó tin.

Thật ra cái làm cho bọn họ khiếp sợ không phải ai khác chính là Văn Hinh, chỉ thấy cô chậm rãi từ bên ngoài đi vào, như một vị công chúa cao quý trang nhã lập tức hấp dẫn ánh mắt của mọi người trên tiệc rượu.

Tối nay cô vận đồ trang sức trang nhã, mái tóc vén lên thật cao, lộ ra cần cổ thon dài xinh đẹp.

Bộ lễ phục dạ hội bằng tơ lụa màu trắng mà cô mặc, có kiểu dáng đơn giản tới cực điểm, không cổ, không có tay, nhìn cứ như áo hai dây, nhưng thật ra có điểm đặc biệt khác.

Thì ra vạt áo trước nghiêng về hông bên trái, kéo từ vai xuống đến eo trái mới thôi, giống như cái phễu bị nghiêng, lộ ra da thịt trắng nõn. Nhưng bộ ngực lại không bị phơi bày chút nào, thật là hấp dẫn tới cực điểm

Mà dáng người Văn Hinh vốn rất xinh đẹp, ngũ quan tinh xảo hơn người càng tôn lên cảm nhận về thiết kế tuyệt vời của bộ lễ phục, làm cho cô giống như từ người mẫu trong tạp chí thời trang, nhất thời trở thành tiêu điểm chú ý nơi này, thành cảnh sắc xinh đẹp nhất nơi này.

Diêu Phương và Lạc Tình thấy cô đứng ở trong đám người thì sắc mặt không khỏi hơi đổi, đặc biệt là Lạc Tình, cơ hồ dùng ánh mắt hâm mộ ghen tị oán hận nhìn Văn Hinh, “Sao cô ta lại tới đây?” Trong giọng điệu tràn đầy không vui.

Lúc đầu Diêu Phương kinh ngạc sau thần sắc nhanh chóng khôi phục trở lại, bà quan sát Văn Hinh, phát hiện hôm nay mặc dù gia cảnh cô đi xuống, nhưng trên người cô vẫn toát lên khí chất tôn quý ưu nhã đã được rèn luyện từ lúc nhỏ, lại khó có thể xóa đi, đó là một loại khí chất từ trong xương tủy ra, không khỏi âm thầm tán thưởng.

Dường như tất cả mọi người ở bữa tiệc ánh mắt đều bị Văn Hinh hấp dẫn, trên mặt của mỗi người đều mang theo biểu tình kinh ngạc. Sau đó thì lén lút bàn tán, đều không ngừng hỏi người khác, cô gái này là ai?

Văn Hinh thấy thế không khỏi lộ nụ cười thỏa mãn, rất tốt, cô muốn chính là hiệu quả này.

Đang lúc người khác rồi rít suy đoán thân phận của Văn Hinh thì Lạc Tình lập tức vọt tới trước mặt Văn Hinh, lớn tiếng chất vấn nàng: “Co sao lại tới chỗ này? Chẳng lẽ cô không biết đây là bữa tiệc danh cho nhân vật nổi tiếng sao, cô cho rằng với thân phận hiện giờ của cô mà cũng muốn tới nơi này sao?”

“Tình nhi!” Diêu Phương vội vàng đứng dậy lạnh lùng quát Lạc Tình lại, “Không được vô lễ!”

Có lúc, nàng thật hết cách với cô cháu gái này, ở nhà như vậy còn chưa tính, hiện tại chung quanh có nhiều người như vậy, từng người đều là nhân vật thượng lưu có máu mặt trong xã hội, bộ dạng của nó bây giờ giống như người đàn bà chanh chua nếu như bị người ta truyền ra ngoài, mặt mũi Du gia bị nó làm mất hết.

Lạc Tình thấy bà tựa hồ tức giận, vì vậy mím môi, sau đó lại mạnh mẽ trừng mắt nhìn Văn Hinh một cái, lúc này mới xoay người trở lại bên người Diêu Phương.

28. Chương 28 : Kinh Ngạc Ở Bữa Tiệc 5

“Sao cô lại tới đây?” Diêu Phương đi tới trước mặt Văn Hinh trước mặt, nhàn nhạt hỏi, cặp mắt lãnh đạm kia mơ hồ lộ ra một tia không vui mừng, tựa hồ cũng không cao hứng khi Văn Hinh tới tham gia tiệc rượu.

Dĩ nhiên Văn Hinh biết họ không thích cô tới tham gia tiệc rượu, nhưng đây là cơ hội duy nhất cô có thể đến gần Du Thần Ích.

Nửa tháng nay Du thần Ích không về nhà, cô biết nguyên nhân hẳn không trở về là muốn tránh mặt cô, mà cô chỉ có thời hạn ba tháng, hôm nay cũng đã qua hai tháng, cho nên cô không thể cứ như vậy ngồi chờ.

Cô biết, lúc này ở một góc nhỏ trong tiệc rượu Du Thần Ích nhất định là đang nhìn mình, nhưng cũng không muốn ra ngoài gặp mặt cô, vì vậy cô khẽ mỉm cười, đối với Diêu Phương nói: “Mẹ, con biết người lo lắng thân thể của con cho nên không để cho con tới đây, nhưng con cũng đã khỏe lên rồi, cho nên muốn tới xem một chút.”

Lời vừa nói ra, toàn trường xôn xao.

Cái gì, cô gái này là con dâu Du gia, là vợ của Du Thần Ích?

Vợ của hắn không phải vào ba năm trước đã.

Điều này sao có thể, truyền thuyết Du Thần Ích không phải đối với vợ hắn tình thâm ý trọng sao, sao chớp mắt đã cưới người con gái khác rồi.

Tất cả mọi người đem tầm mắt đặt lên người Văn Hinh, có hoài nghi, có kinh ngạc, có tò mò, cũng có xem trò vui.

“Anh cưới vợ khi nào vậy?”

Tề Nhân Kiệt buồn cười nhìn gương mặt Du Thần Ích sớm đã âm trầm, nhìn đến vẻ mặt tức giận đến ngút trời của hắn, không khỏi cười càng vui vẻ hơn. Sau đó hắn lại quay đầu nhìn về phía Văn Hinh, trong ánh mắt mỉm cười đột nhiên xẹt qua một tia thần sắc khác thường.

“Chỉ là, cái này lần này giống như so với cái kia lần trước còn phải đúng giờ một chút!”

Hắn dùng ánh mắt quan sát Văn Hinh đang đứng ở trong đại sảnh tiếp nhận ánh mắt mọi soi mói của mọi người đánh giá từ trên xuống dưới một lần sau đó cho ra cái kết luận này.

Du Thần Ích nghe vậy, sắc mặt lập tức sa sầm, hung hăng trừng mắt nhìn Tề Nhân Kiệt một cái sau đó bay thẳng đến chỗ Văn Hinh.

Lúc này, đã có một số người vây quanh Văn Hinh và Diêu Phương, càng không ngừng hỏi Diêu Phương rằng Văn Hinh có thật là con dâu của bà hay không, mà Diêu Phương vì giữ danh dự cho Du gia, chỉ có thể gạt đầu thừa nhận, Nói Văn Hinh và Du Thần Ích là bí mật kết hôn, cho nên người ngoài không biết.

Ở sau lưng bà, Lạc Tình nghe vậy âm thầm cắn răng, hơn nữa dùng ánh mắt oán hận nhìn chằm chằm Văn Hinh, trong lòng có một ngàn một vạn cái không cam lòng.

Đột nhiên, đám người bị tách ra, chỉ thấy Du Thần Ích bước nhanh tới, một thanh bắt được tay Văn Hinh kéo cô đi về phía cửa, làm ọi người kinh ngạc.

Văn Hinh nhìn Du Thần Ích lôi kéo mình, rốt cuộc lộ ra nụ cười như ý, chiêu này cũng không tệ, rốt cuộc hắn cũng lộ diện.

Du Thần Ích trực tiếp đem Văn Hinh kéo đến vườn hoa không người phía sau cao ốc, sau đó một dùng sức ném Văn Hinh trên đất, đồng thời dùng ánh mắt tràn ngập lửa giận cùng phẫn hận nhìn chằm chằm cô, bộ dáng hận không thể xé nát cô thành từng mảnh.

Dường như Văn Hinh đã sớm liệu đến hắn có thể như vậy, cho nên cũng không cảm thấy sợ hãi như trước kia, chẳng những không sợ, ngược lại ngồi dưới đất cười nhẹ nhàng nhìn tới hắn, nhìn đến gương mặt tức giận của hắn, nụ cười trên mặt cô sâu hơn, “Thế nào, anh không phải là luôn trốn tránh tôi sao giờ lại đưa tôi đến đây?”

Du Thần Ích nghe vậy, bước nhanh tới trước mặt Văn Hinh, khom lưng giữ thật chặt cằm của cô lại, sau đó cắn răng cảnh cáo nói: “Tôi cảnh cáo cô, nếu như về sau cô dùng danh nghĩa là vợ của tôi xuất hiện nữa thì lúc đó đừng trách tôi vô tình.”

29. Chương 29 : Kinh Ngạc Ở Bữa Tiệc 6

Sau khi nhìn vẻ mặt Văn Hinh căn bản không có chút e ngại, ánh mắt anh hung ác lại nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Vậy cô nghĩ trăm phương nghìn kế muốn leo lên giường của tôi, không phải vì tiền sao, nếu như cô còn tiếp tục dây dưa nữa, cô có tin hay không, tôi tuyệt đối có biện pháp làm cho cô biến mất khỏi quả đất này, nếu cô không tin có thể thử xem!”

Nghe được câu này, sắc mặt Văn Hinh vốn bình tĩnh quả nhiên thay đổi, lập tức nói: “Không cần!”

Sở dĩ cô nghĩ trăm phương nghìn kế leo lên giường của anh là vì muốn có năm trăm vạn cứu cha mình và em trai thoát khỏi khó khăn trước mắt, nếu như cô gặp chuyện bất trắc, thì cha và em trai cô làm như thế nào đây? !

“Nếu như không muốn cho bọn họ chết, tốt nhất cô đừng tiếp tục làm những chuyện khiến cho người ta chán ghét, cô có biết hay không, lúc tôi vừa nhìn thấy cô đã cảm thấy làm bẩn ánh mắt của tôi rồi!” Du Thần Ích nói xong, cũng không thèm nhìn Văn Hinh một cái, bỏ lại một mình Văn Hinh ngồi ở trên bãi cỏ, trực tiếp xoay người rời đi.

Văn Hinh đưa mắt nhìn hắn rời đi, cả người hoàn toàn ngậy đại.

Tại sao?

Tại sao hắn nhất định phải ép cô?

Tại sao tất cả mọi người đều ép cô?

Chủ nợ ép họ trả tiền, cha và em trai cũng ép cô trả số tiền này, mà anh lại ép cô rời đi, bây giờ, đến tột cùng cô phải làm sao mới có thể giải quyết được tất cả mọi việc đây?

Nhớ tới ánh mắt tràn đầy kỳ vọng của cha và em trai, nhớ tới ánh mắt tràn đầy phẫn hận của Du Thần Ích, nhớ tới vẻ mặt khinh thường của những người khác, còn có việc Du Thần Ích mới vừa rồi uy hiếp cô..., cô đột nhiên cảm thấy mình không chịu nổi kỳ vọng và nhục nhã nữa rồi, từ lúc bắt đầu đến giờ, cây cột vẫn luôn chống đỡ cô đột nhiên sụp đổ.

Cô không muốn sống cuộc sống như thế này nữa, cô thật sự không thể chịu đựng nổi nữa rồi!

Lúc này, bầu trời mới còn trong đột nhiên tối xuống, từng tầng mây đen che đi ánh trăng, chặn lại vầng sáng trăng. Những ngôi sao sáng chói cũng nghịch ngợm trốn vào trong tầng mây, cả bầu trời âm u, giống như có một cơn bão sắp đến.

Khí trời đột nhiên thay đổi, người đi trên đường bắt đầu rối rít về nhà, hy vọng có thể trước khi bão đến kịp về nhà, chỉ có.

Ở vườn hoa phía sau cao ốc Empire State, Văn Hinh vẫn ngồi ở hàng kia không nhúc nhích, vẻ mặt có chút đại ra, nhìn tiết trời thay đổi tựa hồ căn bản không có phát hiện, càng không có ý muốn tránh.

Chỉ chốc lát, từng giọt mưa lớn như hạt đậu bắt đầu từ trên bầu trời rối rít rơi xuống, ngay sau đó, từ trên trời mưa xối xả như trút nước giáng xuống, ào ào cực kỳ dễ chịu, trong khoảnh khắc ở trên mặt đất rút thành từng cái quanh co dòng nhỏ, cuối cùng hội tụ lại với nhau.

Mưa càng lúc càng to, rất nhanh đã làm ướt sũng cả người Văn Hinh, làn nước lạnh như băng đánh vào trên người cô, rốt cuộc cũng khiến cho cô thanh tỉnh lại lúc này mới biết trời đang mưa.

Cô đầu tiên là nhìn chung quanh, trời tối đen như mực, chỉ có thể mượn ánh đèn trong cửa sổ từ cao ốc xuyên qua thấy rõ mưa to khắp nơi. Sau đó tầm mắt cô nhìn về phía trước, nhìn về phía lầu ba, hẳn là lúc này Du Thần Ích ở chỗ này.

Nhớ tới lời nói tàn nhẫn của hắn vừa rồi, trong lòng cô đau xót, rốt cuộc nước mắt không bị khống chế tràn ra, hoà cùng nước mưa chảy xuống.

Cuối cùng, càng khóc càng thương tâm, rốt cuộc khóc đến ngã xuống đất.

Cũng không biết trải qua bao lâu, có người chống cây dù đi về phía cô dừng trước mặt cô, giúp cô che dù, cũng không có mở miệng, chỉ là lặng lẽ nhìn cô.

Đột nhiên Văn Hinh cảm thấy mưa giống như đã tạnh, nhưng chung quanh tiếng mưa rơi vẫn còn, không khỏi nghi ngờ ngẩng đầu lên.

30. Chương 30 : Đi Theo Chàng Trai Xa Lạ Về Nhà! 1

Đột nhiên Văn Hinh cảm thấy mưa giống như đã tạnh, nhưng chung quanh tiếng mưa rơi vẫn còn, không khỏi nghi ngờ ngẩng đầu lên, đầu tiên là thấy một đôi chân đứng ở trước mặt của cô, cô cho là Du Thần Ích, trong lòng cảm thấy vui mừng, nhưng khi cô nhìn rõ người dưới dù không phải Du Thần Ích mà là một người đàn ông xa lạ dáng dấp anh tuấn thì lập tức ngay ngắn cả người.

Cô ngơ ngác nhìn người đàn ông kia, lại thấy người đàn ông kia đang dùng một ánh mắt lạnh lùng lại phức tạp nhìn chằm chằm làm cô không khỏi càng nghi ngờ.

Cô cũng không biết anh ta tại sao nhìn mình bằng ánh mắt như vậy?

Người đàn ông lặng lẽ nhìn cô một lát sau rốt cuộc động, hắn tự tay kéo Văn Hinh từ trên mặt đất lên, sau đó tự giới thiệu mình: “Tôi tên là Tề Nhân Kiệt, cô không sao chứ?”

Văn Hinh lắc đầu một cái, đối với người đàn ông tên Tề Nhân Kiệt này miễn cưỡng cười cười, nói: “Tôi không sao, cảm ơn anh!” Cô nói xong, không để lại dấu vết rút tay về, chuẩn bị rời đi.

“Cô đi đâu, tôi đưa cô đi!” Tề Nhân Kiệt lần nữa bắt được tay của nàng, trên khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy quan tâm, là một loại quan tâm vượt quá mức bình thường.

Cô muốn đi đâu?

Đôi chân Văn Hinh đang muốn bước đi lập tức lại ngay ngắn cả người, đúng vậy, cô muốn đi đâu? Tối nay xảy ra chuyện như vậy, cô còn có thể trở về Du gia sao?

Tối nay cô ở trước mặt mọi người gọi Diêu Phương là mẹ, sợ rằng hiện tại tất cả mọi người đều biết cô là con dâu Du gia, nhưng sự thật lại không phải như vậy.

Cô có thể nhận ra lúc ấy Diêu Phương chịu đựng bao nhiêu tức giận đang cùng những người kia giải thích, nếu như cô trở về, Diêu Phương nhất định sẽ không bỏ qua cho cô. Nói không chừng trong cơn tức giận, liền giải trừ khế ước với cô, vậy cô sẽ không có cơ hội lấy được năm trăm vạn.

Còn Du Thần Ích, tối nay hẳn cũng cảnh cáo cô.

Hôm nay, cô lâm vào tình thế khó xử, vừa muốn tiếp tục thực hiện hiệp ước, lại không muốn làm cho người nhà của mình vì mình mà gặp chuyện không may.

Cứ như vậy, Du gia khẳng định không thể trở về nữa rồi, chỉ là, nếu như không trở về Du gia vậy cô còn có thể đi nơi nào đây?

Trở về nhà của chính mình sao?

Nhớ tới trong nhà còn có hai người đang chờ cô mang tiền về, cô lập tức bỏ đi cái ý niệm này. Nếu như mình hai tay không trở về, cha và em trai nhất định sẽ vô cùng thất vọng, vẫn là không trở về tốt hơn.

Du gia không thể về, nhà cũng không thể trở về, trong đêm mưa mờ mịt này, cô còn có thể đi nơi nào đây?

Tề Nhân Kiệt làm như nhìn thấu tâm tư của cô, dịu dàng nói: “Hay là đến nhà tôi đi, nhà tôi cách chỗ này tương đối gần.”

Văn Hinh nghe vậy, ngẩng đầu nhìn Tề Nhân Kiệt, trong lòng có chút không hiểu, không hiểu anh ta vì sao nhiệt tình với mình, chẳng lẽ là muốn lừa cô trở về sau đó làm gì đó chứ.

Nhưng khi nhìn đến vẻ chân thành trong mắt hắn, lại cảm thấy hắn thật sự không giống người như vậy, cuối cùng cô bị tấm chân thành của hắn làm rung động, vì vậy khẽ gật đầu một cái.

Tề Nhân Kiệt thấy cô đáp ứng, rất cuộc cười, nụ cười kia giống như một đường ánh sáng xuyên thấu qua đám mây dày cộm, đem một đêm mưa âm u lập tức đốt sáng lên, chính là chói mắt mê người.

Hắn dắt tay cô, mang cô ra khỏi vườn hoa, cuối cùng lên xe của mình.

“Mau lau khô đi, nếu không sẽ cảm đấy.” Vừa lên xe, hắn liền đưa cho cô một cái khăn sạch, để cho lau khô nước mưa dính trên tóc và người.

Chờ xe chạy nhanh sau khi ra ngoài, Văn Hinh mới phát hiện ra mình đã bị lừa, hắn nói nhà của hắn cách nơi này rất gần, nhưng bây giờ xe đi được nửa giờ rồi mà vẫn còn ở trên đường.

Cô rất muốn hỏi, nhưng bây giờ đã ngồi trên xe người ta rồi, cho dù hắn lừa mình thì giờ phải làm gì đây, chẳng lẽ cô phải xuống xe giờ sao? Ở một nơi mà trước không thôn xóm sau không nhà trọ?

31. Chương 31 : Theo Chàng Trai Xa Lạ Về Nhà 2

Cuối cùng, cuối cùng cô cũng không hỏi.

Sau kính hậu Tề Nhân Kiệt thấy được vẻ mặt chấp nhận của Văn Hinh, môi mỏng không khỏi cong lên.

Cô gái này, thật rất thú vị!

Lại qua ước chừng chừng mười phút đồng hồ, rốt cuộc xe ngừng lại ở một biệt thự xa hoa mang phong cách Châu Âu, và lúc này mưa cũng đã ngừng lại, ánh trăng sáng lộ ra.

“Đã đến rồi!”

Tề Nhân Kiệt xuống xe giúp Văn Hinh mở cửa xe, Văn Hinh nhìn toà biệt thự xa hoa trước mắt này, thì lập tức biết được người đàn ông này cũng không phải là nhân vật bình thường.

Tề Nhân Kiệt dẫn Văn Hinh vào trong nhà, trước tiên lấy y phục để cho cô đi tắm nước nóng xua đi khí lạnh, chờ Văn Hinh tắm xong đi ra, hắn cũng đã chỉnh trang lại mình.

“Tôi vẫn chưa biết được tên cô là gì?”

Hắn đem cà phê nóng pha sẵn đặt trên khay ra bày ra trước mặt Văn Hinh, sau đó ở salon hắn ngồi xuống đối diện cô ở, bắt đầu tỉ mỉ quan sát cô.

“Văn Hinh!” Văn Hinh bưng cà phê lên nhẹ nhàng uống một hớp nhỏ, cà phê nóng hổi lướt qua trong cổ cô, trong nháy mắt làm ấm thân thể cô, không khỏi lộ ra vẻ mặt thoải mái.

“Văn Hinh, Văn Hinh.” Tề Nhân Kiệt nhẹ nhàng nhắc lại tên cô, lặp lại nhiều lần, cuối cùng cười nói: “Tên rất êm tai, vậy cô và Du Thần Ích có quan hệ như thế nào? Cô thật sự là vợ anh ta sao?” Hắn thử dò xét hỏi.

Nghe được tên Du Thần Ích, vẻ mặt Văn Hinh bỗng chốc thay đổi, cô nhìn chằm chằm cà phê trong tay, yếu ớt mở miệng nói: “Không phải!”

Giữa cô và hắn, chỉ có quan hệ là một tờ giấy hiệp ước, hơn nữa chỉ là người khác ký thay hiệp ước, những thứ khác, cái gì cũng không phải.

Tối nay sở dĩ cô lấy danh nghĩa là vợ hắn xuất hiện, chủ yếu là muốn dẫn hắn ra, kết quả là hoàn toàn chọc giận hắn. Phủ nhận của cô khiến Tề Nhân Kiệt không khỏi sững sốt, tiếp theo thập phần nghi hoặc hỏi: “Nhưng tối nay tôi rõ ràng nghe cô gọi mẹ của Du Thần Ích là mẹ, làm sao lại.”

Không hiểu, thật không hiểu.

“Đó là bởi vì tôi muốn dẫn hắn ra ngoài, cố ý.” Văn Hinh cúi đầu, đột nhiên hối hận vì hành động tối nay.

Lần này, Du Thần Ích hình như là giận thật.

“Có ý gì?” Tề Nhân Kiệt càng không hiểu, lúc này, trong đầu hắn tất cả đều là dấu chấm hỏi, còn rất hiếu kỳ với Văn Hinh.

Nhưng Văn Hinh không nói gì, chỉ cúi đầu nhìn chằm chằm cà phê trong tay, ngẩn người.

Tề Nhân Kiệt thấy thế, biết cô là không muốn nói cũng không hỏi nhiều nữa, nhưng trong lòng tò mò càng lúc càng lớn. Sau đó hắn liền đứng lên đối với Văn Hinh nói: “Tôi dẫn cô đi phòng khách đi, đã muộn rồi.” Nói xong, xoay người đi lên lầu.

Văn Hinh lặng lẽ đi theo phía sau hắn, suy nghĩ nặng nề.

Sau khi an bài Văn Hinh xong, Tề Nhân Kiệt lập tức trở phòng của mình, sau đó lấy điện thoại di động ra gọi điện, “Giúp tôi điều tra một chút về cô gái tên Văn Hinh, tôi muốn tất cả tài liệu về cô gái này, sáng sớm ngày mai phải giao đến tay tôi.” Nói xong, bất kể đối phương kêu rên nhanh chóng cúp.

Tối nay, nhất định là một đêm khó ngủ, Văn Hinh nằm trần trọc trở mình, trong đầu càng không ngừng nghĩ tới về mặt thẹn quá thành giận cùng giọng điệu giận dữ uy hiếp của Du Thần Ích, nghĩ ngợi sau này cô nên làm cái gì.

Tề Nhân Kiệt đứng ở cửa sổ sát sàn thật to trong phòng, trong tay cầm một ly rượu đỏ, lẳng lặng nhìn bóng đêm không ranh giới ngoài cửa sổ vô biên bóng đêm, như đang suy nghĩ điều gì.

Từ từ, một bóng dáng quen thuộc xuất hiện tại trước mắt của hắn, “Ảnh nhi.” Hắn kim lòng không được lắm bầm ra tiếng, trong đôi mắt đẹp và tĩnh mịch lộ ra vẻ thống khổ.

32. Chương 32 : Theo Chàng Trai Xa Lạ Về Nhà 3

Ảnh nhi, em bây giờ có khỏe không?

Em có biết hay không, hôm nay anh gặp được một cô gái có bộ dáng rất giống với em, cô ấy là người mà em an bài đến bên cạnh anh sao?

Ảnh nhi.

Sáng ngày thứ hai, Tề Nhân Kiệt mới vừa rời giường, điện thoại liền vang lên, hắn nhận điện thoại sau đó liền trực tiếp mở máy vì tính ra nhận thư điện tử. Trong thư điện tử này, có tư liệu về Văn Hinh mà hắn đã sai người đi điều tra.

Sau khi nhìn xong tư liệu, hắn cầm khung hình trên bàn lên, phía trên là ảnh hắn và một cô gái trẻ chụp chung, cô gái cười đến hạnh phúc lại ngọt ngào, mà hắn cũng thế, người sáng suốt nhìn một cái cũng biết đây là một đôi tình nhân yêu nhau tha thiết.

Hắn nhìn chăm chú cô gái nở nụ cười trong tấm ảnh, lẩm bẩm hỏi: “Ảnh nhi, em nói anh có nên giúp cô ấy hay không? Cô gái đó rất giống với em.” Hỏi xong, hắn liền chăm chú nhìn hình, một lát sau, mới nở nụ cười, lại nói: “Anh hiểu rồi, Ảnh nhi, em hãy yên tâm đi, anh sẽ dùng hết khả năng của mình để giúp cô ấy.”

Tề Nhân Kiệt từ gian phòng đi ra sau đó đi thẳng tới phòng của Văn Hinh, hắn đứng ở bên giường lặng lẽ nhìn gương mặt ngủ say của cô, trong mắt lần nữa bị thống khổ chiếm cứ.

Thật sự rất giống!

Ngay cả dáng ngủ cũng giống như thế!

Nhìn đôi mắt sưng đỏ của cô, hắn biết tối hôm qua cô nhất định là khóc cả đêm, cho nên cũng không nỡ đánh thức cô, giống như lúc đến nhẹ nhàng thổi lui ra khỏi gian phòng.

Mà Văn Hinh ngủ giấc này chính là ngủ thẳng tới buổi trưa mới tỉnh lại, đi tới phòng khách lầu dưới, thấy Tề Nhân Kiệt đang dùng bữa ăn, phòng khách to như thế, nhưng chỉ có một mình hắn ngay cả người giúp việc cũng không có.

Tề Nhân Kiệt thấy nàng, lập tức nở nụ cười như ánh mặt trời với cô, nói: “Mới vừa làm xong cơm, tới đây cùng nhau ăn đi.”

Văn Hinh đi tới bên cạnh bàn ăn, nhìn mấy món ăn trên bàn, trên mặt lộ ra vẻ hoài nghi, sau đó cô ngẩng đầu nhìn Tề Nhân Kiệt, hỏi: “Đây là anh làm?” Thế nào cô cũng không tin người mang bộ dạng công tử như Tề Nhân Kiệt lại biết nấu ăn.

Ai ngờ Tề Nhân Kiệt lại gạt đầu một cái, hơi tự hào mà nói: “Dĩ nhiên, cô cũng đừng xem thường tôi, chỉ cần cô nói ra tên món ăn, tôi đều biết làm.” Thấy bộ dáng Văn Hinh vẫn không tin, hắn lại nói: “Thế nào, không tin?”

Văn Hinh thành thật gật gật đầu, “Rất khó tưởng tượng anh biết làm món ăn, tôi cũng không biết làm.”

Nghe vậy, Tề Nhân Kiệt cười vui vẻ, “Mau tới nếm thử xem, tôi cho cô biết nha, người khác muốn ăn món ăn tôi làm cũng ăn không được đâu, vừa đúng hôm nay tôi nhàn rồi không chuyện gì, nên cô lời rồi đó.”

Đồ ăn của hắn làm, chỉ có Ảnh nhi mới có tư cách ăn.

Nhìn vẻ vênh váo tự mãn vô cùng của hắn như vậy, Văn Hinh lập tức nở nụ cười, tâm tình không khỏi chuyển biến tốt lên, vì vậy cũng trêu ghẹo nói: “Thật sao, xem ra thật là tôi may mắn rồi, có thể ăn được món ăn do Tề công tử đích thân làm. Người khác ăn món ăn này không được, bản tôi lại muốn nếm thử một chút xem có gì khác với bình thường không đây.” Nói xong, đặt mõng ngồi xuống, cầm bát đũa lên ăn.

Sau khi nếm thử một miếng, sắc mặt của nàng lập tức liền thay đổi rồi, tràn đầy kinh ngạc nhìn chằm chằm Tề Nhân Kiệt dương dương đắc ý, hỏi: “Đây thật sự là do anh làm sao?”

Tay nghề này, quả thật có thể so với đầu bếp nhà hàng cao cấp làm.

“Dĩ nhiên!”

“Anh làm việc ở khách sạn nào?” Văn Hinh lại hỏi, trong lòng đã sớm đã cho rằng hắn nhất định là đầu bếp ở một nhà hàng nào đó .

“Phốc!” Tề Nhân Kiệt mới vừa ớn ớn ăn vào miệng lập tức bị phun ra ngoài, “Cô nói cái gì?” Hắn nhìn chăm chăm cô, gương mặt im lặng.

“Chẳng lẽ không đúng?” Văn Hình nghiêng đầu nhìn hấn, nhìn thấy vẻ mặt thất vọng trên sau đó biết mình đã đoán sai, vì vậy cười nói: “Chỉ là, tài nấu nướng của anh quả thật không tệ, tôi còn tưởng rằng anh là đầu bếp nhà hàng đấy.”

33. Chương 33 : Theo Chàng Trai Xa Lạ Về Nhà 3

“Cô có khoa trương như vậy không?” Tề Nhân Kiệt bắt đắc dĩ, chỉ là thấy Văn Hình lúc này không hề giống với vẻ tiêu tụy đau thương buồn bã tối hôm qua, trong lòng cũng không khỏi vui vẻ.

Vào thời điểm ăn được một nửa, Tề Nhân Kiệt đột nhiên che giấu nụ cười, nghiêm nghị hỏi Văn Hình: “Cô còn tính quay về Du gia sao?”

Văn Hình nghe vậy, ánh mắt buồn bã, suy nghĩ trong chốc lát mới gật đầu nói: “Ừ, bất kể như thế nào, tôi vẫn phải trở về.”

Đêm qua cô suy nghĩ cả đêm, cuối cùng vẫn quyết định trở về Du gia, bất kể như thế nào, cô và Diêu Phương còn có hợp đồng, chỉ cần cô còn chưa hoàn thành ước định trên hợp đồng thì cô không thể rời khỏi Du gia, hơn nữa Diêu Phương cũng không thể đuổi cô đi.

Về phần Du Thần Ích, cô tin tưởng, chỉ cần cô vẫn còn ở Du gia thì nhất định sẽ có biện pháp.

“Cô với Du gia có quan hệ như thế nào?” Tề Nhân Kiệt lẳng lặng nhìn cô. Hấn không hiểu tại sao cô lại xuất hiện ở Du gia.

Văn Hình cười khỏ, “Tôi cần sự giúp đỡ của bọn họ.”

Tề Nhân Kiệt chợt hiểu. Thư điện tử sáng nay, nói mẹ kế cô bởi vì đánh bạc chẳng những thua sạch tất cả gia sản Văn gia, đồng thời còn ở bên ngoài dùng danh nghĩa công ty đi vay mượn lãi suất cao. Chẳng lẽ? Hấn nhíu mày, “Chỉ vì năm trăm vạn?”

“Anh điều tra tôi?” Văn Hình không vui mày nhăn lại.

Tề Nhân Kiệt cười cười, “Tin tức Văn thị kinh doanh thất bại, trong giới đã sớm truyền ra.” Hấn dùng ánh mắt dò xét nhìn cô: “Chẳng lẽ Du gia đồng ý cho cô mượn tiền?”

Văn Hình chần chờ một chút, nói: “Vâng”

Tề Nhân Kiệt sững sốt một chút, cười như không cười, “Chỉ sợ là có điều kiện đúng không?” Người của Du gia cũng không phải có lòng tốt như vậy, không thể nào vô duyên vô cớ mượn cho Văn gia mượn số tiền lớn như vậy, huống chi hai nhà bọn họ cũng không có giao tình, trên phương diện làm ăn cũng không lui tới. Lại nói Văn gia đã phá sản, tương lai có trả hay được hay không vẫn chưa biết, Du gia không thể nào làm cuộc mua bán thua lỗ như vậy.

Giọng điệu Tề Nhân Kiệt khiến Văn Hình cảm giác rất không thoải mái. Cô hít một hơi, theo bản năng ưỡn thẳng sống lưng, “Câu chuyện này cùng Tề tiên sinh ngài tựa hồ cũng không quan hệ?”

Tề Nhân Kiệt ngẩn ra cười nhạt, nói: “Xin lỗi, là tôi nhiều chuyện rồi.” Dừng một chút, hấn nói: “Chỉ là, lấy tư cách là người từng cũng Du gia đánh nhiều năm như vậy, tôi nghĩ nên khuyên cô một câu, người của Du gia không phải là thiện nam tín nữ gì đâu, cùng bọn họ nói điều kiện, cô nên nghĩ một chút, mọi việc suy tính chu toàn một chút mới sẽ không để ỉnh thua thiệt.” Cô gái này nhìn qua không giống như là người có tâm kế, hấn không hiểu trong tay cô còn có thể có cái lợi thế gì có thể thuyết phục Du gia cho Văn gia bọn họ mượn số tiền lớn như vậy.

“Cám ơn!” Văn Hình hít sâu một hơi, “Tôi nghĩ, tôi phải đi, cám ơn Tề tiên sinh chiêu đãi!” Nói xong, cô đứng lên rời đi.

“Đợi đã nào...!” Tề Nhân Kiệt chợt kêu cô lại.

Văn Hình dừng lại, xoay người lại, “Tề thiếu còn có việc gì sao?”

Tề Nhân Kiệt khẽ cười cười, sau đó chuyên chú nhìn Văn Hình, nghiêm túc nói: “Nếu như cô nguyện ý, tôi có thể giúp cô.”

“Giúp tôi?” Văn Hình cau mày, cảm thấy không hiểu. Hắn muốn giúp cô, như thế nào giúp cô?

“Không sai!” Tề Nhân Kiệt vừa cười một tiếng, lần này cười đến tràn đầy tự tin, “Tôi có thể giúp cô trả món nợ năm trăm vạn, còn có thể giúp cho cha cô xây dựng lại việc buôn bán kinh doanh của Văn Thị, khiến nó trở thành xí nghiệp hạng nhất trong nước, cô phải tin tưởng tôi tuyệt đối có năng lực này.”

Nhưng sau khi Văn Hình nghe lời hắn, chân mày nhíu chặt hơn, cũng lộ ra một tia chất vấn, “Tại sao anh lại giúp tôi?” Giúp cô, hắn có thể được lợi ích gì?

34. Chương 34 : Theo Chàng Trai Xa Lạ Về Nhà 5

Thấy vẻ mặt không tin của cô, đột nhiên Tề Nhân Kiệt bày ra bộ dáng cà lơ phất phơ, thản nhiên mở miệng hỏi: “Cô có nghe nói qua tập đoàn Cẩm Vinh không?”

Tập đoàn Cẩm Vinh?

Tề Nhân Kiệt!

Nghĩ tới những thứ này, cặp mắt Văn Hình lập tức trừng lớn, lộ ra vẻ mặt không thể tin nhìn chằm chằm Tề Nhân Kiệt, kinh ngạc nói: “Anh là Tề Nhân Kiệt của tập đoàn Cẩm Vinh phải không? !”

Dĩ nhiên là cô có nghe nói qua tập đoàn Cẩm Vinh, cũng biết người có quyền quyết định đứng sau tập đoàn Cẩm Vinh là Tề Nhân Kiệt, còn biết người tên Tề Nhân Kiệt là công tử đào hoa, thay phụ nữ thường xuyên như thay quần áo.

Nhưng quan trọng nhất là, cô biết tập đoàn Cẩm Vinh cùng tập đoàn Over—lord từ trước đến nay đều là đối thủ cạnh tranh, đột nhiên, cô tựa hồ có chút biết Tề Nhân Kiệt tại sao phải giúp cô.

“Xem ra cô cũng biết, không sai, tôi chính là Tề Nhân Kiệt của tập đoàn Cẩm Vinh.” Tề Nhân Kiệt đem thân mình dựa vào trên ghế, bộ dáng khoan thai tự đắc nhìn sắc mặt Văn Hình biến đổi bất định, cảm thấy rất thú vị, “Cô đã biết tôi là Tề Nhân Kiệt, cô cũng nhất định đã nghe nói qua tranh đấu giữa tôi và Du Thần Ích ——”

“Tôi không phải của người đàn bà của anh ta!”

Đột nhiên Văn Hình cắt đứt lời của hắn, lạnh lùng nói, “Hắn chỉ là của chủ nợ của tôi, trừ lần đó ra, không có bất kỳ quan hệ.”

Cô đã sớm nghe nói qua, nhưng phàm là người phụ nữ Du Thần Ích nhìn trúng, Tề Nhân Kiệt nhất định sẽ tìm cách đoạt lấy, sau đó hung hăng đùa bỡn một phen sau đó lại vứt bỏ, cố ý khiến Du Thần Ích khó chịu và khó xử.

Nhưng lần này dường như hắn đã nghĩ sai rồi, cô căn bản cũng không phải là người phụ nữ của Du Thần Ích, không chỉ có như thế, hơn nữa Du Thần Ích còn tương đối ghét cô, căm hận cô.

Xem ra, tính toán lần này của hắn đã đánh hụt.

“Tôi biết.” Ai ngờ Tề Nhân Kiệt không để ý, “Tôi dĩ nhiên biết cô không phải là người phụ nữ của hắn, bằng không tôi đã sớm đoạt lấy rồi.”

“Vậy tại sao anh còn giúp tôi?” Văn Hình càng thêm nghi ngờ đối với hắn, căn bản không tin hắn sẽ lòng tốt như vậy giúp cô, trong lòng cơ hồ có lẽ đã khẳng định, hắn làm như vậy nhất định có dụng ý khác.

Nghe vậy, Tề Nhân Kiệt nhún vai một cái, sau đó thản nhiên như không có gì nói: “Bởi vì Du Thần Ích không giúp cô, cho nên tôi quyết định giúp cô, chỉ đơn giản như vậy.”

Văn Hình không hỏi nữa, chỉ là híp mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Tề Nhân Kiệt, làm như muốn từ trên mặt của hắn nhìn ra cái gì .

Chỉ là nhìn hồi lâu, chỉ thấy trên khuôn mặt anh tuần trừ vẻ thản nhiên, còn có nụ cười mê người, căn bản không nhìn ra một tia khác thường nào. Qua thật lâu, cô mới hỏi: “Vậy tôi thì sao, anh giúp tôi như vậy, cần tôi lấy gì báo đáp lại?”

Cô không tin hắn sẽ vô duyên vô cớ giúp cô, nhất định là có mục đích khác.

Chỉ là hôm nay cô, một không có thể, hai không có tài, ba. Mặc dù cô tự nhận diện mạo cũng không tệ lắm, nhưng đã thân thể đã sớm không trong sạch, giống công tử bột hắn đây, nhất định là nhìn không thuận mắt. Cho nên, cô cảm thấy trên người của mình căn bản không có cái gì có thể để cho hắn toan tính .

Nghe vậy, Tề Nhân Kiệt nở nụ cười làm như cảm thấy hết sức buồn cười, “Chỉ cần có thể nhìn thấy vẻ mặt mất mặt của Du Thần Ích, chính là hồi báo tốt nhất đối với tôi rồi.”

Hôm nay suy nghĩ một chút, hắn giống như đã thật lâu không nhìn thấy Du Thần Ích mất mặt, thật đúng là chờ mong.

Lần này, Văn Hình im lặng triệt để, cảm giác mình giống như gặp được một người quái dị, một người điên rồi. Chỉ là, đối với chuyện hắn nói hắn muốn giúp cô, quả thật cô có chút động lòng.

Không cần cô làm bất cứ chuyện gì, không cần bất kỳ hồi báo nào của cô, chẳng những giúp cô trả sạch tất cả món nợ, còn có thể giúp cha cô chỉnh đốn lại công ty, điều này đối với cô mà nói, bất kể thế nào đều có lợi đối với cô. Nếu như cô không đồng ý, thì cô chính là kẻ ngu, đứa ngốc nhất trên đời.

35. Chương 35 : Theo Chàng Trai Xa Lạ Về Nhà 6

Không cần cô làm bất cứ chuyện gì, không cần bất kỳ hồi báo nào của cô, chẳng những giúp cô trả sạch tất cả món nợ, còn có thể giúp cha cô chỉnh đốn lại công ty, điều này đối với cô mà nói, bất kể thế nào đều có lợi đối với cô. Nếu như cô không đồng ý, thì cô chính là kẻ ngu, đứa ngốc nhất trên đời.

Trong lòng của cô có chút dao động, nhưng cô vẫn lắc đầu một cái, nói: “Cám ơn ý tốt của anh, tôi nghĩ, chuyện này tôi có thể tự mình giải quyết, không cần sự giúp đỡ của anh!”

Bởi vì cô đã cùng Diêu Phương ký hiệp ước, hơn nữa trong hiệp ước có quy định, cô không thể huỷ bỏ hiệp ước, nếu không, cô chẳng những không có năm trăm vạn này, hơn nữa, còn phải bồi thường cho Du gia năm trăm vạn. Cái giá cao này, cô không trả nổi, hơn nữa, Diêu Phương cũng sẽ không bỏ qua cô.

Huống chi, lý do Tề Nhân Kiệt giúp cô quá hoang đường, những người làm ăn này, không thể nào làm cuộc mua bán thu lỗ như vậy. Mục đích thật sự của hắn, cô cũng không biết. Có thể chống lưng cả một tập đoàn Cẩm Vinh lớn như vậy, lòng dạ hắn như thế nào cho người khác dễ dàng đoán được chứ? Cô cũng không muốn vô duyên vô cớ thiếu người một cái ân tình.

Nghe vậy, Tề Nhân Kiệt che giấu nụ cười trên mặt, một đôi mắt đen láy cực kỳ xinh đẹp nhìn chăm chăm cô, làm như muốn từ trong mắt của cô vào trong lòng, thấy rõ suy nghĩ thật sự trong lòng cô.

Văn Hình bị tầm mắt hắn nhìn chăm chăm như thể xuyên thấu vào bên trong đột nhiên có chút chột dạ, không được tự nhiên cúi đầu trốn tránh ánh mắt của hắn.

Đột nhiên Tề Nhân Kiệt lại nở nụ cười, thờ ơ buông tay ra, nói: “Vậy cũng tốt, cô đã muốn tự mình giải quyết, vậy tôi cũng không nên nhiều chuyện. Chỉ là, về sau nếu có chuyện gì khó khăn, có thể trực tiếp đến tìm tôi, tôi có thể giúp, nhất định sẽ giúp!”

“Cám ơn anh, Tề tiên sinh!” Văn Hinh thành khẩn nói.

“Cứ gọi tôi là Nhân Kiệt đi, Tề tiên sinh? Tôi cảm giác giống như già đến bảy tám mươi tuổi rồi!” Tề Nhân Kiệt không chịu nổi làm ra một bộ dáng bất đắc dĩ, làm cho Văn Hinh cười khẽ một tiếng.

“Dạ, Tề Nhân Kiệt tiên sinh!”

Văn Hinh phát hiện, đột nhiên cô có chút thích Tề Nhân Kiệt này. Mặc dù cô cùng hắn mới biết không tới một ngày, nhưng cô chính là thích bộ dáng thẳng thắn bất cần đời của hắn. Ở cùng một chỗ với hắn, trong lòng không có một chút gánh nặng ngược lại, tâm tình không ngờ hết sức vui vẻ.

Nếu như, Du Thần Ích cũng giống như hắn thì.

Ý niệm trong đầu mới vừa nảy lên, cô liền bị mình dọa sợ.

Sao ngay cả chính mình, tại sao có thể có suy nghĩ kỳ quái như vậy, tại sao cô lại hi vọng Du Thần Ích sẽ giống với Tề Nhân Kiệt?

Nếu như tính tình Du Thần Ích giống với Tề Nhân Kiệt, nói không chừng mình đã sớm thành công, cũng không cần vất óc tìm mưu kế mà nghĩ biện pháp tiếp cận hắn, đi câu dẫn hắn.

Đúng, chính là như vậy!

Cô vì suy nghĩ kỳ quái trong lòng mình tìm được một cái cớ hợp tình lại hợp lý.

Ăn cơm xong, Văn Hinh định trở về Du gia, Tề Nhân Kiệt vừa đúng muốn đến công ty, liền thuận đường đưa cô trở về.

Lúc sắp đến biệt thự Du gia, Văn Hinh bảo Tề Nhân Kiệt dừng xe lại, sau đó tự mình trở về.

Cô không muốn cho người khác nhìn thấy cô được người đàn ông khác đưa về, bởi vì cô cả đêm không về, đến lúc đó coi như cô có trăm cái miệng cũng nói không rõ.

Tề Nhân Kiệt làm như nhìn thấu trong lòng lo lắng trong lòng cô, khước miệng mơ hồ gợi lên ý cười xấu xa hình cung, trực tiếp lái xe đến trước cửa lớn của Du gia mới ngừng lại, ở Văn Hinh còn chưa kịp xuống xe, nhanh chóng xuống xe mở cửa giúp cô, sau đó làm ra bộ dáng lưu luyến không rời nói lời tạm biệt với Văn Hinh.

36. Chương 36 : Cô Còn Trong Trắng Sao? 1

Văn Hinh vốn là có chút oán giận Tề Nhân Kiệt đưa cô đến cửa lớn Du gia, nhưng sau khi xuống xe nhìn chung quanh một chút cũng không có một bóng người, không khỏi lại yên tâm sau đó cũng cười tạm biệt Tề Nhân Kiệt.

Cô cho là không ai thấy, nhưng không nghĩ tới Diêu Phương đứng ở cửa sổ từ lầu hai vừa vặn nhìn thấy, trong nháy mắt sắc mặt liền âm trầm xuống.

Văn Hinh về đến trong nhà, liếc mắt liền thấy vẻ mặt âm trầm ngồi ở trên ghế sa lon, nhìn thấy cô vào cửa, sắc mặt không khỏi lại lạnh mấy phần.

Điều này làm cho Văn Hinh đột nhiên cảm thấy chột dạ, thật giống như mình thật làm việc gì đó trái với lương tâm, cô đi tới trước mặt Diêu Phương, cúi đầu nhẹ nhàng hô một tiếng, “Phu nhân!”

Sau đó, cô nhìn thấy ở trên khay trà trước mặt Diêu Phương, bày một phần hợp đồng, chính là bản hợp đồng lúc trước cô và Diêu Phương ký kết, sắc mặt không khỏi thay đổi.

Bà ấy muốn huỷ bỏ hiệp ước với cô sao?

“Phu nhân ——” cô cuống quýt mở miệng, lại một lần nữa bị vẻ lạnh lùng của Diêu Phương cắt đứt.

“Cô đi đi!”

Diêu Phương ngẩng đầu mặt không thay đổi nhìn Văn Hình một cái, sau đó cầm bản hợp đồng lên nhìn vào nói: “Trên phần hợp đồng này viết rất rõ ràng, trong thời gian thực hiện hợp đồng, không cho phép cô cùng bất kỳ người đàn ông nào qua lại. Lần trước cô đi quầy rượu tiếp rượu tôi không nói, bởi vì tôi biết cô có chừng mực. Thế nhưng lần này, cô lại cả đêm không về, sau đó ngày thứ hai còn được một người đàn ông khác đưa về, điều này rất khó làm cho người ta không nghi ngờ.”

“Không, không phải như thế!” Văn Hình vội vàng giải thích, “Giữa tôi và Tề Nhân Kiệt không có gì cả, tối hôm qua anh ta chỉ có lòng tốt cho tôi ở nhờ trong nhà anh ta một đêm mà thôi, chúng tôi không có xảy ra bất kỳ cái gì.”

Chỉ là lời giải thích này của cô càng làm ọi việc trở nên không rõ ràng hơn.

“A thì ra là Tề Nhân Kiệt!” Bộ dạng Diêu Phương giống như là đã sáng tỏ, khó trách bà mới vừa rồi thấy người đàn ông này quen mắt như vậy, thì ra là hắc tên tiểu tư kia. Sau đó bà giương mắt liếc nhìn Văn Hình, hỏi: “Nếu là Tề Nhân Kiệt, vậy thì càng làm cho tôi hoài nghi. Tôi nhớ cô biết rõ Du gia chúng tôi cùng bọn họ Tề gia là kẻ thù truyền kiếp, mà cô lại còn cùng Tề Nhân Kiệt ở chung cả đêm, cô bảo tôi làm sao mà tin tưởng nổi giữa các người là trong sạch.”

“Phu nhân, tôi thật sự không có ——”

“Hay là, cô thấy Du Thần Ích thủy chung không muốn gặp cô, không chịu lên giường với cô, cho nên cô định ở bên ngoài tìm người đàn ông khác, sau đó mang thai đứa bé của hắc ta chạy nữa tới đây nói với tôi đứa bé này là của Du Thần Ích, phải hay không?”

Diêu Phương căn bản không cho Văn Hình cơ hội mở miệng giải thích, còn đem tội danh tên nằm vùng đặt trên đầu cô, để cho cô có trăm miệng cũng khó giải thích.

“Không phải, không phải như thế! Văn Hình gấp đến độ lắc đầu thẳng thừng, nước mắt cũng sắp chảy ra, ”Phu nhân, bà hãy nghe tôi nói, tôi thật sự không có cùng ——”

“Cô nghĩ dùng người khác để gạt tiền của Du gia tôi sao?” Diêu Phương nói xong, bưng tách cà phê trên khay trà lên nhẹ nhàng uống một hớp nhỏ, lúc này mới giương mắt nhìn về phía gương mặt gấp đến độ tái nhợt của Văn Hình, lại nói: “Cho dù cô muốn kiếm tiền, cũng không nên dùng cách như vậy, cô xem chúng tôi là kẻ ngu sao?”

“Không có, phu nhân, tôi không có.”

Lúc này, Văn Hình đã vô lực cãi lại, cô biết, bất kể cô nói gì, Diêu Phương tuyệt đối sẽ không tin tưởng cô. Trong lòng đột nhiên nổi lên oán hận Tề Nhân Kiệt, trách hắc nhất quyết đưa mình đến cửa lớn khiến vị này lão phật gia nhìn thấy, lần này thì tốt rồi, lão phật gia làm khó dễ.

Lúc này, Tề Nhân Kiệt đang lái xe đột nhiên hắt hơi một cái, hắc sờ lỗ mũi, có chút không hiểu mình đang tốt lành đột nhiên nhảy mũi. Sau đó hắc lại như nghĩ tới điều gì, lập tức nở nụ cười, “Người phụ nữ kia nhất định đang chửi mình!”

37. Chương 37 : Cô Còn Trong Trắng Sao? 2

Edit: Jade

“Cô không cần giải thích nữa, từ giờ bản hợp đồng này không còn hiệu lực, cô đi đi!”

“Không, phu nhân ——”

“Thật là da mặt đủ dày, ngay cả đuôi cũng không đi!”

Đột nhiên, một giọng điệu châm chọc từ chỗ thang lầu truyền đến, Văn Hinh vừa nghe tiếng thì biết chủ nhân của giọng nói đó là ai. Vì vậy quay đầu nhìn lại, quả nhiên là trông thấy Lạc Tình mang vẻ mặt xem thường chậm rãi từ trên lầu đi xuống.

“Bác, từ lâu con đã sớm nói bác đuổi người đàn bà này đi, bác không làm, hiện tại hối hận rồi sao.”

Lạc Tình đi tới bên người Diêu Phương ngồi xuống, mắt liếc thấy Văn Hinh, lại châm chọc nói: “Tôi đã sớm nhìn thấu người phụ nữ này là một tên lường gạt, bác xem cô ta giống như hồ ly tinh quyến rũ mê hoặc anh họ, rõ ràng là muốn cho anh họ yêu cô ta, sau đó cưới cô ta vào cửa, như vậy cô ta có thể có được tài sản của Du gia ——”

“Quả thực là mơ mộng hão huyền!”

Nghe cô nói như vậy, Diêu Phương đột nhiên nổi giận, sau đó nhìn Văn Hinh giống như là đuổi tên ăn xin một dạng không nhận được nói: “Cô còn đứng ở đây làm gì, còn muốn để cho tôi lái xe đưa cô trở về sao?”

“Phu nhân, tôi không đi!” Văn Hinh trực tiếp mở miệng cự tuyệt, quyết định không đi, trong lòng cô nhận định, chỉ cần hợp đồng còn hiệu lực, thì có hiệu lực pháp luật, cô tuyệt đối sẽ không đi.

“Cô——” Diêu Phương lập tức ngây ngẩn cả người, gương mặt đã tức giận vô cùng.

Lúc này, Lạc Tình đứng lên, đi tới bên cạnh Văn Hinh dùng sức đẩy cô xuống, mắng: “Tôi nói người đàn bà này sao lại không biết xấu hổ, đã đuổi cô đi rồi, cô còn không đi?”

Văn Hinh cắn môi, không nói lời nào.

“Bác ——” Lạc Tình đi tới bên người Diêu Phương, hết sức không cam lòng nói: “Tại sao bác lại cho người đàn bà này vào cửa? Rốt cuộc bác coi trọng cô ta cái gì?” Đây là chuyện làm cho cảm thấy nghi hoặc, cô vẫn luôn không hiểu tại sao Diêu Phương lại phải cho người đàn bà này vào cửa, còn mắt nhắm mắt mở nhìn người phụ nữ ti tiện này tìm cách leo lên giường anh họ, dù cô đoán thế nào cũng không đoán ra dụng ý của bà.

“Tình nhi!” Diêu Phương bắt đầu nhức đầu, dĩ nhiên bà biết Lạc Tình thích Du Thần Ích, quả thật cũng từng nghĩ tới để cho cô cùng Du Thần Ích sinh con, nhưng nói thế nào cô và Du Thần Ích là an hem họ, họ hàng thì sao có thể kết hôn, đến lúc đó ngộ nhờ sinh ra đứa bé có chỗ thiếu hụt thì làm thế nào?

“Bác ” Lạc Tình mím môi, rốt cuộc nói: “Bác biết rõ, con thật rất thích anh họ, tại sao bác còn muốn cho nữ nhân này vào cửa? Bác nhìn cô ta kìa, giống như thấy con ruồi ghê tởm!”

Diêu Phương nhíu mày, “Tình nhi, không được nói nhảm!”

“Con không có nói quàng” Lạc Tình cầu khẩn nói, “Bác, bác thành toàn cho con có được hay không? Đem ả đuổi ra khỏi nhà, để cho con làm vợ của anh họ!”

Lạc Tình ôm lấy một cánh tay của Diêu Phương cầu khẩn , cuối cùng đem tình cảm mình chôn giấu nhiều năm nói ra.

Từ ngày đầu tiên cô đặt chân đến Du gia, thì cô đã thích sâu đậm anh họ Du Thần Ích mang vẻ mặt lạnh lùng nhưng lại rất dịu dàng với cô.

Từ nhỏ đến lớn, cô luôn đi theo phía sau hắn, hi vọng lúc hắn quay lưng lại có thể thấy mình, hi vọng hắn cũng có thể thích mình giống như cô thích hắn.

Nhưng cô đợi đến khi trưởng thành, cô mới phát hiện thì ra là hắn đối xử tốt với cô, chỉ vì xem cô như em gái thân thuộc không hơn không kém.

Mặc dù cô cũng từng thất vọng qua, thương tâm qua, thống khổ qua, nhưng thủy chung vẫn giữ lòng mình đối với hắn. Cô tin tưởng, chỉ cần cô vĩnh viễn đi theo phía sau hắn, một ngày nào đó, hắn sẽ phát hiện cô tốt, sau đó sẽ yêu cô.

38. Chương 38: Cô Trả Hết Nợ Sao? 3

Edit: Jade

Cho đến ba năm trước, đột nhiên anh họ và người phụ nữ này kết hết, lúc đó cô cảm thấy như trời sập xuống. Nhưng sau lại xảy ra sự việc kia, làm cho cô lại cảm thấy mình có hy vọng.

Vì vậy, cô lại tiếp tục chờ đợi, nhưng không nghĩ là chờ đến Văn Hình rồi.

Cô hận người phụ nữ này, bởi vì cô ta mà anh họ thường xuyên không về nhà; bởi vì cô ta mà anh họ lãnh đạm đi với cô rất nhiều, cho nên cô nhất định phải đuổi cô ta đi, như vậy anh họ sẽ đối xử tốt lại với cô.

“Nhưng là nó là anh họ của con mà, sao các con có thể ở chung một chỗ được chứ?” Diêu Phương khẽ thở dài một hơi, vừa đau lòng lại cảm thấy bất đắc dĩ.

Đến đây, rốt cuộc Văn Hình cũng biết, hoá ra suy đoán của mình quả nhiên không sai, Lạc Tình thích Du Thần Ích, thích anh họ mình.

“Tại sao lại không thể chứ, từ thời xưa không phải có rất nhiều anh em họ kết hôn sao, tại sao bọn họ có thể, chúng con lại không thể?” Lạc Tình đem trọn thân người dính vào trên người Diêu Phương có chút oán giận làm nũng.

“Ta nói không thể chính là không thể!”

Đôi mắt cháu gái làm nũng, Diêu Phương rất là bất đắc dĩ, nhưng vẫn kiên quyết phản đối. Cô đưa tay vỗ lưng Lạc Tình, lại giương mắt thấy Văn Hình vẫn đứng ở đằng kia, sắc mặt lại bỗng chốc biến đổi, có chút không vui nói: “Sao cô còn đứng ở đó? Chẳng lẽ muốn tôi cho người mời cô rời đi sao?”

Lạc Tình nghe vậy thì từ trong ngực Diêu Phương lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn Văn Hình, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đẹp dễ lập tức hiện đầy hận ý nồng đậm, “Mau rút cho tôi, tôi không muốn nhìn thấy cô nữa!”

Văn Hình thản nhiên nhìn cô: “Xin lỗi, tạm thời tôi vẫn không thể rời đi!” Nếu cô rời đi, thì đồng nghĩa với việc cô thừa nhận mình không trong trắng, tương đương với việc cô phản bội hiệp ước, đến lúc đó, cô còn phải trả cho Du gia năm trăm vạn.

“Cô ——” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Tình lập tức giận đến trắng bệch, càng thêm hận nhìn chằm chằm đáng vẻ tính trước của Văn Hình mà tức giận tới mức nghiến răng.

“Nếu cô thật không rời đi, tôi sẽ phải lập tức báo cảnh sát.” Diêu Phương uy hiếp nói, nghĩ rằng đối phương biết sợ.

Ai ngờ Văn Hình nghe lại cười nhạt một tiếng, nói: “Nếu như bà báo cảnh sát, đoán chừng không tới ngày mai, người của toàn thể giới cũng biết phu nhân Du gia cư nhiên báo cảnh sát bắt con dâu của mình.”

Cô nhìn ra được Diêu Phương là một người rất coi trọng danh tiếng, cô cũng biết nếu như cô vừa nói như thế, thì Diêu Phương định sẽ không ép cô rời đi nữa.

Quả nhiên, Diêu Phương nghe vậy thì vẻ mặt liền biến sắc, lập tức nghĩ tới tối hôm qua trong buổi tiệc trước mặt nhiều người Văn Hình gọi mình là mẹ, sợ rằng hôm nay tất cả mọi người đều biết Văn Hình là con dâu Du gia rồi.

Nếu như bà báo cảnh sát bắt cô ta..., chuyện này nếu truyền ra ngoài, nhất định sẽ rước lấy dư luận của xã hội, đến lúc đó họ Du gia thành trò cười của thiên hạ, bà cũng là người khó tránh khỏi!

“Tối hôm qua cô cố ý?”

Bà chăm chú nhìn Văn Hình, suy nghĩ không ra đến ngay cả mình cư nhiên bị tiểu nha đầu này một đường bố trí, mà bà căn bản không hề có lực hoàn thủ, xem ra bà đã đánh giá thấp tiểu nha đầu này rồi.

“Không sai, đúng là tôi cố ý.” Văn Hình thản nhiên gạt đầu thừa nhận, không có chút vẻ e ngại nào, “Chỉ là, tôi làm như vậy chỉ vì muốn dụ Du Thần Ích ra.” Nhưng lại không nghĩ đến còn có thể dùng để uy hiếp Diêu Phương.

Nghe vậy, Diêu Phương không nói gì nữa, bà chăm chú nhìn Văn Hinh một lát sau đột nhiên xoay người đi lên lầu, “Cô có thể ở lại, chỉ là từ hôm nay trở đi, tôi sẽ không nếu để cho cô ăn không ở không, cô có thể đi ra ngoài đi làm, cũng có thể làm người giúp việc Du gia, tự cô chọn đi!”

39. Chương 39 : Nỗi Ô Nhục Trở Thành Nữ Giúp Việc! 1

“Cám ơn phu nhân!” Văn Hinh nở nụ cười, cô đưa mắt nhìn Diêu Phương cho đến khi bà vào phòng, lúc này mới quay đầu nhìn Lạc Tình đứng bên cạnh, sau đó khom người nhặt tấm chỉ phiếu từ mặt đất lên đưa tới trước mặt cô, không nói gì, chỉ là đối với cô cười cười.

Nụ cười kia đập vào trong mắt Lạc Tình là chính là châm chọc.

Cô nhận lấy tấm chỉ phiếu, hung hăng trợn mắt nhìn Văn Hinh một cái, “Tôi tuyệt đối sẽ không nhường anh họ cho cô, anh họ là của tôi, ai cũng không được giành!” Nói xong, giận dữ chạy lên lầu.

Lúc này, trong đại sảnh chỉ còn lại một mình Văn Hinh, cô nhìn phòng khách trống không, trên mặt lộ ra một chút tươi cười vui vẻ, nhưng trong lòng cảm thấy chua xót.

Xem ra, cuộc sống sau này của cô sẽ càng thêm không dễ chịu!

Văn Hinh quyết định làm người giúp việc Du gia, bởi vì như vậy mới có cơ hội đến gần Du Thần Ích, Diêu Phương đáp ứng. Lúc Lạc Tình biết được Văn Hinh muốn làm người giúp việc thì lập tức lộ ra nụ cười âm trầm, trong mắt chợt loé lên tính toán.

Rất nhanh, Văn Hinh từ phòng trống lệ chuyển vào căn phòng đơn sơ dành cho người giúp việc, mặc dù đối phòng nhưng Văn Hinh vẫn thập phần vui vẻ, chỉ cần có thể lưu lại, cô như thế nào cũng không sao.

Hôm nay là ngày làm việc đầu tiên của Văn Hinh, năm giờ sáng rời giường, đầu tiên là quét dọn vệ sinh phòng khách, phòng khách lớn như vậy chỉ có một mình cô quét dọn, toàn bộ tốn hai giờ mới quét sạch sẽ. Sau đó thì giặt quần áo, giặt khăn trải bàn, giặt rèm cửa sổ, giặt xong những thứ này, còn phải giúp vào giúp mẹ Lý việc bếp núc, rửa rau, sau còn phải đi ra vườn hoa tưới nước.

Chờ làm xong những thứ này, đã hơn tám giờ sáng rồi, mà lúc này đây, chủ nhân của cái nhà này mới rời giường, cô lại được hầu hạ họ ăn điểm tâm. Bình thường cô đều cùng họ ngồi chung một chỗ ăn, hôm nay thân phận hạ xuống một cấp, cô biến thành người hầu hạ họ ăn cơm.

“Cháo!”

Lạc Tình dùng giọng ra lệnh đối với Văn Hinh, chờ Văn Hinh để chén cháo trước mặt mình thì cô bưng chén lên ăn một miếng, sau một khắc lại đột nhiên đem chén cầm trong tay hất thẳng vào người Văn Hinh, “Nóng như vậy, cô muốn bỏng chết tốt à! Múc chén khác đi!”

Chén cháo bay về phía Văn Hinh toàn bộ dội ở trên người của cô, nhất thời làm cho cô chật vật không chịu nổi. Cháo rõ ràng là ấm, Lạc Tình lại cứ nói là nóng, Văn Hinh biết, cô ta đang cố ý kiếm chuyện với mình. Vì vậy, cô im lặng không lên tiếng đi phòng bếp múc cho cô ta chén khác, lần nữa bày ở trước mặt cô ta.

Lạc Tình lạnh lùng liếc cô một cái sau lại bưng chén lên, trước thử dò xét ăn một miếng nhỏ, sau đó sắc mặt bỗng chốc biến đổi, đem chén đổ cả vào trên người Văn Hinh, cả giận nói: “Lần này lại là lạnh, Văn Hinh, cô có phải hay không muốn hại tôi đau bụng? Nếu như cô không phải làm, đại khái có thể đi, không ai muốn cản cô!”

“Thật xin lỗi, biểu tiểu thư, tôi múc chén khác cho cô!” Văn Hinh không để ý mình khắp người đều là cháo, muốn xoay người đi phòng bếp múc cho cô ta chén khác.

Ai ngờ Lạc Tình lại lạnh lùng nói: “Không cần, bị cô chọc tức cũng no luôn rồi!” Nói xong đứng lên chuẩn bị rời đi, lúc đi ngang qua Văn Hinh, cố ý dùng sức đụng cô một cái, làm Văn Hinh suýt nữa ngã trên mặt đất.

Văn Hình cúi đầu đứng ở đằng kia, không có một câu phản bác.

Mà từ đầu đến cuối, Diêu Phương vẫn ngồi ngay ngắn ở đầu bàn ăn, không biến sắc ăn bữa sáng của mình, không nói gì, thậm chí ngay cả nhìn cũng không thêm nhìn cô và Lạc Tình một cái, nhìn đáng dấp tựa hồ là để mặc cho Lạc Tình đối với Văn Hình như vậy.

Văn Hình nhìn mình khắp người nhếch nhác, trong lòng uất ức không thôi, nhưng cô cố gắng chịu đựng cơ hồ nước mắt theo vành mắt chảy ra. Cô âm thầm tự nói với mình: Văn Hình, không sao, chỉ là bị hắt cháo mà thôi, không có gì lớn.

40. Chương 40: Nỗi Ô Nhục Trở Thành Nữ Giúp Việc 2

Đang lúc ấy thì Du Thần Ích từ bên ngoài đi vào, thấy Văn Hình, mày lập tức nhíu lại. Khi hắn thấy khắp người cô toàn là nước cháo thì không khỏi ngẩn người, hắn đi tới bên cạnh Diêu Phương ngồi xuống, sau đó hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”

Diêu Phương vừa lúc ăn xong, bà buông chén xuống cầm khăn giấy lên ưu nhã mà xoa xoa, sau đó nhìn Văn Hình một cái, rồi mới lên tiếng: “Hôm qua con không có về, đã quên nói với con là, từ hôm nay trở đi, Văn Hình chính là người giúp việc trong nhà chúng ta, về sau con có chuyện gì thì bảo cô ta làm.”

Du Thần Ích nghe vậy thì trong mắt thoáng qua vẻ kinh ngạc, hắn nghiêng đầu nhìn Văn Hình, thấy bộ dạng chật vật của cô, chân mày nhíu chặt lại, trong lòng đột nhiên xẹt qua một tia đau lòng.

Nhưng vừa nghĩ tới việc cô làm trước đây, thì một chút đau lòng nhất thời hóa thành hư không.

Diêu Phương thấy Văn Hình còn ngây ngốc đứng ở đằng kia, sắc mặt lập tức thay đổi, trách mắng: “Còn đứng đó làm gì, không nhìn thấy thiếu gia về sao, còn không mau chuẩn bị bữa sáng cho thiếu gia!”

“Dạ!” Văn Hình xoay người lập tức đi đến phòng bếp, rất nhanh bưng đến một chén cháo cho Du Thần Ích.

Du Thần Ích nhìn chén cháo trước mặt, sau lại nhìn trên người Văn Hình, tựa hồ đột nhiên biết cháo trên người Văn Hình là từ đâu tới.

Nhất định là Lạc Tình, hắn đã sớm nhìn ra Lạc Tình rất không thích Văn Hình, thậm chí còn có ý đối địch. Mặc dù hắn không biết tại sao Lạc Tình lại ghét Văn Hình đến như vậy, nhưng hắn luôn biết tính tình của Lạc Tình, với tính khí đại tiểu thư của cô thì hẳn có chút không vui thì trút giận lên người khác.

Hôm nay, khẳng định là tâm tình cô ta không tốt, cho nên liền lấy Văn Hình trút giận.

Chỉ là, như vậy cũng tốt, hắn cũng muốn nhìn coi dưới sự hành hạ của Lạc Tình thì cô rốt cuộc có thể kiên trì bao lâu.

Trước vô luận hắn nhục nhã cô thế nào, cũng không thể đuổi cô đi được, nếu như Lạc Tình có thể đuổi cô đi được thì hắn rất ư là cảm ơn cô ta.

Nghĩ như vậy, tâm tình của hắn đột nhiên lập tức tốt lên, tâm tình tốt, thì ngay cả ăn cơm cũng cảm thấy ngon.

Văn Hình nhìn thấy hắn ăn cơm ngon như vậy, suýt nữa phẫn nộ, thật muốn bưng chén cơm trực tiếp úp lên trên đầu của hắn.

Lúc xế chiều, rốt cuộc cô có thể nghỉ ngơi một chút, nhưng mới vừa nằm xuống không bao lâu, má Lý từ phòng bếp đi tới nói cho cô biết có người bên ngoài tìm cô.

Cô vừa đi tới cửa chính vừa suy tư, rốt cuộc là ai tìm đến mình, khi cô đi tới ngoài cửa thì thấy người đứng ngoài cửa thì thất kinh, sắc mặt lập tức liền thay đổi.

“Cha, Văn Hoa, sao các người lại đến đây?”

Ngoài cửa, đứng chính là ba ba và em trai của Văn Hinh. Chỉ thấy khoé mắt hai người, khoé miệng đều sưng đỏ, hơn nữa đầu tóc rối bời, quần áo nhăn nhó, giống như mấy ngày không tắm làm cho Văn Hinh giật mình.

Không đợi Văn Hinh đi tới, Văn Chương liền vọt lên, tay gắt gao núi chặt Văn Hinh, than thở khóc lóc mà nói: “Hinh Nhi, con phải mau cứu ba ba và em trai con!”

“Đã xảy ra chuyện gì? Các người đã làm gì?” Văn Hinh lo lắng hỏi, trong lòng đột nhiên có chút lo lắng.

Văn Chương lôi kéo tay của con gái, nước mắt nước mũi khóc kể lể: “Là đám người cho vay nặng lãi, bọn họ thấy chúng ta hai tháng còn chưa đến đưa tiền, ngày hôm qua liền chạy tới trong nhà, đập phá đồ vật trong nhà, còn đánh ba ba và Tiểu Hoa thành như vậy, hơn nữa còn cảnh cáo chúng ta, nếu như cuối tháng này không trả tiền, sẽ khiến cho chúng ta. khiến cho chúng ta chết không có chỗ chôn!”

Ông nói xong, nhớ lại đám người hung thần ác sát ngày hôm qua, thân mình không khỏi phẩn chấn một chút.

41. Chương 41: Nỗi Ô Nhục Trở Thành Nữ Giúp Việc 3

“Cái gì?” Văn Hinh lập tức cả giận, “Đây không phải là còn chưa tới kỳ hạn sao, sao bọn họ lại đến thúc giục như vậy? Bọn họ thật là ức hiếp người quá đáng rồi!” Đã nói rõ ràng là ba tháng, hôm nay mới chỉ hai tháng, thì đã tới thúc giục, hơn nữa còn đánh người thành như vậy.

Lúc này Văn Chương đã không để ý đến những thứ đó, hôm nay ông tới tìm con gái chỉ có một mục đích.

“Tiền đâu, khoản tiền kia con đã lấy được chưa? Nếu như lấy được, thì mau cho chúng ta đi, nếu như còn kéo dài như vậy, một ngày nào đó ta và Tiểu Hoa sẽ bị đám người kia đánh chết.”

Lần này, Văn Hinh bối rối, không khỏi cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Không có!”

“Cái gì?” Văn Chương vừa nghe, lập tức nhảy lên, “Cũng đã hai tháng rồi, làm sao có còn chưa lấy được tiền? Mấy ngày nay con làm cái gì, tại sao còn chưa lấy được tiền?”

“Con”

Văn Hinh căn bản không biết gì nên giải thích ỉn như thế nào, bởi vì cô không lấy được tiền là sự thật, vốn là cô cũng đã đáp ứng cha, nhất định trong vòng ba tháng sẽ lấy được khoản tiền kia. Hôm nay cha và em trai bị chủ nợ tới cửa ép trả nợ, còn bị đả thương, khó trách cha sẽ tức giận.

“Chị!”

Lúc này, Văn Hoa cũng đi tới, trên gương mặt tràn đầy vẻ cầu khẩn, “Chị, nếu như chị không lấy được tiền, em có thể sẽ bị trường học cho nghỉ học, học phí một kỳ em còn chưa có đóng, thầy giáo đã nói với em nhiều lần, thật sự nếu không đóng, trường học sẽ đuổi em.”

“Tiểu Hoa, em yên tâm, chị chắc là sẽ không để cho em nghỉ học.” Vừa nghe đến Văn Hoa nói sẽ bị trường học nghỉ học, lòng của cô không khỏi càng thêm rối loạn.

Cuối cùng, Văn Chương và Văn Hoa đến với vẻ tràn đầy hi vọng thì về với vẻ tràn đầy thất vọng. Chỉ là, trước khi bọn họ đi, Văn Hinh bảo Văn Hoa ngày mai trở lại, nói là cho tiền hán đóng học, Văn Hoa vui vẻ đáp ứng.

Chờ bọn họ sau khi đi khỏi, vẻ mặt Văn Hinh bắt đầu buồn.

Chủ nợ bắt đầu đòi nợ, còn có học phí của Văn Hoa đến nay vẫn chưa đóng.

Cô đứng ở ngoài cửa gấp đến độ xoay quanh, căn bản không biết nên làm thế nào mới tốt, hôm nay mặc dù cô vẫn còn ở lại Du gia, nhưng đã biến thành người giúp việc nhà bọn họ rồi.

Về phần khế ước kia, cô đã dùng hết mọi cách, nhưng vẫn có biện pháp nắm bắt được Du Thần Ích, bất kể cô dụ dỗ như thế nào, chính là đến thời điểm cuối cùng hẳn vẫn có thể đập khăn cấp thẳng xe, thật sự là làm cho cô một chút biện pháp cũng không có.

Chỉ là, trước mắt việc quan trọng nhất vẫn là học phí của Văn Hoa, làm sao cô mới có thể tìm được tiền đóng học phí đây?

Nghĩ tới nghĩ lui, đột nhiên cô làm như nghĩ tới điều gì, mắt nhất thời sáng lên.

Du Thần Ích vẫn đứng ở lầu ba trước cửa sổ lẳng lặng nhìn chăm chú tất cả chứng kiến tới Văn Hình vội vã rời đi, ánh mắt híp lại, vì thế cũng xuống lầu.

Từ bệnh viện đi ngoài, sắc mặt Văn Hình tái nhợt, hơn nữa toàn thân vô lực, vì vậy nên ngồi xuống trên ghế dài bên ngoài bệnh viện. Nghỉ ngơi một hồi, rốt cuộc cô mới thoáng khỏi phục lại một chút tinh thần. Nhìn trong tay nắm chặt xấp tiền kia, cô vẫn hơi nhú chân mày không khỏi càng chặt hơn rồi.

Chỉ có chút tiền như vậy, căn bản không đủ đóng học phí cho Văn Hoa.

Vốn là cô muốn xin bác sĩ rút ra nhiều một chút máu, nghĩ bán được nhiều tiền, nhưng bác sĩ nói thân thể cô sẽ không chịu nổi, cự tuyệt yêu cầu của cô.

Bây giờ nên làm gì, cô phải đi đâu tìm số tiền còn lại đây.

Cô nhìn dòng xe chạy cùng người đi qua lại không dứt, không khỏi mê mang, cho nên không có vài phần chú ý tới, cách không xa sau lưng cô có một người đang lặng lẽ nhìn chăm chú vào cô.

42. Chương 42: Cầu Người! (1)

Du Thần Ích ngồi ở trong xe, xuyên thấu qua cửa sổ xe nhìn bóng dáng gầy nhỏ trước mặt ngồi ở trên ghế dài, lòng mày sứt xuống.

Cô ta tới bệnh viện làm gì?

Chẳng lẽ là ——

Không thể nào!

Hắn lập tức hủy bỏ ý nghĩ kia trong lòng mình, nhưng trong lòng đối với mục đích Văn Hình tới bệnh viện càng thêm nghi ngờ. Cuối cùng, hắn không chịu nổi phỏng đoán lung tung trong lòng, vì vậy quyết định đi hỏi rõ ràng.

“Đúng rồi!” Văn Hình đang vì tiền rầu rĩ đột nhiên nghĩ đến Tề Nhân Kiệt, cô nhớ ngày đó hắn nói qua, nếu như sau này có cái gì khó khăn có thể đi tìm hắn.

Lúc này, cô quyết định đi tìm Tề Nhân Kiệt, đến mượn hắn số tiền học phí còn lại. Dù sao cô bây giờ đã làm công cho Du gia, mỗi tháng cũng có tiền lương, thiếu tiền của hắn, cô có thể từ từ mà trả hắn.

Chờ Du Thần Ích từ bệnh viện đi ra, Văn Hình đã không có ở đây, hắn nhìn trên ghế dài không có một bóng người, môi mím chặt, trong lòng mắt đen loé lên mấy phần tức giận.

Cô gái này thật đáng chết, thế nhưng đi bán máu!

Mặc dù trong lòng có chút tức giận, nhưng trong mơ hồ lại cất dấu một chút lo lắng.

Tại sao cô lại phải đi bán máu?

Nhớ tới buổi trưa hai người kia đến tìm cô, hắn đoán nhất định có liên quan đến bọn họ.

Chẳng lẽ, trong lòng Văn Hình có lý do gì đó không nói được mà nó lại có quan hệ đến hai người kia?

Vậy hôm nay bọn họ đến tìm cô, mục đích gì đã quá rõ ràng rồi, chính là đến đòi tiền.

Khó trách, sau khi gặp mặt bọn họ cô liền chạy tới bệnh viện bán máu lấy tiền. Hơn nữa nghe y tá lúc lấy máu nói, lúc ấy cô hận không thể đem máu toàn thân rút sạch ngay cả mạng cũng không cần. Nghĩ đến, trong mắt hẳn tức giận lại tăng mấy phần.

Hắn mọi nơi tìm kiếm một lần, cũng không phát hiện bóng dáng quen thuộc kia, không khỏi có chút bần tâm .

Cô cần tiền gấp như vậy, không phải là lại chạy đến bệnh viện khác bán máu chứ!

Lập tức đi về phía xe của mình.

Tề Nhân Kiệt nghe được chuông cửa thì đến mở sau đó chứng kiến tới đứng ngoài cửa đúng là Văn Hinh thì ngạc nhiên, “Là cô?”

Sau đó, hắn rất nhanh liền phát hiện sắc mặt Văn Hinh có chút tái nhợt, không khỏi có chút lo lắng, “Cô làm sao vậy, có phải hay không đã xảy ra chuyện gì?”

Văn Hinh nhàn nhạt nở nụ cười, vẻ mặt có chút không tự nhiên, còn có một chút đáng vẻ khó có thể mở miệng, “Tôi.”

Tề Nhân Kiệt làm bộ dạng nghiêm túc nghe giảng, nhưng đợi nửa ngày lại không có kết quả, hắn nhìn đáng vẻ khổ sở muốn nói lại thôi của Văn Hinh, vì vậy trước tiên mời cô vào nhà, pha cho cô tách cà phê, sau đó kiên nhẫn lại hỏi: “Chuyện gì, nói đi?”

“Tôi. Tôi muốn mượn anh một số tiền!”

Rốt cuộc, Văn Hinh nhắm mắt nói ra mục đích đến tìm hắn, gương mặt đã xấu hổ đến đỏ bừng, làm cho sắc mặt cô vốn gầy gò lại tăng thêm mấy phần quyến rũ.

Tề Nhân Kiệt nghe xong không nhịn được cười khẽ một tiếng, “Thì ra là vì lý do này, tôi còn tưởng là chuyện gì, cô muốn mượn bao nhiêu?”

“Một vạn đồng!” Văn Hinh nói xong lại giống như nhớ ra cái gì đó, lại lập tức nói: “Anh yên tâm, tôi mượn tiền anh, tôi sẽ rất nhanh trả lại cho anh.”

“Một vạn đồng?” Tề Nhân Kiệt sau khi nghe thật sự ngây ngẩn cả người, hắn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy khẩn thiết của Văn Hinh, đột nhiên cảm thấy có chút đỡ khóc đỡ cười .

Cô gái này thật xa xôi chạy tới chính là vì muốn mượn hắn một vạn đồng sao? Còn nói nghiêm túc như vậy!

“Ừ!” Văn Hinh dùng sức gật đầu một cái, “Hiện tại tôi cần dùng gấp, có thể không?”

Tề Nhân Kiệt nghe vậy đột nhiên ở trên ghế sofa ngồi xuống, chân bắt chéo, cực kỳ tùy ý hỏi: “Dĩ nhiên có thể, chỉ là cô phải nói cho tôi một chút, cô cần một vạn đồng này làm cái gì?”

43. Chương 43: Cầu Người! (2)

Anh vốn cho là cô sẽ hướng hắn mượn năm trăm vạn, không nghĩ tới nhưng chỉ là một vạn đồng, nhìn bộ dạng gấp gáp của cô, có lẽ là thật sự có chuyện gì đó khẩn cấp.

Thật sự Văn Hinh cũng không muốn nói ra lý do cô mượn tiền, nhưng thấy bộ dạng Tề Nhân Kiệt không nói sẽ ượn hay không, do dự một chút, rốt cuộc vẫn phải nói rồi, “Bởi vì tôi phải đóng học phí cho em trai tôi.”

“Đóng học phí?” Tề Nhân Kiệt nhíu mày, hắn liếc nhìn vẫn Văn Hinh vẫn cúi thấp đầu, thản nhiên nói: “Nếu như mà tôi nhớ không lầm, em trai cô năm nay nên đã 20 rồi, học phí của nó, tại sao không tự đóng mà nhất định phải do cô đóng chứ?”

Văn Hình lập tức lắc đầu một cái, trên mặt lộ ra yêu thương, còn có một chút bất đắc dĩ, “Văn Hoa từ nhỏ đến lớn chưa từng chịu khổ, chớ nói chi là đi làm việc ——”

“Vậy còn cô, đáng bị đối xử như vậy sao?”

Tề Nhân Kiệt tức giận đến độ cắt đứt lời nói của cô..., trên gương mặt tấn mỹ nho nhã hiện lên tức giận, “Chẳng lẽ không đúng như vậy sao? Nhà các người xảy ra chuyện như vậy, cha của cô và em trai cô tốt lắm, hai người đàn ông to lớn không ra mặt gánh chịu trách nhiệm, lại để ột cô gái như cô tự mình ra ngoài khiêng lên đây tất cả, đây mà gọi là đàn ông sao? Có lúc tôi thật sự nghi ngờ, rốt cuộc cô có phải là con gái ruột của cha cô không?”

Những lời này như đâm chọt vào nỗi đau trong lòng Văn Hình, cô tựa đầu cúi thấp hơn, thân thể nho nhỏ bắt đầu khẽ run lên. Ngay cả một người ngoài mới quen cũng có thể một cái liếc nhìn ra thì tại sao cô lại không phát hiện ra chứ.

Có lúc, cô cũng từng nghi ngờ, cô không phải là con của cha, bởi vì thái độ của cha đối với cô và thái độ đối với Văn Hoa là hoàn toàn không giống.

Nhớ lại lúc trước, cha luôn đem thứ tốt nhất cho Văn Hình, cho cô luôn là thứ còn lại của Văn Hoa chọn. Mỗi lần đến tết lễ, cũng sẽ cho Văn Hoa những bộ quần áo xinh nhất, mà cô thì quanh năm suốt tháng cũng không có thêm một bộ quần áo mới. Có lúc đôi khi cô nói đến thì lại lại rước đến không vui mừng của cha đồng thời nói con gái ăn mặc xinh đẹp như vậy làm cái gì, cũng không phải lập gia đình.

Đến khi cô trưởng thành, cha nói là vì rèn luyện cho cô, về sau tiền sinh hoạt của cô cùng học phí cũng phải tự mình nghĩ cách, cho nên những năm qua, cô luôn vừa học vừa làm. Mà Văn Hoa em trai của cô, lại ở trong vòng tay của cha lớn lên, như một đóa hoa trong nhà kính, căn bản không trải qua mưa gió.

Lần này, trong nhà xảy ra biến cố lớn, chủ nợ đòi nợ đến nhà, cuối cùng đồng ý cho các nàng thời hạn ba tháng kiếm tiền trả. Chủ nợ mới vừa đi, cha lại đến trước mặt của cô vừa khóc vừa cầu xin cô, bảo cô nghĩ cách, cũng nói Văn gia tất cả hi vọng đều đặt trên người của cô rồi.

Đang lúc ấy thì, Diêu Phương tìm được cô, muốn cùng cô ký kết hợp đồng mang thai, cũng cam kết chuyện sau khi thành công sẽ trả năm trăm vạn làm thù lao.

Lúc ấy cô vẫn còn ở do dự, cha và em trai cùng nhau quỳ gối trước mặt cô, cầu xin cô đồng ý, cuối cùng bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là ở trên phần bản hợp đồng đó ký tên của mình. Thậm chí, bị buộc đáp ứng yêu cầu của Diêu Phương đi bệnh viện kiểm tra thân mình có phải còn trong trắng hay không. Bà nói, bà không muốn cho người phụ nữ của con trai mình sinh con mà thân không còn trong trắng. Cho nên, cô cũng chỉ có thể đem nỗi khuất nhục này nuốt xuống.

Hôm nay lại nhớ tới những thứ này, lòng của cô liền cảm thấy lo lắng đau lòng, ở trong mắt của cha, có lẽ cô căn bản cũng không phải là con gái của ông, là một gánh nặng của ông, khi cần thì dùng, không cần thì vứt bỏ.

Nhìn thấu nỗi khổ sở trong lòng cô, mặc dù Tề Nhân Kiệt có chút không đành lòng, nhưng ngoài miệng vẫn tàn nhẫn mà nói: “Cha của cô, tôi không nói, bởi vì ông ta căn bản không xứng làm cha. Về phần em trai của cô, hôm nay trong nhà cũng đã như vậy, nó chẳng những không giúp cô chia sẻ một chút trách nhiệm, thậm chí ngay cả học phí của mình còn phải dựa ở trên người của cô, tiếp tục làm đại thiếu gia của nó, cho nên ——”

44. Chương 44: Cầu Người! (3)

Nhìn thấu nỗi khổ sở trong lòng cô, mặc dù Tề Nhân Kiệt có chút không đành lòng, nhưng ngoài miệng vẫn tàn nhẫn mà nói: “Cha của cô, tôi không nói, bởi vì ông ta căn bản không xứng làm cha. Về phần em trai của cô, hôm nay trong nhà cũng đã như vậy, nó chẳng những không giúp cô chia sẻ một chút trách nhiệm, thậm chí ngay cả học phí của mình còn phải dựa ở trên người của cô, tiếp tục làm đại thiếu gia của nó, cho nên ——”

“Cho nên cái gì?” Văn Hinh nhìn thấy nét cười lạnh trong mắt hắn, trong lòng đột nhiên cảm thấy sợ hãi .

“Cho nên, tôi sẽ không cho cô mượn một phân tiền nào!” Tề Nhân Kiệt nói xong đứng lên, chuẩn bị rời phòng khách, “Nếu như chính cô muốn dùng số tiền đó, tôi tuyệt đối sẽ không nói hai lời liền cho cô mượn, nhưng nếu như cô mượn là để cho người nhà cô, thật xin lỗi, tôi một phân tiền cũng sẽ không uợn!”

Bởi vì hắn biết rõ , bởi vì có lần đầu tiên sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba. . . . Chỉ có đoạn tuyệt hy vọng của bọn họ ở trên người cô, bọn họ bị buộc cấp bách mới có thể tự mình nghĩ biện pháp, như vậy cô cũng sẽ sống được thoải mái một chút.

“Tề tiên sinh ——” Văn Hinh sốt ruột theo phía sau hắn, muốn van cầu hắn lần nữa, nhưng Tề Nhân Kiệt lại đi thẳng lên lầu, căn bản không nguyện nghe bất kỳ cầu khẩn nào của cô nữa.

Văn Hinh đứng ở đằng kia ngơ ngác đưa mắt nhìn bóng dáng Tề Nhân Kiệt đi vào gian phòng, cổ nén nước mắt rốt cuộc không hề tiết chế chảy xuống.

Làm thế nào?

Bây giờ cô phải đi đâu tìm số tiền còn lại?

Nàng vốn cho là Tề Nhân Kiệt nhất định sẽ không chút do dự liền đưa cho nàng, cũng không nghĩ là sẽ trực tiếp từ chối cô. Lúc trước còn nói cái gì chỉ cần có cái gì khó khăn, cũng có thể tìm đến hắn, đó là đang đùa cô sao?

Trời mới biết cô là lấy biết bao dũng khí mới đến tìm hắn , từ nhỏ đến lớn, cô chưa bao giờ giống hôm nay bộ dáng cầu xin người, nhưng không nghĩ lần đầu tiên cầu người liền bị cự tuyệt.

Cô đứng một lát, rốt cuộc dứt khoát rời đi, vào lúc xoay người, bởi vì mới vừa rời vội vã đuổi theo Tề Nhân Kiệt mà để tờ giấy trong túi ra trên đất, nhưng cô lại không có nhìn thấy.

Tề Nhân Kiệt đứng ở cửa sổ lầu hai nhìn xuống, nhìn bóng dáng Văn Hinh thất vọng rời đi, lòng mảy mềnh không khỏi nhú lại, trong lòng đột nhiên sinh ra một tia hối hận. Hắn làm như vậy, có phải hay không là quá đáng?

Nhìn bộ dáng của cô cũng không khó khăn đoán được cô là nhắm mắt tìm đến hắn vay tiền, mà hắn chẳng những không cho cô mượn tiền, còn muốn quở trách người nhà cô, nghĩ cũng biết, lúc này cô nhất định rất đau lòng, không biết còn có thể vì vậy đối với hắn ghi hận trong lòng.

Chỉ là một nhớ tới cha và em trai cô, trong lòng hắn vừa mới có chút hối hận liền lập tức bị một cỗ lửa giận cùng khinh thường thay thế.

Người như bọn họ cũng có thể sống, không thể không nói đúng là làm người ta bội phục.

Sau khi chờ Văn Hinh đi khỏi, hắn mới đi xuống, đang lúc chuẩn bị ra cửa thì phát hiện một tờ giấy trên đất. Hắn tò mò nhặt lên nhìn một chút, sắc mặt lập tức lại thay đổi.

Cô gái này thế nhưng đi bán máu!

Xem ra trước khi đến tìm hắn thì cô đã đi bán máu, bởi vì tiền vẫn không đủ, cho nên mới đến tìm hắn. Hiện tại thế nào, có thể cô vì kiếm tiền nên lại đi bán máu nữa không.

Cô gái gốc gác này, trên đời này tại sao lại có cô gái gốc đến như vậy!

Sau đó, hắn nắm chặt tờ lệ phí thu tiền bán máu, nhanh chóng vọt ra khỏi cửa nhà.

Văn Hinh dọc theo đường đi thật sự không nghĩ ra gì cách nào khác, cuối cùng quyết định lại đi bán máu, vì vậy lại tới một bệnh viện khác. Đứng ở trước cửa bệnh viện, cô nhìn hàng người ra ra vào vào, tự định giá thật lâu, sau đó cắn răng một cái đi vào.

45. Chương 45: Cầu Người! (4)

Lúc chuẩn bị bước chân vào bệnh viện, cánh tay đột nhiên bị người từ phía sau kéo lại, cô quay đầu lại nhìn lại, lập tức giật mình, “Anh ——” kéo cô , không phải là người khác, chính là vừa mới gặp mặt Tề Nhân Kiệt.

Tề Nhân Kiệt trầm mặt, không nói hai lời liền kéo Văn Hinh đi về phía xe hân, sau đó mở cửa xe nhét cô vào.

Chờ Tề Nhân Kiệt từ bên kia chui vào trong xe sau đó Văn Hinh vẫn chưa lấy lại tinh thần, không hiểu tại sao hân lại xuất hiện ở nơi này, “Sao anh lại tới đây?”

Chẳng lẽ hân đang theo dõi cô?

Tề Nhân Kiệt không nói gì, khởi động xe, xe rất nhanh rời bệnh viện.

Dọc đường đi, Tề Nhân Kiệt vẫn không nói gì, Văn Hinh không biết rốt cuộc hân muốn làm gì, cũng không dám tùy tiện mở miệng.

Cho đến cuối cùng, xe dừng ở một cửa quán cà phê, Tề Nhân Kiệt xuống xe đem Văn Hinh kéo vào, lại vì cô gọi một món điểm tâm ngọt, sau đó dùng giọng ra lệnh nói với cô: “Mau ăn đi!”

Đến lúc này đây, Văn Hinh vẫn có chút đoán không ra tâm tư của hân, thì ra hân một đường đi theo cô chính là vì mang cô tới nơi này mời cô món điểm tâm ngọt này sao?

Nhìn cô ngồi bất động ở đằng kia, Tề Nhân Kiệt bất đắc dĩ liếc mắt, sau đó móc bóp tiền ra từ bên trong lấy ra một tờ chi phiếu, đặt trước mặt của Văn Hinh , dùng giọng điệu rất là bất đắc dĩ nói: “Đây là mười vạn, cô cầm đi!”

Nhìn tấm chi phiếu trước mặt kia, Văn Hinh lập tức trừng lớn cặp mắt, sau đó ngẩng đầu hết sức không hiểu nhìn Tề Nhân Kiệt, hỏi: “Không phải nói không cho tôi mượn sao?” Trong lòng cô cơ hồ có thể khẳng định, người này nhất định là đang đùa cô.

Tề Nhân Kiệt nhàn nhạt liếc cô một cái, sau đó thân thể lui về phía sau kê dựa trên ghế, bày ra bộ dáng công tử thế gia lập tức hiện ra, chỉ nghe hân tức giận nói: “Nếu như mà tôi không cho cô mượn, có phải cô lại tính đi bán máu nữa phải không?”

Cô gái này thật sự là điên rồi, vì tiền thậm chí ngay cả mạng sống cũng không cần. Nếu như không phải là hân sớm đoán trúng tâm tư của cô, sợ rằng lúc này cô đang ở trong bệnh viện liều mạng cho bác sĩ lấy hết máu.

“Cái gì?” Văn Hinh vừa định hỏi hân làm sao biết, Tề Nhân Kiệt liền đưa biên lai a trước mặt cô, cô vừa nhìn thì lập tức hiểu rõ.

Đang lúc cô muốn nói gì đó thì Tề Nhân Kiệt lại lên tiếng, “Những lời tôi nói với cô trước đó nay cho tôi xin lỗi cô, tôi không nên nói người nhà của cô như vậy, dù sao nó là người nhà của cô, tôi không có tư cách nói như vậy.”

“Không sao!”

Văn Hinh cúi đầu, sau đó nhẹ giọng nói: “Tôi hiểu biết rõ tôi ở trong mắt của anh là một đứa ngốc nhất trên đời, người nhà của mình đối với mình như vậy, tôi còn muốn vì bọn họ liều mạng như vậy. Nhưng bọn họ dù sao cũng là cha của tôi và em trai, tôi không cách nào trở mặt nhìn bọn họ bị những chủ nợ bức đến bước đường cùng mà lại mặc kệ.”

Tề Nhân Kiệt nghe vậy không nói gì thêm, chỉ là lẳng lặng nhìn Văn Hinh, thấy vẻ bi thương trên gương mặt cô, trong lòng của anh đột nhiên sinh ra ý nghĩ muốn bảo vệ cô, sau đó hân bị chính ý nghĩ này của mình làm cho khiếp sợ.

Cô gái trước mặt hân này chỉ là có dáng người có chút giống với Ảnh nhi mà thôi, cô không phải Ảnh nhi, cô là cô gái khác, là người đàn bà của Du Thần Ích, sao hân có thể có ý nghĩ kỳ quái này đối với người đàn bà của người khác.

Lúc này, Văn Hình cầm lên tấm chi phiếu vừa bày ở trước mặt của hấn, cười nói: “Mười vạn này quá nhiều, tôi sợ rằng lập tức trả không nổi, tôi chỉ muốn một vạn là được.”

“Một vạn đồng cô là có thể lập tức trả sao?” Tề Nhân Kiệt liếc mắt nhìn cô, cảm thấy không nói gì, trong mắt hấn, một vạn cùng mười vạn cũng không khác nhau nhiều.

46. Chương 46: Cầu Người! (5)

“Mặc dù không thể lập tức trả, nhưng nay tôi ở Du gia làm người giúp việc, mỗi tháng có thể có một khoản tiền lương không nhỏ, như thế nhiều nhất ba tháng tôi có thể trả lại cho anh.”

Văn Hình nói chuyện cô làm người giúp việc ở Du gia cho Tề Nhân Kiệt, bày tỏ hiện tại cô có năng lực trả cho hấn, chỉ là cần phải chờ một thời gian.

Nhưng Tề Nhân Kiệt nghe được vào trong tai thì không phải là chuyện như vậy, hấn lập tức bị kinh sợ, “Cô nói là. Bây giờ cô thành người giúp việc cho Du gia rồi hả ?”

“Ừm, cho nên anh không phải lo lắng tôi sẽ trả không nổi tiền.”

Văn Hình cười đến cực kỳ tự tin, lại thiếu chút nữa làm Tề Nhân Kiệt giận đến hộc máu, hận không thể cho cốc cô một trận.

“Sao cô lại làm người giúp việc cho nhà bọn họ rồi ?”

“Bởi vì đêm hôm đó tôi cả đêm không về, cho nên Diêu Phương cho là tôi có hành động bất chính muốn duỗi tôi đi, sau đó bà đáp ứng lưu tôi lại, nhưng bảo tự tôi nuôi sống mình, cho nên tôi liền người giúp việc nhà họ.”

Văn Hình nói xong, cũng hướng Tề Nhân Kiệt lộ ra nụ cười vui vẻ cực kỳ đắc ý, nhưng không nghĩ đáp lại cô, là bị cốc về mạnh vừa nặng.

“Anh làm gì?” Văn Hình đau đến giương mắt trừng Tề Nhân Kiệt, mà Tề Nhân Kiệt đã giận đến căn bản nói không ra lời, cũng oán hận nhìn chằm chằm cô.

Cô gái này, hấn thật là không biết nên nói cô như thế nào, nơi này ngu ngốc, căn bản là không có đầu óc.

Lúc này, cử động của họ ở trong mắt người ngoài, cực kỳ giống một đôi tình nhân đang gây gổ, đúng lúc bị Du Thần Ích đang muốn tiến vào nhìn thấy rõ.

Hấn lái xe vừa vạn ngang qua quán cà phê này, bởi vì lúc trước mấy lần có đến, cảm thấy mùi vị cà phê nơi này cũng không tệ lắm, cho nên quyết định đi vào uống ly cà phê.

Nhưng lúc đang muốn đẩy cửa vào, nhìn thấy gần cửa sổ là Tề Nhân Kiệt và Văn Hình ngồi, thấy Tề Nhân Kiệt gõ nhẹ đầu Văn Hình, mà Văn Hình cũng không tức giận, chỉ trừng mắt nhìn hấn, không khí giữa hai người lại hết sức mập mờ.

Hấn nhìn trong chốc lát, trong lòng đột nhiên trào ra một cỗ tức giận, sau đó quay đầu rời đi.

Cuối cùng, ở Văn Hình kiên trì, Tề Nhân Kiệt bất đắc dĩ chỉ đưa cho cô một vạn đồng.

Chờ Văn Hình ăn no, thân thể cũng có chút tinh thần, Tề Nhân Kiệt nhìn sắc mặt Văn Hình đã có chỗ khôi phục, ý xấu đe dọa: “Cô chuẩn bị lúc nào thì trở về, đừng quên, bây giờ cô đã là người giúp việc nhà họ rồi, ra ngoài lâu như vậy, cẩn thận đến lúc đó trừ tiền lương cô!”

Nghe vậy, Văn Hình hơi nhảy lên, vội vàng gấp gấp chạy ra bên ngoài, Tề Nhân Kiệt đứng dậy đi theo phía sau cô, trên mặt có chút nụ cười bất đắc dĩ.

Lần này, Văn Hình chuẩn bị đón xe về, nhưng đợi một hồi, một chiếc tắc xi cũng không thấy, không khỏi càng nôn nóng hơn. Lúc này, Tề Nhân Kiệt lái xe đến bên cạnh cô, sau đó nhíu mày buồn cười nhìn cô, làm như muốn xem cô làm thế nào.

Văn Hình lại nhìn chung quanh một chút, lúc này mới tâm bất cam tình bất nguyện ngồi vào xe hắt, vừa lên xe liền lập tức nói: “Cảnh cáo anh, lần này chỉ cần dừng ở đầu đường là được, lần trước cũng là bởi vì anh nhất định đưa tôi tới cửa, sau đó bị mẹ Du Thần Ích nhìn thấy.”

Ai ngờ, Tề Nhân Kiệt lại nói: “Cho nên, lần trước là cô mắng sau lưng tôi xong.” Hắt nói xong, khoe môi vẫn câu nụ cười tà, có vẻ bất cần đời.

Văn Hình ngẩn người, lập tức bác bỏ, “Không có!” Ngày đó, cô sẽ không có mắng hắt chứ?

Dọc theo đường đi, Văn Hình và Tề Nhân Kiệt càng không ngừng cười nói.

Cô phát hiện, ở chung một chỗ với Tề Nhân Kiệt, tâm tình cô vốn là phiền muộn liền không khỏi thoải mái hơn, cười vui vẻ như vậy, liền chính cô thậm chí quên, đã bao lâu cô không vui vẻ như vậy.

47. Chương 47: Nữ Nhân Đưa Tôi Cửa 1

Cô phát hiện, ở chung một chỗ với Tề Nhân Kiệt, tâm tình cô vốn là phiền muộn liền không khỏi thoải mái hơn, cười vui vẻ như vậy, liền chính cô thậm chí quên, đã bao lâu cô không vui vẻ như vậy.

Nhưng theo xe từ từ lái về phía Du gia, càng đến gần, tâm tình của cô lại từ từ nặng nề xuống, nụ cười trên mặt cũng dần dần biến mất.

Tề Nhân Kiệt nhìn ra, cũng không có nói cái gì, lại đem tốc độ xe từ từ giảm xuống, sắc mặt cũng không phục lại vẻ sáng suốt vừa rồi.

Cuối cùng, theo yêu cầu của Văn Hình xe ngừng lại ở đầu đường, nhìn Văn Hình sẽ phải rời đi, Tề Nhân Kiệt đột nhiên lên tiếng, dùng giọng điệu chưa bao giờ có nói với cô: “Nếu như cô muốn rời Du gia, cứ nói với tôi một tiếng.”

Nghe vậy, bước chân Văn Hình rời đi bỗng dừng khựng lại, cô quay đầu nhìn Tề Nhân Kiệt, nhìn thấy vẻ nghiêm túc trong mắt hắt, trong nội tâm khẽ động, vì vậy hướng hắt cười cảm kích, “Cám ơn anh, nếu quả thật có một ngày như vậy, tôi nhất định sẽ đi tìm anh.” Nói xong, cũng không quay đầu lại nhanh chóng rời đi.

Tề Nhân Kiệt đưa mắt nhìn cô rời đi, cho đến khi nhìn bóng dáng nhỏ nhắn cô đi vào cửa Du gia, hắt mới lái xe rời khỏi.

Về đến trong nhà, trong lòng Văn Hình cực kỳ thấp thỏm, buổi trưa lúc rời đi, cô không có nói với ai, như vậy là tự ý rời khỏi công việc. Nếu như bị phát hiện, khẳng định không tránh bị mắng, nói không chừng đúng như Tề Nhân Kiệt nói, sẽ bị trừ tiền lương.

Chỉ mong không có ai phát hiện!

Cô ở trong lòng cầu nguyện, nhưng vừa vào phòng khách, liền thấy Du Thần Ích đang không nhúc nhích ngồi ở đằng kia, trên mặt lo lắng giăng đầy, mà Trần quân gia là nơm nớp lo sợ đứng ở bên người hắt, không dám thở mạnh.

Trong lòng cô cả kinh, không biết đã xảy ra chuyện gì, vì vậy cũng cẩn thận từng li từng tí đi tới bên cạnh của bọn hắt, nhẹ giọng kêu lên: “Thiếu gia, Trần quân gia!”

Du Thần Ích lạnh lùng nhìn cô một cái, đột nhiên đứng dậy trực tiếp đi lên lầu, không nói câu nào.

Cái nhìn kia, làm Văn Hinh thấy trong lòng một hồi lạnh lẽo, cô không hiểu rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng cô có thể nhìn ra được, Du Thần Ích đang tức giận, từ cái nhìn hằn nhằn cô, cô có thể kết luận, cô chính là nguyên nhân làm hằn nhằn tức giận.

Chờ sau khi Du Thần Ích vào phòng, chỉ nghe Trần quản gia rót cuộc nặng nề thở một hơi, sau đó xoay người giáo huấn Văn Hinh: “Buổi trưa cô đi đâu vậy? Tại sao không nói với tôi một tiếng?”

“Thật xin lỗi!” Văn Hinh cúi thấp đầu nói xin lỗi, cũng không giải thích, bởi vì cô biết là mình đuối lý, cho nên đã sớm làm chuẩn bị bị mắng.

Ai ngờ, cô càng không giải thích, Trần quản gia tựa hồ càng thêm tức giận, càng thêm lớn tiếng trách mắng: “Thật xin lỗi? Cô cho rằng một câu thật xin lỗi là có thể đem sai lầm cô hôm nay cho qua sao? Cô nhớ kỹ cho tôi, về sau bất kể muốn đi đâu, đều phải tới nói với tôi một tiếng, chỉ có tôi cho phép, cô mới có thể đi ra ngoài, biết không?”

“Biết!” Văn Hinh nhỏ giọng đáp lời.

“Hôm nay tạm bỏ qua cho cô, nhưng mà vẫn phải trừ nửa tháng tiền lương của cô, lần sau nếu tái phạm, một tháng tiền lương toàn bộ khấu trừ!” Trần quản gia nói xong hung hăng trợn mắt nhìn Văn Hinh một cái sau đó xoay người tức giận đặng đặng đi làm chuyện của mình.

Văn Hinh có chút nhục chí đứng ở đằng kia, quả nhiên bị miệng quạ đó nói trúng, bị trừ tiền lương.

Buổi tối lúc dùng cơm, Lạc Tình tính khí đại tiểu thư lại tái phát, không phải chê món này mặn thì chính là chê món canh nhạt, cuối cùng đem toàn bộ thức ăn đổ lên người Văn Hinh.

48. Chương 48: Nữ Nhân Đưa Tối Cửa 2

Buổi tối lúc dùng cơm, tính khí đại tiểu thư của Lạc Tình lại tái phát, không phải chê món này mặn thì chính là chê món canh nhạt, cuối cùng đem toàn bộ thức ăn đổ lên người Văn Hinh. Một bữa cơm này, Văn Hinh bị dầy vò phải nói là thật sự quá mức, một đôi tay có nhiều vết thương do bị mảnh sứ vỡ tạo thành.

Lúc Lạc Tình đang cố ý gây khó dễ cho Văn Hinh, tất cả mọi người đang nhìn Văn Hinh tới lui, Diêu Phương luôn ăn cơm của mình, đối với chuyện trước mắt giống như làm như không thấy.

Mà Du Thần Ích mặc dù không nhìn tới Văn Hinh, nhưng vẫn nghiêm mặt, trong mắt vẫn có mấy phần tức giận, cũng không có nhún tay, mặc cho tính khí đại tiểu thư của Lạc Tình đùa bỡn.

Đối với tất cả, Văn Hinh một mực yên lặng nhịn nhục, đối với yêu cầu quá mức của Lạc Tình, không có nói một chữ không, chỉ xem cô như là đang bộc phát tính khí của một đứa trẻ.

Vậy mà cô lại không biết, cô càng như vậy, Lạc Tình thì càng được voi đòi tiên, hơn nữa cô ta cũng nhìn ra được, Diêu Phương và Du Thần Ích tựa hồ cũng ủng hộ cô đối với Văn Hinh như vậy, thì càng thêm không chút kiêng kỵ.

Vẫn bận đến tối hơn mười giờ, rốt cuộc Văn Hinh cũng về được phòng của mình, cả người lập tức mềm nhũn ra.

Cô đặt thân thể nặng nề của mình lên giường, xương khớp toàn thân như sắp tan ra, đau nhức muốn chết.

Lúc này, cô thật muốn tắm sau đó ngủ một giấc cho khỏe, nhưng cô biết, cô vẫn không thể ngủ, bởi vì cô còn có nhiệm vụ.

Nhớ tới bản hợp đồng kia, nhớ tới nét mặt lạnh lùng của Du Thần Ích và những lời vũ nhục châm chọc của hắn, cô thật sự có nghĩ bỏ qua suy nghĩ trong đầu. Nhưng trong đầu hình ảnh chuyển một cái, xuất hiện nét mặt bị thương của cha và em trai, cô cảm thấy bất đắc dĩ thở dài thật sâu, sau đó đứng dậy đi phòng vệ sinh.

Sau khi tắm gội sạch sẽ, cô đi tới trước cửa phòng Du Thần Ích, hít một hơi thật sâu sau đó gõ cửa phòng. Du Thần Ích nghe được ra mở cửa, sau khi thấy là Văn Hinh thì sắc mặt bỗng chốc liền thay đổi, “Cô tới làm cái gì?” Giọng điệu hằn thặt không chào đón, tựa hồ rất không muốn gặp Văn Hinh.

Văn Hinh lại nở nụ cười tươi với hắn, không thèm để ý chút nào đến thái độ ác liệt của hắn, “Tôi tới làm gì, chẳng lẽ anh không phải biết không?”

Nghe vậy, ánh mắt Du Thần Ích bỗng chốc rét lạnh, hắn lập tức nắm thật chặt cổ tay của cô, lôi cô đến gần mình, giọng nói động lại: “Tôi nhớ được hai ngày trước tôi mới vừa cảnh cáo cô, nếu như cô xuất hiện trước mặt tôi, tôi tuyệt đối sẽ làm cho người nhà của cô biến mất ở trên đời này, thế nào, nhanh như vậy đã quên?”

Lúc này, trong lồng ngực hắn tràn đầy tràn đầy lửa giận, nhưng hắn biết, hắn tức giận cũng không phải cô không có đem lời cảnh cáo của hắn để ở trong mắt, hắn tức giận do.

Do cái gì?

Lúc này, ngay cả chính hắn cũng không biết, sự tức giận ấy từ đâu mà đến, chỉ biết là mặc mình kỳ diệu. Nhưng hắn có thể khẳng định rằng, nữ nhân này ở trước mắt chính là tâm điểm khiến hắn giận dữ.

“Anh sẽ không?” Văn Hinh lại chắc chắn mà cười nói, “Nếu anh thật muốn đối phó với người nhà tôi, đã sớm động thủ, cũng sẽ không chờ tới bây giờ rồi.”

Cô nhướn mày liếc nhìn hắn, đuôi mắt cũng hàm chứa nụ cười thản nhiên, nụ cười này rơi vào trong mắt Du Thần Ích, chính là châm biếm hắn, để cho lửa giận của hắn lửa giận càng tăng lên.

“Cô cứ như vậy khẳng định tôi sẽ không làm sao? Hôm nay cha của cô và em trai tới tìm cô phải không?” Hắn nói xong, không để ý đến sắc mặt Văn Hinh trở nên, vốn là nén giận trong mắt đột nhiên nổi lên một tia cười thản nhiên, khiến Văn Hinh không khỏi càng thêm kinh hoảng.

49. Chương 49: Nữ Nhân Đưa Tới Cửa 3

“Làm sao anh biết?” Cô hỏi, hôm nay cha và em trai đến tìm cô, không có người nào thấy, hắn làm sao biết? Chẳng lẽ ——

“Anh phái người theo dõi bọn họ sao?”

Cũng chỉ có cách giải thích việc này, mới có thể giải thích lời hắn nói vừa rồi, lập tức trong lòng bắt đầu lo sợ. Nếu như thật sự hắn phái người theo dõi cha của cô và em trai, có phải hay không chứng tỏ hắn thật có ý đồ bất lợi đối với bọn họ.

Thấy cô rất cuộc sợ, nụ cười trong mắt Du Thần Ích càng đậm, nói chuyện càng thêm mềm nhẹ hơn. Hắn lại gần mặt của cô, nhẹ mở miệng nói: “Tôi không chỉ biết bọn họ tới tìm cô, tôi còn biết mục đích bọn họ đến, biết cô vì kiếm tiền mà đi bệnh viện bán máu, kết quả tiền không có đủ, phải đi tìm Tề Nhân Kiệt, có phải hay không?”

Nghe vậy, sắc mặt Văn Hinh thay đổi, vẻ sợ sệt trên mặt lập tức biến thành hoảng sợ, cô khó có thể tin nhìn hắn, tựa như đang nhìn một người ngoài hành tinh, nói không ra lời, “Anh.”

“Tề Nhân Kiệt cho cô bao nhiêu tiền?”

Du Thần Ích nói xong, cũng đánh giá cô từ trên xuống dưới một lần, trong mắt có thật sâu chán ghét và một loại cảm xúc không biết tên không ngừng lóe lên. Hắn nhìn kỹ cô từ đầu đến chân một lần nữa sau mở miệng chế nhạo nói: “Tề Nhân Kiệt vẫn luôn thích con mồi của tôi, đối với loại phụ nữ chủ động đưa tới cửa từ trước đến giờ khinh thường, chớ nói chi là giống như cô loại nữ nhân vậy không biết thẹn lại tâm kế thâm trầm, hắn nhìn cũng không thèm nhìn đến. Cho nên tôi rất ngạc nhiên, rốt cuộc cô đã dùng thủ đoạn gì, có thể mê hoặc hắn đến xoay vòng vòng.”

Hắn xem cô là một nữ nhân vì tiền mà bày mưu kế lừa giỡn, Văn Hinh nghe trong lòng mặc dù có chút khổ sở có chút bị thương, nhưng cũng không tức giận cũng không có phản bác.

Cô cứ như vậy lẳng lẳng nhìn hắn, vẫn nhìn vào chỗ sâu trong đáy mắt hắn, qua một lúc lâu đột nhiên lộ ra nụ cười thấu hiểu, dùng hết sức khăng định nói với hắn: “Ang đang ghen à, có đúng hay không?”

“Cô nói cái gì?”

Du Thần Ích then quá thành giận, giống như bị người dừng chuyện, trên tay dùng sức quăng Văn Hinh ra ngoài, sau đó đi tới trước mặt của cô, hết sức châm chọc nói: “Chỉ bằng cô? Một nữ nhân vì tiền nghĩ hết biện pháp muốn leo lên giường nam nhân, cũng muốn để cho tôi ghen à? Thật là nực cười !”

Văn Hinh một vội vàng không kịp chuẩn bị bị hắn ném ngã trên mặt đất, bởi vì ban ngày mới vừa rút ra qua máu, này một ném, để cho nàng trước mắt nhất thời một mảnh tóc đen, đầu chóng mặt. Đợi nàng muốn đứng lên thời điểm, cổ áo đột nhiên căng thẳng, sau đó cả thân thể bị nói lên, bị buộc trông vào đang nổi giận trong tròng mắt đen.

“Tôi cảnh cáo ngươi một lần cuối cùng, nếu như không nghĩ bị đuổi ra Du gia lời nói, tốt nhất không cần xuất hiện trước mặt tôi nữa, làm tốt vai diễn người hầu của cô đi.” Du Thần Ích lạnh lùng nói xong, tay đột nhiên buông lỏng, bỏ qua Văn Hinh, sau đó không để ý cô ngã nhào trên đất lần nữa, xoay người “Phanh” một tiếng cửa đã đóng lại.

Văn Hinh cố bò dậy, mới vừa đứng lên thì đầu cảm thấy choáng váng mắt hoa, cô vội vã vịn vào lan can cầu thang để ổn định thân thể của mình. Cô nghiêng đầu nhìn về phía cửa phòng đóng chặt, không khỏi cắn môi, trong mắt lộ ra vẻ bị thương.

Cô đứng ở đằng kia nhìn một lát sau đó mới vịn lan can xuống lầu, cô đi được vô cùng chậm, thật giống như sợ té. Nhưng càng cẩn thận, lại càng dễ dàng xảy ra việc ngoài ý muốn, mới chỉ là bước xuống mấy bậc thang, đột nhiên đầu choáng váng gay gắt, cô vừa định dừng lại nghỉ ngơi một chút, vậy mà thân thể đột nhiên giống như bị đẩy một cái, sau đó cả thân thể liền lăn xuống.

50. Chương 50: Phụ Nữ Đưa Tới Cửa! 4

Nhưng càng cẩn thận, lại càng dễ dàng xảy ra ngoài ý muốn, mới chỉ xuống mấy bậc thang, đột nhiên đã choáng váng đầu gay gắt, cô vừa định dừng lại nghỉ ngơi một chút, vậy mà thân thể đột nhiên như bị cái gì đẩy một cái, sau đó cả thân thể liền lăn đi xuống.

Khi rơi xuống mặt đất, đầu của cô lại bị đụng vào chân trụ cầu thang, lập tức bất tỉnh nhân sự .

Ngày hôm sau cô tỉnh lại đã là giữa trưa rồi, mở mắt ra, thấy ánh mặt trời theo cửa sổ chiếu vào phòng, mặt đất sáng vàng óng ánh. Ánh mắt vốn còn có chút buồn ngủ của cô ngay lập tức kinh hoảng tỉnh lại, mặt trời cũng lên thật cao rồi, mà cô lại còn đang ngủ, chắc chắn bị dây dỗ nữa.

Cô nhanh chóng xuống giường, nhưng lại thấy nhức đầu, khiến cô lại ngã trở lại giường. Cảm thấy có cái gì không thích hợp, cô đưa tay sờ sờ trán của mình, phát hiện trên đầu quần băng gạc, không khỏi sững sờ, sau đó nhớ tới chuyện tối ngày hôm qua, trong lòng lại mê man.

Cô có cảm giác, tối hôm qua cô từ trên cầu thang té xuống, hình như là bị người ta đẩy, nhưng người nọ là ai, cô căn bản không thấy được.

Đang lúc cô suy nghĩ rốt cuộc là ai muốn hại mình, thì cửa phòng bị người đẩy ra, quản gia Trần đi vào, thấy cô đã tỉnh rồi, vì vậy mặt không thay đổi nói: “Tỉnh rồi đứng lên làm việc ngay đi, còn có một đồng công việc chờ cô đi làm đó, đừng lười biếng nữa!” Nói xong liền xoay người đi ra ngoài, ngay cả liếc mắt nhìn Văn Hinh một cái cũng không có.

Văn Hình nghe xong lập tức dùng tốc độ nhanh nhất mặc quần áo, rửa mặt xong đến phòng khách chuẩn bị quét dọn vệ sinh, mới vừa cầm lấy khăn lau thì nghe thấy Lạc Tình ngồi ở trên ghế sa lon xem ti vi hô: “Văn Hình, giúp tôi rót ly nước!”

Cô ta phân phó Văn Hình, ánh mắt lại vẫn nhìn chăm chăm vào TV, ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn cô một cái.

Văn Hình không thể làm gì khác hơn là để khăn lau xuống đi phòng bếp rót nước cho cô ta, nước mới vừa đổ ra, thì nghe Lạc Tình lại nói: “Tôi không muốn nước, tôi muốn uống nước chanh, đi lấy nước chanh cho tôi.”

Văn Hình lại đi pha nước chanh, pha nước chanh Lạc Tình lại muốn sữa tươi, muốn sữa tươi xong còn nói muốn uống cả phê, tóm lại, chính là tìm hết các biện pháp giày vò Văn Hình, không để cho cô có đường sống.

Kết quả, lúc quản gia Trần từ bên ngoài đi vào, thấy phòng khách chẳng những không có quét sạch sẽ, còn bị Lạc Tình lại ném một chút rác trên mặt đất, lập tức liền khiển trách: “Văn Hình, cô ở đây làm gì, tại sao phòng khách còn chưa quét dọn sạch?”

“Lập tức quét dọn!” Văn Hình đáp một tiếng ngay lập tức chạy đi lấy ra cây chổi quét dọn sàn nhà, mà Lạc Tình thì ung dung tựa vào trên ghế sa lon, vừa cắn hạt dưa một bên vừa liếc mắt nhìn Văn Hình quét dọn.

Văn Hình bên này mới vừa quét sạch sẽ, phía bên kia cô ta lại ném vỏ hạt dưa đầy vào trên mặt đất, Văn Hình không biết làm sao, chỉ có thể lại đi quét dọn sạch sẽ. Cứ như thế liên tục lặp đi lặp lại vài chục lần, Văn Hình cuối cùng tức giận, cố nén giận dữ nói: “Biểu tiểu thư, có thể mời cô bỏ vỏ hạt dưa vào trong thùng rác, được không?”

Lạc Tình giống như đang là chờ đợi cô nói câu này, chờ Văn Hình vừa nói xong, cô ta lập tức liền nhảy lên, chỉ vào cái mũi Văn Hình mắng: “Cô đang muốn tính toán gì, dựa vào cái gì mà trông coi tôi! Nơi này là nhà của tôi, tôi thích như thế nào liền như thế nào, một người giúp việc quản được sao? Tôi cho cô biết, tôi cũng là chủ nhân cái nhà này, tôi cũng có quyền lợi đuổi việc cô!”

“Thật xin lỗi, biểu tiểu thư, tôi cũng không muốn quản cô, chỉ muốn cô bỏ vỏ vào trong thùng rác, như thế này, tôi căn bản không cách nào hoàn thành công việc.”

Văn Hình cúi đầu vô cùng cẩn thận nói, cô biết Lạc Tình là cố ý, cố ý không để cho cô hoàn thành công việc, cố tình khơi lên lửa giận của cô, mục đích đúng là bới móc sau đó đuổi cô ra nhà họ Du, cô tuyệt đối không thể bị lừa, cô phải.. “nhịn”, nhất định phải nhịn.

51. Chương 51: Phụ Nữ Đưa Tới Cửa (5)

Văn Hình cúi đầu nói hết sức cẩn thận, cô biết Lạc Tình cố ý, cố ý không cho cô làm việc, cố ý khơi lên lửa giận của cô, mục đích là bới móc sau đó đuổi cô ra khỏi nhà họ Du, cô tuyệt đối không thể bị lừa, cô phải.. “nhịn”, nhất định phải nhịn.

“Công việc?”, Lạc Tình lập tức cao giọng, càng thêm khí thế không buông tha người mà nói: “Chẳng nhẽ quét dọn vỏ tôi phun ra không phải là việc sao? A..... tôi hiểu rồi, cô căn bản là không có đối xử với tôi như là biểu tiểu thư (là chị họ hoặc em họ khác họ của chủ nhà), có đúng hay không? Cho nên mới dám nói chuyện với tôi như vậy, phải hay không? Văn Hình bây giờ tôi nói cho cô biết, tôi không chỉ là biểu tiểu thư của nhà họ Du, sau này còn sẽ là thiếu phu nhân của nhà họ Du, tôi.....”

“Ai là thiếu phu nhân nhà họ Du, sao tôi lại không biết?” Lạc Tình còn chưa nói hết, liền bị một âm thanh lạnh như băng cắt đứt, sau đó một bóng dáng thon dài từ ngoài cửa bước vào.

Lạc Tình nhìn người đi tới, mặt biến sắc, khí thế lấn át người của cô ta lập tức trở nên giống như con mèo nhỏ ngọt ngào khéo léo, lộ ra khuôn mặt búp bê thêm nụ cười ngây thơ vui vẻ, kích động đi về phía người

tới, “Anh họ, anh đã về.”

Du Thần Ích lạnh lùng nhìn Lạc Tình một cái, cũng không có trả lời, sau đó hướng ánh mắt lạnh như băng tới Văn Hinh đang đứng bên kia, chứng kiến trán cô bị băng bó, ánh mắt bỗng chốc rét lạnh, chăm chú nhìn cô, hỏi: “Chuyện gì xảy ra”

Văn Hinh còn chưa kịp mở miệng, Lạc Tình bên cạnh đã trả lời thay cô: “Hôm qua lúc cô ấy xuống lầu không cẩn thận lăn từ trên lầu xuống, nên đầu bị thương”. Nói xong lại cười lạnh một tiếng, châm chọc nói: “lớn như vậy, mà cũng có thể bị ngã, tối ngày hôm qua còn không biết làm gì trái với lương tâm đấy”

Nghe vậy, Du Thần Ích khẽ nhướn mày, trong lòng đại khái cũng biết chuyện gì xảy ra, nhất định là cô ngày hôm qua đi bán máu, thân thể vốn đã không tốt, trở về lại không nghỉ ngơi tốt lại làm việc tới tận khuya, mà hần tối hôm qua lại đối với cô như vậy, cho nên lúc xuống lầu mới không cẩn thận té xuống.

Nghĩ vậy, trong lòng hần không khỏi sinh ra một chút hối hận cùng đau lòng, nhưng rất nhanh lại bị những thứ khác thay thế. Hần đi tới trước mặt Văn Hinh, nhìn chăm chăm cô trong chốc lát, sau đó lạnh lùng nói: “ Nếu như không làm được việc này, liền lập tức rời khỏi nhà họ Du!”. Nói xong trực tiếp bỏ lại Văn Hinh, đi thẳng ra cửa.

Lạc tình vội vàng đi theo sau, trước khi đi trừng mắt về phía Văn Hinh, như là cảnh cáo cô.

Chờ bọn hần đi rồi, Văn Hinh dùng tốc độ nhanh nhất đem phòng khách vệ sinh quét dọn một lần, sau đó lau cuwara sổ, giặt quần áo, bận rộn cho tới lúc trời sắp tối rồi cuộc cũng hoàn thành công việc, tiếp đó lại cùng dì Lý chuẩn bị bữa tối.

Vừa nghĩ tới mỗi lần ăn cơm, Lạc Tình luôn nghĩ mọi biện pháp làm khó mình, giày vò mình, cô liền đau đầu không dứt. Dì Lý như nhìn thấu tâm tư của cô, bắt đắc dĩ an ủi cô, khích lệ cô phải kiên cường khiến cho cô vô cùng cảm động.

Dì Lý là người duy nhất trong nhà họ Du đối xử tốt với cô, không xem thường cô.

Nhưng vào thời điểm dùng bữa tối, Du Thần Ích cùng lạc Tình cũng không về nhà, người đi ra ngoài ăn , nhìn dáng dấp người ngồi trên bàn ăn, bàn ăn to như vậy mà chỉ có Diêu Phương ngồi một mình, lẳng lặng ăn cơm tối.

Văn Hinh đứng ở cửa bên cạnh nhìn bà, trong lòng tự nhiên cảm thấy đau lòng thay cho bà, cũng cảm thấy đau lòng cho chính mình. Coi như có tiền thì có ích gì chứ? coi như có nhà lớn hơn nữa thì có ích gì chứ? Một gia đình mà không có một chút không khí gia đình, cũng gọi là nhà sao?

Mà nhà của cô, mặc dù rất tình cảm, rất ấm áp, thế nhưng tình cảm cùng ấm áp còn chưa thuộc về cô, giống như là đứa trẻ mồ côi bị bài xích, căn bản không cảm nhận được một chút ấm áp

52. Chương 52: Phụ Nữ Đưa Tới Cửa (6)

Thấy được trong lòng cô khổ sở, Diêu Phương nhẹ nhàng liếc cô một cái, sau đó lại nhìn vết thương trên đầu của cô, mới nhàn nhạt hỏi: “Cô tối qua như thế nào lại ngã cầu thang?”.Tôi không tin cô một người lớn như vậy , mà còn có thể từ trên cầu thang ngã xuống được.

“Do cháu không cẩn thận bị ngã” Văn Hinh lập tức trả lời một cách thận trọng , lúc này suy nghĩ nhanh chóng xoay chuyển.

Lúc đó, trên lầu hai, Du Thần Ích đang ở cùng Lạc Tình , tối hôm qua cô bị ngã cầu thang nhất định là có người đẩy ngã. Hôm nay, Diêu Phương đã hỏi cô , tất nhiên là bà không biết chuyện này, mà Du Thần Ích căn bản cũng sẽ không làm những việc như này, như vậy còn lại , cũng chỉ có thể.....là Lạc Tình .

Suy nghĩ một chút , cũng chỉ có Lạc Tình sẽ làm như thế, bởi vì cô ta vẫn ước gì cô lập tức rời khỏi nhà họ Du, không còn xuất hiện ở trước mặt Du Thần Ích mới được. Dù cô biết Lạc Tình hận cô, cố ý chinh cô,

còn làm hại cô bị thương, nhưng cô cũng không trách cô ta, cũng không thấy hận cô ta, mà chỉ cảm thấy cô ta giống như đang đùa trẻ che chở món đồ chơi yêu thích của mình, bất kể là ai muốn cướp đi món đồ chơi của cô ta, cô ta tuyệt đối sẽ cho họ phải chết.

“Không cần thận bị ngã sao?” Hiển nhiên, Diêu Phương cũng không tin tưởng được lời của cô.

“Vâng, thật đúng là cháu không cần thận bị ngã.” Văn Hinh một lần nữa khẳng định, mặc dù có thể khẳng định là Lạc Tình đẩy ngã cô, nhưng là cô không có tận mắt nhìn thấy, cho nên vẫn không nên nói ra thì tốt hơn. Hơn nữa, Lạc Tình là cháu gái ruột của Diêu Phương, mà cô thấy được Diêu Phương vô cùng yêu quý cô cháu gái này, mà cho dù cô nói là Lạc Tình đẩy ngã cô xuống cầu thang, bà sẽ tin tưởng cô sao?

Thấy cô không muốn nói, Diêu Phương cũng không có tiếp tục hỏi nữa, lại đột nhiên chuyển giọng lại hỏi: “Tôi nghe nói, cha của cô cùng em trai tới tìm cô?”

“Vâng” Văn Hinh thành thật trả lời, trong lòng cô bắt đầu thấy lo lắng, không biết vì sao Diêu Phương đột nhiên lại hỏi vấn đề này

Nhưng là kế tiếp Diêu Phương lại không nói gì nữa, chỉ lẳng lặng ăn cơm, mãi tới lúc ăn xong cũng không nói thêm câu nào, làm cho Văn Hinh hoang mang rối loạn.

Sau khi dùng bữa xong, Văn Hinh cùng dì Lý đang dọn dẹp đồ trên bàn, đột nhiên nghe một tiếng “phanh”, cửa bị dùng sức mở ra, Lạc Tình tức giận dùng dùng chạy vào. Lúc đi ngang qua đến bên cạnh Văn Hinh, cô ta đột nhiên dùng sức đẩy cô ngã xuống, ngay lập tức đem Văn Hinh ngã xuống đất, cũng không thèm nhìn Văn Hinh một cái, trực tiếp đi theo hướng cầu thang.

Văn Hinh ngồi dưới đất, tất cả bát trong tay đều bị đánh vỡ, trên mặt đất đầy mảnh sứ vỡ, mà tay của cô lúc này đang đặt trên mấy mảnh sứ vỡ, nhất thời thấy được máu đang chảy ròng.

Dì Lý nhìn thấy, lập tức bỏ lại đồ trong tay ra, đỡ Văn Hinh ngồi dậy, lo lắng hỏi: “Cô làm sao vậy, có khỏe không?”

Văn Hinh lắc đầu, nhàn nhạt mỉm cười, thản nhiên nói: “Cháu không sao”. Cô lấy ống tay áo của mình dùng sức che lại vết thương trên tay, muốn nhanh chóng cầm máu.

Nghe thấy được động tĩnh ở bên ngoài, trên lầu hai Diêu Phương từ trong phòng đi ra, thấy vẻ mặt tức giận của Lạc Tình, không khỏi quan tâm hỏi: “Như thế nào, xảy ra chuyện gì? Du Thần Ích đâu, cháu không phải cùng nó đi ra ngoài sao?”

Không ngờ, không nói đến Du Thần Ích thì thôi, vừa nói đến tên của hấn, Lạc Tình càng tức giận, “Anh họ thật quá đáng, ngang nhiên ở trước mặt cháu thân mật cùng người con gái khác!”

“Cái gì” Diêu Phương cả kinh, vội hỏi: “Rất cuộc chuyện gì xảy ra?”

Lạc Tình chạy đến trước mặt Diêu Phương, quệt miệng một cái lại nói: “Tối hôm nay cháu cùng anh họ sau khi dùng bữa xong, anh ấy dẫn cháu đi tới quầy rượu uống rượu, kết quả, anh ấy chẳng những gọi một cô gái xinh đẹp tới bồi anh uống rượu, cháu còn tưởng rằng có cháu ở đây anh ấy sẽ không thân mật với cô gái kia, nhưng mà anh ấy cởi bỏ cả quần áo của cô ta, thật là quá đáng!”

53. Chương 53: Phụ Nữ Đưa Tới Cửa (7)

Lạc Tình đi tới trước mặt Diêu Phương, quệt miệng một cái lại nói: “Tối hôm nay sau khi cháu và anh họ dùng bữa xong, anh ấy dẫn cháu đi tới quầy rượu uống rượu, kết quả, anh ấy chẳng những gọi một cô gái xinh đẹp tới uống rượu với anh ấy, cháu còn tưởng rằng có cháu ở đây anh ấy sẽ không thân mật với cô gái kia, nhưng mà anh ấy cởi bỏ cả quần áo của cô ta, thật là quá đáng!”

Nghe như vậy, Diêu Phương nhìn vẻ mặt đang tức giận của Lạc Tình một cái, cũng không nói gì nữa, nhưng trong lòng đã sáng tỏ vì sao Du Thần Ích làm những chuyện như vậy.

Lời nói của Lạc Tình ở tầng trên, Văn Hình đang dọn dẹp bát đĩa ở tầng dưới cũng nghe được, lúc này cô cũng nhớ lại Du Thần Ích cũng đã từng làm như vậy với cô, chắc lúc đó anh ta cố ý làm cho cô nhìn, mục đích chính là muốn cho cô biết khó mà từ bỏ, mình cũng biết nên rời đi.

Hôm nay, chuyện này lại xảy ra trên người của Lạc Tình một lần nữa

Cô nhớ tới lời ban ngày Lạc Tình đã nói với cô, cô ta sẽ là thiếu phụ nhân nhà họ Du, vừa hay đúng lúc đó Du Thần Ích đi vào, nhất định anh đã nghe được những lời nói đó, cho nên hẳn mới cố ý diễn như vậy trước mặt Lạc Tình, làm cho cô ấy chết tâm với hắn.

Nghĩ như vậy, Văn Hình thoáng nở nụ cười, việc này Du Thần Ích cũng thật trẻ con, nếu như một người con gái mà thật tâm thích hắn, hẳn ta cho là làm như vậy có thể làm cho người con gái ấy rời đi sao? Mà ngược lại, chẳng những đuổi cũng không đi, ngược lại càng khơi dậy hứng thú của cô gái kia.

Hiển nhiên, cô vừa nghĩ xong, liền nghe được trên tầng trên Lạc Tình nói với Diêu Phương một câu chắc chắn: “Cháu tuyệt đối sẽ không để bất kỳ một người con gái nào cướp lấy anh họ, anh họ là của cháu!”

“Tình nhi_____” Diêu Phương thấy Lạc Tình vì tình yêu như vậy, muốn nói lời an ủi và khuyên nhủ cô, nhưng vừa mới mở miệng để nói, Lạc Tình đoán được bà muốn nói cái gì liền cắt đứt lời bà.

“ Diêu Phương nhìn cánh cửa trước mặt, đột nhiên khẽ thở dài , trên mặt có nhiều điểm bất đắc dĩ.

Sau đó, bà nghiêng đầu nhìn xuống tầng dưới, thấy cô đang cùng dì Lý đã dọn dẹp xong bàn ăn , đang chuẩn bị đến phòng bếp rửa bát, chỉ nghe thấy dì Lý nói với Văn Hình: “Tay của cháu bị thương, hay là để dì làm cho, cháu nhanh đi xử lý vết thương trên tay đi, bôi thêm chút thuốc , cẩn thận không bị nhiễm trùng.

“Vết thương của cháu đã không chảy máu nữa rồi” Văn Hình cười nói với dì Lý, vẫn đang cùng dì vào phòng bếp.

Diêu Phương lúc này mới để ý thấy trên áo đồng phục làm việc màu trắng của cô, thấy loang lổ các vết máu, lúc này nhớ mới nhớ đến mới vừa rồi nghe được tiếng bát đĩa rơi trên sàn nhà, ngay lập tức hiểu được vì sao tay của cô bị thương. Sau đó bà nhìn xem một chút mới đóng lại cửa phòng của mình, không khỏi thở dài một tiếng.

Xem ra là mình đã đem đứa cháu gái chiều hư hỏng rồi , nếu như nó có thể hiểu chuyện được bằng một nửa của Văn Hình thì tốt biết bao. Mặc dù Văn Hình vì tiền bán bản thân mình, nhưng cô ấy đều là vì người thân trong nhà , nếu như chuyện này xảy ra trên người bà , bà cũng không xác định được đứa con trai của bà cùng cháu gái có thể hay không cũng làm những việc hy sinh như vậy.

Cuối cùng, bà khẽ thở dài trở về phòng của mình.

Tối hôm đấy, Văn Hình nằm ở trên giường, vẫn nghiêng tai lắng nghe động tĩnh ở nhà ngoài , chờ Du Thần Ích về nhà. Nhưng đợi cho đến đêm , đã một giờ, bên ngoài vẫn không có một chút động tĩnh gì , cô biết tối nay anh hẳn sẽ không về nhà rồi.

Thật là kỳ quái , cô sao lại chờ Du Thần Ích về nhà, làm cho cô cảm giác mình có phải là cái gì của anh ta đâu, nhưng trong lòng cô tràn đầy mong anh ta trở về nhà.

54. Chương 54: Phụ Nữ Đưa Tới Cửa :8

Thật là kỳ quái , cô sao lại chờ Du Thần Ích về nhà, mình có phải là cái gì của anh ta đâu, nhưng trong lòng cô lại tràn đầy niềm mong chờ anh ta trở về nhà. Loại cảm giác đó, chính bản thân cô cũng thấy nhục cười, cô cứ nhiên lại mong mỗi anh ta trở về, không chờ được lại trào lên sự lạnh lẽo cùng nhục nhã.

Bởi vì mong đợi cùng những ý nghĩ phức tạp trong khi chờ đợi như vậy, cô từ từ ngủ thiếp đi, tới khi tỉnh lại, một ngày mới đã bắt đầu. Sau đó cô nghe được từ miệng dì Lý mới biết Du Thần Ích tới qua qua thật cả đêm không về, dặn cô phải chú ý một chút.

Bởi vì Du Thần Ích một đêm không về nhà ngủ, Lạc Tình lại phát hỏa.

Quả nhiên, Lạc Tình vừa trông thấy Văn Hinh tựa như nhìn thấy kẻ thù giết cha, lập tức trợn tròn mắt, hướng Văn Hinh kêu to “ Văn Hinh, cô ra đây cho tôi!”

Văn Hinh trong lòng gào thét một tiếng, biết kế tiếp mình không thể tránh được sẽ bị hành hạ, trực giác cho cô biết cô nên xoay người rời đi, cách xa Lạc Tình, nhưng là lúc này cô ta đã bộc phát, căn bản cô không trốn thoát, chỉ có thể ngoan ngoãn đi tới, “ Biểu tiểu thư, cô gọi tôi có chuyện gì không?” Cô hỏi cực kỳ cẩn thận, chỉ sợ sẽ chọc vào gai khiến chủ không vui.

Nhưng là, Lạc Tình nghe thấy thế lại trừng mắt, giận dữ nói: “ thế nào? Không có việc gì tôi không thể kêu cô sao?”Vốn là cô ta đang đầy bụng tức, lại nhìn thấy người phụ nữ này thì càng giận thêm.

Thấy thế, Văn Hinh trong lòng không khỏi hít thở thật sâu, tràn đầy bất đắc dĩ nhưng lại không dám biểu hiện ra mặt, chỉ có thể cúi thấp đầu xuống, không để cho người này phát hiện, nếu không may bị phát hiện lại khiến cô ta không vui lòng, : “ không phải vậy biểu tiểu thư, tôi _____”

“ Cô chỉ là một người giúp việc, không có tư cách nói chuyện cùng tôi!”

Lạc Tình cắt ngang lời của Văn Hinh, dạy dỗ: “ không đứng, ở trong mắt của tôi, cô ngay cả một người giúp việc cũng không bằng, người giúp việc còn có chút tự ái, mà cô chỉ vì tiền mà bán đứng thân thể mình, ngay cả tôn nghiêm cũng vứt bỏ. Đừng cho là tôi không biết ý tứ của cô, tôi bây giờ nói rõ cho cô biết. loại phụ nữ như cô, anh họ tuyệt đối sẽ không coi trọng, cô tốt nhất sớm chết tâm đi!”

“ Vậy còn cô?”

Văn Hinh thật sự không thể nhịn được nữa, cô ta càng ngày càng cố ý hành hạ cô cô cũng bỏ qua, nhưng hết lần này tới lần khác vũ nhục cô, coi như là tượng đất cũng có ba phần tư cách, cô rốt cuộc không muốn nhìn thêm nữa.

Hơn nữa, cô đã cho rằng coi như là chọc Lạc Tình tức giận, nhưng chủ nhân nhà họ Du là Diêu Phương, mà Diêu Phương vì phần khế ước này cũng tuyệt đối không đuổi cô đi, cho nên cô cũng không cảm thấy sợ hãi.

“Tôi cái gì”, Lạc Tình thấy cô cứ nhiên lại dám phản bác, mặt đã bắt đầu biến sắc.

“ Cô cho rằng loại phụ nữ giống như cô, Du Thần Ích sẽ để ý ? Đừng nói cô là em họ của hắn, coi như cô không phải em họ của hắn, tính tình như thế, đoán chừng cũng không có người đàn ông nào có thể chịu đựng được cô.”

Ngay cả phụ nữ còn không chịu nổi tính tình như vậy, nói chỉ là đàn ông.

Văn Hinh nghĩ, nếu như cô ta không phải biểu tiểu thư của nhà họ Du, là em họ Du Thần Ích, bên ngoài có mấy người để ý tới cô ta.

“ Cô nói cái gì?” Lạc Tình sắc mặt lập tức thay đổi, giống như là dấm phải cái đuôi mèo lập tức nhảy lên, hướng phía Văn Hinh giận không thể kiềm chế được hết : “ Cô nghĩ mình là cái thá gì, lại còn dám nói tôi như vậy! Cho dù anh họ không yêu tôi. Chỉ ít tôi cũng là em họ của anh ấy, chúng tôi sẽ luôn luôn đi chung với nhau. Còn cô, một người không chút liêm sỉ phụ nữ đưa tới cửa, vì tiền mà không tiếc nghĩ mọi biện pháp quyến rũ đàn ông, có tư cách gì nói tôi ? Cô có tin hay không, tôi hiện tại liền bảo bác đuổi cô khỏi nhà họ Du!”

55. Chương 55: Phụ Nữ Đưa Tới Cửa! (9)

Nghe vậy, đôi mày thanh tú của Văn Hinh nhảy dựng lên, sau đó lộ ra một nụ cười đầy khiêu khích, thản nhiên nói: “ Cô có dám đánh cuộc với tôi hay không, bác của cô tuyệt đối sẽ không đuổi tôi đi đấy!”

Lần này, Lạc Tình nói không nên lời, bởi vì ả đột nhiên nhớ lại ngày đó người phụ nữ này cả đêm không về cho đến lúc trở lại, bác cũng từng muốn đuổi cô ta đi, nhưng mà sau lại bởi vì sợ nhà họ Du mất hết mặt mũi mà cho cô ta ở lại.

Ả luôn cho rằng, thứ bác luôn luôn coi trọng nhất chính là danh tiếng nhà họ Du, nếu như mà mình yêu cầu bác đuổi người phụ nữ này đi, chưa chắc bác sẽ đồng ý, nói không chừng còn bị giáo huấn cũng nên.

Nghĩ vậy, ả lập tức hựt hơi không nói được gì, mới vừa rồi còn rất khí thế, nhưng vẫn giả trang bộ dáng đúng lý không buông tha cho người khác, hất cao cái cằm nhỏ, ngạo mạn nói: “tôi việc gì phải đánh cuộc với cô? Một mình cô căn bản không có tư cách đánh cuộc với tôi!”. Nói xong, đánh rơi vật trong tay, xoay người chạy lên lầu về phòng của mình.

Văn hình đưa mắt nhìn cô ta đi vào phòng của mình, sau đó lập tức bật cười, vô cùng vui vẻ. Di Lý ở sau lưng nhìn thấy, không khỏi nhíu chặt chân mày, tỏ vẻ lo lắng.

Bà đi tới nói với Văn Hình: “Cô bé, hôm nay cháu nói chuyện với biểu tiểu thư như vậy, cô ấy nhất định sẽ không bỏ qua cho cháu.

Văn Hình lại không hề để ý, cười cười nói: “đến lúc đó cho dù có kém nữa, so với hiện tại cũng không kém bao nhiêu!”

Nghe vậy, di Lý cũng không nói nữa chỉ bắt đắc dĩ thở dài thật sâu một tiếng, sau đó bắt đầu làm việc với Văn Hình.

Mới vừa rồi thấy một màn Văn Hình với Lạc Tình như vậy, trên lầu ba, Diêu Phương đều nhìn thấy rõ ràng, thấy lạc Tình tức tối phải chạy về phòng của mình, lại thấy Văn Hình bộ dáng bình tĩnh, trong mắt không khỏi lộ ra một tia tán thưởng.

Nếu như nhà của cô ấy không gặp biến cố, nếu như cô ấy không có ký cái hiệp nghị này với bà, có lẽ, cô ấy sẽ là ứng cử viên cho vị trí con dâu của nhà họ Du.

Hôm này, cả ngày Du Thần Ích cũng không có về nhà, mà Lạc Tình lại tự giam mình trong phòng, cửa đóng suốt cả một ngày, không chịu ăn cũng không chịu uống, không biết là đang tức ai hay là có chuyện gì không chịu nổi, bất kể người nào đi vào phòng cô ta cuối cùng cũng bị cô ta đuổi ra ngoài, cuối cùng ai cũng không dám lại đi chêu chọc cô ta.

Làm người khác cảm thấy kì quái, bình thường Lạc Tình được Diêu Phương cưng chiều, muốn gì được nấy, nhưng lại xem như không nghe thấy cũng không hỏi, nên cho tới bữa trưa cũng không cho người đi gọi Lạc Tình, điều này không khỏi làm người khác thêm tò mò.

Thẳng đến tối lúc ăn cơm, Diêu Phương mới nhân nhậ nói với Văn Hình: “Cô đi gọi biểu tiểu thư xuống ăn cơm!”. Rất cuộc bà vẫn có chút đau lòng Lạc Tình.

”Cháu?” Văn Hình vẫn là vẻ sững sốt, ngơ ngác nhìn Diêu Phương vẫn bình tĩnh, trên mặt viết đầy vẻ kinh ngạc.

Không lầm chứ, bảo cô đi gọi Lạc Tình - người hận cô thấu xương? Nếu mà cô đi, khẳng định sẽ tránh không khỏi bị mắng nhục nhã, đầu óc cô bị hỏng mới đi để bị mắng đấy.

Nhưng không đợi cô mở miệng cự tuyệt, Diêu Phương lại lẳng lặng nói: “Tôi biết rõ ràng là nó không thích cô, cũng biết cô không thích nó, nhưng tôi nghĩ, cô nhất định có biện pháp có thể đem nó xuống ăn cơm!”. Nói xong, lúc này bà mới quay đầu nhìn về phía Văn Hình đang chờ đợi, sâu trong đáy mắt hiện ra một nụ cười thần nhiên.

Văn Hình nghe xong chỉ cảm thấy dở khóc dở cười, Lạc Tình đúng là không thích cô, nhưng mà để cho hai người ghét nhau khuyên bảo nhau, việc này e là rất khó. Cô không biết tại sao Diêu Phương lại khẳng định như thế, cô nhất định có thể gọi được Lạc Tình xuống nhà, chính cô cũng không có giam cô ta.

56. Chương 56: Phụ Nữ Đưa Tới Cửa! (10)

Văn Hinh nghe xong chỉ cảm thấy dở khóc dở cười, Lạc Tình đúng là không thích cô, nhưng mà để cho hai người ghét nhau khuyên bảo nhau, việc này e là rất khó. Cô không biết tại sao Diêu Phương lại khẳng định như thế, cô nhất định có thể gọi được Lạc Tình xuống nhà, chính cô cũng không có giam cô ta.

Nhưng nhìn thấy Diêu Phương sắc mặt kiên định, cuối cùng cô cũng chỉ có thể bất đắc dĩ đáp ứng, “Được rồi, cháu đi gọi biểu tiểu thư!”. Nói xong, cô liền kéo thân thể dường như đã vô lực bước đi.

Cửa phòng của Lạc Tình cũng không khóa, cô nhẹ nhàng đẩy cửa ra, tiến vào bên trong, vừa vào tới cửa, một vật phẩm lạ ngay lập tức bay tới mặt cô, làm cô sợ tới mức nằm xuống bên cạnh, lúc này mới may mắn thoát nạn. Chờ vật thể lạ này rơi xuống, cô mới hoàn hồn, lập tức hít một hơi lạnh, thì ra là một quả cầu thủy tinh, nếu như mới vừa rồi cô không kịp thời tránh được, không chừng bây giờ mình đã nằm trên mặt đất.

Đang âm thầm nghĩ mình may mắn thì lại nghe thấy Lạc Tình châm chọc, âm thanh lạnh lùng truyền đến tai cô, “tại sao lại là cô? Mới vừa rồi còn không có đập trúng cô, coi như là cô mạng lớn!”

Văn Hinh đi qua quả cầu thủy tinh, từ từ đi đến bên cửa sổ đứng phía trước Lạc Tình, mới chậm rãi mở miệng: “Cô nên cảm thấy may mắn vì tôi may mắn, nếu như mà là người khác, cô cho rằng cũng có thể may mắn giống như tôi tránh được chuyện vừa rồi sao?”

“Hừ, cứ cho là đập trúng bọn họ, thì sao?” Lạc Tình cực kì khinh thường hừ lạnh Văn Hinh một tiếng, sau đó quay đầu tiếp tục nhìn bên ngoài cửa sổ, sắc mặt lạnh nhạt, không có lấy một tia thương hại.

“Vậy nếu như đập chết rồi thì sao?” Văn Hinh liếc mắt nhìn cô ta, không nhanh không chậm nói: “Cô nên biết quả cầu thủy tinh kia so với tảng đá không khác nhau là mấy, nếu như đập trúng đầu, rất có thể sẽ mất mạng. Đến lúc đó, cô là hung thủ giết người đấy.”

“Nói vậy!” Lạc Tình lập tức phản bác, nhưng sắc mặt rõ ràng đã trở nên tái nhợt, hơn nữa trong mắt của cô ta mơ hồ nhìn thấy một tia sợ hãi. Nhưng cô ta vì che giấu sự sợ hãi của mình, lập tức đuổi người, “Cô lập tức rút ra ngoài cho tôi, đây là phòng của tôi, ai cho phép cô vào phòng tôi?” Cô ta đứng lên chỉ tay về phía cửa, lớn tiếng nói với Văn Hinh.

Văn Hinh thấy thế, biết cô ta đã có chút sợ hãi, vì vậy không nói thêm gì nữa. Chỉ cần cô ta biết sợ là được rồi, chỉ sợ cô ta không biết hối cải, đến lúc đó nếu thực sự xảy ra chuyện gì thì hối hận không kịp.

“Phụ nhân kêu tôi tới khuyên cô xuống ăn cơm.” Cô không nhìn Lạc Tình một bộ đang tức giận, nhàn nhạt nói, tựa như căn bản không để mắt tới biểu tiểu thư này.

Lạc Tình nhất thời vô cùng tức giận, sắc mặt trắng bệch, thanh âm càng to quát Văn Hinh: “Tôi không ăn, cô rút ra ngoài cho tôi, có nghe thấy không!”

Nhưng không ngờ Văn Hinh lại coi như không thấy sự tức giận của cô ta, đối với việc cô ta rống lên, giận dữ lại làm ngơ, chỉ dùng ánh mắt xem xét kỹ cô ta từ trên xuống dưới, tỉ mỉ quan sát một phen, cuối cùng mới lắc đầu một cái, lại khe khẽ thở dài, giọng nói vẻ tràn đầy thương hại, khiến Lạc Tình càng thêm tức giận.

“Cô nhìn cái gì?”

Văn Hinh đột nhiên thần bí hỏi: “Cô có biết Du Thần Ích thích loại phụ nữ như thế nào không?”

Vấn đề này như một thùng nước đá làm lửa giận của Lạc Tình dập tắt trong nháy mắt, chỉ thấy cô ta tỏ vẻ rất muốn biết nhưng lại giả bộ không hề để ý, hơn nữa còn như là đang kể khổ với Văn Hinh: “bất kể anh họ tôi thích loại phụ nữ nào, tóm lại cũng không phải loại phụ nữ như cô!”

“Cái này tôi hiểu rõ, tôi dĩ nhiên biết Du Thần Ích không thích tôi, hẳn thích phụ nữ đầy đặn, mà tôi thì quá gầy.” Văn Hinh nói qua mắt hơi quét qua Lạc Tình, rõ ràng là ý như vậy, nói đúng ra thì cô cũng quá gầy.

57. Chương 57: Hắc Mang Phụ Nữ Khác Về Nhà! (1)

”Cái này tôi hiểu rõ, tôi dĩ nhiên biết Du Thần Ích không thích tôi, hắc thích phụ nữ đầy đặn, mà tôi thì quá gầy.” Văn Hinh nói qua mắt hơi quét qua Lạc Tình, rõ ràng là ý như vậy, nói đúng ra thì cô cũng quá gầy.

Nghe vậy, Lạc Tình cúi đầu nhìn thân thể mình một chút, sau đó lại nhìn Văn Hinh, trong mắt đột nhiên lóe lên, trông có vẻ như là đã bừng tỉnh.

Sau đó, Văn Hinh nhân cơ hội này mới mở miệng nói:” Phu nhân cho tôi lên gọi cô xuống lầu ăn cơm, còn nói nếu như cả ngày không ăn chút cơm nào, ngày thứ hai chắc chắn sẽ gầy đi không ít.”

“ Hừ!” Lạc Tình nghe vậy, hung hăng lườm Văn Hinh một cái sau đó quay đầu đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng cô ta phẫn hận rời đi, Văn Hinh không khỏi bật cười, sau đó cũng đi theo ra ngoài.

Thấy Lạc Tình đi ra thật, Diêu Phương bình tĩnh, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, sau đó lại liếc nhìn thấy Văn Hinh đi đằng sau, thấy trên gương mặt cô nở nụ cười nhàn nhạt, trong mắt của bà cũng lộ ra ý cười nhưng không dễ phát hiện.

Không ngờ, một Lạc Tình bình thường luôn miệng kêu muốn giảm cân, tối nay lại ăn liên tiếp hai bát cơm đầy, còn uống thêm một bát canh xương, lúc này mới hài lòng buông bát đĩa xuống. Người khác đều cho rằng cô ta vì đói bụng nguyên một ngày, cho nên mới phải ăn nhiều như vậy, chỉ có Văn Hinh biết, cô ta bởi vì nghe lời cô vừa nói, muốn biến thành loại phụ nữ mà Du Thần Ích thích.

Tối hôm nay, Du Thần Ích vẫn như mọi khi không về nhà, Văn Hinh nằm trần trọc không ngủ được, cô khẽ trở mình, trong lòng cực kì nóng nảy.

Không thể để chuyện như thế xảy ra nữa!

Nhớ tới ngày hôm qua cha và em trai tới tìm mình, lúc này cô chật vật không chịu nổi, cô không khỏi càng thêm nóng nảy. Cô biết những người cho vay lãi suất cao đều là xã hội đen, hơn nữa lòng dạ độc ác, chỉ nói một không nói hai, căn bản không coi luật pháp ra gì. Nếu như tháng này không có tiền trả cho chúng, cha và em.....

Cô không dám nghĩ thêm nữa, trong lòng mặc dù rất gấp, nhưng lại không có biện pháp nào khả thi.

Đang suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng động, trong lòng cô cả kinh, lập tức ngồi dậy. Cô sợ mình nghe lầm, lại nghiêng tai lắng nghe một lúc, quả thật có tiếng động. Đã muộn thế này, ai lại ở bên ngoài làm ra tiếng động lớn như vậy, chẳng lẽ.....

Là Du Thần Ích!

Cô lập tức vén chăn đi xuống giường đi ra bên ngoài nhìn, quả nhiên là Du Thần Ích đã về, nhưng là, hắc cũng không về một mình, ở trong ngực hắc, còn có một người phụ nữ trẻ tuổi.

Người phụ nữ kia trang điểm rất đậm, diêm dúa lẳng lơ, vóc người quyến rũ lại hấp dẫn, loại phụ nữ này làm cho đàn ông vừa nhìn liền muốn ngay lập tức. Giờ phút này, ả ta giống như con mèo khéo léo nằm gọn trong ngực Du Thần Ích, dùng một loại âm thanh khiến cho người ta chết ngán nói với Du Thần Ích:” Thân ái, đây chính là nhà của anh à, thật là xinh đẹp nha!”

Du Thần Ích nghiêng đầu nhìn người trong ngực mình, lại thấy Văn Hinh đứng ở cửa, liền cúi xuống bên tai của ả ta cực kì mập mờ nói:”Thích không? Về sau em có thể ở chỗ này!”

Cô ả vô cùng vui sướng:”Thật sao?”

“Đương nhiên là thật rồi, anh có khi nào gạt em chưa!” Du Thần Ích nói xong, há mồm khê cắn vành tai của cô ả, chọc cho ả kêu lên một hồi.

Cô ả đột nhiên phát hiện ra Văn Hinh, thấy Văn Hinh đang không chớp mắt nhìn chằm chằm bọn họ, có chút không tự nhiên, bắt đầu muốn tránh lồng ngực của Du Thần Ích, nhưng không nghĩ Du Thần Ích lại ôm chặt mình hơn nữa.

“Có người !” Người phụ nữ trong ngực Du Thần Ích nhả giọng nhắc nhở hần.

58. Chương 58: Hần Đưa Phụ Nữ Khác Về Nhà !(2)

Du Thần Ích liếc nhìn Văn Hinh một cái, hơi hột nói:” Không sao, cô ta chỉ là người giúp việc thôi.” Nói xong, hần ngẩng đầu hướng về phía Văn Hinh, lên giọng ra lệnh với cô:” Còn đứng đấy làm gì, không thấy có khách tới nhà sao?”

Văn Hinh vừa định xoay người vào phòng bếp rót cà phê, lại nghe tiếng cô ả kia nói:” không cần đâu!” Vì vậy cô dừng lại, sau đó cứ nhìn Du Thần Ích như vậy, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác bi thương.

“ Anh biết rồi, bảo bối em có phải không đợi nổi nữa không? Tốt, chúng ta lập tức về phòng !” Du Thần Ích nói xong ôm người phụ nữ trong ngực, đi qua trước mặt Văn Hinh, cũng không thèm nhìn cô một cái.

Văn Hinh nhìn hai người ôm chặt nhau rồi đi, trong lòng có cảm giác không nói nên lời, hần thể nhưng tình nguyện mang phụ nữ từ bên ngoài về nhà qua đêm, lại không nguyện cùng cô lên giường, chẳng nhẽ hần chán ghét cô như vậy sao?

“ Anh họ!”

Du Thần Ích đang ôm cô ả kia chuẩn bị đi lên lầu, thì trên lầu hai cánh cửa đột nhiên mở ra, Lạc Tình mặt đầy hưng phấn chạy từ trong phòng ra, nhưng chứng kiến thấy ả đàn bà trong ngực Du Thần Ích, sự vui sướng trên khuôn mặt lập tức biến mất, cô ta đông cứng, sau đó từ từ biến thành tức giận ngập trời:” Anh họ, sao anh lại mang cô ta về nhà?”

Hiển nhiên, cô ta biết ả đàn bà này.

“ Cô ấy là người phụ nữ của anh, tại sao anh lại không thể đưa cô ấy về nhà?” Du Thần Ích giương mắt liếc nhìn Lạc Tình một cái, sau đó lại cúi đầu nhìn người phụ nữ trong ngực mình an ủi:” Bảo bối đừng sợ, chúng ta đi về phòng.” Giọng nói chưa từng dịu dàng như vậy, khiến cho Văn Hinh mơ hồ cho là mình nghe lầm.

Cô biết Du Thần Ích lạnh lùng vô tình, chưa từng thấy hần dùng giọng nói như thế này nói chuyện cùng ai, lập tức trong lòng cô chua xót.

“ Anh họ”

Lạc Tình tựa như là bị chọc giận rồi, cô ta lập tức đi vọt đến, dùng sức lôi người đàn bà trong ngực Du Thần Ích ra ngoài, sau đó kéo cô ả ra khỏi cửa,”cái người đàn bà không biết xấu hổ, cút ra ngoài cho tôi!”

“ Lạc Tình”

Du Thần Ích nhất thời tức giận đến mặt tái mét, đuổi theo, lại kéo người đàn bà kia vào trong ngực mình, giận dữ nói với Lạc Tình:” em làm gì vậy?”

“ Em muốn đuổi ả đàn bà này ra khỏi nhà!” Lạc Tình xông tới chỗ Du Thần Ích quát lớn, gương mặt đẹp lúc này tràn đầy vẻ tức giận cùng ý hận, cô ta nhìn ả đàn bà đang dựa vào ngực Du Thần Ích với ánh mắt oán hận , hận không thể đem ả ta xé nát.

“Em dám?” Du Thần Ích nổi giận, cắn răng nghiêng lợi trợn trừng mắt nhìn Lạc Tình.

Lạc Tình vừa nhắc cầm, đầy khiêu khích nhìn chằm chằm Du Thần Ích,” Anh xem em có dám không ?”Nói xong, tay lại đưa ra muốn lôi ả đàn bà trong ngực hần ra.

Mà lúc này, ả đàn bà kia đã sớm bị dọa sợ tới sắc mặt trắng bệch, ở trong ngực Du Thần Ích càng thêm run rẩy. Thấy Lạc Tình lại muốn kéo mình, ả không khỏi rụt sâu vào trong ngực Du Thần Ích, bộ dáng lo sợ , một bộ dáng diễm đạm đáng yêu.

Như vậy cô ta càng có thể kích thích người đàn ông muốn bảo vệ, Du Thần Ích cũng không phải là ngoại lệ. Thấy Lạc Tình làm như vậy hấn cũng đã ngăn cản rồi, Du Thần Ích tức giận vô cùng, hấn dùng lực cánh tay vung lên khiến cho Lạc Tình lập tức ngã trên mặt đất.

Lạc Tình không nghĩ tới một Du Thần Ích luôn hết lòng thương yêu mình lại có thể vì một con đàn bà mà đối với mình như vậy, không khỏi lập tức sững sờ, chỉ biết ngơ ngác nhìn Du Thần Ích.

Du Thần Ích lạnh lùng nhìn cô ta một cái, lại quét mắt nhìn Văn Hinh một cái, sau đó lại một lần nữa ôm ả đàn bà kia đi lên lầu.

Cho đến sau khi Du Thần Ích ôm ả đàn bà kia đi vào trong phòng, Lạc Tình mới hồi phục tinh thần lại, đột nhiên tức khóc rống lên, không còn vẻ mặt thực nữ hàng ngày, hơn nữa còn vừa khóc vừa mắng:” Du Thần Ích, anh là tên khốn kiếp, khốn kiếp.....”

59. Chương 59: Hấn Đưa Phụ Nữ Khác Về Nhà(3)

Cho đến sau khi Du Thần Ích ôm ả đàn bà kia đi vào trong phòng, Lạc Tình mới hồi phục tinh thần lại, đột nhiên tức khóc rống lên, không còn vẻ mặt thực nữ hàng ngày, hơn nữa còn vừa khóc vừa mắng:” Du Thần Ích, anh là tên khốn kiếp, khốn kiếp.....”

Văn Hinh nhìn cô ta khóc đến thương tâm như vậy, vì vậy mới đi tới muốn đỡ cô ta,” Biểu tiểu thư....” Nhưng mà cô vừa vươn tay đưa đến giữa không trung thì đã bị đẩy ra rồi.

“Cút ngay!”

Lạc Tình lau nước mắt bỏ dây, đếm toàn bộ uất ức phát tiết trên người Văn Hinh,” đều tại cô, người phụ nữ này, nếu như không phải tại cô, anh họ cũng sẽ không đối xử với tôi như vậy. Cô cút chớ tôi, lập tức cút ra khỏi nhà họ Du, đừng để tôi thấy lại cô!” Cô ta nói xong, bắt đầu đẩy Văn Hinh ra cửa,” Biến!”

“Tình nhi!” Trên lầu đột nhiên truyền đến một giọng chói tai, thành công ngăn cản động tác của Lạc Tình, cô ta quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Diêu Phương không biết đã đứng ở lầu hai từ lúc nào, trên mặt mang ý giận nhìn Lạc Tình.

“Bác”, Lạc Tình nói về cực kì uất ức, khiến cho người nghe không khỏi sinh lòng thương hại.

Nhưng Diêu Phương cũng không lộ ra bất cứ một tia xúc động nào, chỉ lạnh lùng ra lệnh:” Cháu náo đủ chưa? Lập tức quay trở về phòng ngủ đi!”

Lạc Tình nghe vậy, mím chặt môi, sau đó bất đắc dĩ buông Văn Hinh ra, vừa mạnh mẽ lườm cô một cái, sau đó mới từ từ đi lên lầu.

Chờ Lạc Tình về phòng xong, Diêu Phương lạnh lùng nhìn Văn Hinh vẫn đang đứng ở đằng kia, rồi xoay người trở về phòng.

Lúc này, cả phòng khách chỉ còn một mình Văn Hinh đứng ngơ ngác một mình, cô ngược nhìn thiết bị trang trí trắng lệ trong phòng, nước mắt đột nhiên không hề báo trước tuôn ra, trong nháy mắt đã rơi đầy trên mặt cô.

Du Thần Ích chán ghét khinh bỉ cô, Lạc Tình oán hận cô, Diêu Phương lạnh nhạt với cô, còn có bị người giúp việc khác cợt nhả nhạo báng, khiến cho tất cả kiên cường trong cô bị sụp đổ trong phút chốc.

Ở trong cái nhà này, tự ái của cô, tôn nghiêm của cô đều bị người ta hung hăng giẫm ở dưới bàn chân, không thể lật người .

Cô thật sự không thể kiên trì thêm nữa rồi!

Cô thật muốn trốn tránh, trốn tránh tất cả, chỉ muốn bỏ đi thật xa, đến một nơi không ai có thể thấy cô.

Nhưng mà, sự thật là cô căn bản không có chỗ nào để trốn.

Giờ phút này, cô đột nhiên thấy hận ông trời, hận vận mệnh của bản thân mình, hận ông trời tại sao lại khiến ột người con gái như cô phải đeo trên lưng những thứ này, hận số mạng vì sao đùa cợt cô, để cho cô trong phút chốc rơi từ phía trên hung hăng ngã vào địa ngục, rơi tới thịt nát xương tan.

Đồng thời, cô cũng hận chính mình, hận tại sao mình chuyện đơn giản như vậy mà làm cũng không xong, rõ ràng là một việc tưởng chừng như không thể đơn giản hơn nữa, lại thất bại nhiều lần, nếu như còn tiếp tục như vậy.....

Đột nhiên, cô nhớ tới cha và em trai, nhớ tới bộ dạng họ mắt mũi sưng phồng, nhớ tới những kẻ hung ác có thể giết người kia, nhớ tới cô chỉ còn một tháng cuối cùng, cô vừa mới nghĩ tới những điều này lòng lại rất mau lui xuống.

Không được, cô không thể trốn, hiện tại cha và em trai còn đang chờ cô mang tiền về cứu mạng họ, cho họ bình an.

Nếu như cô cứ bỏ đi như thế, những người kia nhất định sẽ không bỏ qua cho cha và em trai cô, mặc dù cho tới bây giờ cha cô chưa bao giờ coi cô là con gái ông, em trai cho tới giờ đều chỉ coi cô như cái máy rút tiền, nhưng đối với cô mà nói, bọn họ vẫn là những người thân thiết duy nhất của cô trên đời này, cô không thể bỏ mặc họ.

Nghĩ thế, nước mắt cô lập tức ngừng lại, một khắc yếu ớt trong lòng trong nháy mắt được nguy trang, tất cả thương tâm, tất cả thống khổ, tất cả tuyệt vọng, cũng bị cô gạt sang một bên.

60. Chương 60: Hẩn Mang Cô Gái Khác Về Nhà! 4

Nghĩ đến, nước mắt của cô lập tức dừng lại, trái tim yếu ớt không chịu nổi lúc này lập tức cứng cỏi lên, tất cả thương tâm, tất cả thống khổ, tất cả tuyệt vọng, tất cả đều bị vứt bỏ phía sau.

Vì vậy, cô nhìn chung quanh phòng khách rộng lớn nữa, bi thương thống khổ trong mắt không hề còn nữa, thay vào đó là vẻ tự tin tràn đầy, còn có một loại kiên trì, kiên quyết.

“Hình nhi, cháu không sao chứ?” đột nhiên, từ phía sau truyền đến một tiếng nói tràn đầy quan tâm và lo lắng, Văn Hinh vừa nghe liền lập tức biết đó là ai, bởi vì cả nhà họ Du, chỉ có dì Lý là người duy nhất quan tâm cô.

“Cháu không sao” cô xoay người, chỉ thấy dì Lý đứng cách sau lưng cô không xa, mặt đang lo lắng nhìn cô, làm cho trong lòng không khỏi ấm áp, giống như thấy được mẹ của mình, đang từ ái nhìn cô.

Từ khi cô có trí nhớ tới nay, đối xử tốt với cô nhất ở trên đời này chỉ có mẹ, chỉ có mẹ sẽ ở thời điểm cô ngã bệnh mà hỏi han cô ân cần, lúc nghỉ sẽ cùng nhau đùa giỡn với cô, mỗi lần sinh nhật của cô đều làm cô vui mừng, khiến cô cảm thấy, cha dù không yêu thương cô cũng không sao, bởi vì còn có mẹ yêu cô.

Nhưng, ở năm cô mười tuổi ấy, mẹ bởi vì ngã bệnh mà mãi mãi rời xa cô, từ đấy về sau, thế giới của cô liền thay đổi thành màu tro. Sau, cha lại cưới mẹ kế, nhưng mẹ kế tựa như nhìn thấu cha thích em trai, cho nên cũng chỉ đối tốt với em trai, cơ hồ làm như không thấy cô. Qua nhiều năm như vậy, có thể nói cô vẫn luôn cô độc.

Hôm nay, dì Lý quan tâm cô, khiến trong lòng của cô tràn đầy cảm động, lỗ mũi đau xót, nước mắt thật vất vả mới ức chế lại muốn tràn mi ra.

Dì Lý dường như nhìn thấu được tâm tình đang dao động của cô, vì vậy đi tới kéo tay của cô, an ủi nói: “đứa bé, cháu phải tin tưởng, tất cả khổ nạn hiện tại cũng là vì hạnh phúc sau này, cho nên, ngàn vạn lần không được bỏ cuộc.”

“Vâng, cảm ơn người, dì Lý!” Văn Hinh không khỏi cảm động, cuối cùng cũng nở ra nụ cười vui vẻ.

Sáng ngày hôm sau, Văn Hình vẫn thức dậy đúng năm giờ, bắt đầu làm việc giống như bình thường. Thời điểm dùng bữa sáng, Du Thần Ích mang theo cô gái hôm qua về cùng nhau ngồi ở bên cạnh bàn ăn, hai người tình chàng ý thiếp vừa nói vừa cười, căn bản không để người khác ở trong mắt.

Chủ vị, Diêu Phương không nhúc nhích ngồi ở đằng kia, mặt không chút thay đổi, tựa hồ làm như không thấy hai người kia. Nhưng Văn Hình lại nhìn thấy được vẻ nén giận trong đôi mắt có vẻ lạnh nhạt của bà.

Mà Lạc Tình vẫn chờ tới thời điểm mọi người bắt đầu ăn mới đi ra khỏi phòng như mọi khi, một đôi mắt vừa đỏ vừa sưng, hiển nhiên kết quả là tối hôm qua khóc cả đêm.

Thấy cô gái kia cũng ngồi bên cạnh bàn ăn, hơn nữa lại ngồi ở chỗ bình thường cô hay ngồi, Lạc Tình đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo gương mặt vừa tức vừa giận, định kéo cô gái kia ra.

Diêu Phương thấy thế, mắt lạnh quét qua, ý vị cảnh cáo vô cùng, làm cho cô lập tức dừng lại bước chân, Lạc Tình chỉ có thể hung hăng liếc nhìn cô gái kia một cái, sau đó ngồi xuống trên một cái ghế khác, Văn Hình lập tức lấy bánh bao và sữa tươi cho cô.

Lạc Tình tức giận đầy bụng đang không có chỗ trút, nhìn thấy Văn Hình, làm như tìm được đối tượng phát tiết, lập tức chỉ vào Văn Hình vừa mới mang bánh bao và sữa tươi lên nói: “Cô là cố ý muốn hại chết tôi, chẳng lẽ cô không biết tôi dị ứng với sữa tươi?”

Dị ứng?

Văn Hình sửng sốt, ngày hôm qua còn thấy cô ta uống sữa tươi, thế nào hôm nay liền dị ứng.

61. Chương 61: Hấn Đem Phụ Nữ Khác Về Nhà!(5)

Văn Hình sửng sốt, ngày hôm qua còn thấy cô ta uống sữa tươi, thế nào hôm nay lại dị ứng. Nhưng rất nhanh cô liền hiểu ra, đây là Lạc Tình đang cố ý gây phiền toái cho cô, muốn đem toàn bộ oán hận trong lòng cô ta trút lên người cô. Cho nên cô cũng biết, sợ rằng hôm nay lại gặp rắc rối rồi.

Cô cầm lấy ly sữa bò, hết sức cung kính hỏi: “Này biểu tiểu thư, cô muốn uống cái gì?”

“Cho tôi ly nước chanh!” Lạc Tình không thèm nhìn Văn Hình, mà trừng mắt nhìn ả đàn bà đang ngồi cạnh Du Thần Ích, ánh mắt cô ta giống như là hận không thể ăn tươi nuốt sống ả vậy.

Nhưng, ả đàn bà kia cũng coi như không thấy Lạc Tình, càng âu yếm tựa vào ngực Du Thần Ích, cơ hồ muốn đem cả thân thể của mình ép vào Du Thần Ích, còn làm nũng nói: “Du Thần Ích, em họ của anh thật hung dữ, cứ nhìn chăm chăm em!”

Nghe vậy, Du Thần Ích nhàn nhạt đưa mắt về phía Lạc Tình, sau đó cúi đầu nói với nữ nhân trong ngực dịu dàng nói: “Em không để ý tới cô ấy là được rồi!”

“Vâng!” ả ta lập tức vui vẻ, cũng ném cho Lạc Tình ánh mắt đắc ý, Lạc Tình bị bức muốn điên rồi.

Vừa đúng lúc này Văn Hình bưng nước chanh tới cho Lạc Tình, Lạc Tình thấy, cực kì tức giận mà quát to: “Cô làm gì vậy, tôi nói muốn uống sữa tươi, cô mang nước chanh làm gì? Lập tức đổi cho tôi!”

Lần này, Văn Hình thật sự là không nói được gì, nhưng mà vẫn không thể không đi đổi một ly sữa tươi. Chỉ là, trong lòng cô lại hết sức tò mò, tối hôm qua người phụ nữ kia lúc nhìn thấy Lạc Tình còn là một bộ dáng hết sức sợ hãi, thế mà chỉ trong một buổi tối, thái độ lại quay ngoắt 180, chẳng những không sợ hãi mà ngược lại thái độ còn đầy khiêu khích Lạc Tình.

Cô đoán, nhất định là chủ ý của Du Thần Ích, hẳn là hắn hứa hẹn với cô ta cái gì, mới để cho cô ta lên mặt như vậy.

Việc này chỉ làm khổ cô, Lạc Tình đối với cô đã đầy hận ý, hôm nay lại bị trọc tức, chỉ biết giãy vò thêm cô mà thôi.

Đột nhiên, cô tựa hồ như hiểu rõ rồi, trong lòng nhất thời bội phục Du Thần Ích, đúng là một mũi tên bắn trúng hai con chim.

Du Thần Ích biết em họ thích mình, cho nên liền dẫn theo phụ nữ này về nhà, muốn cho cô ta bỏ ý nghĩ kia đi. Hơn nữa hần cũng biết, Lạc Tình có địch ý đối với cô, nếu cô ta tức giận, chắc chắn sẽ phát tiết lên cô. Nếu như cô không chịu nổi mà rời nhà họ Du, liền giúp hần giải quyết phiền toái, thật là một kế sách hay.

Nhưng mà, hiệp nghị còn chưa hoàn thành, bất luận như thế nào cô tuyệt đối sẽ không rời đi.

Kết quả, kết thúc bữa ăn sáng với đợt sóng ngầm mãnh liệt, Diêu Phương coi như không có chuyện gì xảy ra, đối với Lạc Tình cũng chỉ một vẻ nhu hòa. Lạc Tình đem chiếc bánh bao trước mặt mình trở thành kẻ thù, dùng sức cắn xé, mà Du Thần Ích cùng người phụ nữ kia lại vừa cười vừa nói, không thèm để ý đến bầu không khí quỷ dị tại nơi này.

Chỉ có Văn Hinh lặng lẽ nhìn tất cả, cũng có mấy lần, Du Thần Ích vô ý ánh mắt rơi về phía cô cùng lúc cô ngẩng đầu quay lại, nhưng chỉ nhẹ nhàng nhìn sang, rồi lại rất nhanh thu về.

Thấy thế, Văn Hinh trong lòng âm thầm thấy cao hứng, hần đang chú ý tới cô, điều này chứng tỏ cái gì? Có thể chứng tỏ rằng hần đã bắt đầu để ý tới cô không?

Vậy thì hiệp nghị kia cô có cơ hội thực hiện rồi!

Cô trong lòng âm thầm kích động, Du Thần Ích như nhìn thấu tâm tư của cô, không khỏi lóe lên một tia cười lạnh, trong mắt tràn đầy sự châm chọc.

Ăn xong bữa sáng, Du Thần Ích đưa người phụ nữ kia rời đi, không lâu về sau, lại trở lại độc thân rồi.

62. Chương 62: Hần Đem Phụ Nữ Khác Về Nhà (6)

Ăn xong bữa sáng, Du Thần Ích đưa người phụ nữ kia rời đi, không lâu về sau, lại trở lại độc thân rồi.

“Anh họ!”, Lạc Tình nhìn thấy gần trở lại, lập tức vui mừng chạy ra đón.

Nhưng mà Du Thần Ích cũng không thèm nhìn cô ta, mặt âm trầm đi thẳng tới bên cạnh Văn Hinh đang quét dọn vệ sinh, đột nhiên túm lấy tay cô, kéo cô đi lên trên lầu.

“Anh họ_____”, Lạc Tình cùng đi theo lên lầu, sau đó Du Thần Ích lại giống như không nghe thấy gì, thủy chung không thèm liếc nhìn cô ta một cái, trực tiếp lôi Văn Hinh vào phòng mình, sau đó dùng lực, cửa “sầm” một cái đóng chặt.

Cửa vừa đóng sầm lại, hần xoay người một cái liền đem Văn Hinh vây ở chính giữa cánh cửa, “cô đến tốt cùng là như thế nào mới chịu đi!”, hần chăm chú nhìn cô, trong mắt tất cả đều là tức giận, nhưng trong lòng lại tràn đầy bất đắc dĩ.

Người phụ nữ này còn bộ dáng quật cường đáng chết, bất luận như thế nào, giống như là không thể làm lay động quyết tâm của cô, hần thật sự là không có biện pháp đối với cô rồi.

“Rất đơn giản, chỉ cần để tôi mang thai con của anh, chờ đứa bé ra đời, tôi lập tức rời nhà họ Du, vĩnh viễn sẽ không xuất hiện trước mặt các người, được không?” hần bất đắc dĩ, Văn Hinh lại lộ ra nụ cười quyến rũ trước mặt hần, trong mơ hồ còn xuất hiện một tia thắng lợi.

Du Thần Ích nghe vậy, đột nhiên đưa tay nắm chặt cổ tay của cô, lần nữa hung hăng nói: “Tôi hỏi lại cô lần nữa, đến tốt cùng cô muốn như thế nào mới bằng lòng đi khỏi nhà tôi?”

Văn Hinh biết, nếu như cô lại nói những lời không thể nói, đoán chừng cái mạng nhỏ này của cô cũng không thể bảo toàn. Trong lòng cô mặc dù cảm thấy sợ hãi, nhưng mà trên mặt lại không lộ ra bất cứ tia sợ hãi nào, ngược lại chột nhứ mảy, tiếp tục cười nói: “Tôi cũng lập lại lần nữa chỉ cần anh để tôi mang thai con của anh, tôi liền lập tức đi khỏi nhà anh!”

Lời nói cứng rắn của cô vừa nói xong, liền cảm thấy trên cổ sức lực tăng thêm sau đó thân thể hướng bên cạnh bay ra ngoài, nặng nề đụng phải vách tường sau đó ngã xuống mặt đất. Lần này, cơ hồ khiến Văn Hinh ngay cả phổi cũng bị đụng ra ngoài, cô không nhìn được ho nhẹ, lồng ngực khó chịu muốn chết.

Du Thần Ích chậm rãi đi tới trước mặt của cô, nhìn cô ho một lát, sau đó đột nhiên khom lưng nâng cằm của cô, dùng một thứ âm thanh cực kì êm ái căn rang nói:”Cô cho rằng, chỉ bằng cô, cũng xứng đáng làm mẹ của con tôi sao?”

Văn Hinh nghe được giọng nói của hắn, bắt đầu hiểu rõ ý tứ của hắn, điều này cho thấy hắn đã giận dữ rồi, nếu như cô còn tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa, đoán chừng hôm nay cái mạng nhỏ này của cô thật không giữ nổi rồi.

Nhưng mà đối với cô bây giờ, sống hay chết có khác gì nhau, có lẽ sống so với chết còn khổ hơn.

“Tôi chỉ lo việc sinh con của anh, sau đó lấy tiền đi, những thứ khác, tôi cái gì đều không quản, anh tìm ai làm mẹ đứa bé đều không có quan hệ với tôi!”, cô thẳng thắn nhìn hắn hai tròng mắt đen nổi lên lửa giận, trên mặt không có một tia sợ hãi nào.

Du Thần Ích nhìn chằm chằm mặt của cô, thấy trên mặt cô một dạng bình tĩnh không sợ gì, đột nhiên một hồi hoảng hốt, chỉ cảm thấy đáy lòng nơi nào đó bị kích thích một chút.

Cô như vậy, đáng chết, lại rất mê người!

Nhưng là, đột nhiên hắn tựa như nghĩ tới điều gì, sắc mặt lại bỗng chốc biến đổi, lại đem cô văng ra ngoài, ngồi dậy lạnh lùng nói: “Cô ngay cả tư cách sinh ra đứa bé của tôi cũng không có! Tôi khuyên cô không cần phải uống phí tâm cơ , tôi vĩnh viễn cũng sẽ không cho loại người như cô cơ hội này!” Hắn nói xong, cũng không thêm nhìn tới Văn Hinh một cái, đá cánh cửa rồi đi.

Chờ du Thần Ích rời đi rồi, vốn là Văn Hinh trên mặt tràn đầy sự tự tin và bình tĩnh, trong nháy mắt liền mất đi, trên gương mặt lộ ra một vẻ đau thương.

63. Chương 63: Hắn Đưa Phụ Nữ Khác Về Nhà! 7

Chờ du Thần Ích rời đi rồi, vốn là Văn Hinh trên mặt tràn đầy sự tự tin cùng bình tĩnh, trong nháy mắt liền mất đi, trên gương mặt lộ ra một vẻ đau thương

Đúng lúc ấy, cửa phòng đang đóng chặt đột nhiên bị mở ra, Lạc Tình bỗng chạy vọt vào. Sau khi thấy Văn Hinh ngồi dưới đất , cô ta không khỏi ngăn người, sau đó mới vọt tới trước mặt Văn Hinh , một tay nắm lấy cổ áo của cô , đầy oán giận, không kiềm chế được chất vấn cô: “Cô mới vừa rồi nói gì với anh họ hả? Tại sao anh ấy vừa từ trong phòng đi ra ngoài lại dùng dùng nổi giận như vậy?”

Văn Hinh nghe vậy, không khỏi cười khổ nhàn nhạt, cũng không có trả lời vấn đề của Lạc Tình.

Cô có thể nói cái gì? Cô còn có thể nói gì đây?

Ở trong cái nhà này, không phải là tất cả mọi người đều biết, cô chính là dùng thân thể đem bán lấy tiền sao? Một người phụ nữ vì tiền mà cam tâm tình nguyện bán đứng thân thể của mình !

Lạc Tình thấy cô chẳng những không trả lời vấn đề của cô ta, tiếp tục châm biếm cô, đáng giận hơn là, đột nhiên cô ta vùng tay hung hăng quăng Văn Hinh một bạt tai, sức lực to lớn khiến Văn Hinh ngay lập tức lại ngã xuống đất.

“Đều là do cô, con đàn bà này!” Lạc Tình chỉ tay về phía cô lớn tiếng mắng, gương mặt đầy tức giận, ánh mắt tràn đầy thù hận tựa hồ hận không thể đem Văn Hinh ăn tươi nuốt sống.

“Kể từ khi cô tới đến nhà chúng tôi, anh họ liền thay đổi rồi, hắn trước kia rất thương tôi, căn bản không bao giờ để cho tôi bị một chút xú uất ức. Nhưng hôm nay thì sao, hắn chẳng những đối với tôi hô to nói

lớn, còn muốn động thủ đánh tôi, đều là tại cô con đàn bà này! Đêm hôm đó sao cô không ngã chết đi, cô chết rồi, sẽ không ai tranh giành anh họ cùng tôi, anh họ cũng sẽ lại đối rất tốt với tôi, đều là tại cô!”

“Thì ra, đêm hôm đó thật sự là cô đẩy tôi ngã cầu thang.” Văn Hinh từ từ ngẩng đầu lên, má bên trái nổi lên một dấu tay rõ ràng, vừa đỏ vừa sưng, cộng thêm đầu tóc lúc này của cô rối bời, trông có chút chật vật không chịu nổi.

Nghe vậy, Lạc Tình vốn đang cố nén giận, ánh mắt đột nhiên hiện lên một tia chột dạ, cô ta tránh được ánh mắt của Văn Hinh, có chút bối rối phủ nhận nói: “Cái Cô nói cái gì? Tôi mới. Không có đẩy cô đâu, tóm lại, tôi cảnh cáo cô, nếu như cô còn dám quyến rũ anh họ, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ quacho cô! Không tin, cô cứ chờ thử xem!”

Cô ta cứng rắn đe dọa xong, liền nhanh chóng rời rời khỏi phòng, giống như là đang trốn tránh cái gì.

Nhìn cửa phòng đóng lại một lần nữa, Văn Hinh cười cười, mặc dù Lạc Tình bình thường ngang ngược cùng kiêu ngạo, nhưng ý định cũng rất đơn thuần, trong lòng có cái gì toàn bộ đều viết ở trên mặt, làm cho người ta căn bản không cần đoán cũng biết cô ta đang suy nghĩ cái gì. Mà cô ta vừa mới nói chuyện kia, làm cho cô có thể xác nhận, đêm hôm đó người đẩy cô ngã cầu thang từ phía sau lưng, hung thủ thật ra chính là cô ta.

A, ý định đơn thuần, nhưng lòng dạ độc ác!

Đi tới phòng khách, chỉ thấy Diêu Phương đang ngồi ở trên ghế sa lon ưu nhã uống cà phê, nhìn thấy Văn Hinh, bà chỉ lạnh nhạt nói: “Tối đây, tôi có lời muốn nói với cô!”

Chẳng biết tại sao, từ lúc mới bắt đầu vào nhà họ Du tới giờ, Văn Hinh cảm thấy mình đối với Diêu Phương có một loại sợ hãi âm thầm, sợ bà ấy cả trong biểu hiện cũng như trong lời nói, sợ hãi khí thế nữ vương cao thượng trên người bà. Mặc dù sợ như vậy, nhưng cô lại chưa bao giờ biểu hiện ra mặt, chỉ là cố gắng làm việc cẩn thận thêm một chút mà thôi.

“Chuyện gì vậy ạ, thưa phu nhân?” Cô đi tới trước mặt Diêu Phương, nhẹ giọng hỏi.

Diêu Phương để ly cà phê xuống, giương mắt nhìn Văn Hinh một cái, mới chậm rãi mở miệng nói: “Thời gian của cô cũng không còn nhiều phải không?” Mặc dù là bà đang hỏi cô, nhưng dường như đang khẳng định.

Nghe vậy, Văn Hinh trong lòng cả kinh, bà ấy đang ám hiệu cô nên đẩy nhanh tiến độ sao?

64. Chương 64: Người Nào Chụp Trộm? (1)

Diêu Phương để ly cà phê xuống, giương mắt nhìn Văn Hinh một cái, mới chậm rãi mở miệng nói: “Thời gian của cô cũng không còn nhiều phải không?” Mặc dù là bà đang hỏi cô, nhưng dường như là đang khẳng định.

Nghe vậy, Văn Hinh trong lòng cả kinh, bà ấy đang ám hiệu cho cô đẩy nhanh kế hoạch sao?

“Cháu hiểu rõ rồi ạ, xin phu nhân yên tâm, trong tháng này, cháu nhất định sẽ thành công.” Cô nói vẻ chắc chắn, nhưng trong lòng ngay cả một chút chắc chắn cũng không có.

Nếu như là người đàn ông khác, có lẽ bằng diện mạo xinh đẹp cùng thủ đoạn của cô, đã sớm thành công rồi, nhưng cô lại gặp phải Du Thần Ích, một người đàn ông tự chủ cực tốt, khiến cho cô gặp rất nhiều khó khăn.

“Ừ, như vậy là tốt nhất, cô bận thì đi đi!” Diêu Phương gật đầu, lại bưng cà phê lên uống.

Đang cùng đi Lý chuẩn bị bữa trưa, Văn Hinh vừa chọn món ăn vừa thầm nghĩ, hiện tại thời gian chỉ còn lại một tháng, cô phải làm thế nào mới có thể mang thai con của Du Thần Ích. Hiên nhiên, lúc này không phải chỉ có một mình cô không đợi được, mà Diêu Phương cũng đã bắt đầu thiếu kiên nhẫn.

Nhưng bây giờ vấn đề chính là, Du Thần ích căn bản không cho cô cơ hội, từ lúc cô bắt đầu tới nhà họ Du, bất kể cô có quyến rũ hấn như thế nào, thậm chí còn bỏ thuốc hấn, đến cuối cùng hấn cũng có thể kiểm chế, lại không quên nhục nhã cô một phen.

Phải nói cô bây giờ so với trước kia thay đổi nhất chính là năng lực chịu đựng sự sỉ nhục, chịu đựng bị mắng, khiến cô trở nên mạnh mẽ hơn, đây không phải là thay đổi bình thường, bình thường cô tuyệt đối sẽ ăn miếng trả miếng, tuyệt đối không bỏ qua.

Trong lúc Văn Hinh đang buồn rầu suy nghĩ kế tiếp phải làm gì thì vài tấm hình khiến cô trở thành nhân vật nổi tiếng, cũng khiến nhà họ Du đẩy lên đầu sóng ngọn gió trước dư luận, bị mọi người chỉ trích cùng nhục mạ.

Mà tất cả những điều này xảy ra, người trong cuộc lại không biết gì.

Thời điểm ăn điểm tâm sáng, quản gia Trần như thường lệ đem báo mới ra ngày hôm nay đặt bên cạnh Diêu Phương, Văn Hinh biết, Diêu Phương sau khi ăn xong bữa sáng, theo thói quen lật tờ báo ra xem, cho nên thời điểm sau bữa điểm tâm sáng, quản gia Trần sẽ đem tờ báo tới bên cạnh bà.

Quả nhiên, sau khi Diêu Phương ăn xong bữa ăn sáng, thuận tay liền cầm tờ báo bên cạnh lên xem, khi lật tới bảng tin giải trí, bà vốn định lật luôn qua trang khác, ánh mắt thấy vài tấm hình phía trên thì lập tức dừng lại. tiếp sau đó, mọi người đều thấy bà nắm chặt tờ báo, sắc mặt từ từ biến sắc, sau đó dần dịu lại một chút, cuối cùng lại trở thành tái nhợt.

Diêu Phương sau khi xem xong, lạnh lùng giương mắt nhìn Văn Hinh một cái, sau đó đứng lên đem tờ báo hung hăng ném vào mặt Văn Hinh, “Chính cô xem cho thật kĩ đi!” Nói xong, tức giận đi lên lầu.

Văn Hinh gương mặt vẫn không hiểu chuyện gì xảy ra, cô nhặt tờ báo rơi trên mặt đất, vừa nhìn thấy tin trên báo, lập tức giật mình. ở trang nhất chuyên mục giải trí, tiêu đề viết to “Gả vào Hào Môn như lao vào biển sâu”, tựa đề phía dưới lại viết “con dâu nhà họ Du không chịu nổi ngược đãi, ngoại tình”, dưới dòng chữ tiêu đề là ảnh chụp Văn Hinh sau khi đi tới bệnh viện bán máu đang đứng ở cửa viện, hình nữa là Văn Hinh mặc quần áo người giúp việc đi đổ rác, còn một tấm hình là Du Thần ích ôm phụ nữ khác ở quán ăn đêm, còn một tấm...hắn là cô chuẩn bị đem mình cho người tài xế trong nháy mắt.

Hơn nữa người chụp ảnh hấn là cố ý, bốn tấm hình, tấm thứ nhất là bộ dạng cô đứng ở cửa bệnh viện gương mặt sầu khổ, tấm thứ hai, thứ ba căn bản không cần nhìn mặt cũng biết cô ở nhà họ Du bị đối xử thành thành cái dạng gì.

65. Chương 65: Người Nào Chụp Trộm (2)

Hơn nữa người chụp ảnh hấn là cố ý, bốn tấm hình, tấm thứ nhất là bộ dạng cô đứng ở cửa bệnh viện gương mặt sầu khổ, tấm thứ hai, thứ ba căn bản không cần nhìn mặt cũng biết cô ở nhà họ Du bị đối xử thành cái dạng gì.

Mà tấm hình thứ 4 còn đẹp hơn, nhìn tấm hình đó, cô và Tề Nhân Kiệt cả hai đang cười, khiến cho người ngoài nhìn vào dễ dàng nghĩ cô ngoại tình.

Phía dưới còn có một đoạn chữ được viết to lên, Văn Hinh nhìn qua một chút, đơn giản là nói đến Văn Hinh cô bởi vì không thể mang thai con của nhà họ Du mà bị người nhà họ Du bài xích, hàng ngày phải làm công việc của người giúp việc, chồng thì thường xuyên qua đêm ở bên ngoài không về nhà, không chịu nổi cô đơn nên mới ngoại tình bên ngoài.

Sau khi xem xong, Văn Hinh thật sự bị kích động, muốn cười to, cô thật sự bội phục năng lực tưởng tượng của đám chó săn kia.

Cô đột nhiên nghĩ, nếu như Tề Nhân Kiệt thấy được bài báo này, không biết anh ta sẽ nghĩ thế nào?

Câu dẫn vợ người khác, hơn nữa lại còn là vợ của đối thủ của anh ta, chuyện này nếu để người khác biết, chỉ sợ một chấm nước bọt nhỏ cũng có thể khiến chết đuối.

Lúc này, di Lý cũng xông tới, nhưng mà bà không biết chữ, cho nên mới tò mò hỏi: “Cô bé, trên này viết cái gì vậy? tại sao phu nhân lại_____” bà hỏi, ánh mắt đột nhiên bị thu hút bởi mấy tấm hình kia, lập tức tròn to mắt, chỉ vào người trong hình, “Này... Trên này không phải là cháu sao?”

Cô đột nhiên hiểu ra lí do Diêu Phương tức giận.

Văn hình bắt đầu dĩ cưỡi , ” Đúng,giống như kẻ trộm được an ủi vậy.”

Thế mà cô một chút cảm giác cũng không có, bây giờ đám chó săn thật là đáng sợ, quả thực chỗ nào cũng có, lợi dụng mọi cơ hội. (vô khổng bất nhập)

Họ đang nói chuyện với nhau, Diêu Phương đứng lúc đi từ trong phòng ra, đứng ở hành lang lầu hai nói với Văn Hình :” Cô đến phòng tôi một lát.” Nói xong, xoay người trở về phòng.

Văn hình đặt tờ báo xuống đi tới cửa phòng Diêu Phương, chỉ thấy Diêu Phương sắc mặt vô cùng lạnh lùng nghiêm túc đang ngồi ở trên ghế salon chờ cô. Nhìn thấy Văn Hình, bà lạnh lùng mở miệng chất vấn:” chuyện này cô định xử lí thế nào?”

“Phu nhân muốn cháu làm thế nào ạ?” Văn Hình không đáp mà hỏi ngược lại, bởi vì cô biết, cho dù cô có làm như thế nào, lần này e rằng Diêu Phương cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô. Chỉ cần cô và bà hủy bỏ hiệp nghị kia, thì bất kể có bất cô làm gì, cô đều không phản đối.

Nhưng mà, cô càng lo lắng, thì điều đó càng trở thành sự thật.

Chỉ thấy Diêu Phương giương mắt lên liếc cô một cái, sau đó mặt không chút thay đổi nói:” Hiện tại tôi chỉ có cùng cô hủy bỏ hiệp ước, hơn nữa cô nhất định phải đứng ra giải thích với bên ngoài, đây là do một mình cô gây ra, là cô không chịu được cô đơn mới ngoại tình. Có như thế, mới có thể chứng minh nhà họ Du chúng tôi trong sạch, cô cũng biết địa vị của nhà họ Du chúng tôi trong xã hội, chúng tôi không thể bị xấu hổ!”

“Không ——” Văn Hình lập tức nóng nảy, “Phu nhân, cầu xin bác đừng hủy bỏ hiệp ước, cầu xin bác”

Cô có thể hiểu được quyết định này của Diêu Phương, bởi vì chỉ có như thế, nhà họ Du mới không bị người ngoài nhục mạ, mà cô, văn Hình từ một người bị hại thăng cấp thành một người đàn bà

chúng quyết định này, bởi vì chỉ có như vậy, họ Du gia mới sẽ không bị người thóa mạ, mà nàng văn hình là từ một người bị hại thân phận của lập tức thăng cấp thành một người đàn bà ăn chơi, giả dối.

Người ngoài nhìn cô như thế nào cô đã sớm không quan tâm, lòng dạ của cô hôm nay, nếu như Diêu Phương thật sự muốn hủy bỏ hiệp ước với cô, vậy thì đồng nghĩa với việc mọi cố gắng cả tháng này của cô đều vô nghĩa, đồng thời cả cha và em trai đều hết hi vọng.

66. Chương 66: Người Nào Chụp Trộm (3)

Người ngoài nhìn cô như thế nào cô đã sớm không quan tâm, lòng dạ của cô hôm nay, nếu như Diêu Phương thật sự muốn hủy bỏ hiệp ước với cô, vậy thì đồng nghĩa với việc mọi cố gắng cả tháng này của cô đều vô nghĩa, đồng thời cả cha và em trai đều hết hi vọng.

Lúc này, Diêu Phương đứng lên, chuẩn bị rời đi,” cô phải biết, trên đời này không phải chỉ có một mình cô mới có thể làm người thay thế (gần như người dề thuê ý), chỉ cần bỏ tiền ra, thì có một đồng phụ nữ có thể cúi đầu muốn vào nhà họ Du. Ban đầu tôi vì thấy cô đáng thương, nên mới cùng cô kí hiệp ước kia, mà cô từ ngày ở nhà họ Du tới giờ, không những không mang thai thành công, ngược lại còn khiến trong nhà huyền não không yên, hiện tại chuyện lại thành như vậy, tôi không thể cho cô ở lại, cô thu dọn đồ đạc rời đi đi.”

“Phu nhân!” Văn Hinh thấy Diêu Phương tức giận chuẩn bị xoay người rời đi cô lập tức kéo tay bà lại, khổ sở cầu khẩn :”Phu nhân, cháu cầu xin bác cho cháu thêm một tháng nữa được không? Cháu đảm bảo, trong vòng một tháng, cháu nhất định sẽ mang thai con của Du Thần Ích thành công, xin bác tin tưởng cháu!”

Nghe thấy cô nói như vậy, Diêu Phương lại động lòng, bởi vì trong mắt bà, danh dự của nhà họ Du rất quan trọng, nhưng đứa bé lại chiến thắng tất cả. vì vậy, bà quay đầu lạnh lùng nhìn Văn Hinh, sau đó mới rời khỏi phòng.

Mặc dù Diêu Phương không nói lời nào, nhưng Văn Hinh thấy bà rời đi coi như là bà đã đồng ý cho cô cơ hội, cô yên lòng. Chỉ cần cho cô thời gian, dù Du Thần Ích hận cô, nhưng chỉ còn một tia hi vọng, cô cũng không muốn bỏ qua.

Mà lúc này, bên trong tập đoàn Overlord, phòng làm việc tầng 30, Du Thần Ích đang ngồi trước bàn làm việc. phòng làm việc to như vậy mà chỉ có hai màu trắng đen, tường trắng, sàn nhà trắng, bàn làm việc màu đen, ghế sa lon Italy làm bằng da thật.Hai màu nguội lạnh phối hợp với nhau làm cho người ta cảm giác giống như thế giới này chỉ tồn tại 1 màu đen trắng vậy.

Đúng lúc ấy, một tràng gõ cửa vang lên, Du Thần Ích cũng không ngẩng đầu lên mà nói:”vào đi”

Vừa dứt lời, chỉ thấy một người đàn ông trẻ tuổi thân hình cao lớn, đẹp kình không gọng đi vào, tay còn cầm một tờ báo. Anh ta đi tới trước bàn làm việc của Du Thần Ích, đầu tiên nhìn thấy Du Thần Ích vẫn đang chăm chỉ làm việc, đột nhiên anh ta đem tờ báo tới trước mặt Du Thần Ích, cắt ngang công việc của Du Thần Ích.

“Đây là cái gì?” Du Thần Ích có chút không hiểu ngẩng đầu nói, anh ta nhìn tờ lí đồng thời cũng là bạn tốt của mình Lam Dật Thần, cuối cùng tầm mắt rơi vào tờ báo trước mặt.

Cậu xem một chút thì biết!” Lam Dật Thần nở nụ cười thần bí, nụ cười kia rõ ràng mang theo vài phần giảo hoạt, tư tưởng rõ ràng xấu xa không nói cho anh ta biết.

Du Thần Ích đầy nghi ngờ liếc nhìn bạn tốt một cái, mới cầm tờ báo lật lên xem. Anh ta xem từng trang một, mà đứng bên cạnh Lam Dật Thần mới thờ dãi nói:” Cậu lúc nào lại cưới vợ vậy, thậm chí ngay cả mình mà còn dấu giếm. Chỉ có điều, nếu đã cưới người ta thì phải đối tốt với người ta, không thể bởi vì cô ấy không thể sinh con mà phân biệt, lần này thì hay chưa, cô ấy quyết định bỏ cậu mà đi theo tề Nhân Kiệt...”

“Cậu câm miệng cho tôi!” Du Thần Ích trợn mắt nhìn Lam Dật Thần đang lăm nhăm một cái, thật sự là thấy đau đầu với cậu bạn này. Nếu như ban đầu không phải cái tên này nhất định cứng rắn nhất định đòi vào công ty của anh ta, anh ta thật sự không có biện pháp từ chối, kết quả là tự làm hại mình.

Anh ta và Lam Dật Thần cùng học MBA ở Mỹ với nhau, lần ấy anh ta đi quẩy bar uống rượu, vừa đứng lúc gặp Lam Dật Thần bị trộm ví tiền rồi không có tiền trả tiền rượu, bởi vì cùng là người Trung Quốc nên anh ta liền giúp hắn trả tiền rượu (hần: Lam Dật Thần nhé)

67. Chương 67: Người Nào Chụp Trộm? (4)

Anh ta và Lam Dật Thần cùng học MBA ở Mỹ với nhau, lần ấy anh ta đi quẩy bar uống rượu, vừa đứng lúc gặp Lam Dật Thần bị trộm ví tiền rồi không có tiền trả tiền rượu, bởi vì cùng là người Trung Quốc nên anh ta liền giúp hắn trả tiền rượu (hần: Lam Dật Thần nhé)

Kết quả là tự mình mang tới phiền toái, từ đó trở đi, hần liền quán lấy anh ta.

Chờ cho tới khi hai người hoàn thành việc học về nước, mới biết thì ra Lam Dật Thần là công tử của Lam thị, cha hần đưa hần ra nước ngoài nhằm tạo điều kiện cho hần sau này trở về tiếp quản công ty của gia tộc mình. Hần thật là, công ty nhà mình không làm, lại nhất định tới công ty của anh ta làm, khiến cho cha hần tức giận đến nằm viện một tuần liền.

Nếu như không phải đàn bà bên cạnh hắn nhiều vô kể, anh ta thậm chí còn hoài nghi, tiểu tử này không phải là có ý gì với mình chứ?

“OK!” Lam Dật Thần nhún vai, tỏ vẻ không hề để ý, nhưng trên gương mặt tuấn dật vẫn có vài tia cười xấu xa. Hắn kéo một cái ghế bên cạnh ra, đặt mông xuống, gác hai chân lên, hoàn toàn phá hủy dáng vẻ nho nhã ngày thường của hắn.

Thấy Du Thần Ích còn chưa lật tới trang giải trí, hắn có chút vội vàng, mới tốt bụng mở miệng nói: “Trang đầu tin ở mục tin giải trí.” Hắn đợi không nổi muốn nhanh chóng xem sắc mặt thối của Du Thần Ích khi nhìn tin này.

Du Thần Ích nửa tin nửa ngờ liếc hắn một cái, lật tới chuyên mục giải trí, mắt đảo qua, lập tức dừng lại, sau đó khuôn mặt trầm xuống.

Lam Dật Thần nhìn thấy sắc mặt anh ta biến đổi, không khỏi bật cười vui vẻ, sau đó mới tiến tới chỉ vào mấy tấm hình nói: “Không ngờ ánh mắt của cậu có tiến bộ, người này so với người trước xinh đẹp hơn, khó trách Tề Nhân Kiệt nổi danh hoa công tử cũng có tình ý với cô ấy. Chắc chắn, thế nào, hết lần này đến lần khác cô ta chỉ là một con gà mái không biết đẻ trứng, thật đáng tiếc”

Hắn vừa cảm thán lại vừa lộ ra vẻ mặt thương hại đồng tình, khiến Du Thần Ích càng thêm nổi giận.

“Cậu nói đủ chưa?” Du Thần Ích hung hăng liếc hắn một cái, thật không hiểu nổi, một người đàn ông mà sao lại nói nhiều tới mức này. Hắn nhất định là đầu thai nhầm rồi, hắn thật phải là đàn bà mới đúng.

“Còn không phải.” Lam Dật Thần cũng không thềm để ý trên mặt anh ta đã viết đầy tức giận, không sợ chết chỉ giương mắt nói: “Thật là quá đáng thương, đường đường là thiếu phu nhân của nhà họ Du, lại làm việc của người giúp việc, khó trách cô ấy ra ngoài ngoại tình. Nếu mà phải là tôi, tôi đã sớm treo cổ không biết bao nhiêu tường rồi...”

“Lam Dật Thần!” Du Thần Ích nghiêng răng nghiêng lợi kêu lên, hai mắt dường như có thể làm ra nước đá, cơ hồ muốn đem cái tên nói nhiều trước mắt mình đâm thủng.

Nhìn thấy Du Thần Ích thật sự tức giận, Lam Dật Thần rút cuộc cũng ngậm miệng lại, giọng hạ xuống làm bộ đầu hàng, “Được rồi được rồi, tôi không nói, tự cậu từ từ xem đi, tôi đi ra ngoài trước.”

Hắn nói xong đứng dậy đi ra ngoài, đi được một lúc mới dừng lại, xoay người lại nói với Du Thần Ích: “Đúng rồi, tôi quên nói cho cậu biết, Đại Vệ tiên sinh của tập đoàn Thái Dương ở Mỹ mà lần trước chúng ta muốn mời đã tới, bây giờ đang ở phòng tiếp tân số 1 rồi!”

“Cậu ——” lúc này, Du Thần Ích hận không thể lột da hắn, anh ta trợn mắt nhìn bạn tốt một cái, sau đó bỏ lại tờ báo mới đứng lên.

Đúng lúc anh ta chuẩn bị rời đi, Lam Dật Thần đột nhiên như nhớ ra cái gì đó, lại nói: “Đúng rồi, tôi còn quên chưa nói cho cậu biết, có một chủ bút của tạp chí giải trí muốn phỏng vấn cậu, hiện tại cũng ở phòng tiếp tân số 2 rồi!”

68. Chương 68: Người Nào Chụp Trộm? (5)

“Lam |, Dật, Thần!” Du Thần Ích mặt đã tái mét, kích động muốn bóp chết người.

Dường như nhìn thấu suy nghĩ trong đầu Du Thần Ích, Lam Dật Thần nhân lúc anh ta còn chưa động thủ liền chuẩn mất, đi tới gần cửa, lại quay lại nói: “Chuyện của Davy giao cho tớ, về phần kí giả xinh đẹp kia (kí giả: chủ bút), thôi thì tớ chịu thiệt một chút, nhường lại cho cậu đấy!”

Nhìn cánh cửa một lần nữa bị đóng lại, Du Thần Ích hít một hơi thật sâu, sự kích động như muốn giết người từ từ nguôi đi. Biết Lam Dật Thần từ lâu, anh ta đã thừa hiểu bản tính của hắn từ tám đời trước rồi, hắn căn bản là cố ý chọc giận mình.

Trên đời này, phải nói người mà anh ta bội phục nhất, chính là Lam Dật Thần, chỉ cần một năm đã lấy được bằng MBA(thạc sỹ quản trị kinh doanh). Mà người làm anh ta nhức đầu nhất cũng là Lam Dật Thần, hẳn tuy chỉ cần một năm đã lấy được bằng thạc sỹ, nhưng lại không lập tức rời trường, mà lại ở lại học cùng với anh ta, nhất định phải cùng nhau tốt nghiệp, cho tới nửa năm sau mới cùng nhau về nước.

Anh ta cũng không biết, thời gian nửa năm kia đến tột cùng là mình đã qua bằng cách nào?

Mặc dù Lam Dật Thần ngày thường bộ dáng cao ngạo, không kiềm chế được bản thân, nhưng mà trong công việc, lại như là biến thành người khác, tỉnh táo quả quyết, mạnh mẽ dứt khoát, nếu không anh ta tuyệt đối sẽ không giao công ty của mình vào tay hắn, mà đã sớm đuổi hắn trở về công ty nhà hắn.

Đem Davy giao cho Lam Dật Thần, anh ta đem 100 vạn ra cá cược. Nhưng mà đem kí giả (phóng viên) kia giao cho anh ta, lại làm cho anh ta thấy nhức đầu.

Dường như tất cả mọi người đều biết, cái mà anh- Du Thần Ích không thích nhất chính là phỏng vấn, anh không thích ánh đèn flash.

Thế nhưng lần này, anh ta lại không thể không ra mặt giải thích chuyện này, nhớ tới báo cáo kia, trong lòng anh ta cảm thấy càng thêm chán ghét Văn Hinh. Đặc biệt là tấm hình cô cùng Tề Nhân Kiệt, trong hình cô cười vui vẻ như vậy, khiến anh ta chỉ muốn xé nát khuôn mặt đang tươi cười của cô, còn muốn nghiền nát xương cái kẻ làm cho cô cười vui vẻ đến vậy.

Đi tới phòng tiếp tân số hai, anh ta hít sâu một hơi, rồi mới đẩy cửa đi vào, bên trong kia quả nhiên là một nữ kí giả.

Thấy anh ta tới, mỹ nữ kia lập tức đứng lên, đi tới phía anh, cười cười tự giới thiệu:” Du tổng khỏe, tôi là kí giả Hàn Âm của tạp chí XX, gọi tôi là tiểu Âm là được rồi, rất xin lỗi ngài trong lúc cấp bách này còn quấy rầy ngài!”

Du Thần Ích lễ phép đưa tay ra bắt tay với cô ta, sau đó rất nhanh liền thu tay lại, gương mặt lạnh lùng trực tiếp hỏi:” Cô tới là vì bài báo này sao? Thật đúng lúc, tôi cũng đang muốn mượn truyền thông giải thích một chút, mời.”

Hàn Âm nghe thấy thế, lập tức cảm thấy hồi hộp, đã nghe nói rằng Du Thần Ích này không dễ tiếp xúc, kí giả của tạp chí nổi danh tới mấy tới phỏng vấn anh ta cũng không tiếp. Cho nên, quyết định lần này mình phải đích thân ra tay, vốn cũng không ôm nhiều hi vọng, nhưng lại không nghĩ có thể thành công thế này, vì vậy ngay lập tức cô ta móc máy ghi âm đã chuẩn bị sẵn bắt đầu phỏng vấn.

“Xin hỏi Du tổng giám đốc, bài báo này viết thật sao? Nhà họ Du có phải thật sự ngược đãi con dâu của mình không?”

“ Người phụ nữ kia chỉ là người giúp việc của nhà chúng tôi, cũng không phải là vợ của tôi!”

“Nhưng là có người ở tiệc rượu đêm hôm đó, tận mắt thấy cô ấy gọi mẹ ngài là mẹ, chẳng lẽ cũng là giả sao?”...

69. Chương 69: Người Nào Chụp Trộm? (6)

“Đây chính là điều tôi muốn nói, người phụ nữ kia vẫn muốn gả vào làm thiếu phu nhân của nhà họ Du, mấy lần quyến rũ tôi không có kết quả liền có ý nghĩ lấy lòng mẹ tôi. Mọi người cũng biết, mẹ tôi coi trọng nhất là danh dự nhà họ Du, nên chỗ đông người như vậy, bà ấy cũng khó mà nói cô ta. Chuyện đêm đó, chúng tôi căn bản cũng không để bụng, người phụ nữ kia thấy mình đường như đã hết hi vọng gả vào nhà họ Du rồi, vì thế mới hướng mục tiêu chuyển thành Tề Nhân Kiệt. tóm lại, chuyện này tuyệt đối không giống như bài báo kia viết.”

Chỉ vài câu nói đã đem tất cả mọi chuyện thay đổi, nhà họ Du biến thành người bị hại vô tội, mà Văn Hinh trở thành người phụ nữ chỉ vì muốn gả vào Hào môn mà lừa dối lòng mình

Nhưng Du Thần Ích lại thông minh không nói ra là Văn Hinh bởi vì cần tiền mới bước vào nhà họ Du, nếu như truyện này bị truyền thông phát hiện, chỉ e lại bị báo chí cổ động lăng xê. Dù sao ở trong lòng của anh ta, Văn Hinh chính là một phụ nữ vì tiền mà đùa bỡn lòng mình.

Kết thúc cuộc phỏng vấn, Du Thần Ích trở lại phòng làm việc, sắc mặt đen lại như thể là không thể đen hơn được nữa.

“Ồ, nhanh như vậy đã xong rồi à?” Mới vừa vào phòng làm việc, chỉ nghe thấy một âm thanh vang lên, Du Thần Ích vừa nghe thấy âm thanh này, càng thêm đau đầu.

Anh ta theo tiếng nói mà quay lại, chỉ thấy Lam Dật Thần một chút hình tượng cũng không còn nằm ở trên ghế salon, tay đang cầm một quyển tạp chí phụ nữ nghiêm túc xem, “Mình nói không sai đi, người phụ nữ kia thật sự là mỹ nữ, mình còn tưởng cậu sẽ cùng cô ta tán gẫu một chút, không ngờ nhanh như vậy lại xong rồi. Thế nào, cô ta không phải món ăn mà cậu thích sao?”

Hắn vừa nhìn tạp chí vừa nói, mắt cũng ngược lên không hạ xuống, tự nhiên thấy ánh mắt Du Thần Ích cơ hồ như muốn giết người.

Du Thần Ích đi tới trước sofa, không nói câu nào, cứ nhìn chằm chằm cái tên còn đang quên mình thưởng thức mỹ nhân.

Rốt cuộc, Lam Dật Thần ngẩng đầu thấy được một chút mùi vị của nguy hiểm, liền thu hồi ánh mắt còn đang lưu luyến hình trên tạp chí, giương mắt lên, lại bị dọa kém chút nữa nhảy dựng lên, “Cậu làm gì đấy?”

Du Thần Ích nhìn thấy vẻ mặt kinh sợ của bạn tốt, sắc mặt anh ta rốt cuộc cũng trì hoãn lại, “Davy kia thế nào rồi, đồng ý hợp tác chưa?” Thật ra thì không cần phải nói, anh ta cũng đoán được kết quả rồi, chỉ cần là Lam Dật Thần để ý tới, thì hẳn không có người nào có thể thoát khỏi bàn tay hắn.

Quả nhiên, Lam Dật Thần cười đắc ý, “Hắn từ nơi xa xôi như thể chạy tới đây, mình làm sao có thể cho hắn trở về tay không, như vậy thì thật là chúng ta không có thành ý. Hơn nữa tớ tin tưởng, chưa đầy 1 tháng, hẳn nhất định sẽ mang tới cho chúng ta một món quà lớn.”

Nghe vậy, Du Thần Ích không khỏi hí hóp mắt, đôi mắt lộ ra một chút hiểu lầm, “Cậu có ý gì?”

Nhưng mà, Lam Dật Thần cũng không nói thêm nữa, cặp mắt núp dưới 1 tròng kính xệch qua một tia lợi hại.

Du Thần Ích đã sớm nhận ra, nên cũng không hỏi thêm nữa, anh ta vẫn khẳng định, cái tên Davy này lần này tới đây, nhất định không những không chiếm được tiện nghi gì. Hơn nữa, theo cá tính của Lam Dật Thần, hẳn không những sẽ không dễ dàng cho đối phương chiếm được tiện nghi mà còn làm đối phương đối với hắn cảm động rơi nước mắt, như là mình bắt được cá từ trên trời rơi xuống vậy.

Đây chính là Lam Dật Thần, 1 tên hồ ly giáo hoạt.

Chờ Du Thần Ích xử lý xong việc lúc trước, Lam Dật Thần mới gấp quyển tạp chí, tò mò hỏi: “Cậu vừa mới nói gì với cô gái xinh đẹp kia? Cậu đừng nói, để mình đoán chút ...”

Hắn nghiêng đầu nhìn Du Thần Ích, bắt đầu nghiêm túc suy đoán.

70. Chương 70: Người Nào Chụp Trộm? (7)

Du Thần Ích không thềm để ý tới hắn, cầm lấy văn kiện, tiếp tục công việc ban nãy, hoàn toàn coi hắn như không khí. Bởi vì anh ta biết rõ, nếu như anh ta càn quấy với Lam Dật Thần, tên này càng hung hăng, sau đó không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Mà nếu như mình không để ý tới hắn, sau khi một mình hắn náo loạn một hồi, sẽ cảm thấy không vui vẻ gì, tự động ngậm miệng lại.

Lam Dật Thần không biết Du Thần Ích đang suy nghĩ gì, đang nghiêm túc nghĩ ngợi, đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, mới vỗ tay 1 cái, nói: “Mình biết rõ rồi, cậu nhất định là nói với cô nàng xinh đẹp kia, người phụ nữ

kia căn bản không phải là vợ cậu, là người giúp việc nhà cậu, bởi vì muốn từ ma Tước biến thành Phượng Hoàng nên trong lòng cậu đối với người ta vẫn nghi ngờ người kia làm việc bất chính, nhưng mà nói thế nào cậu cũng như cái cọc gỗ không chút nào động lòng, cho nên cô ấy liền thay mục tiêu, tìm tới cái tên Tề Nhân Kiệt coi tiền như rác kia, phải không?”

Hắn nói xong, còn bày ra bộ dạng dương dương tự đắc nhìn Du Thần Ích, làm như đang hỏi tội: “Sao, tớ nói không sai đi!”

Mà Du Thần Ích ngay cả nhìn hắn cũng không thèm, đối với những lời hắn vừa nói cũng ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ chú tâm vào số liệu báo cáo trong tay.

Lam Dật Thần thấy thế, lại cho là anh ta thừa nhận, càng thêm hưng phấn, “Bị tớ nói đúng rồi chứ gì, tớ biết ngay cậu sẽ nói như vậy mà, chỉ là, cô ấy sao lại tìm tới Tề Nhân Kiệt? mặc dù nói, Lam thị nhà tớ cũng không bì được so với tập đoàn Gấm Vinh xét về tài lực lẫn danh tiếng, nhưng dù gì cũng nằm trong top 10 tập đoàn mạnh nhất, nếu quả thật muốn gả vào hào môn, thay vì tìm cái tên hoa công tử đó không bằng tìm tớ cho rồi, chí ít tớ so với tên kia còn có trách nhiệm, hơn nữa...”

“Hơn nữa so với hắn (Tề Nhân Kiệt) nói nhiều hơn!” Rốt cuộc, Du Thần Ích không chịu nổi cắt đứt hắn, nếu như không cắt ngang lời hắn, không biết hắn còn nói bao lâu nữa.

Nghe vậy, Lam Dật Thần đột nhiên lộ ra một bộ mặt biểu tình rất thương tâm, đôi mắt càng thêm ai oán nhìn Du Thần Ích, nhìn điềm đậm đáng yêu. Thế nhưng chính vẻ mặt ấy lại là của một người đàn ông trưởng thành, trông lại cực kỳ buồn cười.” Cậu đang nói là mình nói nhiều sao?” Hắn uất ức hỏi.

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Du Thần Ích ngẩng đầu liếc bạn tốt một cái, chứng kiến vẻ mặt của hắn sau khi cười, con người đang đóng băng rốt cuộc cũng có dấu hiệu hòa tan.

“cậu nói mình như vậy, mình sẽ rất thương tâm đấy!” Lam Dật Thần đi tới bên người Du Thần Ích, ôm lấy một cánh tay của anh ta, đem đầu tựa vào bả vai của anh ta, gương mặt thương tâm.

Du Thần Ích cũng không chịu nổi nữa, hung ác đẩy hắn ra, không nhận được mà nói: “Trở về mà tìm mấy bảo bối của cậu mà làm nũng, đừng làm phiền mình!”

Nhìn bộ dạng của anh ta, Lam Dật Thần rốt cuộc không nhận được mà cười ha ha, không hề bận tâm tới hình tượng của mình.” Thần Ích, cậu nghỉ ngơi cho tốt đi!”

Nghe vậy, ánh mắt Du Thần Ích trở nên rét lạnh, nghiêng đầu chăm chú nhìn Lam Dật Thần còn đang cười, mở miệng nguy hiểm nói: “Vậy sao, vậy nếu không chúng ta tiếp tục chơi một chút? Đúng rồi, tớ đột nhiên nhớ ra bên Châu Phi kia hình như còn thiếu một tổng giám đốc, 2 ngày nay đang tuyển dụng rồi, cậu có hứng thú k?”

“À? Tớ đột nhiên cũng phát hiện tớ còn 1 hợp đồng còn chưa giải quyết, không quấy rầy cậu nữa!” Lam Dật Thần lập tức chuyển mặt.

Chuyện cười, hắn mới không muốn đi Nam Phi, hắn thích phụ nữ da trắng xinh đẹp mà chưa có kinh nghiệm, đối với người da đen dù có là mỹ nữ, cho dù đáng đáp xinh đẹp đi nữa, hắn cũng không coi trọng.

71. Chương 71: Người Nào Chụp Trộm?(8)

Nhìn bóng dáng hắn như đang chạy trốn, Du Thần Ích rốt cuộc cũng nở nụ cười, nhưng nụ cười nhanh chóng vụt tắt ngay sau khi ánh mắt anh ta nhìn tới tờ báo bên tay trái mình, gương mặt bỗng chốc trầm xuống, một tia lạnh lùng lan ra tứ phía.

Buổi tối sau khi tan việc, Lam Dật Thần tìm Du Thần Ích đi ăn cơm tối, nói là mới phát hiện có một nhà hàng cơm Tây mới mở, muốn đi nếm thử một chút xem mùi vị thế nào. Du Thần Ích vốn không muốn đi, nhưng vừa nghĩ tới trong nhà vì người phụ nữ kia khiến anh ta như mất đầu, lúc này mới đáp ứng đi.

Lam Dật Thần đứng ở cửa công ty chờ anh ta, hắn đi xuống dưới hầm để xe. Nhưng khi Du Thần ích mới vừa đi ra cửa chính thì hàng loạt kí giả đã chờ đợi lâu ủa lên, vây quanh khiến anh ta không tài nào thoát được.

“Du tổng, bài báo nói ngài ngược đãi vợ mình, chuyện này có thật hay không?”

“Du tổng, có thể nói một chút không, ngài tái hôn lúc nào? Còn nữa, người vợ này của ngài có phải thật sự không thể sinh con được? Có phải vì vậy mà ngài ngược đãi cô ấy?”

“Du tổng, bài báo nói vợ ngài và đối thủ của ngài là Tề Nhân Kiệt vụng trộm, xin hỏi ngài cảm thấy như thế nào?”

“ ”

Du Thần ích nhìn thấy hơn 20 người trước mắt, tất cả đều nhắm vào mình mà hỏi, đôi mắt mọi người càng thêm khẩn trương lại mong đợi tất cả khóa chặt trên người anh ta. anh ta không khỏi nhú mày, hít thật sâu, trong mắt xẹt qua một tia lạnh lẽo, không kiên nhẫn cùng chán ghét, sau đó trực tiếp đẩy cửa hướng phía trước đi tới.

Những ký giả kia cũng không bỏ qua, một lần nữa vây lại, không thể bỏ qua khi chưa có được câu trả lời, “Du tổng, ngài không nói chuyện có phải là chấp nhận những điều báo chí viết là sự thật?”

“Nói như vậy, nhà họ Du thực sự là ngược đãi con dâu có phải không?”

“ ”

“Tránh ra!” Du Thần ích rốt cuộc nổi giận, lạnh lùng quét mắt qua những kí giả bên cạnh mình, ánh mắt bén nhọn khiến những kí giả kia không rét cũng run, tất cả đều đành lùi sau một bước, nhưng rất nhanh lại lập tức xông tới, lần nữa hỏi những vấn đề kia.

Nếu như những người này không phải là kí giả, nếu như lúc này không phải đang đứng ở bên lề đường, Du Thần ích có lẽ đã muốn động thủ. Đúng lúc anh ta sắp không thể nhịn được nữa, Lam Dật Thần lập tức dừng xe hơi thể thao của hắn bên cạnh anh ta, nhìn thấy tình huống như thế, không khỏi hít hơi, “những kí giả này thật là kinh khủng!”

Hắn nhìn thấy Du Thần ích đang cố nén tức giận thì lập tức muốn xuống xe giải vây cho hắn (Du Thần ích) kéo hắn đi về chỗ chiếc xe, chui vào xe, nhanh chóng phát động cơ rời đi.

Xe từ từ chạy, mà những kí giả kia vẫn không bỏ qua vẫn chạy sát phía sau, Lam dật Thần thấy thế, cắn răng giẫm chân ga tăng tốc độ, xe lập tức như tên lửa xông ra ngoài, bỏ xa những kí giả kia.

Lam Dật Thần nhìn về phía gương chiếu hậu rồi cuộc thấy những kí giả kia đã bị bỏ xa phía sau, mới thở dài một hơi, “ Những tên chó săn này đúng là điên rồi, vì chén cơm mà mạng của mình cũng không cần!” Hắn nói xong, lại nhìn qua Du Thần ích, thấy sắc mặt anh ta xanh mét trông rất dọa người, không khỏi rụt cổ một cái, giống như là Du Thần ích đang tức chính mình không bằng.

Hắn lập tức rời mắt qua chỗ khác,quyết định không nhìn cái khối bằng có thể hù chết người kia, nhưng miệng vẫn hùng hực nói:” Không phải chỉ là mấy kí giả thôi nha, sao lại tức giận tới dạng này? Ai, vốn là định dừng lại đi ăn tối, xem ra là ăn không nổi, tớ trực tiếp tiễn cậu về nhà !”

72. Chương 72: Người Nào Chụp Trộm? (9)

“Về nhà cậu đi!” Du Thần Ích lạnh lùng nói, đầu nghiêng về phía cửa sổ, không hề cho Lam Dật Thần cự tuyệt.

Lam Dật Thần tất nhiên không phục, ” Cậu coi tớ là tài xế của cậu chắc?” Hấn nói xong bất mãn liếc nhìn Du Thần Ích lại thấy trên mặt Du Thần Ích tràn đầy ý cảnh cáo nhìn chằm chằm hấn, hấn sợ tới mức ngậm miệng lại.

“Ah?” Hấn đột nhiên phát ra một tiếng đầy nghi ngờ, khiêu khích sự chú ý của Du Thần Ích

“Thế nào?”

Lam Dật Thần lại nhìn kính chiếu hậu một lát, sau đó nhíu mi, “ phía sau có mấy chiếc xe, từ lúc chúng ta lên xe đã đi sau xe của chúng ta.”

Du Thần Ích nghe thấy thế mới quay đầu lại, quả nhiên, sau xe bọn hấn, bốn, năm cái xe đang đuổi theo sát, trong lòng tựa như đã đoán được cái gì đó.

“Thật đúng là chưa tới Hoàng Hà chưa từ bỏ ý định?” Hiển nhiên, Lam Dật Thần cũng đoán được những tên kia là ai, hấn lại nhìn mấy chiếc xe này một lần, sau đó khóe môi lóe lên nụ cười đầy giễu cợt, khinh thường nói: “ Mấy thứ này, muốn chơi với chúng ta? Ông nội các người đang thích đua xe, các người vẫn còn dám chơi!”

Du Thần Ích nghe được, cơ hồ muốn té xỉu, đột nhiên có chút đồng tình với cha của Lam dật Thần.

“ Thần ích, ngồi cẩn thận!” Lam Dật Thần còn chưa nói hết, chân đã đạp ga, nhất thời xe chạy như bay. Vừa Giống như một con rắn, trên đường dài tự do mà phi, trong lúc nhất thời, tiếng thắng xe (phanh) khẩn cấp không ngừng vang lên, tiếng tức giận mắng chửi không ngừng, trên đường là một mảnh hỗn loạn.

Hơn 10 phút sau, xe rốt cuộc dừng ở biệt thự tư nhân của Lam Dật Thần, đây là một biệt thự tráng lệ mang phong cách châu Âu. Hai người vừa định xuống xe, chỉ nghe Lam dật Thần khẽ nguyên rửa một tiếng, rồi nhanh chóng chui vào trong xe, rồi đem cửa xe đóng chặt lại.

D

Du Thần Ích thấy hấn lại chui vào xe, đang định hỏi, thì vừa vặn thấy mấy tay săn ảnh cầm máy ảnh hướng về phía họ chụp lấy chụp để, anh ta lập tức hiểu ra, cũng nhanh chóng chui vào xe.

Lam Dật Thần chờ Du Thần Ích ngồi xuống, mới phát động xe, bỏ lại những tên săn ảnh kia ở phía sau.

Trên đường, Lam Dật Thần thật có chút bất đắc dĩ nói: “Bây giờ bọn săn ảnh thật quá kinh khủng, hình như chỗ nào cũng có thể thấy bọn họ ! Ah! Không đúng, đó là nhà tớ, bọn họ sao lại chạy tới nhà tớ, Du Thần Ích, cậu xem cậu gây phiền toái lớn cho tớ rồi, nếu để bọn họ thấy tớ mỗi đêm lại mang phụ nữ khác nhau về nhà, Lão già nhà tớ nhất định sẽ bỏ đầu tớ!”

“Ông ấy hiện tại cũng muốn bỏ đầu cậu rồi!” Du Thần Ích lạnh lùng liếc hấn một cái, sau đó im lặng.

Nghe vậy, Lam Dật Thần liếc mắt anh ta mới nói:” Xin hỏi Du tiên sinh, ngài hiện tại định đi chỗ nào?”

“Về nhà!” Du Thần Ích suy nghĩ một chút, mới quyết định về nhà, mặc dù trong lòng trăm ngàn lần không muốn, nhưng hôm nay cũng chỉ còn cách về nhà.

73. Chương 73: Nếu Không Coi Trọng Tiền Và Địa Vị Của Tôi, Tại Sao Còn Phải Bò Lên Giường Của Tôi? (1)

“OK!” ánh mắt Lam Dật Thần nhìn như đã hiểu, đột nhiên quay xe gấp 180 độ, xoay người, lao vào một chiếc xe đang đi theo chiều ngược lại, lập tức phanh gấp dừng lại. Tiếng mắng chửi ở phía sau không ngừng vang lên, mà Lam Dật Thần lại ngồi huyết sáo, đắc ý không ít.

Du Thần Ích nhìn thấy vẻ mặt hấn dương dương tự đắc, không nhịn được dội cho hấn 1 gáo nước lạnh, “ Cậu tốt nhất là đang hoang một chút, lúc này may mà phanh kịp, cậu còn dám ở trước mặt tôi làm tôi xấu hổ!” (chỗ này hơi chém tí)

Nghe vậy, Lam Dật Thần lúc này mới nhớ Du Thần Ích từng là tay đua xe nổi danh, đoạt được vô số giải thưởng. Mà hẳn sau khi tham gia đua xe, chính là ảnh hưởng bởi Du Thần Ích

Nhớ tới những điều này, Lam Dật Thần lập tức có loại kích động muốn đi tìm chết để an ủi mình, có một câu thành ngữ như thế này, múa rìu qua mắt thợ? Có phải chính là đang nói mình?

Thật là mất hết cả mặt mũi rồi !

Về đến nhà, Du Thần Ích liếc mắt thấy Văn Hinh đang làm việc, một bụng lửa giận còn y nguyên sau khi anh ta chứng kiến cô, như là bị hỏa được châm ngòi, lập tức nổ tung.

Anh ta đi tới, không nói hai lời, tay túm lấy tóc Văn Hinh, sau đó trực tiếp lôi cô ra ngoài.

“Này, anh muốn làm gì?” Lam Dật Thần cùng vào cùng Du Thần Ích thấy một màn này, liền vội vàng tiến lên muốn ngăn tên này lại, lại bị Du Thần Ích vươn tay đẩy ra.

“Tránh ra!” Du Thần Ích hung hăng trợn mắt nhìn Lam Dật Thần một cái, như là cảnh cáo hắn đừng có chỗ mồm vào.

Lam Dật Thần bị ánh mắt hắn (Du Thần Ích, đoạn này thằng này cầu quá ta gọi hắn), của hắn dọa sợ, quen hắn nhiều năm như vậy, hắn chưa bao giờ gặp Du Thần Ích tức giận tới mức này, cả người tức giận như sư tử, nếu có ai dám tới gần liền xé nát người đó.

Du Thần Ích kéo Văn Hinh ra ngoài cửa lớn, sau đó mới dùng sức ném Văn Hinh ra ngoài,” Cô lập tức cút cho tôi, đừng để tôi nhìn thấy cô!” Đây là phụ nữ này, quấy rối cuộc sống của hắn.

Lần này, Văn Hinh bị đẩy té ngã trên mặt đất, nhưng Văn Hinh lại không có bất kì phản kháng hay giãy giụa bào, trong lòng cô đã sớm đoán được vì sao Du Thần Ích lại tức giận như vậy rồi.

Nhất định là bởi vì này phần báo cáo, hắn nhất định là ở bên ngoài bị tức giận cái gì, cho nên trở lại trút giận với nàng rồi.

“Cô không sao chứ?” Lam Dật Thần vội vàng tới đỡ cô, quan tâm cô mà nhìn một lượt từ trên xuống, xem có chỗ nào bị thương không?

Văn Hinh cảm kích hắn cười cười, nói: : Cảm ơn, tôi không sao!”

Lam Dật Thần thấy cô không có việc gì, lúc này mới xoay người nhìn bạn tốt của mình, “ tớ nói này, Du Thần Ích, đây là chuyện gì xảy ra, cậu trở lại liền nổi điên!”

“Ở đây không có chuyện của cậu, cậu cút sang một bên cho tôi!” Du Thần Ích căn bản không thèm nhìn mặt bạn tốt, chỉ hung hăng nhìn chằm chằm Văn hinh, cắn răng nói:” Cô còn chưa cút? Có phải định để tôi báo cảnh sát mới bằng lòng cút?”

Văn Hinh nghe vậy, đầu tiên sửa lại mái tóc có chút tán loạn của mình, sau đó mới sửa sang quần áo, cuối cùng giương mắt nhìn về phía Du Thần Ích đang giận dữ, không để ý nói:” Anh có thể báo cảnh sát, chẳng qua là tôi nhắc nhở anh, có thể đến lúc đó tới không chỉ là cảnh sát, mà còn có kí giả (phóng viên)”. Nói xong, cô khiêu khích nhìn Du Thần Ích, quả nhiên thấy mặt hắn xanh mét.

74. Chương 74: Nếu Không Coi Trọng Tiền Và Địa Vị Của Tôi, Tại Sao Còn Phải Bò Lên Giường Của Tôi? (2)

“Cô ——” Du Thần Ích bị trọc tức nhất thời không nói nên lời, lửa giận càng tăng không kiềm chế được nhìn chằm chằm Văn Hinh đang mặt có chút khoan thai tự đắc.

Thấy Văn Hinh lại dám nói chuyện như vậy với Du Thần Ích, Lam Dật Thần đầu tiên cảm thấy khiếp sợ, sau lại lộ ra vẻ mặt sùng bái, tiến tới bên người Văn Hinh thở dài nói: “ Chị dâu, chị thật lợi hại, chị là người phụ nữ đầu tiên dám nói chuyện như vậy với Du Thần Ích, tiểu đệ thật bội phục bội phục!

Văn Hình lườm hần, cũng không nói lời nào.

Lam Dật Thần thấy ánh mắt của cô như đang nói :” Anh từ đâu tới”, nụ cười trên mặt nhất thời cứng lại.

Du Thần Ích thấy bạn tốt đang kinh ngạc, trong lòng đột nhiên có cảm giác hả giận. Cho tới giờ, Lam Dật Thần nhờ vào khuôn mặt lịch sự anh tuần kia, hơn nữa lại đi với bụi mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy,nhìn thấy mỹ nữ liền dỏ miệng, khiến hần đối với mỹ nhân liền vạn sự thuận lợi, không biết có bao nhiêu thiếu nữ bị hần lừa rồi.

Hôm nay, giống như Văn Hình cũng không thêm để ý tới hần, khiến cho lửa giận trong anh ta mới dịu đi một chút.

Lúc này, Diêu Phương và Lạc Tình nghe thấy động tĩnh cũng chạy từ trong nhà ra, thấy cuộc chiến này, hai người cũng giật mình.

“Bá mẫu khỏe! em họ Lạc Tình, mới vài ngày không gặp em lại xinh đẹp hơn !” Lam dật Thần vừa thấy họ, lập tức hí hí nghênh đón và chào hỏi, nhưng lại nhận lại không phải là coi thường mà chính là sự xem thường.

Diêu Phương căn bản không thêm nhìn Lam Dật Thần, đi thẳng tới bên cạnh Du Thần Ích, nhìn qua Văn Hình đang đứng cạnh, cau mày hỏi:” chuyện gì xảy ra?”

Lạc Tình cũng liếc nhìn Lam Dật Thần một cái, sau đó mới nghiêng đầu nhìn Văn Hình, mắt lộ ra một tia hả hê,,” Này còn cần phải hỏi gì nữa, nhất định là anh họ muốn đuổi người này ra khỏi nhà, thế nhưng người này lại không chịu đi!”

Nghe vậy, Du Thần Ích và Văn Hình cũng không có biểu tình gì, ngược lại Lam Dật Thần đứng nghe sau lưng Lạc Tình , không khỏi nhú mày, rất nhanh lại dẫn ra.

Diêu Phương nhìn Du Thần Ích và Văn Hình một chút, cuối cùng tầm mắt dừng lại trên người Du Thần Ích, tức giận nói:” Hiện tại là lúc nào rồi, con vẫn còn hồ đồ như vậy, chẳng lẽ con muốn cho toàn thể giới biết_____”

“Biết cái gì?” Du Thần Ích đột nhiên cắt đứt lời bà..., cũng tức giận nói:” Biết nhà họ Du chúng ta ngược đãi con dâu sao? Cô ta là ai?” Ngón tay anh ta chỉ vào Văn Hình, gương mặt đầy oán hận.

Văn Hình vẻ mặt bình tĩnh nhìn anh ta, không nói gì, nhưng sâu trong đáy mắt lại xẹt qua một tia bi thương.

Người đàn ông này, xem ra không phải là hận cô bình thường, mà là hận thấu xương đi.

Lam Dật Thần bắt được suy nghĩ từ đáy mắt cô, vẻ bi thương nhanh chóng biến mất sau đó lại thấy bộ dạng tức giận của Du Thần Ích, trong lòng tự nhiên đoán được điều gì. Chỉ là hần đang muốn mở miệng, đột nhiên chứng kiến từ xa có một tia sáng lóe lên, hần lập tức sinh ra cảnh giác , vội vàng kéo Du Thần Ích, nhẹ giọng bên tai anh ta nói:” Có kí giả!”

Du Thần Ích nghe xong, không khỏi nhăn mày lại, nhìn về phía Lam Dật Thần chỉ, quả nhiên thấy mấy người đang lén lút nhòm ngó, lại tức giận thêm mấy phần.

Nhìn theo ánh mắt của hần, Diêu Phương cũng nhìn thấy những người núp ở bên kia là ai, sắc mặt lập tức trầm xuống, ra lệnh cho Du Thần Ích và Văn Hình:” tất cả đi về cho tôi!” Câu nói căn bản không cho người ta cự tuyệt, xoay người đi vào trước.

75. Chương 75: Nếu Không Coi Trọng Tiền Và Địa Vị Của Tôi, Tại Sao Còn Phải Bò Lên Giường Của Tôi (3)

Du Thần Ích hung hăng nhìn Văn Hinh một cái, rồi cũng xoay người đi vào theo bà. Sau đó là Lạc Tình, đi sau cùng bỏ lại Văn Hinh cùng Lam Dật Thần. Lam Dật Thần nhìn sang Văn Hinh, trên gương mặt anh tuần lộc ra một nụ cười, hần tiến tới bên cạnh Văn Hinh, cười, khẽ kêu:” Chị dâu...”

“ Anh gọi ai là chị dâu?” Văn Hinh lạnh lùng liếc hần, sau đó không thèm để ý tới hần nữa, nhấc chân đi vào trong nhà.

“Cái gì?” Lam Dật Thần đầu tiên là kinh ngạc, mới đưa mắt nhìn Văn Hinh đã đi tới cửa chính, sau đó lại lộ ra một nụ cười tràn đầy hứng thú,” Thật là có ý!” Hần lại không phát hiện, thì ra vợ của Du Thần Ích lại là một người biết nói giỡn như vậy, xem ra từ sau hần chỉ có cách đi vào từ cửa sổ.

Khi Lam Dật Thần đi tới đại sảnh, chỉ thấy Diêu Phương mặt lạnh băng đang ngồi trên ghế sofa, Lạc Tình ngồi bên cạnh bà, mà trước mặt họ là Du Thần Ích và Văn Hinh.

Nhìn thấy Lam Dật Thần, sắc mặt Diêu Phương hơi trầm xuống, trong mắt lộ ra vẻ không vui, nhưng vẫn không khách khí nói, “ Lam thiếu gia, hiện giờ tôi muốn xử lý chuyện của nhà họ Du chúng tôi, không tiện với người ngoài, nên mời cậu trở về, hôm nào lại mời cậu tới làm khách.”

Nếu đổi lại là người khác, thấy cuộc chiến thế này, đã sớm bị dọa mà chạy. Nhưng mà trước mặt Diêu Phương lúc này không phải ai khác mà chính là Lam Dật Thần da mặt còn dày hơn thành tường, làm sao lại dễ dàng bị đuổi đi? Huống chi hiện tại hần lại phát hiện một cơ hội chơi Du Thần Ích không thể tốt hơn, tất nhiên hần sẽ không dễ dàng rời đi.

Chỉ thấy Lam Dật Thần ngênh ngang đặt mông xuống cái ghế sofa bên cạnh, sau đó nói với Diêu Phương:” Các người xử lý chuyện của các người, coi như cháu không tồn tại là được rồi.: Thần sắc kia, như là coi đây là nhà hần vậy, tự tại lại tùy ý, cần bản không thèm để ý ánh mắt của người khác.

Diêu Phương thấy thế, chỉ thần nhiên nhìn hần một cái, sau đó không để ý đến hần nữa . Bà đã sớm biết tính khí của Lam Dật Thần, nên cũng không hi vọng xa vời đuổi hần đi, bà vừa rồi nói như vậy, chỉ là nhắc nhở hần an phận một chút, không làm trở ngại mình.

Nhưng mà Lạc Tình lại không thích Lam Dật Thần, khinh thường liếc hần một cái, “ Da mặt đủ dày đi.”

Giọng nói cô ta tuy nhỏ, nhưng vẫn đủ để ọi người ở đây nghe rõ ràng, Lam Dật Thần dĩ nhiên cũng nghe thấy rồi, chỉ nhún mày, xem như không hề liên quan tới mình, giống như là người Lạc Tình nói không phải mình.

Lúc này, Diêu Phương đột nhiên nói với Du Thần Ích và Văn Hinh:” Các người vừa rồi có chuyện gì?”

Du Thần Ích nghiêng đầu nhìn Văn Hinh, trong mắt lộ rõ ý hận, vừa lúc anh ta định mở miệng thì Văn Hinh lại nói trước:” Không có gì, chỉ là anh ấy lôi cháu ra ngoài nói chuyện một chút.” Cô nói xong, cũng nghiêng đầu nhìn Du Thần Ích, thấy hơi lạnh lạnh.

Du Thần Ích nghe thấy cô nói vậy, hết sức châm chọc nói:” Không ngờ người đàn bà này không chỉ da mặt dày, mà còn có bản lĩnh rất tuyệt” Anh ta hiện tại thực sự là không thể không bội phục cô, trên đời này sao lại có thể có loại đàn bà như cô, mà lại khiến anh đụng phải.

Nghe vậy, Văn Hinh chỉ hơi liếc anh một cái, cũng không nói thêm gì, làm như cũng không muốn nghe anh nói chuyện.

” Nó nói gì với cô?” Diêu Phương đột nhiên hỏi, hai tròng mắt nhìn chằm chằm Văn Hinh.

76. Chương 76: Nếu Không Coi Trọng Tiền Và Địa Vị Của Tôi, Tại Sao Lại Phải Bò Lên Giường Của Tôi (4)

Lúc này, Lạc Tinh ngồi bên cạnh bà đột nhiên chen miệng vào nói:” Còn có thể chuyện gì nữa, nhất định là anh họ đuổi cô ta, mà cô ta mặt dày không chịu chút!”

“Cháu câm miệng cho ta!” Diêu Phương lạnh lùng quát cô, trên mặt sự giận dữ như càng tăng thêm. Lạc Tinh thấy sắc mặt của bà, rụt cổ, sau đó ngậm chặt miệng.

“Là như thế sao?” Diêu Phương nhìn về phía Văn Hinh, lạnh giọng hỏi cô.

Văn Hinh nhìn Diêu Phương, hơi chần chừ, cuối cùng gật đầu. Thấy cô gật đầu, Diêu Phương lại quét ánh mắt về phía Du Thần Ích, trách mắng:” Con bây giờ còn thấy chưa đủ loạn sao? Bây giờ bên ngoài tai mắt đều nhìn chăm chăm vào nhà họ Du chúng ta, mà lúc này con đuổi cô ấy đi, con là muốn toàn bộ thế giới biết nhà họ Du ngược đãi con dâu sao?”

“Cô ta lúc nào lại trở thành con dâu nhà họ Du rồi hả?” Du Thần Ích lập tức phản bác, sau đó hắn ném ánh mắt cực kì chán ghét sang cho Văn Hinh, trong mắt đều là chê cười và châm chọc, “ Con cũng không nhớ là con đã cưới cô ta từ lúc nào, người đàn bà như cô ta, dù có ngã vào con một trăm lần, con cũng không lạ, chỉ khiến người khác mất hết khẩu vị.”

“Vậy còn anh?” Văn Hinh lập tức phản kích anh ta, chuyện cô mang thai con của Du Thần Ích chỉ e là tuyệt đối không có cơ hội. đã như vậy, cô cũng không cần thiết phải lấy lòng anh ta nữa. Trước kia cô là một người có ân báo ân, có oán báo oán, nếu người khác chọc cô, cô cũng sẽ ăn miếng trả miếng, nói không chừng còn trả lại gấp đôi.

“Tôi thì sao?” Du Thần Ích hơi sững sờ, không ngờ Văn Hinh lại dám phản bác lại mình.

Mà Lam Dật Thần vẫn đang ngồi đằng kia không biết từ lúc nào đã rót ỉnh một ly trà, lẳng lặng uống giống như đang xem chuyện đùa vậy. Thấy Văn Hinh muốn phản bác lại Du Thần Ích, nhất thời tinh thần hấn tỉnh táo hẳn.

Hôm nay dù bất cứ giá nào, Văn Hinh cũng không sợ, người của gia đình này, từ già tới trẻ cả ngày lẫn đêm đều tỏ thái độ với cô, giống như là cô thiếu nợ mười vạn không trả vậy. Mỗi ngày đều chê cười cô, cả ngày đều nghĩ mọi biện pháp giày vò cô, thậm chí còn âm thầm hại cô.

Mà người trước mắt này cũng khiến cho cô càng ngày càng ghê tởm, cô là một người phụ nữ chủ động hiến thân cho anh ta, anh ta không những không thêm, còn nhục nhã cô,tùy ý dẫm lên tôn nghiêm cùng tự ái của cô. Phải nói từ nhỏ tới giờ người mà cô không vừa mắt nhất, hẳn là anh ta rồi.

Cô quyết định, hôm nay nhất định phải nói hết những đê nén trong lòng lâu nay, “ anh cho rằng anh là ai? Anh cho rằng phụ nữ trên toàn thế giới đều phải vây quanh anh sao? Đàn ông tự cường tự đại như anh càng không có tư cách dạy người khác, coi như đem cả Du gia cho tôi, tôi cũng không cần!”

“Nói thật hay!” Lam Dật Thần một bên nghe thấy không nhịn được mà vỗ tay, bộ mặt vô cùng sùng bái tới trước Văn Hinh.

Du Thần Ích hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái, sau đó đem tầm mắt hướng về phía Văn Hinh, hơn nữa từ từ tiến gần tới chỗ cô, cho đến khi thân hình cao lớn của anh ta đứng trước thân thể nhỏ nhắn của Văn Hinh, mới dừng lại.

Cảm nhận được cái sự tức giận trong người kia đang bộc phát, Văn Hinh không nhịn được lùi về phía sau một bước, mặc dù trong lòng cảm thấy có chút sợ hãi, nhưng mà không hề biểu hiện ra mặt, mà vẫn thẳng tắp nhìn chăm chăm Du Thần Ích, không hề có ý định lùi lại .

77. Chương 77: Nếu Không Coi Trọng Tiền Và Địa Vị Của Tôi, Tại Sao Còn Phải Bò Lên Giường Của Tôi? (5)

Cảm nhận được cái sự tức giận trong người kia đang bộc phát, Văn Hinh không nhìn được lùi về phía sau một bước, mặc dù trong lòng cảm thấy có chút sợ hãi, nhưng mà không hề biểu hiện ra mặt, mà vẫn thẳng tắp nhìn chăm chăm Du Thần Ích, không hề có ý định lùi lại .

“ Anh cũng không hơn gì?” Văn Hinh lùi về phía sau, Du Thần Ích lại tiến thêm lên một bước, trên khuôn mặt tuấn mỹ bây giờ chứa đựng toàn vẻ khinh bỉ, anh ta cười lạnh:” Cô đã không để ý tới tôi, tại sao đuổi thể nào cũng không đi? Cô đã không để ý tôi, hôm nay cô còn đứng ở đây làm gì?”

Nghe vậy, sắc mặt Văn hinh hơi biến sắc, nhưng vẫn bướng bỉnh không chịu cúi đầu,” Tôi vì sao vẫn đứng ở chỗ này xem sắc mặt của anh, chẳng lẽ anh còn không biết?”

“Dĩ nhiên là tôi biết, cô không phải là vì tiền sao?” Du Thần Ích cười lạnh một tiếng,” Nói mình thanh cao, thực ra thì cũng chỉ vì tiền mà tình nguyện bán thân thể cùng linh hồn của người phụ nữ. Trong mắt tôi, cô với những cô gái làm ở quán bar vào ban đêm không có gì khác nhau.”

“Vậy sao?” Văn Hinh cười khở một cái, nụ cười sau lưng kia, như là ăn sống mấy trăm cân Hoàng Liên vậy(ta cũng chả biết là cái gì), đây chính là khở sở, lại khiến trong lòng Du Thần Ích có chút ngọt ngào.

“Anh đã coi tôi như những cô gái làm ở quán bar vào ban đêm, anh không muốn nhìn thấy tôi, tại sao không thể lên giường với tôi?” Cô gương mặt nhìn anh ta, nướng mày, đầy vẻ khiêu khích,” Có phải anh sợ cùng tôi lên giường rồi sẽ yêu tôi, sau đó không thể bỏ mặc tôi?” Cô buồn cười nhìn anh ta, cũng không ngại bên cạnh còn có người khác, mà nói ra những lời nhạo báng.

“Cô ——” Du Thần Ích vô cùng tức giận, nhìn chăm chăm người phụ nữ phách lối trước mặt mình, hận không thể xé nát mặt cô ra, “ Được, cô không phải là luôn muốn lên giường cùng tôi ư, vậy hiện tại tôi thành toàn cô!” Anh ta cắn răng nghiêng lợi nói, đưa tay kéo cổ tay Văn Hinh, lôi cô đi xuống dưới lầu.

“Anh muốn làm gì?” Văn Hinh bắt đầu luống cuống, liều mạng muốn tránh bàn tay của Du Thần Ích, nhưng mà Du Thần Ích dùng sức quá mạnh, bất luận cô có dùng sức cũng không thoát khỏi sự kiểm soát của anh ta, “ Cậu Buồng cô ấy ra” wey wey wey...” (như kiểu này, này , này... ý). Lam Dật Thần vẫn đứng bên quan sát mọi chuyện xảy ra, thấy thế cũng trở nên gấp gáp, vội vàng muốn ngăn Du Thần Ích,” Cái đó cậu...”

“Cút ngay!” Du Thần Ích vung một tay, thiếu chút nữa đẩy ngã hẳn.

“Thần Ích!” Diêu Phương cũng đứng lên, muốn hét bảo Du Thần Ích ngừng lại, nhưng mà Du Thần Ích lại ngoảnh mặt làm ngơ, mạnh mẽ kéo Văn Hinh đi tới tầng hầm .

“Anh họ _____” Nghe thấy Du Thần Ích muốn làm chuyện kia với Văn Hinh, Lạc Tình cũng gấp, vội vàng tiến lên muốn ngăn cản Du Thần Ích, lại bị Diêu Phương kéo lại, “ Bác _____” Cô ta có chút khó hiểu nhìn Diêu Phương, vô cùng nóng nảy.

Diêu Phương đưa mắt nhìn Du Thần Ích kéo Văn Hinh xuống tầng hầm, trên mặt đột nhiên lộ ra nụ cười đầy thâm ý.

78. Chương 78: Nếu Không Coi Trọng Tiền Và Địa Vị Của Tôi, Tại Sao Còn Phải Bò Lên Giường Của Tôi (6)

Diêu Phương đưa mắt nhìn Du Thần Ích kéo Văn Hinh xuống tầng hầm, trên mặt đột nhiên lộ ra nụ cười đầy thâm ý.

Lam Dật Thần đứng một bên nhìn chuyện này, không khỏi tò mò, cảm giác ở giữa mấy người này, nhất định có bí mật gì mà hắn không biết. nghĩ đến đây, hắn càng thêm hưng phấn, nhất định phải tìm ra bí mật này mới được.

“Phịch!” Du Thần Ích kéo lê Văn Hinh tới tầng hầm mà trước đây anh ta đã cưỡng bạo cô, dùng sức đóng sầm cửa lại, sau đó hung hăng đá Văn Hinh khiến cô ngã trên mặt đất.

“Anh muốn làm gì?” Lúc này Văn Hinh có chút hối hận vừa rồi tức giận Du Thần Ích, nhìn anh ta từng bước từng bước tiến gần cô, cô đã cảm thấy sợ hãi rồi.

“Làm gì?” Du Thần Ích cười lạnh một tiếng, bắt đầu động thủ cời y phục của mình, : Cô không phải vẫn luôn muốn tôi làm thế này với cô sao?” Hắn cười lạnh, từng bước tới gần Văn Hinh, nhìn tư thế hắn như con thú đang săn mồi vậy, ánh mắt tràn đầy sự khinh miệt, vô tình (tới chỗ này th này cảm thú nên ta xưng = hắn cho đỡ tức nhé).

Văn Hinh vẫn từng bước lui về phía sau , cuối cùng lui tới tường không còn chỗ để lui nữa, cô sợ hãi,vừa chống vào tường từ từ đứng lên, vừa tràn đầy phòng bị nhìn Du Thần Ích

Khi thấy Du Thần Ích đã cởi xong quần áo của hắn, lộ ra lồng ngực màu đồng bóng loáng sẵn chắc, khiến Văn Hinh nhất thời thấy hoa mắt.

“ Anh...Anh...” Cô bắt đầu không nói nên câu, trong lòng rối bời. Tầng hầm này rất quen thuộc, chính là lần đó Du Thần Ích say rượu kéo cô qua đây rồi cưỡng bạo cô, sau đó cô hôn mê ở đây 3 ngày 3 đêm. Nhớ tới tình cảnh đêm đó, cô không khỏi càng thêm sợ hãi.

“Thế nào, sợ?” Du Thần Ích đã thu hết sợ sợ hãi trên khuôn mặt cô vào mắt, vì vậy nụ cười của hắn càng sâu hơn, càng vui vẻ hơn, “ Cô không phải vẫn luôn muốn lên giường với tôi sao, bây giờ là một cơ hội tốt, sao cô lại sợ hãi vậy? trước kia không phải cô vẫn rất chủ động sao?” Hắn nói xong liền cởi xong áo, bắt đầu tháo dây lưng bên hông.

“ Hiện tại tôi bỏ qua!” Văn Hinh thấy hắn đã bắt đầu cởi quần, càng thêm nóng nảy, “ Kể cả bây giờ cùng anh lên giường, cũng đã không kịp nữa rồi, cho nên tôi bỏ qua.” Đúng vậy, khi cô phản bác hắn, cô cũng đã có ý định buông tha. Bởi vì cô nghĩ, hiệp nghị này căn bản sẽ không thể hoàn thành. Nếu ở chỗ này không thể thu được kết quả, chi bằng nghĩ biện pháp khác, không chừng còn có biện pháp tốt hơn.

“Hiện giờ mới nói buông tha, có phải là quá muộn hay không, hả?” Vừa dứt lời, chỉ nghe thấy một tiếng kim loại rơi, dây lưng bên hông Du Thần Ích đã sớm được tháo ra vứt xuống đất, sau đó hắn đè cả người mình lên Văn Hinh.

“Không cần, anh buông tôi ra!” Văn Hinh liều mạng giãy giụa, tuy nhiên không có cách nào đẩy hắn ra được.

Du Thần Ích đem thân thể nặng nề của mình đè trên người Văn Hinh, sau đó bắt đầu động thủ xé rách y phục của cô, “ Cô không phải vẫn muốn leo lên giường của tôi sao? Đã như vậy, vậy tôi sẽ thành toàn cho cô, để cho cô thân làm chó cũng không bằng, mà là tiện nô(nô lệ. tiện nhân)!” Nói xong không khỏi tăng thêm sức lực trên tay.

79. Chương 79: Nếu Không Coi Trọng Tiền Và Địa Vị Của Tôi, Tại Sao Còn Phải Bò Lên Giường Của Tôi? 7

Du Thần Ích đem thân thể nặng nề của mình đè trên người Văn Hinh, sau đó bắt đầu động thủ xé rách y phục của cô, “ Cô không phải vẫn muốn leo lên giường của tôi sao? Đã như vậy, vậy tôi sẽ thành toàn cho cô, để cho cô thân làm chó cũng không bằng, mà là tiện nô(nô lệ. tiện nhân)!” Nói xong không khỏi tăng thêm sức lực trên tay.

Nghe những lời vũ nhục của hắn, lòng Văn Hinh đau như bị dao cắt, cô cảm giác mình bị tổn thương vô cùng nặng nề. Chẳng lẽ trong mắt của anh ta, cô chính là một kẻ dè tiện như vậy sao?

Uất ức trong lòng khiến nước mắt cứ thế không hề báo trước tràn ra ướt mi, cô cố chịu đựng đau lòng, đột nhiên không giãy giụa nữa. Bởi vì cô biết, bằng sức lực của mình, cô căn bản không địch lại được anh ta,

chứ đừng nói là chạy ra khỏi cái phòng dưới tầng hầm nhỏ bé này, chỉ sợ ngay cả rời khỏi anh ta một bước cũng không thể.

Trên mặt đất, khắp nơi đều là y phục bị ném, y phục của cô cùng y phục của anh ta ném hỗn độn, giống như là tất cả vĩnh viễn không thể kết hợp lại được với nhau vậy (chỗ này ta cũng k rõ lắm, nguyên gốc là : vĩnh viễn không giải được tử kết)

Khi tay anh ta phủ lên toàn thân của cô, khi anh ta hôn khắp người để lại vết hôn chi chít trên da thịt trắng nõn của cô thì nước mắt của cô càng rơi mạnh hơn, chỉ còn cảm giác vào giờ khắc này, toàn bộ thế giới dường như bị sụp đổ.

Nước mắt của cô chẳng những không hề khiến Du Thần Ích động lòng, ngược lại dường như càng thêm chọc giận anh ta, khiến anh ta càng tăng thêm tốc độ của mình. Anh ta nâng hai chân của cô lên cao, bên hông chọt động một cái, đem vật nam tính của chính mình đã sớm bành trướng đâm thật sâu vào trong cơ thể của cô, sau đó không đợi cô thích ứng với nó, liền nhanh chóng ra vào hết lần này tới lần khác... (đùa chứ H it quá)

Cũng không biết đến tột cùng là anh ta ở trên người cô phát tiết mấy lần, cho tới cuối cùng, lửa giận của anh ra cũng dần dần nguôi đi, anh ra mới rời đi.

Mà lúc này đây, Văn Hinh đã sớm không còn chảy nước mắt nữa, cô của hôm nay, toàn thân đau nhức nằm không hề nhúc nhích, vẻ mặt ngơ ngác, nhìn cô trông cực kì giống một con búp bê rách nát, khiến người ta không nhận được mà đau lòng.

Nhưng mà trước mặt cô là Du Thần Ích, là cái tên Du Thần Ích cực kì hận cô, cho nên anh ta sẽ không yêu thương cô, cũng sẽ không thương hại cô, mà anh ta chỉ càng thêm thống hận cô, càng thêm xem thường cô.

Anh ta đứng lên nhặt y phục của mình dưới đấy mặc vào từng cái một, xong xuôi, anh ta mới quay đầu nhìn Văn Hinh vẫn đang nằm trên mặt đất, đôi mắt đen không hề mang theo một tia tình cảm nào. Thấy bộ dạng ngu ngơ của Văn Hinh, khóe miệng anh ta không khỏi nhếch lên cười lạnh một cái, sau đó không thêm quay đầu lại mà đá cánh cửa rời đi.

Đi tới bên ngoài, chỉ thấy Diêu Phương, Lạc Tình và Lam Dật Thần vẫn ngồi ở đằng kia, ba người họ không ai nói một lời nào, nhưng trên mặt mỗi người đều hiện lên vẻ bất đồng. Diêu Phương như là đã đoán trước được, làm như chuyện gì cũng đều nằm trong lòng bàn tay mình. Lạc Tình lại đứng ngồi không yên, bộ dạng vô cùng nóng nảy. từ nguồn

Mà lam Dật Thần lại có vẻ nhàn nhã hơn nhiều, vừa thưởng thức trà vừa lật tạp chí, bộ dáng kia tựa như đem nhà họ Du thành nhà hân, không hề có một chút câu nệ.

Nhìn thấy Du Thần Ích đi ra, hần lập tức buông tạp chí trong tay , xông tới rồi lại duỗi đầu nhìn về phía sau lưng anh ta một chút, lúc này mới hỏi:” Cái đó... Chị dâu đây?” Hần hỏi, trong lòng không khỏi bội phục Du Thần Ích, cư nhiên lại có thể kiên trì làm trong thời gian dài như vậy, chẳng lẽ tên này chính là siêu cao thủ trong truyền thuyết sao?

“Làm sao cậu còn chưa đi?” Du Thần Ích trừng mắt liếc hần một cái, sau đó không để ý tới người khác, trực tiếp bỏ ra ngoài.

Du sáng sớm ích lại hung hăng trừng mắt liếc hần một cái, sau đó không để ý tại chỗ người khác, trực tiếp đi ra ngoài.

Lam Dật Thần vội vàng đi theo, “Này, cậu đi đâu vậy?”

80. Chương 80: Chân Tướng Làm Cho Người Ta Tuyệt Vọng (1)

“Làm sao cậu còn chưa đi?” Du Thần Ích trừng mắt liếc hắt một cái, sau đó không để ý tới người khác, trực tiếp bỏ ra ngoài.

Lam Dật Thần vội vàng đi theo, “Này, cậu đi đâu vậy?”

“Anh họ!” Lạc Tình cũng muốn đuổi theo, nhưng lại bị Diêu Phương gọi lại. Cô quay đầu nhìn gương mặt Diêu Phương, đột nhiên cảm thấy uất ức cùng thù hận xoay người chạy lên lầu, tự giam mình ở trong phòng.

Diêu Phương đưa mắt nhìn về phía lầu trên, cho đến khi cánh cửa nặng nề đóng sầm lại, bà mới thu hồi tầm mắt, sau đó đứng lên chuẩn bị đi xuống tầng hầm, khi thấy người kia từ tầng hầm đi ra thì cả người bà lập tức trở nên ngây dại.

Đứng ở trước mặt bà lúc này không phải là ai khác, mà chính là Văn Hinh. Chỉ thấy tóc của cô xốc xếch không chịu nổi, y phục trên người cô bị phá hư, toàn thân trông vô cùng nhếch nhác.

“Cô. . . .” Diêu Phương nhìn gương mặt đờ đẫn của Văn Hinh, từ trước tới nay bà vốn là người tỉnh táo cùng thông minh cũng không nói nên lời.

Văn Hinh từ từ đi đến bên cạnh Diêu Phương, đột nhiên khom người cúi đầu chào, sau đó không mang bất cứ biểu tình mà chỉ lạnh lùng nói: “Thật xin lỗi, bác gái, hiện tại tôi muốn chấm dứt hiệp nghị kia, nếu như bác có bất cứ yêu cầu gì, chỉ cần nói ra, tôi nhất định sẽ tận lực làm tốt.”

Đủ rồi, thật sự đã quá đủ rồi!

Cô đã chịu đủ cuộc sống như thế này rồi, hiện tại cô mới nghĩ đến, ban đầu sao mình lại ngu như vậy, cô vốn cho là chỉ cần mang thai con của Du Thần Ích thì tất cả đều ổn rồi. Cô không hề nghĩ tới, nghĩ là một chuyện rất đơn giản, thế nhưng làm lại là chuyện khác, vô cùng khó khăn. Ở chỗ này, cô không chỉ bị tổn thương về mặt thể xác, mà còn bị thương cả tinh thần.

Hôm nay trong lòng của cô, đã sớm bị trăm ngàn vết thương đâm vào rồi. Những đau thương này, đều là do người đàn ông tên Du Thần Ích ban tặng. đọc chương mới nhất tại

Cô thật sự là đã chịu đựng đủ rồi!

Cô muốn rời khỏi nơi này, cách người đàn ông này càng xa càng tốt!

Diêu Phương nghe vậy, không khỏi nhíu mày thật sâu, “ Cô muốn giải trừ hiệp ước? cô cũng biết, trên hiệp ước viết rõ ràng, nếu như một bên đơn phương muốn giải trừ hiệp ước, nhất định phải bồi thường một trăm vạn, như vậy cô vẫn muốn giải trừ hiệp ước sao?” Ban đầu, bất luận có đuổi cô như thế nào, cô đều không muốn rời đi, hôm nay lại chủ động yêu cầu giải trừ hiệp ước.

Bà biết, cô ấy hôm nay nhất định là đã phải chịu đả kích thật lớn mới có thể làm như vậy. Nếu như trước kia, cô ấy nói muốn giải trừ hiệp ước, bà còn cao hứng không kịp đấy. Nhưng mà hôm nay cô ấy vừa mới cùng một chỗ với Du Thần Ích, nói không chừng lúc này trong bụng của cô ấy, đã có đứa bé của nhà họ Du cũng nên, bà làm sao có thể để cho cô rời đi.

Bà cho là, không bà nói là nếu cô giải trừ hiệp ước bây giờ thì cô phải bồi thường một trăm vạn tiền vi phạm hiệp ước, cô sẽ lập tức thay đổi chủ ý, nhưng không ngờ sau khi nghe xong, Văn Hinh chỉ nhàn nhạt cười khổ một cái, nói: “Đã không còn quan trọng nữa, dù sao cũng đã thiếu nhiều tiền như vậy, cũng đã vượt qua con số một trăm vạn này rồi, cùng lắm thì tôi đem chính mạng của tôi ra cho bác là được!” Cô cười, không biết mạng của mình còn có giá trị không đáng giá một trăm vạn, nhưng mà cô có thể khẳng định, ở trong mắt Du Thần Ích, nhất định là mạng của cô không đáng giá một đồng.

81. Chương 81: Chân Tướng Làm Cho Người Ta Tuyệt Vọng(2)

Nghe vậy, chân mày Diêu Phương càng thêm nhíu chặt, bà lẳng lặng nhìn Văn Hinh, chứng kiến biểu cảm trên gương mặt cô...vừa lạnh nhạt lại ngơ ngẩn. Đó là biểu hiện như là cho dù phải chết cũng hoàn toàn không quan tâm, chỉ hờ hững, khiến cho bà đột nhiên sinh ra một tia đồng tình với Văn Hinh.

Nhưng đồng tình thì đồng tình, bà vẫn không thể để Văn Hinh đi, “ Cô chờ một lát, tôi cho cô xem cái này.” Bà nhàn nhạt nói, sau đó xoay người đi lên lầu.

Văn Hinh cứ ngơ ngác đứng ở đó, lẳng lặng chờ đợi, mặt vẫn không chút thay đổi.

Rất nhanh, Diêu Phương đi từ trên lầu xuống trên tay còn cầm một tờ giấy. Bà đi tới trước mặt Văn Hinh, đưa tờ giấy trong tay mình cho Văn Hinh, lạnh lùng nói:” Lần trước lúc cha và em của cô tới tìm cô, không lấy được tiền, nên đã tới tìm tôi, bọn họ lấy trước một trăm vạn của tôi, sau đó đem cô dùng làm thế chấp để lấy một trăm vạn, sau đó cha cô cầm tiền cùng với em trai cô đã đi tới nơi khác để trốn nợ rồi. Cho nên nếu cô nhất định phải rời đi, tổng cộng cô thiếu nhà họ Du 200 vạn, đây cũng không phải số tiền nhỏ, tốt nhất cô nên suy nghĩ kĩ trước khi quyết định.”

Văn Hinh nhìn tờ giấy kia một cái, đó là biên lai vay tiền, là cha của cô dùng cô làm thế chấp mượn tiền nhà họ Du, 100 vạn. Thấy biên lai vay tiền này, lòng cô vốn đã chết lặng đột nhiên lại khẽ đau nhói.

Cha cô cứ nhiên lại coi như như là đồ vật đem ra làm thế chấp, trong mắt ông ấy, rốt cuộc ông ấy có từng coi cô là con của ông ấy hay không? Mời các bạn sang web đọc nhé

Diêu Phương thấy cô vẫn không hề nhúc nhích, mới nói:” Ban đầu tôi hỏi cha của cô vì sao lại đối đãi với con gái mình như vậy, không chỉ để cho cô gánh trên vai một món nợ lớn, hôm nay còn coi cô như là vật thế chấp để vay tiền, cô biết ông ta đã trả lời thế nào không?”

Nghe vậy, Văn Hinh rốt cuộc cũng có phản ứng, đưa mắt nhìn về phía Diêu Phương, nhàn nhạt hỏi:” Ông ấy nói thế nào?” Thật ra thì trong lòng cô cũng không muốn hỏi, cũng không muốn biết cha đã nói thế nào, chỉ là cô có dự cảm, câu trả lời của cha cô nhất định sẽ là điều mà cô nhất định sẽ không muốn nghe. Nhưng mà, vì tò mò trong lòng cô không nhịn được mà mở miệng hỏi, cô muốn biết, trong mắt cha cô, cô rốt cuộc được coi là cái gì?

“Ông ta nói cho tôi biết, thật ra thì cô không phải con ruột của ông ta, cô chỉ là ông ta nhận nuôi, bởi vì lúc đó cô vẫn còn ở trong tã lót, nên tất cả cô đều không biết.” Lời nói lạnh băng của Diêu Phương như một dao đâm vào bên tai Văn Hinh.

“Bà nói gì?” Thân thể Văn hinh không nhịn được run lên, nháy mắt sắc mặt cô trở nên trắng bệch, cô không thể tin được nhìn chằm chằm Diêu Phương, lắp bắp:” Không thể nào, không phải vậy...”

Cô là được cha nhận nuôi bên ngoài!

Cô thế nhưng lại không phải là con ruột của cha!

Khó trách, từ nhỏ tới lớn, cha cô không hề đối với cô có một chút xíu tình thương của một người cha. Thì ra là, cô căn bản không phải là con ruột của ông ấy, cho nên ông ấy mới đối với cô như vậy. Còn nói gì mà phải tự học cách chăm sóc mình, mười tuổi liền đem cô vào ở tại trường học. Nói muốn cô có năng lực tự lực cánh sinh, để cho cô lên tới cấp hai, cô vừa phải học tập vừa phải làm thêm để chi trả học phí cùng phí sinh hoạt. Đến khi trong nhà xảy ra biến cố, lại đem tất cả trách nhiệm đổ lên đầu cô, hiện tại còn đem cô thành hàng hóa thế chấp cho người khác

82. Chương 82: Chương 82: Chân Tướng Làm Cho Người Ta Tuyệt Vọng(3)

Khó trách, từ nhỏ tới lớn, cha cô không hề đối với cô có một chút xíu tình thương của một người cha. Thì ra là, cô căn bản không phải là con ruột của ông ấy, cho nên ông ấy mới đối với cô như vậy. Còn nói gì mà

phải tự học cách chăm sóc mình, mười tuổi liền đem cô vào ở tại trường học. Nói muốn cô có năng lực tự lực cánh sinh, để cho cô lên tới cấp hai, cô vừa phải học tập vừa phải làm thêm để chi trả học phí cùng phí sinh hoạt. Đến khi trong nhà xảy ra biến cố, lại đem tất cả trách nhiệm đổ lên đầu cô, hiện tại còn đem cô thành hàng hóa thế chấp cho người khác

Ban đầu, cô vẫn oán giận ông ấy tại sao không yêu thương cô như đối với em trai cô, cũng không hiểu vì sao ông ấy lại đối xử với cô như vậy. Cho tới hôm nay cô rút cuộc cũng rõ, thì ra là, đây chính là đáp án, là bởi vì cô không phải là con gái ruột của ông.

Nhưng mà, tại sao lại như vậy? Tại sao lại là như vậy? Cha mẹ ruột của cô là ai? Giờ này họ đang ở nơi nào?

Nhiều vấn đề liên tiếp khiến cô không lí giải nổi, mà lúc này Văn Hình cũng không muốn biết thêm điều gì nữa, cô chỉ cảm thấy buồn cười, cười chính mình hơn hai mươi năm cứ nhiên vẫn sống trong giả dối lừa gạt, cười ông trời lại đùa giỡn cô, để cho cô không kịp đối phó, ngay cả nửa điểm cũng không hề chuẩn bị, liền đem quả đạn nặng ném lên người cô.

Diêu Phương vẫn lẳng lặng chăm chú nhìn cô, cô cười mà vẻ mặt nhìn vô cùng thống khổ, trong lòng bà đột nhiên có chút đồng cảm. Từ lúc vừa mới bắt đầu, bà đối với cô gái kiên cường dũng cảm này có một sự kính nể, nếu như những chuyện này xảy ra với cô gái khác, chỉ e đã sớm rơi lệ, làm sao có thể chịu đựng được hết thấy.

Thấy cô, bà như thấy mình ba mươi năm về trước, cho nên lúc đầu bà mới có thể chọn trúng cô làm người thay thế sinh cháu trai của bà. Nếu như để những người phụ nữ trọng tiền bạc bên ngoài làm người thay thế, bà lo lắng tương lai đứa bé có thể di truyền gen không tốt của mẹ nó.

Bà biết Văn hình là vì thay cha trả nợ nên mới tình nguyện làm người thay thế, nếu như không nhắc tới thân phận là người thay thế của cô, chỉ dựa vào bề ngoài của cô cùng với nhân phẩm của cô đều xứng đáng là con dâu của nhà họ Du.

Chỉ là bà cũng không hề nghĩ tới, Du Thần Ích lại ghét Văn Hình như vậy, bất luận Văn Hình dẫn dụ nó thế nào, con bà cũng không động lòng. Điều này khiến cho bà lo lắng có chút gấp gáp, cũng đã lâu như vậy, mà Du Thần Ích vẫn không thể quên người phụ nữ kia, cho nên mới cự tuyệt tất cả phụ nữ khác.

Bà đã sớm nhìn thấu điểm này, lo sợ con bà sẽ vì phụ nữ kia mà cả đời không lấy vợ nữa, sợ nhà họ Du sẽ tuyệt hậu, cho nên mới có ý định tìm người thay thế.

Bà nhìn Văn Hình, cô là người bà tìm làm người thay thế, điều kiện xuất thân của cô như vậy, vốn tưởng rằng Du Thần Ích nói không chừng có thể đối với cô không giống như đối với những người phụ nữ khác. Chỉ là kết quả lại không như mong muốn của bà, mà Du Thần Ích lại càng chán ghét khiến cho kết quả trở nên như vậy.

Đã thế, bà cũng không cầu gì nhiều, chỉ mong cô có thể thuận lợi sinh tôn tử ỳnh. Hôm nay trong bụng của cô có thể đang mang dòng máu của nhà họ Du, hiện tại còn không thể xác định chính xác, nên bà không thể để cô rời khỏi nhà họ Du một bước nào.

83. Chương 83: Chân Tướng Khiến Cho Người Ta Tuyệt Vọng (4)

Nghĩ tới đây, bà lạnh lùng mà thốt:” Hôm nay, cô còn muốn giải trừ hiệp ước sao?”

Lúc này, nụ cười trên gương mặt Văn Hình đã tắt hẳn, khuôn mặt cô mang đầy bi thương.

Hôm nay, cô đã không còn nhà, cứ coi như là giải trừ hiệp ước, cô còn có chỗ nào để đi đây?

Thấy được biểu hiện của cô, Diêu Phương biết đã không còn vấn đề gì lớn nữa, vì vậy mới nói:” nếu như cô muốn rời đi cũng có thể, chờ tới lúc cô trả đủ số nợ 200 vạn thiếu chúng tôi, cô có thể đi.

Không phải trước kia, cô vẫn ngoan ngoãn ở chỗ này làm người giúp việc sao, dù sao cô cũng không thể đi, biết không?”

Văn Hinh vẫn không nói gì, như là đã chấp nhận, bất kể Diêu Phương nói gì, cô dường như đều tiếp nhận vô điều kiện vậy.

Diêu Phương lạnh lùng nhìn cô, sau đó xoay người tìm quần gia Trần, bỏ lại Văn Hinh một mình ngơ ngác đứng ở đằng kia, không hề nhúc nhích....

“A —— Du Thần Ích, cậu muốn chết cũng không cần kéo tớ cùng a! Tớ còn trẻ như vậy, tớ còn có nhiều việc chưa làm, tớ còn chưa kết hôn, tớ còn chưa....”

“Cậu còn nói nhảm nữa tôi liền ném cậu ra ngoài!”

“ ”

Trên đường cao tốc, một chiếc xe thể thao cao cấp màu đỏ với tốc độ cực nhanh lướt qua dòng xe cộ trên đường, khiến cho rất nhiều tài xế lái xe phải thắng xe gấp, sau đó rồi rút thò đầu ra khỏi cửa xe mà mắng, kẻ điên từ đâu chạy tới, trên đường cao tốc lái xe như vậy, không phải muốn tìm cái chết sao!

Sau khi thành công vượt qua một chiếc xe, Lam Dật Thần rốt cuộc không chịu nổi nữa, la lớn:” Dừng xe, dừng xe! Tớ muốn xuống xe, tớ muốn xuống xe!”

Nhưng mà Du Thần Ích căn bản không thèm quan tâm tới lời của hắn, một cước đạp mạnh chân ga, xe lập tức như tên lửa lao vun vút trên đường, tốc độ cực nhanh, khiến cho bất cứ xe nào trên đường gặp phải cũng rồi rít tránh xa, có xe không kịp tránh đành phải vội vàng phanh lại, giao thông lập tức trở nên hỗn loạn. Lúc cảnh sát giao thông đuổi theo tới, đã sớm không còn bóng xe điên kia rồi.

Cuối cùng, xe rốt cuộc dừng lại, mà lúc này, Lam Dật Thần đã sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, thở hồng hộc, giống như vừa mới tham gia cuộc thi Marathon vậy. truyện thấy hay các bạn sang đọc nhé

“Lần sau dù có đánh chết tớ cũng không ngồi xe của cậu!” hắn còn chưa hoàn hồn, ngồi trên xe người này, tốc độ kia quả thật có thể so với tên lửa. Hắn lúc này mới tỉnh ngộ, thì ra đây chính là kĩ thuật đua xe của Du Thần Ích, căn bản mình chỉ được coi là đồ chơi của trẻ con, khiến hắn nhất thời cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Du Thần Ích lạnh lùng liếc hắn , cũng không nói gì, trực tiếp đẩy cửa xe đi xuống.

Lam Dật Thần thấy anh ta xuống xe cũng vội vàng theo xuống, lần này không quan trọng, lúc này thiếu chút nữa trái tim nhỏ bé của hắn đã nhảy ra khỏi lồng ngực rồi, “ Cậu...cậu...” hắn nhìn khung cảnh trước mắt, không nói nên lời, từ nhỏ tới lớn hắn không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ nhất là những thứ đồ trước mắt này.

84. Chương 84: Nhớ Nhung Vô Ích (1)

“ Tôi muốn yên lặng một chút!” Du Thần Ích nói xong liền đi thẳng về phía trước, Lam Dật Thần vốn định đi theo, nhưng mà nhìn anh ta một chút, lại nhìn những tấm bia mộ đằng kia, nhất thời rợn cả tóc gáy, lập tức mới từ bỏ ý niệm này, lấy tốc độ nhanh nhất chui vào trong xe, sau đó đóng chặt cửa xe lại.

Nhìn xuyên qua cửa sổ xe, nhìn thấy bóng dáng thon dài cô độc của Du Thần Ích từ từ biến mất ở giữa những ngôi mộ, sắc mặt đang sợ hãi của hắn trầm xuống.

Xem ra, tên này đối với người đàn bà kia hắn là vẫn còn nhớ mãi không quên!

Đã vậy, chuyện vừa xảy ra trong nhà là chuyện gì vậy?

Chuyện này có chút phức tạp, nhưng mà, hắn xưa nay ưa thích nhất vẫn là thăm dò tìm hiểu chuyện cơ mật, cho nên một ngày nào đó, nhất định hắn sẽ tra rõ.

Du Thần Ích từ từ đi trên con đường nhỏ giữa những hàng bia mộ, cuối cùng đi tới một ngôi mộ không tính là quá cũ, mới đứng lại. Trên bề mặt ngôi mộ, có tấm ảnh người phụ nữ họ Trương, trong hình, người phụ nữ cười rực rỡ như hoa, đó là một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp.

Du Thần Ích nhìn tấm hình trên bia, ánh mắt si mê, như không có gì có thể nói hết nỗi nhớ nhung trong lòng anh, cuối cùng loại nhớ nhung đó lại biến thành thống khổ. Anh nhìn người phụ nữ trong hình, nhẹ giọng nói: “Tình nhi, anh tới thăm em đây!”

Lần này, Lam Dật Thần cũng không đợi quá lâu, đã thấy Du Thần Ích đi ra. Mời các bạn sang web đọc nhé

Lam Dật Thần nhìn thấy Du Thần Ích, nhớ tới sự nguy hiểm trên đường vừa rồi, vội vàng đặt mông ngồi ở vị trí lái xe. Không phải đùa, nếu như lúc về lại để cho tên kia lái xe, thì e là cái mạng nhỏ của hắn 8 phần không thể bảo vệ được rồi.

Mỗi lần sau khi tới đây, người này giống như là phải chịu một loại kích thích vậy, liều mạng, ngay cả xe cũng có thể mở bay.

Du Thần Ích thấy Lam Dật Thần ngồi ở vị trí ghế lái, trực tiếp mở cửa xe bên ghế phụ ngồi xuống, trên mặt không hề có chút biểu tình nào.

Lam Dật Thần nhìn anh ta một cái, sau đó mới khởi động xe, trong lòng không khỏi có chút kì quái, tên này lần này lại không tranh lái xe với mình, lần này chắc hẳn bị đả kích không nhỏ đây, nói không chừng có liên quan tới người phụ nữ kia (Văn Hinh đấy, khổ chị người chết bao đời rồi còn điên, thằng này không gay hơi phí). Nhất thời, lòng hắn ngổn ngang trăm ngàn mối nghi ngờ, nhưng thấy sắc mặt âm trầm của Du Thần Ích, lời của hắn chưa nói ra miệng đã phải ngậm lại, tắc nghẽn ở cổ họng không nói được ra ngoài.

“Cũng đã ba năm rồi, cậu vẫn không quên được Tình nhi sao?” Lái xe được một đoạn, rốt cuộc hắn không nhịn được mà hỏi, nhưng lời nói vừa nói ra miệng, sắc mặt của Du Thần Ích đột nhiên biến đổi, khuôn mặt đang âm trầm càng thêm trầm xuống.

Thấy anh ta không nói lời nào, hắn mới tự nói: “thật ra thì sự kiện kia căn bản cũng không phải lỗi của cậu, cậu cũng không cần thiết phải để mãi trong lòng tới tận bây giờ, cậu...” hắn biết tâm tình của tên này không tốt, nên muốn an ủi một chút, nhưng lời vừa mới nói ra, lại bị Du Thần Ích lạnh lùng cắt đứt.

“Nếu như nếu đổi lại là cậu, cậu sẽ không động lòng chút nào sao?” gương mặt lạnh như băng của Du Thần Ích thoáng hiện lên vẻ thống khổ, “Người phụ nữ mà tôi sẽ bảo vệ cả đời, cuối cùng lại vì bảo vệ tôi mà chết, nếu như chuyện này xảy ra đối với cậu, chẳng lẽ cậu có thể giả bộ nhưng không có chuyện gì xảy ra sao?”

85. Chương 85: Nhớ Nhung Vô Ích! (2)

Anh chất vấn khiến Lam Dật Thần trầm mặc, mặc dù hắn chưa từng trải qua chuyện như vậy, nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được trong lòng bạn tốt của mình hẳn vô cùng thống khổ, đó là một loại tình cảm chân thành đau tới sống chết, hơn nữa còn có sự áy náy đối với cô ấy. Nỗi đau này, áy náy đó, không phải người bình thường có thể chịu đựng được.

Kế tiếp, hai người cũng không ai nói câu nào, cho đến khi xe dừng lại ở trước cửa nhà họ Du, Lam Dật Thần mới nghiêng đầu nói với Du Thần Ích: “trốn tránh cũng không giải quyết được vấn đề, tớ nghĩ Tình nhi ở trên trời có linh thiêng, nhất định cũng không hi vọng cậu thống khổ như vậy. Ban đầu cô ấy cứu cậu, chính là hi vọng cậu phải sống cho thật tốt, chỉ cần cậu sống tốt, dù có phải hi sinh mạng sống, cô ấy cũng cam tâm tình nguyện, cậu không nên phụ tình yêu của cô ấy đối với cậu.” Mời các bạn sang web . o r g đọc nhé

Đây là Lam Dật Thần lần đầu tiên dùng lời lẽ nghiêm túc nói chuyện với anh, Du Thần Ích sau khi nghe câu nói đầy quan tâm của hắn, trong lòng thấy cảm động. nhưng mà, nói anh không cần trốn tránh, anh cần trốn tránh cái gì đây?

Sau đó, anh nghiêng đầu nhìn về phía vườn hoa đại trạch, (cổng chính) , ở trong nhà này, ngoài hai người thân của anh, còn có một người phụ nữ mà anh không muốn nhìn thấy nhất .

Nghĩ đến người phụ nữ kia, ánh mắt anh trầm xuống, sau đó nói với Lam Dật Thần: “ Đi tới nhà cậu đi!” Chỉ cần một ngày người phụ nữ này còn ở trong nhà anh, anh cũng sẽ không bước vào nhà một bước.

“Cái gì?” Lam Dật Thần lập tức kinh hãi hô lên , ” không phải là đã tới nhà cậu rồi còn gì, cậu lại không vào, còn muốn tới nhà tớ?” Trong nhà tự nhiên thừa ra một người, khiến cho anh còn lòng dạ nào mà về nhà.

Du Thần Ích không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn hấn, nhìn chăm chăm khiến Lam Dật Thần rối cuộc cũng phải đầu hàng, “ được rồi, về nhà tớ!” hấn biết tính tình Du Thần Ích , cứ cho là hấn cự tuyệt không nổi tên này, chỉ cần tên này muốn làm gì, thì cũng mặc kệ người khác như thế nào cũng sẽ cố chấp thực hiện.

Diêu Phương để Văn Hinh nghỉ ngơi một ngày, đợi thân thể hồi phục lại sau mới tiếp tục làm việc. Vậy mà chờ hai ngày sau cô bắt đầu nhận lại công tác, quản gia Trần cũng không vừa mắt cô, nhưng mà Diêu Phương ra lệnh, nên an bài một đồng nghiệp vụ lớn cho cô, lượng công việc này so với bình thường thì lớn gấp ba, bốn lần. Mời các bạn sang web . o, r ,g đọc nhé

Hơn nữa, đi theo phía sau cô còn có hai vệ sĩ mặc áo đen đi theo canh chừng, bất cứ cô đi đâu, cũng sẽ đi theo sát cô. Kể cả cô đi phòng vệ sinh, hai người này cũng sẽ canh giữ bên ngoài phòng vệ sinh, một tắc cũng không rời.

Văn Hinh biết, nhất định là Diêu Phương sợ cô chạy trốn, cho nên mới thuê hai người kia tới canh chừng cô.

Nghĩ thế, cô không khỏi bật cười, cô hôm nay, đã trở thành người không có nhà để về nữa rồi, còn có thể chạy đi chỗ nào đây? Bà ấy căn bản không cần thiết phải làm như vậy.

Đang suy nghĩ, lại nghe thấy tiếng Quản gia Trần ở bên kia kêu lên: “ Văn Hinh, ra vườn hoa nhỏ cỏ dại đi!”

“Lập tức đi ngay!” Văn Hinh nhanh chóng làm hết công việc đang dang dở, sau đó cầm dụng cụ nhổ cỏ đi tới vườn hoa, mà quản gia Trần một mực đứng phía sau nhìn cô, như sợ hãi cô sẽ làm biếng vậy.

86. Chương 86: Ngã Từ Lầu Ba Xuống (1)

“ Lập tức đi ngay!” Văn Hinh nhanh chóng làm hết công việc đang dang dở, sau đó cầm dụng cụ nhổ cỏ đi tới vườn hoa, mà quản gia Trần một mực đứng phía sau nhìn cô, như sợ hãi cô sẽ làm biếng vậy.

Nhổ sạch hết cỏ, quản gia Trần lại bảo Văn Hinh đi rửa xe, rửa xe xong lại đi quét dọn vệ sinh cả tòa nhà, cả một ngày, cô thật sự kiệt sức rồi, buổi tối chỉ nằm xuống là có thể ngủ ngay lập tức.

Mỗi ngày đều làm công việc với cường độ cao như vậy, căn bản khiến cô không có thời gian mà suy nghĩ nhiều, nhưng cô cũng biết, Du Thần Ích đã mấy ngày chưa hề về nhà.

Mà lần này, Lạc Tình cũng không còn vì Du Thần Ích không về nhà mà gây khó dễ cho cô nữa, mặc dù sắc mặt cô ta vẫn còn hết sức oán hận nhưng mà cũng không làm gì hơn.

Văn Hinh biết, nhất định là Diêu Phương đã dặn dò cái gì, bằng không với tính tình của lạc Tình, chắc chắn sẽ sớm đem cái mạng nhỏ này của cô ra làm trò đùa.

Lần này, tuy là Lạc tình không gây trở ngại cô, nhưng lại tới phiên quản gia Trần. quản gia Trần tựa như có thù oán với cô vậy, mỗi ngày đều đi sau cô nhìn chăm chăm cô, có lúc cô mệt mỏi muốn nghỉ ngơi một chút lập tức lại bị bà ấy khiển trách, khiến ngày nào gân cốt cô cũng bị buộc chặt, không có chút thời gian thư giãn.

Hôm nay, quản gia Trần sai văn Hinh đi lên lầu ba lau sạch sẽ cửa sổ làm bằng thủy tinh , lau xong phải đợi bà ấy kiểm tra, nếu như có chỗ nào còn chưa sạch thì buổi trưa cũng không cần ăn cơm.

Văn Hinh quả thật hoài nghi có phải mình đang ở trong thời cổ đại, như là đầy tớ hoàn toàn không có bất cứ quyền lợi nào cả. Nhìn hai người áo đen sau lưng mình, cô cầm khăn lau từ từ đi lên lầu ba, lúc này cô cảm thấy thân thể mình căn bản đã không còn chút sức lực nào rồi.

Lầu ba cách mặt đất ít nhất mười mấy mét, mỗi lần lên lau cửa sổ lầu ba Văn Hinh đều phải cẩn thận hơn, chỉ sợ không cẩn thận một chút là bị ngã xuống. nếu như ngã xuống thì coi như không chết thì toàn thân cũng bị bại liệt, đến lúc đó thì sống cũng không bằng chết. còn nhiều truyện mới tại . o- r- g

Lầu ba có tất cả bốn năm phòng cả lớn lẫn nhỏ, cửa sổ có tổng cộng mười mấy cái. Trước mắt đã lai xong ba cánh cửa sổ, lúc Văn Hinh đang lau một cửa sổ ở ban công phòng khách thì nhìn thấy quản gia Trần đang đứng dưới nhìn chăm chăm cô, cô một hồi choáng váng, cánh tay đang cầm chặt cửa sổ liền buông ra, sau đó cả thân thể tức khắc té xuống trong sự kinh hãi của quản gia Trần.

Văn Hinh lập tức được đưa vào bệnh viện, Diêu Phương sau khi biết tin Văn Hinh bị ngã từ lầu ba xuống bây giờ đã đưa vào bệnh viện, thất kinh, lập tức chạy vào bệnh viện, nóng lòng day dứt. Bà nên biết, trong bụng Văn Hinh lúc này có thể có đứa bé của nhà họ Du, nếu như đúng thế, cô lại bị ngã như thế này, vậy thì phải làm thế nào?

Hiện tại bà đột nhiên cảm thấy hối hận vì đã bắt cô ngày nào cũng phải làm nhiều việc như vậy, quản gia Trần giao cho Văn Hinh nhiều việc như vậy hoàn toàn là chủ ý của bà.

Mà bà vẫn cho rằng Văn Hinh ngày nào cũng làm nhiều việc như vậy, là để cho cô không suy nghĩ nhiều, sau khi xảy ra chuyện như vậy, là người bình thường rất dễ có hành động cực đoan. Bà không muốn để cô suy nghĩ nhiều nên mới đem công việc làm tê dại thần kinh của cô, để cho cô không có thời gian mà suy nghĩ tới những thứ ngổn ngang kia.

Nhưng bà cũng không ngờ, làm như vậy là hại cô!

87. Chương 87: Ngã Từ Trên Lầu Ba Xuống ! (2)

Bên trong phòng cấp cứu, các bác sĩ đang làm kiểm tra toàn bộ cho Văn Hinh, ngoại trừ não có chút chấn động nhỏ , còn lại cũng không có gì đáng ngại. Tất cả các bác sĩ làm kiểm tra cho Văn Hinh đều cảm thấy may mắn thay cho ô, ngã từ trên cao như vậy, mà chỉ bị chấn động não nhẹ, điều này đã là điều vô cùng hạnh phúc và may mắn rồi.

Nhưng mà, có một người, vẫn luôn nhìn chăm chăm gương mặt của Văn Hinh, trên mặt không có lấy một tia cao hứng, ngược lại còn lộ ra vẻ mặt khác thường. Một y tá trong đám y tá làm nhiệm vụ phát hiện thấy anh có điều gì không đúng, vì vậy mới đi tới hỏi: “ bác sĩ Lăng, anh làm sao vậy? Sao lại không hề cao hứng như vậy?”

Trong bệnh viện này, bác sĩ Lăng là bác sĩ khoa nội xuất sắc nhất- Lăng Hạo Hiên, tuổi còn trẻ mà đã lấy được học vị bác sĩ, hơn nữa còn có rất nhiều nghiên cứu khoa học được đăng trên báo y học, năng lực của anh được rất nhiều chuyên gia trong và ngoài nước công nhận và sử dụng thí nghiệm lâm sàng dựa trên các nghiên cứu của anh, có thể nói anh là một nhân tài có tiền đồ sáng lạn.

Hơn nữa bản thân Lăng Hạo Hiên cũng đối đãi rất thân thiện với người khác, đối với bệnh nhân lại càng thêm cẩn thận, tỉ mỉ chăm sóc, rất nhiều bệnh nhân thích anh, thậm chí tới bệnh viện khám đều muốn chỉ định anh khám bệnh.

Không chỉ có như thế, anh hiện tại vẫn độc thân, nên đám y tá trong bệnh viện đều thầm mến anh, có người gan lớn đã từng thổ lộ với anh, muốn kết giao bằng hữu với anh, nhưng đều bị anh khéo léo từ chối, còn nói đã có người trong lòng.

Điều này làm cho tất cả mọi người thất vọng đồng thời lại cảm thấy vô cùng tò mò,

Cô gái có thể Chiếm được trái tim của một người xuất sắc như thế đến tột cùng là người như thế nào, mọi người đều mong muốn được gặp cô gái này một lần. nhưng mà cho tới tận bây giờ, cũng chỉ nghe nói, cũng chưa gặp bất kì người nào khác lạ. Điều này khiến cho vài người hoài nghi, đây chỉ là cái cớ để anh cự tuyệt thôi. Cứ như vậy, những người thầm mến anh lại tiếp tục rục rịch quanh anh, đều mơ tưởng có thể chới được con ngựa đen (hắc mã) này.

Lúc này, một y tá vốn thầm mến Lăng Hạo Hiên đang đứng trước mặt anh, cố ý giả vờ ra vẻ quan tâm anh, sau đó đưa tay ra muốn nắm lấy tay của anh, nhưng rất nhanh bị anh tránh ra.

“Tôi không sao, các người cũng đi ra ngoài đi!” Sắc mặt Lăng Hạo Hiên đột nhiên trầm xuống, cô y tá đó chưa bao giờ thấy sắc mặt dọa người của Lăng hạo Hiên như vậy, sắc mặt khê biến đổi, lập tức cùng mấy y tá khác đi ra ngoài.

Chờ tất cả mọi người rời đi, Lăng Hạo Hiên mới chậm rãi đi tới giường bệnh, nhìn Văn Hinh vẫn đang hôn mê bất tỉnh, nhìn vẻ mặt gầy gò tiêu tụy của cô, sắc mặt cô tái nhợt khiến tim anh đau nhói.

Tại sao lại biến thành như vậy?

Trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh của cô trước kia, bộ dáng nghịch ngợm, cô của lúc đó lúc nào cũng mang thần thái phấn khởi, tinh lực dồi dào, hấp dẫn ánh mắt của anh. Từ nhỏ tới lớn, tầm mắt của anh đều chỉ vây quanh cô, trong mắt anh hoàn toàn chỉ có một mình cô, không hề có chỗ cho bất kì ai khác.

88. Chương 88: Ngã Từ Trên Lầu Ba Xuống (3)

Trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh của cô trước kia, bộ dáng nghịch ngợm, cô của lúc đó lúc nào cũng mang thần thái phấn khởi, tinh lực dồi dào, hấp dẫn ánh mắt của anh. Từ nhỏ tới lớn, tầm mắt của anh đều chỉ vây quanh cô, trong mắt anh hoàn toàn chỉ có một mình cô, không hề có chỗ cho bất kì ai khác.

Khi đó cô tựa như ánh trăng trên bầu trời, vô vàn ngôi sao tỏa sáng xung quanh cô, trong đó rất nhiều người còn có điều kiện xuất sắc (ý nói nhiều người theo đuổi). Anh biết bằng điều kiện của mình không xứng đáng với cô, cho nên chỉ có thể lặng lẽ đứng nhìn cô từ phía xa, thấy cô cười trái tim anh cũng thấy vui vẻ, nhìn cô khóc anh cũng vô cùng khổ sở.

Cuối cùng anh sẽ vẫn đứng ở một nơi mà khi cô quay người lại có thể nhìn thấy nơi anh đứng, từ từ, bọn họ trở thành bằng hữu tốt nhất. Có lúc cô sẽ đem những gì cất giấu trong lòng mình nói với anh, hoàn toàn coi anh như tri kỉ của mình. Điều này khiến anh cảm thấy vô cùng vui vẻ, anh cũng rất thỏa mãn, anh vẫn luôn hi vọng cô có thể vĩnh viễn vui vẻ, có thể hạnh phúc.

Nhưng hôm nay khi thấy cô được đưa vào bệnh viện, vừa nhìn thấy cô, lúc ấy cả người anh liền ngẩn ngơ.

Đây chính là Văn Hinh chới lợi đó sao, chỉ mới không gặp nhau hai tháng, cô đã gầy như vậy, cơ hồ chỉ còn da bọc xương thôi, khiến cho lòng anh như bị người khác cầm dao dót từng khúc thịt vậy, đó chính là tình yêu.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao cô lại biến thành như vậy?

Lúc này, trong lòng của anh có thật nhiều nghi vấn muốn hỏi rõ ràng, nhưng khi nhìn bộ dạng đang hôn mê bất tỉnh của Văn Hinh, anh không khỏi lại thêm đau lòng, định đợi cô tỉnh lại mới hỏi cho rõ ràng.

Văn Hinh tỉnh lại đã là trưa ngày hôm sau , vừa mở mắt, đã thấy ngay một bác sĩ mặc áo blouse trắng ngồi ở đầu giường đang nhìn cô. Trong lòng cô còn đang nghi hoặc, nhưng khi nhìn thấy rõ diện mạo của người bác sĩ kia, nghi ngờ trên khuôn mặt cô liền biến thành kinh ngạc.

“Hạo Hiên?” Cô lên tiếng, bọn họ cứ nhiên lại đưa cô tới bệnh viện mà Hạo Hiên làm việc, lần này thì tốt rồi, chuyện kể tiếp khẳng định không tránh được một trận trách mắng rồi.

Quả nhiên, Lăng Hạo Hiên thấy Văn Hinh tỉnh lại, trên mặt đầu tiên vui mừng, nhưng ngay sau đó lại tối sầm mặt trầm giọng hỏi cô:

“ Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tại sao cậu lại biến thành cái bộ dạng này?”

“Thật ra thì cũng không có gì, tớ chỉ bị ngã từ trên lầu ba xuống mà thôi.” Văn Hinh cười cười, muốn nói dối để vượt qua sự kiểm tra của anh, cô không muốn cho anh biết những gì cô đã từng trải qua trong khoảng thời gian này.

” Chỉ ngã từ lầu ba xuống mà thôi?” Lăng Hạo Hiên nghe thấy cô nói vậy lập tức cất cao âm điệu, có chút tức giận không thể xoa dịu mà nói :

“ Cậu có biết không, lần này coi như mạng của cậu lớn, nếu đổi lại là người khác, có lẽ đã sớm bị té chết rồi!”

”Mọi người không phải vẫn thường hay nói đại nạn không chết thì sau này ắt sẽ có phúc nha, lần này đại nạn không chết, nói không chừng có chuyện tốt còn đang chờ tớ sau này đấy. “ Văn Hinh nghịch ngợm đùa nói, đổi lại là cái liếc mắt của Lăng hạo Hiên.

” Cậu hãy nói rõ cho tớ biết, tại sao cậu lại bị ngã từ lầu ba xuống? còn nữa, ngoài kia xảy ra chuyện gì? Tại sao cậu bị đưa vào bệnh viện mà mẹ của tổng giám đốc tập đoàn Overlord lại chạy tới đây thăm cậu? những thứ này, cậu tốt nhất nói cho rõ ràng, nếu không tớ sẽ để nữ y tá thực tập tới tiêm cho cậu!” Lăng hạo Hiên uy hiếp cô, anh biết từ nhỏ tới lớn, Văn Hinh không sợ trời không sợ đất chỉ sợ nhất là bị tiêm. Mỗi lần bị ốm, cô tình nguyện chịu khổ uống thuốc cũng nhất định không chịu tiêm.

89. Chương 89: Ngã Từ Trên Lầu Ba Xuống (4)

“ Cậu dám!” Văn Hinh trừng mắt nhìn anh, sau đó muốn chống người ngồi dậy. Lăng Hạo Hiên thấy thế, vội vàng tiến lên đỡ cô ngồi dậy lấy gối kê ở đầu giường để cho cô tựa vào, khiến cô thoải mái một chút.

Chờ làm xong tất cả mọi việc, anh mới từ từ nói cô:

“ Cậu nhìn xem mình có dám không? Cậu đừng quên, mình là bác sĩ ở đây, mà cậu là bệnh nhân, bệnh nhân thì phải nghe lời bác sĩ, không được phản kháng!”

Văn hinh vẫn nhìn anh chằm chằm, cũng không nói chuyện. Lăng Hạo hiên thấy thế, mới thay đổi sách lược, anh ngồi bên giường của cô, dịu dàng mà hỏi :

“ Nói cho tớ biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, được không? Cậu có biết cậu như vậy tớ lo lắng như thế nào không, lúc tớ biết cậu ngã từ trên lầu ba xuống, tớ kém chút nữa đã hồn bay phách tán rồi. nếu như cậu thực sự có chuyện gì, hãy giống như trước kia nói cho tớ biết, nếu có thể giúp gì cho cậu, tớ nhất định sẽ giúp cậu, nói cho tớ biết, được không?”

Anh dịu dàng lại lộ ra tràn ngập sự quan tâm, khiến trong lòng Văn Hinh tràn đầy cảm động, lỗ mũi bỗng chua xót, suýt chút nữa rơi lệ rồi.

“Thế nào?” Thấy bộ dạng Văn hinh như là phải chịu vô số thống khổ cùng uất ức, Lăng Hạo Hiên càng thêm gấp gáp và lo lắng, càng thêm khẳng định , cô nhất định đã phải chịu đựng chuyện gì đó mà anh không biết.

Sự dịu dàng của anh, sự quan tâm của anh, khiến Văn Hinh không khỏi nghĩ tới những gì mình đã phải trải qua mấy ngày nay cùng đủ loại uất ức đè nén trong lòng. Rốt cuộc, cô cũng không nhịn được những bi thương trong lòng, nước mắt không chút kiêng kị nào mà trào ra khỏi hốc mắt.

Lăng Hạo Hiên thấy cô rơi nước mắt, càng thêm đau lòng, vì vậy mới đưa tay nhẹ nhàng kéo cô vào lòng ngực của mình, nhẹ giọng an ủi:

“ Có bao nhiêu uất ức hãy cứ khóc lớn lên, khóc xong rồi, sẽ khá hơn chút ít!”

Từ nhỏ đến lớn, cô vẫn luôn kiên cường như vậy, bất kể gặp phải chuyện gì, đều chỉ khẽ cắn răng chịu đựng. Lần đầu tiên và cũng là lần duy nhất anh thấy cô khóc, là thời điểm cô bị cha mình vứt bỏ, nhưng cho dù là lần đầu tiên, anh cũng không thấy cô khóc thương tâm như lúc này.

Anh đoán, chuyện này, đã gây cho cô đả kích vô cùng lớn, tới mức khiến một người kiên cường như cô cũng không muốn thừa nhận.

Văn hình nằm trong lòng ngực Lăng Hạo Hiên cứ thế mà khóc, giống như muốn đem tất cả đè nén trong lòng, những uất ức tủi nhục phát tiết hết thảy ra ngoài vậy. ngày đó, khi biết mình được cha nhận nuôi, cô không khóc. Khi đó cô cho rằng nước mắt trong cô đã cạn kiệt, cũng không thể khóc nổi, không hề nghĩ tới, chỉ nghe Lăng Hạo Hiên nói mấy câu, lại gợi lại bao nhiêu thống khổ trong cô, khiến cô khóc tới toàn thân bất lực.

Lòng ngực người đàn ông này thực ảm áp, khiến cho người ta cảm thấy an tâm, tựa như là có ma lực có thể trấn an lòng người vậy.

Dần dần, nước mắt của cô rốt cuộc cũng ngừng rơi, cô thầm thề trong lòng, đây sẽ là lần cuối cùng cô khóc. Về sau, cô tuyệt đối sẽ không rơi nước mắt vì bất cứ kẻ nào nữa.

(chị quá kiên cường=== em thích)

Chờ Văn Hình ngưng khóc, Lăng Hạo Hiên mới nhẹ nhàng hỏi:

: Nói ình biết, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, được không?”

90. Chương 90: Ngã Từ Trên Lầu Ba Xuống ! (5)

Chờ Văn Hình ngưng khóc, Lăng Hạo Hiên mới nhẹ nhàng hỏi:

: Nói ình biết, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, được không?”

Lúc này, Văn Hình đột nhiên cúi thấp đầu xuống, trầm mặc, một lúc lâu sau cũng không nói gì.

Lúc Lăng Hạo Hiên sắp không nhìn được, đột nhiên cô mới sâu kín mở miệng nói:

“Mấy tháng trước, mẹ kế tố vì thua bạc, không chỉ khiến toàn bộ tài sản nhà tớ bị mất, mà còn dùng danh nghĩa công ty để vay năm trăm vạn với lãi suất cao, sau đó cuốn gói bỏ trốn...”

Cô lẳng lặng nói xong, Lăng Hạo Hiên cũng chỉ im lặng lắng nghe, cho tới khi Văn Hình đem toàn bộ chân tướng sự việc nói rõ, đầu tiên anh lộ ra vẻ mặt không thể tin được, sau đó lại tức giận tới tím mặt, nhìn chằm chằm vào Văn Hình mắng:

“Cho nên cậu vì năm trăm vạn này mà tình nguyện tới nhà họ Du làm người thay thế (để thuê), cũng không muốn đến tìm tớ, đúng không?” Anh tức giận, tức giận nhà cô đã xảy ra chuyện lớn như vậy, mà cô một tiếng cũng không hề nói với anh, lại một thân một mình gánh chịu.

Anh vừa tức giận lại đồng thời vô cùng đau lòng. Năm trăm vạn, khoản nợ thật không hề nhỏ, anh có thể tưởng tượng được, khi cô đồng ý kí hiệp nghị làm người thay thế này trong lòng cô đã giãy dụa thống khổ như thế nào.

Cho tới nay, nàng đều là một Văn Hình kiêu ngạo, giống như nàng công chúa đứng trên bục cao nhìn xuống. hôm nay, bởi vì khoản nợ năm trăm vạn mà bị người khác tùy ý vũ nhục, chà đạp, đối với cô mà nói, có biết bao đả kích.

“Trước kia cậu đã giúp tớ nhiều như vậy rồi, lần này tớ không muốn gây phiền toái cho cậu nữa!” Văn Hình cúi đầu nhẹ nhàng nói, không phải không từng nghĩ tới nhờ anh giúp một tay, nhưng mà đây là năm trăm vạn nha, mà anh chỉ là một bác sĩ nhỏ bé ở bệnh viện, mặc dù có chút thành tích, nhưng mà với tình trạng trước mắt của anh, nhất định cũng sẽ không gánh vác nổi khoản nợ này.

Nhưng cô biết, nếu như cô nhờ anh giúp một tay, anh cho dù có phải dốc hết tất cả cũng phải giúp cô. Mà lúc trước anh đã giúp cô nhiều lần rồi, cô đã thiếu anh vô số nhân tình, bây giờ cô thật sự không muốn gây phiền toái cho anh nữa.

“Cậu ——” Lăng Hạo hiên bị cô nói một câu “ Tớ không muốn gây phiền toái cho cậu nữa!” khiến cho tức chết, tức giận chất vấn cô:

“ Cậu có còn coi tớ là bạn của cậu nữa không?”

“Tớ ——” Văn Hinh còn muốn giải thích cái gì, lúc này, cửa phòng bệnh đột nhiên bị đẩy ra, Diêu Phương và Lạc Tình đi vào.

Đã từng gặp hai người này, Lăng Hạo hiên lập tức thu hồi tâm tình của mình, gương mặt trở lại dịu dàng như ngọc lại lần nữa nở nụ cười, hướng Diêu Phương gật đầu chào hỏi, sau đó đi ra khỏi phòng bệnh.

Đợi Lăng Hạo hiên đi rồi, Diêu Phương mới đi tới trước giường bệnh của Văn Hinh, nhìn sắc mặt của cô vẫn tái nhợt như cũ, mới nhân nhạ hỏi:

“ Thế nào rồi, có khá hơn chút nào không?” Lạnh lùng với người khác đã sớm thành thói quen của bà, đây coi như là một lời thăm hỏi quan tâm, từ trong miệng bà thốt ra cũng biến thành lạnh nhạt .

” Bác xem vừa rồi cô ta còn có tinh thần liếc mắt đưa tình với bác sĩ, làm sao có chuyện gì được?” Lạc Tình một bên chửi bới nói, khuôn mặt tỏ vẻ khinh thường.

“ Cháu câm miệng cho bác!” Diêu phương trách mắng Lạc Tình, còn hung hăng trợn mắt nhìn Lạc Tình một cái, lạc Tình lập tức ngậm miệng lại.

91. Chương 91: Ngã Từ Trên Lầu Ba Xuống (6)

Văn Hinh chỉ thần nhiên nhìn Lạc Tình, sau đó nói với Diêu Phương:

“ Tôi đã không có việc gì nữa rồi, bác sĩ nói tôi còn phải nằm viện quan sát thêm mấy ngày, chờ kiểm tra xác định không còn vấn đề gì nữa là có thể xuất viện. Nếu như có thể lựa chọn, cô tình nguyện vĩnh viễn nằm viện. Đối với căn phòng lớn nhà họ Du kia, đối với mấy người ở cái nhà đó, cô thật mong muốn không có bất kì tiếp xúc nào nữa. Đặc biệt là người đàn ông kia, không chỉ có anh ta không muốn gặp lại cô, mà cô cũng mong muốn không bao giờ gặp lại anh ta.

Nhưng hôm nay, cô đã không còn lựa chọn nào khác, cô đã sớm bị cha nuôi cô bán cho nhà họ Du rồi. Trừ phi cô kiếm đủ sáu trăm vạn , trả sạch các khoản nợ mà cô thiếu nhà họ Du, bản thân cô mới có được tự do. Chỉ dựa vào việc cô làm người giúp việc bây giờ lại không có lương, coi như cô nửa đời sau làm người giúp việc, cũng không kiếm được sáu trăm vạn.

Cho nên, cho dù là không nguyện ý, cô vẫn còn phải trở về nơi đó.

Nghe thấy cô nói như vậy, Diêu Phương rất cuộc có chút yên lòng, vì vậy mới nói:

“ Như vậy thì tốt rồi, vậy thì cô nghỉ ngơi cho thật tốt, buổi tối tôi sẽ cho dì Lý tới chăm sóc cho cô.”

Nói xong, bà liền quay đầu chuẩn bị rời đi.

“Hừ!” Lạc Tình uẩn hận trợn mắt nhìn Văn Hinh, sau đó cũng cùng Diêu Phương đi khỏi bệnh viện.

Sau khi tất cả mọi người đi rồi, trong phòng bệnh yên tĩnh, Văn Hinh nhìn cánh cửa đã khép chặt, thật lâu ánh mắt cô mới di chuyển , sau đó cô nghiêng đầu nhìn về phía cửa sổ.

Ngoài cửa sổ có một cây ngô đồng cao lớn, đón lấy phần lớn ánh sáng mặt trời bên ngoài, chỉ còn lại vài ánh mặt trời xuyên qua tầng lá xanh chiếu vào trong phòng, ánh vàng rọi sáng xuống mặt đất.

Trên cây, mấy chú chim nhỏ đang nhảy nhót từ trên cành cây xuống dưới, vui sướng kêu khóc, chọc cho đồng bạn đua nhau bay tới.

Văn Hinh nhìn bên ngoài, mới phát hiện, bất tri bất giác nhận ra thắm thoát trời đã vào hè. Ban đầu khi cô vừa bước chân vào nhà họ Du, mới là mùa xuân, chỉ trong nháy mắt, thời gian thắm thoát trôi qua, bây giờ đã qua gần ba tháng.

Ba tháng, đủ để cô từ thiên đường ngã xuống địa ngục, rồi lại từ địa ngục hung hăng ngã vào vực sâu không đáy, từ đó cuộc đời của cô, chỉ còn có bóng đen làm bạn.

Nghĩ như vậy, trong đầu cô không khỏi hiện lên một gương mặt dị thường quen thuộc, gương mặt này vô cùng tuần mỹ, khiến cho người ta không thể không động lòng, khó có thể quên được. Nhưng mà trên khuôn mặt ấy, chỉ thấy sự lạnh lùng, vô tình và tàn nhẫn, hơn nữa người đó đang dùng ánh mắt cực kì khinh bỉ nhìn cô, khiến lòng cô trong chốc lát trở nên đau xót.

Du Thần Ích!

Cô nghĩ, cô sẽ nhớ anh ta cả đời, đời này không quên được anh ta đã mang tới cho cô sỉ nhục cùng đau đớn như thế nào.

Lăng Hạo Hiên quay lại phòng làm việc của mình, vẫn nhúu chặt chân mày. Trong chốc lát, anh giống như là quyết định làm việc gì đó, đột nhiên cầm điện thoại trên bàn lên bấm số.

“Uy?” Điện thoại được kết nối, thấy đầu dây bên kia truyền đến một thanh âm lười biếng lại vô cùng hấp dẫn.

92. Chương 92: Vì Yêu Nên Giao Dịch! (1)

Lăng Hạo Hiên cầm điện thoại lên, tay anh nín chặt điện thoại, sau đó mới hít thật sâu nói:

“Tề tiên sinh, xin chào, tôi là Lăng Hạo Hiên ở bệnh viện trung ương (ở đây là bệnh viện nhân dân ta nghĩ là giống như trung ương bên mình, có gì sai sót sẽ sửa lại sau nhé), tôi muốn nói chuyện với anh một chút.”

Đầu dây bên kia trầm mặc một hồi, đột nhiên một tiếng cười khẽ vang lên, sau đó nói:

“Thì ra là Lăng tiên sinh, thế nào, đã quyết định chưa?”

“Ngày mai anh có thời gian không, tôi muốn nói chuyện qua với anh về chuyện hiệp ước.”

Lăng Hạo Hiên trầm tĩnh (trầm ổn, bình tĩnh) nói, hiện tại anh có chút hối hận, nếu như ban đầu anh sớm đồng ý yêu cầu của đối phương, nói không chừng bây giờ đã có thể ngay lập tức cứu Văn Hinh ra khỏi chảo lửa nóng rồi.

“Tốt, trưa mai đi, tôi ở công ty chờ anh.” Đối phương nói xong liền cúp điện thoại, không cho Lăng Hạo Hiên thêm bất kỳ cơ hội mở miệng nào nữa.

Lăng Hạo Hiên nắm chặt điện thoại, một lúc lâu sau mới để xuống.

Buổi tối, dì Lý mang hai hộp cơm tối, một hộp đựng thức ăn còn hộp kia đựng cháo gà. Nhìn thấy Văn Hinh, dì Lý thiếu chút nữa đã khóc lên. Văn Hinh thấy thế, cười an ủi bà,

“Dì Lý, cháu bây giờ đã không sao nữa rồi, thật đấy, bác không cần lo lắng cha cháu.”

Có lẽ, ở trên đời này, chỉ có Lăng Hạo Hiên và dì Lý là chân chính quan tâm cô.

Ai ngờ, lời cô nói còn chưa dứt, dì Lý sau khi nhìn thấy cô có ý giả bộ kiên cường thì nước mắt liền mãnh liệt rơi xuống,

“Thật là đứa bé có số khổ!”

Bà ôm thật chặt Văn Hinh vào lòng, đau lòng rơi lệ.

Khi bà nghe nói Văn Hình bị ngã từ trên lầu ba xuống, lúc ấy đã bị hù dọa cho vô cùng bối rối, cho rằng lần này nhất định là chạy trời vẫn không tránh không khỏi nắng rồi, cả ngày bà lo lắng cho cô. Nhưng sau khi nghe quần gia Trần nói cô không sao, chỉ là não có chút chấn động nhỏ, lòng bà mới dịu đi một chút.

Nằm trong lòng dì Lý, Văn Hình đột nhiên cảm nhận được một loại cảm giác vô cùng ấm áp, loại cảm giác này, khi cô còn nhỏ, cô có thể cảm thụ được ở mẹ của cô.

Cô hiểu, Dì Lý là chân chính quan tâm cô, giống như cô là con gái của bà vậy, trong lòng cô nhất thời cảm động .

Dì Lý thúc giục khiến Văn Hình một mình ăn sạch sẽ tất cả thức ăn, thấy cô ăn hết tất cả, dì Lý mới mỉm cười vui vẻ.

“ Ngày mai ta lại làm cho cháu đồ ăn ngon, cháu xem cháu bây giờ gầy gò như vậy, một trận gió cũng có thể thổi bay.”

Nhớ tới bộ dạng Văn Hình lúc mới đến nhà họ Du, so với hiện tại, quả thật là hai người khác nhau, trong lòng bà cảm thấy đau lòng. truyện mới nhất chỉ có tại .

Văn Hình cười nói:

” Đồ ăn do dì Lý làm có mùi vị của mẹ nấu, nếu như mà ngày ngày nằm viện ngày nào cũng được ăn đồ do dì làm, đảm bảo không quá một tháng, cháu sẽ biến thành heo mất.”

“ Phải thui cái miệng, cái gì mà ngày ngày nằm viện, toàn nói diêm xấu thôi à.”

Dì Lý trừng mắt nhìn cô, ra bộ đang rất tức giận.

“ Ai muốn biến thành heo?”

Đúng lúc ấy, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Lăng Hạo Hiên cùng một y tá đi vào, trên mặt nở nụ cười ôn hòa.

93. Chương 93: Vì Yêu Nên Giao Dịch! (2)

“ Ai muốn biến thành heo?”

Đúng lúc ấy, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, Lăng Hạo Hiên cùng một y tá đi vào, trên mặt nở nụ cười ôn hòa.

Thấy Lăng Hạo Hiên, dì Lý lập tức đứng dậy nghênh đón, nhiệt tình nói:

“ Cậu chính là bác sĩ Lăng? Mấy ngày nay Văn Hình nhà chúng tôi phải phiền cậu chăm sóc rồi!”

Lăng Hạo hiên nghe được lời của bà, sửng sốt, Văn Hình nhà chúng tôi? Trong lòng anh tràn đầy nghi hoặc, anh quay về phía giường bệnh nhìn Văn Hình , dùng ánh mắt như muốn hỏi cô đây là chuyện gì xảy ra.

Văn Hình khẽ nhún vai, ý muốn nói mình cũng không biết. Nhưng Lăng Hạo Hiên lại thấy trên gương mặt cô xuất hiện một nụ cười vui vẻ, đó là nụ cười phát ra từ nội tâm của cô, bất giác khóe miệng anh cũng cười theo.

” Đây chính là những việc chúng tôi phải làm!”

Anh cười nói với dì Lý, anh biết dì Lý chính là người của nhà họ Du, kể từ khi biết chuyện của Văn Hình, anh đối với người nhà họ Du đều cực kì chán ghét. Nhưng anh vẫn cảm nhận được sự quan tâm của dì Lý đối với Văn Hình, cho nên cũng không bày tỏ ra mặt sự khó chịu đối với dì Lý.

Anh đi tới cạnh giường bệnh, nhìn Văn Hình vẫn đang nở nụ cười, trong mắt đột nhiên xẹt qua một tia giảo hoạt, anh cười xấu xa, nói với Văn Hình:

“ Văn tiểu thư, đã tới giờ tiêm thuốc rồi, đây là y tá thực tập mới tới bệnh viện của chúng tôi, gọi là y tá Lăng, về sau cô ấy sẽ đặc biệt phụ trách việc tiêm thuốc cho cô.”

Văn hình vừa nghe nói tới tiêm thuốc, sắc mặt cô lập tức thay đổi, cô lúc này mới để ý tới người gọi là y tá Lăng, trong tay cô ta bưng một cái khay, trên đó có ống tiêm cùng dụng cụ y học.

Lúc này, Tiểu Lăng cũng đã tiến tới trước giường bệnh của Văn Hình, nở nụ cười hết sức ngọt ngào đáng yêu với cô, cô y tá tự giới thiệu:

“ Xin chào, em tên là tiểu Lăng, bác sĩ Lăng đã phân phó từ nay về sau em sẽ đặc biệt phục trách việc kiểm tra hàng ngày cho chị.”

Cô nói xong, đột nhiên nghĩ tới cái gì, nghiêng đầu nhìn Lăng Hạo Hiên, kinh ngạc nói:

“ Bác sĩ Lăng, thì ra chúng ta cùng họ, thật là tốt nha.”

Nghe vậy, Lăng Hạo Hiên kém chút nữa muốn bỏ đầu của nha đầu này, nha đầu này đi theo anh đã ba bốn ngày, phía sau lúc nào cũng bác sĩ Lăng, bác sĩ Lăng, thì ra đến bây giờ mới nhớ ra là bọn họ cùng họ, thật là bội phục cô.

Văn hình thấy thế, lập tức bật cười, Lăng Hạo Hiên bắt gặp cô cười, lập tức nói với Tiểu Lăng:

“ Nhanh tiêm thuốc cho Văn tiểu thư đi, sau đó còn phải đi tới các phòng bệnh khác.”

“Vâng” Tiểu Lăng lập tức gật đầu, đem cái khay cầm trong tay đặt trên tủ ở đầu giường, sau đó vô cùng nghiêm túc nói với Văn Hình:

“ Văn tiểu thư, mời chị cởi quần ra ạ.”

Một bên Lăng Hạo Hiên nghe xong, kém chút nữa muốn gõ vào đầu cô này một cái, y tá như cô lại ăn nói như vậy.

Anh vừa định mở miệng nói gì đó với Tiểu Lăng, lại nghe thấy Văn Hình nói với mình:

“ Tôi không bị bệnh gì, tại sao lại phải tiêm thuốc?”

Cái này nhất định là Lăng Hạo Hiên cố ý, nhất định là cố ý.

“ Tôi là bác sĩ ở đây, tôi nói tiêm thuốc thì chính là tiêm thuốc,”

Lăng Hạo Hiên thấy Văn Hình nhú mày, trên mặt anh lộ ra nụ cười xấu xa.

Văn hình nhìn thấy thế, lập tức khẳng định Lăng Hạo Hiên đang cố ý đùa bỡn cô, tức giận mắng lên:

“Lăng Hạo Hiên, cái tên lừa gạt này, ta đã kể hết mọi chuyện cho người, người tại sao còn bắt ta tiêm thuốc? hơn nữa, còn để y tá thực tập đến tiêm cho ta, nhất định là người cố ý muốn ta chết có phải không?”

94. Chương 94: Vì Yêu Nên Giao Dịch! (3)

Tiểu Lăng đứng một chỗ nghe Văn Hình và dì Lý nói chuyện..., nhìn biểu tình của cô đầy mê hoặc thêm chút khó hiểu nhìn Văn Hình và Lăng Hạo Hiên, trong lòng sinh ra một điểm nghi vấn.

“ Văn tiểu thư, chị biết bác sĩ Lăng của chúng tôi ư?” Tiểu Lăng không nhịn được tò mò mở miệng hỏi Văn Hình.

Văn hình nhìn Lăng Hạo Hiên một cái, sau đó hừ một tiếng, nói:

“ Tôi với cậu ấy là bạn từ tiểu học cho đến khi vào đại học, từng ấy năm chúng tôi đều học cùng lớp, cô nói xem tôi có biết cậu ấy hay không?”

“Oa!” Tiểu Lăng nghe thấy cô nói , lập tức tỏ vẻ hưng phấn, hai mắt tỏa sáng ,

“ Vậy chị nhất định biết bác sĩ Lăng bạn rất nhiều việc, chị có biết bác sĩ lăng anh ấy...”

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyện..o.r,,g..

“Tiểu Lăng, cô làm việc hay là tới đây nói chuyện bát quái?” Lăng Hạo Hiên đột nhiên xụ mặt xuống, khiến Tiểu lăng lập tức ngậm miệng lại.

Tiểu Lăng liếc mắt nhìn sắc mặt Lăng Hạo Hiên hết sức dọa người, nghĩ bụng thì ra là một người vẫn khiêm tốn như bác sĩ Lăng mà nổi giận, bộ dạng cũng dọa người như vậy, lúc này cô cũng không dám nói gì nữa.

“Văn tiểu thư, chúng ta tiêm thuốc thôi.” Cô nói xong liền cầm cái kim tiêm lên, hút thuốc nước, thử lại xem kim tiêm có thông hay không. Động tác nhìn vô cùng chuyên nghiệp, không hề tỏ ra là một y tá mới vào nghề. Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyện..o.r.,g..

Văn hình vừa nhìn thấy kim tiêm liền sợ hãi, cô quay đầu lại nhìn chằm chằm Lăng Hạo Hiên, ương bướng nói:

“ Tôi không có bệnh, tôi không muốn tiêm thuốc!”

Lúc này, dì Lý đi tới bên cạnh khuyên nhủ:

“ Văn Hình à, chịu khó tiêm thuốc đi, bác sĩ Lăng cũng chỉ vì muốn tốt cho cháu thôi.”

“ Cậu ta nhất định là cố ý trả thù cháu!”

Văn Hình vẫn như cũ không chịu tiêm thuốc, cuối cùng phải nhờ dì Lý và Tiểu Lăng hợp lực lại, Tiểu Lăng rất cuộc cũng thành công tiêm thuốc xong cho Văn Hình.

Văn hình uẩn huẩn nhìn chằm chằm Lăng Hạo Hiên đang nợ nộ cười đầy giả hoạt, cắn răng nghiêng lợi nói:

“Lăng Hạo Hiên, cậu nhớ kĩ cho tôi!”

“ Minh vẫn luôn nhớ tới cậu!”

Lăng Hạo Hiên cười nói, sau đó chuẩn bị cùng Tiểu Lăng rời phòng bệnh, đi được hai bước anh lại dừng lại, xoay người nhìn Văn Hình, đột nhiên sắc mặt thay đổi, hết sức nặng nề nói:

“ Trong khoảng thời gian này cậu phải yên trí ở chỗ này dưỡng bệnh, chuyện khác, tớ sẽ lo toàn bộ giúp cậu.”

Chờ Lăng Hạo Hiên và Tiểu Lăng rời đi, Văn Hình vẫn còn đang suy nghĩ Lăng Hạo Hiên nói như thế là có ý gì, anh sẽ giúp cô giải quyết toàn bộ vấn đề sao?

Cô có vấn đề gì cần anh phải giải quyết a?

Đột nhiên, cô nghĩ tới điều gì, sắc mặt lập tức thay đổi.

Chẳng lẽ, anh muốn giúp cô trả khoản nợ kia?

Đây không phải là ít tiền nha, anh lấy đâu ra nhiều tiền như vậy để trả đây?

Nghĩ đến đây, cô lập tức trở nên nóng vội, muốn đi tìm Lăng Hạo Hiên. Vừa lúc thấy dì Lý mang nước nóng đi vào, thấy Văn Hình đang xuống giường, lập tức luồn cuống hỏi:

“ sao cháu lại xuống giường? Mau lên giường nằm đi!”

” Cháu đi tìm bác sĩ Lăng, cháu có việc muốn hỏi cậu ấy.” Văn Hình không để ý dì Lý ngăn cản mình, cố ý rời khỏi phòng bệnh. Hai người mặc áo đen vẫn canh giữ trước cửa phòng bệnh thấy thế, lập tức đi theo sau cô, Văn Hình chỉ nhàn nhạt liếc nhìn họ một cái, sau đó coi họ như không khí mà đi.

95. Chương 95: Vì Yêu Nên Giao Dịch! (4)

Đi tìm một vòng ở bên ngoài vẫn không thấy bóng dáng Lăng Hạo Hiên, cuối cùng Văn Hình đi tới bàn y tá, hỏi mấy cô y tá đang tám chuyện với nhau,

“ Xin hỏi, mấy cô có biết bác sĩ Lăng ở đâu không?”

“ Bác sĩ Lăng? Anh ấy vừa mới tan ca rồi,”

Một y tá tuổi tương đối lớn suy nghĩ một chút rồi mới trả lời Văn Hình, nói xong, lại dùng một loại ánh mắt như tìm kiếm nghiên cứu cái gì nhìn cô. Thấy cô mặc quần áo bệnh nhân thì mới hiểu ra, thì ra là một nữ bệnh nhân hâm mộ bác sĩ Lăng.

Văn Hình nói cảm ơn sau đó rời đi, mấy y tá kia lại xúm lại hàn huyên, Văn Hình loáng thoáng nghe được họ nói cái gì mà một phụ nữ thích Lăng Hạo Hiên Xem ra, ở bệnh viện này Lăng Hạo Hiên được hâm mộ vô cùng nha.

Thật ra thì cũng khó trách, Lăng Hạo Hiên không chỉ cao lớn đẹp trai, hơn nữa còn khiêm tốn, lúc đi học, có rất nhiều nữ sinh thích anh. Tuy nhiên cũng không thấy anh động lòng với bất cứ nữ sinh nào, nhiều năm như vậy rồi, cũng không thấy anh có bạn gái. Cô thậm chí cũng từng hoài nghi, tiểu tử này có khi nào thích trai đẹp hay không.

Vừa đi đường vừa nghĩ như vậy, rất nhanh cô đã trở về phòng bệnh. Dì Lý thấy cô rút cuộc cũng trở lại, cuối cùng mới thở dài một hơi:

“Đã muộn rồi, mau ngủ đi, cháu bây còn bị thương, phải hảo hảo nghỉ ngơi mới được.”

“Vâng, cảm ơn dì, dì Lý!” Văn Hình cười với bà, sau đó nghe lời nằm xuống giường, chuẩn bị đi ngủ, nhưng cả đêm không hề chợp mắt.

Ngày thứ hai, Văn hình một mực ở phòng bệnh chờ Lăng Hạo Hiên , nhưng chờ mãi tới trưa, cũng không thấy bóng dáng Lăng Hạo Hiên , cô không khỏi nóng nảy hơn.

Buổi trưa, Tiểu Lăng tới, cô vội vã hỏi:

“Tiểu Lăng, cô có biết Lăng Hạo Hiên ở đâu không?”

Cô rất sợ Lăng Hạo Hiên vì cô mà làm chuyện điên rồ gì, cô trước tiên phải ngăn cản anh.

Nhớ hồi mới lên trung học, khi đó cô vừa phải đi học vừa phải đi làm kiếm tiền trang trải học phí và sinh hoạt phí. Có một lần, cô mới vừa lĩnh tiền lương xong, nhưng đi xe bus cô lại bị ăn trộm trộm mất hết, đó là tiền một tháng sinh hoạt phí của cô.

Cuối cùng cô không có biện pháp gì, trở về nhà xin cha cô tiền sinh hoạt phí, cha cô chẳng những không cho ngược lại còn mắng cô một trận, tùy ý để cô tự nghĩ biện pháp. Lần đó, cô rất khuya mới quay về trường học, một mình núp ở bãi tập phía sau trường khóc cực kì lâu, sau đó Lăng Hạo Hiên xuất hiện.

Lăng Hạo Hiên sau khi biết được chuyện của cô, móc tất cả tiền có trên người mình đưa cho cô, nói cô không cần trả vội. Mà rất lâu sau cô mới biết, trong một tháng sau đó, Lăng Hạo Hiên cả tháng chỉ ăn bánh bao với uống nước lọc qua ngày, cả người cũng gầy đi nhiều.

Sau khi cô biết chuyện, vô cùng cảm động, khi nhận được tiền lương việc đầu tiên cô muốn làm là mời anh ăn một bữa cơm, thế nhưng anh lại cố ý nói không muốn, nói đó là mồ hôi sương máu của cô, anh không đành lòng ăn. Vì vậy sau này, cô cùng Lăng Hạo Hiên trở thành bạn tốt mãi cho tới tận bây giờ.

Cho nên, cô biết tính tình Lăng Hạo Hiên , chỉ cần chuyện anh đã muốn làm, cho dù phải bán chính mình đi, anh cũng nhất định hoàn thành.

Mà cô sợ, chính là điểm này!

96. Chương 96: Vì Yêu Nên Giao Dịch! (5)

“Bác sĩ Lăng à, hôm nay anh ấy xin nghỉ , không đi làm!” Tiểu Lăng khẽ chớp đôi mắt to tròn, trong veo lại thêm vẻ vô tội nhìn Văn Hình, vẻ mặt tò mò nhìn cô đáp.

Nghe vậy, Văn Hình trầm nghĩ, quả nhiên, nhất định là anh đang suy nghĩ tìm biện pháp thay cô trả khoản nợ kì rồi.

Tiểu Lăng vẫn nhìn chăm chăm cô, nhìn thấy trên gương mặt cô tràn đầy vẻ lo lắng, rốt cuộc cũng không nhịn được tò mò, mới mở miệng hỏi:

“Văn Hình tỷ, chị với bác sĩ Lăng rốt cuộc có quan hệ như thế nào a?”

” Cô có số điện thoại của bác sĩ Lăng không?” Văn Hình không đáp mà hỏi ngược lại.

Tiểu Lăng gật đầu, sau đó lấy điện thoại di động ra tìm số điện thoại của bác sĩ Lăng, đưa cho Văn Hình,

“ Nếu như chị có chuyện muốn tìm bác sĩ Lăng, thì cứ dùng điện thoại của em mà gọi anh ấy đi.”

“Cám ơn!” Văn Hinh cũng không cự tuyệt, liền nhận lấy điện thoại bấm số Lăng Hạo Hiên, tuy nhiên chỉ nhận được âm thanh truyền đến từ tổng đài báo thuê bao đã tắt máy, lòng cô đột nhiên sôi ruột như lửa đốt.

Mà lúc này, Lăng Hạo Hiên đang ngồi ở phòng tiếp khách tầng hai tám của tập đoàn Gấm Vinh, đương nhiên là cùng với nhị công tử của tập đoàn gấm Vinh Tề Nhân Kiệt.

Tề Nhân Kiệt đang nhàn nhã ngồi trên ghế sa lon được làm bằng da thật, hai chân gác trên mặt bàn, bộ dạng cà lơ phất phơ (như kiểu bất cần đời, không thèm để ý tới ai ý). Anh đang nhìn người đang ngồi đối diện mình- Lăng Hạo Hiên, đột nhiên anh nở nụ cười tà mị nói:

“ Trước đây tôi tìm anh nhiều lần như vậy, sống chết anh cũng không chịu bán, lần này sao lại đột nhiên đồng ý vậy?”Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyện..o.r,,g..

Lăng Hạo Hiên cúi đầu, suy nghĩ một lát rồi mới nói:

“ Bởi vì hiện giờ xảy ra một số chuyện, tôi cần dùng tiền gấp, cho nên mới muốn đem nó bán cho anh.”

Bởi vì trong tay anh là thành quả nghiên cứu khoa học mới nhất hiện nay, Tề Nhân Kiệt đã vô số lần tìm anh, bày tỏ nguyện vọng muốn bỏ ra mười triệu để mua thành quả nghiên cứu khoa học này, nhưng đều bị anh cự tuyệt.

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyện..o.r,,g..

Lần này, nếu như không phải vì muốn giúp Văn Hinh trả sạch món nợ kia, muốn cô thoát khỏi nhà họ Du, anh tuyệt đối sẽ không bán đi kết quả nghiên cứu khoa học mà mình tốn một năm mới nghiên cứu được.

“ Anh thực sự muốn bán cho tôi với giá năm trăm vạn sao?” Tề Nhân Kiệt hơi nhếch đôi lông mày anh tuần nhìn Lăng Hạo Hiên, khóe miệng còn chứa đựng một tia cười như không cười nhìn anh. Nụ cười đó, dường như chỉ thuộc về thương nhân, tuyệt đối là một nụ cười mang theo đầy tính toán.

“ KHÔNG sai, nhưng mà hôm nay nhất định phải đưa tiền cho tôi.”

Lăng Hạo Hiên bình tĩnh nhìn Tề Nhân Kiệt, gương mặt tuấn tú nho nhã không cho đối phương cự tuyệt.

“OK, không thành vấn đề!” Tề Nhân Kiệt sáng khoái đáp ứng, năm trăm vạn đối với anh mà nói, chỉ là chuyện nhỏ bằng cái lông mao, tùy ý có thể đưa ra.

Sau khi hiệp nghị được thống nhất, hai người tiến hành kí hợp đồng chuyển nhượng, trên hợp đồng ghi rõ, Lăng Hạo Hiên đồng ý chuyển nhượng thành quả nghiên cứu khoa học mới nhất của mình cho tập đoàn Gấm Vinh , giá trị chuyển nhượng là năm trăm vạn, nếu như Lăng Hạo Hiên tiết lộ kết quả này ra ngoài, sẽ phải chịu năm ngàn vạn tiền bồi thường vi phạm hợp đồng.

97. Chương 97: Vì Yêu Nên Giao Dịch! (6)

Lúc này Lăng Hạo Hiên chỉ muốn mau mau cầm tiền về giúp Văn Hinh trả nợ, nên những thủ tục hay điều kiện trên hợp đồng anh không hề để ý kĩ. Hai người kí tên xuống hợp đồng, sau đó Tề Nhân Kiệt lấy ra chi phiếu năm trăm vạn , đưa tới trước mặt Lăng Hạo Hiên:

“ Đây là chi phiếu năm trăm vạn, anh tới ngân hàng lập tức có thể rút được tiền.”

“Cám ơn!” Lăng Hạo Hiên cầm lấy chi phiếu định rời đi luôn, tựa như còn đang có việc gì gấp cần anh giải quyết vậy.

“Đợi chút, Lăng tiên sinh!” Tề Nhân Kiệt đột nhiên gọi anh, vẻ mặt hứng thú nhìn anh, hỏi:

“ Tôi với Lăng tiên sinh coi như cũng là chỗ quen biết đi, không biết Lăng tiên sinh cần tiền gấp như vậy, có phải trong nhà đã xảy ra chuyện gì? Nếu như tiện lợi, có thể nói cho tôi biết không biết chừng tôi có thể giúp được anh.”

Lăng Hạo Hiên rất muốn trực tiếp cự tuyệt, nhưng vì lần này là mình cầu anh , nên cũng không tiện đành nể mặt mũi của anh. Không hề nghĩ ngợi liền nói:

“ Là một người bạn của tôi, cô ấy thiếu tiền của người khác, nên tôi muốn trả nợ cho cô ấy.”

Tề Nhân Kiệt nghe xong mới sáng tỏ gật đầu, nói:

“ Người kia nhất định là bằng hữu vô cùng thân thiết của anh , nếu không anh cũng sẽ không vì người này mà bán đi thành quả nỗ lực bao lâu nay của mình.”

Không biết tại sao, sau khi nghe Lăng Hạo Hiên nói là bằng hữu của anh thiếu tiền người khác, anh đột nhiên nghĩ tới một người, mà ngay cả anh cũng cảm thấy rất kì quái, tại sao đột nhiên lại nghĩ tới cô ấy.

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyện..o.r,,g..

Sau đó anh lại hỏi:

“ Người bạn kia của anh... là con gái sao?”

Lăng Hạo Hiên hơi sững sờ, sau đó gật đầu nói:

“ Đúng vậy,”

Anh nhìn Tề Nhân Kiệt, trong lòng không khỏi sinh ra nghi ngờ.

“ Tôi muốn gặp người bạn kia của anh, có thể không?”

Tề Nhân Kiệt nói yêu cầu của mình.

“ Nếu cô ấy là bằng hữu của anh, thì đương nhiên cũng là bằng hữu của tôi rồi, anh đừng hiểu lầm, tôi chỉ muốn gặp cô ấy mà thôi.”

Anh biết hoa danh của mình ở bên ngoài, cũng nhìn thấu sự phòng bị trên mặt của Lăng Hạo Hiên, vì vậy mới lập tức giải thích.

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyện..o.r,,g..

Lăng Hạo Hiên nhìn chằm chằm Tề Nhân Kiệt, một lúc lâu, mới gật đầu đồng ý,” Tốt, hiện tại tôi dẫn anh đi gặp cô ấy.”

Trong lòng của anh đang cầu nguyện, anh mang Tề Nhân Kiệt tới gặp Văn Hinh, hi vọng cô sẽ không hiểu lầm điều gì .

Tề Nhân Kiệt được Lăng Hạo Hiên đồng ý, trong lòng đột nhiên không khỏi kích động, cảm giác mình sắp được gặp một người, như là người đó đối với anh cực kì quan trọng vậy.

Anh đi theo Lăng Hạo Hiên lên xe, trên đường đi cả hai người đều im lặng, đợi đến khi xe dừng trước cửa bệnh viện thì Tề Nhân Kiệt mới kinh ngạc hỏi:

“ Anh không phải nói muốn dẫn tôi đi gặp bằng hữu của anh à, sao lại tới bệnh viện?”

“ Cô ấy bây giờ đang nằm viện!”

Lăng Hạo Hiên nói xong liền xuống xe, chạy thẳng tới khu nội trú. Tề Nhân Kiệt thấy thế, bèn vội vàng chạy theo.

Lúc này Văn Hinh đã sớm cuộn tròn người ngồi trên giường bệnh, cô dùng điện thoại của Tiểu Lăng gọi cho Lăng Hạo Hiên không biết bao nhiêu cuộc gọi, nhưng đều là tắt máy. Thời điểm cô đang định quay số một lần nữa thì cửa phòng bệnh đột nhiên bị đẩy ra.

Lúc này Lăng Hạo Hiên chỉ muốn mau mau cầm tiền về giúp Văn Hinh trả nợ, nên những thủ tục hay điều kiện trên hợp đồng anh không hề để ý kĩ. Hai người kí tên xuống hợp đồng, sau đó Tề Nhân Kiệt lấy ra chi phiếu năm trăm vạn , đưa tới trước mặt Lăng Hạo Hiên:

“ Đây là chi phiếu năm trăm vạn, anh tới ngân hàng lập tức có thể rút được tiền.”

“Cám ơn!” Lăng Hạo Hiên cầm lấy chi phiếu định rời đi luôn, tựa như còn đang có việc gì gấp cần anh giải quyết vậy.

“Đợi chút, Lăng tiên sinh!” Tề Nhân Kiệt đột nhiên gọi anh, vẻ mặt hứng thú nhìn anh, hỏi:

“ Tôi với Lăng tiên sinh coi như cũng là chỗ quen biết đi, không biết Lăng tiên sinh cần tiền gấp như vậy, có phải trong nhà đã xảy ra chuyện gì? Nếu như tiện lợi, có thể nói cho tôi biết không biết chừng tôi có thể giúp được anh.”

Lăng Hạo Hiên rất muốn trực tiếp cự tuyệt, nhưng vì lần này là mình cầu anh , nên cũng không tiện đành nể mặt mũi của anh. Không hề nghĩ ngợi liền nói:

“ Là một người bạn của tôi, cô ấy thiếu tiền của người khác, nên tôi muốn trả nợ cho cô ấy.”

Tề Nhân Kiệt nghe xong mới sáng tỏ gật đầu, nói:

“ Người kia nhất định là bằng hữu vô cùng thân thiết của anh , nếu không anh cũng sẽ không vì người này mà bán đi thành quả nỗ lực bao lâu nay của mình.”

Không biết tại sao, sau nghi nghe Lăng Hạo Hiên nói là bằng hữu của anh thiếu tiền người khác, anh đột nhiên nghĩ tới một người, mà ngay cả anh cũng cảm thấy rất kì quái, tại sao đột nhiên lại nghĩ tới cô ấy.

Sau đó anh lại hỏi:

“ Người bạn kia của anh... là con gái sao?”

Lăng Hạo Hiên hơi sững sờ, sau đó gật đầu nói:

“ Đúng vậy,”

Anh nhìn Tề Nhân Kiệt, trong lòng không khỏi sinh ra nghi ngờ.

“ Tôi muốn gặp người bạn kia của anh, có thể không?”

Tề Nhân Kiệt nói yêu cầu của mình.

“ Nếu cô ấy là bằng hữu của anh, thì đương nhiên cũng là bằng hữu của tôi rồi, anh đừng hiểu lầm, tôi chỉ muốn gặp cô ấy mà thôi.”

Anh biết hoa danh của mình ở bên ngoài, cũng nhìn thấu sự phòng bị trên mặt của Lăng Hạo Hiên, vì vậy mới lập tức giải thích.

Lăng Hạo Hiên nhìn chằm chằm Tề Nhân Kiệt, một lúc lâu, mới gật đầu đồng ý,” Tốt, hiện tại tôi dẫn anh đi gặp cô ấy.”

Trong lòng của anh đang cầu nguyện, anh mang Tề Nhân Kiệt tới gặp Văn Hinh, hi vọng cô sẽ không hiểu lầm điều gì .

Tề Nhân Kiệt được Lăng Hạo Hiên đồng ý, trong lòng đột nhiên không khỏi kích động, cảm giác mình sắp được gặp một người, như là người đó đối với anh cực kì quan trọng vậy.

Anh đi theo Lăng Hạo Hiên lên xe, trên đường đi cả hai người đều im lặng, đợi đến khi xe dừng trước của bệnh viện thì Tề Nhân Kiệt mới kinh ngạc hỏi:

“ Anh không phải nói muốn dẫn tôi đi gặp bằng hữu của anh à, sao lại tới bệnh viện?”

“ Cô ấy bây giờ đang nằm viện!”

Lăng Hạo Hiên nói xong liền xuống xe, chạy thẳng tới khu nội trú. Tề Nhân Kiệt thấy thế, bèn vội vàng chạy theo.

Lúc này Văn Hinh đã sớm cuộn tròn người ngồi trên giường bệnh, cô dùng điện thoại của Tiểu Lăng gọi cho Lăng Hạo Hiên không biết bao nhiêu cuộc gọi, nhưng đều là tắt máy. Thời điểm cô đang định quay số một lần nữa thì cửa phòng bệnh đột nhiên bị đẩy ra.

98. Chương 98: Vì Yêu Nên Giao Dịch! (7)

Cô theo bản năng xoay người nhìn lại, sau khi thấy người tới là Lăng Hạo Hiên, ?đầu tiên là sửng sốt, sau đó gương mặt có chút tái nhợt lại dâng lên một trận tức giận

“ Cả ngày nay cậu đi đâu vậy? Tại sao lại tắt máy di động? Lăng Hạo Hiên, tớ đã nói với cậu rồi, chuyện lần này không cần cậu quan tâm, tạm thời cậu đừng có nhúng tay vào, cậu có nghe thấy không hả?”

Tề Nhân Kiệt đi sau lưng Lăng Hạo Hiên vừa nghe thấy tiếng Văn Hinh, lập tức nở nụ cười nhu hòa, quả nhiên là cô ấy, xem ra giác quan thứ sáu của anh vẫn vô cùng linh nghiệm.

“Văn tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt, một vạn em nợ tôi định bao giờ trả lại đây?”

Anh đứng phía sau Lăng Hạo Hiên, gương mặt nở nụ cười tiến lên trước mặt Văn Hinh, nói.

“Tề Nhân Kiệt?” Văn Hinh nhìn thấy Tề Nhân Kiệt thì ngây ngẩn cả người. Cô ngơ ngác nhìn Tề Nhân Kiệt, lại nhìn tới Lăng Hạo Hiên, không hiểu tại sao hai người này lại đi cùng nhau.

Tề Nhân Kiệt nhìn thấy Văn Hinh đang nhìn mình ngây ngốc, nở cười trên mặt càng đậm hơn, “ Thật vinh hạnh, thì ra em còn nhớ rõ tôi.”

“Các người.” Văn Hinh rất muốn hỏi, tại sao bọn họ lại đi cùng nhau, hai người này, nhìn thế nào cũng không giống là cùng một hạng người. Một người khô khan mỗi ngày chỉ biết cắm đầu vào sách vở, một người thì là cao thủ tình trường đã nổi danh, hai người này, có đánh chết cô cũng không tin bọn họ là bằng hữu.

“Chúng tớ chỉ mới quen nhau, chỉ là quan hệ hợp tác mà thôi.” Lăng Hạo Hiên không muốn để Văn Hinh biết anh vì cô mà bán thành quả nghiên cứu khoa học của mình, anh biết nếu để cô phát hiện, cô tuyệt đối sẽ không để anh thay cô trả nợ.

“Thật?” Văn Hinh cũng không tin tưởng, ánh mắt cô tràn đầy nghi hoặc dò xét gương mặt hai người, muốn tìm ra một chút manh mối. Bọn họ một là thương nhân một là bác sĩ, sẽ có quan hệ hợp tác gì chứ?

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyện..o.r.,g..

Tề Nhân Kiệt thấy Lăng Hạo Hiên dường như không muốn để Văn Hinh biết chuyện hợp tác giữa hai người, nên cũng thông minh ngậm chặt miệng không để cập tới chuyện này, đột nhiên đánh trống lảng sang chuyện khác, hỏi:

“ Em đã xảy ra chuyện gì vậy, tại sao đột nhiên lại phải nằm viện? Sẽ không phải lại đi bán máu đi!”

“Bán máu? !” Lăng Hạo Hiên kinh hô, sau đó hung hăng nhìn chằm chằm Văn Hinh,

“ Trước kia cậu đã từng bán máu?”

Cô gái này, thực sự muốn khiến cho anh tức chết mới cam tâm sao?

Thấy thế, Văn Hinh quay đầu hung hăng trợn mắt nhìn Tề Nhân Kiệt, như trách anh lắm mồm. Tề Nhân Kiệt lại ném cho cô một nụ cười thần nhiên ý muốn nói “ Không sao cả”, khiến cô càng thêm tức giận.

” Tại sao cậu lại không tới tìm mình?”

Lăng Hạo Hiên dường như thật sự tức giận, khuôn mặt âm trầm nhìn chằm chằm Văn Hinh, anh cố nén giận nơi đáy mắt, nhưng lại cất giấu một sự đau lòng sâu trong tim mình.

“ Vốn dĩ cũng định đi tìm cậu, nhưng mà cho dù vậy cũng không giải quyết được vấn đề.”

Văn Hinh lạnh lùng nhàn nhạt nói, cô nhìn Tề Nhân Kiệt, rồi đột nhiên nói với Lăng Hạo Hiên

“ Tớ thiếu Tề Nhân Kiệt một vạn, cậu giúp tớ trả đi, nợ cậu vẫn còn tốt hơn là nợ anh ta.”

Nói xong, cô cười he he nhìn Lăng Hạo Hiên, khiến cho cả Lăng Hạo Hiên và Tề Nhân Kiệt đều tức chết rồi.

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyện..o.r.,g..

“Này, cái gì mà thiếu tiền của anh ta so với thiếu nợ cậu tốt hơn ? chẳng lẽ tiền của tôi thì không phải là tiền sao?”

Tề Nhân Kiệt ra vẻ không vui , anh đi tới bên chiếc ghế duy nhất trong phòng bệnh, đặt mông xuống, sau đó nâng đôi chân thon dài, nhìn xung quanh phòng bệnh. Nhìn quanh như không hề có ý định rời đi vậy.

99. Chương 99: Vì Yêu Nên Giao Dịch! (8)

“Này, cái gì gọi là thiếu tiền của cậu ta so với nợ tiền của tôi tốt hơn?” Chẳng lẽ tiền của tôi không phải là tiền sao?”

Tề Nhân Kiệt ra vẻ không vui , anh đi tới bên chiếc ghế duy nhất trong phòng bệnh, đặt mông xuống, sau đó nâng đôi chân thon dài, nhìn xung quanh phòng bệnh. Nhìn quanh như không hề có ý định rời đi vậy.

“Được!” Lăng Hạo Hiên không hề suy nghĩ gì liền gật đầu đáp ứng,

“Tớ đi lấy tiền ngay bây giờ lập tức sẽ trở lại.”

Anh nói xong , nhìn Tề Nhân Kiệt một chút, sau đó mới rời khỏi phòng bệnh

Sau khi Lăng Hạo Hiên rời đi, Văn Hinh mới đi tới trước mặt Tề Nhân Kiệt, nhìn anh hỏi:

“Anh và Lăng Hạo Hiên đến tột cùng là có quan hệ như thế nào?”

Giọng nói ấy, thần thái ấy, tựa như quan huyện thẩm vấn phạm nhân không bằng .

Tề Nhân Kiệt sau khi nhìn tròn vẹn một vòng phòng bệnh, mới giương mắt nhìn về phía Văn Hinh, vẻ mặt lộ ra một tia cười nhẹ, “Tóm lại, em không cần phải quan tâm về quan hệ của chúng tôi, tôi vẫn ưa thích con gái có thân thể mềm mại.”

Nghe vậy, Văn Hinh hung hăng trừng mắt liếc anh một cái, rồi cũng không hỏi thêm gì nữa. Tề Nhân Kiệt lại đột nhiên ngắt đầu hỏi cô:

“Em sao lại phải nằm viện? Chuyện trên báo lần trước...”

Văn Hinh vẫn cúi đầu, một lúc lâu sau, mới nhẹ giọng nói:

“Thật xin lỗi, là tôi liên lụy tới anh”

Nếu như không phải là cô đi tìm anh, anh cũng sẽ không bị truyền thông đưa tin cô và anh vụng trộm. Anh đường đường là nhị công tử của tập đoàn Gấm Vinh, báo chí viết như thế nhất định sẽ ảnh hưởng tới danh dự của anh.

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyện..o.r.,g..

Tề Nhân Kiệt nghe cô nói xong thấy hơi sững sờ, đột nhiên nở nụ cười:

“Loại chuyện như vậy, nói gì thì nói cũng là tôi chiếm tiện nghi của em đi! Thế nào đến miệng của em, lại thành em chiếm tiện nghi của tôi vậy!”

Thấy vẻ mặt thẹn thùng ngày càng sâu trên gương mặt Văn Hinh, anh thu hồi vẻ mặt đùa cợt của mình, tâm tình vô cùng tốt mới nghiêng mặt nói:

“Em không cần phải xin lỗi tôi, đối với loại chuyện này, báo chí viết như vậy, đây cũng không phải lần đầu tiên anh được đăng lên báo vì chuyện như vậy, cũng đã sớm không thể trách ai được hết. Ngược lại, em , người nhà họ Du không có làm gì quá đáng với em chứ?”

Văn Hinh lắc đầu,cười khổ: “Họ có thể làm gì tôi, tôi cũng không phải là gì trong mắt họ,không phải là con dâu của nhà họ Du, tôi chỉ là một nữ giúp việc của nhà họ mà thôi.”

Không phải là con dâu thực sự của nhà họ Du, cô quả thật đang nhận được sự ngược đãi từ nhà họ.

“Vậy tại sao em lại phải vào bệnh viện?”

Hiển nhiên, Tề Nhân Kiệt cũng không tin tưởng lời cô nói. Anh ở trên thương trường lăn lộn nhiều năm như vậy, cũng đã sớm tu luyện được bản lĩnh nhìn sắc mặt đối phương đoán tâm tình, phản ứng trên gương mặt Văn Hinh cùng trên trán có sợi tóc tán loạn hoàn toàn rơi vào mắt của anh, trong lòng anh lập tức có được đáp án.

” Tôi chỉ là trong lúc lau cửa sổ không cẩn thận bị ngã từ trên đó xuống thôi.”

Văn Hinh nói sự thật.

“Lầu mấy?”

Tề Nhân Kiệt liếc mắt quan sát cô một lần từ trên xuống dưới, thấy tay chân cô hoàn hảo không có việc gì, trong lòng thầm đoán cô hẳn là ngã từ lầu một xuống.

“Lầu ba!” Văn Hinh đột nhiên nhìn thẳng vào mắt anh mà cười nói, bộ dạng còn mang theo vẻ khiêu khích.

Nghe vậy, Tề Nhân Kiệt thiếu chút nữa đã té từ trên ghế xuống đất, anh trừng mắt nhìn Văn Hinh đang đắc ý tươi cười, vô cùng kinh ngạc, “ Lầu ba?” nói xong anh lại quan sát một vòng từ đầu tới chân cô, cuối cùng phun ra một kết luận:

“ Em là nữ siêu nhân à, như thế mà cũng không chết người?”

100. Chương 100: Vì Yêu Nên Giao Dịch! (9)

Nghe vậy, Tề Nhân Kiệt thiếu chút nữa đã té từ trên ghế xuống đất, anh trừng mắt nhìn Văn Hinh đang đắc ý tươi cười, vô cùng kinh ngạc, “ Lầu ba?” nói xong anh lại quan sát một vòng từ đầu tới chân cô, cuối cùng phun ra một kết luận:

“ Em là nữ siêu nhân à, như thế mà cũng không chết người?”

“ Chỉ có thể nói là tôi phúc lớn mạng lớn!”

Văn Hinh cười vô cùng đắc ý, giờ nghĩ lại, cũng cảm thấy có chút sợ hãi, lúc ấy ngã từ lầu ba xuống, cô cứ cho là mình chết chắc rồi, không ngờ rằng mình không hề có việc gì, có lẽ là ông trời thương xót cô chăng?

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyện..o.r.,g..

Tề Nhân Kiệt thấy bộ dạng cô như vậy chỉ muốn hung hăng tát cho cô tỉnh lại, ngã từ trên cao như vậy xuống đất mà cô còn cười được, thật là một cô gái điên.

Không biết tại sao, thấy nụ cười của cô, anh đột nhiên lại thấy đau lòng. Cho tới bây giờ, anh không chịu đựng được nhất chính là nước mắt của đàn bà, nhưng mà anh nghĩ, nếu như mà cô gái trước mắt này khóc lóc thút thít, nói không chừng cũng không gọi được chút nào lòng thương hại của anh (ý anh này là chị cười trông còn khó coi hơn khóc, quật cường quá mà)

Nhưng mà, nụ cười của cô so với nước mắt càng có lực sát thương hơn, khiến cho anh không khỏi cảm thấy đau lòng, muốn dùng bề vai của mình giúp cô ngăn lại tất cả khó khăn hiểm trở.

Anh nhận ra được, đằng sau nụ cười của cô dường như đang cất giấu sự thống khổ cùng thương tâm không cách nào nói ra được. Nụ cười kiên cường nguy trang tất cả buồn phiền chính là cô, dễ dàng kích thích tâm của anh, khiến anh một lòng muốn đi theo từng tiết tấu, từng bước đi của cô.

“ Tôi nghe Lăng Hạo Hiên nói, em thiếu người khác rất nhiều tiền, phải không?”

Anh đột nhiên nghĩ tới vấn đề này, có lẽ đây mới là mấu chốt của vấn đề.

Văn Hinh nghe xong, sửng sốt, một lúc lâu mới thản nhiên thừa nhận:

“ Vâng”

Lúc này ở trong lòng cô đang thầm mắng xối xả Lăng Hạo Hiên kia, ngay cả chuyện này cũng nói với Tề Nhân Kiệt. Nếu như cô muốn nói cho anh biết, thì cô đã sớm nói rồi, còn phải đợi anh lăm mồm. (1 anh là LhH, 1 anh là TNK nhé)

”Tại sao không đến tìm tôi?”

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyen..o.r.,g..

Tôi nói rồi, nếu như em gặp khó khăn gì, chỉ cần tới tìm tôi, tôi nhất định sẽ giúp em.”

Tề Nhân Kiệt lẳng lặng nhìn cô, dùng giọng điệu hết sức nghiêm túc nhìn cô.

“ Tôi sợ sẽ mang thêm phiền toái cho anh.”

Văn Hinh tùy tiện tìm một lí do, nhưng mà trong lòng cô suy nghĩ, lần trước chỉ vì tìm anh mượn một vạn, mà bị truyền thông thổi phồng rằng anh và cô có gian tình. Lần này nếu như lại tìm anh, nếu bị những người đó phát hiện nữa, còn không biết có thể lại viết thành cái gì đâu.

Tề Nhân Kiệt sau khi nghe lời của cô, đột nhiên trầm tư, sau đó rất nhanh lại ngẩng đầu lên, trong mắt hiện lên một tia như đã hiểu rõ,

“ lần trước nghe em nói Du Thần Ích là chủ nợ của em, vậy em thiếu tiền có phải là anh ta không, em thiếu anh ta bao nhiêu tiền?”

“Sáu trăm vạn!” Văn Hinh thẳng thắn nói, sáu trăm vạn, cô cả đời cũng không thể kiếm được nhiều tiền như thế.

Tề Nhân Kiệt nghe vậy, trầm lặng, suy tư, cúi đầu không biết anh đang nghĩ tới cái gì.

Lúc này, Lăng Hạo Hiên đã trở lại, anh lấy tiền vừa mới rút từ ngân hàng ra, đem một vạn tới trước mặt Tề Nhân Kiệt, nói:

“ Đây là một vạn Văn Hinh nợ anh, hiện tại tôi thay cô ấy trả lại cho anh.

101. Chương 101: Vì Yêu Nên Giao Dịch! (10)

Lúc này, Lăng Hạo Hiên đã trở lại, anh lấy tiền vừa mới rút từ ngân hàng ra, đem một vạn tới trước mặt Tề Nhân Kiệt, nói:

“ Đây là một vạn Văn Hinh nợ anh, hiện tại tôi thay cô ấy trả lại cho anh.

Tề Nhân Kiệt nhìn một xấp tiền vẫn còn mới tinh trước mắt mình, mới ngẩng đầu lên, khóe miệng chột nở nụ cười, nói:

“ Anh cứ thích giúp người khác trả nợ như vậy sao? Nhưng mà hình như anh cũng không có đủ tiền?”

Anh cười liếc xéo Lăng Hạo Hiên, Lăng Hạo Hiên đầu tiên có chút sững sờ, nhưng ngay sau đó liền hiểu ra.

” Số còn thiếu, tôi sẽ lại nghĩ cách.”

Đi làm được một thời gian, nên anh cũng tích góp được chút tiền, nếu như mà vẫn chưa đủ như anh ta nói, anh có thể đem căn nhà nhỏ của mình đi bán, hẳn là cũng được chút tiền.

Lúc này, Tề Nhân Kiệt đột nhiên đứng lên, đi ra phía cửa,

“ Hợp đồng kia tôi quyết định hủy bỏ, chúng ta kí lại hợp đồng thôi.”

Nghe lời anh nói, Lăng Hạo Hiên nóng nảy, cho là Tề Nhân Kiệt muốn đổi ý, vội vàng theo anh đi ra ngoài, bỏ lại Văn Hinh một mình ngơ ngác đứng ở đằng kia, gương mặt mờ mịt có chút khó hiểu nhìn theo.

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyen..o.r.,g..

Hợp đồng ?

Hợp đồng gì?

Lăng Hạo Hiên sao lại kí hợp đồng với Tề Nhân Kiệt?

Ôm một bụng đầy nghi vấn, nhưng cũng chỉ có thể đợi Lăng Hạo Hiên để hỏi cho rõ.

Lăng Hạo Hiên đi theo tề Nhân Kiệt trở lại tập đoàn Gấm Vinh, vẫn là phòng tiếp khách lúc trước, Tề Nhân Kiệt cầm tờ hợp đồng kia ra, sau đó xé nát .

“ Tại sao lại phải kí lại hợp đồng? Lúc trước không phải chúng ta đã bàn bạc thống nhất rồi sao?”

Lăng Hạo Hiên đã gặp đến độ sắc mặt trở nên tái nhợt, nếu như Tề Nhân Kiệt đổi ý, vậy thì số tiền Văn Hinh còn thiếu người ta, sẽ không có cách nào để trả.

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyen..o.r,,g..

“ Tôi quyết định thay đổi chủ ý.”

Tề Nhân Kiệt vứt bản hợp đồng bị xé nát trong tay, sau đó lấy ra một bản hợp đồng mới, đưa tới trước mặt Lăng Hạo Hiên,

“ Anh xem một chút đi, nếu đồng ý chúng ta trực tiếp kí lại hợp đồng.”

Lăng Hạo Hiên nghi ngờ nhìn anh một cái, sau đó cầm hợp đồng lên nghiêm túc đánh giá, khi nhìn thấy giá trị bằng tiền ghi trên đó thì hai mắt tròn to

“ Mười triệu?”

Anh ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Tề Nhân Kiệt, vẻ mặt tựa hồ như không hiểu tại sao lại thế. Đây là giá trị bằng tiền mà ban đầu anh đưa ra, (anh ở đây là TNK), nhưng mà anh lại nhất định không đồng ý bán, nhưng sau đó bởi vì nóng lòng muốn trả nợ cho Văn Hinh, nên mới đề nghị bán với giá năm trăm vạn, chỉ muốn mau chóng có tiền giúp Văn Hinh thoát khỏi kiếp khổ ải này.

Nhưng mà giá trị năm trăm vạn này vẫn không đủ, còn thiếu một trăm vạn, anh đang định bán nhà của mình đi, sau đó dùng sáu trăm vạn trả cho nhà họ Du, để họ trả tự do cho Văn Hinh. Anh lại không nghĩ tới, Tề Nhân Kiệt đột nhiên lại đổi ý.

Tề Nhân Kiệt ngồi đối diện với anh, lại ngênh ngang gác hai chân lên, thản nhiên nói:

“ Tôi đồng ý mua thành quả nghiên cứu khoa học của cậu với giá mười triệu, chủ yếu vẫn là vì Văn Hinh. Thật ra là trước đó, tôi cũng đã biết chuyện. khi đó tôi đã muốn giúp cô ấy, nhưng mà cô ấy sống chết không đồng ý, hôm nay có anh ra mặt giải quyết, không còn gì tốt hơn nữa rồi.”

102. Chương 102: Vì Yêu Nên Giao Dịch! (11)

“ Anh và Văn Hinh...”

Lăng Hạo Hiên lộ ra vẻ nghi ngờ, mặc dù anh không ở trên thương trường, nhưng cũng đã nghe nói qua những tin đồn về Tề Nhân Kiệt, những tin đồn tình cảm, thường xuyên xuất hiện trên mặt báo, anh muốn không biết cũng khó khăn.

Tề Nhân Kiệt trong truyền thuyết được đồn thổi, nếu gặp phụ nữ xinh đẹp sẽ không bỏ qua, chẳng lẽ Văn Hinh cũng bị anh ta...

Ý nghĩ trong lòng vừa mới tới, chỉ một giây sau liền bị gạt bỏ, mặc dù Tề Nhân Kiệt thích gái đẹp, nhưng Văn Hinh cũng không phải loại phụ nữ tùy tiện kia.

Dường như đã nhìn thấu suy nghĩ trong lòng anh, Tề Nhân Kiệt bỗng chốc như đã hiểu ra cái gì, đột nhiên trên mặt anh (TNK) lộ ra một tia cười xấu xa, nói:

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyen..o.r,,g..

“ Đúng như những gì trong lòng anh nghĩ, Văn Hinh quả thật chính là bạn gái trước của tôi, có điều chúng tôi sau đó chia tay, bởi vì cô ấy nói cô ấy muốn tới nhà họ Du, muốn làm thiếu phụ nhân nhà họ Du, cho nên mới bỏ tôi rồi đi.”

“ Anh nói vậy, Văn Hinh không phải người như vậy!”

Lăng Hạo Hiên lập tức phản bác lại, trong lòng anh, Văn Hinh là cô gái thuần khiết nhất trên đời này, làm sao cô có thể ở chung một chỗ với người như Tề Nhân Kiệt chứ, càng không quan tâm tới danh phận thiếu phu nhân của hào môn, nhất định là người đàn ông này ăn nói hồ đồ.

“Nếu anh không tin lời tôi nói, tôi có thể cho anh xem thứ này.”

Tề Nhân Kiệt cười thần bí rồi đi tới kệ sách rút ra một tờ báo, nhét vào trước mặt Lăng Hạo Hiên

Lăng Hạo Hiên nửa tin nửa ngờ, cầm tờ báo lên, lập tức trợn to hai mắt,

“ Không thể nào, đây là nhà báo viết lung tung.”

Trên báo, chính là dòng tin đồn nói nhà họ Du ngược đãi con dâu, Tề Nhân Kiệt sau khi thấy phản ứng của anh, cảm thấy vô cùng thú vị

“ Có phải viết lung tung hay không, không bằng anh đi về hỏi Văn Hinh, hỏi xem cô ấy đã trở về như thế nào?”

Tề Nhân Kiệt thấy Lăng Hạo Hiên ngồi xuống đối diện mình, lại cười vô cùng vui vẻ.

“Không thể nào!”

Lăng Hạo Hiên đập mạnh tờ báo lên mặt bàn, sau đó hung hăng nhìn chằm chằm tề Nhân Kiệt, giận dữ nói:

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyện..o.r.,g..

“ Văn Hinh tới nhà họ Du chỉ là đi...”

Anh nói tới đây đột nhiên ngừng lại, anh không thể đem chuyện Văn Hinh tới nhà họ Du là người thay thế nói với Tề Nhân Kiệt, mặc dù Văn Hinh chỉ vì thay cha trả nợ mới đi làm người thay thế, nhưng chuyện này cũng không phải chuyện gì vẻ vang, nếu truyền ra ngoài, thì cô còn mặt mũi nào làm người nữa.

Thấy anh đang nói được một nửa lại ngừng lại, Tề Nhân Kiệt chợt nhíu mày, hỏi:

“ Văn Hinh tới nhà họ Du là vì sao? Đi trả nợ sao?”

Thấy bộ dáng này của Lăng Hạo Hiên, anh đột nhiên cảm thấy, Văn Hinh đi tới nhà họ Du cũng không đơn giản chỉ là trả nợ, nói không chừng còn có bí mật gì mà không thể nói cho người khác biết.

Anh còn có thể xác định một chuyện, Lăng Hạo Hiên này, yêu Văn Hinh, hơn nữa còn là yêu vô cùng sâu sắc, yêu đến chết đi sống lại.

Anh vừa rồi chỉ thử một chút, quả thật là vậy.

“Không có, không sai, chính là đi trả nợ .”

Lăng Hạo Hiên có chút mau lẹ, vì muốn che giấu sự chột dạ của mình, anh cầm bản hợp đồng lên xem lại một lần nữa.

“ Anh thật định dùng mười triệu để mua sao?”

Sau khi xem xong, anh vẫn không xác định hỏi Tề Nhân Kiệt, cảm giác như anh ta là thương nhân, sao lại tự nhiên đem năm trăm vạn tặng cho người khác.

103. Chương 103: Vì Yêu Nên Giao Dịch! (12)

Tề Nhân Kiệt nhíu mày,

“ Tôi nói rồi, tôi sẽ tặng thêm năm trăm vạn, hoàn toàn là vì Văn Hinh, dù sao cô ấy cũng đã từng là người phụ nữ của tôi, cuối cùng tôi cũng không thể trở mặt nhìn cô ấy bị chủ nợ bức tử được.

Anh nói xong, ung dung nhìn phản ứng của Lăng Hạo Hiên.

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyện..o.r.,g..

Quả nhiên, sắc mặt Lăng Hạo Hiên sau khi nghe những lời đó liền thay đổi hẳn, anh há mồm muốn vì Văn Hinh mà phản bác lại mấy câu, nhưng nghĩ lại thấy như vậy cũng được. Cứ mặc kệ anh ta nói đi, dù sao chỉ cần trong lòng anh nhận định Văn Hinh không phải người con gái như vậy là được, hôm nay việc quan trọng nhất chính là mau chóng trả sáu trăm vạn Văn Hinh còn nợ nhà họ Du, những chuyện khác sau này hãy nói.

“ Vậy tôi thay mặt Văn Hinh cảm ơn ý tốt của anh.”

Anh cắn răng nói, sau đó cầm bút kí tên, đẩy hợp đồng tới trước mặt Tề Nhân Kiệt.

“Không cần, chút tiền này đối với tôi không đáng gì cả.”

Tề Nhân Kiệt lên giọng như cố ý muốn chọc giận Lăng Hạo Hiên, giọng nói và vẻ mặt như là đang bố thí vậy, khiến Lăng Hạo Hiên giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Nếu như trong tay anh có dao giải phẫu, thật muốn cho anh ta hai nhát dao, cái khuôn mặt kia cười khiến cho người ta chán ghét.

Tề Nhân Kiệt cũng kí tên mình xuống hợp đồng, sau đó lấy từ trong ví da chi phiếu năm trăm vạn, đưa cho Lăng Hạo Hiên, nói:

“ Mau cầm đi trả nợ cho Văn Hinh đi, anh giúp tôi nhả lại với Văn Hinh, nếu như cô ấy còn muốn trở lại bên cạnh tôi, tôi vẫn rất hoan nghênh cô ấy.”

Lăng Hạo Hiên nghe vậy, hung hăng trừng mắt liếc anh một cái, sau đó cầm chi phiếu rời đi. Hiện giờ có mười triệu, Văn Hinh cuối cùng cũng được tự do rồi, nghĩ thế, anh không nhịn được cười vô cùng vui vẻ.

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyện..o.r.,g..

Tề Nhân Kiệt đưa mắt nhìn Lăng Hạo Hiên rời đi, nụ cười vô cùng đẹp trai đột nhiên lịm đi, ngay cả cặp mắt luôn khiến người khác mất hồn kia, hai tròng mắt đen xinh đẹp cũng lộ ra một tia lạnh lùng, khiến cho người ta phải nhượng bộ mà lui binh, cách càng xa càng tốt.

“Anh họ, rốt cuộc anh cũng chịu về nhà!”

Lạc Tình đang ngồi trên ghế sa lon xem tivi, nhìn thấy Du Thần Ích về nhà, lập tức vứt bỏ đồ ăn vặt trong tay, chạy về phía Du Thần Ích.

“ Mẹ tôi đâu?”

Du Thần Ích chỉ lạnh lùng hỏi một câu, sau đó không thèm chờ Lạc Tình trả lời, liền trực tiếp đi lên lầu.

Lạc Tình bị lạnh nhạt lập tức suy sụp, ngồi thụp xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút oán hận nhìn Du Thần Ích đi lên lầu, cho tới khi anh vào trong phòng của Diêu Phương, cô mới hừ một tiếng, lại trở về ghế sa lon, tiếp tục xem tivi.

Lam Dật Thần đi tới cùng Du Thần Ích cũng cảm thấy mình bị xem nhẹ, bất đắc dĩ sờ sờ lỗ mũi, sau đó tới sô pha, ngồi bên cạnh Lạc Tình, lộ ra nụ cười mê người, hỏi:

“ Chuyện này, em họ, nghe nói...”

“ Ai là em họ của anh!”

Lạc Tình lập tức cắt ngang lời anh nói, vả lại cũng không thèm nhìn Lam Dật Thần tí nào.

(chỗ này gọi LdT là anh cho tình cảm)

Lam Dật Thần cũng không hiểu, ở bên ngoài mình được phụ nữ hoan nghênh như thế nào, thế nào mà trước mặt nha đầu này lại biến thành cái bánh bao rồi, chẳng lẽ là thiếu sức quyến rũ?

104. Chương 104: Giải Ước! 1

Anh nhìn Lạc Tình, nhớ lại cô ban nãy nhìn thấy Du Thần Ích thì nét mặt đầy hưng phấn, như mở cờ trong bụng, thì ra tiểu nha đầu này lại coi trọng anh họ mình, cho nên đối với người đàn ông khác cô chỉ coi như bùn đất mà thôi.

Nghĩ thông suốt rồi, trong lòng anh nhất thời cảm thấy dễ chịu hơn nhiều,

“ Tôi nghe nói, chị dâu của em nhập viện rồi phải không?”

Du Thần Ích cũng chính là nghe được chuyện này , nên mới quay về nhà.

“ Người phụ nữ ấy không phải là chị dâu của tôi!”

Lạc Tình lạnh lùng trả lời, khuôn mặt nhỏ nhắn lúc này tràn ngập sự khinh bỉ,

“ Cô ta chỉ là một người phụ nữ vì tiền mà nghĩ mọi biện pháp để leo lên giường của anh họ tôi, loại người như thế, lấy đâu ra tư cách làm chị dâu của tôi? Cho dù anh họ có đồng ý, tôi cũng không đồng ý!”

ở trên đời này, chỉ có cô mới có tư cách làm vợ của anh họ thôi.

(Con này bệnh nặng)

“ Cô ấy không phải là vợ Du Thần ích?”

Lam Dật Thần thất kinh (kinh ngạc), đột nhiên cảm thấy có cái gì đó mà anh không nghĩ ra được.

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyen..o.r,,g..

“Không phải!” Lạc TÌNH khẳng định.

Lần này, Lam Dật Thần ngoài cảm thấy tò mò, còn cảm thấy vô cùng hưng phấn. Cô gái tên Văn Hinh kia không phải vợ Du Thần Ích, nhưng lại ở trong nhà của Du Thần ích, hơn nữa Du Thần ích còn mang một bộ dạng như là hận không thể ăn tươi nuốt sống cô vậy, nhất định là có bí mật gì đây.

Du Thần ích đi tới cửa phòng của Diêu Phương

105. Chương 105: Giải Ước! 2

Du Thần Ích xuống tầng một, vừa vặn thấy Lam Dật Thần đang không ngừng hỏi han Lạc Tình chuyện gì đó, mà nhìn bộ dạng của Lạc Tình dường như không hứng thú mà chỉ tùy tiện đáp lại. Thấy Du Thần ích, sự thiếu kiên nhẫn trên mặt Lạc Tình lập tức biến mất, cô lập tức đứng dậy tiến về phía anh, đơn đã nói:

“ Anh họ, anh với bác nói chuyện gì vậy?”

Lam Dật Thần thấy thái độ của cô hoàn toàn ở hai thái cực khác nhau (hai mặt), bèn thở dài thật sâu, gương mặt tuấn đạt tràn đầy vẻ bất đắc dĩ.

Du Thần Ích căn bản coi như không nghe thấy Lạc Tình hỏi gì, đi thẳng tới cửa chính, Lam Dật Thần thấy thế, biết anh lại muốn rời đi, vội vàng nhảy từ ghế salon xuống vội vã đi theo ra ngoài, “ Thần Ích, chờ mình với!”

“ Anh họ...” Lạc Tình đi theo sát anh , được mấy bước, nhưng mà Du Thần Ích lại không thèm để ý tới cô, cô dừng lại, mang theo bộ mặt đầy địch ý nhìn bọn họ rời đi.

“ Thần Ích, cậu vừa mới về nhà lại muốn đi đâu?”

Mấy ngày nay, Lam Dật Thần trở nên thông minh hơn, mỗi lần đều vọt lên trước Du Thần Ích chiếm dụng vị trí lái xe, tình nguyện đảm nhận nghĩa vụ làm tài xế cho Du Thần Ích, cũng không cho Du Thần ích lái xe.

Thật là chuyện tức cười, ngồi xe của hần (DTI), không chừng lại phải trả giá đắt bằng cả tính mạng, chỉ có kẻ ngu mới để cho hần lái xe.

Du Thần Ích không để ý tới Lam Dật Thần, anh lấy điện thoại di động ra bấm một mã số, trực tiếp nói:

“ Giúp tôi điều tra chút, người phụ nữ tên Văn Hinh đang nằm ở viện nào?”

Nói xong trực tiếp cúp điện thoại.

Lam Dật Thần nghe vậy, đột nhiên lộ ra nụ cười đầy giảo hoạt,

“ Thật ra thì cậu để ý cô ấy, đúng không?”

Vừa rồi hần nghe chính từ miệng Lạc Tình một chút chuyện, mới biết người phụ nữ tên Văn Hinh đó chỉ vì tiền mới tiếp cận Du Thần Ích, sau này lại vì tiền mà phải làm người giúp việc nhà họ Du, sau đó hai ngày trước trong lúc làm việc không cẩn thận bị ngã từ lầu ba xuống, được đưa vào bệnh viện cấp cứu.

Lúc hần nghe nói xong chỉ hít sâu một hơi, wow, ngã từ trên cao như vậy xuống đất, không chết thì cũng tàn phế nha!

Vốn hần cho là Du Thần Ích đối với người phụ nữ kia chỉ có hận tới thấu xương, tình nguyện không bao giờ thấy cô ấy, không ngờ tới tên này đối với cô ấy vẫn là quan tâm , chuyện này có chút thú vị nha.

“ Tôi chỉ muốn xem người phụ nữ kì cục té thành cái dạng gì hay chết rồi (chết cái **** ấy,)

“ Du Thần Ích lạnh lùng liếc nhìn bạn tốt, đúng lúc ấy, điện thoại trong tay anh ta vang lên, anh ta ấn phím nghe điện thoại rồi sau đó cúp nhanh, nói với Lam Dật Thần:

“ Tôi bệnh viện trung ương.”

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyện..o.r,,g..

“OK!” Lam Dật Thần trực tiếp quay đầu xe, căn bản cũng không quan tâm bên đường có xe nào khác không, quẹo 180 độ, sau đó nghênh ngang phóng , bỏ lại một vài tiếng chửi bới tục tĩu đằng sau mình. (phải mình gặp mình cũng chửi)

“ Văn Hinh tử, chúng ta tiêm thuốc thôi.”

Tiểu Lăng bưng khay đựng dụng cụ y tế đi tới phòng bệnh, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu nở nụ cười ngọt ngào với Văn Hinh. Cô nàng này đoán Văn Hinh và bác sĩ Lăng nhất định có quan hệ không bình thường, nên lấy lòng cô ấy tuyệt đối là không sai đi.

“ Tôi không muốn tiêm thuốc, tôi không có bệnh, tại sao ngày nào cũng bắt tôi tiêm thuốc “

Thật ra thì Văn Hinh vốn rất thích cô bé Tiểu Lăng này, nhưng mà sau khi cô bé tiêm thuốc cho cô 2 lần sau, cô thật sự là cười không nổi rồi.

Lúc này, cô đang đứng trước cửa sổ, gương mặt mang đầy phòng bị nhìn chằm chằm Tiểu Lăng, thậm chí còn chuẩn bị trốn đi.

Tiểu Lăng dường như đã đoán được Văn Hinh sẽ nói như vậy, vì vậy mới hướng về phía cô nở nụ cười thật tươi, vô cùng đáng yêu:

“ Nhưng mà bác sĩ Lăng đã dặn, nhất định ngày nào cũng phải tiêm thuốc cho chị.”

Bác sĩ Lăng này cũng thật là kì quái, anh ấy bảo cô ngày nào cũng phải tiêm thuốc cho Văn Hinh tử, nhưng mà cũng không phải tiêm kháng sinh hay thuốc gì, mà chính là đường glu cô, căn bản là không cần thiết đối với Văn Hinh tử nha.

Chẳng lẽ, đúng như Văn Hinh tử nói, Bác sĩ Lăng là cố ý làm vậy với chị ấy? nhưng mà nhìn bác sĩ Lăng trông bộ dáng lịch sự , hần không phải là người như vậy đi.

106. Chương 106: Giải Ước! 3

Tiểu Lăng dường như đã đoán được Văn Hinh sẽ nói như vậy, vì vậy mới hướng về phía cô nở nụ cười thật tươi, vô cùng đáng yêu:

“ Nhưng mà bác sĩ Lăng đã dặn, nhất định ngày nào cũng phải tiêm thuốc cho chị.”

Bác sĩ Lăng này cũng thật là kì quái, anh ấy bảo cô ngày nào cũng phải tiêm thuốc cho Văn Hinh tử, nhưng mà cũng không phải tiêm kháng sinh hay thuốc gì, mà chính là đường glu cô, căn bản là không cần thiết đối với Văn Hinh tử nha.

Chẳng lẽ, đúng như Văn Hinh tử nói, Bác sĩ Lăng là cố ý làm vậy với chị ấy? nhưng mà nhìn bác sĩ Lăng trông bộ dáng lịch sự, hẳn không phải là người như vậy đi.

Nhưng mà, anh ấy là bác sĩ, còn cô chỉ là một y tá thực tập nhỏ bé, bác sĩ bảo gì thì phải ngoan ngoãn làm theo, không dám nói không.

“ Cô đi gọi Lăng Hạo Hiên tới đây cho tôi!”

Văn Hinh giận dữ nói, cái tên Lăng Hạo Hiên này, hai lần bắt cô tiêm thuốc không nói làm gì, lần này lại còn thật sự ngày nào cũng bắt cô tiêm thuốc! Thật là hấn cố ý.

“ Bác sĩ Lăng hôm nay xin nghỉ!”

Tiểu Lăng nói xong liền chuẩn bị tiêm cho Văn Hinh.

Văn Hinh thấy thế, cô thầm đem tám đời tổ tông nhà Lăng Hạo Hiên đem nguyên rửa,

“ Cậu ta mới vừa rồi còn ở bệnh viện này, sao lại xin nghỉ rồi!”

Chẳng lẽ, cậu ta và Tề Nhân Kiệt đã rời khỏi bệnh viện rồi? hai người này, đến tột cùng là đang dở trò quỷ gì?

“Văn Hinh tử, chị đừng sợ, kĩ thuật của em rất tốt, đảm bảo sẽ không đau chút nào đâu, một chút xíu là xong rồi.”

Tiểu Lăng đã chuẩn bị xong ống tiêm, sau đó cầm ống tiêm lên từ từ bước tới gần Văn Hinh, thanh âm nhỏ nhẹ giống như đang dỗ đứa nhỏ vậy.

Văn hinh nghe vậy, quả thực muốn coi thường cô, cô ấy mà cũng được gọi là có kĩ thuật tốt (có tay nghề)? Lần đầu tiên lại tiêm chệch ven (cái này người ta hay nói lúc tiêm không đúng mạch), lần thứ hai lại chệch rồi lần thứ ba cũng vậy, lần này, còn không biết là cô ấy sẽ chọc kim tiêm vào cô bao nhiêu lần đây.

Lăng Hạo Hiên, tên khốn kiếp!

“ Tôi không muốn cô tiêm cho tôi, tôi muốn đổi y tá khác!”

Cái khó ló cái khôn, Văn Hinh vội vàng lớn tiếng nói.

Tiểu Lăng nghe vậy, trên mặt lập tức lộ ra vẻ mặt bị thương,

“ Văn Hinh tử, nếu như chị đổi y tá khác, vậy có thể em ngày mai sẽ bị đuổi khỏi bệnh viện mất.”

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyện..o.r.,g..

“Tại sao?” Văn hinh tò mò, cô chỉ muốn yêu cầu đổi lại y tá thôi, không nghiêm trọng đến vậy chứ.

Tiểu Lăng cảm thấy uất ức, vẻ mặt đáng thương nói:

“ Bởi vì chị là bệnh nhân đầu tiên của em, nếu như chị tố cáo em, nhất định em sẽ bị bệnh viện đuổi việc rồi.”

“Ai nói tôi muốn tố cáo cô?”

Văn Hinh cảm thấy vô lực, thật sự là bội phục nha đầu này rồi.

Tiểu Lăng vừa uất ức vừa chậm rãi hướng tới gần Văn Hinh,

“ Bởi vì chị yêu cầu đổi người, đồng nghĩa với việc chị không hài lòng với em, mà chị không hài lòng với em, chính là gián tiếp tố cáo em, cho nên nhất định bệnh viện sẽ đuổi việc em.”

“ Tôi chỉ muốn đổi y tá khác, không phải không hài lòng với cô, tôi...”

Văn Hình thấy Tiêu Lăng có vẻ uất ức , nhất thời mềm lòng, đang định giải thích gì đó với cô ấy, nhưng lại bị Tiêu Lăng ngắt lại.

“Ha ha, Văn Hình tỷ, chúng ta tiêm naof~”

Tiêu Lăng nắm lấy cánh tay của Văn Hình, cười vô cùng gian trá.

(Ôi Tiêu này gian quá, Văn Hình , chúng ta tiêm đi!

Hồi bé có nằng nào thế này chưa, ta thì có!)

107. Chương 107: Giải Ước! 4

Văn hình thấy thế, hiểu ngay ra là mình đã bị tiểu nha đầu này lừa, không nhịn được tức giận. Nhìn kim tiêm trong tay Tiêu Lăng đang từ từ ép gần tới da thịt cô, cô bắt đầu dùng sức giằng co,

“ Tôi nói rồi, tôi không muốn tiêm thuốc, mau buông tôi ra.”

Cô lại không ngờ tới, nha đầu Tiêu Lăng này thoát trông đáng dấp nhỏ bé, sức lực lại khỏe như vậy, bất luận vô kéo cô ấy mạnh như thế nào, cô ấy cũng không buông tay cô ra.

Hai người cứ giằng co như vậy khiến phòng bệnh trở nên náo động (chỗ này ta chém), hoàn toàn không chú ý tới hai người đang đứng yên bên ngoài cửa phòng.

Du Thần Ích thấy bộ dáng Văn Hình hoàn toàn không có dấu hiệu bị hao tổn gì, còn có tinh lực giằng co với y tá, nhìn đáng dấp cô như vậy hẳn là không xảy ra vấn đề gì lớn, không biết tại sao, trong lòng anh đột nhiên lại âm thầm thở dài một hơi.

Vốn là anh cũng không muốn tới đây nhìn cô, nhưng mà nghe nói cô ngã từ trên cao như vậy xuống đất, trong lòng anh đột nhiên sinh ra một chút lo lắng, cho nên mới muốn đến bệnh viện thăm cô xem rốt cuộc cô bị thế nào, không ngờ lại chứng kiến cảnh tình này, sắc mặt anh bỗng chốc sầm xuống.

Mà lam Dật Thần vẫn đứng bên cạnh anh cũng không hề ngờ rằng, người phụ nữ không sợ trời không sợ đất thế nhưng lại sợ bị tiêm!

Văn Hình đang dây dưa với Tiêu Lăng đột nhiên cảm thấy cánh tay mình căng thẳng, cổ tay cô bị một sức lực nắm giữ còn mạnh hơn so với Tiêu Lăng rất nhiều, cô không khỏi ngẩng đầu lên nhìn, khi nhìn thấy cánh tay của người đó nắm chặt lấy cổ tay cô không buông tha thì sắc mặt cô lập tức thay đổi,

“ Là anh?”

Du Thần ích không để ý tới cô, mà trực tiếp nói với Tiêu Lăng:

“ Cô mau tiêm cho cô ấy đi!”

Sắc mặt của anh trông vẻ không nhịn được vậy.

Tiêu Lăng mặc dù cảm thấy rất khó chịu với giọng ra lệnh của người kia, nhưng khi nhìn thấy anh ta giữ chặt cánh tay Văn Hình, cô cũng không so đo với anh ta nữa, vì vậy lập tức vén ống tay áo của Văn Hình lên, cầm mũi kim tiêm vào cánh tay cô.

“Ah? Không đúng, cầm lộn chỗ rồi! Thật xin lỗi Văn Hình tỷ, chị chịu khó thêm một chút thôi, em tiêm lại cho chị, lần này nhất định sẽ tốt, sẽ không đau đâu.”

Tiêu Lăng nói xong lần nữa nhắm ngay một chỗ trên cánh tay mới cầm kim tiêm xuống, sau đó sắc mặt của cô trở nên mất tự nhiên, chỉ thấy cô có chút xấu hổ, ngẩng đầu lên nhìn Văn Hình, nhỏ giọng nói:

“ Ngại quá, Văn Hình tỷ, em lại tiêm nhầm chỗ rồi!”

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyen..o.r.,g..

(Vãi cả em)

Lam Dật Thần đứng ở đằng sau nghe được, xem chút nữa muốn té xỉu, rốt cuộc cũng biết nguyên nhân Văn Hình không chịu tiêm thuốc rồi.

Mà lúc này tất cả sự chú ý của VănHìnhđều đang đặt toàn bộ trên người Du Thần ích, cô nhìn chăm chăm vào anh, căn bản không hề cảm thấy đau đớn gì, bởi vì lúc này, cô vừa nhìn thấy người đàn ông này, trong lòng cô đau đớn lúc này cũng không là gì so với những đau đớn trước kia của cô .

Du Thần ích cũng lạnh lùng nhìn Văn hình, chứng kiến vẻ mặt kia của cô, vẻ mặt quật cường không bao giờ chịu khuất phục, trong lòng anh khẽ dao động.

Tiểu Lăng thấy Văn Hình căn bản không có phản ứng gì, mới tiêm cho Văn Hình lần thứ ba, mũi tiêm này, chính xác không sai , cô mừng rỡ:

“ Văn hình tử, xong rồi,!”

Thấy cô nàng tiêm sai vị trí mà còn mang bộ dáng vui vẻ, Lam Dật Thần vẫn đứng một bên không khỏi liếc mắt lên trời, nếu như mà anh mở bệnh viện, thì đã sớm đuổi việc y tá này rồi.

108. Chương 108: Giải Ước! 5

Thấy Tiểu Lăng đã tiêm xong thuốc cho Văn Hình, Du Thần ích mới buông lỏng Văn Hình ra,

“ Anh muốn làm cái gì? Muốn tới xem tôi chết chưa hay sao? Vậy thì phải xin lỗi anh rồi, tôi thực sự còn sống rất tốt!”

Văn Hình lạnh lùng liếc nhìn anh, gương mặt hiện rõ vẻ giễu cợt.

Du Thần Ích lạnh lùng nói, sau đó trực tiếp xoay người ra khỏi phòng bệnh, không hề lưu luyến gì.

“ Chị dâu, vậy chúng tôi đi trước, sau này sẽ trở lại thăm chị!”

Lam Dật Thần chào hỏi Văn Hình sau đó cũng đi theo Du Thần ích.

“ Văn Hình tử, hai người đó là ai vậy, khiến người ta chán ghét như vậy?”

Tiểu Lăng nhìn cánh cửa trống rỗng, vẻ mặt ghen ghét hỏi Văn Hình. Bác sĩ Lăng là bác sĩ tốt, lại đẹp trai, tính tình lại hòa nhã, cô thích người đàn ông như vậy.

“Tôi tình nguyện chưa bao giờ biết anh ta!”

Văn hình cũng nhìn ra phía cánh cửa ,sau đó lại ngược mắt nhìn về phía cửa sổ, bóng cây ngô đồng cao lớn, sâu trong đáy mắt cô hiện lên một vẻ bi thương nhàn nhạt.

Tiểu Lăng không hiểu chuyện như thế nào, chỉ nhìn theo bóng lưng Văn Hình, không biết tại sao, cô đột nhiên cảm thấy bóng dáng kia vô cùng cô đơn, cô đơn như thế, dường như khắp mình tràn đầy đau thương cùng thống khổ, khiến cho cô cảm thấy đau lòng thay Văn Hình.

Lúc này ở nhà họ Du, một vị khách xa lạ đến, Diêu Phương nhìn người thanh niên ngồi đối diện mình, không mở miệng ngay, chỉ nhàn nhạt nhấp một ngụm cà phê mà đi Lý vừa bùng lên, sau đó mới nhàn nhạt nói:

“ Lăng tiên sinh, cậu nói cậu tới đây là vì muốn chuộc thân cho Văn Hình sao?”

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyen..o.r.,g..

(mie: như gái lâu xanh k bằng, con mụ này ăn nói, ta dịch theo cv mụ ý nói thế nhé)

“Đúng vậy.” Người thanh niên này chính là Lăng hạo Hiên, anh cầm tờ chỉ phiếu nhận từ tề Nhân Kiệt chạy thẳng tới nhà họ Du, một lòng chỉ muốn giúp Văn Hình thoát khỏi cái nhà này càng nhanh càng tốt, để cho cô có được tự do.

“Cậu biết đấy, cô ấy nợ chúng tôi bao nhiêu tiền cậu biết không?”

Diêu Phương mặt không hề biến sắc hỏi, bà vẫn bày ra bộ dạng cao cao tại thượng .

“ Tôi biết rất rõ, cô ấy thiếu các người sáu trăm vạn.:

Lăng hạo Hiên nói xong liền lấy từ trong ví da hai tờ chi phiếu đặt trước mặt Diêu Phương,

“ Đây là sáu trăm vạn, bà xem đi!”

Trên đường đi, anh đã đem chi phiếu tới ngân hàng đổi tên từ tên Nhân Kiệt sang tên của anh. Anh biết Du Thần ích và Tên Nhân Kiệt, nên hiển nhiên cũng biết hai nhà bọn họ là kẻ thù truyền kiếp, trên thương trường luôn tranh đoạt không ngừng. nên không muốn cho nhà họ Du nghi ngờ, anh đã đổi tên thành của mình, như vậy là đảm bảo nhất.

Diêu Phương cầm chi phiếu nhìn qua, đuôi mắt xẹt qua một tia dị thường, sau đó ngẩng đầu nhìn Lăng hạo hiên, hỏi

: Xin hỏi Lăng tiên sinh và Văn Hình có quan hệ như thế nào, tại sao lại giúp cô ấy trả khoản nợ này?”

“ Tôi với cô ấy chỉ là bằng hữu, bởi vì chúng tôi từ nhỏ lớn lên cùng nhau, cho nên quan hệ vô cùng tốt đẹp.”

Lăng Hạo Hiên giải thích, gương mặt tuấn đạt không có chút nào e sợ.

Diêu Phương nghe vậy mới thấy sáng tỏ, “Hoá ra là như vậy !”

“Vậy ý của bà là gì ?” Lăng Hạo hiên có chút nóng nảy hỏi.

109. Chương 109: Giải Ước! 6

“ Cậu giúp cô ấy trả sáu trăm vạn này, thật không có gì tốt hơn nữa rồi.”

Diêu Phương cầm lấy chi phiếu, vô cùng sáng khoái đồng ý giải ước, bà cũng là một thương nhân, vô duyên vô cớ đi từ chối năm trăm vạn, chỉ có kẻ ngu mới không cần. nếu Văn Hình không thể làm người thay thế, bà có thể tìm người khác, lại dùng năm trăm vạn này dùng cho hợp đồng sau đó, đồng nghĩa với việc nhà họ Du sẽ không phải bỏ ra thêm bất kì một đồng tiền nào nữa. Chỉ có điều trong những ngày này, đã làm khó nhọc đầu kia rồi.

Nghĩ tới đây, bà lấy một tấm chi phiếu một trăm vạn ra đưa lại tới trước mặt Lăng hạo Hiên,

“ Một trăm vạn này, cậu hãy đưa cho cô ấy để cô ấy có thể sống tốt qua ngày, coi như cô ấy không phải là con ruột của cha cô ấy, nhưng dù sao cũng là ông ta nuôi cô ấy lớn lên, nhiều năm như vậy mà không có chút tình cảm cha con gì, loại cha như vậy, không có cũng được.

Đi khỏi nhà họ Du, Lăng Hạo hiên hận không thể lập tức bay đến bệnh viện, nói cho Văn hình tin tức tốt này, nói cho cô biết, cô rất cuộc cũng được tự do.

Thời điểm anh dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới bệnh viện, trong lòng đang ngập tràn vui sướng cho tới khi anh chứng kiến phòng bệnh trống không, lập tức hụt hẫng, phòng bệnh lúc này căn bản không hề có bóng dáng của cô đâu.

Đúng lúc ấy, một y tá đi qua bên này, anh lập tức kéo lại lo lắng hỏi:

“ Cô có biết bệnh nhân phòng bệnh này đi đâu rồi không?”

Y tá này thấy Lăng Hạo Hiên, lập tức lộ ra nét mặt thận trọng, sau đó nũng nịu nói với anh:

“ Vừa rồi hình như thấy Tiểu Lăng đưa cô ấy ra ngoài tản bộ.”

“Cám ơn!” Lăng Hạo hiên nghe xong lập tức buông cánh tay cô y tá ra, vội vàng chạy đi, bỏ lại cô y tá đó chỉ biết đứng dậm chân tại chỗ.

“Văn Hình tử, chị xem, hôm nay khí trời thật tốt nha, rất thích hợp tản bộ đấy nhé.”

Trong vườn hoa bệnh viện, Tiểu Lăng kéo cánh tay Văn Hình đi men theo con đường nhỏ.

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyện..o.r,,g..

Văn hình nghe vậy, chỉ nhàn nhạt liếc cô một cái, nói:

“ Chẳng lẽ cô không phải chăm sóc bệnh nhân nào khác sao?”

“ Bác sĩ Lăng nói rồi, em chỉ phải chăm sóc chị cho thật tốt là được rồi, nhưng người khác không cần em trông nom.”

Tiểu Lăng càng ôm chặt Văn Hình, hận không thể dính cả người lên cô,

Văn hình nghe xong đành cảm thấy bất đắc dĩ, cô vốn là định đi ra ngoài yên tĩnh một chút, nhưng mà lại bị một tiểu tử kè kè bên cạnh như vậy, làm sao cô có thể tĩnh tâm đây.

“Văn Hình tỷ, chị có mệt không, bằng không chúng ta ngồi xuống nghỉ ngơi một chút.”

Tiểu Lăng nói xong không đợi Văn Hình trả lời liền kéo cô ngồi xuống băng ghế dài bên cạnh.

Đúng lúc ấy, một tiếng gọi quen thuộc bất ngờ truyền đến tai hai người,

“ Văn Hình, Văn Hình...”

Tiểu Lăng không khỏi xoay người nhìn lại, nhìn thấy người đi tới, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức nở nụ cười vui vẻ

“ Bác sĩ Lăng!”

Văn hình cũng quay người nhìn sang, thấy Lăng Hạo hiên vội vội vàng vàng chạy tới, miệng thở hồng hộc.

“ Thế nào?”

Cô hỏi, cô biết nhất định anh có chuyện gì tìm cô, cho nên mới vội vã như vậy.

110. Chương 110: Giải Ước! 7

Lăng Hạo Hiên nghỉ ngơi một lát, sau đó kéo tay Văn Hình đi về hướng cánh rừng, nói với Tiểu Lăng,

“ Tiểu Lăng, cô về trước đi, tôi có chuyện muốn nói với Văn Hình.”

“Tốt!” Tiểu Lăng đầy miệng đáp ứng, cũng không rời đi ngay lập tức, mà bụng bảo dạ còn nghi hoặc nhìn Lăng Hạo Hiên đang lôi kéo Văn hình đi sâu vào trong rừng, cho đến khi bóng hai người khuất sâu, mới xoay người quay về, vừa đi vừa lầu bầu:

“ Có chuyện gì mà thần bí như vậy, nhất định là riêng tư nha!”

“ Thế nào, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

Văn Hình mặc Lăng Hạo Hiên kéo tay cô, cho đến khi tới chỗ không có người mới dừng lại.

“Văn Hình, cậu tự do rồi!”

Lăng Hạo Hiên vô cùng hưng phấn nói với cô.

Văn Hình không hiểu chuyện gì, “ Tổ tự do cái gì?”

“ Tổ đã trả toàn bộ số nợ cậu thiếu nhà họ Du, cậu hiện tại tự do, tự do!”

Lúc này, Lăng Hạo Hiên thực sự rất vui vẻ, vì cô mà cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Đồng thời cũng vì mình có thể giúp Văn Hình mà trong lòng cảm thấy nhẹ bẫng đi. Chỉ cần có thể thấy Văn Hình vui vẻ của ngày xưa, bảo anh làm gì anh cũng nguyện ý.

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyện..o.r,,g..

“Cái gì?” sắc mặt Văn hình lập tức thay đổi, cô chăm chú nhìn Lăng Hạo Hiên, ghen ngào hỏi:

“ Cậu lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?”

“ Tớ đem bán kết quả nghiên cứu khoa học mới nhất đi.”

Lăng Hạo Hiên nói sự thật cho cô biết, anh biết nhất định Văn Hinh sẽ mắng chửi anh sao lại bán đi, nhưng việc này bây giờ đã không còn quan trọng nữa.

Nghe vậy, Văn hinh sững sốt, đột nhiên trong lòng lập tức sáng tỏ mối quan hệ giữa anh và tề Nhân Kiệt,

“ Có phải cậu bán cho Tề Nhân Kiệt?”

Ban đầu cô chỉ hoài nghi, hai người này không quen không biết làm sao lại cùng tới một nơi, thì ra là vì việc này.

“Đúng vậy.” Lăng Hạo hiên vẫn thản nhiên thừa nhận, trên mặt vẫn không dứt vui vẻ.

Văn hinh lập tức nổi đóa, trợn mắt nhìn Lăng Hạo hiên một hồi lâu, đột nhiên cắn răng nói: ” Đi đi, trước tớ muốn trở về, sau đó nói với Tề Nhân Kiệt, thành quả nghiên cứu khoa học đó không bán nữa.”

Cô biết, đối với bác sĩ như anh , thành quả nghiên cứu khoa học này phải mất bao công sức, quý giá tới cỡ nào, thậm chí như là sinh mạng của anh. Mà anh lại vì cô, cứ như vậy đem tâm huyết của mình bán đi, chỉ vì một mình cô.

Nghĩ tới đây, cô không khỏi vừa tức vừa thấy áy náy, tựa hồ cô đều mang tới phiền toái cho anh. Thế nhưng anh hết lần này tới lần khác đều toàn lực giúp đỡ cô, ân tình này, cô đã không có biện pháp báo đáp, hôm nay anh lại vì cô... sau này bảo cô làm sao đối mặt với anh đây?

Lăng Hạo hiên dĩ nhiên biết trong lòng cô đang nghĩ gì, nhưng cũng không để ý chỉ cười an ủi:

“ Không có gì , đó là thành quả nghiên cứu của năm ngoái, năm nay tớ đã nghiên cứu ra loại thuốc phòng ngừa mới rồi., dù sao tớ cũng đã sớm định đem bán cái này đi rồi, chỉ là vừa vặn gặp thời cơ thích hợp, không những đúng lúc, mà còn có thể giúp cậu!”

Văn hinh thật muốn chửi tục mắng anh, cô biết Lăng Hạo Hiên đây chỉ là muốn an ủi cô nên mới cố ý nói như vậy, mà anh càng nói vậy, càng đại biểu thành quả nghiên cứu khoa học đó đối với anh vô cùng quan trọng.

111. Chương 111: Giải Ước! 8

“ Nếu như cậu không muốn đi, thì tớ đi!”

Văn Hinh nói xong liền xoay người muốn rời đi, Lăng Hạo Hiên thấy vậy vội vàng kéo tay cô lại,

“ Chẳng nhẽ cậu còn muốn quay lại nhà họ Du sao?”

Vấn đề này quả thực gây khó dễ cho Văn Hinh, anh đã thành công khiến cô dừng lại.

Đúng vậy, chẳng lẽ cô còn muốn quay về nhà họ Du sao? Trở lại cái nơi toàn người khiến người ta chán ghét đó sao?

Nơi đây, cô đã từng phải chịu bao nhục nhã, trí nhớ đưa cô nhớ lại những thống khổ, nơi khiến cô thương tích đầy mình, tất cả trong đầu bây giờ dừng lại nơi bị người đàn ông kia cưỡng bạo, nó như từng nhát dao từng nhát từng nhát đâm vào tim cô, cô làm sao còn muốn quay về đó nữa?

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyện..o.r,,g..

Trước đây, cô có nằm mơ cũng không muốn rời khỏi cái địa phương kinh khủng đó. Nhưng mà, hôm nay cô còn có nơi nào để đi nữa đây? Cô đã sớm không có nhà, không có người thân, trên đời này, cô chỉ còn cô đơn một người, nhà của cô ở đâu đây?

Dường như nhìn thấu mọi do dự trong lòng cô, Lăng Hạo Hiên nhẫn nại khuyên nhủ:

“ tớ biết cậu ở nhà họ Du đã vô cùng khó khăn, thống khổ, ngày ấy lúc cậu bị đưa vào bệnh viện, tớ thật sự đã bị cậu hù dọa. Chỉ mới hai tháng không gặp, cậu đã gầy gò tiêu tụy thành cái dạng gì rồi, cậu phải biết rằng cậu như vậy tớ rất đau lòng không. Cậu là bằng hữu tốt nhất trên đời này của tớ, tớ không muốn cậu

phải tiếp tục trải qua cuộc sống như thế, tớ muốn nhìn một Văn Hinh giống như trước kia, tươi cười vui vẻ, thậm chí cười đến không tìm không phổi. ít nhất, đó là vui vẻ đấy!”

Văn hinh bị tấm chân tình cùng những lời quan tâm của anh làm cho cảm động, nước mắt đã sớm tích tụ đầy trong hốc mắt, nhưng cô lại cố kìm nén không để nó rơi xuống. cô đã từng âm thầm thề rằng, sẽ không bao giờ khóc vì bất luận chuyện gì, vì bất kì kẻ nào nữa.

“Đã không giống nhau nữa !” Cuối cùng, cô cũng chỉ có thể nở nụ cười đắng chát, nói:

“ Thế giới của mình đã thay đổi”, ngày hôm nay tớ, người thân đã không còn nữa, nhà cũng đã không còn, mình ngay cả cha mẹ ruột của mình cũng không biết họ là ai, cũng không biết tại sao mình lại có mặt trên đời này, mình không biết mình còn sống trên cõi đời này còn ý nghĩa gì nữa, mình...”

“ Không cần nói nữa, không cần nói nữa!”

Lăng Hạo Hiên không kìm lòng được ôm chặt lấy cô, anh cảm thấy đau lòng, vì những lời nói như tuyệt vọng của cô,

“ Cậu yên tâm, cậu còn có tớ, tớ sẽ luôn bên cạnh cậu, tin tưởng tớ!”

Anh thật không nghĩ tới, bên ngoài cô ấy kiên cường như vậy, trong lòng lại vô cùng mềm yếu, yếu ớt giống như chỉ cần bóp nhẹ một cái là nát ngay.

“ Hạo Hiên, cảm ơn cậu!”

Văn Hinh nhẹ nhàng nói cảm ơn, trong lòng tràn đầy cảm động, cô biết, cô vẫn luôn cho rằng tình cảm của Lăng Hạo Hiên đối với mình, trên đời này, khó có thể có một người đàn ông nào toàn tâm toàn ý bỏ ra tấm chân tình mà không cần bất kì một sự báo đáp nào như vậy, ngoài yêu ra, còn có thể là cái gì ?

Cô biết, nhưng cô vẫn làm bộ như không biết, bởi vì cô rất quý trọng đoạn tình cảm của cô và anh. Nếu như một khi xuyên phá một tầng mỏng của cánh cửa này, nói không chừng bọn họ đến làm bằng hữu cũng không thể .

112. Chương 112: Nợ Ân Tình Của Cậu, Làm Cách Nào Để Trả ? (1)

Cô biết, nhưng cô vẫn làm bộ như không biết, bởi vì cô rất quý trọng đoạn tình cảm của cô và anh. Nếu như một khi xuyên phá một tầng mỏng của cánh cửa này, nói không chừng bọn họ đến làm bằng hữu cũng không thể rồi

Cũng bởi vì biết tình cảm của anh đối với mình, cho nên lần này trong nhà xảy ra chuyện lớn như vậy, cô mới không tìm anh. Cô biết rõ rằng, nếu như anh biết chuyện, cho dù phải bán đi tất cả những gì của mình, anh cũng phải giúp cô, mà cô hoàn toàn không muốn như vậy.

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyện..o.r.,g..

Nhưng cô không ngờ tới, cuối cùng, vẫn là cô phải nhờ sự giúp đỡ của anh mới thoát khỏi cái nhà tù khiến cô vô cùng mệt mỏi ấy.

Nghĩ tới đây, trong lòng cô càng thêm cảm thấy áy náy đối với anh, phần ân tình cô nợ anh, cô làm sao có thể trả lại đây.

” Cậu không cần phải nói cảm ơn với tớ, mà là tớ phải cảm ơn cậu mới đúng, cảm ơn cậu vẫn có thể để tớ ở bên cạnh chăm sóc cậu.”

Thực ra trong lòng của lăng hạo Hiên cũng hiểu rõ, Văn Hinh thông minh như vậy làm sao lại không hiểu ra tâm tư của anh đối với cô. Anh không có đủ dũng khí thổ lộ với cô, cô cũng không có vạch trần, hai người vẫn là bằng hữu tốt nhất như trước, điều này đối với anh, tuy có chút tàn nhẫn, nhưng cũng chính là kết quả tốt nhất

“ Cậu yên tâm, tiền mình nợ cậu mình nhất định sẽ trả lại cho cậu.”

ở trong ngực anh, Văn Hinh đột nhiên vô thức mở miệng nói, trong nháy mắt phá hư không khí ảm áp khó khăn lắm mới có được giữa hai người.

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyen..o.r.,g..

Lăng Hạo Hiên buông lỏng Văn Hinh ra, sau đó đưa tay gõ nhẹ lên đầu cô, cưng chiều nói:

“Cậu còn nhớ rõ là nợ tiền tớ sao, cậu có biết tổng cộng cậu nợ tớ bao nhiêu tiền không?”

“Cái gì?” Văn hinh lập tức sững sốt, ngơ ngác nhìn Lăng Hạo hiên, “Không nhớ rõ, cậu nhớ sao?” Từ nhỏ đến lớn, mặc dù cô chưa từng vay tiền anh, có lúc anh sẽ tự nhiên đưa tiền cho cô, đã nhiều năm trôi qua, số lần càng nhiều thêm, ai mà nhớ được.

Nhưng mà Lăng Hạo Hiên lại nghiêm túc suy nghĩ nói:

“Tớ nghĩ kĩ rồi, từ năm bảy tuổi tới năm 22 tuổi cho tốt nghiệp đại học, tổng cộng là mười lăm năm, mỗi năm là 3000 tệ, mười lăm năm, xem nào.... 4 vạn 500 tệ.”

Nghe vậy, Văn Hinh bỗng cười rộ lên,

“Mới có bốn vạn năm trăm tệ thôi, mình còn tưởng ít nhất cũng phải bốn năm mươi vạn chứ!”

Nhiều năm như vậy, mà số tiền của anh bị cô sử dụng cũng chỉ có bốn ngàn năm trăm vạn.

Thấy cô cuối cùng cũng cười, Lăng Hạo Hiên cũng cười ,

Vậy cậu tính bao giờ trả lại cho tớ đây?”

Văn Hinh nghịch ngợm nhún mày nhìn anh, sau đó giả hoạt nói:

“MUốn tiền à, tớ không có, muốn tớ chết , muốn mạng tớ thì lấy đi thôi.”

Nghe vậy, Lăng Hạo hiên không khỏi phì cười, “Cậu cho rằng tớ là thổ phỉ à.”

Hai người cứ như vậy vừa cười nói vui vẻ vừa đi bộ về phòng, đi được một nửa đường, Văn Hinh đột nhiên nhìn lại phía sau mình, hai người áo đen bình thường vẫn cứ âm hồn bất tán đi theo sau cô, bây giờ đã không thấy bóng đâu, xem ra thực sự là Diêu Phương kêu rút rồi.

Đột nhiên, cô cảm thấy có chút không chân thật, tựa như đang trong giấc mộng vậy:

Cô thật sự được tự do rồi sao?

Nghĩ tới đây, cô mới nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, đó là không khí của tự do.

“Cậu làm sao vậy?”

,

Lăng Hạo Hiên thấy cô đột nhiên dừng bước, mới quan tâm hỏi.

Văn Hinh lập tức mở mắt ra mỉm cười với anh,

“không có gì, chúng ta trở về thôi,”

113. Chương 113: Nợ Ân Tình Của Cậu, Làm Cách Nào Để Trả? 2

Văn Hinh lập tức mở mắt ra mỉm cười với anh,

“không có gì, chúng ta trở về thôi,”

“Được .”

Lăng Hạo Hiên gật đầu, sau đó sóng vai cùng cô bước đi, thấy trên mặt Văn Hinh một lần nữa nở nụ cười, trong lòng anh cũng cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Quay lại phòng bệnh, thấy dì Lý đang đợi cô, thấy hai người trở lại, dì lập tức tiến lên nghênh đón, quan tâm hỏi:

“ Nha đầu cuối cùng cháu cũng quay lại, cháu đã trở lại rồi, vậy thì dì phải về đây.”

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyen..o.r.,g..

“ Sao vậy, dì Lý, có chuyện gì xảy ra vậy?”

Văn Hinh thấy hai hộp cơm đặt trên cánh tủ ở đầu giường bệnh, biết nhất định là dì Lý mang cơm tới cho cô.

Dì Lý kéo tay Văn Hinh, đột nhiên sâu kín nói:

“ Nha đầu, đây là lần cuối cùng dì đưa cơm cho cháu, phu nhân đã dặn, về sau cháu không cần quay lại nhà họ Du nữa, cũng không phải làm người giúp việc nữa, là bác cầu xin phu nhân mang cho cháu bữa cơm cuối cùng. Nha đầu về sau nhất định phải chăm sóc bản thân thật tốt, biết không? Như dì đã nói với cháu lúc trước, tất cả thống khổ cùng đau khổ hôm nay sẽ qua đi, cháu là một cô gái tốt, nhất định sẽ được hạnh phúc.”

“ Cảm ơn dì, dì Lý!” Văn Hinh cảm động tới mức không biết nên nói gì cho phải, ở nhà họ Du, dì Lý là người duy nhất đối xử tốt với cô, hôm nay cô được tự do, thật sự không nỡ rời xa dì.

Dì Lý vỗ tay cô, đột nhiên kéo cô tới giường bệnh để cho cô ngồi xuống,

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyen..o.r.,g..

“ Hôm nay dì cố ý làm món tôm xào gà chua cay mà cháu thích nhất, còn có canh xương, nhân lúc còn nóng cháu mau ăn đi .”

Bà nói xong, đem món ăn còn nóng hổi nhìn rất ngon miệng đặt trong tay Văn Hinh.

“ vâng.”

Văn Hinh cảm thấy lỗ mũi có chút ê ẩm, sau đó trước sự quan tâm của dì Lý, cô ăn từng miếng từng miếng một, đồng thời cũng ép lệ sắp tràn qua mi vào bên trong.

Lăng Hạo hiên vẫn chung thủy đứng bên cạnh nhìn cô, trên mặt vẫn nở nụ cười thản nhiên, thấy có người thực lòng quan tâm tới cô mà cảm thấy cao hứng,

Rất nhanh, Văn Hinh đã ăn xong , dì Lý nhìn đồng hồ, sau đó mới thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi,

: Nha đầu, dì phải về rồi, cháu nhất định phải bảo trọng, biết không?”

Trước khi đi, dì vẫn không quên dặn dò Văn Hinh phải chăm sóc tốt bản thân mình.

Văn hinh bước lên ôm chặt dì Lý, một lúc lâu sau mới buông lỏng bà ra, cười nói:

“ Dì lý, dì cũng phải chăm sóc mình thật tốt nhé, cháu chúc dì có thể sống lâu trăm tuổi ạ.”

Cô biết, lần này chia tay, có thể vĩnh viễn sẽ không gặp lại trên đường đời.

Tiến dì Lý đi rồi, trong lòng Văn Hinh đột nhiên trở nên nặng nề, Lăng hạo Hiên thấy vậy, không khỏi quan tâm hỏi:

“ sao vậy?”

Văn hinh ngẩng đầu nhìn anh, hỏi: ” Minh lúc nào có thể xuất viện?”

Lăng Hạo hiên suy nghĩ một chút, sau đó mới nói : ”

Quan sát thêm hai ngày nữa, tớ phải xác định cậu thật sự không sao, mới cho cậu xuất viện được.”

114. Chương 114: Nợ Ân Tình Của Cậu, Làm Cách Nào Để Trả ? 3

“ Minh nói cho cậu biết, bây giờ trên người mình một phân tiền cũng không có, đến lúc đó mình lấy gì để trả viện phí cho bệnh viện đây, không cần thiết ở đây nữa!”

Văn Hinh trừng mắt với anh, cô ở viện cũng đã hai ngày rồi, căn bản là cô không có sao cả, thế mà anh lại cố tình không cho cô xuất viện. không chỉ vậy, ngày nào anh cũng bắt cô làm bệnh nhân cho cái cô y tá Tiểu Lăng luyện tập tiêm thuốc(anh có biết cô Lăng kia tay nghề thế đâu chưa?), coi cô như là cái bia sống để tiêm thuốc, cô thật sự chịu đựng đủ rồi.

Nghe cô nói vậy... Lăng Hạo Hiên lập tức bật cười,

“ Cậu yên tâm, sẽ không ai tới đòi viện phí của cậu đâu.”

Nghe vậy, Văn Hinh mạnh mẽ trừng anh, không nói gì nữa.

Tối hôm ấy, Lăng hạo Hiên sợ Văn Hinh nửa đêm gặp chuyện gì không ai chăm sóc, nên ở lại cùng cô. Văn Hinh bảo anh về đi, nhưng mà nói là làm, vẫn không thể thay đổi quyết định của anh. Cuối cùng cô cũng không quản nữa, anh muốn ở lại thì ở đi, rồi cô chìm sâu vào giấc ngủ.

Trưa ngày thứ hai, Lăng Hạo hiên ra ngoài mua một đồng đồ ăn về làm bữa trưa cho Văn Hinh, mới đặt xong xuống ngồi còn chưa ấm chỗ, liền nhìn thấy Tề Nhân Kiệt ôm một bó hoa hồng đỏ to hùng dũng đi vào.

Nhìn thấy Tề Nhân Kiệt, sắc mặt của Lăng Hạo Hiên lập tức thay đổi, anh lạnh lùng nhìn Tề Nhân Kiệt, sau đó quay đầu qua chỗ khác không thèm để ý tới anh ta.

Văn hinh thấy thế, vì hành động như trẻ con của Lăng hạo Hiên mà cảm thấy buồn cười, nhìn dáng dấp của bọn họ hẳn là có tranh chấp gì đó. Sau đó cô nhìn sang Tề Nhân Kiệt, nhún mày hỏi:

“ Sao anh lại tới đây?”

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyện..o.r.,g..

Tề nhân kiệt nhìn Lăng Hạo hiên một cái, đột nhiên lộ ra một tia cười vô cùng giảo hoạt, sau đó đến bên cạnh Văn Hinh đem bó hoa hồng trong tay với trước ngực cô, hơn nữa thâm tình nhìn văn Hinh nói:

“ Để anh xem một chút, chúng ta dù sao cũng đã từng là tình nhân, bây giờ em ngã bệnh phải nằm viện, anh đây người yêu cũ đương nhiên phải đến thăm em một chút, nhân tiện hỏi em, em đã rời khỏi Du Thần ích, có thể trở lại bên cạnh anh không, anh vẫn còn rất thích em, nhớ mãi không quên, thế nào, em nên suy nghĩ lại một chút.”

Văn hinh nghe được hắn nói , nghe là một hồi kinh ngạc, nàng lúc nào thì thành tình nhân của hắn rồi hả ? Nhưng ngược lại thấy được Lăng Hạo hiên này đã xanh mét sắc mặt của cùng tề nhân kiệt trong mắt này bồi hồi hức, nàng bỗng chốc hiểu rõ ra. Thì ra hắn là ở trên chọc Lăng Hạo hiên đâu, không khỏi nở nụ cười.

“Tốt ——”

”Không cần suy nghĩ gì hết, ngay bây giờ cô ấy liền trả lời anh.:

Văn Hinh vừa định mở miệng, Lăng Hạo Hiên đã cắt đứt lời cô..., hơn nữa còn đoạt lấy bó hoa hồng trong tay cô nhét trở lại trong tay Tề Nhân Kiệt, đẩy anh ra khỏi cửa.

“ Cô ấy vĩnh viễn sẽ không quay lại với anh, anh hãy chết cái ý nghĩ này đi,”

Thấy thế, Văn hinh rốt cuộc không nhịn được mà cười ha ha , sau đó Tề Nhân Kiệt cũng cười theo.

Thấy hai người mới gặp nhau đã cười vô cùng vui vẻ, Lăng Hạo Hiên ngây ngẩn cả người, anh lại nhìn nét mặt của tề Nhân Kiệt và Văn Hinh một lần nữa, cuối cùng rời tầm mắt trên mặt Văn Hinh, hỏi:

“ Thế nào?”

Anh đột nhiên có cảm giác bị người khác đùa giỡn.

115. Chương 115: Nợ Ân Tình Của Cậu, Làm Cách Nào Để Trả ? 4

Văn Hinh vất vả lắm mới nhịn không cười nữa, cô chỉ vào Tề Nhân Kiệt nói với anh:

“ Anh ta trên đùa cậu đấy, cậu lại tin là thật à!”

Nói xong, cô lại muốn cười rộ lên.

Nhưng mà Lăng Hạo Hiên lại càng thêm mơ hồ, cứ nhìn chăm chăm vào gương mặt Tề Nhân Kiệt như để xác thực xem rốt cuộc anh ta có trêu đùa mình không, thấy trên mặt anh hiện ra một bộ dạng đầy mê hoặc,

“ Trêu đùa mình?”

Tại sao anh nhìn mãi mà cũng không nhận thấy tên kia chọc anh nhỉ?

“Ừ!” Văn Hinh gật đầu, “Thật ra thì mình với anh ấy cũng chỉ là quan hệ bằng hữu bình thường, căn bản không phải quan hệ người yêu cũ gì cả, anh ấy chỉ trêu cậu thôi!”

Đến tận lúc này, Lăng Hạo Hiên mới hiểu ra, nhất thời vô cùng tức giận. Anh nghiêng đầu hung hăng nhìn chăm chăm vào Tề Nhân Kiệt đang nhàn nhã tựa vào cạnh cửa, ánh mắt như hận không thể đem lột bẻ xương hắn,

“ Anh rất được đấy!”

Anh cắn răng hỏi, sắc mặt đã trở nên xanh mét.

Tề Nhân Kiệt nhìn anh, trên mặt nở một nụ cười mê hoặc có thể gây chết người, cười nói:

“ Nếu như không thấy thú vị, tôi sẽ không đùa anh.”

Đầu tiên anh nói như vậy là bởi vì lời nói buột miệng của anh thôi, không ngờ tiểu tử này lại phản ứng thú vị đến vậy, khiến anh có ý định trêu đùa tiếp.

Anh nói xong, ngồi dậy, cầm lấy hoa hồng trong tay cắm vào chiếc bình hoa còn trống không, sau đó lần nữa đi tới bên cạnh Văn Hinh, thấy trên chiếc tủ đầu giường bệnh có rất nhiều thức ăn, bèn hỏi:

“ Em vẫn chưa ăn cơm trưa sao?”

“ Có muốn cùng nhau ăn không?”

Văn Hinh hỏi, Lăng Hạo Hiên mua nhiều thức ăn như vậy, một mình cô ăn cũng không hết.

“ Được!”

Tề Nhân Kiệt cũng không khách khí, bèn kéo cái ghế ngồi đối diện Văn Hinh, sau đó bắt đầu liếc nhìn những món ăn kia,

“ Đùi gà, Hamburger, cơm trộn, cá kho, súp nấm...”

Lăng Hạo Hiên vẫn hận nhìn chăm chăm anh, còn đối phương lại không hề để ý tới ánh mắt như muốn giết người của anh, cúi đầu cùng Văn Hinh ăn cơm.

“Hạo hiên, cậu cũng tới đây ăn cùng đi!”

Văn Hinh đột nhiên nói, thấy anh vẫn đang nhìn chăm chăm Tề Nhân Kiệt, trong lòng cô chợt cảm thấy buồn cười,

“Không cần, tớ ăn rồi.” Lăng Hạo Hiên cứng đờ người, nói xong, ánh mắt anh vẫn không rời khỏi Tề Nhân Kiệt. Lúc này, điện thoại di động trong túi anh chợt vang lên, anh nhận điện thoại sau đó nói với Văn Hinh:

“ Tớ phải đi làm phẫu thuật, cậu ăn xong nhớ hảo hảo nghỉ ngơi một chút.”

Nói xong, mạnh mẽ trộn mắt nhìn Tề Nhân Kiệt, sau đó mới xoay người rời đi.

“ Cậu Bằng hữu này của em thật là thú vị!”

Chờ Lăng Hạo Hiên đi khỏi, Tề Nhân Kiệt đột nhiên cười rộ lên, dường như cảm thấy hết sức thú vị.

Văn Hinh nhàn nhạt liếc nhìn anh một cái, cũng cười

“ Tôi khuyên anh tốt nhất đừng có chọc cậu ấy, dao giải phẫu trong tay cậu ấy có thể giết anh đấy. Ngộ nhỡ ngày nào đó anh có bệnh phải vào bệnh viện hoặc xảy ra điều gì ngoài ý muốn, lại được đưa vào bệnh viện này, đến lúc đó anh chết chắc đấy.”

“ Em là đang dọa chết anh sao?”

Tề Nhân Kiệt nhìn Văn Hinh, gương mặt lộ ra vẻ buồn bã,

“ Anh đối với em tốt như vậy, mà em cứ nhiên lại nguyên rửa anh chết!”?

(độ độc mồm của chị vô đối.)

116. Chương 116: Nợ Ân Tình Của Cậu, Làm Thế Nào Để Trả? 5

“ Em là đang dọa anh chết sao?”

Tề Nhân Kiệt nhìn Văn Hinh, gương mặt lộ ra vẻ buồn bã,

“ Anh đối với em tốt như vậy, mà em cứ nhiên lại nguyên rửa anh chết!”?

Đôi mày thanh tú của Văn hinh nháy dựng lên, chế giễu nói:

“ Nếu để Lăng Hạo Hiên bắt gặp bộ dạng này của anh, cậu ấy nhất định sẽ vỗ tay khen anh à xem.

Nghe vậy, Tề Nhân Kiệt không khỏi liếc nhìn cô, nghiêm nghị hỏi:

“ Sau này em có dự định gì chưa?”

Vấn đề của anh khiến sắc mặt Văn Hinh bỗng dưng buồn bã, sau đó cô cúi đầu, trầm mặc hồi lâu mới ngẩng đầu lên cười trừ nói:

“ Tới đâu hay tới đó thôi.”

“ Người nhà của em đâu rồi, tại sao bọn họ lại không tới thăm em?”

Tề Nhân Kiệt cảm thấy rất kì quái, anh tới nơi này hai lần rồi nhưng cũng chưa từng thấy người nhà của cô.

“ Tôi không có người thân,”

Văn Hinh nhàn nhạt nói, nhớ tới cha cùng em trai của cô, đáy mắt cô liền hiện lên một tầng nhàn nhạt bi thương.

Nghe vậy, Tề Nhân Kiệt không nói gì thêm nữa, chỉ yên lặng nhìn Văn Hinh, như muốn tìm tòi điều gì từ sâu trong đáy mắt cô.

Chờ Lăng Hạo hiên phẫu thuật xong đi tới phòng bệnh thì Tề Nhân Kiệt đã về rồi.

Thấy anh có vẻ mệt mỏi, Văn Hinh không khỏi quan tâm hỏi:

“ Có phải rất mệt mỏi hay không?”

Nhìn dáng vẻ của anh, bây giờ cũng đã là sáu giờ tối rồi, mà từ trưa tới giờ, toàn bộ thời gian anh đều dành ở trong phòng phẫu thuật, cho dù thân mình bằng sắt cũng sẽ mệt.

Lăng Hạo hiên thấy Văn Hinh quan tâm mình, trong giây lát, mọi mệt mỏi không cánh mà bay,

“ Không mệt, cậu ăn cơm tối chưa? Nếu chưa ăn thì tớ đi mua cơm cho cậu.”

Anh nói xong xoay người định rời đi.

Văn hinh lập tức gọi anh,

“ Mình ăn rồi, là nhờ Lăng giúp mình mua cơm rồi.”

Nhớ tới tiểu nha đầu kia bộ dáng một mực muốn lấy lòng cô, cô liền cảm thấy buồn cười. Cô dám chắc cô ấy cho rằng mình và Lăng Hạo hiên có quan hệ gì nên mới cố gắng lấy lòng cô.

Nghe thấy cô nói đã ăn cơm tối rồi, lúc này Lăng Hạo Hiên mới yên tâm lại, sau đó anh đột nhiên tựa hồ nhớ ra được điều gì, vui vẻ nói với Văn Hinh:

“ Ngày mai cậu có thể xuất viện, tất cả báo cáo kiểm tra của cậu cũng đã có, tớ đã xem, tất cả đều không có việc gì cả.”

“Thật sao?” Văn Hinh nghe thấy mình có thể xuất viện lập tức thấy hưng phấn, quả thực, cô chán ghét bệnh viện, chán ghét mùi thuốc khử trùng của bệnh viện, đáng ghét nhất vẫn là bị tiêm thuốc.

Nhưng mà, sự hưng phấn này còn chưa duy trì được mấy giây, liền bị một trận phiền muộn thay thế.

Xuất viện, còn con đường nào cho cô đi?

Ngày hôm nay, cô căn bản đã không còn chỗ nào để đặt chân tới rồi!

Dường như nhìn thấy được lo lắng trong cô, Lăng hạo Hiên bèn đi tới bên cạnh cô, an ủi cô

“ về sau cậu sẽ ở nhà tớ, nhà tớ mặc dù không rộng lắm, nhưng mà thêm một người cũng không thành vấn đề.”

Nghe vậy, Văn Hinh chỉ nhàn nhạt nhìn anh, cũng không có lập tức đáp ứng.

Đợi đến ngày thứ hai, Văn Hinh làm thủ tục xuất viện, Lăng hạo Hiên đã giúp cô làm tất cả thủ tục, sau đó, thấy tề Nhân Kiệt tới, hai người chạm nhau ở trước cửa phòng bệnh.

117. Chương 117: Nợ Ân Tình Của Cậu, Làm Sao Để Trả Đây? 6

Đợi đến ngày thứ hai, Văn Hinh làm thủ tục xuất viện, Lăng hạo Hiên đã giúp cô làm tất cả thủ tục, sau đó, thấy tề Nhân Kiệt tới, hai người chạm nhau ở trước cửa phòng bệnh.

“ Anh tới đây làm gì?”

Đối với Tề Nhân Kiệt này, Lăng Hạo Hiên còn mang đầy một bụng toan là không hoan nghênh, cho nên đối với anh sắc mặt lúc nào cũng không được tốt lắm.

Ai ngờ, Tề Nhân Kiệt lại cười đến rạng rỡ nói với Lăng Hạo Hiên:

“ Hôm nay không phải là ngày Văn Hinh xuất viện sao? Tôi tới giúp cô ấy xuất viện nha.”

Anh nói cứ như thể chuyện này là chuyện đương nhiên vậy, nhưng lại chọc tức Lăng Hạo Hiên

“ Cô ấy không cần anh .”

Lăng Hạo Hiên dùng tay đẩy anh ra, sau đó vào phòng nói với Văn Hinh:

“ Chuẩn bị xong hết chưa, chúng ta đi thôi.”

Văn Hinh gật đầu, thật ra thì cô căn bản cũng không có đồ để thu dọn gì cả, đến quần áo cũng không có.

Cô nhìn thấy Tề Nhân Kiệt đang đứng bên cạnh cửa liền nhíu mày hỏi:

“ Làm sao anh biết hôm nay tôi xuất viện?”

Văn hinh tin rằng, với tác phong cùng khả năng hô mưa gọi gió ở trên thương trường của anh, nhất định sẽ có mạng lưới tình báo rộng khắp, muốn biết chuyện gì cũng không phải khó khăn .

Nếu như anh biết cô hôm nay xuất viện, vậy nhất định DU Thần Ích cũng sẽ biết rồi.

(Lâu lâu cho thằng nam 9 xuất hiện,)

Không biết sao, đột nhiên cô lại nhớ tới Du Thần ích, nhớ lại những ngày qua anh ta đối với cô đủ loại giày vò, tổn thương, trong lòng cô trầm xuống, cơ hồ đau quá.

Lăng Hạo Hiên thấy sắc mặt Văn Hinh đột nhiên biến sắc, cho là nguyên nhân bởi vì Tề Nhân kiệt, lúc này mặt anh đột nhiên trầm xuống,

“ Chúng ta đi thôi.”

Anh hung hăng trợn mắt lườm Tề Nhân Kiệt sau đó dắt tay Văn Hinh đi ra khỏi cửa.

Tề Nhân Kiệt lại một lần nữa vọt lên chặn trước mặt cô, hỏi:

“ Anh định mang cô ấy tới chỗ nào?”

Tối qua anh đã cho người đi tra xét, mới biết bởi vì cha cùng em trai cô vì trốn nợ, đã đem nhà cửa cùng công ty bán mất rồi, ngay cả bóng dáng bây giờ cũng không thấy nữa. Lúc này anh mới biết tại sao cô lại nói cô không còn người thân rồi.

Cho nên, anh không thể chịu được khi thấy cô đau lòng, đột nhiên sinh ra một ý muốn bảo vệ cô mãnh liệt.

Anh biết, nếu như Tiểu Ảnh ở đây, cô nhất định sẽ ủng hộ quyết định của anh

(đùa chứ bộ này nam phụ không đủ yêu nữ 9)

“ Tới nhà tôi.”

Lăng Hạo Hiên trừng mắt nhìn Tề Nhân Kiệt, trong lòng như đang bốc hỏa, không biết cái người này lại định giở trò gì .

“ Tới nhà của anh?”

Tề Nhân Kiệt mi hơi nhảy lên, cười chế nhạo:

“ Tới nhà của anh , vậy anh chăm sóc được cô ấy sao?”

“Dĩ nhiên!”

Lần này, Tề Nhân Kiệt cười vô cùng vui vẻ,

“ Vậy xin hỏi, anh bận làm việc cả ngày, anh định chăm sóc cô ấy thế nào?”

Một câu nói khiến Lăng Hạo Hiên cứng họng,

“ Tôi... Tôi có thể tìm người giúp việc chăm sóc cô ấy!”

“ Cái này chỉ là anh nói miệng, chi bằng tới nhà tôi đi.!”

Tề Nhân Kiệt cười nói,

“ Nếu mà tôi đoán không lầm, thì anh đang ở nhà trọ đúng không? Anh là bác sĩ, chẳng lẽ anh không biết bệnh nhân phải có địa điểm tốt để nghỉ ngơi dưỡng sức, tốt nhất là một nơi rộng rãi thoáng mát, như vậy thân thể cùng tâm thần của bệnh nhân mới có thể hồi phục nhanh chóng sao?

Nếu như anh để cô ấy ngày ngày buồn bực một mình trong căn phòng ấy, về lâu về dài một người bình thường chắc cũng bị bức điên mất.”

118. Chương 118: Nợ Ân Tình Của Cậu, Làm Sao Để Trả Đây? 7

Anh nói xong, thấy sắc mặt của Lăng Hạo Hiên có chút biến hóa, vì vậy mới nói tiếp:

“ Còn nữa, tiền lương một tháng của anh là bao nhiêu? Anh có khả năng đảm bảo cho Văn Hình có thể vô lo vô nghĩ việc cơm áo gạo tiền sao?”

Lăng Hạo Hiên trầm mặc, vẻ mặt tỏ ra hơi khó chịu. Mặc dù thu nhập của anh có thể coi là khả quan, nhưng mà so với Tề Nhân Kiệt, thì tiền lương của anh coi như muối bỏ biển rồi.

Anh biết Tề Nhân Kiệt có rất nhiều tiền, năm trăm vạn mà anh ta không hề chớp mắt liễn tặng không cho anh. Mà năm trăm vạn này đối với anh, coi như không ăn không uống tiết kiệm, cũng phải mấy chục năm mới dành dụm được.

(chém kinh thế?)

Anh làm sao so kịp với anh ta đây?

Thấy Lăng Hạo Hiên không nói lời nào, Tề Nhân Kiệt rốt cuộc cũng nói ra ý tứ lần này anh đến,

“Thật ra thì lần này tôi tới, chính là đón Văn Hinh về nhà tôi, hơn nữa tôi sẽ thuê người giúp việc đặc biệt tới chăm sóc cô ấy, để cô ấy có điều kiện nghỉ ngơi tốt nhất, điều này tôi có thể cam đoan với anh.”

Anh biết quan hệ giữa Lăng Hạo Hiên và Văn Hinh không hề tầm thường, anh cũng nhận ra Lăng Hạo Hiên thích Văn Hinh, cho nên nếu như anh có thể mang Văn Hinh về nhà mình ở, nhất định phải được anh ta đồng ý mới được.

Lăng Hạo hiên nghe Tề Nhân Kiệt nói vậy, cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc, lâu sau vẫn một mực cự tuyệt:

“Không cần, tự tôi sẽ chăm sóc Văn Hinh.”

Mặc dù anh biết Tề Nhân Kiệt có tiền, nhưng anh so với tề Nhân Kiệt này lại có tình hơn. Anh không biết vì sao tề nhân Kiệt lại đối xử tốt với Văn Hinh như vậy, cho nên anh tuyệt đối không yên tâm để anh ta mang Văn Hinh đi.

“Văn Hinh, chúng ta đi thôi.”

Anh nói xong, dắt tay Văn Hinh đi, nhưng lôi kéo cũng vô ích. Anh không khỏi nghiêng đầu nhìn lại, bên cạnh đã không còn bóng dáng Văn Hinh rồi, sau đó anh lại quay đầu nhìn lại, Văn Hinh cũng không có trong phòng bệnh, anh lập tức nóng nảy lên,

“Văn Hinh?” Anh vội vàng chạy ra ngoài, muốn đi tìm Văn Hinh.

Lúc này, Tề Nhân Kiệt mới phát hiện không thấy Văn Hinh, vì vậy cũng chạy theo Lăng Hạo Hiên ra khỏi bệnh viện.

Hai người tìm khắp bệnh viện một lượt, vẫn không tìm được bóng dáng cô.

“Thế nào, tìm được Văn Hinh không?”

Tề Nhân Kiệt nhìn vẻ mặt nóng nảy của Lăng Hạo Hiên, cũng lo lắng theo.

Cô gái kia không phải cứ như vậy mà đi không một lời chào chứ? Cô ấy không có nhà để về, cô ấy có thể đi đâu được?

Lăng Hạo Hiên cơ hồ đã tìm khắp cả bệnh viện, cũng tới ba bốn lượt rồi, mà vẫn không hề thấy Văn Hinh, trong lòng anh vô cùng rối rắm.

Tề Nhân Kiệt lắc đầu một cái, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía cổng bệnh viện,

“Tôi đoán cô ấy nhất định đã đi khỏi bệnh viện rồi, chúng ta ra bên ngoài tìm một chút đi, cô ấy mới rời đi không lâu, nhất định sẽ tìm được.”

Lăng Hạo hiên gật đầu đồng ý.

Lăng Hạo Hiên cùng Tề Nhân Kiệt đang tìm cô long trời lở đất, Văn Hinh lại một mình rời bệnh viện. Nhìn dòng người chạy tới chạy lui trên đường, cảnh tượng vốn đã giống như vĩnh viễn chỉ có vệt vàng tấp nập vậy. Cũng chỉ có cô, một người chỉ bang quơ trên phố, không biết đường đi, không biết đi đâu về đâu, trong lòng cô chỉ còn một tương lai mù mịt, ngỡ ngàng.

119. Chương 119: Nợ Ân Tình Của Cậu, Làm Sao Để Trả Đây ? 8

[Lăng Hạo Hiên cùng Tề Nhân Kiệt đang tìm cô long trời lở đất, Văn Hinh lại một mình rời bệnh viện. Nhìn dòng người chạy tới chạy lui trên đường, cảnh tượng vốn đã giống như vĩnh viễn chỉ có vệt vàng tấp nập vậy. Cũng chỉ có cô, một người chỉ bang quơ trên phố, không biết đường đi, không biết đi đâu về đâu, trong lòng cô chỉ còn một tương lai mù mịt, ngỡ ngàng.

Lúc ở bệnh viện, cô nhìn thấy Lăng Hạo Hiên và Tề Nhân Kiệt tranh chấp nhau chỉ vì muốn đưa cô về nhà mình, cô không muốn gây phiền toái cho bọn họ bất kể người nào, Lăng Hạo Hiên hay Tề Nhân Kiệt cũng vậy, nên cô chọn cách lặng lẽ rời đi.

Cô biết Lăng Hạo Hiên thật lòng với mình, thật lòng anh muốn chăm sóc cho cô, điều này làm cô rất cảm động. Nhưng từ trước tới giờ cô đã mang tới cho anh nhiều phiền phức như vậy, thậm chí anh còn vì cô mà

trả giúp cô nhiều khoản tiền nợ, cô thật sự không thể tiếp tục gây phiền toái cho anh nữa. Tiền cô nợ anh, cô sẽ từ từ trả lại sạch.

Theo cô, tiền nợ có thể trả lại, nhưng nếu như nợ tình, vĩnh viễn cũng không trả hết được.

Vậy mà hôm nay, cô không những thiếu tiền của anh, mà còn nợ ân tình của anh. Cô có thể từ từ cố gắng làm việc để hoàn lại số tiền cô thiếu anh, nhưng mà ân tình của anh, cô vĩnh viễn không có cách nào hồi đáp.

Cho nên, rời đi là lựa chọn tốt nhất, như vậy đến cuối cùng anh mới không phải chịu đựng thống khổ

Mà đối với tề Nhân Kiệt, cô căn bản cũng không đoán được tâm tư của anh. Thật ra thì cô với anh cũng không phải là có quan hệ mật thiết gì, nhưng mà anh vẫn nguyện ý trợ giúp cô hết lần này tới lần khác, lại không cần bất cứ sự hồi đáp nào, điều này khiến cô càng thêm lo lắng, không biết đến tột cùng trong lòng anh có suy nghĩ gì... âm mưu chăng...?

Cô biết anh vs Du Thần ích là đối thủ cạnh tranh trên thương trường, nhưng chuyện này thì liên quan gì tới cô?

Bây giờ có đánh chết cô cô cũng không muốn nhớ lại bất cứ điều gì có liên quan tới Du Thần ích, từ này về sau, cô muốn đem tất cả sự thống khổ chìm vào quên lãng, có lẽ chỉ như vậy, cô mới có thể sống vui vẻ một chút.

Hôm nay, việc quan trọng nhất chính là cô phải tìm một chỗ để dung thân bằng không tới nay cô phải lưu ở đầu đường xó chợ rồi.

Nghĩ vậy, cô bắt đầu chăm chú tới những tin tức tuyển dụng hai bên đường phố. Tìm người làm ở các cửa hàng rất nhiều, nhưng mà khi cô tới hỏi vài chỗ, bởi vì cô không thể cung cấp bất cứ thông tin gì về mình, nên cũng bị từ chối.

Cuối cùng, cô bắt đầu cảm thấy có chút tuyệt vọng. Bởi vì lúc này trên người cô, ngoại trừ thể căn cước ra, một chút giấy tờ gì cũng không có, người khác hiển nhiên đều không dám tuyển cô.

Cuối cùng câu nói kia vẫn còn hiệu nghiệm, ông trời quả thực không tuyệt đường con người, thời điểm Văn Hinh vừa đi ngang qua một ngõ hẻm nhỏ, liền thấy ở ngôi nhà trong cùng có một nhà ăn đang treo bảng tuyển nhân viên chạy bàn (tạp vụ)

Cô lập tức vui mừng, lập tức đi vào trong, chỉ thấy một người đàn ông trung niên khoảng bốn năm mươi tuổi đang ngồi ở phía sau quầy, tay cầm máy tính không ngừng tính cái gì đó, chân mày vẫn khóa chặt, nhìn đáng dấp anh như là ông chủ quán ăn này vậy.

120. Chương 120: Người Phụ Nữ Kia Mất Tích! 1

Cô lập tức vui mừng, lập tức đi vào trong, chỉ thấy một người đàn ông trung niên khoảng bốn năm mươi tuổi đang ngồi ở phía sau quầy, tay cầm máy tính không ngừng tính cái gì đó, chân mày vẫn khóa chặt, nhìn đáng dấp anh như là ông chủ quán ăn này vậy.

Nhìn thấy Văn Hinh, người đàn ông ngẩng đầu lên nghi ngờ hỏi:

“ Xin lỗi tiểu thư cần gì, chỗ chúng tôi có thể nhận đặt đồ ăn cho bất kì việc gì, bữa ăn hàng ngày, đặt tiệc, còn có...”

“ Tôi tới nộp đơn xin việc.”

Văn Hinh cắ đứt lời người đàn ông, hướng phía anh ta mỉm cười.

Người đàn ông nghe thấy vậy thì sửng sốt, sau đó quan sát cô một lượt từ trên xuống dưới, đánh giá, nghi ngờ hỏi:

“ Cô tới xin việc sao?”

Giọng nói đã thay đổi, sắc mặt lập tức lộ ra vẻ chanh chua.

“Đúng vậy.” Văn Hình gật đầu, nụ cười trên môi cô không hề giảm đi, mà cô còn chỉ về phía tấm bảng thông báo tuyển dụng, nơi:

“ Không phải chỗ các anh đang cần người chạy bàn sao, tôi tới nộp đơn xin việc.”

Chỉ cần có việc làm, cái gì cô cũng có thể chịu đựng được, bắt cô làm gì cô cũng bằng lòng.

“ Cô...”

Ông chủ lập tức héch chân mày lên, sau đó liếc mắt dò xét Văn hình một lần nữa, vẻ mặt vẫn không tin tưởng. còn nhiều truyện mới tại .

Cô gái này da thịt non mềm, vừa nhìn đã biết là được dưỡng cẩn thận, làm sao có thể làm công việc đưa đồ ăn vất vả này.

Văn hình như nhìn thấy lòng người đàn ông, vì vậy vừa cười vừa giải thích :

“ Đúng vậy ông chủ à, một thời gian trước nhà tôi gặp phải biến cố, cha mẹ tôi đã đi rất xa, nhà tôi cùng công ty cũng bị toàn án tịch thu , hiện giờ tôi không có nhà để về, kính mong ông chủ ban thiện tâm (lòng tốt) hãy nhận tôi đi ạ, tôi thật sự không còn chỗ nào để đi rồi.”

“ Chỗ này của tôi cũng không phải là chỗ cần người ở, cô muốn tìm chỗ ở thì phải tới nơi nào cần người ở ý, chỗ này của chúng tôi là chuyên cung cấp đồ ăn cho các công ty, nên sẽ không để cho cô ăn uống không được.”

Ông chủ lập tức nghiêm mặt cự tuyệt, hơn nữa còn bày ra bộ mặt đầy vẻ mong mỏi.

“ Tôi không phải muốn ăn chùa(ăn không làm gì).”

Văn Hình vội vàng nói:

“ Tôi có thể làm được nhiều việc có ích, thật đấy.

Hơn nữa chỉ cần anh có thể bao ăn bao ở , thì tôi có thể không nhận tiền công.”

Cô đưa ra đề nghị hấp dẫn.

Ông chủ quả nhiên có chút động lòng

“ Tôi nói cho cô biết, công việc này rất vất vả nhé, chẳng những phải đi đưa đồ ăn, mà còn phải rửa chén đĩa , có những lúc đơn hàng nhiều, nhân viên không chạy kịp, cô còn phải đi đưa thức ăn nữa. như vậy cô vẫn muốn làm sao?”

Trước đây, cũng đã có tới 4 , 5 người xin làm chạy bàn, đều bởi vì công việc quá nhọc mà lương lại thấp nên cô không làm. Anh ta cũng không tin, một người giống như thiên kim tiểu thư lại chấp nhận làm việc này.

“Làm, tÔI muốn làm!” Văn Hình không hề nghĩ ngợi đã gật đầu lia lịa, vẻ mặt vô cùng kiên quyết.

Ông chủ nhìn Văn Hình, trầm mặc hồi lâu, sau đó rút cuộc hạ quyết tâm, vì vậy nói với Văn hình:

:” vậy được rồi, cô ở lại làm đi. Có điều tiền công chỉ có 500, bao ăn bao ở, thế nào?”

Anh ta nhìn Văn Hình nóng nảy muốn tìm chỗ trú chân, nên mới ép tiền lương xuống thấp như vậy. bởi vì anh ta hiểu rõ, dù lúc này có nói với cô chỉ bao ăn bao ở mà không có lương thì e cô cũng đồng ý thôi.

121. Chương 121: Người Phụ Nữ Kia Mất Tích (2)

Anh ta nhìn Văn Hình nóng nảy muốn tìm chỗ trú chân, nên mới ép tiền lương xuống thấp như vậy. bởi vì anh ta hiểu rõ, dù lúc này có nói với cô chỉ bao ăn bao ở mà không có lương thì e cô cũng đồng ý thôi.

Văn Hình thấy anh ta đồng ý, lập tức cao hứng nói:

“Được, vậy hôm nay tôi có thể bắt đầu làm việc đúng không?”

“Dù sao bây giờ cô cũng không còn chỗ nào để đi, nên bắt đầu từ hôm nay cô bắt đầu làm việc luôn đi. Tôi tên là Cao Lâm, người ở đây đều gọi tôi là Cao đại ca, về sau cô có chuyện gì thì trực tiếp gặp tôi.”

Cao Lâm nói xong, sau đó quay lại hô to,

“A vượng!”

“Đến đây!” Chỉ một lát đã thấy một thanh niên khoảng 20 tuổi từ phía sau chạy tới, trên người anh ta mặc đồng phục trắng đã sớm không nhìn ra màu sắc ban đầu của nó, khắp người dính đầy dầu mỡ, nhìn qua có chút bẩn thỉu.

“Cao đại ca, có chuyện gì vậy?” người thanh niên tên A Vượng này đi tới trước mặt hào hứng hỏi Cao Lâm.

.

Cao Lâm liếc anh ta một cái, sau đó chỉ vào Văn Hinh nói:

“đây là nhân viên phục vụ mới, cậu đưa cô ấy vào trong chỉ cho cô ấy biết phải làm những gì, hôm nay nhất định phải quen thuộc hết tất cả mọi thứ, biết không?”

A Vượng nhìn theo ngón tay Cao Lâm, lúc này mới để ý tới Văn Hinh. Trong giây phút nhìn thấy Văn Hinh, anh ta lập tức sửng sốt, sau đó hai mắt bắt đầu sáng lên,

“Xin chào, tôi là Trần Vượng, mọi người đều gọi tôi là A Vượng, tôi là quản lý ở chỗ này.”

Anh ta nói xong, đưa bàn tay phải còn đầy dầu mỡ ta trước Văn Hinh.

“Xin chào, tôi là Văn Hinh, sau này phải làm phiền anh rồi.”

Văn Hinh rất tự nhiên đưa tay ra bắt lấy tay anh ta, trên mặt còn treo nụ cười nhàn nhạt, tựa như căn bản không hề quan tâm tới bàn tay kia bẩn cỡ nào vậy.

Thật ra thì nói không quan tâm thì là gạt người, trong lòng của cô, ít nhiều cũng cảm thấy có chút ghê. Nhưng mà cô lại hết sức rõ ràng, từ giờ trở đi, cô sẽ phải làm bạn cả ngày với những người này, mỗi ngày làm công việc mệt nhọc kia, căn bản cô không được phép ghét bỏ.

Cô đã sớm chuẩn bị tinh thần sẵn sàng.

Cao Lâm đứng sau quầy nhìn thấy, cặp mắt thông minh chợt lóe lên một tia hài lòng, anh ta biết lần này mình không có tuyển lầm người.

Bàn tay nhẵn nhụi trơn bóng khiến A vượng xúc động, anh ta nắm chặt bàn tay Văn Hinh, thủy chung không chịu buông ra, hơn nữa còn cười nịnh hót:

“Không thành vấn đề, về sau chuyện của cô cũng là chuyện của tôi, nếu như sau này có ai dám khi dễ cô, hãy nói cho tôi, tôi nhất định giúp cô hả giận.”

“Cám ơn nhiều!” Văn Hinh nở nụ cười, muốn rút tay về, cũng không ngại A Vượng vẫn nắm chặt tay của cô không muốn buông ra.

Cao Lâm thấy vậy, đột nhiên ho khan lớn một tiếng, nhắc nhở A Vượng phải chú ý giữ hình tượng của mình. A Vượng lúc này mới chợt hiểu ra, vội vàng buông lỏng tay cô, sau đó không hề toan tính gãi đầu, cười xấu hổ với cô, nói:

“Đi, trước tôi dẫn cô đi nhận đồng phục làm việc đã.”

122. Chương 122: Người Phụ Nữ Kia Mất Tích (3)

Cao Lâm thấy vậy, đột nhiên ho khan lớn một tiếng, nhắc nhở A Vượng phải chú ý giữ hình tượng của mình. A Vượng lúc này mới chợt hiểu ra, vội vàng buông lỏng tay cô, sau đó không hề toan tính gãi đầu, cười xấu hổ với cô, nói:

“ Đi, trước tôi dẫn cô đi nhận đồng phục làm việc đã.”

“Tốt!” Văn Hinh vẫn nở nụ cười, không hề suy tính. Cô gật đầu với Cao Lâm, sau đó đi theo A Vượng ra phía sau.

Cao Lâm nhìn bóng lưng nhỏ nhắn của Văn Hinh đột nhiên lắc đầu một cái, sau đó lại nhẹ nhàng thở dài một tiếng, tựa hồ có chút đồng tình với cô.

Cao Lâm an bài cho Văn Hinh ở trong nhà mình, hẳn bảo vợ mình dọn dẹp một gian phòng trống không chỉ chứa đồ linh tinh cho Văn Hinh ở, Văn Hinh vô cùng cảm kích.

Cứ thế, Văn Hinh liền ở lại quán ăn này, hàng ngày cô rời giường từ rất sớm, sau đó đi chợ mua thức ăn cùng A Vượng. rồi quay về quán rửa rau quét dọn vệ sinh.

Buổi trưa và buổi tối, khách khứa tới quán ăn cơm, cô còn phải phụ trách việc bưng thức ăn cho khách và rửa bát đĩa, tóm lại, cô là một người làm công việc của mấy người. Làm việc cả ngày nên khi đêm xuống, toàn thân cô gần như đã kiệt sức.

Có đôi khi, A Vượng thấy cô gần như quá mệt mỏi rồi, cũng sẽ giúp đỡ cô một chút, còn kể chuyện cười cho cô nghe. Hiện giờ cơ hồ mọi người ở đây đều biết , A Vượng thích Văn Hinh.

Văn Hinh tự nhiên cũng nhận ra, nhưng mà cô lại làm bộ như không biết, chỉ coi A Vượng là đồng nghiệp. Bây giờ cô chỉ muốn cuộc sống cứ bình lặng trôi qua như vậy, những thứ khác, quả thực cái gì cô cũng không muốn bận tâm.

Hơn nữa, A Vượng thoạt nhìn có vẻ chững chạc nhưng thực ra vẫn là một bé trai rất đơn thuần, tâm hồn vẫn trong sáng thuần khiết. mà cô, trên người đã sớm ngổn ngang trăm ngàn vết thương, đã từng bị người khác chà đạp giẫm chân lên mình, nhạo báng cô, bôi nhọ cô. Cô nghĩ, nếu như A Vượng biết quá khứ của cô, nhất định cậu ấy sẽ không đối với cô như bây giờ, nói không chừng còn khinh bỉ cô.

“Văn Hinh, tối nay ở quảng trường có buổi biểu diễn, chúng ta cùng đi xem được không?” truyện thấy hay các bạn sang . đọc nhé

Cô đang thất thần suy nghĩ, A Vượng liền đi tới, thấy Văn Hinh đang rửa chén, anh cũng ngồi chễm hễm xuống giúp Văn Hinh đem những cái chén đã rửa xong xếp gọn gàng.

Văn Hinh vừa định cự tuyệt, thì thấy một tiểu cô nương cũng làm ở đây liền nhảy ra vui vẻ nói:

“A Vượng ca em cũng muốn đi, em cũng muốn đi!”

Văn Hinh biết tiểu cô nương này , cô ấy tên Tần Vũ, năm nay mới 20 tuổi, dáng dấp thật đáng yêu, có điểm giống Tiểu Lăng. Hơn nữa, cô nhận thấy , tiểu cô nương Tần Vũ này thực sự thích A Vượng

Vì vậy cô cười nói: “Vậ hai người đi đi, vừa vặn buổi tối tôi có chút chuyện, không đi được.”

Nghe vậy, Tần Vũ lập tức gật đầu mạnh, cô trông hai mắt đáng yêu như muốn cảm ơn Văn Hinh (chả biết cảm ơn kiểu gì). Sau đó cô cũng ngồi xỏm xuống, ôm một cánh tay A Vượng, có chút hưng phấn cùng mong chờ nói:

“ nếu chị Văn Hinh đã bận, thì tối nay chúng mình cùng đi chứ?”

Ai ngờ, A Vượng căn bản không để ý tới cô, mà lo lắng hỏi Văn Hinh:

“ Cô có chuyện gì? Rất quan trọng sao? Có muốn tôi giúp một tay không?”

“Không cần, tự tôi có thể giải quyết được,”

Văn Hinh vội nói, rồi nhìn Tần Vũ, sau đó nói với A Vượng.

“ Cậu và Tần Vũ đi xem đi, không cần để ý đến tôi.”

Tần Vũ một bên nghe được gật đầu mạnh, nhưng A Vượng lại có chút mất mát nói:

“ Cô không đi tôi cũng không đi.”

Nói xong, liền đứng dậy rời đi.

Thấy thế, Văn Hinh bất đắc dĩ cười cười, sau đó nói với Tần Vũ:

“ Sau này còn có cơ hội.”

123. Chương 123: Người Phụ Nữ Kia Mất Tích (4)

Tần Vũ nhìn bóng lưng A Vượng rời đi, trên mặt lộ ra một vẻ bi thương,

“ cảm ơn chị, Văn Hinh Tỷ!”

Cô cảm kích nhìn Văn Hinh, cười cười, rồi cũng xoay người bỏ đi.

Đội bọn họ đi khỏi, Văn Hinh lại tiếp tục rửa bát , trong lòng cô không ngừng cảm khái, tựa như nơi nào mình đều được quan tâm vậy.

“ Bên kia có tin tức gì của Văn Hinh chưa?”

Trên đường đi về Nhân Kiệt vừa lo lắng vừa gọi điện thoại cho Lăng Hạo Hiên, tìm kiếm khắp nơi, muốn tìm bóng dáng nhỏ nhắn ấy.

Vì hôm nay là chủ nhật, nên xe cộ đi lại đông hơn bình thường, tựa như gấp ba lần, nên bảo anh tìm một người trong số một đám người như vậy quả thực là khó như tìm cách lên trời.

Nhưng mà, dù vậy , anh vẫn kiên trì không ngừng tìm kiếm, đã nửa tháng trôi qua, chớ tới bây giờ vẫn chưa dừng lại việc tìm kiếm cô.

Cô gái này, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy cô, anh đã bị cô thu hút hoàn toàn. Không chỉ bởi vì cô giống Tiểu Ảnh, ngay cả tính khí cũng giống nhau, khiến anh không ngừng tin tưởng, cô nhất định là hóa thân của Tiểu ảnh.

(chỗ này muốn đập tác giả)

Vì vậy, bất luận như thế nào anh cũng phải tìm được ô, sau đó anh sẽ bảo vệ cô thật tốt, sẽ không bao giờ để cô phải chịu bất cứ tổn thương nào.

Bên này, Lăng Hạo Hiên cũng không ngừng chen vào đám người, nhìn xung quanh,

“ vẫn không thấy, tôi đã tìm nhiều lần, cũng không thấy bóng dáng cô ấy.”

Trong khoảng thời gian này anh hết sức lo lắng, nóng nảy, nửa tháng này, anh không có lấy một giấc ngủ ngon, ăn không ngon ngủ không yên.

Ban ngày đi làm buổi tối đi tìm cô, ngay cả ban đêm cũng tìm, cơ hồ không hề ngủ vậy. Chỉ mới nửa tháng, trông anh đã gầy đi nhiều rồi.

Anh không biết rốt cuộc Văn Hinh đi đâu, nhưng mà anh biết, Văn Hinh nhất định là không muốn gây phiền toái cho anh nữa nên mới không chào mà đi.

Nghĩ tới đó, tự đáy lòng của anh không khỏi tức giận, nếu như thật sự cô sợ gây phiền toái, cũng không cần đột nhiên biến mất như vậy, như vậy sẽ khiến anh ngày ngày lo lắng bất an, sợ hãi đi tìm cô khắp nơi, không phải càng gây phiền toái hơn sao!

Đội khi tìm được cô rồi, nhất định anh sẽ hung hăng mắng một chận mới được

Hai người cứ vừa gọi điện thoại vừa tìm người, cuối cùng lại chạm nhau cùng một chỗ.

Tề Nhân Kiệt nhìn Lăng Hạo Hiên đang đứng đối diện mình, đột nhiên cười lên, sau đó vẫn giữ điện thoại di động chế giễu Lăng Hạo Hiên

“ xem ra chúng ta thật à tâm ý tương thông, có hay chăng đây chính là duyên phận trong truyền thuyết?”

Anh nói xong, quả nhiên sắc mặt của Lăng Hạo Hiên liền thay đổi, anh càng cười to hơn, tâm tình vô cùng tốt. còn nhiều truyện mới tại .

Lăng Hạo hiên hung hăng trừng mắt liếc anh một cái, cúp điện thoại, phía tay trái là một con hẻm nhỏ, mà trong hẻm này hình như có cái quán ăn. Bây giờ đang là buổi trưa, nhiều người đi đường cũng vào nhà ăn đó dùng cơm,. Nhìn bên ngoài, quán ăn kia xem ra buôn bán cũng không tệ lắm.

Tề Nhân Kiệt thấy Lăng Hạo Hiên vẫn nhìn chăm chăm mình , tò mò đi tới, nhìn một chút, thì ra chỉ là một quán ăn vừa tầm, không khỏi buồn cười

“ Anh đói bụng? Vừa đúng tôi cũng đói, chúng ta cùng vào ăn cơm đi.”

Nói rồi đưa tay muốn nắm bả vai Lăng Hạo Hiên, lại bị Lăng Hạo Hiên tránh đi.

124. Chương 124: Người Phụ Nữ Kia Mất Tích (5)

Tề Nhân Kiệt thấy Lăng Hạo Hiên vẫn nhìn chăm chăm mình , tò mò đi tới, nhìn một chút, thì ra chỉ là một quán ăn vừa tầm, không khỏi buồn cười

“ Anh đói bụng? Vừa đúng tôi cũng đói, chúng ta cùng vào ăn cơm đi.”

Nói rồi đưa tay muốn nắm bả vai Lăng Hạo Hiên, lại bị Lăng Hạo Hiên tránh đi.

“ Tôi không đói, tự anh đi ăn đi.”

Lăng Hạo Hiên tránh bàn tay Tề Nhân Kiệt, trực tiếp xoay người rời đi.

Tề Nhân Kiệt nhìn bóng dáng Lăng hạo Hiên rời đi, môi mỏng nhếch lên, lộ ra vẻ mặt buồn cười. Sau đó anh nghiêng đầu nhìn về phía quán ăn kia, nhíu mày, ánh mắt lộ ra một tia chán ghét, ngay sau đó cũng nhanh chóng rời đi.

Đúng lúc Tề Nhân Kiệt xoay người rời đi, trong giây lát một bóng dáng nhỏ nhắn đi ra từ quán ăn kia, trong tay cầm một túi đồ ăn thừa đổ đi. Người nọ đem túi đồ ném vào thùng rác, vừa lúc nhìn thấy người đàn ông trẻ tuổi từ trong quán ăn hô lớn:

“ Văn Hinh, Cao đại ca tìm cô!”

“ Đến đây.”

Văn Hinh đáp, sau đó chạy như bay tới bên đó, sau đó cùng A Vượng đi vào.

Lúc này, trong lòng làm việc của tổng giám đốc tập đoàn Overlord, Du Thần Ích đang cúi đầu xem báo cáo. Đúng lúc, Lam Dật Thần không thềm gõ cửa đã tiến vào, Du Thần Ích nhìn hắn, không vui nói:

“ Chẳng lẽ cậu không biết gõ cửa sao?”

Lam Dật Thần nhìn xung quanh một chút, sau đó vuốt lỗ mũi, khuôn mặt mờ mịt hỏi Du Thần ích:

“ Cậu là đang hỏi tớ sao?”

“ Ở đây còn có ai khác à?”

Thần sắc Du Thần Ích lập tức lạnh băng, anh ta nhìn Lam Dật Thần không có cảm văn kiện trong tay, cũng đã đoán được hẳn nhất định tới đây để gây chuyện, vì vậy tiếp tục nhìn văn kiện trong tay mình, quyết định coi như không thấy hắn.

Lam Dật Thần đối với thái độ căn bản không thèm quan tâm của Du Thần Ích, hắn đi tới trước bàn làm việc của anh ta, đặt mông xuống, sau đó có chút hứng thú nhìn chằm chằm vào Du Thần Ích.

Du Thần Ích thấy hắn lâu không có động tĩnh gì, không khỏi thấy tò mò, vừa ngẩng đầu lên lại thấy Lam Dật Thần đang dùng ánh mắt cười như không cười nhìn chằm chằm mình, vì vậy anh ta lạnh lùng hỏi:

“ Cậu nhìn chằm chằm mình như vậy là có ý gì?”

Lam Dật Thần thấy anh ta rốt cuộc cũng chịu thừa nhận sự hiện hữu của mình, kéo ra một nụ cười vui vẻ, sau đó chợt thu lại nụ cười, tò mò hỏi:

“ Chẳng lẽ cậu thật sự không có chút nào lo lắng sao?”

Du Thần Ích liếc hắn một cái, nhàn nhạt hỏi:

“ Lo lắng cái gì?”

Hỏi xong, anh ta lại cầm đầu xem báo cáo, bộ dáng không yên lòng. Thật ra thì trong lòng anh ta biết rõ Lam Dật Thần ám chỉ cái gì, chỉ là cố tình giả bộ không biết mà thôi.

.

Nghe vậy, lam Dật Thần lập tức trợn to hai mắt, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Du Thần Ích,

“ Không phải là cậu lại không biết người phụ nữ của cậu mất tích đã hơn nửa tháng đi, chẳng lẽ cậu một chút cũng không lo lắng sao?” Mời các bạn sang web . đọc nhé

“ Muốn mình nhắc lại với cậu mấy lần, cô ta không phải người phụ nữ của mình!”

Du Thần Ích lập tức xụ mặt xuống, cơ hồ còn mang theo một chút tức giận.

“Thật?” Lam Dật Thần nhú mày, căn bản không tin tưởng lời của tên này. Hắn ngả người dựa vào ghế, đỡ hai chân lên, sau đó liếc xéo DU Thần Ích

“ Cậu dám nói, cậu chưa từng lên giường với cô ấy không? Chắc chắn, ngày đó không biết tên nào cùng cô ấy ở dưới tầng hầm, sau đó 3, 4 giờ sau mới ran ha...”

“ Có phải cậu rảnh rồi không có việc gì làm đúng không?”

Du Thần Ích lập tức cắt đứt lời hắn còn chưa nói xong, lo lắng đã giăng đầy mặt,

“ nếu như cậu thật không có việc gì để làm, thì đi quét nhà cầu đi. (Ể anh Thần nên dịch thế, chả nhẽ baor là đi cọ toilet đi) đi.”

125. Chương 125: Người Phụ Nữ Kia Mất Tích (6)

Thế nhưng chút uy hiếp này căn bản không dọa được Lam Dật Thần , chỉ nghe thấy hắn tiếp tục nói:

“ Hơn nữa, tớ nghe nói Tề Nhân Kiệt cùng với cái cậu bác sĩ ở bệnh viện trung ương vẫn đang dốc lòng tìm kiếm chị dâu, tớ cũng đã điều tra qua một chút, cậu đó tên Lăng hạo Hiên, là bạn thanh mai trúc mã của chị dâu, từ nhỏ tới lớn lớn lên cùng nhau, thật là như trong truyền thuyết. Còn tề Nhân Kiệt, tại sao hắn lại muốn tìm chị dâu, tớ cùng không biết.”

Nói tới đây, hắn cúi đầu ngẫm nghĩ gì đó, nhưng rất nhanh lại ngẩng đầu lên, vẻ mặt kinh ngạc nhìn chằm chằm Du Thần Ích:

“ Thần Ích, cậu nói xem hắn với chị dâu có phải hay không có chuyện gì mờ ám...”

Du Thần Ích hung hăng trừng mắt liếc hần,

“ Đó là chuyện của bọn họ, liên quan gì tới mình!”

Anh ta nói xong, đưa tay nhấn phím điện thoại

“ Cậu gọi cho ai?”

Lam Dật Thần thấy tò mò, nghiêng tai muốn nghe điện thoại.

Bên đầu dây kia rất nhanh tiếp điện thoại, Du Thần Ích liếc Lam Dật Thần, sau đó trầm giọng ra lệnh với người bên kia

“ Lập tức chuẩn bị một bộ dụng cụ quét dọn nhà vệ sinh, đúng rồi, trợ lí Lam muốn thử nghiệm cuộc sống của cấp dưới một chút, nên tự nguyện đi quét dọn nhà vệ sinh một tuần...”

Lời còn chưa hết, chỉ nghe thấy một tiếng sầm , cửa phòng bị đóng lại, ngẩng đầu lên, bóng dáng Lam Dật Thần đã biến đâu mất.

Sau đó anh ta nói lại với bên đầu dây điện thoại kia

“ Thế này đi, cô đem tất cả dụng cụ tới phòng làm việc của trợ lí Lam, nếu như hần không muốn, thì cứ để cậu ta quét dọn một tháng, nếu không đồng ý , thì hai tháng, nói đây là lệnh của tôi.”:

Nói xong, anh ta lập tức cúp điện thoại.

(mie phải em e bỏ mie nó đi,)

Lần này, nhất định phải dạy dỗ tên kia một trận mới được, nếu không thật đúng là càng ngày càng không coi air a gì.

Anh ta một lần nữa định cầm báo cáo kia lên đọc tiếp thì trong đầu trở nên rối loạn, đọc không vào, ong ong, căn bản không nghĩ ra nguyên nhân vì sao.

Cuối cùng, anh ta vứt bỏ văn kiện trong tay, đứng dậy đi ra phía sau bàn làm việc, đứng bên cạnh cửa sổ nhìn xuống dòng người cùng xe cộ đang tấp nập trên đường, chẳng biết tại sao, đột nhiên trong anh ta dâng lên một hồi lo lắng ảo não.

Người phụ nữ kia mất tích là có chuyện gì?

Tốt nhất là cô ta vĩnh viễn đừng xuất hiện trước mặt mình .

Trong đầu đột nhiên hiện lên một hình ảnh, trong hình là hình ảnh Tề Nhân Kiệt dùng tay gõ nhẹ đầu Văn Hinh, cử chỉ của hai người đầy thân mật, cô còn cười đến vô cùng vui vẻ, nghiêm nhiên trông như một đôi tình nhân thực thụ. Đây là lần trước Văn Hinh đi bán máu, anh ta đang tìm kiếm cô , lúc đi ngang qua quán cà phê chứng kiến được, một màn này vẫn khắc sâu trong đầu anh ta, lần này lơ đãng lại bị lôi ra ngoài.

Sau đó, lại một dung nhan thay thế khuôn mặt tươi cười đó, đó là vẻ mặt vào cái ngày anh ta cưỡng bức cô ở dưới tầng hầm, vẻ mặt tuyệt vọng thê lương của cô. Tuyệt vọng sâu như vậy, đột nhiên khiến tim anh ta đau nhói.

Suy nghĩ như nước lũ tràn về, kể từ khi người phụ nữ kia rời nhà anh ta đi, sau tất cả những gì xảy ra, như một cuốn phim điện ảnh không thể loại bỏ trong đầu anh ta.

126. Chương 126: Người Phụ Nữ Kia Mất Tích (7)

Sau đó, lại một dung nhan thay thế khuôn mặt tươi cười đó, đó là vẻ mặt vào cái ngày anh ta cưỡng bức cô ở dưới tầng hầm, vẻ mặt tuyệt vọng thê lương của cô. Tuyệt vọng sâu như vậy, đột nhiên khiến tim anh ta đau nhói.

Suy nghĩ như nước lũ tràn về, kể từ khi người phụ nữ kia rời nhà anh ta đi, sau tất cả những gì xảy ra, như một cuốn phim điện ảnh không thể loại bỏ trong đầu anh ta.

Cô cười, cô khóc, cô thương tâm, nỗi thống khổ của cô, còn bộ dạng tuyệt vọng của cô, tất cả dáng vẻ của cô đều đã khắc sâu trong đầu hắn, muốn xóa đi không được.

(thời từ chap này gọi Du Thần ích là hắn nhé, anh ta k hợp,)

“Đáng chết!” Hắn cúi đầu tự nguyện rửa một tiếng, trong lòng càng thêm rối loạn. Cuối cùng, hắn cầm chìa khóa xe trên bàn làm việc đi ra ngoài, định đi hóng mát một chút.

”Văn hình, đây là bữa trưa của một khách đắt, bây giờ cô đi đưa phần đồ ăn này đi, trong tiệm không đủ người, cô đi đưa một lát, đây là địa chỉ

“ Cao Lâm loay hoay gọi Văn Hình lại, bảo cô đi đưa bữa trưa cho khách

“ Vâng.”

Văn Hình không nói hai lời, nhận lấy hộp đồ ăn và địa chỉ lập tức đi đưa cơm.

“ Đưa xong nhớ trở về ăn cơm ngay .”

Cao Lâm gọi với cô từ phía sau.

“ Tôi biết rồi!”

Văn Hình không quay đầu lại mà đi luôn.

Cô rời đi không được bao lâu, một người thanh niên cao lớn trẻ tuổi đi vào, anh đi thẳng tới quầy lễ tân, lễ phép hỏi:

“ Xin hỏi, anh có biết một cô gái tên Văn Hình làm chỗ này không?”

Cao Lâm nghe vậy ngẩng đầu, nhìn thấy một thanh niên lịch sử tuấn dật, không khỏi tò mò quan sát một lần, sau mới hỏi:

“ Xin hỏi cậu là...”

Cậu thanh niên lập tức nói:

“ tôi là bác sĩ Lăng hạo Hiên ở bệnh viện trung ương, xin hỏi anh có biết cô gái nào tên Văn Hình không?”

Cô ấy có phải đang làm ở đây không?”

Cậu thanh niên này không ai khác chính là Lăng hạo Hiên, mấy ngày nay anh suy nghĩ suốt, nếu như Văn Hình thực sự không muốn nhận sự trợ giúp từ người khác, nhất định cô ấy sẽ nghĩ cách để sống sót.

Mà trên người cô chỉ có thể căn cước, muốn làm việc ở công ty thì tuyệt đối không thể,. Vì vậy, hai ngày nay anh đi dọc hai bên đường phố s, hỏi lần lượt từng siêu thị tiệm cơm, nhưng mà một chút tin tức về cô cũng không có.

Đây là tiệm cơm vừa vừa, anh nhớ mình đã từng tới chỗ này một lần, nhưng mà khi đó lại không hề nghĩ tới khả năng này, cho nên cũng không để ý.

Nghe lời của anh, Cao Lâm sinh nghi, anh ta nghi ngờ mục đích thực sự của cậu bác sĩ Lăng hạo Hiên này . Vì an toàn của Văn Hình, anh trực tiếp nói:

“ Chỗ này của tôi không có ai tên Văn Hình cả, cậu đi chỗ khác hỏi thử xem.”

Nghe vậy, Lăng hạo Hiên có chút thất vọng, nhưng vẫn lễ phép nói cảm ơn:

: cảm ơn anh, đây là danh thiếp của tôi, trên này có ghi số điện thoại của tôi, nếu như anh có thấy cô gái nào Tên văn Hình tới đây, nhất định hãy nói cho tôi biết .”

Cao Lâm nhận lấy tấm danh thiếp Lăng Hạo hiên đưa, nhìn qua, rồi sau đó gật đầu:

“ Được rồi, tôi nhớ kĩ rồi.”

đọc chương mới nhanh nhất tại .

Lăng Hạo Hiên mang theo hi vọng đến đây, lại mang theo thất vọng ra về. Chờ Lăng hạo Hiên đi rồi, A Vượng vẫn đứng không xa mới tiến tới nghi ngờ hỏi:

“ không phải là Văn Hình làm ở tiệm chúng ta sao? Tại sao lại nói cô ấy không làm ở đây/’

Vừa rồi anh ở bên cạnh nghe được, nên tự nhiên cũng biết người đàn ông kia tới tìm Văn Hình

(cái này Cao Lâm hơn nhiều tuổi nên gọi cậu thanh niên , còn a Vượng trạc tuổi gọi người đàn ông nhes)

127. Chương 127: Người Phụ Nữ Kia Mất Tích (8)

Đồng thời, anh cũng biết tại sao Văn Hình vẫn không chấp nhận mình rồi. so với người đàn ông vừa rồi, bọn họ quả thực là khác nhau một trời một vực, không thể nào so sánh được. Một trên trời, một dưới bùn.

Mà anh, chính là ở dưới bùn.

Trong lòng nhất thời tràn đầy mất mát cùng tự giận, Văn Hình thoát nhìn cũng biết là một cô gái tốt đẹp, chẳng qua là trong nhà cô xảy ra biến cố, mới lưu lạc tới đây. Nhưng Phượng Hoàng vẫn là Phượng Hoàng, làm sao có thể coi trọng những người như bọn họ.

“ Cậu có biết người này và Văn Hình có quan hệ thế nào không/’

Cao Lâm hung hăng liếc a Vượng,

“ Nếu như cậu ta là bằng hữu của Văn Hình thì không nói, ngộ nhờ cậu ta tới gây phiền toái cho cô ấy thì sao?

Nghe vậy, A Vượng lúc này mới chợt hiểu ra, sau đó gật đầu đồng ý, “Nói cũng phải!”

“ Chờ Văn Hình trở về, tôi hỏi cô ấy một chút xem sao.”

Cao Lâm nói xong, nhìn phía cánh cửa, người thanh niên kia đã sớm đi rồi. Thấy A Vượng vẫn còn đứng ngây ngốc một chỗ, lập tức quát lên

“ cậu còn đứng đấy làm gì, còn không mau đi làm việc đi.”

Tới bữa ăn trưa, Cao Lâm đột nhiên lên tiếng hỏi Văn hình

“ Văn Hình, cô có biết bác sĩ ở bệnh viện trung ương tên Lăng Hạo Hiên không?”

Thời điểm nghe thấy anh ta hỏi câu này, Văn Hình đang ăn canh, nghe cao Lâm nói, suýt nữa cô bị sặc canh. Không muốn để người khác nhìn ra sự khác thường của mình, nên cô cố ý trấn định nói:

“ Sao vậy ạ? Tôi không biết ai tên là Lăng hạo Hiên cả.”

Lăng Hạo hiên cư nhiên lại tìm được chỗ này, cô nghĩ đây cũng không phải chỗ cô có thể ở lâu dài được rồi.

“ Cô đã không quen vậy thì không sao.”

Cao Lâm tựa hồ thở phào nhẹ nhõm, nhìn Văn hình tiếp tục nói:

“ Cô không quen vậy thì không sao cả.”

Cao Lâm thở phào nhẹ nhõm, nhìn Văn Hình lại nói:

“ Trưa nay cô vừa đi khỏi, có một người tự xưng là bác sĩ ở bệnh viện trung ương tên Lăng Hạo Hiên tới tìm một người trùng họ trùng tên với cô, tôi tưởng người hần tìm là cô, nhưng lại không biết trước đây hai người có quan hệ gì không, cho nên tôi liền nói với hần là không biết ai tên Văn Hlnh cả, rồi đuổi hần đi rồi. trước khi đi hần còn để lại danh thiếp, nói là nếu như có ai tên Văn Hình tới nhất định phải gọi điện báo cho hần biết.”

Cao Lâm nói xong, đưa danh thiếp của Lăng Hạo Hiên ra trước mặt Văn Hinh,

“ Đây này, chính là người này.”

Văn Hinh buông bát đĩa xuống, nhận lấy tấm danh thiếp kia, danh thiếp tinh xảo cùng nét chữ vàng to in ba chữ vô cùng quen thuộc- Lăng Hạo Hiên, nhất thời một loại tâm tình không rõ dâng lên trong lòng cô.

Chẳng lẽ kể từ khi mình rời đi, Lăng Hạo Hiên vẫn đang tìm cô sao?

Anh không biết, ban đầu cô rời đi chính vì không muốn gây phiền cho anh sao, anh lại còn đi tìm cô làm cái gì?

Thật ra thì anh cũng không cần đi tìm cô, đến một lúc nào đó cô sẽ tự mình đi tìm anh, bởi vì cô còn nợ anh tiền cùng ân tình. Có lẽ, cho đến trước khi bọn họ gặp nhau, cô đã có thể tự mình đứng lên, không cần sự trợ giúp của anh nữa.

Thấy thần sắc của cô tựa như có chút gì không đúng, Cao Lâm thử dò xét hỏi:

“ Sao vậy, cô biết người này?”

Nghe vậy, Văn Hinh lập tức lắc đầu:

“ Không biết, tôi chỉ đang nghĩ, làm sao anh ấy lại biết mộ cô gái trùng họ tên với tôi thôi.”

128. Chương 128: Đóa Hoa Đào Nở (1)

“Trên đời này trùng tên trùng họ nhiều lắm, ở trong trường học của em còn có những ba người đấy.”

Tần Vũ ngồi bên cạnh Văn Hinh có chút khinh thường nói:

“ Đúng vậy.”

Văn Hinh nở nụ cười, cô cầm tấm danh thiếp trong tay trả lại cho Cao Lâm, sau đó tiếp tục vui đùa vào ăn cơm.

A Vượng ngồi ở đối diện cô từ đầu tới giờ vẫn không hề mở miệng, chỉ dùng một ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm Văn Hinh, đáy mắt hiện lên vẻ rối rắm thống khổ.

Cả ngày, Văn Hinh đều ở trong tình trạng thấp thỏm lo sợ, lo Lăng Hạo Hiên sẽ quay lại tìm cô. Lần trước là đúng lúc cô đi ra ngoài mà tránh được anh, nếu như lần này anh quay lại, lại bắt gặp cô thì sao.

Buổi tối sau khi tan việc, trong công ty đã không còn mấy người ở lại, mà cô mỗi ngày đều là người cuối cùng rời đi, bởi vì cô muốn vệ sinh quét dọn một chút.

Sau khi đóng toàn bộ cửa sổ xong xuôi, đang lúc chuẩn bị rời đi, đột nhiên một người xuất hiện trước mặt khiến cô giật mình. Ánh trăng rọi sáng khiến cô nhìn rõ khuôn mặt người đó thì lập tức thở phào nhẹ nhõm:

“ A vượng, anh làm tôi sợ muốn chết, thế nào, có việc gì không?”

A Vượng chặt chẽ nhìn chằm chằm Văn Hinh, lâu sau mới trầm giọng hỏi:

“ Thật ra thì cái tên Lăng Hạo Hiên ban ngày tới đây, người anh ta cần tìm là cô đúng không? Các người biết nhau, đúng không?”

Văn Hinh nghe vậy liền sửng sốt, A Vượng thấy biểu tình của Văn Hinh liền lập tức khẳng định suy đoán trong lòng mình,

“Quả nhiên anh ta tới tìm cô.”

“A Vượng, anh ——” Văn Hinh muốn giải thích với anh một chút

Lại bị A Vượng cắt đứt,

A Vượng nắm chặt hai vai Văn Hinh, giọng điệu vô cùng nghiêm túc:

“ văn Hinh, từ ngày đầu tiên thấy em tôi đã thích em, về sau hãy để tôi chăm sóc em được không? Mặc dù tôi không thể cho em cuộc sống giàu sang, nhưng tôi đảm bảo nhất định sẽ làm cho em ngày nào cũng vui vẻ. văn Hinh, đáp ứng tôi, được hay không?”

Anh vội vàng nhìn cô, chờ đợi.

Đột nhiên được tỏ tình khiến Văn Hinh ngây ngẩn cả người, cô ngơ ngác nhìn A Vượng, thật lâu tựa hồ mới phản ứng được, nhất thời cảm thấy có chút bất đắc dĩ thậm chí nhức đầu,

“ A Vượng, anh hãy nghe tôi nói, giữa chúng ta tuyệt đối không thể nào.”

Cô cự tuyệt khiến vẻ mặt A Vượng có chút bi thương, anh chậm rãi buông Văn Hinh, thống khổ hỏi:

“ Ý của em là, tôi không xứng với em, đúng không?”

“Không, không phải vậy!” Văn hinh vội vàng lắc đầu,

“ Là tôi không xứng với anh, thật đấy, Thật ra thì anh căn bản không hiểu rõ tôi, cũng không biết rõ quá khứ của tôi, nên không thể tưởng tượng được tôi như thế nào đâu. Tần Vũ là cô gái tốt, cô ấy rất thích anh, anh nên thử cho cô ấy một cơ hội, đồng thời cũng là inh một cơ hội, đến lúc đó anh sẽ...”

“ Đừng nói nữa.”

A Vượng đột nhiên lớn tiếng cắt đứt cô..., khuôn mặt đầy thống khổ

“ Dù sao cũng là em ghét bỏ tôi không xứng với em đúng không? Tốt, em yên tâm, về sau tôi sẽ cách em thật xa,, sẽ không quấy nhiễu em,”

Anh nói xong, xoay người bỏ chạy.

129. Chương 129: Đóa Hoa Đào Nở (2)

“ Đừng nói nữa.”

A Vượng đột nhiên lớn tiếng cắt đứt cô..., khuôn mặt đầy thống khổ

“ Dù sao cũng là em ghét bỏ tôi không xứng với em đúng không? Tốt, em yên tâm, về sau tôi sẽ cách em thật xa,, sẽ không quấy nhiễu em,”

Anh nói xong, xoay người bỏ chạy.

“A Vượng!” Văn Hinh gọi từ phía sau bóng lưng anh, nhưng mà A Vượng cũng không quay đầu lại. Nhìn ngõ hẻm không một bóng người, đột nhiên cô nhẹ nhàng thở dài một tiếng, đúng lúc cô chuẩn bị rời đi, đột nhiên phát hiện ra bên cạnh cây cột điện trong ngõ hẻm, một bóng dáng nhỏ nhắn đang đứng đó, trong lòng bỗng dưng thấy kinh ngạc.

“Tần Vũ?”

Cô kêu lên, nhìn bóng dáng cô ấy đang núp trong bóng tối, mặc dù không nhìn thấy rõ mặt mũi, nhưng cô vẫn có thể khẳng định đó là cô ấy, Tần Vũ.

Quả nhiên, người kia từ từ đi tới trước mặt Văn Hinh, đúng là Tần Vũ.

.

Văn Hinh thấy trên mặt Tần Vũ còn vương hai hàng nước mắt, trong lòng đột nhiên sinh ra một tia áy náy, vì vậy mới xin lỗi:

“ Thật xin lỗi.”

Rõ ràng cô không làm sai cái gì, căn bản không có lỗi, nhưng mà cô vẫn cảm thấy đây là lỗi của mình.

Tần Vũ không nói gì, chỉ nhìn cô thật sâu, rồi xoay người rời đi.

Văn hình đưa mắt nhìn Tần Vũ rời đi, cho đến khi bóng dáng cô ấy biến mất ở đầu đường, cô mới nở nụ cười bất đắc dĩ.

Xem ra, nơi này cô cũng không thể ở lại nữa!

Ngày hôm sau đã tới giờ làm việc, A Vương vẫn chưa tới, tần Vũ cũng chưa tới, nghe Cao Lâm nói, hai người bọn họ đều nói có chuyện nên xin nghỉ, Văn Hình biết, chỉ nhàn nhạt cười.

Đến xế chiều lúc thừa khách, cô tìm Cao Lâm,

“ Cao đại ca, hết tháng này tôi muốn xin nghỉ làm.”

Cao Lâm đang tính toán sổ sách, ngẩng đầu nhìn Văn Hình, gương mặt khó hiểu, hỏi:

“ sao thế? Có phải công việc quá vất vả?”

“Không phải!” Văn Hình lập tức lắc đầu, ngay sau đó cô cười ngượng nghịu,

“ Tôi thấy tôi không thích hợp với chỗ này ạ.”

Cô không thể để bởi vì mình, mà làm cho cả 3 người không an tâm làm việc được/

Cao Lâm thấy vẻ mặt khổ sở trên gương mặt Văn Hình, lập tức hiểu rõ, sau đó hần thở dài, nói:

“ Thậ ra thì cô căn bản không cần thiết phải nghỉ việc, cô không ở đây, rời đi cô còn có thể tới nơi nào?”

Cô tới đây làm việc cũng gần được một tháng rồi, trong thời gian này, hần phát hiện cô chưa bao giờ nhắc tới quá khứ của mình, bình thường cô cũng không nói nhiều, người khác nói chuyện phiếm đùa giỡn cô cũng chỉ ngồi một bên cười, cũng không tham dự vào. Lúc đó hần dường như đoán được, nhất định là cô đang nghĩ tới chuyện xưa.

Hơn nữa bình thường cô làm việc rất nghiêm túc, rất chăm chỉ, không hề lười biếng, điểm này khiến cho hần rất thưởng thức cô, ban đầu hần giữ cô ở lại , cũng chỉ ôm một chút hi vọng, do lúc đó căn bản không có ai tới nộp đơn xin việc, mà vừa vặn tiệm đang thiếu người, cho nên hần mới đồng ý để cô ở lại.

Mong các bạn ghé thăm nhà . để có có chương mới hơn

130. Chương 130: Đóa Hoa Đào Nở (3)

Thoạt đầu nhìn bộ dáng cô như là thiên kim tiểu thư gặp chuyện không may nào đó, hần cho rằng cô cái gì cũng không thể làm được, nhưng không ngờ tới cô làm việc rất nhanh nhẹn, tháo vát, không hề tỏ ra chậm chạp lè mề, trong tiệm rất nhiều người làm việc cũng không nhanh chân nhanh tay bằng cô. Điều này khiến hần không khỏi hoài nghi, trước kia cô thật sự là một thiên kim tiểu thư sao?

Dần dần, hần phát hiện mình lại có điểm thích tiểu nha đầu này, hần còn đang tính tháng sau sẽ tăng lương cho cô đấy. Vậy mà hôm nay cô lại nói cô phải đi, điều này khiến cho hần vừa kinh ngạc vừa có chút không đành lòng.

“ Nhất định sẽ tìm được chỗ nào đó.”

Văn Hình nở nụ cười, nụ cười tươi cũng mang đầy khổ sở.

“ Những ngày qua đã mang tới cho anh không ít phiền toái, thật là ngại quá. Bây giờ còn một tuần nữa là hết tháng, anh hãy đăng tin tìm người đi vậy, tôi sẽ làm tới hết tháng này.”

“ Được rồi, cô đã quyết định như vậy, tôi muốn giữ cũng không được. Có điều, nếu như sau này, không tìm được chỗ nào khác, chỗ này luôn hoan nghênh cô trở lại.”

Làm ông chủ, có được một nhân viên chịu thương chịu khó như Văn Hinh, Cao Lâm vẫn hi vọng cô sẽ rời đi, cho nên vẫn muốn giữ cô lại.

“Cám ơn, đến lúc đó nếu như không có chỗ nào để ngủ, nhất định tôi sẽ quay lại tìm anh.”

Văn Hinh trong lòng tràn đầy cảm động, bởi vì cô cảm nhận được tình cảm của Cao Lâm đối với mình, hơn nữa đó là tình cảm xuất phát từ nội tâm anh.

Lúc này, tại Tập đoàn Gâm Vinh Tề Nhân Kiệt đang vui đầu trước bàn làm việc, điện thoại trên bàn đột nhiên đổ chuông. Anh buông cây bút trong tay, cầm điện thoại lên, sau khi nghe thanh âm của đối phương, gương mặt lập tức lộ ra tia hưng phấn, tràn đầy mong đợi hỏi:

“Như thế nào, tìm được cô ấy chưa?”

Cũng không biết đối phương nói với anh cái gì, chỉ thấy sự hưng phấn trên gương mặt anh lập tức thu lại

“Cái gì, vẫn chưa tìm được? các anh đông như vậy mà vẫn không tìm được, thật sự tôi không thể không hoài nghi năng lực của các anh rồi đấy, bất kể dùng phương pháp gì, tôi hạn cho các anh trong vòng 1 tuần nữa phải có tin tức cho tôi.”

Nói xong, trực tiếp tắt điện thoại, gương mặt tuấn tú có chút tức giận.

Lại một cuộc điện thoại khiến cho lòng anh mất tỉnh táo, không có cách nào tĩnh tâm để làm việc tiếp.

Cô gái kia rốt cuộc chạy đi đâu mới được?

Theo như Lăng Hạo hiên nói, trên người cô một phân tiền cũng không có, chỉ mang theo một tấm thẻ căn cước, như vậy cô ấy có thể chạy đi nơi nào được?

Vậy nếu như, cô ấy không phải đi một mình như đã nói...

Đột nhiên, anh nghĩ tới một người, sắc mặt lập tức trầm xuống. lần này, anh nhất định phải đoạt lấy Văn hinh về bên cạnh anh, bất luận có phải dùng phương pháp gì.

“Ai, tới nói này, ngày nào cậu cũng tới chỗ này ăn cơm, không thấy ngán à?”

Bên trong một tiệm cơm tây, lam đậm Thần dùng bộ mặt oán trách ngồi đối diện Du Thần Ích, anh ta đang say sưa ăn cơm, mà nhìn thức ăn trên mặt, một chút Lam đậm Thần cũng không muốn động.

“Tôi lại không bắt cậu đến đây.”

Du Thần ích không thèm nhìn anh mà nói, hắn ăn đến ngụm cơm cuối cùng, ưu nhã cầm khăn lau khóe miệng còn dính mỡ, sau đó kêu phục vụ chuẩn bị tính tiền.

131. Chương 131: Không Thể Buông Tha, Tai Nạn Xe Cộ! 1

Lam Dật Thần im lặng, đúng là chính anh cũng tức đến điên mất. Anh nhìn phần bít tết thịt bò trước mặt mà mình đã phải ăn gần một tháng nay, thật sự là không có một chút khẩu vị nào.

Du Thần Ích thanh toán xong, trực tiếp đứng dậy rời đi, căn bản không thèm quản bạn tốt của mình. Lam Dật Thần cơm còn chưa ăn, cũng đã nhảy dựng lên đi cùng hắn.

Đi tới bên ngoài, hai người vừa mới chuẩn bị lên xe, liền thấy một chiếc xe thể thao xa hoa đột nhiên dừng kít lại bên cạnh, sau đó cửa xe được mở ra, thấy người đi ra từ bên trong khiến cho bọn hắn không khỏi bất ngờ.

“Tề Nhân Kiệt? !” Lam Dật Thần nhìn chằm chằm người vừa mới bước ra,

“Anh định làm gì?”

Tề Nhân Kiệt không để ý tới Lam Dật Thần, mà đi thẳng tới trước mặt Du Thần Ích, nhìn chăm chăm hấn , hỏi:

“ Anh giấu Văn Hinh ở chỗ nào?”

Nghe vậy, ánh mắt Du Thần Ích xẹt qua một tia king ngạc, sắc mặt bỗng chốc trầm xuống, lạnh lùng noi:

“ Anh tới chỗ tôi tìm người?”

“ Anh đừng nói với tôi, anh căn bản cũng không hề biết tung tích của cô ấy nhé!”

Lúc này sắc mặt Tề Nhân Kiệt cũng không được tốt lắm, anh đã sớm mất đi cái vẻ phóng đảng bất cần đời trước kia.

“ Cô ta ở chỗ nào đã không liên quan tới tôi?”

Trên mặt Du Thần Ích lộ ra một tia không kiên nhẫn, hấn muốn tránh Tề Nhân Kiệt định lên xe ô tô rời đi.

Tề Nhân Kiệt một bước cũng không rời, lại tiếp tục đứng chặn trước mặt hấn

“ Tôi hỏi lại một lần nữa, Văn Hinh rốt cuộc ở nơi nào/”

Anh sai người tìm cô lâu như vậy, đều không thấy tung tích của cô, chỉ còn khả năng duy nhất là Văn Hinh bị Du Thần ích giấu đi một nơi nào đó, hoặc là bị hấn giam cầm rồi.

“Muốn biết cô ta ở nơi này thì tự mình đi mà tìm.”

Du Thần ích sớm đã mất kiên nhẫn, hấn lạnh lùng nhìn chăm chăm Tề Nhân Kiệt, sâu trong đáy mắt tựa hồ như có ngọn lửa đang bùng cháy.

Tề Nhân Kiệt cũng không còn kiên nhẫn, anh túm lấy cổ áo Du Thần Ích, phẫn hận, cắn răng nói:

“ Một lần cuối cùng, tôi hỏi anh, đến tận cùng là anh đem cô ấy đi đâu/”

Nhìn thấy vẻ mặt tức giận của tề Nhân Kiệt, lòng của Du thần Ích ngược lại lại tốt hơn nhiều, vốn là trời sinh ra hấn bình thường khi gặp chuyện này hấn đã tức giận rồi nhưng giờ phút này trên gương mặt hấn lại lộ ra một nụ cười vui vẻ

“ Tôi nghe nói, trong khoảng thời gian này anh vẫn một mực tìm cô ta, thế nào, không phải anh đã thực lòng yêu người phụ nữ đó đi.”

“ Chuyện này không liên quan tới anh.”

Tề Nhân Kiệt cắn răng nghiêng lợi , ánh mắt phẫn nộ hận không thể đem Du Thần Ích xé nát thành trăm mảnh

“ Tôi hỏi anh, Văn Hinh rốt cuộc ở nơi nào?”

”Ánh mắt của anh từ lúc nào trở nên kém như vậy, thậm chí ngay cả chủng loại đàn bà như thế mà cũng coi trọng? anh có biết ban đầu cô ta vì sao mà trăm phương ngàn kế nhất định phải leo lên giường của tôi không?”

Khóe miệng Du Thần Ích hàm chứa một tia cười khinh bỉ, hấn thấy Tề Nhân Kiệt để ý tới Văn Hinh, trong lòng hấn đột nhiên có cảm giác khó chịu.

(Sen: mie đọc đến đây thì cmn chứ, é thể tha cho thằng Du Thần ích)

“ Cô ta chính là loại đàn bà vì tiền mà bán thân thể cùng linh hồn , bất luận là gặp người đàn ông nào,c hỉ cần cho cô ta tiền cô ta nhất định sẽ không cự tuyệt. lúc đầu cô ta ở cùng anh, chẳng lẽ anh dám cam đoan cô ta không coi trọng tiền của anh sao? Chỉ là tôi thật không ngờ, anh lại còn động tâm với loại phụ nữ này, thật là...”

Hấn còn chưa nói xong, một quả đấm đột nhiên rơi xuống mặt hấn.

132. Chương 132: Không Thể Buông Tha, Tai Nạn Xe Cộ! 2

Tề Nhân Kiệt thực sự vô cùng tức giận, Du Thần Ích cư nhiên có thể nói Văn Hình như vậy, rốt cuộc anh không thể nhịn được nữa, liền cho hắn một quyền

“ Nếu như cô ấy thật sự là loại phụ nữ mà anh nói, thì lúc đầu khi tôi nói tôi muốn giúp cô ấy, cô ấy đã sớm rời khỏi nhà họ Du các người rồi.”

Một quyền này, vừa nặng vừa nhanh, khiến Du Thần Ích căn bản không né tránh kịp, gò má trái lại nặng nề bị thêm một quyền nữa.

“Này, sao anh lại đột nhiên đánh người vậy, Du Thần Ích, cậu không sao chứ?”

Lam Dật Thần ở bên thấy thế, lập tức kinh hô, nhưng mà chỉ kêu ngoài miệng được hai tiếng, thân thể lại tựa vào thân xe không nhúc nhích, bộ dạng khoan thai tự đắc, còn mang theo vẻ mặt đầy hứng thú nhìn một màn tranh chấp giữa hai người này.

Du Thần Ích vốn định đánh lại, nhưng sau khi nghe xong câu nói của Tề Nhân Kiệt, trong lòng khẽ động. Hắn tự tay xoa xoa vết máu ở khóe miệng, sau đó lạnh lùng chế giễu:

“ Đó là vì dã tâm của cô ta cực lớn, mấy triệu căn bản không hề vào mắt của cô ta, cô ta muốn, là cả Du gia , hoặc là của Tề gia các người.”

“ Chỉ cần cô ấy muốn, tôi có thể đem cả Tề gia hoặc của tập đoàn Gấm Vinh cho cô ấy.”

Tề nhân Kiệt tức giận cực độ, bởi vì anh nhận ra, Văn Hình căn bản không phải loại người như vậy, mà Du Thần Ích thế nhưng lại ra sức chửi bới cô.

“Đó là chuyện của anh, chẳng liên quan tới tôi.”

Du Thần Ích không muốn tiếp tục dây dưa với tề Nhân Kiệt, trực tiếp đẩy anh ra, mở cửa xem chui vào/

Lam Dật Thần thấy Du Thần Ích đã ngồi vào vị trí lái xe, nhất thời trên mặt làm ra vẻ như muốn khóc, sau đó tới ngồi vào vị trí phó lái. Không đợi anh kịp thắt dây an toàn, xe đã lao như tên bắn ra ngoài đường.

Tề Nhân Kiệt thấy thế, cũng ngồi lên xe thể thao của mình, đuổi theo.

“ Thần Ích, tiểu tử kia đang đuổi theo chúng ta.”

Lam Dật Thần nhìn kính chiếu hậu thất xe Tề Nhân Kiệt, cư nhiên cảm thấy hưng phấn hẳn lên.

Du Thần Ích nghiêm mặt không nói gì, nhìn về phía kính chiếu hậu một cái, đột nhiên tăng tốc , nhấn cần ga một cái.

Tề Nhân Kiệt theo sau thất Du Thần Ích tăng tốc độ, cũng tăng tốc theo sát phía sau xe hắn. hôm nay hắn nhất định phải lấy được manh mối từ cái tên đó.

“ Nhanh lên một chút, nhanh lên chút, tiểu tử kia sắp đuổi kịp rồi.”

Lần này, Lam Dật Thần đột nhiên không như lần trước sợ tới mức không còn chút máu, mà lần này khuôn mặt lại ngập tràn hưng phấn, vừa quay đầu nhìn tề Nhân Kiệt vẫn đang bám chặt bọn họ, vừa hứng phấn thúc giục Du Thần Ích ,

“Nhanh lên một chút, anh ta sẽ lập tức vượt qua chúng ta bây giờ.”

“ Cậu Cầm miệng cho tôi.”

Du Thần Ích bị Lam Dật Thần lái nhải đến phiền, muốn một cước đạp bay Lam Dật Thần xuống xe, tránh bị mất tập trung.

133. Chương 133: Không Thể Buông Tha, Tai Nạn Xe Cộ! 3

Như là nhìn thấy suy nghĩ trong lòng Du Thần Ích, Lam Dật Thần quả nhiên ngoan ngoãn ngậm miệng lại, nhưng trên mặt vẫn không hề che giấu vẻ hưng phấn.

Hai chiếc xe con, không hề quan ngại xe cộ qua lại nườm nượp trên đường, ngang nhiên liều mạng đua nhau trên đường, khiến cho những chiếc xe khác phải rối rít nhường đường cho họ, chỉ sợ sẽ bị hai kẻ điên này đụng phải, cả giao thông sẽ lập tức bị tê liệt.

“Văn hình, khách này yêu cầu lập tức đưa cơm đến, cô hãy mau mau đưa tới đó, đây là địa chỉ.”

Cao Lâm cầm địa chỉ trong tay nhét vào tay Văn Hình, để cô mau chóng lên đường.

“ Vâng.”

Văn Hình nhận hộp đồ ăn từ Cao Lâm liền vội vã lên đường, Cao Lâm cấp ối nhân viên nhà ăn một chiếc xe đạp điện. Văn Hình vừa chạy xe đạp điện vừa quan sát số nhà hai bên đường.

Thời điểm đi ngang qua đầu một con đường, Văn Hình vốn định rẽ phải, nhưng mà cô vừa với rẽ vào, chỉ thấy hai chiếc xe đang cấp tốc vọt tới, tốc độ nhanh tới nỗi cô tránh không kịp, chỉ sững sờ nhìn hai chiếc xe kia lao tới mình, cả người ngẩn ngơ rồi, cũng quên mất mình còn đang chạy xe đạp điện, không kịp dừng lại.

“ Thần Ích, mau dừng xe, mau dừng xe,”

Lam Dật Thần thấy Văn Hình đang chạy xe đạp điện vọt ra, anh sợ tới mức sắc mặt đã đại biến, lập tức kêu Du Thần Ích dừng xe.

Du Thần Ích cũng nhìn thấy Văn Hình, nhưng mà lúc này cho dù có dẫm thắng xe cần bản cũng không kịp nữa rồi, cuối cùng hấn của gấp một khúc, quay đầu xe, xông thẳng vào cây cột điện bên kia, cả đầu xe cũng đã hõm hẳn.

Mà Tề Nhân Kiệt lái theo sau Du Thần Ích, bởi vì không nhìn thấy Văn Hình nên cũng không giảm bớt tốc độ, khi hấn thấy Du Thần Ích đột nhiên thay đổi phương hướng, thẳng tắp dẫm vào cây cột điện thì anh mới nhìn thấy thẳng hướng mình đang xông tới là xe Văn Hình. Anh cũng sợ hãi vội vàng đánh xe về hướng bên cạnh, thay đổi hướng xe, nhưng bởi vì khoảng cách quá gần, nên cuối cùng vẫn đụng vào Văn Hình.

(Đúng là toàn tay đua xe.)

Sau khi dừng xe lại, Tề Nhân Kiệt vội vàng xuống xe kiểm tra tình huống người mình vừa đụng vào. Lúc này, Du Thần Ích cùng Lam Dật Thần cũng đã xuống xe, Lam Dật Thần thấy đầu xe bị đụng đã hoàn toàn biến dạng, đau lòng không thôi, cứ như đó là xe của anh không bằng.

Du Thần Ích cũng không cảm thấy đau lòng chút nào, thậm chí ngay cả xe cũng không thèm nhìn, trực tiếp móc điện thoại gọi công ty vận tải tới, từ đầu tới cuối không thay đổi sắc mặt, giống như vừa rồi nguy hiểm không hề xảy ra với hấn vậy.

Thời điểm hai chiếc xe cùng nhau lao về phía mình, Văn Hình cho là lần này mình thực sự chết chắc, không ngờ cuối cùng hai chiếc xe này lại cùng nhau thay đổi hướng đi. Mà cô, cũng cùng với hai chiếc xe đó lướt qua nhau, bị vấp ngã xuống đất, trên người chỉ bị bầm dập một chút mà thôi.

Nhưng mà, người không bị làm sao, nhưng hộp đồ ăn vì va chạm mà rơi xuống đất, đoán chừng thức ăn bên trong đã không còn nguyên vẹn nữa. Cao Lâm nói vị khách này đang rất vội, bây giờ thì tốt rồi, phải trở về lần nữa, lấy một phần khác, rồi đưa thôi, nhất định sẽ làm trễ nãi thời gian của họ. Đến lúc đó khách chờ lâu sốt ruột, mất hứng, Cao Lâm nhất định sẽ tức giận.

134. Chương 134: Không Thể Buông Tha, Tai Nạn Xe Cộ! 4

Nghĩ tới đây, cô không khỏi gấp gáp, vội vàng bò dậy, cũng không quản là ai đụng trúng mình, nhanh chóng thu dọn hộp đồ ăn rơi dưới đất, sau đó chống xe đạp điện dậy gấp gáp muốn rời đi.

Vừa xuống xe, Tề Nhân Kiệt thấy Văn Hình đã đứng dậy đang định đi ngay, vội vàng bắt được cánh tay của cô, quan tâm hỏi:

“ Đợi chút, cô không sao chứ?”

Chỉ có điều càng tới gần người này càng thấy bóng lưng này rất quen thuộc, nhưng cô ấy lại đội mũ bảo hiểm, khiến anh không nhìn thấy rõ mặt mũi của người này, nhưng anh khẳng định, đây là một cô gái.

Văn hình vì nghĩ vội vàng phải trở về, nên cũng không quay đầu lại mà chỉ nói:

: “Tôi không sao!”

Nghe thấy tham âm này, Tề Nhân Kiệt ngây ngẩn cả người, trên mặt lộ ra vẻ khó tin. Anh chăm chú nhìn Văn Hình, bất giác trở nên hồ nghi, cuối cùng đột nhiên vô cùng vui mừng, sau đó anh thử thăm dò nhẹ giọng kêu:

“ Văn Hình, là em sao?”

Nghe vậy, toàn thân Văn Hình trở nên cứng đờ, lúc này cô mới sững sờ. Thanh âm này quen thuộc như vậy khiến cô trong thời gian ngắn như vậy rốt cuộc không đoán được ra là ai.

Cánh tay Tề Nhân Kiệt nắm chặt cánh tay Văn Hình, xúc cảm tới khiến thân thể có chút biến hóa nho nhỏ, lập tức vui mừng:

“ Văn Hình, thật sự là em>”

Trong giọng nói của anh mang theo một tia run rẩy, lại tràn đầy mừng rỡ.

Lần này, Văn Hình nhận ra, người đứng phía sau cô là ai, vì vậy vội vàng lắc đầu phủ nhận:

“ Thật xin lỗi, anh nhận lầm người rồi.”

Nói xong vội vàng dùng sức né tránh cánh tay Tề Nhân Kiệt, dắt xe đạp điện muốn nhanh chóng rời đi.

Tề Nhân Kiệt làm sao chịu để cô đi' như vậy, lập tức ngăn cản cô

“ Văn Hình, tôi biết rõ chính là em.”

“Tránh ra!” Văn hình có chút gấp rồi, cô không muốn Tề Nhân Kiệt nhận ra mình, nhưng thực sự đã quá rõ ràng, Tề Nhân Kiệt đã sớm nhận ra cô. Lúc này, cô chỉ có suy nghĩ phải đi nhanh một chút, trước khi Tề Nhân Kiệt xác nhận được, nếu như bị Tề Nhân Kiệt nhận ra, rất nhanh Lăng hạo Hiên cũng sẽ biết.

“ Em lập tức theo tôi trở về đi.”

Tề Nhân Kiệt muốn kéo cô, bởi vì anh đã dám khẳng định, cô gái này chính là Văn Hình, là cô gái anh đã dốc sức tìm kiếm gần một tháng qua.

“ Anh buông tôi ra.!”

Văn Hình liều mạng giùng giởng

“ Tôi đã nói rồi, anh nhận lầm người rồi, tôi không phải người anh muốn tìm.”

Cô vẫn sống chết không thừa nhận,nhất định không xuống xe.

“Ah, tên kia đang làm gì?” Lúc này, Lam Dật Thần đang đứng bên kia phát hiện tình huống lạ thường bên này, không khỏi tò mò, anh kéo ống tay Du Thần Ích, ý bảo hãy nhìn qua bên kia,

“ Thần Ích, cậu xem tiểu tử Tề Nhân Kiệt kia đang làm trò gì kia?”

Nghe vậy, lúc này Du Thần Ích mới nhìn về phía bên này, thấy Tề Nhân Kiệt đang lôi kéo người vừa rồi bị anh đụng vào, nhìn lướt qua Tề Nhân Kiệt, ngay sau đó hất dờ mắt đi chỗ khác, đáng vẻ không quan tâm.

135. Chương 135: Không Thể Buông Tha, Tai Nạn Xe Cộ! 5

Có điều, hắn vừa quay đầu nhìn về nơi khác, liền nghe thấy tiếng hét to của Tề Nhân Kiệt :” Lập tức trở về cùng anh!”

Nghe thấy âm thanh này, hắn quay lại , trong mắt hiện lên một tia nghi ngờ.

“Ah, nhìn bộ dạng Tề Nhân Kiệt hình như là biết người kia,”

Không chỉ có Du Thần Ích nổi lên nghi ngờ mà ngay cả Lam Dật Thần cũng nhận ra.

“ Tôi sẽ không về cùng anh.”

Văn Hinh thấy lần này mình nhất định trốn không thoát, định bỏ mũ bảo hiểm ra, nhìn Tề Nhân Kiệt vẫn đang chặn trước xe của mình, lạnh lùng châm chọc:

“ Tề Nhân Kiệt, có phải anh đã xen quá nhiều vào chuyện của người khác rồi không, (nguyên bản cv là chỗ mồm), tôi nhớ rằng tôi với anh không hề có giao tình gì sâu đậm đi”

Cô biết nói như vậy có chút quá đáng, dù sau trước kia người ta cũng đã từng giúp cô, nhưng mà lúc này cô vì muốn thoát được anh chỉ còn cách nói như vậy.

“ Anh xen vào việc của người khác?”

(đối Tề Nhân Kiệt xưng anh với VH nhé)

Tề Nhân Kiệt nghe cô nói vậy , anh nheo con ngươi xinh đẹp chăm chú nhìn Văn Hinh, có chút tức giận nói:

“ Được rồi, là anh xen vào chuyện của người khác, vì tìm cô gái này, mà suốt cả tháng này anh không có một giấc ngủ ngon nào, mỗi ngày đều như hồn ma lang thang lái xe khắp nơi mò mẫm tìm kiếm, thiếu chút nữa còn bị xe khác đụng vào.”

Nghe vậy, Văn Hinh sinh lòng áy náy, không khỏi cúi thấp đầu xuống, nhẹ giọng nói xin lỗi: “Thật xin lỗi!”

Cô chỉ biết Lăng Hạo Hiên đang tìm cô, chứ không hề biết Tề Nhân Kiệt cũng đang tìm mình. Lăng Hạo Hiên tìm cô đã sớm dự tính được, nhưng mà cô lại không biết, Tề Nhân Kiệt tại sao nhất định phải tìm được cô?

Thấy cô chủ động xin lỗi, tề Nhân Kiệt không thể không mềm lòng, lửa giận bỗng chốc biến thành đau lòng

“ Cùng anh trở về thôi.” Mời các bạn đọc tại . để có chương mới nhanh nhất

Anh nhìn thấy cô đội mũ bảo hiểm mặc đồng phục làm việc lồi thoi lếch thếch, còn cái xe đạp điện cũ kĩ cùng hộp đồ ăn kia nữa, lập tức đoán ra cô đang làm gì, lòng đau như cắt.

“ Tôi nói rồi, tôi sẽ không về với anh, hôm nay tôi có cuộc sống của chính mình, tôi...”

“Cuộc sống của em chính là ngày ngày chạy khắp nơi đưa đồ ăn, sau đó ngày nào cũng thiếu chút nữa bị xe đụng sao?”

Thấy cô vẫn bướng bỉnh không chịu theo mình trở về,lửa giận trong Tề Nhân Kiệt vừa mới tắt lập tức lại vụt cháy . Nghĩ tới mình vừa mới thiếu chút nữa đã đụng vào cô, anh không khỏi sợ hãi, rồi lại cảm thấy vô cùng may mắn.

Nếu như vừa rồi thực sự đụng phải cô, chỉ sợ anh sẽ phải hối hận cả đời.

“ Em lập tức theo anh trở về.”

Lần nàyf, Tề Nhân Kiệt không cho Văn Hinh bất cứ cơ hội phản kháng nào, lôi kéo tay cô đi về hướng xe của mình.

Sức lực của Văn Hinh căn bản không địch lại Tề Nhân Kiệt, chỉ có thể đi phía sau anh lớn tiếng trách móc:

“ tề Nhân Kiệt, anh buông tôi ra, anh có nghe hay không.”

Nhưng mà Tề Nhân Kiệt căn bản ngoảnh mặt làm ngơ với những lời cô nói, mạnh mẽ lôi kéo cô đi về phía xe của mình.

“Tề nhân Kiệt ——” Văn Hình vô cùng , nhưng mà không thể làm gì khác.

136. Chương 136: Không Thể Buông Tha, Tai Nạn Xe Cộ! 6

Đúng lúc ấy, một bóng người đột nhiên từ bên cạnh bước tới, ngăn cản trước mặt Tề Nhân Kiệt

“ Tề Nhân Kiệt, anh lôi kéo chị dâu tôi làm cái gì?”

Chính là Lam Dật Thần,a nh nhìn Tề Nhân Kiệt một cái, sau đó cười hì hì nhìn về phía Văn Hình

“ Chị dâu, khỏe.”

(lão Lam này vô duyên bỏ mẹ, vừa bị đâm suýt chết hỏi khỏe không,)

Vừa nhìn thấy anh , Văn Hình không khỏi nhú mày, lộ ra vài tia chán ghét

Không chỉ ghét vẻ mặt cợt nhả kia, quan trọng hơn là, người này với một người khác thường xuất hiện như hình với bóng. Vì vậy, cô nghiêng đầu lại, quả nhiên nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, đang đi tới phía họ, sắc mặt cô thoáng chốc liền thay đổi.

Người này, chính là người mà cả đời này cô không muốn gặp lại nhất.

Hắn, chính là ngọn nguồn của mọi ác mộng cuộc đời cô!

Du Thần Ích không nghĩ tới người mà vừa rồi thiếu chút nữa mình đụng phải cứ nhiên lại là Văn Hinh, thấy cô cùng Tề Nhân Kiệt lôi kéo nhau trên đường, trong lòng hắn liền cảm thấy không thoải mái, giống như bị cái gì chèn ép vậy.

“ Xem ra, mạng cô thật sự rất lớn, lần trước ngã từ trên cao như vậy xuống đất cũng không chết, lần này lại làm cho cô tránh được.”

Hắn đi tới bên người Văn Hinh, lạnh lùng nói, đôi mắt chăm chú nhìn Tề Nhân Kiệt đang nắm chặt tay Văn Hinh

(Mie hết nói nổi. muốn giết người)

Nghe vậy, Văn Hinh cười lạnh, ngẩng đầu nhìn thẳng Du Thần Ích, châm chọc:

“ Thế nào, có phải lại khiến anh thất vọng? nếu như vừa rồi biết người đó là tôi, có phải hay không anh sẽ thẳng tắp mà lao tới?”

Du Thần Ích trầm mặc không nói gì, ngược lại Lam Dật Thần tiến tới bên cạnh Văn Hinh, có chút oán giận mà nói:

“ Chị dâu, mới vừa rồi ...”

“ Ai là chị dâu của anh.”

Văn Hinh hung hăng trừng mắt liếc Lam Dật Thần, cắt đứt lời của anh, sau đó lại nghiêng đầu về phía Tề Nhân Kiệt vẫn đang lôi kéo tay cô mà nói:

“ Anh buông tôi ra, bây giờ vẫn đang trong thời gian làm việc.”

Bị anh lôi kéo như vậy, quay về chậm trễ nhất định Cao Lâm sẽ mắng.

Nhưng Tề Nhân Kiệt vẫn không chịu buông tay.

“ Công việc hiện giờ của em chính là lập tức theo anh trở về!”

Nói xong anh lại kéo tay cô đi về phía xe.

“Tề nhân kiệt, tôi phải nói với anh bao nhiêu lần, tôi nói tôi sẽ không trở về với anh, anh có nghe thấy không?”

Văn Hình có chút tức giận, muốn tránh bàn tay Tề Nhân Kiệt, tuy nhiên cũng là cố công vô ích.

Du Thần Ích thấy vậy, không khỏi khẽ nhủ mày, thời điểm Văn Hình ở bên cạnh hắn, như là phản ứng tự nhiên, hắn lập tức kéo cánh tay Văn Hình lại

“ Anh không nghe thấy cô ấy nói không muốn cùng anh trở về sao?”

Hắn nói với Tề Nhân Kiệt.

Một bên là Du Thần Ích không chịu buông tay, một bên là Tề Nhân Kiệt, hai bên tạo thế giằng co, trận chiến này cả hai đều dùng sức, đều muốn kéo Văn Hình về phía mình.

137. Chương 137: Không Thể Buông Tha, Tai Nạn Xe Cộ! 7

Mà lúc này, Văn Hình đã đau đớn tới mức sắc mặt đã trở nên trắng bệch, căn bản không nói nên lời nữa. Lúc trước bị Tề Nhân Kiệt va vào ngã trên mặt đất, cánh tay bị xây xát một khối da lớn, bây giờ chính chỗ đó đang bị Du Thần Ích dùng sức túm lấy, đau triệt tâm phi. (đau không chịu nổi)

Nhưng mà, Du Thần Ích và Tề Nhân Kiệt hai người này đều chỉ một mực muốn kéo Văn Hình về phía mình, căn bản không hề chú ý tới sự bất thường của cô. Ngược lại Lam Dật Thần vẫn một mực bàng quang đùa giỡn đứng xem trò hay lại phát hiện, lập tức quan tâm hỏi:

“ Chị dâu, chị làm sao vậy? Có phải chỗ nào không thoải mái không?”

Lúc này, du Thần Ích cùng Tề Nhân Kiệt rốt cuộc mới phát hiện ra sắc mặt Văn Hình đã tái nhợt , hai người lập tức liền buông lỏng cô ra,

“ Văn Hình, em làm sao vậy?”

Tề Nhân Kiệt hết sức khẩn trương nhìn Văn Hình, sau đó như nghĩ tới điều gì, sắc mặt cũng trắng bệch,

“ Có phải vừa rồi đã đụng phải chỗ nào trên người rồi không?”

“ Tôi không sao.”

Văn Hình lắc đầu, rốt cuộc không bị khống chế nữa , cô lập tức chạy về phía xe đạp điện.

Tề nhân kiệt không yên lòng, đuổi theo, sau đó một tay bắt lấy Văn Hình bế cô lên, chạy thẳng về phía xe của mình

“ Anh đưa em đi bệnh viện làm kiểm tra đã.”

Văn Hình lập tức giằng co ,

“ Tôi nói tôi không sao, không cần đi bệnh viện, anh mau buông thả tôi xuống, tôi còn phải về làm việc.”

Nhưng mà Tề Nhân Kiệt căn bản không nghe lời cô, mở cửa xe trực tiếp nhét cô vào xem, sau đó nhanh chóng chui vào vị trí tài xế, không để cho Văn Hình có cơ hội xuống xe, lập tức nổ máy xe nhanh chóng chạy đi, cả quá trình chỉ mất có vài giây.

Nhìn thấy chiếc xe rời đi, Lam Dật Thần hỏi Du Thần Ích vẫn trầm mặc

“ Chị dâu dường như thật sự bị đụng phải chỗ nào, chúng ta hay là cũng tới xem một chút.”

“ Cô ta sống chết liên quan gì đến mình?”

Du Thần Ích lạnh lùng nói rồi xoay người định bỏ đi, lúc này vừa vặn một chiếc taxi đi tới, Lam Dật Thần vội vàng, sau đó kéo Du Thần Ích ngồi vào trong.

“ Tới bệnh viện trung ương!”

Đợi xe đi chậm lại, Lam Dật Thần mới nói với tài xế.

Nghe vậy, sắc mặt Du Thần Ích bỗng sầm xuống, lạnh lùng ra lệnh cho tài xế:

“ Tới trụ sở tập đoàn Overlord

Rất cuộc tài xế, nhìn hai người qua kính chiếu hậu, hỏi:

“ Xin hỏi rất cuộc là muốn đi đâu?”

Lam Dật Thần lập tức cười nói: “Đi bệnh viện trung ương, một người bạn của chúng tôi vừa mới sinh xong, chúng tôi phải đi xem cô ấy thế nào.”

Lần này Du Thần Ích không dám mở miệng , chỉ trầm mặc ngồi đó, nhìn dáng dấp như đã đồng ý với lời của Lam Dật Thần.

Tài xế thấy Du Thần Ích không nói gì nữa, liền chạy về hướng bệnh viện trung ương. Lam Dật Thần nghiêng đầu liếc Du Thần Ích một cái, thấy hắn đang nhìn về phía ngoài cửa xe, trên mặt mặc dù biểu tình lạnh băng, nhưng tựa hồ lại lộ ra một chút lo lắng.

Thấy thế, lam Dật Thần không khỏi mơ hồ, anh cười một tiếng, anh cười Du Thần Ích ăn ở hai lòng, rõ ràng là lo lắng muốn chết, nhưng lại cứ làm bộ không quan tâm, hắn đây là đang gạt người , hay là đang lừa gạt chính hắn?

138. Chương 138: Không Thể Buông Tha, Tai Nạn Xe Cộ! 8

Thật ra thì căn bản không cần đoán, cũng biết đáp án dĩ nhiên là gì, tiểu tử này chính là đang gạt chính mình. Anh nhìn thấy được, Du Thần Ích đối với cô gái kia chính là có quan tâm.

Nếu như quả thật không hề quan tâm, mỗi lần mình vừa nhắc tới cô ấy, hắn cũng không mang bộ dáng muốn ăn thịt người như vậy.

Nhưng điều này, làm sao thoát khỏi con mắt của cao thủ tình trường như anh được.

(Vâng, a Thần là cao thủ tình trường)

Tề Nhân Kiệt dùng tốc độ nhanh nhất lái xe đến bệnh viện trung ương, Văn Hinh vừa nhìn thấy Bệnh viện trung ương, mắt trợn to, cũng biết mình xong đời rồi, chắc chắn sẽ bị Lăng Hạo Hiên giáo huấn cả một buổi sáng à xem.

Quả nhiên, Tề Nhân Kiệt kéo Văn Hinh đi thẳng tới phòng làm việc của Lăng Hạo Hiên, Lăng Hạo Hiên đang xem bệnh ột bệnh nhân, nhìn thấy Tề Nhân Kiệt, đầu tiên anh nhíu chặt chân mày. Nhưng mà nhìn thấy Văn Hinh đứng sau lưng Tề Nhân Kiệt, anh lập tức trợn to mắt, kinh ngạc kêu lên:

“ Văn Hinh”

Kém chút nữa anh đã xông lên phía trước ôm chặt lấy Văn Hinh, nhưng ý thức được mình còn có bệnh nhân, cứng rắn đè nén cảm xúc trong mình. Sau đó, anh dặn dò bệnh nhân những việc cần phải chú ý, kê đơn thuốc cho bệnh nhân, bệnh nhân kia cảm ơn rồi rời đi.

Bệnh nhân vừa đi khỏi, Lăng Hạo Hiên lập tức từ trên ghế vọt lên trước mặt Văn Hinh,

“ Văn Hinh, thật sự là cậu sao?”

Nói xong, anh lập tức ôm thật chặt Văn Hinh, tâm tình vừa kích động vừa hưng phấn.

Lúc này, Tề Nhân Kiệt liền nóng nảy, một tay tách bọn họ ra, sau đó vội vàng nói với Lăng Hạo Hiên:

“ Anh mau chóng làm kiểm tra cho Văn Hinh, vừa rồi xe của tôi không cẩn thận đụng phải cô ấy, hình như đụng phải chỗ nào đó, anh mau kiểm tra một chút đi.”

Nghe vậy, sắc mặt Lăng Hạo Hiên trong giây lát đã trở nên trắng bệch, sau đó không nói hai lời liền kéo Văn Hinh đi ra ngoài

“ Anh đi lấy mã số, tôi đưa Văn Hinh đi kiểm tra ngay.”

đọc chương mới nhanh nhất tại .

Tề Nhân Kiệt nghe theo, đi sát Văn Hinh theo ra ngoài đăng kí khám bệnh.

Thời điểm Du Thần Ích và Lam Dật Thần tới bệnh viện, Văn Hinh vừa làm kiểm tra xong. Có lẽ bởi vì quá mức mệt nhọc, nên cô vừa mới được đưa vào phòng bệnh đã ngủ thiếp đi.

Lăng Hạo Hiên nhìn gương mặt của cô lại gầy được đi, vẻ mặt mệt mỏi của cô khiến lòng anh đau như cắt, cho nên anh cũng không đánh thức cô, hiện giờ chỉ chờ kết quả kiểm tra là được.

Không muốn quấy rầy Văn Hinh nghỉ ngơi, Lăng Hạo Hiên gọi mấy người Du Thần Ích cùng Tề Nhân Kiệt vào phòng bệnh, sau đó nhỏ giọng hỏi:

“ Các người thấy Văn Hinh ở đâu?”

Tề Nhân Kiệt liếc nhìn người đang nằm trên giường bệnh một cái, nhớ tới một màn kinh hiểm (nguy hiểm, kinh ngạc) trên đường, không khỏi nhú mày

“ Gặp trên đường đi.”

Du Thần Ích không nói gì, chỉ nhìn Văn Hinh vẫn đang ngủ say trên giường bệnh, hỏi:

“ Cô ấy thế nào ?”

“ Vừa làm kiểm tra cho cô ấy, chắc không có gì đáng ngại, chỉ bị thương vài chỗ mà thôi. Nhưng mà, vẫn phải chờ kết quả kiểm tra mới có thể xác định có vấn đề gì hay không.”

Lăng Hạo Hiên nói xong gơ cổ tay nhìn đồng hồ, lại nói:

“ Bây giờ chắc đã có kết quả, tôi đi lấy.”

139. Chương 139: Đứa Bé Là Của Ai? 1

Sau khi Lăng Hạo Hiên rời đi, trong hành lang giờ chỉ còn lại Tề Nhân Kiệt và Du Thần Ích cùng Lam Dật Thần, ba người đứng đó, không khí như trở nên đông cứng lại.

Du Thần Ích lại liếc nhìn về phía phòng bệnh một cái, rồi đột nhiên định xoay người rời đi, Lam Dật Thần vội vàng đuổi theo hỏi:

“ Thần Ích, cậu đi đâu vậy?”

“Về công ty!” Du Thần Ích đáp qua loa, cũng không có quay đầu nhìn lại. vừa rồi nghe Lăng Hạo Hiên nói như vậy, hẳn biết Văn Hinh đã không có vấn đề gì, nếu không còn chuyện gì, hẳn còn ở lại chỗ này làm gì nữa?

“Trở về?” Lam Dật Thần sững sốt, “Nhưng mà chị dâu cô ấy...”

“Du Thần Ích.”

Tề Nhân Kiệt đột nhiên lên tiếng gọi Du Thần Ích, cũng thành công ngăn lại Lam Dật Thần nói lời kế tiếp với Du Thần Ích.

Nghe thấy tiếng anh gọi, bước chân Du Thần Ích khẽ dừng lại, nhưng rất nhanh lại tiếp tục bước về phía trước. thấy thế, gương mặt tuấn dật của Tề Nhân Kiệt đột nhiên hiện lên một nụ cười không rõ ý vị gì, anh cất cao giọng nói:

“ DU Thần Ích, ngày 18 tháng sau, mời anh tới tham dự hôn lễ của tôi và Văn Hinh.”

Lời anh vừa nói ra, như là boom tấn nổ bên tai Du Thần Ích, khiến bước chân hắn bỗng chốc dừng lại.

Cô ấy cùng Tề Nhân Kiệt kết hôn?

Tại sao hắn không biết dù chỉ một chút?

“ Anh... anh nói anh cùng chị dâu kết hôn?”

Lam Dật Thần ghen hòng nhìn Tề Nhân Kiệt có chút trân chối, thấy gương mặt Tề Nhân Kiệt hiện rõ vẻ đắc ý, khiến người luôn nói nhiều như Lam Dật Thần cũng nhất thời không nói nên lời.

Đây là tình huống gì?

Tại sao người phụ nữ kia lại kết hôn cùng Tề Nhân Kiệt?

Cho dù muốn kết hôn, thì phải là kết hôn với Du Thần Ích mới đúng nha!

“Không sai, một tháng trước tôi và Văn Hinh đã chọn ngày cử hành hôn lễ, nhưng sau đó chúng tôi bởi vì có một chút hiểu lầm, cho nên Văn Hinh cô ấy mới không từ biệt mà đi.”

Tề Nhân Kiệt cười nói, vẻ mặt đầy đắc ý cùng tự hào, thế nhưng từ sâu trong đáy mắt, thực ra anh không hề mỉm cười.

“Tề Nhân Kiệt, anh đừng nói đùa như vậy chứ, chị dâu sao lại đồng ý kết hôn với anh?”

Lam Dật Thần bày ra dáng vẻ dù có đánh chết cũng không tin, tựa như trong lòng của anh, đã sớm thừa nhận Văn Hinh là vợ của Du Thần Ích vậy.

Lúc này, Du Thần Ích mới từ từ xoay người đi đến trước mặt Tề Nhân Kiệt, hắn nhìn chằm chằm vào mắt Tề Nhân Kiệt, âm trầm nói:

“ Cô ấy kết hôn với ai không liên quan gì tới tôi cả.”

“ Anh thực sự một chút cũng không để ý ư?”

Tề Nhân Kiệt chột nhứ mày, có chút khiêu khích nhìn thẳng Du Thần Ích, không hề có ý rút lui.

Du Thần Ích bị thái độ công kích của Tề Nhân Kiệt khiến cho nổi giận, cắn răng cười lạnh nói:

“ Tôi quan tâm cô ta? hiện tại cho dù cô ta có chết trước mặt của tôi, chuyện này cũng không liên quan tới tôi.”

Nói xong, hắn hung hăng trợn mắt nhìn Tề Nhân Kiệt, xoay người định rời đi.

(Sen: nói chung là ta thực sự rất muốn drop khi edit tới đây)

Tề Nhân Kiệt ở phía sau hắn thản nhiên nói:

“ Nếu như anh đã thật sự không hề quan tâm, vậy sao còn chạy tới bệnh viện?”

Nghe vậy, Du Thần Ích bỗng chốc dừng chân lại, hắn khẽ nghiêng đầu, lạnh lùng nói:

“ Cũng không mắc mớ gì tới anh?”

Tề Nhân Kiệt này, trước hết bỏ qua ân oán gia tộc giữa bọn họ, chỉ dựa vào Tề Nhân Kiệt thôi, hắn đã vô cùng không thích rồi.

140. Chương 140: Đứa Bé Là Của Ai? 2

Tề Nhân Kiệt không khỏi nhếch môi , phì cười, sau đó anh từ từ thông thả đi tới bên cạnh Du Thần Ích, nở nụ cười tươi rói nhìn nét mặt lạnh như băng giờ đây đã tái mét của Du Thần Ích, không nhanh không chậm mở miệng nói:

“ DU Thần Ích, thật ra thì trong lòng anh không phải là không quan tâm tới cô ấy, đúng không? Đáng tiếc, anh đã hết cơ hội rồi, hôn lễ tháng sau, hi vọng anh sẽ tới tham dự, đến lúc đó tôi sẽ cho anh thấy một cô dâu đẹp nhất trên thế giới này.”

“Tề Nhân Kiệt, anh cứ nhiên cứ thích đi lại giày rách của người khác sao?”

Du Thần Ích rốt cuộc không nhịn được bèn phản kích lại, hắn từ đầu vẫn chịu đựng những lời hắt hủi cho là nhắm nhĩ, hắn không coi những lời đó ra gì, ngược lại người nói dường như còn được voi đòi tiên (ý thẳng thắn này nó nghĩ Tề Nhân Kiệt nói nhắm)

“ ANh nói cái gì?”

Sắc mặt của Tề Nhân Kiệt lập tức thay đổi, anh hung hăng nhìn chăm chăm Du Thần Ích, cắn răng nghiến lợi nói:

“ Có gan anh lặp lại lần nữa.”

Du Thần Ích chợt nhíu chân mày, nói

“ Chẳng lẽ không đúng sao? Từ khi bắt đầu tới giờ, chính anh, từng chút từng chút, cướp đoạt bao nhiêu người phụ nữ của tôi rồi hả? chỉ sợ chính anh cũng không đếm được hết đi.”

Hắn nói xong, hừ lạnh một tiếng, lại nói:

“ Cho tới tận bây giờ tôi cũng không biết Tề đại thiếu vẫn còn đam mê này đấy, thích người phụ nữ của người khác, như thế nào, mùi vị của những người phụ nữ kia như thế nào? A, đúng rồi, tôi quên mất, người phụ nữ tên Văn Hình này ban đầu vì muốn lên giường với tôi, cố ý tới quán ăn đêm , dùng kĩ xảo không giống nhau với những người đàn ông khác nhau, anh có phải hay không cũng bị cô ta ở...”

“ Du Thần Ích, tên khốn kiếp.”

Tề Nhân Kiệt không đợi Du Thần Ích nói hết câu đã vung tay hung hăng nện cho hắn một quyền, sức lực rất mạnh, khiến Du Thần Ích thiếu chút nữa đã trực tiếp bay ra ngoài. Sau đó anh nhìn chăm chăm Du Thần Ích, giận dữ nói:

“ Tôi cảnh cáo anh, Du Thần Ích, từ nay về sau nếu anh còn dám nói Văn Hình như vậy, đến lúc đó tuyệt đối không chỉ đơn giản là một quả đấm như này đâu?”

Nói xong, anh vẫn chưa nguôi cơn giận , vẫn nhìn chăm chăm Du Thần Ích, như muốn nện cho Du Thần Ích một quyền nữa.

“ Thần Ích, cậu có làm sao không?”

Lam Dật Thần thấy Du Thần Ích bị đánh, lập tức chạy tới đỡ hắn, nhìn thấy khóe miệng Du Thần Ích tràn ra một vết máu đỏ tươi thì sắc mặt lập tức đại biến:

“ Ai nha, Thần Ích chảy máu.”

Du Thần Ích đẩy Lam Dật Thần ra, đưa tay lau khóe miệng, ánh mắt thâm trầm nhìn Tề Nhân Kiệt, chuẩn bị định nói gì đó, đột nhiên thấy Lăng Hạo Hiên quay lại, sắc mặt dường như không tốt lắm.

Tề Nhân Kiệt cũng chống mắt nhìn lại Du Thần Ích, vừa vặn cũng nhìn thấy Lăng Hạo Hiên, sau khi nhìn thấy sắc mặt của Lăng Hạo Hiên, trong lòng anh đột nhiên có chút bất an.

Lăng Hạo Hiên đi về phía cuối hành lang nhìn thấy hai người đánh nhau, anh trầm mặt đi tới trước mặt bọn họ, nhìn bọn họ một cái, rồi sau đó mới đưa báo cáo kiểm tra cầm trong tay ném tới trước mặt Du Thần Ích

“cần cứ với kết quả kiểm tra, thân thể Văn Hình cũng không có gì đáng ngại, chỉ là...”

141. Chương 141: Đứa Bé Là Của Ai? 3

“Chỉ là cái gì?”

Tề Nhân Kiệt vội vàng hỏi, vẻ đầy quan tâm

Nhưng mà Lăng Hạo Hiên lại mặt lạnh đối với Du Thần Ích nói

“Văn Hình mang thai, đã được một tháng.”

Tin này đúng như là sấm sét giữa trời quang vậy, Du Thần Ích cùng Tề Nhân Kiệt lập tức trở nên ngây dại, ánh mắt thẳng tắp nhìn Lăng Hạo Hiên, vẻ mặt có chút khó tin.

“Anh nói là... Văn Hình mang thai?”

Lâu sau, Tề Nhân Kiệt mới hoàn hồn, trợn to mắt hỏi.

Lăng Hạo hiên nặng nề gật đầu, vẫn nhìn chăm chăm DU Thần Ích, không có ý định buông tha, hỏi:

“Đứa bé có phải của anh không?”

Du Thần Ích nhìn Lăng Hạo Hiên, không nói gì, trong đầu lại đột nhiên nhớ lại hình ảnh ngày đó hắn cưỡng bạo Văn Hình. Nếu như hắn nhớ không nhầm, thì từ lần đó tới giờ, vừa vặn đã được 1 tháng. Nói cách khác, đứa bé trong bụng Văn Hình rất có thể chính là con của hắn.

Nghĩ đến đây, vốn đang ngập một bụng tức nhưng sau khi nghe tin này, nháy mắt lại có một niềm vui nhẹ nhàng lên trong lòng.

Nhưng mà...

Hắn nhìn qua hai người đàn ông trước mắt mình, một người là thanh mai trúc mã với cô, một người là người theo đuổi cô, người nào cũng đối tốt với cô như vậy, người nào cũng đẹp trai phong độ như thế, cả hai đều không phải là đèn dầu đã cạn.

Nghĩ tới đó, trong lòng hắn chợt trầm xuống, hắn nhìn Tề Nhân Kiệt một cái, rồi sau đó nói với Lăng Hạo Hiên

“Tôi thừa nhận có lên giường với người phụ nữ kia, nhưng cũng không thể nói đứa bé trong bụng cô ta là của tôi được. sao anh không hỏi xem, đứa bé đó có phải là của anh ta hay không?”

Hắn nói rồi nhìn về phía Tề Nhân Kiệt, ngụ ý ám chỉ đứa bé là của anh.

Tề Nhân Kiệt nghe vậy, lập tức giận dữ

“Cho tới bây giờ tôi còn chưa lên giường với cô ấy, đâu ra đứa bé?”

Cái tên Du Thần Ích này, anh thật muốn móc tim xẻ thịt của hắn ra.

Du Thần Ích nghe được Tề Nhân Kiệt nói chưa từng lên giường với Văn Hình, không biết tại sao, trong lòng hắn một hồi mừng rỡ, nhưng trên mặt vẫn bày ra một điệu bộ không tin. Sau đó, hắn đem ánh mắt dời về phía Lăng Hạo Hiên, cũng không cần nhiều lời, hắn ai cũng đã rõ ý tứ của hắn.

Lăng Hạo Hiên thấy Du Thần Ích thế nhưng lại không thừa nhận đứa bé là con của hắn, trong lòng một cỗ hỏa khí dâng lên, cũng giống như Tề Nhân Kiệt rất muốn hung hăng đấm cho hắn một phát. (e dịch hơi thôi, là một quyền, nhưng ức quá phải để thế)

Hành lang bệnh viện liên yên tĩnh lại, tựa hồ có mùi bị thuốc súng. Đúng lúc mấy người vẫn trợn mắt nhìn nhau, chỉ thấy Lam Dật Thần ở bên nhỏ giọng nói gì đó, vừa nói vừa bẻ ngón tay, khiến ba người đều trở nên sững sờ.

“ Cậu định làm gì/”

Du Thần Ích cau mày nhìn Lam Dật Thần, vẻ mặt căm tức không có chút nhẫn nại.

Lúc này, Lam Dật Thần rút cuộc cũng dừng lại động tác nghiêng đầu nhìn về phía Du Thần Ích

“ Thần Ích, tớ vừa tính rồi, đứa nhỏ trong bụng chị dâu là của cậu, cậu sẽ phải làm ba.”

Hắn nói xong, vẻ mặt hưng phấn khó hiểu, giống như người làm ba là hắn không bằng.

142. Chương 142: Đứa Bé Là Của Ai? 4

Nghe vậy, sắc mặt Du Thần Ích trầm xuống

“ Cậu cứ như vậy đã khẳng định đứa bé kia là của mình?”

“ Phải hay không, chúng ta đi hỏi chị dâu một chút không phải là sẽ biết sao?”

Lam Dật Thần nói xong, xoay người đi về phía phòng bệnh Văn Hinh , Du Thần Ích cùng 2 người còn lại thấy vậy, cũng lập tức đi theo.

Đi tới phòng bệnh, thấy Văn Hinh đã tỉnh rồi, Lam Dật Thần lập tức tươi cười ngẩng đầu lên chào hỏi

“ Chị Dâu, chị tỉnh rồi.”

Nghe tiếng người nói, Văn Hinh vốn đang nghiêng đầu nhìn về phía bên ngoài cửa sổ liền quay lại, thấy Lam Dật Thần, không khỏi khẽ nhủ mày. Sau đó cô nhìn thấy Lam Dật Thần còn đi cùng với ba người đàn ông, trong nháy mắt khi nhìn thấy người đàn ông đi vào sau cùng kia thì đáy mắt cô hiện rõ một tia kinh ngạc, nhưng sau đó rất nhanh lại hồi phục về lạnh nhạt.

Lăng Hạo Hiên đi tới trước mặt Văn Hinh, nhìn sắc mặt vẫn còn trắng bệch của cô, đáy mắt xẹt qua một tia đau lòng, sau đó liền trách cứ:

“ Cái người này, thời gian qua bỏ đi đâu? Tại sao lại bỏ đi một mình? Cậu có biết mình lo lắng cho cậu thế nào không? Tại sao không nói lời nào đã bỏ chạy như thế?”

Anh hỏi, gương mặt anh tuần hiện một bộ tức giận, hận Văn Hinh không từ đã bỏ đi.

Từ lúc được đưa vào bệnh viện, Văn Hinh đã chuẩn bị tinh thần bị giáo huấn, cho nên lúc này cho dù Lăng Hạo Hiên liên tục chất vấn, cô cũng chỉ biết ngoan ngoãn cúi đầu thừa nhận, không nói câu nào, một chữ cũng không giải thích. Bởi vì cô là người hiểu rõ nhất, lúc này chỉ cần cô mở miệng, chẳng khác nào rước thêm trách cứ của anh.

“Thật xin lỗi!” Chờ Lăng Hạo Hiên hỏi xong, cô mới cúi đầu nhỏ giọng xin lỗi. cô biết trong thời gian này, nhất định anh đã rất lo lắng ình, thậm chí anh còn thiếu chút nữa bỏ hẳn việc chạy đi tìm cô, nhưng mà, cô nghĩ cứ coi như anh tìm được cô, cô cũng chưa chắc cùng anh về nhà.

Cô chủ động xin lỗi khiến lửa giận của Lăng Hạo Hiên nhất thời cũng được kìm nén, anh nhìn chằm chằm vào cô, thật lâu sau mới hỏi:

“ đứa bé trong bụng cậu là của ai?”

Nghe vậy, Văn Hinh lập tức khiếp sợ ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Lăng Hạo Hiên, trên mặt hiện rõ vẻ kinh ngạc cùng không tin tưởng:

“ Đứa bé? Cậu nói là mình...”

Cô chợt nghĩ lại, kinh nguyệt tháng này của cô vẫn chưa tới như dự kiến, nháy mắt sắc mặt cô càng thêm trắng bệch.

Cô cư nhiên mang thai!

Nếu như, đứa bé này có thể đến sớm hơn một chút, nếu như là một tháng trước, nhất định khi đó cô sẽ vô cùng vui vẻ ngênh đón nó. Nhưng mà hiện tại...

Ngược lại cô nhìn về phía người đàn ông kia, thất hấn đang lạnh mặt nhìn cô. Hôm nay hẳn nhất định cũng đã biết cô mang thai đi, nhưng mà cô nhìn thấy trên gương mặt hắn không hề lộ bất cứ biểu tình gì, tựa như đứa bé trong bụng cô căn bản không phải là của hắn vậy.

143. Chương 143: Đứa Bé Là Của Ai? 5

Đúng vậy, ngay từ đầu hắn đã từng nói với cô không chỉ một lần, hắn nói cô căn bản không xứng đáng sinh đứa con của hắn, không xứng là mẹ của con hắn. Cứ coi như cô thực sự mang thai con của hắn, nhất định hắn cũng sẽ không thừa nhận.

Nghĩ đến đây, lòng của cô bỗng đau xót, nhưng vẫn cố nở nụ cười, nói với Lăng Hạo Hiên:

“Hạo Hiên, giúp mình phá thai thôi.”

Dù sau cũng không ai muốn đứa bé này trên đời, thay vì sinh nó ra rồi để cho nó mang danh con riêng trên lưng để rồi thống khổ cả đời, không bằng hiện tại liền kết thúc tất cả những thống khổ, để cho đứa bé sớm tìm được một gia đình tốt đầu thai vào.

“Cậu muốn bỏ nó?”

Về mặt Lăng Hạo Hiên lộ ra sự khó tin, nhưng ngay sau đó tựa hồ hiểu ra điều gì, vì vậy mới nhẹ nhàng gạt đầu một cái

“Được rồi, tớ sẽ thay cậu an bài phẫu thuật”

Thật ra thì không cần hỏi, anh cũng biết cha của đứa nhỏ này là ai, nếu quả thật như tên kia nói, vẫn là nên bỏ đứa bé này đi, tránh về sau lại có dính dáng không rõ ràng.

“Ừ.” Văn Hinh cảm kích cười cười nhìn anh, mà lúc này Tề Nhân Kiệt cũng đã đi tới bên giường cô nằm, có chút khó hiểu hỏi:

“Tại sao lại muốn phá thai? Nếu như em sợ một mình không chịu trách nhiệm nổi với sinh mệnh này, anh có thể cùng em chăm sóc cho đứa bé.”

Anh nói rất chân thành, khiến Văn Hinh không khỏi cảm động, nhưng lại không thể tiếp nhận.

“Cám ơn anh!”

Cô nói cảm ơn với anh, rồi cười nói:

“Mọi người đều nói đứa bé là kết tinh tình yêu của cha mẹ, có như vậy sau này đứa bé mới có được hạnh phúc. Nhưng mà anh cũng biết đứa bé này tới như thế nào rồi đấy?”

Cô hỏi, sau đó đứng bên lộ ra nụ cười đầy đắng chát,

“Đó là ác mộng cả đời của tôi, chỉ cần nghĩ tới chuyện xảy ra ngày đó, tôi liền mơ thấy ác mộng, tôi...”

“Đừng nói nữa!”

Tề Nhân Kiệt nắm lấy tay Văn Hinh, đem cô ôm thật chặt vào trong ngực mình, lòng đau như cắt,

“Không nên nói nữa, về sau anh nhất định sẽ không để bất cứ kẻ nào tổn thương tới em, bất kể người đó là ai, anh nhất định sẽ khiến hắn phải trả giá thật lớn, khiến hắn hối hận cả đời.”

Nghe lời Văn Hinh nói, Du Thần Ích đột nhiên nhớ lại tình cảnh ngày đó hắn lôi cô vào tầng hầm rồi cưỡng bạo cô, khuôn mặt dâm lệ của cô, ánh mắt tuyệt vọng của cô, cho tới bây giờ vẫn còn hằn sâu trong trí nhớ của hắn không có cách nào xóa đi được, trong lòng hắn đột nhiên dâng lên một tia hối hận.

Thấy tề Nhân Kiệt ôm chặt Văn Hinh, hắn đột nhiên cảm thấy thật là chói mắt, rất muốn tiến lên tách bọn họ ra. Nhưng mà sau khi nghe được những lời tề Nhân Kiệt nói với Văn Hinh, chân mày hắn nhíu chặt.

Nhìn cử chỉ thái độ của Tề Nhân Kiệt đối với Văn Hinh, trước đây hẳn cứ tưởng Tề Nhân Kiệt chỉ là vui đùa qua đường một chút mà thôi, không ngờ hẳn lại chứng kiến được hình ảnh sẵn sàng, nghiêm túc đối với phụ nữ mà trước đây chưa từng thấy ở Tề Nhân Kiệt.

Vừa nghĩ tới đây, trong lòng hẳn chỉ càng thêm buồn bực, muốn phát tiết, nhưng căn bản không tìm được lí do phát tiết, chỉ cảm thấy một cỗ tức trong lòng mà không sao giải thích được.

Lam Dật Thần đứng bên cạnh hẳn nhìn thấy Tề Nhân Kiệt ôm Văn Hinh, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, sau đó hẳn nghiêng đầu nhìn bạn tốt, lại thấy Du Thần Ích căn bản mang một bộ dạng muốn ăn thịt người, mơ hồ khiến Lam Dật Thần nở nụ cười.

144. Chương 144: Đứa Bé Là Của Ai? 6

Lam Dật Thần đứng bên cạnh hẳn nhìn thấy Tề Nhân Kiệt ôm Văn Hinh, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, sau đó hẳn nghiêng đầu nhìn bạn tốt, lại thấy Du Thần Ích căn bản mang một bộ dạng muốn ăn thịt người, mơ hồ khiến Lam Dật Thần nở nụ cười

Ngoài miệng thì sống chết không chịu thừa nhận, nhưng mà bộ dáng này, tâm tình của hẳn sẽ sớm bại lộ thôi.

Nhưng mà cũng khó trách được, Văn Hinh là cô gái thông minh xinh đẹp lại vô cùng đặc biệt, muốn cho người khác không động lòng là rất khó. Cho nên, không chỉ có cái tên bác sĩ ngu ngơ thật thà này một lòng thủy chung với cô, mà tên lãng tử tình trường như Tề Nhân Kiệt cũng phải ngã rạp dưới váy của cô, (chỗ này nó là ngã vào dưới quần của cô ta edit tạm thế), chưa nói đến cái tên thoát nhìn lãnh khốc vô tình nhưng kì thực lại bị động tâm rồi.

Nếu như không phải các đối thủ cũng không tới mức quá mạnh, hẳn cũng đừng mơ tưởng gì e rằng đã ra nhập đội quân quấy nhiễu rồi.

Chẳng qua như bây giờ cũng không tồi, một mình Lam Dật Thần đây có thể bàng quan nhìn những người đàn ông xuất sắc vì một cô gái mà tranh đấu tới sứt đầu mẻ trán, cuối cùng cũng không biết phần thắng thuộc về kẻ nào (chỗ này ta chém tí)

Lam Dật Thần nghĩ thầm như vậy, gương mặt do không kìm được liền lộ ra nụ cười xấu xa giảo hoạt. Du Thần Ích dường như đã nhận ra điều gì, quét ánh mắt rét lạnh ra nhìn hẳn, khiến hẳn lập tức thu lại nụ cười. (LDT ta cũng gọi là hẳn vì giảo hoạt)

“Văn Hinh, cùng anh về nhà thôi.”

Bên kia, Tề Nhân Kiệt vẫn chưa từ bỏ ý định vẫn theo sát Văn Hinh nói. Anh buông Văn Hinh ra, nhưng vẫn nắm chặt hai vai cô, đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm cô, như muốn mau có được đáp án từ cô.

“Văn Hinh, tôi sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt, không cần anh lo lắng.”

Một bên Lăng Hạo Hiên không đợi Văn Hinh mở miệng đã trực tiếp thay Văn Hinh cự tuyệt Tề Nhân Kiệt.

Tề Nhân Kiệt căn bản không thèm quan tâm tới lí lẽ của Lăng Hạo Hiên, chỉ nhìn chăm chăm Văn Hinh, chờ cô đưa ra một đáp án,

“Cho anh một cơ hội chăm sóc em, Có được hay không?”

Văn Hinh nhìn cặp mắt nóng nảy lại tràn đầy hi vọng, cô nhàn nhạt cười

“ Hôm nay tôi đã có thể tự chăm sóc mình, không cần người khác chăm sóc.”

Nghe vậy, Tề Nhân Kiệt lại nóng nảy, “Chẳng lẽ em còn muốn trở lại đưa đồ ăn sao?”

“Đó là công việc của tôi.”

Văn Hinh kiên trì nói, khuôn mặt thanh lệ tỏ vẻ quyết liệt.

“Nhưng mà ——”

Tề Nhân Kiệt còn muốn nói gì đó, Lăng Hạo Hiên đột nhiên cắt đứt anh, cau mày hỏi Văn Hinh:

“ Sau này cậu định như thế nào?”

“ Kiểm tiền, có tiền dư, trả nợ.”

Văn Hinh nở một nụ cười nghịch ngợm với Lăng Hạo Hiên, lại khiến Lăng Hạo Hiên không khỏi sững sờ.

“ cậu còn thiếu tiền ai nữa?”

Không phải tiền cô nợ anh đã đem trả hết rồi sao? Tại sao lại nói thiếu tiền người khác?

Văn Hinh nhướng mày,

“ Mình còn nợ Lăng tiên sinh 601 vạn, cộng thêm các khoản nợ cũ, tổng cộng ước chừng cũng tới 610 vạn.”

Nghe vậy, Lăng Hạo Hiên nhất thời im lặng, “Những khoản tiền kia ——”

“Những khoản tiền kia nhất định mình sẽ trả cậu đấy.”

Văn Hinh đột nhiên nghiêm mặt nói,

“Lăng Hạo Hiên, chẳng lẽ trong mắt cậu, mình chính là một người mềm yếu sao? Là loại chỉ mới gặp chút xú khó khăn liền ngã xuống sao?”

Cô biết anh lo lắng cho cô, nhưng bây giờ anh lo lắng lại khiến cô như mang gánh nặng trong lòng, thế nên giờ phút này cô quả thực rất muốn chạy trốn.

145. Chương 145: Đứa Bé Là Của Ai? 7

Lời của cô khiến Lăng Hạo Hiên không khỏi ngẩn ngơ, anh biết rõ ý tứ của Văn Hinh. Từ nhỏ tới lớn, khó khăn gì cô cũng từng gặp qua, từng lần trôi qua cô đều can đảm chịu đựng tới cuối cùng.

Cho tới tận bây giờ, cô đều tỏ ra kiên cường, kiên cường tới nỗi khiến anh cảm thấy đau lòng. Anh thậm chí còn có lần giễu cợt cô là tiểu cường có đánh cũng không chết, bất kể gặp phải khó khăn gì cũng không khiến cô khuất phục, chẳng những không thể thuyết phục cô, ngược lại còn cho cô thêm dũng khí.

Điểm này, vẫn là điểm khiến anh khâm phục cô nhất.

Nhưng mà hôm nay, anh thế nhưng lại không yên lòng nhìn cô như vậy?

Cẩn thận thăm dò, cuối cùng rốt cuộc anh cũng tìm được nguyên nhân. Chỉ vì lần này không hề giống với những lần trước, trước kia bất kể xảy ra chuyện gì anh cũng ở bên cạnh cô, cùng cô chia sẻ mọi gian khổ. Nhưng lần này, cô lại có thể rời bỏ anh bất cứ lúc nào.

Anh, cuối cùng cũng sợ cô sẽ bỏ anh mà đi! Tựa như lần này, cô đột nhiên mất tích một tháng, anh tìm cô một tháng, như kẻ điên, ngày nào cũng chạy ra đường, ngày nào cũng lo lắng sợ hãi. Sợ cô sẽ gặp phải bất trắc gì, sợ anh sẽ không gặp lại cô nữa, ngày ngày đều sống trong sợ hãi.

Nghĩ thông suốt những điều này, tim anh như mở ra, anh nở nụ cười

“ về sau bất kể cậu làm gì, mình đều ủng hộ cậu. nhưng cậu phải đáp ứng với tớ, không cho phép cậu đột nhiên biến mất như lần trước.”

Nghe vậy, Văn Hinh cũng cười ,

“ Sẽ không có lần sau nữa.”

Nụ cười này, anh dường như thấy bọn họ quay trở về ngày xưa, trở về những năm tháng điên cuồng cùng nhau đùa nghịch, cùng nhau khóc cùng nhau cười.

Thấy Văn Hinh cùng Lăng Hạo Hiên hai người nhìn thẳng vào nhau trao nụ cười, hình ảnh như vậy nhìn thật ấm áp, khiến cho DU Thần Ích không nhịn được nắm chặt quả đấm, trong mắt lộ ra một tia ghen tỵ, nhưng chính hắn cũng không hề nhận ra.

“ Cậu thật vẫn muốn bỏ đứa bé này sao?”

Lăng Hạo Hiên nhìn chăm chăm vào bụng Văn Hinh, đột nhiên nhủ mảy

“ Bất kể người lớn có chuyện gì đi chăng nữa, đứa bé luôn luôn vô tội. Nó được đưa đến trên đời này, hơn nữa nó đã lựa chọn cậu, cũng đại biểu rằng cậu với nó có duyên với nhau, cậu không thể cứ như vậy mà tước đi quyền lợi sinh tồn của nó, đối với nó mà nói, quá tàn nhẫn.”

Nghe lời của anh, Văn Hinh cúi thấp đầu xuống, bắt đầu nghiêm túc tự hỏi mình.

Lúc này, Tề Nhân Kiệt vẫn canh giữ ở bên cạnh cô, cũng mở miệng khuyên nhủ:

“ Anh ta nói không sai, đứa bé là vô tội, em hay sinh đứa bé ra, nếu như một mình em không chịu được, anh có thể cùng em nuôi dưỡng đứa bé này.”

Nghe vậy, Lăng Hạo Hiên không nhịn được trợn trắng mắt, người này thật đúng là nhân cơ hội này chen chân vào !

146. Chương 146: Đứa Bé Là Của Ai? 8

Nhìn thấy bọn họ hận không thể móc tim móc phổi của mình ra cho Văn Hinh xem, Du Thần Ích cũng không nhìn nổi nữa, hừ lạnh một tiếng, rồi trực tiếp đá cánh cửa rời đi.

“ Thần Ích, cậu đi đâu vậy?”

Lam Dật Thần vội vàng đi theo, bỏ lại ba người ánh mắt mờ mịt khó hiểu nhìn theo.

Du Thần Ích vọt ra khỏi bệnh viện, cuối cùng bị Lam Dật Thần chặn lại trước cửa chính bệnh viện

“ Thần Ích, cậu định đi đâu?”

“Về nhà!” Du Thần Ích dùng sức tránh Lam Dật Thần, tiếp tục đi ra bên ngoài, sắc mặt cũng không hề tốt, thật giống như vừa ăn hỏa được vậy.

Lam Dật Thần một lần nữa kéo hắt lại,

“Cậu về nhà làm gì? Hiện giờ vợ con cậu đều ở bệnh viện, cậu không phải nên ở lại chăm sóc họ sao, chẳng lẽ cậu thực sự muốn ném chị dâu cho hai người kia à?”

“ Tôi nói rồi, người phụ nữ kia không có bất cứ quan hệ gì với tôi cả.”

Du Thần Ích đột nhiên túm chặt lấy cổ áo Lam Dật Thần, cắn răng cảnh cáo,

“ Nếu như cậu còn nhắc tới cô ta trước mặt tôi, đừng trách tôi trở mặt vô tình.”

Nói xong, hắt bỏ qua Lam Dật Thần, phẫn hận rời đi.

Lam Dật Thần nhìn bóng lưng bạn tốt rời đi, không khỏi than nhẹ một tiếng, khuôn mặt chứa đầy bất đắc dĩ, sau đó hắt cũng đi theo.

Biết tin Văn Hinh mang thai, Tiểu Lăng rất nhanh liền ôm bao lớn bao nhỏ toàn là thực phẩm dinh dưỡng tới thăm Văn Hinh

“ Văn Hinh tỷ tỷ.”

Vừa vào tới phòng bệnh, Tiểu Lăng đã nở nụ cười đáng yêu hướng Văn Hinh nói.

“Sao cô lại tới đây?” Mỗi lần Văn Hinh thấy nụ cười đáng yêu kia của Tiểu Lăng, tâm tình liền trở nên tốt hơn. Tựa như nụ cười ấy có khả năng lây lan vậy, khiến cho cô cũng muốn cười theo, cùng nhau vui vẻ.

Tiểu Lăng đem thứ gì đó trong ngực mình đặt đầu giường bệnh, sau đó tới bên cạnh Văn Hinh, đôi mắt linh động chớp chớp sau đó chăm chú nhìn bụng Văn Hinh nói:

“ Em nghe bác sĩ Lăng nói chị mang thai, nên bảo em tới xem chị. Văn Hinh tỷ tỷ, trong bụng của chị hiện giờ thật sự có tiểu bảo bảo sao? Cảm giác thật thần kì nha.”

Nói xong, cô bé đưa tay nhẹ nhàng xoa xoa bụng Văn Hinh, rồi buông xuống, động tác vô cùng cẩn thận .
Văn hinh bị dáng vẻ khả ái của cô làm cho tức cười,

“ Cô thích đứa bé?”

“Ừ!” Tiểu Lăng lập tức dùng sức gật đầu một cái,

“ Em thích nhất trẻ con, đặc biệt là trẻ sơ sinh, bộ dạng lúc mới sinh, nhỏ nhỏ, phần trắng nõn nà , đặc biệt đáng yêu nha.”

Văn Hinh nghe vậy, tâm không khỏi động một chút, sâu thẳm trong đáy lòng như có cái gì nhẹ nhàng kích thích mình, một cổ xúc cảm từ trong đáy lòng dâng lên, khó nói thành lời.

Cô thậm chí đã bắt đầu nghĩ tới, tương lai đứa bé trong bụng cô lúc sinh ra , lớn lên trông sẽ như thế nào, là nam hay nữ, tính tình như thế nào?

Đột nhiên, cô liền nghĩ tới những gì Lăng Hạo Hiên nói với cô, nói đã đặt trước phòng giải phẫu chiều nay cho cô. Vừa nghĩ tới cô sẽ phải bỏ đứa bé này đi, trong lòng cô đột nhiên sinh ra một chút không đành.

Lúc này, trong bụng cô đang mang đứa bé, đứa con của cô.!

Tuy cha của đứa bé không cần nó, nhưng bất kể thế nào, trên người bé cũng chảy một nửa dòng máu của cô.!

147. Chương 147: Đứa Bé Là Của Ai? 9

Lúc này , nụ cười trên mặt Tiểu Lăng đột nhiên thu lại, cô cau mày hỏi Văn Hinh

“ văn Hinh tỷ tỷ, em nghe bác sĩ Lăng nói chị muốn bỏ đứa bé này đúng không? Thật sự chị muốn bỏ đứa nhỏ này sao? Cha của đứa bé đâu? Anh ta sao không tới đây với chị?”

“ Cha của đứa bé cũng không muốn đứa bé này.”

Văn Hinh nhàn nhạt cười,

“ Chẳng qua tôi đang nghĩ, có lẽ giữ lại đứa bé này cũng không tồi, ít nhất về sau nó có thể làm bạn với tôi.”

Cô đột nhiên nghĩ, cô của bây giờ tuyệt đối không có ý niệm kết hôn, nếu như vậy, nếu như bên cạnh có một đứa bé cũng không tồi, ít nhất sau này cô sẽ không phải cô đơn nữa rồi.

Nghe thấy cô nói như vậy, gương mặt Tiểu Lăng lập tức tràn ra nụ cười thật vui vẻ, mạnh mẽ gật đầu

“ Đúng vậy đúng vậy, mỗi khi chị thấy nhàm chán hay cô đơn, có một đứa bé cùng chị trò chuyện tâm sự, chị nói phải không?”

Văn Hinh chỉ cười mà không nói gì, Tiểu Lăng lại nóng nảy, bắt lấy cánh tay văn Hinh, dáng vẻ chờ đợi hỏi

“ Văn Hinh tỷ tỷ, vậy... đứa bé này.. . Chị sẽ giữ lại đúng không?”

“Để tôi nghĩ lại đã.”

Văn Hinh không lập tức đưa ra đáp án, bởi vì cô cũng đang do dự, không biết nên giữ hay không.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc tập đoàn Overlord, Lam Dật Thần ngồi trên ghế salon nhìn Du Thần ích, thấy gương mặt hần lạnh như băng không chút tình cảm nào, giống như trời có sập cũng không ảnh hưởng tới hần vậy. thấy vậy, hần không khỏi bực bội .

“ Tổ nghe nói cô gái kia chiều nay vào lúc hai giờ sẽ thực hiện giải phẫu phá thai, chúng ta... có nên đi xem cô ấy không?”

Hần cẩn thận , từng li từng tí một nói với Du Thần ích, cũng cẩn thận quan sát phản ứng của Du Thần ích.

Ai ngờ mặt Du Thần Ích vẫn không hề thay đổi, cũng không thèm ngẩng đầu lên mà chỉ nói:

“ Cô ta phá thai thì liên quan gì tới tôi? Tôi tại sao phải đi gặp cô ta?”

“ Đứa bé trong bụng cô ấy không phải con cậu ư, làm sau chuyện này lại không liên quan tới cậu ? lam Dật Thần la lên, không thể chịu đựng được nữa.

Rốt cuộc, bản hợp đồng trong tay Du Thần Ích cũng bay đến mặt bạn tốt,

“ Cậu cứ thế khẳng định, đứa bé kia là của tôi sao/”

Nghe vậy, Lam Dật Thần không khỏi vô cùng tức giận ,

“ Chẳng nhẽ cậu cứ như vậy khẳng định đứa bé đó không phải con của cậu? Tớ đã đi hỏi bác sĩ làm kiểm tra cho cô ấy rồi, đứa bé kia chắc chắn là của cậu đi, không hề sai lệch một ngày

“ Ngày đó ở trong bệnh viện, tính ngày tháng không thể không đúng, kết quả có thể khẳng định, đứa nhỏ trong bụng Văn Hình chính là của Du Thần Ích.

Mà cha đứa bé thì sao, lại cố chấp dù có mười cái đầu bò cũng sống chết không thừa nhận. không chịu thừa nhận đứa bé kia là của hần, không chịu thừa nhận tình cảm của mình đối với người phụ nữ kia.

Thật sự không biết trên cõi đời này tại sao còn có dạng người không tự nhiên như hần, cố chấp như hần, khiến cho người khác phải chết tâm! Người phụ nữ kia cũng đã qua đời ba năm rồi, chuyện năm đó căn bản không hoàn toàn là lỗi của hần, thế mà hần cho tới bây giờ vẫn chưa quên được, vẫn mang toàn bộ sai lầm đặt trên người mình.

(Mie đến đây mới thấy k thằng nào ngu như thằng này, Văn Hình bỏ mẹ nó đi.)

148. Chương 148: Đứa Bé Là Của Ai? 10

Cho tới tận bây giờ, hần vẫn không có cách nào thoát khỏi chuyện kia, không cách nào quên đi người phụ nữ kia, ngoại trừ người phụ nữ đó hần không có cách nào tiếp nhận bất luận một người nào khác. Hần chôn lòng mình chặt trong quá khứ, cự tuyệt tất cả không có cách nào mở lòng ra.

Nhưng mà hôm nay, cô gái tên Văn Hình xuất hiện, Lam Dật Thần đã nhận ra, cô ấy đúng là một cô gái tốt, hơn nữa lại rất thích hợp với Du Thần ích. Hiện giờ lại mang thai con của hần, hần thật sự không hiểu nổi con lừa lì lợm kia đến tận cùng là đang rồi rắm cái gì. nếu là Lam Dật Thần, chỉ sợ anh ta đã mừng như điên mà chạy tới bệnh viện.

Nghe lời của Lam Dật Thần, Du Thần Ích đột nhiên không nói gì , lại cầm đầu nhìn hợp đồng trong tay, không có chút cử động nào.

Lam Dật Thần thấy thế, không thể nhịn được mà ngẩng đầu lên nhìn trời , xem thường hần, đột nhiên có cảm giác hoang đế còn chưa vội mà thái giám đã có cảm giác vậy. Lam Dật Thần nhảy dựng từ ghế sa lon vọt tới trước bàn làm việc của Du Thần Ích, giật phắt lấy bản hợp đồng

“ Cậu thật sự không có một chút khẩn trương nào sao? Cậu nên biết, cô gái kia đang mang trong mình đứa con của cậu đấy?”

“Vậy thì sao?”

Du Thần ích hếch mày lên, không để ý nói:

“ trên đời này không phải chỉ có cô ta mới có thể mang thai con của tôi! Cậu cũng biết lúc đầu cô ta vì muốn mang thai con của tôi, trăm phương ngàn kế một mực chỉ muốn leo lên giường của tôi sao?”

Hần nói xong, lại nhớ tới đủ loại chuyện cũ, không khỏi cười lạnh.

“ Cô ấy tại sao lại muốn mang thai con của cậu?”

Lam Dật Thần chăm chú nhìn Du Thần ích, như muốn từ gương mặt hần dò xét điều gì.

“Còn có thể tại sao?” Du Thần ích cười lạnh, nói:

“ đương nhiên là vì tiền rồi.”

Nghe vậy, lam Dật Thần sửng sốt, có chút không tin tưởng. cô gái kia trông thế nào cũng không giống loại phụ nữ ấy, có hay chăng có hiểu lầm gì ?

Thấy biểu tình của bạn tốt, Du Thần Ích biết hẳn nhất định sẽ không tin , vì vậy thản nhiên cười,

“Thế nào, không tin? Nếu như cậu không tin, có thể về hỏi mẹ tôi, chính là bà mang cô ta về nhà, mọi chuyện bà đều rất rõ ràng.”

Hỏi mẹ của Du Thần ích?

Lam Dật Thần rút cổ một cái, lập tức bỏ đi ý niệm này

“ Được rồi, dù sao cũng không phải phụ nữ hay con của mình, tớ cần gì phải gấp?”

Nói xong, hần vút hợp đồng trong tay, hậm hực rời đi.

Chờ lam Dật Thần đi khỏi, DU Thần Ích mới nhìn bản hợp đồng bị Lam Dật Thần ném trên bàn, mới từ từ ngẩng người ra.

Người phụ nữ kia, thật sự muốn bỏ đứa bé sao?

Đứa bé kia.

“ Cậu thực sự đã quyết định rồi sao?”

Trong phòng bệnh, Lăng Hạo Hiên mang vẻ mặt nặng nề nhìn Văn Hinh, trong mắt ánh lên sự lo lắng thật sâu, nhưng cũng có một tia thoải mái.

Văn hinh gật đầu một cái, nở nụ cười, “Tối hôm qua mình đã suy nghĩ cả đêm, mình quyết định giữ lại đứa bé này. Đúng như cậu nói, đứa bé vô tội, nó có quyền đi tới thế giới này, mình không thể nào tước đoạt đi quyền được sinh tồn của nó.”

149. Chương 149: Đứa Bé Là Của Ai? 11

“Vậy thì tốt.” Lăng Hạo hiên rút cuộc cũng nhanh chóng buông lỏng tâm mình, trịnh trọng nói:

“ Từ nay về sau tớ sẽ cùng cậu nuôi dưỡng đứa bé này, nhất định sẽ để nó có thể vui vẻ mạnh khỏe lớn khôn.”

“Đây là chuyện tôi, không cần cậu nhúng tay vào.”

Tề Nhân Kiệt đột nhiên đi vào, gương mặt anh tuần hàm chứa ý cười vui vẻ, anh đi thẳng tới trước mặt Văn Hinh, về mặt chân thành nói:

“ về sau anh sẽ chăm sóc mẹ con em, tuyệt đối sẽ không để cho 2 mẹ con phải chịu bất kì tủi hổ nào.”

Mặc dù đứa bé không phải con của anh, nhưng chỉ cần là của Văn Hinh, anh nguyện nuôi dưỡng nó như chính con của mình.

Thật ra thì anh đã sớm đoán được, đứa bé này nhất định là của Du Thần ích, nhưng mà tên kia chết đi sống lại cũng không thừa nhận, hơn nữa Văn Hinh cũng không nói. Nếu như anh có thể ở cùng một chỗ với Văn Hinh, cùng cô nuôi dưỡng đứa bé này, nếu như tên Du Thần ích kia biết, con của hần lại gọi người khác là ba, hơn nữa lại là người luôn đối đầu với hần, đến lúc đó sắc mặt của hần nhất định sẽ rất đẹp đây. Chỉ suy nghĩ tới đây anh đã cảm thấy buồn cười .

“ Các người yên tâm, nếu như tôi đã muốn giữ lại đứa bé này, tôi nhất định sẽ chăm sóc nó thật tốt, nuôi nấng nó nên người.”

Văn Hinh cười cười, trực tiếp cự tuyệt ý tốt của hai người bọn họ.

Cô biết ý định của bọn họ, nhưng mà hôm nay cô cái gì cũng không muốn nghĩ nữa, chỉ muốn một cuộc sống đạm bạc qua ngày là đủ rồi.

Nghe vậy, Tề nhân kiệt cùng Lăng Hạo Hiên cùng lộ ra sự thất vọng, nhưng rất nhanh hai người lại cười cười. bởi vì, đây mới là Văn Hinh mà họ biết, kiên cường, mặc dù trong lòng bọn họ có cảm thấy chút bất đắc dĩ .

Lăng Hạo Hiên giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ , sau đó nói với Văn Hinh:

“ Đi thôi, tớ dẫn cậu đi làm kiểm tra, đã hẹn trước với bác sĩ khoa phụ sản rồi.”

“Ừ.” Văn hinh gật đầu, sau đó theo Lăng Hạo hiên đi tới khoa phụ sản, Tề Nhân Kiệt cũng đi theo, cuối cùng lại bị ngăn ở trước cửa phòng bệnh.

“Tại sao không cho tôi vào?”

Tề Nhân Kiệt nhìn chằm chằm Lăng Hạo Hiên, vẻ mặt tức giận.

Lăng Hạo hiên không nói gì, chỉ chỉ vào tấm bảng trên tường. tề nhân Kiệt hướng ngón tay anh nhìn lại, thấy dòng chữ:

“ Đàn ông xin dừng bước.” trên tấm bảng hiệu, lúc này mới không nói gì nữa, chỉ hung hăng trợn mắt nhìn Lăng Hạo Hiên.

Tề nhân kiệt thấy có chiếc ghế trống bên kia, vì vậy mới muốn tới chỗ đó ngồi chờ Văn Hinh, nhưng mà vừa mới ngồi xuống, đã thấy một bóng dáng quen thuộc đi về phía bọn họ.

Nhìn người tới, sắc mặt anh lập tức thay đổi, anh đứng lên, thời điểm người đó đi qua mặt mình liền ngăn lại

“ Anh định làm gì?”

Du Thần ích nhìn Tề Nhân Kiệt ngăn cản mình, sắc mặt trầm xuống, lạnh giọng hỏi:

“Văn hinh đâu?”

Thanh âm của hắn tựa hồ có vài phần lo lắng.

Tề Nhân Kiệt cũng nhìn ra , chợt nhú mày, thản nhiên nói:

“ Đang ở bên trong làm giải phẫu.”

150. Chương 150: Đứa Bé Là Của Ai? 12

Nghe vậy, Du Thần Ích lại thấy cửa phòng giải phẫu đóng chặt , đèn đỏ còn sáng, vì vậy bèn đẩy Tề Nhân Kiệt ra, định xông thẳng vào bên trong.

Nghe thấy tiếng động, Lăng Hạo Hiên quay người lại, nhìn thấy gương mặt âm trầm của DU Thần Ích, lại thấy hắn một mực muốn xông vào phòng giải phẫu, sắc mặt đại biến, anh vội vàng ngăn cản hắn:

“ Anh làm gì đấy?”

Du Thần ích lạnh lùng nhìn chằm chằm Lăng hạo Hiên, cắn răng nói từng chữ:

“ Mở cửa ra.”

bộ dáng của hắn tựa như muốn nói nếu Lăng Hạo Hiên không tránh ra, hắn sẽ động thủ vậy.

“Bên trong đang làm giải phẫu, anh không thể vào được.”

Lăng Hạo hiên vẫn không nhúc nhích, vả lại kiên quyết nhìn thẳng Du Thần Ích, không hề sợ hãi.

“ Tôi bảo anh tránh ra!”

Du Thần ích đã không còn bình tĩnh rồi, đang chuẩn bị động thủ đánh Lăng Hạo Hiên, đột nhiên cửa phòng bệnh được mở ra, Văn Hinh nở nụ cười đi ra .

Thấy Văn Hinh, Du Thần Ích lập tức ngậy ngấn cả người. mà nhìn thấy Du Thần Ích, nụ cười trên gương mặt Văn Hinh cũng liền tắt ngấm, trong chốc lát nụ cười ấy thay bằng một bộ mặt lạnh như băng, “Anh định làm gì ?”

Du Thần Ích buông Lãng Hạo Hiên, từ từ đi tới trước mặt Văn Hinh, chăm chú nhìn cô với ánh mắt lạnh nhạt xa cách, hỏi:

: “Đứa bé đâu?”

(mie con mi à mà hỏi? đứa bé 1 ở trong bụng 2 ở ngoài bụng, 3 là không còn mới có 1 tháng lấy đâu ra?)

“ Bỏ rồi.”

Văn Hinh không chút nghĩ ngợi đã trả lời, cô dời tầm mắt mình, căn bản cũng không tình nguyện nhìn Du Thần Ích thêm một chút nào nữa.

Du Thần Ích nghe thấy thế, sắc mặt lại càng thêm âm trầm, nhưng không nói gì nữa, chỉ có chút phẫn hận nhìn chằm chằm Văn Hinh, bộ dáng kia như là hận không thể bóp chết cô vậy.

(đùa chứ ế thấy bộ nào th nam 9 nực cười như th này)

Nhận thấy được sự khác thường của hắn, Văn Hinh không khỏi nghi ngờ nhìn hắn, thấy hắn đag nghiêng rắng nghiêng lợi nhìn chằm chằm mình, vì vậy cô chột nhứ mày, lạnh nhạt nói:

“ Thế nào, cũng không phải con anh, anh quan tâm tới nó làm gì?”

Thật ra thì cô căn bản cũng không suy nghĩ gì nhiều, chỉ biết hắn nhất định sẽ không thừa nhận đứa nhỏ là của hắn. bởi vì trong mắt hắn, cô chính là loại ong bướm, vì tiền có thể tùy tiện lên giường với đàn ông.

Loại phụ nữ như cô, làm sao có thể khẳng định cha của đứa bé trong bụng cô rốt cuộc là con ai?

Nghe vậy, ánh mắt của Du Thần Ích đã rét lạnh, đột nhiên đưa tay nắm thật chặt cằm Văn Hinh, nhìn chằm chằm vào ánh mắt của cô, giận dữ hỏi:

“ Đứa bé đã chết kia là của ai?”

Văn Hinh rõ ràng có thể cảm nhận được từ trên người hắn đang tản mát một sự tức giận mãnh liệt, nhưng cô cũng không hề e ngại, chẳng những không sợ, ngược lại còn nở nụ cười:

“ Đứa bé là của ai, thì mắc mớ gì tới anh? Anh cho rằng anh là ai? Tại sao tôi nhất định phải nói cho anh biết?”

“Cô ——”

Du Thần Ích giận dữ, đột nhiên có loại kích động muốn xé nát người phụ nữ này. Hắn cố nén lửa giận, hỏi một lần nữa:

“ Đứa bé này rốt cuộc là con ai? “

Ngày hôm qua sau khi nghe những lời Lam dật Thần nói, hắn cơ hồ cũng tin đứa bé trong bụng cô là con hắn, bởi vì tin , cho nên mới vội vã chạy tới bệnh viện, nhưng mà không nghĩ hành động này của mình lại biến thành truyện nực cười nhất trên thế gian này.

Đứa bé kia, cũng không phải con hắn!

151. Chương 151: Đứa Bé Là Của Ai? 13

Hắn có suy nghĩ phải biết đứa bé kia đến tột cùng là của người nào, sau đó hắn sẽ đem đứa bé

(Sen: đem đứa bé làm gì? hả ?)

Đột nhiên, hắn ngậy ngấn cả người, không hiểu cơn tức giận của mình tột cùng là vì sao, đến mức chính hắn cũng cảm thấy kì quặc, ngoài mơ hồ còn mang theo một cảm giác khác thường. hơn nữa hắn tin rằng, loại cảm xúc xa lạ này, đủ để hắn mất đi lí trí.

“Đứa nhỏ này rốt cuộc là của ai đây? Tôi cũng đang nghĩ a...”

Văn Hình nói qua , rồi lại nghĩ lại nói

“ Hình như là của Lâm lão bản, không đúng không đúng, phải là Chu lão bản, mà có lẽ cũng có khả năng là...”

“Pằng!” Một cái tát vang dội đã thành công cắt đứt lời nói của Văn Hình, chỉ kém chút nữa khiến cô bay ra ngoài.

“Văn Hình!”

Tề Nhân Kiệt cùng Lăng Hạo Hiên đứng một bên thấy thế, sắc mặt đại biến, vội vàng tiến lên đỡ Văn Hình

“Em không sao chứ?”

Cô ấy bây giờ còn đang có mang, làm sao có thể chống cự được loại giày vò này.

Thấy khoe miệng Văn Hình có vết máu tràn ra, nghĩ tới cái tát nặng nề này, tề Nhân Kiệt lập tức cả giận, xông lên túm cổ Du Thần ích:

“ DU Thần ích, nếu như anh còn dám đánh Văn Hình, cẩn thận tôi không khách khí với anh.”

Sau đó, Lăng Hạo hiên cũng nổi giận, chỉ vào cầu thang bên kia hành lang, lạnh lùng nói với Du Thần ích

“ đây là bệnh viện, nếu như anh muốn nổi điên, xin mời tới khoa tâm thần đối diện, mời tự nhiên.”

“Ha ha.” Văn hình đột nhiên nở nụ cười, cô nhìn Du Thần ích

, vẻ mặt giễu cợt nói:

“ Thế nào, tức giận? trong mắt anh, tôi không phải là người phụ nữ như vậy sao? A, đúng rồi, tôi nhớ ra rồi, đứa bé này ... cha của nó đã đáp ứng tôi, chỉ cần tôi sinh hạ đứa bé này, hắn sẽ đáp ứng cho tôi năm trăm vạn, cả đời tôi cũng không kiếm được nhiều tiền như vậy, xem ra bụng của tôi vẫn còn đáng tiền đây.”

Cô vừa nói vừa cười, lòng lại đau như cắt.

“Văn hình!” Lăng Hạo hiên tức giận, hung hăng trợn mắt nhìn Văn Hình một cái.

Tề Nhân Kiệt nhìn nụ cười đầy giễu cợt trên mặt cô, tâm bỗng dưng chua xót.

“ Kiểm tra xong rồi sao? Anh đưa em về nhà.”

Mặc dù anh không hiểu y học , nhưng cũng biết phụ nữ có thai không thể chịu kích thích quá lớn, nếu không rất dễ bị sảy thai.

: Tự tôi có thể trở về được.”

ấy vậy mà văn Hình lại trực tiếp cự tuyệt anh, cô nhìn Du Thần ích

một cái, thấy sắc mặt hắn âm trầm đáng sợ, bộ dạng như muốn ăn thịt người. cô cười lạnh một tiếng, sau đó đẩy Tề Nhân Kiệt ra trực tiếp bỏ đi.

“Văn Hình, em định đi đâu?”

Tề Nhân Kiệt đi theo sau cô khẩn trương hỏi.

“ Trở về làm việc.”

Văn Hình cũng không quay đầu lại chỉ trả lời ngắn gọn, không hề thấy sắc mặt tái xanh của Tề Nhân Kiệt và Lăng hạo Hiên.

Tề Nhân kiệt ba chân bốn cẳng đuổi theo, kéo cánh tay Văn Hình

“ Chẳng lẽ em còn muốn trở về đưa cơm à?”

Văn Hình chột nhứ mày,

“ Tôi không trở về làm việc, chẳng lẽ anh nuôi tôi sao?”

152. Chương 152: Tôi Là Văn Hình, Không Phải Tiểu Ảnh Của Anh ! 1

“Anh nuôi em.”

Tề Nhân Kiệt không hề nghĩ ngợi lập tức nói

“ Chỉ cần em nguyện ý, anh sẽ nuôi em cả đời, còn nữa... con của em.”

Anh một mực đợi cô gật đầu đồng ý, nhưng mà lần nào cô cũng cự tuyệt anh.

Lần này, cũng không phải ngoại lệ,

“ Anh nên biết, tôi không phải là loại người chỉ biết dựa vào người khác mà sống. nếu như mà tôi thực sự là người như vậy, anh còn muốn chăm sóc tôi cả đời sao?”

Cô nói xong, cười cười nhìn Tề Nhân Kiệt, quả nhiên thấy hấn giật mình.

Tề Nhân Kiệt nghe xong lời Văn Hình nói, chỉ cảm thấy trong đầu “ oanh “ một tiếng, khiến anh sững sờ.

“Tiểu Ảnh, hãy để anh chăm sóc em mạnh khỏe.”

”Kiệt, anh nên biết tôi không phải là loại người chỉ biết dựa vào người khác mà sống. nếu như mà tôi thực sự là người như vậy, anh còn muốn chăm sóc tôi cả đời sao?”

Miền kí ức đã từ rất lâu chợt ùa về, chuyện cũ rõ mồn một trước mắt, giống như chỉ vừa mới xảy ra ngày hôm qua vậy, rõ ràng như vậy. anh sững sờ nhìn lúm đồng tiền hoa lệ của Văn Hình, sau đó một khuôn mặt cực kì hoàn mỹ xuất hiện, cuối cùng gương mặt trước mắt này với gương mặt đó lại trùng vào nhau.

“Tiểu Ảnh!”

Hắn không nhận được mới thì thầm một tiếng, nhìn Văn Hình với ánh mắt thâm tình, ánh mắt ấy Văn Hình chưa từng thấy qua. Nhưng cô biết, chỉ có yêu tới tận xương tủy, tình yêu nồng đậm đó căn bản không cần nhiều lời, tình yêu đó có thể dễ dàng cảm nhận được, là khắc cốt ghi tâm.

Hôm nay, Tề Nhân Kiệt đột nhiên hướng về phía cô nhưng lại gọi tên một người khác, cô liền đoán được, anh nhất định rất thích rất thích cô bé kia.

Cô đang định hỏi Tiểu Ảnh là ai thì một Tề Nhân Kiệt thâm tình trong chốc lát liền trở nên thống khổ khiến cô cũng không chịu nổi.

“Thế nào?” Cô quan tâm hỏi han, chưa bao giờ nghĩ một người luôn ngông nghênh, cuồng phóng không kiềm chế được tâm tình như Tề Nhân Kiệt mà cũng có lúc thống khổ như vậy.

Ai ngờ, Tề Nhân Kiệt đột nhiên ôm chặt lấy cô, chôn đầu vào vai cô, thống khổ nói:

Tiểu Ảnh, không cần rời bỏ anh, được không?”

Thì ra là, anh ta coi cô là Tiểu Ảnh trong miệng anh ta.

Hiểu rõ mọi chuyện, Văn Hình bất đắc dĩ phì cười, cô đưa tay vỗ lưng Tề Nhân Kiệt, dịu dàng an ủi:

“ Anh yên tâm, một ngày nào đó, cô ấy nhất định sẽ trở về bên cạnh anh.”

Cô đoán, nhất định cô gái Tiểu Ảnh kia bỏ Tề Nhân Kiệt mà đi, cho nên anh ta mới thống khổ như vậy, nên mới coi cô là Tiểu Ảnh.

(Đọc đoạn này chỉ muốn tát cho Tề Nhân Kiệt vài cái, đúng là chỉ còn Lãng Hạo Hiên.)

“ Để anh chăm sóc em mạnh khỏe ? Lần này , anh nhất định sẽ không để em rời bỏ anh.”

Lúc này, trong lòng Tề Nhân Kiệt , Văn Hình chính là Tiểu Ảnh, chính là người phụ nữ duy nhất anh đã từng yêu .

“ Tôi là Văn Hình, không phải Tiểu Ảnh.”

Văn Hình nhắc nhở anh, cô cảm giác mình có chút tàn nhẫn.

Tề Nhân Kiệt lại ôm cô chặt hơn,
“ KHông, em chính là Tiểu Ảnh, Tiểu Ảnh của anh.”

153. Chương 153: Tôi Là Văn Hinh, Không Phải Tiểu Ảnh Của Anh ! 2

Văn Hinh cảm thấy bất đắc dĩ, đột nhiên lại thấy những người đi đường đang dùng những ánh mắt khác thường nhìn bọn họ, lúc này cô mới giật mình bây giờ bọn họ vẫn còn đang đứng ở hành lang bệnh viện, cô liền muốn tránh khỏi Tề Nhân Kiệt, nhưng Tề Nhân Kiệt lại cứ ôm cô thật chặt, cho dù cô có giãy dụa thế nào anh cũng không đồng ý buông ra.

“Tề Nhân Kiệt, anh buông tôi ra, bây giờ vẫn còn đang ở bệnh viện đây.”

Cô vừa giùng giàng, vừa nhẹ giọng nhắc nhở anh.

Nghe vậy, Tề Nhân Kiệt mới buông cô ra, nhưng lại lập tức kéo tay của cô, túm tay cô đi về phía cầu thang,

“ Đi, chúng ta về nhà.”

“Buông tay!”

Thấy tình huống này không đúng, DU Thần ích nhanh chóng vọt lên, cũng kéo một cánh tay Văn Hinh, không cho Tề Nhân Kiệt dẫn cô đi, bởi vì vừa rồi hắn có nghe thấy hai chữ đứa bé từ miệng Tề Nhân Kiệt

Tề Nhân Kiệt nói rằng anh ta muốn chăm sóc cho cô cùng đứa bé, đứa bé của cô không phải đã bị bỏ rồi sao?

Lúc này, hắn ôm một bụng đầy nghi vấn, tất nhiên hắn không thể để cho Tề Nhân Kiệt mang người phụ nữ này đi được.

Tề Nhân Kiệt quay đầu, chứng kiến sắc mặt Du Thần ích , sắc mặt anh lập tức thay đổi,

“ Anh buông cô ấy ra.”

Nhìn bộ dạng kia của Tề Nhân Kiệt, cứ như thể là nếu như Du Thần Ích không buông tay cô, anh không biết mình có thể làm ra chuyện gì đâu.

Nhưng mà Du Thần ích cũng không sợ Tề Nhân Kiệt, một mực nắm cánh tay Văn Hinh cùng Tề Nhân Kiệt giằng co, không người nào chịu nhường người nào.

(Cứ như kéo co ý nhỉ?)

Văn Hinh thấy thế, cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ,

“ Hai người đều buông tay ra, tự tôi đi.”

Hai người đàn ông này đúng là đầu óc có vấn đề, một người coi cô là người phụ nữ khác mà liều mạng đối xử tốt với cô, một người khác lại coi cô là người phụ nữ hám tiền mà liều mạng hành hạ bạc đãi cô.

Cô tám đời thất thế mới có thể gặp được hai người bọn họ!

Lúc này, Lăng Hạo hiên cũng đi tới, nhìn du Thần Ích, lại nhìn Tề Nhân Kiệt, thấy hai người bọn họ không ai chịu buông tay trước, vì vậy mới lạnh lùng nói:

“ Hiện giờ tôi muốn đưa Văn Hinh đi làm kiểm tra, mời các anh buông tay hết ra.”

“Kiểm tra cái gì?” Du Thần ích buông lỏng tay ra, nghiêng đầu nhìn Lăng Hạo Hiên, trên mặt lộ ra một chút nghi ngờ. Tề Nhân Kiệt thấy Du Thần ích buông tay Văn Hinh, cũng tự động buông lỏng tay mình.

Lăng Hạo Hiên đầu tiên nhìn qua Văn Hinh, sau đó mới nhìn tới Du Thần ích, bình tĩnh nói:

“ Kiểm tra xem thai nhi có bình thường không.”

Nghe vậy, Du Thần ích không khỏi ngẩn ngơ, nhưng rất nhanh cũng đã hiểu ra. Sau đó hắn quay đầu nhìn Văn Hinh, hỏi:

“ Cô không có bỏ đứa bé?”

Đột nhiên từ trong tâm hần dâng lên một chút vui mừng.

Văn hình lạnh lùng nhìn hần rồi nói:

“ Chuyện này liên quan gì tới anh, đây là con của tôi, tôi muốn giữ thì giữ, nếu không muốn, tôi có thể tùy lúc bỏ nó.”

Ánh mắt vẫn đang tràn đầy mừng rỡ của Du Thần Ích sau khi nghe được những lời này bỗng chốc xảm xuống, hần nhìn cô chăm chú không hề chớp mắt, lạnh lùng nói:

“ Lập tức theo tôi về nhà.”

Giọng nói của hần vẫn theo thói quen như đang ra lệnh cho người khác vậy.

Đôi lông mày thanh tú của Văn Hình lại nhảy lên, cô buồn cười nói:

“ Vì sao tôi phải cùng anh trở về?”

Cho tới hôm nay cô đã không còn bất cứ quan hệ gì với nhà họ Du rồi, vì sao còn bắt cô trở về đó?

Nhớ tới một Diêu Phương lúc nào mặt cũng lạnh băng, còn một Lạc Tình luôn tìm cách gây khó dễ cho cô, hơn nữa còn người đàn ông trước mắt thiếu chút nữa đã phá hủy cuộc đời cô , đầu óc cô bị hư mới cùng hần về nhà.

154. Chương 154: Khoản Vay Nặng Lãi (1)

“ Vì cái này.”

Du Thần Ích đột nhiên cười lên, gương mặt mang theo sự chắc chắn. Hần lấy một tờ giấy từ trong túi , đưa tới trước mặt Văn Hình.

Văn Hình nhận lấy tờ giấy, sau khi nhìn thấy nội dung thì sắc mặt cô bỗng thay đổi. thấy vẻ mặt hoảng hốt của cô, Lăng Hạo Hiên không khỏi tò mò, muốn xem qua, sắc mặt thoáng chốc cũng trở nên trắng bệch.

Đó là giấy ghi nợ mười triệu, phía trên có con dấu cùng chữ kí của cha cô.

Thấy thế, Du Thần Ích liền cười vô cùng vui vẻ,

“ Đây chính là cha cô thiếu người ta năm trăm vạn vay với lãi suất cao, lãi mẹ đẻ lãi con nên bây giờ biến thành mười triệu rồi. hiện giờ những người đó đang tìm người khắp nơi, cũng tuyên bố, nếu như tìm được người rồi trước hết sẽ chặt đứt hai chân, sau đó bắt các người trả tiền.

Lần trước, Tề Nhân Kiệt nói với hần, hần từng muốn giúp Văn Hình, nhưng bị cô cự tuyệt. sau đó hần mới nghĩ tới ban đầu mẹ hần hình như cũng từng nói qua với hần, Văn Hình đồng ý làm thể thân là có nỗi khổ tâm. Bản khoản trong hần càng ngày càng lớn, vì vậy hần mới cho người điều tra một chút tình huống của Văn Hình, mới biết cô chính là con gái của Tổng giám đốc của tập đoàn Kinh Mậu – Văn Chương vừa mới phá sản cách đây không lâu.

Sau đó hần mới tìm hiểu được, mẹ kế của cô vì đánh bạc nên đã dùng danh nghĩa của tập đoàn Kinh Mậu vay tiền lãi suất cao , mượn năm trăm vạn sau đó bỏ trốn. vì phải trả khoản nợ này, Văn Hình mới bắt buộc phải nhận lời làm người thay thế, thù lao chính là năm trăm vạn. cho nên hần cũng hiểu, ban đầu vì sao Văn Hình lại phải nghĩ trăm phương ngàn kế leo lên giường của hần.

Sau khi hần biết những chuyện này, trong lòng mơ hồ dâng lên một chút thương hại.

Một cô gái, mà lại một mình lặng lẽ gánh áp lực lớn như vậy, thế mà hần...

Nghe vậy, Văn Hình đứng không vững, lão đảo , trên mặt đã trắng bệch không có chút huyết sắc nào, trông như tờ giấy trắng vậy.

Năm trăm vạn , trong mấy tháng đã biến thành mười triệu.

Đây là vay lãi suất cao?

Đúng là cướp giết tiền !

Cha cùng em trai cô đã bỏ trốn, thật sự nếu không trả món nợ này, số tiền lãi phát sinh càng ngày càng nhiều, cuối cùng chắc chỉ còn nước giết họ, cũng không thể trả đủ số nợ đó.

Có lẽ, cha và em trai cô cũng bởi vì biết không thể trả món nợ này, nên mới chạy trốn.

Nhớ đến bọn họ chạy trốn, lại đem cô trở thành người thay thế cho nhà họ Du, rồi một mình bỏ chạy. Chuyện nhần tâm tuyệt tình như thế , trên đời này còn có người cha nào có thể làm ?

Nếu ông ấy đã không coi cô là con gái của mình, cô cần gì phải đi gánh nợ thay ông ấy, thân tình đã sớm không tồn tại giữa họ rồi.

Nghĩ đến đây, cô giương mắt lên nhìn Du Thần Ích, nhàn nhạt hỏi:

“ Giấy nợ này sao lại ở trong tay anh?”

“ Hiện giờ chủ nợ là tôi, cô nói đúng, tôi mới là chủ nợ hiện tại, là tôi.”

Du Thần Ích cầm lâu giấy nợ trong tay Văn Hinh, dứt vào túi áo mình.

155. Chương 155: Khoản Vay Nặng Lãi! 2

Nghe vậy, Văn Hinh vô cùng kinh ngạc, sau đó dường như nghĩ tới điều gì, cô không nhịn được quay lại , gương mặt lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Hiện tại, hẳn là chủ nợ của cô, chẳng lẽ cô lại phải trở lại cái nhà tù đó sao?

(ý bảo nhà Du Thần Ích là nhà tù)

Lăng Hạo hiên thấy vẻ tuyệt vọng trên gương mặt Văn Hinh, không khỏi đau xót, anh đứng dậy, nói với Du Thần Ích

“ Tôi thay cô ấy trả trước một ngàn vạn.”

Lần trước trả cho Diêu Phương năm trăm vạn, hiện giờ vẫn còn dư năm trăm vạn, trước hết có thể giúp Văn Hinh trả một phần nợ.

Lúc này, Tề Nhân Kiệt đi tới, lấy ra chi phiếu,

“ Tôi trả thay cô ấy.”

Ai ngờ Du Thần Ích lại trực tiếp cự tuyệt nói:

“ Tôi không chấp nhận bất luận kẻ nào trả nợ thay cô ấy cả.”

“ Anh...”

Lăng Hạo Hiên vô cùng tức giận , nhìn chằm chằm Du Thần Ích

“ Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

“Du Thần Ích. Tôi cảnh cáo anh, nếu như anh còn gây khó dễ cho Văn Hinh, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh.”

Tề Nhân Kiệt cũng uy hiếp hẳn.

Nhưng mà Du Thần Ích cũng không đáp lại bọn họ, chỉ nhìn chằm chằm Văn Hinh nói:

“ Hiện giờ tôi cho cô hai sự lựa chọn, hoặc là trả tiền, hoặc là về nhà cùng tôi.”

“Du Thần Ích, anh đừng có quá đáng.”

Tề Nhân Kiệt kêu lên, bộ mặt đầy phẫn hận.

Vậy mà, Văn Hình lại khôi phục tinh thần, chỉ lạnh lùng nói:

“Đó là bọn họ nợ tiền anh, có quan hệ gì với tôi.”

Thấy Du Thần Ích tỏ vẻ không hiểu, cô đột nhiên nở nụ cười, tốt bụng giải thích;

“Chẳng lẽ anh không tra được, thật ra thì tôi cũng không phải con gái ruột của Văn Chương sao?”

Lời cô vừa nói ra, khiến cả 3 người đàn ông đứng im tại chỗ, cùng lộ ra vẻ mặt khiếp sợ nhìn cô.

Cô không phải con ruột của Văn Chương.

Rất nhanh, Lăng Hạo hiên liền hiểu rõ tất cả, tại sao cô ấy lại không muốn về nhà chút nào, chỉ thích ở lại kí túc xá, tại sao cô còn nhỏ như vậy đã phải tự mình bôn ba kiếm tiền đóng học phí, sinh hoạt phí, tại sao cô lại nói cha cô vốn không yêu thương cô, chưa bao giờ coi cô là con gái ông ta. Thì ra, chuyện là như vậy, chỉ vì cô căn bản không phải con ruột của ông ta.

Sau đó, Du Thần Ích cũng bình tĩnh ra. Hôm đó hắn vẫn hoài nghi, tại sao gia đình Văn Hình gặp chuyện như vậy, mà Văn Chương lại để cho con gái ruột của mình gánh chịu một mình, còn ông ta lại núp phía sau không làm gì cả, cuối cùng còn đem con gái mình đi làm người thay thế còn hắn thì bỏ nhà đi trốn nợ.

Lúc hắn lấy được tư liệu về Văn Hình, hắn vẫn còn thắc mắc, trên đời này còn có loại cha tuyệt tình tệ bạc như vậy, lại đem con gái mình bức tới đường cùng.

Bây giờ, nghĩ lại, căn bản hắn cũng không coi Văn Hình là con gái của hắn.

Tâm, đột nhiên có cảm giác đau đớn không rõ ràng.

Tề Nhân kiệt mặc dù không biết những chuyện này, nhưng nghe qua cũng hiểu Văn Hình không phải con ruột của cha cô trong lòng anh khiếp sợ vô cùng.

“Mặc dù ông ấy nuôi tôi lớn lên, nhưng ông ấy chưa bao giờ coi tôi là con ruột của ông ấy, bây giờ ông ấy nợ tiền người khác, tại sao lại bắt tôi trả? Anh muốn đòi tiền, có thể trực tiếp đi tìm ông ấy, tôi một phần tiền cũng không có.”

Văn Hình lạnh lùng nhìn Du Thần Ích, định bỏ đi.

156. Chương 156: Khoản Vay Nặng Lãi (3)

“Như vậy, nếu tôi đem trả lại giấy nợ này cho chủ nợ trước, để bọn họ đi tìm cha và em trai cô, được rồi, tới lúc đó nếu để cho chúng tìm được bọn họ, có thể sẽ mất mạng đấy. Cô nên biết, những tên đó cái gì cũng có thể làm được.”

Du Thần Ích đứng phía sau cô thông thả nói.

Văn Hình nghe thấy những lời đó, lập tức dừng bước, trong lòng thoáng chút do dự.

Thấy vậy, Du Thần Ích mới từ từ đi tới bên cạnh cô, nói:

“Bây giờ cô có con, chỉ cần cô theo tôi trở về, chờ cô sinh xong đứa bé, xác thực là con của tôi, thì món nợ mười triệu này coi như xóa bỏ, thế nào?”

Hắn đưa ra đề nghị với cô, nhưng trong lòng cũng thầm cảm thấy thật nực cười.

Lúc đầu, là cô tìm trăm phương ngàn kế muốn leo lên giường của hắn, hắn cũng nghĩ trăm phương ngàn kế muốn đuổi cô đi. Hôm nay, rốt cuộc cô cũng muốn rời đi như đúng ý muốn của hắn, vậy mà hắn lại quay lại nghĩ trăm phương ngàn kế khiến cô không thể đi, thật châm chọc cỡ nào.

Văn Hình không khỏi động lòng, mặc dù miệng nói là không quan tâm tới chuyện nhà họ Văn, nhưng cho dù thế nào đi chăng nữa thì cha cô ông ấy cũng có công dưỡng dục cô hai mươi mấy năm trời. Còn có Du Hoa, cô nhìn nó lớn lên, hơn nữa Du Hoa cũng vẫn luôn coi cô là chị gái, bất kể có chuyện gì cũng nói với cô, tình cảm chị em cô vẫn luôn tốt đẹp.

Mặc dù hiện tại bọn họ đang trốn nợ bên ngoài, nhưng cũng có thể trốn tránh cả đời, nếu như có thể xóa món nợ này thì không còn chuyện gì tốt hơn nữa rồi, nhưng nếu như phải lựa chọn quay trở về nhà họ Du, cô vẫn còn rất do dự.

Nơi đó, vĩnh viễn cô cũng không muốn quay trở lại.

Nhưng nếu như cô không trở về...

Thấy cô còn đang do dự, Du Thần Ích không nhịn được nói:

“ Cô đã không muốn, vậy tôi sẽ đem giấy nợ này về, để bọn họ trực tiếp đi tìm cha và em trai cô thôi.”

Nói xong, hắn tỏ vẻ muốn đi thật.

“Đợi đã...!”

Văn Hinh nóng lòng , vội vàng gọi hắn lại,

“ Tôi về với anh.”

Cuối cùng cô cũng không thể để bọn họ bị bức tới đường cùng được.

Dù sao đứa bé này cô cũng nhất định phải sinh ra, đã vậy, sinh ở bên ngoài hay bên trong nhà họ Du có khác gì nhau chứ! Hơn nữa, đứa bé này vốn là của Du Thần Ích, coi như sau này hắn muốn kết hôn với ai cũng không quan hệ tới cô. Chỉ cần đứa bé được sinh ra, một ngàn vạn nợ có thể được xóa bỏ, tính đi tính lại, cũng tốt cho cả cô và cha cô.

“Văn Hinh!” Lăng Hạo hiên cùng Tề Nhân Kiệt cả kinh, vội vàng tới khuyên nhủ Văn Hinh

“ Cậu thật sự muốn về cùng anh ta sao?”

Văn Hinh gạt đầu một cái, cười nói:

“ Cũng không phải là chưa từng tới nhà anh ta, không có chuyện gì hết.”

Chuyện , giống như lại trở về điểm xuất phát, cô lại vì một khoản nợ mà một lần nữa biến thành công cụ thay thế cho người ta.

Cứ như vậy, không để ý tới sự ngăn cản của Tề Nhân Kiệt và Lăng Hạo Hiên nữa, Văn Hinh dứt khoát cùng Du Thần Ích về Du gia đại trạch (Biệt thự nhà họ Du) , trở lại nơi mà cô tưởng rằng đời này cô sẽ không bao giờ quay lại nữa.

157. Chương 157: Khoản Vay Nặng Lãi (4)

Du Thần Ích dẫn Văn Hinh về nhà, Diêu Phương và Lạc Tình đang ăn cơm tối, thấy Văn Hinh, hai người đều tỏ vẻ sửng sốt.

“ Anh họ, sao anh lại đem người phụ nữ này về.”

Lạc Tình khó hiểu, vừa nhìn thấy Văn Hinh, lửa giận trong bụng cô ta bùng lên, hận không thể khiến người phụ nữ này vĩnh viễn biến mất khỏi tầm mắt cô ta vậy.

Diêu Phương không nói gì, chỉ dùng ánh mắt như muốn hỏi Du Thần Ích, hi vọng hắn sẽ cho bà một đáp án.

Du Thần Ích đi tới bên cạnh Diêu Phương, nhàn nhạt nói:

“ Mẹ, Văn Hinh mang thai, đứa bé này ... là của con.”

Hắn vốn định nói đứa bé có thể là của hắn, nhưng lời ra tới khóe miệng lại biến thành là của hắn.

Nghe vậy, Diêu Phương lạnh nhạt , tròng mắt xẹt qua một tia vui mừng, nhưng vẫn không thay đổi sắc mặt hỏi Văn Hinh:

“ Mấy tháng rồi?”

“ Một tháng.”

Văn Hinh nhẹ giọng trả lời, cô đối với người phụ nữ cường thế ung dung cao quý này vừa kính trọng vừa sợ hãi.

Diêu Phương nghe xong cúi xuống suy nghĩ một lát, rồi mới ngẩng đầu lên, thần sắc lạnh nhạt hỏi Văn Hinh

“ Ăn cơm chưa?”

Thấy Văn Hinh lắc đầu, cô lập tức gọi dì Lý lấy thêm bát đũa cho Văn Hinh và Du Thần Ích

một cái, nàng lập tức gọi tới Lý mụ cho Văn Hinh cùng Du Thần Ích thêm pho bát đũa.

Lạc Tình nghe tin Văn Hinh mang thai con của Du Thần Ích, đầu tiên thấy khiếp sợ, sau đó cắn chặt răng, hận ý từ đáy mắt chợt lóe rồi chợt tắt.

Ăn cơm xong, Diêu Phương gọi Văn Hinh tiến vào phòng mình, bà ngồi trên ghế salon quan sát Văn Hinh vẫn một mực đứng cúi đầu, một hồi lâu mới nhàn nhạt hỏi:

“ Cô xác định đứa bé này là con của Thần Ích sao?”

“Xác định.” Văn Hinh khẽ gật đầu, trên mặt không mang chút biểu cảm gì, nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy khổ sở. Chẳng lẽ trong mắt của họ, cô khiến họ nghi ngờ thế sao? Rõ ràng là con cháu nhà họ Du, chung quy lại lại bị nghi ngờ là con người khác, đây là đag đánh giá cao sức quyến rũ của cô, hay là họ đang đánh giá thấp chính mình.

Nghe vậy, Diêu Phương không hỏi thêm nữa, lấy ra bản hợp đồng trên bàn trà, nói với Văn Hinh:

“ đây là bản hợp đồng tôi mới soạn ra, chỉ cần cô sinh xong đứa bé này, nếu đúng là con cháu nhà họ Du, thì năm trăm vạn như chúng ta đã định từ trước vẫn là của cô, còn nữa lần trước bạn cô thay cô trả năm trăm vạn tiền bồi thường vi phạm hợp đồng, tôi cũng trả lại cho cô. Nhưng nếu như, đứa bé này không phải con cháu nhà họ Du, cô phải bồi thường cho chúng tôi mười triệu, cô thấy thế nào?”

“Có thể!” Văn Hinh không hề nghĩ ngợi mà đáp ứng ngay lập tức, đứa bé trong bụng cô vốn là con Du Thần Ích, cô căn bản không cần suy tính cái gì nữa. Hơn nữa lần này, không chỉ có thể xóa đi khoản nợ mười triệu với Du Thần Ích, mà còn có thể trả lại năm trăm vạn mà Lăng Hạo Hiên đã thay cô trả, ngoài ra cô còn có được năm trăm vạn, cô còn suy tính cái gì nữa.

158. Chương 158: Khoản Vay Nặng Lãi .(5)

“ Vậy thì cô kí tên ở đây .”

Diêu Phương đưa bút và hợp đồng cho Văn Hinh kí, chờ cô kí tên của mình xuống bản hợp đồng, bà cũng kí tên mình.

Hợp đồng được in thành hai bản, một bản được đưa cho Văn Hinh, còn một bản Diêu Phương giữ,

“ Trước cô về phòng nghỉ ngơi đi, hiện giờ cô đang có thai, nhất định phải chú ý nghỉ ngơi dưỡng sức nhiều, biết không?”

“Cám ơn, tôi biết rõ rồi.”

Văn Hinh nhẹ nhàng gật đầu với bà, sau đó cầm lấy bản hợp đồng rời khỏi phòng.

Văn Hinh vừa mới rời đi, Lạc Tình đã tiến vào,

“ Bác, bác tìm người phụ nữ kia có việc gì vậy?”

Cô ta đi tới bên cạnh Diêu Phương, vừa định ngồi xuống, lại liếc mắt thấy bản hợp đồng đặt trên bàn trà, mới tò mò cầm lên nhìn.

Nhìn xong, sắc mặt cô ta lập tức thay đổi,

“ Bác, bác cũng thật sự tin tưởng đứa nhỏ trong bụng cô ta là của anh họ sao?”

Có đánh chết cô ta cũng không tin.

Diêu Phương nâng ly trà trên bàn lên nhấp một ngụm nhỏ , sau đó mới liếc mắt nhìn Lạc Tình, nói:

“ Bác tin.”

Bà nhìn ra được, Văn Hinh cũng không phải loại phụ nữ tùy tiện. quan trọng hơn là, lần này chính Du Thần Ích mang cô về, nếu Du Thần Ích đã tin tưởng cô ấy, vậy thì bà không có lí do gì không tin rồi.

Lạc Tình nghe vậy, lập tức ngơ ngẩn, cô chưa bao giờ gặp qua một Diêu Phương như vậy, lại tin tưởng một người ngoài, khiến cô ta đối với Văn Hinh hận lại thêm sâu hơn.

Nhưng mà lúc này, thứ cô quan tâm không phải điều này, mà là...

“Vậy. Nếu như đứa bé kia thật sự là của anh họ, bác tính như thế nào?”

Thứ mà cô chân chính quan tâm chính là điều này, bây giờ mặc dù người phụ nữ kia chỉ ở nhà họ Du để chờ sinh đẻ xong, nhưng ai có thể nói chính xác cho cô, biết đâu sau khi Văn Hinh sinh đứa bé ra lại có biến cố gì thì sao?

“Đợi cô ấy sinh xong đứa bé rồi nói sau.”

Diêu Phương cũng không nói sẽ lập tức đuổi Văn Hinh đi , mà bà vẫn lưu lại cho hai bên một con đường sống. bà nhìn ra được, lần này Văn Hinh trở về, thái độ của Du Thần Ích đã thay đổi hẳn. mặc dù vẫn dùng lời lẽ lạnh nhạt, nhưng không giống lúc trước vừa nhìn thấy cô ấy liền bỏ đi, điều này... có phải đại biểu rằng có điều gì đó đang từ từ hình thành giữa hai người họ không?

Lạc Tình nghe vậy, âm thầm cắn môi dưới, xiết chặt bản hợp đồng trong tay. Đột nhiên khóe miệng cô ta gợi lên một tia hung ác, cực kì nguy hiểm, cô ta cười lạnh, ánh mắt xẹt qua bản hợp đồng một chút.

Chờ Lạc Tình đi khỏi, Diêu Phương kêu gọi Lý vào phòng,

“ dì Lý, văn Hinh hiện giờ đang có bầu, về sau dì phải chăm sóc kĩ cô ấy hơn, đồ ăn hàng ngày của cô ấy cần được tăng cường dinh dưỡng, cô ấy gầy quá, đối với thai nhi không tốt.”

“Dạ, phu nhân!”

Dì Lý gật đầu, trong lòng vô cùng vui vẻ, bởi vì Diêu Phương quan tâm tới Văn Hinh như vậy, cho dù Diêu Phương không nói, bà cũng sẽ chăm sóc Văn Hinh thật tốt, đứa bé kia thật sự rất khó.

159. Chương 159: Khoản Vay Nặng Lãi (6)

“ Thôi cháu đi xuống đi.”

Diêu Phương phát phát tay, trên mặt lộ ra vẻ mệt mỏi.

Dì Lý rất nhanh rời đi, Diêu Phương nhìn căn phòng trống trải, gương mặt lộ ra vẻ cô đơn, thương tâm. Cuối cùng, bà dừng tầm mắt ở bức ảnh để trên tủ đầu giường, bức ảnh một người đàn ông trung niên mang thần thái phấn khởi, vui tươi, so với Du Thần Ích giống nhau tới sáu, bảy phần.

Bà từ từ đứng dậy, cầm lấy bức ảnh lên, tỉ mỉ ngắm nhìn, đột nhiên nở nụ cười, nhìn về người trong bức ảnh nói:

“ Lão Du à, nhà họ Du có hậu duệ rồi, ông rất nhanh sẽ làm ông rồi...”

Ban đêm, khắp nơi tối đen như mực, không gian yên tĩnh, lúc này, tất cả mọi người đã tiến vào giấc mộng đẹp. đột nhiên, một bóng dáng nhỏ nhắn từ trong phòng lặng lẽ đi ra ngoài, sau đó lại lặng lẽ bước vào một phòng khác, lúc đi ra, trong tay lại cầm một món đồ.

Sáng ngày hôm sau, khi Văn Hinh vừa rời khỏi giường, dì Lý đã đặc biệt hầm một nồi canh gà nhân sâm cùng cháo tổ yến mang tới cho cô.

“Cám ơn dì, dì Lý.”

Văn Hình cảm kích nói với dì Lý, trong lòng cảm thấy ấm áp vô cùng.

Dì Lý cũng cười, vẻ mặt nhân ái,

“ Mau ăn đi, bây giờ cháu không phải ăn ột người, về sau ngàn vạn lần không được thích gì ăn đấy, đói phải ăn liền, không được để đứa bé đói bụng, biết không?”

” Cháu Biết!” Văn Hình nở nụ cười, “Về sau cháu nhất định sẽ nuôi mình trắng trẻo mập mập, sau đó sẽ sinh một tiểu tử trắng trẻo mập mập, như vậy mới có thể rời đi được.”

Nghe cô nói vậy, dì Lý lắc đầu , bật cười, Lạc Tình ngồi ở phía đối diện hừ lạnh một tiếng,

“ Cũng còn chưa biết đứa bé trong bụng cô là của ai đâu? Nói không chừng là đã chủng của cô cùng người khác, sau đó cô thông đồng với tên đó nói đứa bé của nhà họ Du để lừa tiền cũng nên.”

Nghe vậy, nụ cười trên mặt Văn Hình thu lại, cô nhìn vẻ mặt đầy ghen ghét của Lạc Tình, lạnh lùng mở miệng nói:

“ Chẳng lẽ cô không biết trên đời này có cái gọi là giám định AND sao? Nếu không tin, chờ đứa bé được sinh ra không phải sẽ rõ ràng sao?”

Cô không hiểu, tại sao nhìn gương mặt hồn nhiên đáng yêu như vậy , mà lại có tâm lòng độc ác như thế.

Đột nhiên, cô nhớ tới Tiểu Lăng, Tiểu Lăng cũng là một cô gái đáng yêu. So với lạc Tình, quả thực là một trời một vực.

“ Cô...”

Lạc Tình tức đến sắc mặt trắng bệch, cô nhìn chăm chăm vào Văn Hình đang chậm rãi ăn cháo tổ yến, trong mắt hận ý nồng đậm.

“ Coi như đứa bé đó là của anh họ, vậy thì sao? Tối qua bác đã nói rồi, chỉ cần cô sinh đứa nhỏ này ra, sau đó cô phải cầm tiền mà rút đi.”

Tốt nhất rút xa ra, vĩnh viễn cũng không cần xuất hiện trước mặt cô ta và anh họ.

“ Cô yên tâm, đến lúc đó cho dù các người cầu xin tôi ở lại, tôi cũng không ở.”

Văn Hình cười lạnh, trên mặt toàn là khinh thường. cô vốn không có ý định ở lại nhà họ Du, lần này cô quay lại đây, chỉ là chờ dưỡng thai, sau đó chờ đứa bé được sinh ra, cô sẽ rời đi.

160. Chương 160: Khoản Vay Nặng Lãi! 7

Ở lại chỗ này, sau đó ngày nào cũng phải đối mặt với ánh mắt hận không thể giết chết cô của lạc tình, đầu óc cô có vấn đề mới ở lại.

Nhưng, lúc cô nói ra câu này, đúng lúc Du Thần ích từ một gian phòng khác đi ra vừa vặn nghe được, sắc mặt lập tức trầm xuống.

“ Anh họ.”

Thấy Du Thần ích đi ra, Lạc Tình lập tức thay đổi sắc mặt, giọng nói ngọt ngào động lòng người chào Du Thần ích

“ Mau tới ăn điểm tâm ạ.”

Mà Văn Hình chỉ nhàn nhạt nhìn Du Thần ích, sau đó cúi đầu ăn bữa sáng của mình, cũng không thêm để ý tới Du Thần ích

Di Lý rất nhanh liền chuân bị bát đĩa cho Du Thần ích, nhưng Du Thần ích cũng không hề động, chỉ nhìn Văn Hình, lại thấy cô căn bản coi như hắn không tồn tại, đột nhiên cảm thấy vô cùng tức giận, sau đó trực tiếp đẩy bát đĩa ra, sải bước rời đi.

“ Anh họ, anh đi đâu thế? Không ăn bữa sáng sao?”

Lạc Tình lớn tiếng gọi, Du Thần Ích cũng không có quay đầu lại mà cứ thế bỏ đi.

Thấy thế, Lạc Tình quay đầu lại căm tức nhìn Văn Hình, oán hận nói:

“Đều tại cô, cô đã đi rồi, còn quay lại làm gì? cô có biết bây giờ tôi vô cùng ghét gặp lại cô không?”

Cô ta nói xong, cũng buông bát đũa, chạy lên lầu, bỏ lại một mình Văn Hình lẳng lặng ngồi ở đó ăn bữa sáng, vẻ mặt bình tĩnh.

Cô ta ghét thấy cô? Cô cũng không muốn nhìn thấy cô ta.

Một chén cháo tổ yến rất nhanh đã vào bụng cô, cô đưa bát cho dì Lý,

“Cho cháu thêm một bát nữa ạ.”

Cô cũng không phát hiện, thì ra mình cũng có thể ăn nhiều như vậy, bình thường một bát cháo, cô cũng chỉ ăn hơn nửa đã no rồi. hiện tại đã hết một bát, cư nhiên một chút cảm giác no cũng không có.

(Lúc con người ta tức thường có hành động khác người, hhee)

Hơn nữa cô còn nghe nói, bình thường người mang thai mấy tháng đầu ít nhiều cũng sẽ có phản ứng, nôn nghén hay ghê sợ cái gì đó, mà cô ngay cả một chút cảm giác cũng không có. Nếu như có, cô cũng có thể sớm phát hiện mình mang thai, cũng sẽ không đợi đến lúc bị đụng xe phải vào bệnh viện mới biết.

Xem ra, đứa bé này đúng là có duyên với cô. Nếu như cô sớm biết mình mang thai, có lẽ đã sớm tới bệnh viện bỏ rồi.

Có điều, coi như cô vs đứa bé có duyên, thì chờ đứa bé được sinh ra sau đó, nhà họ Du sẽ nuôi đứa bé còn cô lấy tiền, sau đó đường ai nấy đi, họ vẫn phải tách ra.

Nghĩ tới đây, trong lòng cô đột nhiên có chút không đành lòng.

Dì Lý thấy Văn Hình lại muốn ăn thêm một bát nữa, càng thêm vui vẻ, rất nhanh lại múc cho cô một bát cháo tổ yến. Nhìn bát cháo tổ yến kia, đột nhiên Văn Hình lại không có khẩu vị, một lúc lâu cũng không đụng đũa.

Thấy thế, dì Lý quan tâm hỏi: “Thế nào? Tại sao không ăn?”

“Không có việc gì.” Văn hình lập tức cười nói với dì Lý, vì không muốn bà lo lắng, cô lại cầm đũa lên ăn. Rất nhanh, một bát cháo tổ yến lại vào hết trong bụng cô, lúc này cô mới có cảm giác no bụng.

Thấy cô ăn ngon miệng như vậy, dì Lý rốt cuộc cũng lộ ra nụ cười vui mừng.

161. Chương 161: Khoản Vay Nặng Lãi (8)

Buổi trưa, lần đầu tiên Du Thần Ích về nhà ăn cơm, theo phía sau hắn, còn có người đàn ông mang bộ mặt cà lơ phất phơ đang tươi cười Lam Dật Thần. Nhìn thấy Lam Dật Thần, tất cả mọi người cùng nhau nhún mày.

Lam Dật Thần sau khi nhìn thấy Văn Hình, vô cùng vui vẻ chào hỏi cô:

“Chị dâu, cuối cùng chị cũng chịu về rồi.”

Giọng nói ấy, cứ như thể là Văn Hình vừa đi xa mới về không bằng.

Văn hình lạnh lùng nhìn hắn một cái, không để ý tới hắn.

“Ai là chị dâu của anh?”

Lạc Tình ngồi một bên trợn mắt nhìn Lam Dật Thần, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ rõ vẻ không hoan nghênh hắn.

Lam Dật Thần căn bản không quan tâm tới ánh mắt của người nào, cứ như đây là nhà của hắn vậy, tùy tiện đặt mông xuống chiếc ghế sô pha, sau đó tựa vào thành ghế rồi nhờ dì Lý pha trà ỉnh, gương mặt khoan thai tự đắc, khiến mọi người càng thêm nhíu chặt chân mày.

Bữa ăn trưa, trên bàn ăn chỉ một mình Lam Dật Thần không ngừng cười nói, hơn nữa còn vô cùng vui vẻ.

“Chị dâu, chị ăn miếng sườn này đi, sườn dì Lý nấu là ngon nhất đấy.”

Hắn nói xong, cũng gấp một miếng sườn xào chua ngọt vào trong bát của Văn Hinh.

Du Thần Ích thấy thế, sắc mặt lập tức lạnh lại, hắn hung hăng trợn mắt nhìn Lam Dật Thần. nhưng mà Lam Dật Thần lại cố ý giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, không ngừng gấp thức ăn cho Văn Hinh, ra vẻ hết sức ân cần.

“Anh họ, anh cũng ăn nhiều một chút, anh xem dạo này anh cũng gầy đi rồi.”

Lạc Tình cũng không ngừng gấp thức ăn cho DU Thần ích, vừa gấp vừa nở nụ cười đáng yêu.

Văn hinh biết, cô ta là cố ý làm vậy ỉnh nhìn, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn cười.

Cô ta làm như vậy đơn giản chỉ muốn chọc tức cô, khiến cô ghen tị. nhưng mà, cô việc gì phải tức giận, tại sao lại phải ghen tị cơ chứ?

Cô thừa nhận, lúc đầu cô cũng có chút thích Du Thần ích, nhưng mà lại bị hắn nhục nhã nhiều lần khiến một chút xíu thích đó cũng đã sớm tiêu tan rồi.

Hiện giờ, cô đối với Du Thần ích, hắn chỉ là chủ nợ, không có bất kì chút tình cảm nào cả.

Nghĩ tới đây, cô không khỏi nở nụ cười, sau đó cô cũng gấp một miếng sườn bỏ vào bát của Lam Dật Thần

“nếu thích ăn, thì ăn nhiều chút đi.”

“Cám ơn chị dâu!” Lam Dật Thần có chút cảm động, không hề thấy phía đối diện một ánh mắt như muốn giết người đang nhìn hắn.

“Phanh!” Du Thần ích nặng nề đặt bát đĩa xuống bàn ăn, sau đó đứng dậy rời đi.

“Anh họ, anh phải đi đâu thế?”

Lạc Tình nhìn biểu hiện của Du Thần ích lại giống buổi sáng, không khỏi tức giận.

Lần này, lam Dật Thần không đuổi theo ngay lập tức, mà vẫn đang hoàng ngồi ăn cơm, sau đó thỉnh thoảng lại gấp thức ăn cho Văn Hinh, nói chuyện với cô. Mặc dù Văn Hinh cũng không có đáp lại hắn, nhưng hắn cứ vừa nói vừa cười, Văn Hinh thấy bất đắc dĩ, liền tùy ý hắn nói đi.

Nhìn bóng dáng Du thần Ích biến mất ở cửa, lạc Tình quay lại, hai tay nắm chặt, trợn mắt nhìn Văn Hinh, sau đó cũng bỏ bát đĩa chạy lên phòng mình.

162. Chương 162: Khoản Vay Nặng Lãi (9)

Lúc này, trên bàn ăn chỉ còn lại Văn Hinh và Lam Dật Thần, thấy Lạc Tình đi khỏi, Lam Dật Thần nhìn xung quanh một chút, mới hỏi Văn Hinh:

“Mẹ chị ở đâu?”

“Đi ra ngoài rồi!” Văn Hinh chỉ nói một câu đơn giản, đối với việc Lam Dật Thần gọi cô là chị dâu, còn gọi Diêu Phương là mẹ cô cô đã không có sức mà cãi lại. bởi vì cô biết, cho dù cô có giải thích một trăm một nghìn lần, người này vẫn sẽ gọi như vậy.cho nên, cô mặc kệ hắn kêu đi, khỏi lãng phí nước bọt.

Cô cho rằng, người đàn ông này mặc dù biết ăn nói, nhưng nếu không có người phối hợp với hắn, thì một lát sau, tự khắc hắn sẽ dừng lại. nhưng cô ngàn vạn lần không ngờ tới, người đàn ông này vẫn cứ nói thao thao bất tuyệt, từ lúc bắt đầu ăn cơm tới giờ, đã một giờ trôi qua, hắn vẫn còn không ngừng nói.

Nhìn khuôn mặt cứ đóng đóng mở mở trước mặt mình, đột nhiên Văn Hinh có chút bội phục Du Thần Ích, một người như vậy luôn đi theo mình, nếu là cô, đoán chừng đã sớm điên rồi.

Rốt cuộc, cô không chịu nổi nữa, mệt mỏi nói với Lam Dật Thần

“Thật xin lỗi, tôi hơi mệt, muốn đi nghỉ một lát, anh cứ tự nhiên nhé.”

Nói xong, cũng không đợi Lam Dật Thần mở miệng, liền đứng lên hướng phía cầu thang đi tới.

Nhưng mà, cô vừa mới bước chân lên cầu thang, đột nhiên trượt chân, cả người đổ về phía sau ngã xuống. may mà cô phản ứng nhanh, lúc sắp ngã tay cô bắt được tay vịn cầu thang nên mới không trượt xuống.

Thấy cô suýt chút nữa ngã cầu thang, Lam Dật Thần thất kinh, vội vàng chạy tới quan tâm hỏi;

“chị dâu, chị không sao chứ”

“Tôi không sao, cảm ơn anh.”

Văn Hinh cười nhạt, chấn định nhịp tim của mình, rồi mới vịn tay cầu thang bước đi từng bước cẩn thận, không muốn có chuyện gì ngoài ý muốn nữa.

Bây giờ trong bụng cô có đứa bé của cô, không thể có chuyện gì ngoài ý muốn, nếu một ngày nào đó cô mất đi đứa bé, cô cũng không thiết sống nữa,

Cô nợ nhiều tiền như vậy, có làm cả đời cũng không trả nổi, thay vì ngày nào cũng phải làm việc mệt mỏi để kiếm tiền, không bằng chết sớm một chút cho giải thoát đi.

Đưa mắt nhìn Văn hinh đi vào phòng mình, lúc này Lam Dật Thần mới xoay người chuẩn bị rời đi, vừa vặn trong một khắc kia, dường như đã phát hiện điều gì, không khỏi khẽ nhíu mày,

Sau đó hần ngồi chồm hổm xuống, cẩn thận nhìn chằm chằm bóng dáng xinh đẹp của Văn Hinh, rồi nhìn về phía cầu thang chỗ cô vừa suýt ngã xuống, lại bắt gặp một bóng dáng xinh đẹp, vô cùng xinh đẹp. nhìn cô ta, trên mặt hần lộ ra một tia nghi ngờ. Hần xoa nhẹ tay vào một bậc cầu thang, lập tức cảm thấy cái gì đó dính dính nhớt nhớt, hần đưa lên mũi ngửi thử, chân mày càng nhíu chặt lại.

Lam Dật Thần nhanh chóng rời đi, trở lại văn phòng làm việc, thấy Du Thần Ích đang gọi điện thoại, hình như là một khách hàng quan trọng, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc. Vì vậy hần an vị ngồi trên ghế sofa pha chờ, nhưng cũng không mang bộ dáng không đứng đắn như bình thường, mà có vẻ rất nghiêm túc.

Du thần Ích thấy Lam Dật Thần có chút khác thường, biết là hần nhất định có chuyện gì muốn nói với mình, vì vậy cũng nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện,

“Thế nào? Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Bình thường rất hiếm khi tiểu tử này nghiêm túc như vậy, nhất định là có chuyện lớn rồi.

Lam Dật Thần tựa vào trên ghế sofa lon, cũng không nói gì, chỉ ngẩng đầu nhìn Du Thần Ích, mặt nặng nề nói:

“Có người muốn hại chị dâu.”

163. Chương 163: Kẻ Nào Muốn Hãm Hại Cô Ấy(1)

Lam Dật Thần tựa vào trên ghế sofa lon, cũng không nói gì, chỉ ngẩng đầu nhìn Du Thần Ích, mặt nặng nề nói:

“Có người muốn hại chị dâu.”

“Cậu nói cái gì?”

Sắc mặt Du Thần Ích chợt biến đổi, tỏ vẻ không tin cho lắm.

“Hôm nay sau khi cậu đi khỏi, chị dâu thiếu chút nữa ngã từ trên cầu thang xuống, sau đó tớ phát hiện ra, bậc thang nơi mà chị dâu suýt chút nữa ngã xuống, bị người nào đó cố ý đổ dầu trơn vào.”

Lam Dật Thần nói những gì mình biết cho DU Thần Ích, bây giờ nghĩ kĩ lại, vẫn còn sợ hết hồn hết vía. Nếu như Văn Hinh thật sự ngã từ trên cầu thang xuống, đừng nói đứa bé trong bụng cô ấy, e rằng ngay cả người lớn cũng không qua nổi.

Lúc ấy hắn nhìn thấy vậy, suýt chút nữa tim đã bay ra ngoài rồi.

Hắn khẳng định điều mình vừa nói, lớp dầu trơn kia là có người cố ý bôi ra, hơn nữa chỉ thoa nhẹ, mà chỗ khác lại không có. Lúc ấy hắn biết, nhất định có người muốn hãm hại Văn Hinh.

Nhưng mà người kia rốt cuộc là ai, hắn lại nghĩ mãi không ra, có lẽ, Du Thần ích biết cũng nên.

Du Thần ích sau khi nghe Lam Dật Thần nói xong, đôi chân mày nhíu thật chặt, cúi đầu ngẫm nghĩ điều gì.

Có người muốn hại Văn Hinh?

Văn hinh hắn không đắc tội người nào đi, hơn nữa ở nhà, trừ hai mấy người giúp việc, cũng chỉ có mâu thuẫn với lạc tình. Những người giúp việc kia tuyệt đối sẽ không dám hại Văn Hinh, mà mẹ của hắn thì lại càng không làm vậy, chỉ còn lại...

Nghĩ đến đây, ánh mắt bỗng trở nên rét lạnh, như tản ra một cỗ muốn hủy diệt vậy.

(chỗ này chém tí.)

Đến tối, Du Thần ích về nhà sớm hơn mọi ngày, vừa về tới nhà, đã nhìn thấy Lạc Tình đang ôm gối xem tivi, lại không ngừng cười vui vẻ. nhìn xung quanh một vòng, nhưng lại không hề thấy bóng dáng của Văn Hinh, hắn không khỏi nhíu chân mày, xoay người đi lên lầu.

“ Anh họ, anh về rồi ạ.”

Lạc Tình thấy Du Thần ích về, lập tức buông gối ôm vội vàng đi theo.

Du Thần ích dừng lại, xoay người nhìn gương mặt đáng yêu như búp bê của lạc Tình, sâu trong đáy mắt như có điều gì, chợt lóe lên, hỏi

“ Mẹ anh đâu, về nhà chưa?”

Lạc Tình đi tới bên cạnh Du Thần ích, ôm lấy cánh tay của hắn, đầu tựa vào bả vai hắn, ngọt ngào nói:

“ Bác nói tối nay có thể không về, anh biết đấy, bác với mấy bằng hữu đã lâu không gặp, lần này gặp mặt, nhất định có nhiều điều muốn nói nha.”

Du Thần ích xong không nói gì nữa, hắn nhẹ nhàng tránh né Lạc Tình, tiếp tục đi lên lầu. lạc Tình thấy thế, cắn môi dưới, cùng đi lên.

“ Anh họ,sao hôm nay anh về sớm vậy?”

Du Thần ích không trả lời, lúc đi ngang qua phòng Văn Hinh, không khỏi dừng chân. Hắn nhìn cửa phòng đóng chặt, chân mày khẽ giật, sau đó mới xoay người đi về phòng mình.

Lạc tình đi phía sau hắn, thấy hắn đứng trước cửa phòng Văn Hinh nhưng do dự xem có vào hay không, trong lòng đột nhiên sinh ra một cỗ lo sợ, cảm giác như mình sắp sửa vĩnh viễn mất đi cái gì.

164. Chương 164: Kẻ Nào Muốn Hãm Hại Cô Ấy (2)

Cô ta thấy được, lần này Du Thần ích đưa Văn Hinh về, thái độ đã thay đổi hẳn so trước kia. Mà cô cũng không dám thừa nhận đó là bởi vì người phụ nữ kia mang thai , chẳng lẽ...

Chẳng lẽ anh họ thật sự thích người phụ nữ kia?

Chẳng lẽ mình thật sự không có hy vọng sao?

Tại sao?

Đến tột cùng cô có chỗ nào thua kém người phụ nữ kia, nói về dung mạo hay vóc người hay thân thể, cô không thua cô ấy điểm gì cả. nhưng tại sao, anh họ lại chưa từng nhìn cô lấy một lần?

Nắm chặt đôi tay, cô nhìn chăm chăm vào cửa phòng đang đóng chặt, trong mắt xẹt qua một sự phẫn hận.

Văn hình, cô chờ đây, tôi sẽ không dễ dàng nhường anh họ cho cô đâu.

Nửa đêm, Văn Hình đột nhiên thấy khát nước, mới đi xuống dưới tầng một rót nước. cô vừa mới xuống tầng một, một bóng dáng lặng lẽ lén vào trong phòng cô, sau đó lại đi ra rất nhanh.

Văn hình rót nước định đi lên tầng , thời điểm đang định đi vào phòng, đột nhiên thấy đèn thư phòng vẫn sáng, lẽ nào Du Thần ích vẫn chưa ngủ, cô tò mò đi tới.

“Đã trễ thế này, còn chưa ngủ sao?”

Cô đứng ở cạnh cửa, thấy Du Thần ích vẫn ngồi trước màn hình máy tính, mi tâm khóa chặt, cô không nhìn được lên tiếng hỏi.

Du Thần ích nghe tiếng nói bèn ngẩng đầu lên, thấy Văn Hình, có vẻ hơi mệt mỏi , trong mắt xẹt qua một chút kinh ngạc,

“ Tôi đang xem tài liệu, khuya thế rồi sao cô còn chưa ngủ?”

Hắn thấy cô mặc áo ngủ, không khỏi nhăn đôi lông mày.

Văn hình chỉ vào ly nước trong tay mình

“ khát nước, nên phải đi lấy.”

Nói xong, cô lại cười cười với hắn, sau đó xoay người trở về phòng của mình.

Nụ cười ấy, nhẹ nhàng như làn khói, khiến cho Du Thần ích không khỏi sửng sốt, chỉ cảm thấy chỗ nào đó trong cơ thể đang khẽ lay động.

Đoạn đối thoại ngắn ngủi đêm nay, hình như đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy vẻ mặt ôn hòa nơi hắn, không có tranh đấu, không có châm biếm xỉ nhục, tuy chỉ mấy câu ngắn ngủi, nhưng rõ ràng lại không giống những lần trước.

Hắn nhìn căn phòng trống rỗng, bóng dáng cô đã sớm khuất xa, tinh thần vẫn chưa tỉnh táo lại được.

Văn hình trở về phòng mình, mới vừa đóng cửa lại, bước lên, đột nhiên bị chượt trán, dường như đã dẫm phải cái gì đó, sau đó cả người mất thăng bằng nghiêng về phía sau ngã xuống...

Du Thần ích ở phòng bên cạnh nghe được tiếng đồ vật bị rơi, có chút không vui nhăn mày lại, cho là người giúp việc nào đó sơ ý làm rơi đồ, nhưng sau đó lại nghĩ , lúc này khuya lắm rồi, người hầu trong nhà đã ngủ từ lâu, không thể làm ra tiếng động lớn như vậy.

Ngay sau đó, hắn đột nhiên nghĩ đến cái gì, sắc mặt bỗng chốc biến đổi, lập tức đứng dậy đi tới trước cửa phòng Văn Hình , định hỏi thăm một chút, đợi một lúc, nhưng bên trong không hề có động tĩnh gì.

165. Chương 165: Kẻ Nào Muốn Hãm Hại Cô Ấy 3

Hắn lại đợi thêm một lát, vẫn không có ai đáp lại, hắn bắt đầu xoay người đi tới thư phòng, trong lòng tự trách mình, có lẽ cô ấy đã sớm ngủ rồi.

Nhưng khi hắn trở lại thư phòng, lại đứng ngồi không yên, trong lòng thủy chung hoảng loạn, có cảm giác là lạ thế nào. Cuối cùng, hắn một lần nữa đi tới trước cửa phòng Văn Hình, lần này, hắn không gõ cửa, mà trực tiếp mở cửa đi vào . tâm thần vốn đang thấp thỏm đột nhiên thấy bên trong thanh bình yên tĩnh, Văn Hình vẫn bình yên vô sự khiến hắn lập tức sửng sờ.

Văn Hình mới từ phòng vệ sinh đi ra, đang cầm khăn lông lau mái tóc còn ướt nhẹp của mình, thấy Du Thần Ích, cô cũng lập tức ngây ngẩn cả người,

“ Anh... “

Đã trễ thế này, anh ta còn chạy tới phòng của cô làm cái gì?

““Cô. Không có sao chứ?”

Du Thần Ích chăm chú nhìn cô, đôi mắt tĩnh mịch có chút quan tâm hỏi. nhưng sa u khi nhìn thấy áo ngủ tơ tằm mỏng tang của cô, ánh mắt hần bỗng chốc buồn bã.

(Vì sao con buồn?)

Lúc này trông Văn hình giống như hoa sen mới nở, quyến rũ, hấp dẫn lại mê người, không hề có ý dẫn dụ , trong lơ đãng đã chạm tới tim của hắn.

“Không có việc gì , sao vậy?”

Văn hình nghi hoặc nhìn hắn, không hiểu sao hắn đột nhiên vào phòng cô hỏi cô điều này.

Văn hình nói không có việc gì, nhưng Du Thần Ích vẫn không buông tha cô, đánh giá cô từ trên xuống dưới một lần, cuối cùng dừng lại trên gương mặt cô, hỏi:

“ Mới vừa rồi cô có nghe thấy âm thanh gì không>”

Nghe vậy, Văn hình sửng sốt, mới vừa rồi cô không có nghe thấy âm thanh gì cả! chợt , dường như nghĩ tới điều gì, cô không khỏi nở nụ cười,

“ Mới vừa rồi tôi không cẩn thận vấp ngã, tiếng anh nghe được nhất định là do chiếc ly rơi xuống đất.”

Bởi vì lúc cái ly rơi xuống khiến áo ngủ của cô ướt hết, nên cô mới đi tắm rửa lại , nhưng không ngờ lại là kinh động tới hắn.

Du Thần Ích nghe cô nói vấp ngã, đột nhiên nghĩ tới ban ngày Lam Dật Thần nói cô thiếu chút nữa ngã từ trên cầu thang xuống, không khỏi nhíu mày,

“ sao đột nhiên lại ngã?”

Hắn sinh nghi, không tin cô tự nhiên lại vấp ngã.

Văn hình cúi xuống đất tìm gì đó, trên mặt cũng có chút nghi ngờ,

“ Không biết, hình như dẫm lên cái gì đó, sau đó mới trượt chân ngã thôi.”

Mặc dù cô có cảm giác mình đã dẫm vào cái gì, nhưng mà lúc cô ngồi dậy, trên mặt đất lại không có gì cả, lần này chính cô cũng thấy tò mò.

Nhưng điều khiến cô càng tò mò hơn là, thái độ của Du Thần Ích, anh ta là đang quan tâm tới cô sao?

Anh ta cũng sẽ quan tâm tới cô sao?

Cho tới nay anh ta cũng chỉ biết xem thường cô, châm chọc, nhục nhã cô, hôm nay thế nhưng lại quan tâm tới cô?

Là quan tâm cô, hay quan tâm tới đứa bé trong bụng cô?

Cô đoán là người sau đi, vì đứa bé đối với nhà họ Du mà nói, vô cùng quan trọng.

Nếu như cô xảy ra chuyện gì, đứa bé này có lẽ sẽ khó bảo toàn, cho nên anh ta mới đối xử với cô khẩn trương như vậy.

166. Chương 166: Kẻ Nào Muốn Hãm Hại Cô Ấy? 4

Nghĩ như vậy, đột nhiên trong lòng cô cảm thấy chua chát cùng tự giễu, mình đang tính cái gì đây, anh ta quan tâm tới ai, để ý tới ai là chuyện của anh ta, liên quan gì tới cô, cô sao lại nghĩ nhiều như vậy.

Thu hồi những suy nghĩ hỗn tạp trong lòng, cô chuẩn bị đi ngủ,

“ Khuya lắm rồi, tôi phải đi ngủ, mời anh trở về cho.”

Du Thần Ích còn muốn hỏi gì đó, nhưng thấy Văn Hình đột nhiên trở nên lạnh lùng , anh ta không lên tiếng nữa. anh ta đắm chiêu nhìn cô, sau đó mới xoay người rời đi.

Sau khi Du Thần Ích rời đi, Văn Hình đóng cửa phòng lại, tiếp tục lau mái tóc vẫn còn ướt nhẹp của cô. Lúc này, bên ốt đột nhiên truyền đến một trận đau đớn, cô đưa tay lên đỡ lấy ốt, chỉ thấy chỗ đó như bị sưng lên, đụng vào liền đau .

Vừa rồi lúc cô ngã xuống, đầu bị đụng phải mặt đất , dường như đã đụng phải cái túi gì đó. Cô xoa xoa chỗ sưng bên ốt, trong lòng hơi nghi hoặc, khó hiểu.

Thật kì lạ, rõ ràng cô có cảm giác mình đã đâm phải cái gì nên mới bị trượt chân, tại sao tìm mãi mà vẫn không tìm được nguyên nhân của sự việc?

Cuối cùng, cô đi khắp phòng tìm kiếm một lần nữa, nhưng kết quả vẫn như cũ, không tìm thấy cái gì đáng nghi cả, lúc này mới buông tha. Nhớ tới ban ngày, kém chút nữa mình đã ngã từ trên cầu thang xuống, trong lòng một hồi run sợ.

Nếu như nói chuyện ban ngày là ngoài ý muốn, vậy thì chuyện buổi tối thì sao đây, chẳng lẽ lại cũng là ngoài ý muốn? thực là đáng nghi. Nghĩ tới đây, lòng cô khẽ lạnh xuống, nhiều việc ngoài ý muốn liên tiếp xảy đến với mình, có lẽ cũng không phải là ngoài ý muốn...

Xem ra, về sau mình phải chú ý thêm mới được.

Vượt nhẹ chỗ đầu bị thương, cô lại cảm thấy may mắn, chỉ bị sưng một chút thôi, may là đã bị tóc che khuất, người khác sẽ không nhìn ra. Nếu như cô thật sự bể đầu chảy máu, Diêu Phương mà biết, chắc chắn sẽ trách mắng cô, để cô chú ý an toàn ình.

Cô cảm thấy được, Diêu Phương rất quan tâm tới đứa bé này, nhưng cũng cảm thấy kì quái, nếu như bà ấy thực ra muốn có cháu, tại sao không kêu Du Thần Ích kết hôn, mà lại tìm người thay thế?

Nếu như Du Thần Ích kết hôn, thì chẳng phải sinh con là chuyện bình thường sao, sao lại cần phí công mà tìm người thay thế.

(Chị ạ, nếu như thằng này nó mà kết hôn nó mà khôn = 1/10 của chị thì đã k có chuyện này)

Chẳng lẽ, vấn đề là do Du Thần Ích?

Anh ta không chịu kết hôn?

Nghĩ đến đây, đột nhiên cô cảm thấy tò mò về Du Thần Ích, một người xuất chúng ưu tú như anh ra, mà một người bạn gái cũng không có, hay là, trong lòng anh ta sớm đã có đối tượng, mà Diêu Phương lại không đồng ý cho bọn họ ở chung một chỗ, cho nên anh ta mới không chịu kết hôn?

Nhưng mà, nói thế nào đi nữa, tên kia cũng không giống người thâm tình, trái lại giống người bạc tình vô nghĩa.

Nhớ lại , kể từ khi họ quen biết nhau tới nay, anh ta đối với cô, không phải lạnh lùng thì cũng là điên cuồng mà chà đạp tôn nghiêm của cô, một nỗi sầu bi dâng lên trong lòng cô, cô im lặng, cười khổ.

Du Thần Ích trở về thư phòng, lúc đi ngang qua phòng lạc Tĩnh, liếc thấy cửa phòng vẫn đóng chặt, anh ta nhìn phiên cửa đóng chặt sau đó dừng lại, nhẹ nhàng mở cửa ra.

167. Chương 167: Kẻ Nào Đang Hãm Hại Cô Ấy? 5

Bên trong phòng tối đen như mực, chỉ có tiếng hít thở đều đều, Du Thần Ích thấy không có gì khác thường mới lặng lẽ khép cửa lại.

Cánh cửa vừa khép lại thì không lâu sau đó, người trên giường vốn đã ngủ say đột nhiên mở mắt, đôi mắt to tròn lóe ra một luồng ánh sáng âm hiểm.

Du Thần Ích trở lại thư phòng, tiếp tục ngồi xuống bàn đọc sách nhìn màn hình vi tính, mi tâm nhú lại.

Vừa rồi cô ấy lại bị ngã!

Đến tột cùng là ngoài ý muốn hay là...

Sáng hôm sau, khi Văn Hinh rời giường thì Du Thần Ích đã tới công ty. Đi xuống tầng một, cô thấy Diêu Phương và Lạc Tình đang dùng điểm tâm, Lạc Tình đang không ngừng nói cười cái gì đó, vô cùng vui vẻ.

Nhưng mà vừa nhìn thấy cô, nụ cười trên gương mặt ấy chợt tắt, thay vào đó là vẻ mặt khinh bỉ, nghiêng đầu đi chỗ khác không thèm nhìn Văn Hinh nữa.

“ sao không ngủ thêm chút nữa>?”

Diêu Phương vẫn lạnh nhạt hỏi Văn Hinh, gương mặt không hề lộ ra vẻ quan tâm như lời nói.

Văn hinh nhàn nhạt cười ,

” Cháu Không ngủ được.”

Cô nói rồi đi tới bàn ăn, dì Lý lập tức bưng bữa ăn sáng dinh dưỡng đã chuẩn bị sẵn cho cô.

Thấy thế, lạc Tình hừ lạnh một tiếng, cô ta nhìn Văn Hinh, đôi mắt to đột nhiên đảo vòng quanh, sau đó giọng điệu ra vẻ nghiêm túc nói với Diêu Phương:

“ Bác ơi , cháu muốn ra ngoài làm việc ạ.”

Diêu Phương nghe vậy, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc,

“ Cháu muốn ra ngoài làm việc?”

Bà nghi ngờ hỏi lạc tình, không biết con bé này lại muốn làm gì đây. Từ nhỏ tới lớn, Lạc Tình chưa bao giờ phải chịu cực khổ, trước đây cô cũng đã từng đề cập tới chuyện này với bà, nhưng mà lần nào cũng bị bà kiếm cớ cự tuyệt. lần này, cô thể nhưng lại đưa ra ý muốn ra ngoài làm việc, bà cũng không tin là cô đột nhiên thông suốt, mà nhất định có mục đích khác.

(Mie em họ mà yêu anh họ = loạn luân rồi còn gì)

“ Vâng ạ.”

Lạc Tình dùng sức gật đầu,

“ Mấy ngày nay cháu đã nghĩ rồi, cháu cũng đã lớn bằng từng này, cũng không thể cả ngày chỉ ở nhà không làm gì được, nên quyết định ra ngoài làm việc, trải nghiệm một chút, bác nói phải không?”

“ Nếu như cháu thật sự có thể nghĩ được như vậy thì tốt rồi.”

Diêu Phương nhàn nhạt liếc Lạc Tình,

“ Cháu muốn làm việc gì?”

Nghe thấy thế, hai mắt Lạc Tình lập tức sáng lên, lòng tràn ngập mong đợi nói:

“ CHáu muốn làm thư kí cho anh họ.”

Nghe vậy, Diêu Phương rốt cuộc cũng hiểu rõ

“ Cháu muốn làm thư kí cho Thần Ích, phải được sự đồng ý của nó mới được, bác không quyết được.”

Thì ra, đây mới là mục đích chân chính của nha đầu này, xem ra tâm cơ của nó cũng không hề nhỏ.

“Bác ——” lạc Tình bắt đầu cuống lên, ôm cánh tay Diêu Phương nhẹ lắc lắc, năn nỉ:

“ Bác, bác phải giúp cháu nói với anh họ , chỉ cần bác đồng ý, anh họ nhất định sẽ không từ chối, bác, có được không ạ? Hơn nữa bác xem, về sau có cháu ở bên cạnh anh họ, cháu có thể dễ dàng chăm sóc anh họ nha, bác nói đúng không?”

168. Chương 168: Kẻ Nào Đang Hãm Hại Cô Ấy? 6

Nhưng mà Diêu Phương lại không nói được gì hơn, chỉ lạnh lùng hỏi:

“Cháu muốn làm thư kí cho Thần ích bác không phản đối, nhưng cháu có biết công việc của một thư kí tổng giám đốc phải làm những việc gì không? Cũng không phải chỉ có rót nước pha trà hay cầm văn kiện.”

Mà lạc tình căn bản cái gì cũng không biết, nếu để cô làm thư kí cho Thần ích, có lẽ chỉ gây thêm phiền toái cho Thần ích, đến lúc đó không biết là ai chăm sóc ai đâu.

“cháu có thể học nha.”

Lạc Tình vẫn chưa từ bỏ ý định,

“Chỉ cần bác đáp ứng cho cháu làm thư kí cho anh họ, cháu có thể học, bảo đảm sẽ không làm vướng chân anh họ, có được không bác?”

Nói xong, cô lại lay lay tay Diêu Phương.

“Không bằng để bác tìm cho cháu việc gì đó làm trước đã, chờ tới khi cháu quen việc rồi, thì sẽ làm thư kí cho anh họ cháu, được không?”

Diêu phương nói đề nghị của mình, thật sự bà không yên lòng để ột người không hiểu chuyện làm thư kí cho tổng giám đốc tập đoàn Overlord. Nếu xảy ra chuyện gì, đến lúc đó bà phải ăn nói thế nào với cha Du Thần ích.

Nhưng không ngờ Lạc Tình lại cứ nằng nặc, cuối cùng mất hứng

“Cháu không muốn, cháu phải làm thư kí cho anh họ.”

“Nhưng mà anh họ cháu đã có trợ lí Lam rồi, không cần thư kí.”

Diêu Phương vẫn khẳng khái cự tuyệt.

“Cái tên kia, cả ngày lẫn đêm chỉ biết đi cửa gái, trông chả có chút nghiêm chỉnh gì cả, làm sao có thể làm việc tốt được ạ?”

Nghĩ tới Lam Dật Thần, trên mặt Lạc Tình lộ ra vẻ chán ghét, sau đó lại nói:

“Hơn nữa bác nghĩ xem, tên kia rõ ràng là công tử của Lam thị, hẳn không về công ty nhà hắn làm việc, lại cứ chạy theo anh họ, nhất định là có âm mưu gì đó.”

Cô ta nói như có chuyện gì to tát, bộ dạng lại vô cùng quả quyết.

Nghe vậy, Diêu Phương bị thuyết phục, không khỏi khẽ nhún mày, cúi đầu trầm tư.

Lạc Tình thấy thế, biết mình sắp thuyết phục được bà, lập tức nói

“Bác, chỉ cần bác đồng ý cho cháu làm thư kí cho anh họ, cháu nhất định sẽ chú ý tới tên Lam Dật Thần đó, không để hắn làm tổn hại tới lợi ích của công ty.”

Cô ta nói xong, nhìn chằm chằm Diêu Phương, trên mặt lộ ra vẻ mong đợi cùng khẩn trương.

Rốt cuộc, Diêu Phương ngẫm nghĩ một lát, sau đó gật đầu đáp ứng:

“Được rồi, tới nay anh họ cháu về, bác sẽ nói với nó, có điều, nếu đã đi làm, thì làm cho tốt, nếu ta phát hiện cháu tới công ty với mục đích khác, ta sẽ bảo Thần ích sa thải cháu lập tức, biết chưa?”

“Cám ơn bác, cháu nhất định sẽ công tác thật tốt, bác yên tâm đi ạ.”

Được Diêu Phương đồng ý, Lạc Tình rốt cuộc cũng cười vui vẻ, ôm Diêu Phương rồi hôn chụt một cái, sau đó ngồi xuống tiếp tục ăn điểm tâm, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy hưng phấn.

169. Chương 169: Kẻ Nào Đang Hãm Hại Cô Ấy? 7

Cả quá trình, Văn Hinh chỉ lẳng lặng ngồi dùng bữa sáng của mình, không nói câu nào, tựa như không nghe được gì vậy.

Mặc dù không nói, nhưng mà cô cũng hiểu được, Lạc Tình muốn làm thư kí cho Du Thần ích, là vì muốn ở gần anh ta, chính là tự tạo cơ hội cho chính mình.

Tâm tư của cô gái nhỏ này, chỉ nghĩ một chút là có thể hiểu rõ.

Diêu Phương nhìn Văn Hinh vẫn im lặng ngồi một chỗ, thấy cô tựa hồ như không nghe thấy hai người họ nói chuyện, mắt liếc tai ngó, bộ dáng thanh đạm, không khỏi thầm tán thưởng cô.

Lạc Tình cũng nhìn Văn Hinh, nhưng mà lại mang theo ý muốn khiêu khích cô.

Buổi tối Du Thần ích về nhà, nghe Diêu Phương nói chuyện này, không hề nghĩ ngợi liền trực tiếp cự tuyệt
“ Không được, con không đồng ý,”

Nếu quả thực để Lạc Tình làm thư kí của anh ta, vậy đúng là thêm nhức đầu.

Anh ta đương nhiên cũng đoán ra được tâm tư của Lạc Tình, vì muốn đoạn tuyệt tất cả ý niệm của cô, chỉ bằng làm tuyệt tình một chút.

“ Anh họ..”

Lạc Tình nghe được lời Du Thần ích, lập tức chạy từ trên lầu xuống, đi tới trước mặt Du Thần ích, có chút oán hận nói:

“ Anh họ, anh để em làm thư kí của anh đi, em đảm bảo sẽ cố gắng học hỏi, hoàn thành tốt chức trách của một thư kí, em sẽ nỗ lực làm việc, tuyệt đối sẽ không gây phiền phức cho anh.”

“Không được!”

Du Thần ích đang muốn cự tuyệt tiếp, hơn nữa gương mặt lộ ra vẻ nghiêm túc, giống như cho dù ai khuyên cũng không thay đổi được kết quả vậy.

“ Thần ích, con để Tình nhi thử một chút đi, nếu như em nó thật sự không có tài, đến lúc đó con sa thải nó cũng được.”

Diêu Phương cũng thử khuyên nhủ, nếu như Lạc Tình thực sự muốn làm việc giúp Du Thần ích, vậy đó cũng là chuyện tốt.

“Đúng vậy, anh họ, anh để em thử một chút đi.”

Lạc Tình dùng ánh mắt tràn đầy mong đợi cùng thương tâm nhìn Du Thần ích

Du Thần ích bắt đầu cảm thấy không nhịn được, đứng lên định rời đi,

“ Tôi nói không được là không được, không cần nói thêm nữa.”

“Anh để cho cô ấy thử một chút đi!” Lúc này, Văn Hinh chậm rãi đi từ trên lầu xuống, khuyên nhủ anh ta.

Thấy cô, mọi người cùng ngây ngẩn người, Diêu Phương kinh ngạc, Lạc Tình cũng khiếp sợ, còn Du Thần ích lại khó hiểu, tất cả đều lộ hết trên khuôn mặt mọi người.

Lạc Tình nghi ngờ nhìn Văn Hinh đang từ từ đi về phía họ, trong lòng không ngừng suy đoán xem tâm ý của Văn Hinh, người phụ nữ này đột nhiên muốn nói giúp cô, nhất định có tính toán gì đó.

(Lạc Tình: cả truyện mới thấy mi có lúc thông minh, nhưng vẫn còn xách dép cho Văn Hinh nhóa)

Du Thần ích cũng không hiểu, trước đây Lạc Tình luôn tìm cách nhục nhã, hành hạ cô, mà bây giờ cô lại nói giúp Lạc Tình, nếu như nói cô không hề có mục đích khác, đánh chết anh cũng không tin.

(sao lúc này thông minh thế con)

Cô đến tột cùng muốn làm cái gì?

Bắt gặp vẻ mặt của mọi người, Văn Hinh không khỏi cười, cô đi tới trước mặt Du Thần Ích, nhìn vào mắt anh ta nói:

“Thật ra thì anh nên cho cô ấy một cơ hội.”

“Tại sao?”

Du Thần Ích không hiểu.

170. Chương 170: Kẻ Nào Đang Hãm Hại Cô Ấy? 8

Văn Hinh nhìn Lạc Tình một cái, thấy cô ta đang lờm mình, vì vậy mới nghiêng đầu nói với Du Thần Ích: “Chẳng lẽ anh muốn nhìn cô ấy cả ngày chỉ ở nhà không có việc gì làm, cuộc sống chỉ biết ăn không ngồi đòi sao? (chỗ này chả biết chữ “đòi” viết thế nào)? Tính tình đại tiểu thư, chính là do bị nuông chiều quá, đây cũng là một phần trách nhiệm của các người...”

“Cô nói ai tính khí đại tiểu thư, ai ăn không ngồi đòi?” Lạc Tình tức điên lên, người phụ nữ này quả nhiên không hề có lòng tốt gì, cố ý chọc tức mình đây mà.

“Chẳng lẽ bộ dạng của cô bây giờ không phải tính khí đại tiểu thư à?”

Văn Hinh chỉ nhàn nhạt liếc cô ta một cái, không hề e sợ ánh mắt như muốn giết người của Lạc Tình, “Cô nói cô không hề có cuộc sống như một đại tiểu thư sao, vậy xin hỏi, cho đến bây giờ cô đã làm việc gì cho cái nhà này chưa? Quần áo cô mặc xong có người giặt giũ, cơm có người bưng tới tận nơi, mắt húng có thể tùy tiện mắng chửi người khác, nếu như đây không phải cuộc sống của một đại tiểu thư, vậy là cái gì? Cuộc sống của Hoàng đế sao?”

Nói xong, Văn Hinh cười nhạt, nở nụ cười trào phúng.

“Cô...” Lạc Tình bị Văn Hinh chọc tới mức sắc mặt trắng bệch, một lúc sau lại càng trắng hơn, giống như mặt vừa mới biến sắc vậy.

Thấy cô ta tức không hề nhẹ, Văn Hinh lại cười vô cùng vui vẻ, “Người giống như cô, chỉ biết hưởng thụ, nếu như không thành thạo một nghề nào đó, đoán chừng rất khó gả ra ngoài, chẳng lẽ cô muốn nhà họ Du nuôi cô đến già sao?”

Văn Hinh không chút lưu tình (nể tình) nào mà nói, căn bản không thèm quan tâm rằng mình vẫn còn đang ở nhà người khác.

Hơn nữa, cô bây giờ căn bản cũng không còn e sợ điều gì, bởi vì trong bụng cô đang mang đứa con của Du Thần Ích, bởi vì khoản nợ năm trăm vạn mà phải nhặn nhục ở lại cái nhà này. Nhưng hôm nay, cô đã không còn phải cầu xin người khác, tất nhiên cũng không cần quan sát sắc mặt của người khác nữa.

Hiện tại cô đã mang thai con của Du Thần Ích, cho dù Lạc Tình muốn đối phó với cô như thế nào, Điều Phương chắc chắn cũng sẽ không cho phép, cho nên Du Thần Ích cũng không thể làm gì được.

“Có bản lĩnh cô lặp lại lần nữa!” Lạc Tình lập tức đứng lên, bộ muốn xông lên xé nát mặt Văn Hinh vậy.

Văn Hinh cũng không thèm để ý cô ta, mà nhìn Du Thần Ích, cười nhạt nói: “Cho nên tôi thấy nên cho cô ấy biết rằng cuộc sống không hề dễ dàng giống như trong tưởng tượng của cô ấy. Khi cô ấy cảm nhận được cuộc sống sinh hoạt không hề dễ dàng thì cô ấy sẽ vỡ ra rất nhiều chuyện, việc này... chẳng lẽ lại không được sao?”

Du Thần Ích nhìn nụ cười yếu ớt của Văn Hinh, đột nhiên cũng cười theo, nói: “Được, tôi sẽ để cô ấy thử xem sao.”

Người phụ nữ này gan quả là lớn, chưa từng có người nào dám nói lạc tình như vậy, cô thật khiến Du Thần Ích mở mang tầm mắt.

171. Chương 171: Kẻ Nào Đang Hãm Hại Cô Ấy ? 9

Du Thần Ích thừa nhận, bởi vì Lạc Tình từ nhỏ đã không còn cha mẹ, nên anh và mẹ mình vì muốn bù đắp sự thiếu hụt tình cảm của cha mẹ cho Lạc Tình, muốn cho cô ấy một tuổi thơ vui vẻ như bao người, để cô ấy không cảm thấy cô đơn, nên cô ấy muốn gì được nấy, được mọi người yêu quý, cho nên tính tình mới trở nên kiêu ngạo ngang ngược như ngày hôm nay.

Đợi đến khi mẹ hần và hần phát hiện ra điều này, thì đã quá muộn, tính tình đã ăn sâu, muốn thay đổi, khó như lên trời vậy.

Nếu đúng như lời Văn Hinh nói, cứ để cho cô ấy ra ngoài tôi luyện một chút, để cho cô ấy cảm nhận được cuộc sống không hề bằng phẳng như cô ấy nghĩ, biết đâu sẽ thay đổi tính khí khiến người khác phải nhúc nhích đầu của cô.

Đột nhiên, hần nghĩ đến Văn Hinh từ nhỏ đã phải chịu nhiều đau khổ, mặc dù xuất thân từ gia đình phú quý, nhưng lại chưa từng được hưởng thụ cuộc sống xa xỉ dù chỉ một ngày, trong lòng hần chợt dấy lên một chút đau lòng.

Lúc mới quen cô, cô kiên cường, cô ản ản, cô bền bỉ bất khuất khiến hần vừa tức giận vừa không chịu được, hôm nay hần lại vì cô mà thấy đau lòng, khiến hần có ham muốn ôm cô thật chặt vào ngực an ủi cô.

Kỳ lạ, tự lúc nào mà hần lại có tình cảm như vậy đối với người phụ nữ này, không phải hần vẫn luôn ghét cô sao?

Chính bản thân hần cũng đang không hiểu mình thì Lạc Tình bên kia lại vui vẻ, nhảy dựng lên, “ Anh họ, anh đồng ý để em làm thư kí cho anh sao?”

Du Thần Ích không nói gì, chỉ khẽ gật đầu. Lạc Tình thấy vậy, hớn hờ chạy tới bên cạnh hần, ôm chặt lấy hần, hôn chụt lên má hần một cái, “ Cảm ơn anh họ, em biết anh đối với em tốt nhất mà.”

Thấy thế, Văn Hinh chỉ nhàn nhạt cười, sau đó cô xoay người đi lên lầu, “ Tôi mệt rồi, đi nghỉ trước.”

Trong giây phút cô xoay người lại, gương mặt cô cũng nở một nụ cười đầy giả hoạt.

Thật ra thì cô cũng không phải tốt bụng mà đi nói giúp Lạc Tình, cô chỉ khuyên Du Thần Ích đồng ý cho Lạc Tình làm thư kí của anh ta, thật sự là cô không muốn ngày nào cũng phải nhìn bộ mặt hận mình tới thấu xương của Lạc Tình.

Nếu như ngày nào cũng phải đối mặt với khuôn mặt khiến mình chán ghét, cho dù tâm tình có tốt thế nào cũng bị phá hư. Huống chi hiện giờ cô còn mang thai, càng phải giữ tâm tình vui vẻ mới được, như vậy sau này đứa bé sinh ra cũng sẽ vui vẻ.

Cho nên, cô mới muốn khuyên Du Thần Ích đồng ý, nếu làm thư kí của Du Thần Ích, thì mỗi ngày đều phải đi làm, như vậy sáng chín chiều năm (sáng 9h đi làm, chiều 5 h về ý), cô cũng không phải đối mặt với cô ta nữa rồi.

Nghĩ vậy, tâm tình cô càng thêm vui vẻ.

Diêu Phương đưa mắt nhìn Văn Hinh đi lên lầu, cho tới khi cô bước vào căn phòng mình, đôi mắt của bà dường như gợn lên một chút ý cười.

Xem ra, người phụ nữ này cũng rất thông minh.

Sáng hôm sau, Lạc Tình quả nhiên hớn hờ đi theo Du Thần Ích tới công ty. Khi Văn Hinh rời giường, ánh mặt trời rực rỡ bên ngoài cửa sổ, cô duỗi cánh lưng một cái, sau đó nở nụ cười.

Hôm nay thời tiết thật đẹp, cũng giống như tâm tình của cô lúc này, sáng sủa rực rỡ, thật là tốt.

172. Chương 172: Kẻ Nào Đang Hãm Hại Cô Ấy? 10

Đi tới lầu một, chỉ thấy Diêu Phương đang ngồi một mình trên ghế salon đọc báo, thấy vậy, nụ cười trên gương mặt Văn Hinh càng đậm hơn.

Không có cái người lúc nào cũng ngang ngược ở nhà, tâm tình thật là tốt.

“Văn tiểu thư, cô đã dậy rồi, bữa sáng đã được chuẩn bị sẵn rồi, mau tới đây ăn đi.”

Đi Lý thấy Văn Hinh, vui vẻ chạy vào bếp bưng bữa ăn dinh dưỡng cho cô.

Văn hinh ăn bữa ăn dinh dưỡng đặc biệt mà đi Lý chuẩn bị ịnh, cô cảm thấy bữa ăn hôm nay cũng ngon hơn mọi khi, nên ăn nhiều hơn.

Nhìn Văn Hinh ăn ngon lành, đáy mắt Diêu Phương cũng thấp thoáng nụ cười, sau đó có chút bất đắc dĩ lắc đầu, tiếp tục cúi xuống đọc báo.

Bên trong phòng làm việc của Du Thần Ích, Lam Dật Thần nhìn Lạc Tình đang đứng trước mặt mình rồi lại trừng mắt nhìn DU THẦN ÍCH, “Cậu để cô ấy làm thư kí của cậu à?”

Du Thần Ích đang xem báo cáo, không hề ngẩng đầu lên mà nói: “Đúng thế, về sau chính cậu dạy cô ấy, đầu tiên dạy cho cô ấy về nhiệm vụ của một thư kí trước đi.”

“Mình?” Lam Dật Thần lập tức trợn to hai mắt, hần nghiêng đầu nhìn qua Lạc Tình rồi lại quay sang nhìn Du Thần Ích, “Tại sao lại muốn mình dạy cô ấy? Ngày nào mình cũng bận bịu công việc, làm còn không xuể, làm sao có thời gian mà dạy cô ấy?”

Lúc này, Du Thần Ích rút cuộc cũng ngẩng đầu nhìn bạn tốt, “Cậu không có thời gian dạy cô ấy, lại có thời gian ở chỗ này tranh luận, cậu thật là bận bịu nhiều việc nhé.”

Nghe vậy, lam Dật Thần lập tức ngơ ngẩn, trợn mắt nhìn Du Thần Ích, tức giận nói: “Dù sao cô ấy là thư kí của cậu, tự cậu dạy đi, mình không rảnh.”

Có thời gian, hần thà đi của mấy tiểu mỹ nữ trong công ty còn hơn, làm gì có thời gian mà dạy tiểu ma nữ này, chỉ tổ hao tâm tổn sức.

“Tôi mới không cần anh dạy tôi.”

Lạc Tình tức giận trợn mắt nhìn Lam dật Thần, đối với Lam Dật Thần, thái độ của hần đối với Lạc Tình luôn là chán ghét, làm sao cô có thể đi theo hần đây.

Lần này làm thư kí cho Du Thần Ích, lạc Tình chỉ muốn cùng chung một chỗ với Du Thần Ích. Cùng hần đi làm, cùng làm việc với hần, cùng hần ăn cơm, sau đó cùng nhau về nhà. Thậm chí cô còn nghĩ, ngày nào cũng chung đụng như vậy, nhất định một ngày nào đó Du Thần Ích sẽ phát hiện cô phù hợp với hần.

Nghe cô nói như vậy, lam Dật Thần lập tức vui vẻ hơn, nói với Du Thần Ích: “Cậu xem, cô ấy cũng không chịu theo mình, vậy thì nhiệm vụ gian khổ này cậu tự làm đi, mình về trước đây.”

Nói xong, Lam Dật Thần trực tiếp chuồn mất.

“Thật là khiến người ta chán ghét!” Lạc TÌNH nhìn Lam Dật Thần nhanh bóng biến mất, trên mặt lộ ra vẻ chán ghét, sau đó cô quay lại trước bàn làm việc của Du Thần Ích, hào hứng hỏi: “Anh họ, vậy bây giờ em phải làm nhưng gì ạ?”

“Em ngồi đây một lát đã chờ anh xử lí xong việc này, sẽ nói cho em biết.”

Du Thần Ích không ngẩng đầu lên mà vẫn nghiêm túc đọc báo cáo trong tay, mi tâm hơi nhíu lại.

173. Chương 173: Rung Động. 1

Lạc Tình đi tới trước bàn làm việc của Du Thần Ích, sau đó ngồi xuống vị trí ghế trống, sau đó cứ như thể nhìn chằm chằm mọi cử động của Du Thần Ích, trên gương mặt xinh đẹp tràn đầy sự thỏa mãn và hạnh

phúc.

Cô chưa bao giờ được chứng kiến bộ dáng anh họ lúc đang làm việc, không nghĩ tới bộ dáng ấy lại hấp dẫn như vậy.

Nếu như cô có thể vĩnh viễn ngắm nhìn anh như lúc này, thật là tốt biết bao nhiêu.

Đột nhiên, cô nghĩ đến Văn Hinh, sắc mặt lập tức trầm xuống. Cô tuyệt đối sẽ không để người phụ nữ đó đoạt đi anh họ, anh họ là của cô, bất luận kẻ nào cũng không thể cướp đi được.

Người phụ nữ kia, mạng cô ta cũng thật lớn, lần đó rơi từ trên lầu ba xuống, cũng không chết được. Sau lại bị xe đụng phải, cũng không bị đụng chết. Ngày đó cô ta đi lên lầu, gặp dầu trơn như vậy cũng không té xuống. Còn đêm hôm đó nữa, cuối cùng cô ta vẫn bình yên vô sự.

Ôm hận trong lòng, hai tay Lạc Tình nắm thật chặt thành quyền, trong mắt hận ý khắc sâu.

Du Thần Ích đưa Lạc Tình đi một vòng các phòng ban trong công ty, sau đó đưa cho cô một bảng nội dung công việc cực kì khó hiểu, cuối cùng, hắn đưa cô tới trước mặt thư kí Trần của Lam Dật Thần, bảo thư kí Trần hướng dẫn công việc cho cô .

Lam Dật Thần thấy Du Thần Ích ném Lạc Tình cho thư kí của mình, lập tức tỏ vẻ bất mãn, “ Đây, thư kí của tớ vẫn còn một đống chuyện phải xử lí trong ngày hôm nay, cậu ném cô ấy qua đây, vậy tớ phải làm thế nào?”

Du Thần Ích chỉ nhẹ nhàng liếc hắn một cái, mới nhàn nhạt mở miệng: “ Từ dạo công ty gặp khó khăn tới giờ, công việc của cậu đều là thư kí Trần giúp cậu làm sao?”

Nghe vậy, lam Dật Thần lập tức choáng váng, Trần Ảnh đứng bên cạnh hắn lập tức nở nụ cười, má lúm đồng tiền như hoa nở nói : “ Tổng giám, Phó tổng Lam làm việc rất nghiêm túc.”

Công việc của hắn hàng ngày chính là tâm sự với mỹ nhân trong công ty, đi gặp mặt gái đẹp, đi làm cũng như nghỉ phép vậy.

(mie công ty là có th này thì pha sẵn đi.)

“ Cậu xem.” Lam Dật Thần lập tức kháng nghị: “ Vẫn là Tiểu Ảnh công minh, không uống công bình thường tôi thương cô.”

Hắn nói xong, vỗ vai Trần Ảnh, lại cười ồ một tiếng.

Trần Ảnh cười nói với Du Thần Ích: “ Xin tổng giám yên tâm, nhất định tôi sẽ mau chóng giúp Lạc Tình tiểu thư quen việc.

“Làm phiền cô.” Du Thần Ích gật đầu một cái, sau đó hắn nghiêng đầu nói với Lạc Tình dặn dò: “ Trong thời gian này em hãy học hỏi thư kí Trần, chờ tới khi nào em quen việc, thì có thể làm thư kí cho anh.”

Lạc Tình cười vui vẻ, “ Vâng... xin tổng giám yên tâm, tôi nhất định sẽ cố gắng học tập.”

Cô biết, Du Thần Ích luôn luôn tách biệt rõ ràng giữa việc công và việc tư, cho nên rất nhanh liền sửa lại lời nói.

Du Thần Ích gật đầu một cái, sau đó lại lạnh lùng trợn mắt nhìn Lam Dật Thần, rồi mới trở về phòng làm việc của mình.

Du Thần Ích vừa đi khỏi, Lam Dật Thần cũng chuẩn bị chạy ra ngoài, vì vậy mới cười hì hì nói với Trần Ảnh: “ Tiểu Ảnh Nhi, vậy giao cô ấy cho em, tôi còn có chút việc, buổi trưa sẽ không quay lại.”

174. Chương 174: Rung Động 2

“Tốt!” Trần ảnh vẫn cười ưu nhã, nụ cười ấy mặc dù chỉ nhàn nhạt, nhưng vẫn rất ấm áp.

Lam Dật Thần gửi cho Trần ảnh một cái ôm thật chặt, lúc này mới rời đi, trên mặt còn cười vô cùng vui vẻ.

Lạc Tình nhìn bóng lưng Lam Dật Thần, quay sang hỏi Trần Ảnh, “ Anh ta đi đâu vậy?”

Bây giờ vẫn đang trong giờ làm việc, anh ta không về phòng làm việc, mà lại đi đâu?

“Có thể là đi gặp một khách hàng quan trọng thôi.” Trần Ảnh nói xong mới kéo cánh tay Lạc Tình, đi tới bàn làm việc của mình, “ Đi thôi, trước hết tôi nói cho cô biết những công việc của một thư kí.”

Dưới tán cây cổ thụ trong vườn hoa, Văn Hinh đang nhắm nghiền hai mắt nằm trên ghế dài, gương mặt lộ ra vẻ nhàn nhã hưởng thụ. Trên tán cây, chim hót líu lo, gió vườn xào xạc, một cảnh tượng vô cùng tươi đẹp ban trưa.

(Chỗ này chém mạnh nhé)

Lúc này, dì Lý bưng một đĩa bưởi đã bóc vỏ đi tới, “ Văn tiểu thư, đây là bưởi mới mua, qua đây ăn một chút nào.”

Văn Hinh khẽ mở mắt, thấy dì Lý, lập tức nở nụ cười, “ dì Lý, sau này cứ gọi cháu là Văn Hinh đi ạ, gọi như thế cho thân thiết ạ.”

Dì Lý đem đĩa bưởi đặt lên chiếc bàn nhỏ bên cạnh Văn Hinh, sau đó mới đứng ở đằng kia nhìn Văn Hinh, hiền từ nói, “ Có thể thấy cháu như vậy, cuối cùng ta cũng yên lòng.”

Nghe vậy, Văn Hinh cười khỏ, “ Bộ dạng hiện giờ của cháu, rất tốt sao?”

Không sai, cuộc sống hiện giờ của cô thật đúng như Thái Thượng Hoàng vậy, nhưng mà về sau thì sao đây?

Cô rất rõ ràng rằng, cho dù bây giờ già trẻ trai gái nhà họ Du tất cả đều cung kính phục vụ cô hết mực, nhưng đó hoàn toàn bởi vì đứa bé trong bụng cô, mà cô, chỉ là người sinh đứa bé thôi.

Chỉ cần sinh xong đứa bé này, chỉ sợ bọn họ sẽ dùng thái độ khác đối phó với cô, nói không chừng sau khi cô sinh xong đứa bé này, liền bị đuổi khỏi nhà họ Du cũng nên.

Cho nên, bây giờ cô muốn hưởng thụ hết thủy, cô nghĩ, cứ cho là bây giờ bất kể cô muốn làm gì, đoán chừng cũng không có người nào dám để cô làm. Mà tất cả những việc này, Diêu Phương hẳn đã dặn dò rồi. Mặc dù bà ấy chưa bao giờ tỏ vẻ quan tâm trước mặt cô, nhưng cô lại có thể thấy được, trong lòng bà ấy thực sự quan tâm cô, quan tâm tới đứa bé của cô.

Giờ khắc này, cô đột nhiên hiểu rõ, Diêu Phương thực ra cũng chỉ là người trong nóng ngoài lạnh. Sự quan tâm của bà cũng sẽ không lộ ra bên ngoài, bà ấy chỉ lạnh lẽo quan tâm người, nhưng lại chỉ khiến người nào không hiểu bà càng thêm hiểu lầm mà thôi.

Đã Nghĩ cả đêm, cô im lặng nở nụ cười.

“ Không phải cháu không biết, bây giờ cháu tốt hơn nhiều so với lúc trước.”

Dì Lý nhớ lại lúc mới tới nhà họ Du, Văn Hinh khi đó, ngày nào cũng bị người giúp việc chê cười, bị phụ nhân lạnh nhạt, bị Lạc tiểu thư khi dễ, bị thiếu gia chơi đùa thiếu chút nữa ngay cả mạng sống cũng không còn. Mà cô ấy vẫn cứ kiên nhẫn chịu đựng.

Hôm nay, một lần nữa cô trở về, tình huống đã lay chuyển, nhà họ Du trên dưới người nào cũng đều cần thận phục vụ cô, chỉ sợ cô mất hứng. Đặc biệt là thiếu gia, thái độ của thiếu gia đối với cô cũng thay đổi không nhỏ.

175. Chương 175: Rung Động. 3

Mỗi lần nghĩ tới những thứ này, cô lại cảm thấy cao hứng, cảm giác mình là một cô nương tốt, nên được người khác nâng niu trong vòng tay vậy.

“ Ăn ngon lắm ạ.” Văn hinh chột nhứ mày, lại cầm lên một múi bưởi đưa lên miệng. Một miếng lại một miếng bưởi bị cô nuốt vào trong bụng, chua chua ngọt ngọt, khiến cho cô không khỏi ăn nhiều hơn, một miếng lại một miếng.

“ Hiện tại thiếu gia có nói là muốn đuổi cháu đi sao?”

Dì Lý cũng không đáp lại cô, mà trực tiếp hỏi vấn đề mấu chốt.

Nghe vậy, Văn Hình không khỏi sững sờ, sau đó vừa vừa nói: “ Cứ cho là anh ta không đuổi cháu đi, đó cũng là chuyện sau khi cháu sinh con xong rồi nói.”

Thậm chí cô có thể tưởng tượng được tình cảnh của mình lúc ấy, Du Thần Ích cầm giấy nợ ở trước mặt mình xé tan tành, từ nay về sau mình với anh ta không một xu quan hệ.

Diêu Phương cầm bản hợp đồng, từ nay nó cũng trở thành phế thải, rồi lấy ra tấm chi phiếu buộc cô lập tức tránh xa nhà họ Du. Mặt của hai người đó một bộ lãnh huyết tuyệt tình, không có chút thương cảm nào.

“ Ta dám khẳng định, đến lúc đó nhất định thiếu gia sẽ không đuổi cháu nữa.” Dì Lý vô cùng chắc chắn cười nói.

Văn hình nhìn dáng vẻ khẳng định của dì Lý, không khỏi bật cười: “ Bác cứ như thế mà đã khẳng định anh ta sẽ không đuổi cháu sao? Nói không chừng tới lúc đó anh ta lại một cước đá cháu, không phải bác chưa từng thấy chuyện này đúng không?”

“ Nhưng mà bây giờ cháu cũng đã mang thai con của thiếu gia, cậu ấy làm sao có thể đuổi cháu đi?” Khuôn mặt dì Lý đầy kinh ngạc , có chút không tin lời văn Hình. Mặc dù thiếu gia không cưới Văn Hình, nhưng mà dù sao bây giờ văn Hình cũng đã mang thai con của thiếu gia, nói thế nào cô ấy cũng là mẹ đứa nhỏ, làm sao có thể đuổi cô đi được.

Nghe vậy, tầm mắt Văn hình lại rơi vào trên bụng mình, nơi đó, một sinh mệnh nhỏ đang lớn dần, đó là đứa bé của anh ta cũng là của cô. Nghĩ tới đây, cô không khỏi nở nụ cười ấm áp, sâu trong đáy lòng dâng lên một cảm xúc khác thường, cô biết, đó là tình thương của người mẹ, không ai có thể chia cắt được.

Đó là đứa bé của cô !

Đột nhiên, cô lại nghĩ tới, cô nhớ cha mẹ ruột của mình. Diêu Phương nói với cô, ngày trước cô ở cô nhi viện, sau đó được Văn Chương đem về nuôi, cho nên, cho tới tận bây giờ cha mẹ ruột mình là ai cô cũng không biết, cũng không biết vì sao họ lại vứt bỏ mình.

Chẳng lẽ, bọn họ có nỗi khổ tâm sao?

Nhưng mà, cho dù họ có nỗi khổ tâm gì, nếu đã sinh ra cô thì phải phụ trách nha, bằng không cũng không nên để cô tới trên đời này.

Sau đó, cô lại nghĩ tới đứa bé trong bụng mình, đợi đứa nhỏ được sinh ra , cô nhất định phải rời xa anh ta. tâm đột nhiên khó chịu, quá nhiều cảm xúc dâng lên trong cô lúc này. Kể từ khi biết mình mang thai, cô chưa bao giờ nghĩ tới tương lai của cô cùng đứa bé, mãi cho tới khi quay lại nhà họ Du, cô cũng chỉ coi đứa bé là con của Du Thần Ích, căn bản cũng không có quá nhiều tình cảm.

176. Chương 176: Rung Động. 4

Cho tới bây giờ, cô mới ý thức được, mình cũng là mẹ của đứa bé , vậy mà cô lại phải chịu cảnh mẹ con chia lìa sao?

Hiện giờ cô cũng không dám khẳng định, tới thời điểm đó, cô có thể buông tay rời con mình không.

Thấy vẻ mất mát trên gương mặt của cô, dì Lý dường như nhìn thấu tâm tư của cô, vì vậy mới cười an ủi: “ Cháu hãy yên tâm đi, tới lúc đó nhất định thiếu gia sẽ không đuổi cháu đi, đứa bé còn nhỏ như vậy, không thể rời mẹ được.”

Lúc này, quản gia Trần gọi dì Lý, dì Lý an ủi Văn Hình thêm vài câu rồi vội vàng vàng rời đi. Sau khi dì Lý rời đi, Văn Hình nằm im một chỗ nhìn tầng mây ngàn xa trên bầu trời trong xanh, một chuỗi bi thương nhàn nhạt dâng lên trong lòng cô.

Từ giờ tới lúc sinh, còn có 8 tháng nữa là cô phải rời đi rồi.

Từ đằng xa, Du Thần Ích nhìn một màn ấm áp này trong vườn hoa, bóng người nhỏ nhắn nằm dài trên tấm ghế dài, dường như đã ngủ thiếp đi, không hề nhúc nhích. Anh không khỏi chậm lại bước chân, từ từ đi tới.

Trên ghế dài, người kia đã sớm ngủ thiếp đi, gương mặt trắng hồng nhu thuận, chân mày hơi nhíu, đôi hàng mi dài nhẹ nhàng động, tựa hồ hai hàng liễu thướt tha.

(chỗ này chả biết tả thế nào, chém vụng, mời các bạn góp ý)

Bất tri bất giác, trong lòng anh chợt nghĩ ngợi điều gì, anh khom lưng, nhẹ nhàng xoa hai hàng mi đang nhắm chặt, nhẹ nhàng vuốt ve. Đôi bàn tay êm ái chạm tới mình, cặp mi kia cuối cùng cũng từ từ giãn da, khóe miệng cô không tự chủ được cũng khẽ cong lên, lộ ra nụ cười yếu ớt.

Du Thần Ích thấy vậy , không khỏi giật mình, ngơ ngác nhìn nụ cười thấp thoáng nơi khóe miệng của cô, nhất thời mất hồn.

Tỉnh lại từ trong giấc mộng, Văn Hinh đột nhiên cảm giác ai đó nhìn trộm mình, lập tức mở mắt ra, gương mặt đẹp trai phóng đại trước mắt cô, khiến cô sợ hết hồn.

Đợi cô thấy rõ là ai , cô mới từ từ thở dài một hơi, “ Anh làm gì vậy?”

Nghe cô hỏi, Du Thần Ích lập tức thu hồi thần sắc, có chút không tự nhiên, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại vẻ lạnh lùng thường ngày. Anh ngồi dậy, nhàn nhạt nói: “ Không có gì.”

Nói xong liền xoay người rời đi.

Văn hinh cũng không có gọi anh, nhìn bóng dáng mạnh mẽ rần rở của anh càng lúc càng xa, đáy mắt cô hiện lên một chút nghĩ ngợi.

Vừa rồi không phải cô nhìn lầm, mà thời khắc mở mắt ra, cô giống như nhìn thấy từ trong mắt anh một chút mê mang , thất thần.

Anh nhìn cô, đang mê man cái gì, hay đang tính toán điều gì?

177. Chương 177: Rung Động 5

Anh nhìn cô, đang mê man cái gì, hay đang tính toán điều gì?

Lần này Du Thần Ích trở về nhà lấy tài liệu, nhưng không nghĩ tới lại bắt gặp một màn vừa rồi, giống như mặt hồ yên tĩnh gặp một hòn đá nhỏ nổi sóng lăn tăn, lòng anh dậy lên một chút rung động.

(chém nhá)

Diêu Phương đứng bên cửa sổ lầu hai chứng kiến một màn này, ánh mắt lạnh nhạt không gợn sóng lộ ra một vẻ kinh ngạc, sau lại lộ ra vẻ mặt rạng rỡ, vui vẻ thoải mái.

Nếu như cô gái kia có thể mở ra trái tim đã kết băng của Du Thần Ích, khiến Du Thần Ích có thể thoát khỏi ám ảnh từ sự kiện xưa, đây hẳn là chuyện tốt.

Xem ra ngay từ đầu bà đã tìm được đúng người rồi

Bị Du Thần Ích quấy rối, Văn Hinh không ngủ được nữa, ngẩng đầu nhìn ánh nắng rọi sáng từ trên cao, cô chống người đứng dậy, bước đi. Chuẩn bị đi vào cửa chính, lại thấy Du Thần Ích trên tay cầm một xấp tài liệu đi từ bên trong ra, nhìn thấy Văn Hinh, anh không khỏi sững sờ, nhưng thoáng cái lại vô tình lướt qua cô.

Văn hinh nhíu mày, cảm thấy buồn cười, vẻ mặt này của anh ta là làm sao. Cô không phải đắc tội với anh ta đi, tại sao vừa nhìn thấy cô mà anh ta lại bày ra bộ dạng như là cô thiếu tiền anh ta thế này.

Đang lúc cô quay đầu nhìn bóng lưng Du Thần Ích biến mất phía sau cánh cửa, di Lý từ phòng bếp đi ra, trong tay còn bưng một bát canh, nhìn thấy Văn Hinh, bà vui vẻ nói: “ văn Hinh, đây là canh hạt sen hầm nấm tuyết ta vừa hầm xong, đang định mang ra cho cháu, vừa hay cháu tới đây, mau qua ăn một chút đi, ngàn vạn lần đừng làm đứa bé đói bụng.”

Nghe vậy, quả thực Văn Hinh cũng muốn cự tuyệt, từ sáng tới giờ, trừ lúc này có ngủ thiếp đi một lát, miệng của cô cũng không ngừng tí nào, không phải ăn trái cây thì cũng là ăn điểm tâm, hay thực phẩm dinh dưỡng gì đó, ăn tới mức cô đều muốn ói ra rồi, làm sao còn có thể ăn được thêm nữa.

“ Dì Lý, bây giờ cháu không đói bụng, vẫn là để ăn sau thôi.” Cô cười nói với dì Lý.

Nhưng mà dì Lý cũng không đồng ý, bà đem bát canh bỏ lên trên bàn ăn, sau đó kéo Văn Hình ngồi xuống, “ Coi như cháu không muốn ăn thì cũng phải ăn vì đứa bé nha, hiện giờ đứa bé đang trong thời kì cần bổ sung dinh dưỡng, nhất định phải ăn bát canh hạt sen hầm nấm tuyết này .”

Văn hình đành chịu, cô ngồi xuống trước bàn ăn, cầm bát canh lên ngoan ngoãn ăn, nhưng cũng không cảm thấy vị ngon của nó. Cô có thể khẳng định, nếu như mấy tháng sau này vẫn còn phải ăn như vậy, sớm muộn gì cũng biến thành hai Văn Hình mất (chắc là ý tác giả là béo lên gấp đôi bây giờ)

Quả nhiên sau đó, vài ngày sau, dì Lý lại thay đổi các món điểm tâm cùng bữa ăn dinh dưỡng khác nhau cho cô. Thật may là tay nghề của dì Lý cũng không tệ, cũng không khiến cô thấy nhàm chán, nhưng cô lại cảm thấy rõ, mình có chút béo hơn so trước kia. Đoán chừng nếu còn tiếp tục như vậy, cô sẽ trở thành heo mẹ mất.

178. Chương 178: Rung Động. 6

Mấy ngày này, kể từ khi Lạc Tình tới công ty Du Thần Ích làm việc, ngược lại Văn Hình lại cảm thấy thoải mái không ít. Mỗi sớm, lúc cô thức dậy thì Lạc Tình đã tới công ty rồi, buổi tối khi cô ta trở về, cô cũng đã đi ngủ, nên cũng không có chạm mặt nhau, việc này khiến Văn Hình thêm khẳng định quyết định ban đầu của mình là tuyệt đối đúng đắn.

Nếu như hôm đó không phải cô khuyên Du Thần Ích, đoán chừng tên kia chết đi sống lại cũng không muốn cho Lạc Tình tới công ty làm.

Nhưng mà bình thường không chạm mặt nhau, nhưng tới chủ nhật, là ngày nghỉ nên cho dù có muốn cũng không tránh được. Cho nên, chủ nhật này, cô cố ý ngủ thẳng cho tới trưa mới tỉnh dậy, cô đi ra khỏi phòng mình, đã nghe thấy tiếng cười không chút kiêng kị nào của Lạc Tình, xem ra cô ta vô cùng vui vẻ.

Thế nhưng tiếng cười ấy bỗng nhiên ngừng lại khi Lạc Tình nhìn thấy Văn Hình đi từ trên lầu xuống, trong mắt thoáng qua một tia chán ghét cùng tức giận, sau đó cô ta nghiêng đầu đi chỗ khác, không thèm nhìn Văn Hình, “ Anh họ, ăn cơm trưa xong em muốn đi dạo phố, anh đi cùng em được không ạ?” cô ta kéo cánh tay Du Thần Ích về làm nũng hỏi.

“ trưa nay anh còn có chút chuyện, tự em đi đi.” Du Thần Ích vẫn đang đọc tạp chí tài chính lên tiếng, cũng không hề ngẩng đầu lên nhìn Lạc Tình mà trực tiếp cự tuyệt.

Lạc Tình dĩ nhiên không chịu, tiếp tục năn nỉ, “ Thật sao anh họ, rất lâu rồi em không có ra ngoài dạo phố rồi, anh cũng thấy một tuần vừa rồi em rất chăm chỉ làm việc với anh, anh đi cùng em một lúc thôi, được không anh?”

“ Anh nói rồi không rảnh.” Lần này, giọng của Du Thần Ích so với lúc trước càng lạnh hơn, anh ta đã không kiên nhẫn nữa rồi.

Nghe vậy, Lạc Tình lập tức nhếch miệng , có chút bất mãn cùng buồn bã nhìn gương mặt lạnh lùng của Du Thần Ích

Văn hình thấy thế, khóe môi khẽ cong lên, sau đó đi thẳng tới phòng bếp, nhìn xem có cái gì để lấp đầy cái dạ dày trống của cô không, sau đó mới đi ra, vừa vặn đụng phải Lam Dật Thần.

“ Sớm, chị dâu, chị tỉnh rồi à?” Lam Dật Thần thấy Văn Hình, lập tức nở nụ cười tươi rồi chào hỏi cô.

Văn hình chỉ nhàn nhạt liếc hần một cái, sau đó trực tiếp lướt qua hần đi vào phòng bếp, ” Dì Lý, có gì ăn không ạ, cháu đói quá .” Từ tối qua tới giờ, đã hơn mười tiếng trôi qua, cô chưa hề ăn cái gì, nếu như không phải cái bụng kháng nghị, không chừng cô cũng chưa rời khỏi giường.

Kể từ khi mang thai, cô liền rất dễ mệt mỏi, động chút là mệt mỏi, buồn ngủ. Hơn nữa ăn cũng nhiều hơn trước nhiều, bây giờ một ngày cô ăn một lượng thức ăn bằng cả hai ngày trước kia, có lúc còn ăn nhiều hơn. Cô cũng không biết, phụ nữ mang thai lại ăn nhiều như vậy, rất nhanh đói bụng, thân thể cô như cái máy vậy, không ngừng giúp cô tiêu hóa thức ăn.

Dì Lý đang ở trong phòng bếp chuẩn bị cơm trưa, nghe thấy Văn Hinh kêu đói bụng, lập tức ngừng công việc đang dang dở, “ mau tới đây, mau tới đây, có canh thịt hầm vẫn còn nóng.” Nói xong, bà đi tới tủ bếp, mở nắp vung nồi thịt hầm, một mùi hương thơm ngào ngạt tỏa ra, khiến người ta không khỏi rớt nước miếng.

179. Chương 179: Rung Động 7

Lúc này, Lam Dật Thần cũng xúm lại, bất mãn nói: “ Dì Lý, vừa rồi cháu hỏi có đồ gì ăn được không, bác nói không có, sao giờ cô ấy tới thì lại có?” Hắn chỉ vào Văn Hinh, oán trách.

Dì Lý cũng không thèm nhìn hắn, nói: “ Hiện giờ Văn Hinh đang mang thai, canh này chính là ta đặc biệt hầm cho Văn Hinh, cậu muốn ăn cũng có thể, nhưng mà chờ cậu mang bạn gái tới đây, rồi ta cũng sẽ hầm cho bạn gái cậu một nồi canh như vậy, thế nào?” Bà nói những lời này, hoàn toàn không quản Lam Dật Thần cũng là bạn tốt của Du Thần Ích, bất kể hắn là công tử của Lam thị , chỉ coi hắn như là một người bạn mà đối xử.

Lam Dật Thần vừa nghe thấy thế, liền bày ra vẻ mặt uất ức, cà nhắc đi tới bên người dì Lý, đáng thương nói: “ Dì Lý, không phải bạn gái cháu vẫn còn đang ở trong nhà dì sao? Dì tính lúc nào cho cháu gặp cô ấy đây?”

(k có bạn gái nào đâu nhé, th này chém dì Lý đấy.)

Lúc này,dì Lý đang cầm cái muống định múc canh cho Văn Hinh, nghe Lam dật Thần nói vậy, lập tức cầm cái muống muốn gõ vào đầu của hắn, “ Cậu còn ở đây ba hoa, nếu để ta phát hiện cậu định giở trò với Na Anh nhà ta, ta tuyệt đối không tha cho cậu.”

(ở đây convert là Noel thôi mình đặt tên thế này cho hay nhé, dù sao cũng gặp 1 lần thôi.)

Lam Dật Thần lập tức nhảy dựng lên, cười hì hì nói: “ lần trước cháu còn gặp Na Anh ở trên đường, còn tính đến xin cô ấy bữa cơm đây.”

“Tiểu tử nhà ngươi muốn chết phải không?” Dì Lý cầm cái muống lại muốn nhào tới, Lam Dật Thần lại cười to hơn chạy khỏi phòng bếp, bỏ lại một chuỗi tiếng cười sáng khoái.

Thấy thế, Văn Hinh cũng cười , trong lòng đột nhiên không hề chán ghét lam Dật Thần nữa nhưng không ngờ hắn lại có bộ mặt nghịch ngợm như thế , như là trẻ con vậy.

Sau khi Lam Dật Thần rời đi, dì Lý lập tức bưng thêm một bát cháo gà đưa cho Văn Hinh, chỉ sợ cô đói bụng.

Tới bữa cơm trưa, bởi vì có thêm Lam Dật Thần, nên không khí cực kì náo nhiệt.

“ Chị dâu, chị bây giờ có bảo bảo, phải ăn nhiều một chút.” Lam Dật Thần từ khách biến thành chủ, không ngừng gấp thức ăn cho Văn Hinh, sau đó cũng há miệng nhai đồ ăn, tùy ý giống như đây chính là nhà hắn vậy, không có chút kiêng kị gì cả. Thấy Du Thần Ích ngồi đối diện hắn cau mày, nhưng cũng không hề rằng nói nửa lời.

Mọi người đang dùng cơm, lại nghe Du Thần Ích đột nhiên trầm giọng nói với Diêu phương: “ Mẹ, tuần sau con phải đi Đức tham gia hội nghị, có thể đi tầm nửa tháng, trong thời gian này chuyện công ty đành nhờ mẹ, có chuyện gì mẹ gọi điện ngay cho con.”

“ Con yên tâm, công ty còn có mẹ.” Diêu Phương không thay đổi sắc mặt, cũng không hỏi xem DU Thần Ích muốn tham gia hội nghị gì.

Lúc này, Lạc Tình ở một bên đột nhiên nói: “ Anh họ, em muốn đi cùng với anh.” Cô sẽ không tha bất kì cơ hội nào , miễn là có thể cùng DU Thần Ích đi chung một chỗ, huống chi lần này còn ra nước ngoài nha, vậy thì cơ hội cho cô càng tăng thêm rồi, cô thế nào lại có thể bỏ qua cơ hội ngàn năm có một như thế.

180. Chương 180: Rung Động 8

Nhưng mà sắc mặt Du Thần Ích trầm xuống, lạnh lùng nói: “ em ở công ty cùng mẹ xử lí công việc.”

“Trong công ty không phải còn có hấn sao?” Lạc Tình nhìn về phía Lam Dật Thần, vẻ mặt không vui nói.

“ Cậu ấy sẽ đi cùng anh.”

Lần này, Lạc Tình càng không cam lòng, lập tức kêu lên: “ tại sao anh ta có thể đi chung với anh, còn em thì không?” Nói xong, cô còn hậm hực trợn mắt nhìn Lam Dật Thần. Lam Dật Thần lại bày ra bộ mặt đắc ý, khiến cho cô càng thêm tức giận nghiêng răng nghiêng lợi.

“ Lần này cậu ấy lấy thân phận là thiếu gia Lam thị đi dự hội nghị.” Du Thần Ích đơn giản đáp.

“Hừ!” Lạc Tình không cam lòng hừ lạnh một tiếng, không nói gì nữa, mãnh liệt bới chén cơm trong tay mình, giống như là chén cơm có thù với cô ngàn năm vậy.

Văn hình nghe thấy Du Thần Ích nói muốn đi Đức tham dự hội nghị, không khỏi nhúu mày. Chẳng biết tại sao, trong lòng cô đột nhiên sinh ra một trận lo lắng, giống như sắp sửa xảy ra chuyện gì vậy.

Buổi tối, Văn Hình đang chuẩn bị đi ngủ, đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa. Cô ra mở cửa, bên ngoài là Du Thần Ích, “ Anh... có việc gì thế?” Trễ như vậy anh ta còn đi tìm cô, còn mang bộ mặt nặng nề, hình như là có chuyện gì muốn nói với cô.

Du Thần Ích nhìn cô, sau đó nhấc chân bước vào phòng, thuận tay đóng cửa phòng lại, nhưng lại không nói cái gì. Văn Hình thấy thế, có chút nghi ngờ, lại kinh ngạc nhìn nhất cử nhất động của anh.

Đầu tiên Du Thần Ích quan sát một vòng cả căn phòng, sau đó xoay người nhìn Văn Hình, nhìn cô thật sâu, Văn Hình cảm thấy không được tự nhiên lại thấy anh nói:” Ngày mai tôi phải ra nước ngoài, cô... trong khoảng thời gian này... cô phải chăm sóc tốt bản thân mình, chú ý an toàn” Rõ ràng là đang quan tâm cô, nhưng thấy anh nói không được tự nhiên, gương mặt tuần dật tràn đầy rối rắm.

Anh nói không được tự nhiên, Văn Hình nghe cũng không thấy tự nhiên, đêm hôm anh ta tới tìm cô, chỉ để nói với cô những lời này sao? Hơn nữa những lời này, nếu như không phải chính tai cô nghe được, có đánh chết cô cũng không tin anh ta lại nói ra những lời quan tâm tới cô như vậy.

Không có biện pháp tin tưởng, trước kia anh ta đã để lại ấn tượng xấu với cô, khiến cô khó có thể chấp nhận thay đổi của anh ta, cô không có cách nào tiếp nhận.

Đợi chút, thay đổi?

Cô kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn Du Thần Ích, trong mắt thoáng qua một tia nghi ngờ. Lúc này, trong đầu cô đột nhiên nhớ lại những lời mà dì Lý nói với cô, thái độ của Du Thần Ích với cô đã thay đổi nhiều, lúc ấy cô cho rằng dì Lý vì muốn an ủi cô nên mới cố ý nói như vậy, cô cũng không để bụng.

Khi đó cô nghĩ, nhà họ Du bất luận kẻ nào cũng không liên quan tới cô, cô sẽ không để ý người nào, cũng không yêu người nào , cũng không cần phải hận kẻ nào, chỉ cần không liên lụy tới người nào là được.

Nhưng mà hôm nay xem ra...

Anh ta đã từng hận cô như vậy, cũng sẽ quan tâm tới cô sao?

181. Chương 181: Rung Động. 9

Không đúng, anh ta hận cô như vậy, làm sao có thể quan tâm cô? Anh ta quan tâm, chính là đứa bé trong bụng cô mà thôi, không phải cô.

Nghĩ như vậy, cô lập tức cười lạnh, nhướn mày thản nhiên nói với Du Thần Ích: “ Anh yên tâm tôi sẽ bảo vệ tốt áu mủ nhà họ Du, sẽ không để nó bị bất cứ người nào hại cả.”

Nghe vậy, Du Thần Ích khẽ sửng sốt, sau đó rất nhanh phản ứng kịp, sắc mặt nhất thời thay đổi. Anh ta nhìn khuôn mặt đầy châm chọc của Văn Hình, mấp máy môi, như muốn nói gì đó, cuối cùng lại cũng không

biết nói gì, chỉ lạnh lùng nói: “ Cô hiểu là tốt rồi, khuya rồi, ngủ sớm đi.” Nói xong, anh ta dứt khoát xoay người rời đi.

Văn Hinh vừa rời kinh ngạc, nhìn Du Thần Ích mở cửa đi ra ngoài, cô sửng sốt hồi lâu, rồi đột nhiên nở nụ cười.

Đầu tiên là bày vẻ quan tâm bảo cô chú ý an toàn, sau đó lại mặt lạnh đá cửa đi ra ngoài, người này tốc độ thay đổi cũng thật là nhanh đi.

Hoặc là. . . . cô nói sai cái gì?

Vừa rồi cô có nói sai cái gì không?

Cô nghĩ mãi không ra, cuối cùng cũng không nghĩ nhiều nữa, đóng chặt cửa lại rồi trực tiếp lên giường đi ngủ.

Du Thần Ích trở lại thư phòng, có chút buồn bực, thậm chí nổi cáu, nhưng lại không rõ mình nổi cáu vì cái gì, chỉ cảm thấy mọi thứ cho tới bây giờ đều mịt mù (bất ngờ, không thể lường trc được)

Cuối cùng, tầm mắt của anh rơi vào một góc trên bàn làm việc, nơi đó đang bày một khung ảnh, bên trong là một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp, má lúm đồng tiền như hoa đường như đang cười với Du Thần Ích.

(mie ta muốn giết người)

Du Thần Ích vốn đang tức giận nhưng khi ánh mắt chạm vào tấm ảnh đó thì thoáng chốc liền dịu lại. Anh cầm khung ảnh lên, nhìn chằm chằm bức ảnh người phụ nữ, vẻ mặt dần thống khổ. Thống khổ này, rất sâu, trong anh còn đậm sâu tự trách và hối hận, anh thậm chí muốn giết mình.

Nhìn nụ cười rực rỡ của người phụ nữ, trong đầu anh từ từ hiện ra hình ảnh khiến cho anh cả đời cũng không thể quên, toàn thân cô đều là máu nằm trong ngực mình, dưới ánh mắt sợ hãi của mình, cô mỉm cười. Câu nói cuối cùng của cô trên cõi đời này chính là: Thần Ích, anh nhất định phải vui vẻ, nhất định phải hạnh phúc, như vậy em mới vui vẻ, hạnh phúc.”

Thật ra thì những lời này vốn phải là anh nói với cô, nhưng mà, cô dùng tính mạng của mình nói với anh. Nếu thời gian có thể quay trở lại, anh tình nguyện chết thay cô, như vậy anh cũng không phải ngày ngày sống trong thống khổ cùng tự trách bản thân mình.

Tình nhi, tại sao em lại ngốc đến vậy?

Tình nhi, thật xin lỗi!

Một giọt nước mắt lặng lẽ chảy xuống khuôn mặt anh, anh nhìn tấm hình kia, không lên tiếng.

Du Thần Ích và Lam Dật thần đã tới sân bay rồi. Cô xuống lầu, vừa vặn đụng Lạc Tình đi từ bên ngoài về, thấy cô, Lạc Tình hừ lạnh một tiếng, lại cầm túi xách trên ghế sa lon, rời đi.

182. Chương 182: Người Phụ Nữ Trong Ảnh! 1

Sau đó, Diêu Phương cũng đi từ bên ngoài vào, thấy Văn Hinh, bà lạnh nhạt nói: “ Hôm nay tôi tới công ty, nếu có chuyện gì thì trực tiếp gọi điện thoại cho tôi.”

Văn Hinh dạ một tiếng, sau đó đợi Diêu Phương và Lạc Tình đi rồi, cô nhìn căn phòng trống rỗng, phòng to như vậy, chỉ có một mình cô, vắng vẻ khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Sau khi ăn sáng xong, đột nhiên Văn Hinh cảm thấy nhàn rỗi, không biết làm gì cho hết thời gian nhàn chán này. Kể từ khi quay lại nhà họ Du, cô dường như trở thành con sâu gạo, cả ngày ngoài ăn với ngủ, cũng không có việc gì khác để làm.

Cuộc sống nhàn chán như thế, lúc đầu cô cũng cảm thấy thanh thoi, nhưng mà bây giờ, đối với người từ nhỏ đã phải lo toan cuộc sống cho chính mình như cô thì rảnh rỗi quá cũng không phải là tốt. Bây giờ rảnh rỗi, cô cảm thấy có cái gì không đúng, cảm giác thiếu thiếu gì đó.

Cô đi vào nhà bếp, muốn giúp dì Lý rửa chén bát, lại bị dì Lý xua như đuổi ruồi vậy. Cô đi tìm quần gia Trần hỏi xem có việc gì để cô làm không, quần gia Trần lại lạnh nhạt không nói câu nào đã xoa người rồi đi.

(nay mai bà thành thiếu phụ nhân bà thì bà đuổi.)

Cuối cùng, cô đành ngồi sofa trong phòng khác , giống như Lạc Tình, cô ngồi ôm gối bông cầm điều khiển bật tivi lên xem, không ngừng đổi kênh, nhưng mà trên mặt lại lộ ra vẻ chán ghét.

Đổi qua tất cả các kênh một lượt, vẫn không thể tìm được một kênh mình thích, cô vứt bỏ điều khiển tivi, lại rút một cuốn tạp chí trên khay trà xem qua.

Lúc này, dì Lý đã làm xong việc trong nhà bếp, chuẩn bị đi quét dọn lầu hai, Văn Hình bỏ cuốn tạp chí xuống đi theo dì.

Trong lúc hai người đi qua thư phòng của Du Thần Ích, dì Lý nói với Văn Hình: “ Nha đầu, bình thường thiếu gia không cho người nào tùy tiện vào thư phòng của cậu ấy, ngàn vạn lần cháu đừng có động tới bất kì đồ vật gì ở nơi này, nếu như thiếu gia biết, nhất định sẽ tức giận.”

Nghe vậy, Văn Hình chợt nhíu mày, “Sao vậy ạ, chẳng lẽ trong thư phòng của anh ta có cái gì không muốn cho người ngoài biết sao? “ Nếu như không muốn cho người nào biết bí mật riêng tư của anh ta, nhất định cũng sẽ không cho người làm vào phòng đi, nếu không sao lại ra vẻ thần bí như vậy.

Chỉ là, chẳng lẽ Du Thần Ích cũng có bí mật gì không muốn cho người khác biết sao?

Cô bỗng nhiên thấy tò mò

Dì Lý bắt đầu quét dọn, Văn Hình đi quanh thư phòng , cho tới tận bây giờ , cô tới nhà họ Du đã lâu, cô cũng chưa bao giờ vào thư phòng của Du Thần Ích. Mặc dù một đêm nọ, cô cũng chỉ đứng bên ngoài, không đi vào trong.

Khi cô bước tới bàn làm việc của Du Thần Ích, toàn bộ chú ý của cô đều tập trung trên bức ảnh được đặt trên bàn, cô cầm tấm ảnh lên, tỉ mỉ quan sát người phụ nữ trong ảnh.

Người phụ nữ trong ảnh cười ngọt ngào, mái tóc dài đen nhánh xõa thẳng, diện mạo đoang trang tao nhã, có thể coi là mỹ nữ. Cô nhìn bức ảnh kia, trong lòng tràn đầy nghi vấn.

Người phụ nữ trong bức ảnh này là ai, có quan hệ gì với Du Thần Ích?

183. Chương 183: Người Phụ Nữ Trong Bức Ảnh Là Ai (2)

người phụ nữ trong bức ảnh này là ai, có quan hệ gì với Du Thần Ích? Vả lại nhìn tấm ảnh được Du Thần Ích đặt tại vị trí chính giữa bàn làm việc, chỉ cần nhắc mắt là có thể thấy được, cô kết luận, người phụ nữ này có mối quan hệ không tầm thường với Du Thần Ích

“ Dì Lý, người phụ nữ này là ai vậy?” Cô không nhận được, quay sang hỏi dì Lý đang lau chùi giá sách.

Dì Lý quay đầu lại, thấy cô đang cầm khung ảnh, lập tức chạy tới đoạt lấy khung hình rồi đặt lại trên bàn làm việc như lúc đầu, lúc này bà mới thở phào nhẹ nhõm, nói: “ Vừa rồi bác đã nói , ngàn vạn lần đừng có động vào bất kì đồ vật nào trong này, thiếu gia rất tinh , người khác đụng vào đồ của cậu ấy, nhìn qua là cậu ấy có thể nhận ra được.”

(Đúng là cờ hó mà, tinh thể mà sao tinh cảm lại ngu thế)

Nghe vậy, Văn Hình trợn to mắt, nhưng mà cô lại không có hứng thú với thói quen quái dị này của Du Thần Ích, hiện giờ cô muốn biết người phụ nữ trong bức ảnh kia là ai, “ Dì Lý, người phụ nữ này là ai?” Cô chỉ vào bức ảnh rồi hỏi dì Lý.

Lý mụ nhìn bức ảnh, trên mặt đột nhiên lộ ra vẻ thương tiếc pha chút đồng tình, bà thở dài một hơi, mới nói: “ Cô ấy tên Phương Tình, là vợ của thiếu gia.”

(Văn Hình lại phải làm vợ 2, k chịu đâu)

“Cái gì?” Văn Hình nghe xong vô cùng khiếp sợ, người phụ nữ này lại là... vợ của Du Thần Ích.

Du Thần Ích đã kết hôn rồi sao?

Tại sao cô lại không hay biết gì, hơn nữa cô cũng vào ở nhà họ Du một thời gian rồi, tại sao cô chưa từng thấy người phụ nữ này ?

Chẳng lẽ cô ấy và Du Thần Ích kết hôn rồi lại ly hôn rồi, Du Thần Ích thương tâm vô hạn nên mới không muốn tái hôn, cho nên Diêu Phương mới muốn tìm cô làm người thay thế?

Nghĩ thấy như vậy cũng hoàn toàn có khả năng, nhưng mà nếu đã ly hôn, thì sao anh ta còn bày bức ảnh này ở chỗ này? Chẳng lẽ Du Thần Ích vẫn còn chưa dứt tình đối với cô ấy?

Thật không ngờ, anh ta thế nhưng cũng là một người si tình nha.

Cô chắc lười khen ngợi , cũng không biết vì sao, trong lòng lại dâng lên một chút chua chát nho nhỏ, một cảm giác mất mát lặng lẽ len lỏi trong tim cô. Cô vẫn cho rằng, loại người như anh ta , cao ngạo lãnh khốc, vô tình, sẽ không dễ dàng yêu bất cứ một người con gái nào, không ngờ rằng, anh ta cũng sẽ yêu, hơn nữa còn yêu sâu đậm.

(đến đây thực sự muốn giết chết nam 9)

Dì Lý nhìn bức ảnh một lần, xoay người đi tới bên giá sách tiếp tục lau chùi, nhưng lại mở miệng nói: “Thiếu phu nhân và thiếu gia đã kết hôn cách đây ba năm, nhưng mà chưa được nửa năm, thiếu phu nhân vì cứu thiếu gia nên đã mất rồi. Sau khi thiếu phu nhân mất một năm, thiếu gia vẫn chưa thoát khỏi thống khổ, mãi tới năm ngoái mới có chuyển biến tốt một chút.”

Nghe vậy, Văn hình hoàn toàn ngây dại, tầm mắt cô rơi trên người dì Lý cho tới bức ảnh kia, trong mắt ngập tràn sự bất ngờ.

Người phụ nữ này vì cứu Du Thần Ích... mà chết!

Cô ấy nhất định là yêu lắm Du Thần Ích, thì ra là khi yêu một người có thể bất chấp tất cả, yêu sâu đậm tới tận xương tận tủy mới có thể vì đối phương mà không màng tới tính mạng của mình.

Cô hoàn toàn có thể tưởng tượng được, khi người mình yêu sâu đậm vì mình mà chết , Du Thần Ích đến tận cùng sẽ đau khổ như thế nào. Hơn nữa, loại đau khổ mất đi một sinh mạng này sẽ theo anh ta đến cuối đời, vĩnh viễn không cách nào quên được, anh ra sẽ vĩnh viễn nhớ rằng trong sinh mệnh của mình, từng có một người nguyện ý vì mình mà mất đi sinh mạng của cô ấy.

184. Chương 184: Người Phụ Nữ Trong Ảnh Là Ai? 3

Có lẽ, người phụ nữ này rất thông minh, bởi vì cô ấy mãi mãi tồn tại trong sinh mệnh của Du Thần Ích, mãi mãi không bao giờ phai nhạt. Nhưng cô ấy cũng thật bất hạnh, vĩnh viễn xa cách người mà mình yêu nhất, không thể cùng nắm tay tới cuối cuộc đời .

Cô nghĩ, nhất định cho tới tận bây giờ Du Thần Ích vẫn yêu cô ấy sâu đậm, nếu không cũng sẽ không đặt hình của cô ấy trên bàn làm việc của mình.

Nghĩ như vậy, trong lòng cô lại càng thêm khó chịu, cô cũng không rõ tâm trạng lúc này của mình là như thế nào, có hăm mộ đối phương, cũng có đồng tình cùng đau lòng với Du Thần Ích. Nhưng mà hơn hết, một trận mất mát ủa về. Bởi vì Du Thần Ích từng yêu sâu đậm một người con gái, hơn nữa vẫn nhớ mãi không quên tới tận bây giờ, mà cô, chỉ là một người khách qua đường lướt qua trong sinh mệnh của anh, một trận gió thoảng qua không lưu lại một chút dấu vết.

Cô vẫn đứng ở nơi đây ngăn người nhìn chằm chằm vào tấm ảnh, dì Lý vẫn không ngừng lau chùi, nói:” Trước kia thiếu gia không phải bộ dạng này, khi đó thiếu gia tính tình ôn hòa, đối xử với ai cũng tốt, sau khi lấy thiếu phu nhân, ngày nào trong nhà cũng tràn ngập vui vẻ. Nhưng mà sau khi thiếu phu nhân vì cứu thiếu gia mà chết, ta thường thấy thiếu gia nhìn ảnh thiếu phu nhân mà ngăn người, mấy lần cậu ấy còn khóc...”

Nghe lời dì Lý nói, lòng Văn Hình đau như cắt, khó trách anh ta không muốn ai tùy tiện vào thư phòng mình, bởi vì nơi này có thứ mà anh ta trân trọng nhất. Bức ảnh này, đoán chừng ngoại trừ chính anh ta, bất cứ ai cũng không thể đụng vào.

Cô rất muốn hỏi, lúc đó đến tận cùng là có chuyện gì xảy ra, Phương Tình vì sao lại chết vì cứu Du Thần Ích, nhưng lời nói chưa ra khỏi khóe miệng đã bị nuốt trở lại.

Cho tới bây giờ cô cũng không phải người thích tò mò chuyện của người khác, trước kia là vậy, bây giờ cũng vậy. Nếu như đây là chuyện riêng của Du Thần Ích, mà cô với Du Thần Ích lại không có bất kỳ quan hệ gì, cho nên căn bản cô không cần biết chuyện của anh ta. Nếu cô thật sự muốn biết, cũng phải chính miệng Du Thần Ích nói cho cô biết, chỉ sợ rằng vĩnh viễn không có chuyện như vậy xảy ra thôi.

Cuối cùng, bản thân rời khỏi thư phòng như thế nào, cô cũng không biết, sau đó suốt cả một ngày, cô đều trong tình trạng tinh thần hoảng hốt, rũ rượi phờ phạc, giống như không có hứng thú với bất cứ chuyện gì vậy.

Dì Lý nhìn cô, âm thầm cười trong lòng, như đã đoán được tâm tư nhỏ bé của cô.

Buổi tối Diêu Phương và Lạc Tình quay về, Lạc Tình kêu mệt mỏi, nằm trên ghế sa lon không chịu ngồi dậy, mà Diêu Phương vẫn mang bộ mặt lạnh nhạt, mặc dù bà ngồi nhàn nhã trên ghế uống nước, nhưng Văn Hình vẫn thấy một chút mệt mỏi trên gương mặt bà.

185. Chương 185: Tranh Tài .1

Buổi tối Diêu Phương và Lạc Tình xong việc trở về, Lạc Tình vẫn kêu mệt mỏi, liền nằm trên ghế sa lon không chịu dậy. Mà Diêu Phương vẫn mang bộ mặt lạnh nhạt, nhàn nhã ngồi trên ghế uống nước, nhưng Văn Hình vẫn thấy được một chút mệt mỏi trên gương mặt bà.

Cũng khó trách, sau khi Du Thần Ích và Lam Dật Thần đi công tác, mọi chuyện đều do Diêu Phương và Lạc Tình phụ trách. Lạc Tình cũng mới vào công ty làm việc, nên Diêu Phương chắc chắn sẽ không giao nhiều việc cho cô làm, sợ cô sai sót sẽ gây tổn thất cho công ty. Nếu Lạc Tình làm không xong, lại đến tay Diêu Phương xử lý, mọi việc trong công ty từ trên xuống dưới từ lớn đến nhỏ đều do một tay Diêu Phương đảm nhận, công ty bề bộn công việc như vậy, để ột người già như bà phụ trách, quả là một chết đi.

Trước kia Văn Hình từng đảm nhận chức trưởng phòng ở tập đoàn Văn thị Kinh Mậu nhà cô, tất nhiên cô hiểu rõ để quản lý tốt một công ty như vậy cần phải hao tâm tổn sức như thế nào.

Vì vậy, cô đi tới phòng bếp, rót một ly trà xanh mang tới cho Diêu Phương, “Bác uống chút trà đi ạ, có thể giúp an thần, thả lỏng một chút.” Cô cười nói với Diêu Phương, trên mặt Diêu Phương lóe lên một tia kinh ngạc nhìn cô.

“Này, của tôi đâu?” Lạc Tình một bên thấy thế, lập tức không vui.

Văn hình lại nhàn nhạt liếc cô ta một cái, dịu dàng nói: “Ngại quá, tôi chỉ rót một chén.”

“Cô...” Lạc Tình giậm chân tức giận, phẫn hận nhìn chằm chằm Văn Hình, không nói nên lời, khuôn mặt nhỏ nhắn bị chọc tức trở nên trắng bệch.

Văn hình căn bản không thèm để ý tới ánh mắt như muốn giết người của cô ta, chỉ nhàn nhạt nói với Diêu Phương: “Cháu đi xem cơm tối xong chưa, bác có phải trước nên đi thay y phục đi ạ?”

Diêu Phương gật đầu, đứng dậy đi tới lầu trên. Lạc Tình hung hăng trợn mắt nhìn Văn Hình, sau đó cũng đi theo Diêu Phương lên lầu, Văn Hình đưa mắt nhìn họ đi lên lầu, chỉ nhàn nhạt cười, sau đó xoay người đi vào bếp.

Lúc ăn cơm tối, Diêu Phương và Lạc Tình nói rất nhiều chuyện, toàn là về công việc, khiến cô phải chú ý. Lạc Tình gật đầu lia lịa, mặc dù ngoài miệng nói đồng ý, nhưng mà trên mặt lại lộ ra dáng vẻ không cam tâm tình nguyện.

Văn hình ngồi nghe cũng thấy có lý, nhưng mà nhìn bộ dáng của Lạc Tình, đoán chừng cũng không nghe được gì vào đầu.

Diêu phương thấy vậy, chỉ có thể âm thầm lắc đầu, trong lòng không khỏi lo lắng, cô cháu gái này của bà có thể đảm nhiệm công việc này sao? Nhưng mà, ông trời dường như rất thích đùa giỡn lòng người, điều gì mình càng lo lắng, thì lại càng nhanh tới.

Chủ nhật này không tới công ty, Diêu Phương và Lạc Tình đều ở nhà, Văn Hình bởi vì không muốn chạm mặt Lạc Tình suốt ngày chỉ mang bộ mặt khinh bỉ và cừu hận, nên sai người mang một chiếc ghế quý phi (ghế dài nằm được), một mình ngồi trong vườn hoa hóng mát.

Cô vừa mới nhắm mắt lại chưa được bao lâu, đã nghe được một hồi tranh cãi quyết liệt vang lên từ phía cửa chính. Lúc này Văn Hình cũng đang ngồi cách xa cửa chính, cho nên cũng không nhìn rõ được đang có chuyện gì xảy ra ở đó, nhưng mà nghe tiếng ồn ào cũng biết nhất định có người tới, mà không chỉ có một.

Cô nghe chán tới phát ốm, lật người tiếp tục ngủ, quyết định không để ý, dù sao cũng không liên quan tới cô.

186. Chương 186: Tranh Tài !2.

Lúc này, Diêu Phương đang ở trong phòng nghỉ ngơi, Lạc Tình ngồi trên ghế sofa trong phòng khách xem tivi, nghe thấy có tiếng ồn, bèn sai quản gia Trần đi xem có chuyện gì. Quản gia Trần vừa ra ngoài chưa được bao lâu, liền thấy bị mười mấy người đàn ông xô đẩy vào trong, cầm đầu là một tên ước chừng khoảng 40 tuổi. Người đàn ông mặc tây trang trắng thớm, đầu tóc được chải chuốt kĩ càng, trông rất có thần thái, nghênh ngang đi vào.

Lạc Tình nhìn thấy thế, lập tức ngồi dậy, trợn mắt nhìn bọn họ, quát to: “ Các người là ai? Tới nhà chúng tôi làm gì?”

Người đàn ông trung niên kia nhìn thấy lạc tình, chậm rãi đi tới trước mặt cô, cười, nói: “ Thư kí lạc, thế nào, mới có mấy ngày, đã quên tôi rồi à?”

Lạc Tình ngẩng mặt dò xét một lượt, sau đó mới nghi ngờ hỏi: “ Rốt cuộc anh là ai?” Cô có cảm giác người này rất quen mắt, nhưng lại không nhớ rõ rốt cuộc đã gặp ở đâu.

Lúc này, sắc mặt người đàn ông kia lập tức thay đổi, rút từ trong túi ra một văn kiện, lắc lắc trước mặt Lạc Tình, cắn răng nói: “ thư kí Lạc thật là người nhanh quên nha, cô xem hợp đồng này đi, xem có nhớ tôi là ai không?”

Lạc Tình nhìn hẩn, cầm bản hợp đồng lên xem, xem xong, rốt cuộc cũng biết người đến là ai, “ Thì ra là Giám đốc Vương, sao, hôm nay anh lại mang nhiều người tới nhà tôi thế này, có ý gì?”

Giám đốc Vương thấy bộ dáng cực kì kiêu ngạo của Lạc tình, nhất thời vô cùng tức giận, đoạt lấy hợp đồng trong tay lạc tình, không kiềm được giận mà nói: “ Tôi có ý gì? Tôi còn chưa hỏi thư kí Lạc có ý gì, hợp đồng này trước đây tôi đã kí với Du tổng, tại sao tới tay cô lại thay đổi?”

“ Thay đổi chỗ nào?” Sắc mặt Lạc Tình khê biến đổi.

“ Tự cô xem đi.” Giám đốc Vương đưa bản hợp đồng cho Lạc Tình, có thể thấy ông ta giận không hề nhẹ.

Lạc Tình xưa nay chưa từng bị đối đãi như vậy, giờ bị mấy người này đe dọa, lập tức tỏ vẻ ngang ngược quát, “ Anh thật quá đáng, cứ cho là hợp đồng này có vấn đề, có việc gì mai tới công ty nói, anh có tin hay không tôi lập tức báo cảnh sát bắt anh đi.”

Giám đốc Vương cũng không hề nhượng bộ, lập tức nói: “ Cô có thể báo cảnh sát, tôi sẽ nói tập đoàn Overlord các người lừa đảo, nói một đằng làm một nẻo.”

“ Chúng tôi thừa nhận lừa đảo lúc nào.”

Lạc Tình tái xanh mặt, tay nắm chặt thành quyền.

“ Các người lừa đảo lúc nào?” Giám đốc Vương cười lạnh một tiếng, nhặt bản hợp đồng bị ném trên mặt đất, rút ra một tờ giấy đưa tới trước mặt Lạc tình, “ tôi với Du Thần Ích đã nói rõ ràng là đặt mua hàng

trong vòng 1 quý, kết quả các người hại tôi năm ngoái không bán được hàng tồn kho, các người biết không, mới có ba ngày à chúng tôi đã thiệt hại hơn 1 triệu, các người còn nói không lừa đảo à?”

187. Chương 187: Tranh Tài !3

Lạc Tình vừa định cãi mấy câu vì chuyện này của công ty, đột nhiên một đạo âm thanh từ trên lầu truyền xuống, lạnh lạnh, ngược lên liền nhìn thấy Diêu Phương đang chậm rãi đi xuống, “ Đã xảy ra chuyện gì?”

Lạc Tình vừa nhìn thấy Diêu Phương, lập tức ra chiều ngheh đón: “ Bác, người này tự nhiên dẫn người tới nhà chúng ta gây chuyện.”

“Du phu nhân, bà tới thật đúng lúc.” Giám đốc Vương cũng tiến lên, hẩn đưa bản hợp đồng trong tay mình cho Diêu Phương nói, “ Đây là bản hợp đồng mà ba ngày trước tôi kí với thư kí Lạc, trước đó tôi và Du tổng đã bàn bạc rất kĩ, lần này chúng tôi sẽ mua sản phẩm mới của công ty các người, nhưng mà trên hợp đồng này lại viết là sản phẩm năm ngoài, khiến chúng tôi bị tổn thất rất nhiều.”

“Cái gì?” Diêu Phương vừa nghe thấy vậy, sắc mặt lập tức thay đổi, bà cầm bản hợp đồng lên, hỏi: “ Đây là chuyện gì? Hôm đó không phải bác đã giải thích rõ ràng cho cháu rồi sao? Tại sao còn để lỗi như vậy?” Một ngày trước kí hợp đồng, bà còn dặn dò lại cẩn thận Lạc Tình một lần, hợp đồng này tuyệt đối không được xảy ra sai sót gì. Chính bà cũng đã xem qua hợp đồng, cũng không thấy có vấn đề gì, nhưng mà...

Lời trách cứ của Diêu Phương khiến Lạc Tình cảm thấy rất uất ức, “ Bác, cháu đã làm theo lời bác nha.” Rõ ràng cô đã làm như lời bác nói, hơn nữa còn tự mình đi in hợp đồng, làm sao có thể phạm phải sai lầm đó được.

“Chính mình in sai hợp đồng mà cháu cũng không biết à?” Diêu Phương có chút tức giận sao lúc đầu mình lại đồng ý để lạc tình vào công ty làm thư kí, cứ nhiên để cô gây ra sai sót lớn như vậy, chuyện này nếu truyền ra ngoài, sẽ ảnh hưởng rất lớn tới danh dự công ty.

Nghe vậy, Lạc Tình mới nhận ra được sai lầm của mình , lập tức cúi đầu, không dám nói gì nữa.

Mà giám đốc Vương nhất quyết không tha, “ Du phu nhân, bà xem chuyện này phải xử lí thế nào? Nếu như hôm nay bà không cho tôi một câu trả lời chắc chắn, đừng trách tôi không khách khí.” Ngữ khí uy hiếp người, hẩn nói xong, mười mấy tên côn đồ đi theo sau hẩn lập tức bắt đầu rục rịch chuẩn bị động thủ, đứng khởi động cổ tay cổ chân.

Lúc này, một người trước giờ vẫn luôn giữ được tỉnh táo như Diêu Phương sắc mặt cũng đã thay đổi, có chút tức giận nói: “ vậy anh muốn như thế nào?”

“Rất đơn giản, chỉ cần bà bồi thường tổn thất cho tôi là được, làm y như đã bàn trước, các người còn phải bồi thường cho tôi mười tỷ tiền vi phạm hợp đồng.” Giám đốc Vương ngẩng đầu nói, con người tỏ ra khí thế người chiến thắng cùng đắc ý.

Nghe vậy, lạc Tình lập tức đứng dậy, đằng đằng lớn tiếng nói: “ Mấy người rõ ràng là ăn cướp a.”

Diêu Phương cũng nhíu mày, ” Giám đốc Vương, nếu như chúng tôi bồi thường tổn thất cho anh, lần này đúng là sai lầm của chúng tôi, nhất định chúng tôi sẽ bồi thường cho anh. Nhưng anh nói tiền vi phạm hợp đồng, chúng tôi không đồng ý.” Căn bản không có trong điều khoản hợp đồng , lấy đầu ra vi phạm.

”Nói như vậy, là bà không đồng ý đúng không?ánh mắt Giám đốc Vương bỗng nhiên trở nên hung ác.

188. Chương 188: Tranh Tài !4

“Nhất định chúng tôi không đồng ý, anh có thể làm gì chúng tôi?” Lạc Tình vênh cằm nhỏ lên cao, bộ dáng không ai có thể làm gì cô ta, không hề sợ hãi, chuyện đã tới nước này thì không còn cách nào nữa, chỉ có thể tùy cơ ứng biến thôi. (chỗ này chém)

Quả nhiên, giám đốc Vương nghe thấy thế lập tức càng thêm giận dữ, hấn gật đầu với Diêu Phương nói: “Như vậy, Du phu nhân, vậy thì phải xin lỗi rồi.” Hấn nói xong, bèn quay lại nói với mấy tên côn đồ phía sau: “nếu đã tới rồi, mọi người cũng không cần khách khí, tránh cho người ta nói chúng ta lạnh nhạt.”

Mười mấy tên côn đồ cũng cảm thấy ngứa ngáy rồi, nghe được lời giám đốc Vương nói, lập tức tản ra, bắt đầu tìm kiếm khắp nơi trong nhà. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, khắp phòng khách đã bị bối loạn, đồ đạc rơi vỡ kêu loảng xoảng khắp phòng, mặt sàn vương toàn mảnh đồ vỡ.

Diêu Phương nhìn một mớ hỗn độn trước mắt, biết những người này cố ý tìm tới, sắc mặt đã giận tới trắng bệch, nhưng căn bản bà không có biện pháp gì, chỉ có thể nắm chặt tay, đè nén sự tức giận trong lòng.

Mà Lạc Tình cũng đã tức giận lắm rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, cô ta hướng về phía giám đốc Vương mắng lớn: “ cái tên khốn kiếp này, mau kêu họ dừng tay lại, có nghe thấy không? Nếu như các người không mau rút đi, tôi lập tức báo cảnh sát.”

Nhưng giám đốc Vương cũng không thèm nhìn cô ta một cái, đối với sự cảnh cáo của cô ta càng khiến anh ta thêm ngoảnh mặt làm ngơ, không những vậy, hấn còn tìm một cái ghế salon sạch sẽ ngồi xuống, gác hai chân lên trên bàn, không chút lo lắng nhìn phòng khách vốn sạch sẽ gọn gàng giờ đã bị lật tung lên.

Mấy người giúp việc Nhà họ Du cũng sợ chỉ biết núp một góc, run rẩy nhìn phía trước, không ai dám tiến lên ngăn cản.

“Dừng tay!” Đột nhiên, tiếng người nói truyền đến, mọi người hướng theo phía phát ra âm thanh nhìn lại, chỉ thấy một cô gái xinh đẹp đang chậm rãi bước vào.

Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, ngơ ngác nhìn người đang tiến vào đây, trong mắt mỗi người đều xẹt qua một chút kinh ngạc, sau đó lại có vẻ chờ mong.

Mà lạc Tình sau khi nhìn thấy người tới, cực kì xem thường hừ lạnh một tiếng, nghiêng đầu đi chỗ khác không thèm nhìn Văn Hình nữa.

“Cô là ai?” giám đốc Vương nhìn người vừa tới, ánh mắt lộ ra vẻ cảnh giác.

Người tới chính là Văn Hình, cô nhàn nhạt quét một vòng quanh phòng khách, sau đó từ từ đi tới bên cạnh giám đốc Vương, lạnh lùng hỏi: “Anh là ai? Tại sao lại tới nhà họ Du gây chuyện?” Thật ra thì cô căn bản không muốn nhúng tay vào chuyện của nhà họ Du, cô chỉ muốn an tâm nghỉ ngơi cho tốt, nhưng mà động tĩnh bên này quá lớn., khiến cô không cách nào an tâm nghỉ ngơi được, dù sao cũng bị làm phiền, cho nên chỉ bằng cứ tới đây xem có chuyện gì.

Nghe vậy, giám đốc Vương dậm chân, cầm bản hợp đồng lên, thẳng thừng nói: “ Tôi chỉ tới nhà họ Du đòi một cái công đạo, nhưng các người chẳng những đã gạt tôi khiến tôi tổn thất rất nhiều, cư nhiên còn mở miệng phủ nhận mọi chuyện, không bồi thường.” Trục giác cho thấy, hấn cũng coi Văn Hình là người nhà họ Du.

189. Chương 189: Tranh Tài !5

“ Ai lừa anh!” Lạc Tình lập tức kháng nghị, vẻ mặt ngập tràn tức giận.

“Lạc Tình.” Diêu Phương tiến tới ngăn cản cô ta, bà vô cùng đau đầu, đột nhiên bà cảm thấy cô cháu gái này chỉ biết phá hỏng việc hơn là giải quyết vấn đề. Sau đó, bà dời tầm mắt về phía Văn hình, nhìn xem kế tiếp cô sẽ xử lí như thế nào.

Lạc Tình nghe thấy thế, không khỏi lộ ra vẻ mặt uất ức, hung hăng trợn mắt nhìn Văn Hình.

“Hà? đưa tôi xem một chút.” Văn Hình cầm lấy bản hợp đồng trong tay giám đốc Vương, tỉ mỉ xem xét, “hợp đồng này có vấn đề gì à?”

“ Lúc trước tôi và Du tổng đã bàn bạc tốt rồi, có nói lần này trong tôi mua sản phẩm mới nhất của công ty các người, nhưng các người lại giao cho chúng tôi hàng tồn kho, khiến chúng tôi tổn thất một tỷ” giám đốc Vương giận dữ nói, “ Hôm nay tôi tới đây chỉ muốn đòi công bằng thôi.”

“ vậy anh muốn giải quyết như thế nào?” Nhìn bản hợp đồng xong, trong lòng Văn Hinh đại khái cũng đã hiểu rõ mọi chuyện, theo như cô suy đoán cộng với lời giám đốc Vương này nói, nhất định hợp đồng này bị in nhầm rồi, mà lúc kí hợp đồng không ai để ý kĩ, cho nên mới có chuyện nhầm lẫn như vậy.

Lại nhìn Lạc Tình căn bản không dám nói gì thêm khiến cô càng thêm khẳng định suy đoán của mình. Bởi vì đuối lí, cho nên Lạc tình chỉ nghĩ tới việc báo cảnh sát và gây huyên náo, hơn nữa đối với tập đoàn Overlord cũng sẽ bị ảnh hưởng không ít.

Nghĩ vậy, cô cảm thấy thực là buồn cười, thật ra thì chuyện này cũng rất đơn giản, đặc biệt là đối với loại người như giám đốc Vương, lại càng dễ giải quyết.

“ Như tôi nói từ đầu, bồi thường tổn thất cho tôi, ngoài ra bồi thường 10 tỷ tiền vi phạm hợp đồng, cứ như thế, bằng không làm chuyện lớn ra, cả hai bên đều không có lợi. giám đốc Vương cười lạnh, vẻ mặt đầy uy hiếp..

Ai ngờ, Văn Hinh nghe xong xoay người nói với quản gia Trần: “ quản gia Trần, lập tức gọi điện báo cảnh sát, nói có người cố ý xông vào nhà dân cố ý gây chuyện.”

Quản gia Trần nghe thấy thế, có chút sững sờ, cũng không dám đi gọi điện thoại. Không chỉ có một mình quản gia trần ngây ngẩn, mà tất cả mọi người cũng đều ngây ngẩn theo, nếu như báo cảnh sát, chưa gì đã báo cảnh sát, thì có gì lại chờ tới bây giờ.

giám đốc Vương thấy vậy lập tức cười rộ lên, ra chiều như đang chứng kiến chuyện cười vậy, “ Cô báo cảnh sát đi, chờ cảnh sát tới, tôi sẽ nói Overlord của các người là lừa đảo, lừa tiền của người khác còn không chịu thừa nhận. Tôi cũng muốn thử xem chuyện này truyền ra bên ngoài, xem mấy ngày sau sẽ có chuyện gì xảy ra, hẳn là không tốt đối với các người đi.”

Nghe vậy, Văn hinh cũng cười , cô nói: “ Ai lừa anh? Chỉ bằng bản hợp đồng này, hừ, chuyện cười, bản hợp đồng này là chính anh kí tên vào, nói cách khác chính anh ban đầu cũng đã đồng ý mua sản phẩm như vậy, giờ lại nói chúng tôi lừa anh, anh không cảm thấy anh đây là đang cố tình gây sự sao?”

190. Chương 191: Tranh Tài !7

Nghe cô nói vậy, giám đốc Vương bèn cúi đầu nghiêm túc tự hỏi bản thân mình, một lúc lâu sau, mới ngẩng đầu nói với Văn Hinh: “ Được, tôi đồng ý. Nhưng mà tiền bồi thường, dù sao lần này tôi cũng chịu tổn thất tương đối lớn, cô xem có thể...” Lời hần nói còn chưa dứt, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng, hẳn là muốn đòi thêm tiền bồi thường.

Văn Hinh làm sao lại không hiểu, vì vậy mới cười nói: “ Nếu như giám đốc Vương đã nói vậy, chúng tôi cũng thẳng thắn luôn, 50%, chỉ có thể như thế, thế nào?”

“ Tốt!” giám đốc Vương lập tức gật đầu đồng ý, sau đó đưa tay phải ra, “ Tôi có thể mạo muội hỏi danh tính của tiểu thư không? Nhiều năm kinh doanh cô chính là người phụ nữ khiến tôi phục nhất.”

Văn Hinh đưa tay ra cùng hần bắt tay, cũng cười nói: “ Không dám, tôi tên là Văn Hinh, anh có thể gọi tên của tôi.”

“ Tốt lắm, Văn tiểu thư, ngày mai tôi sẽ trực tiếp tới công ty tìm cô , hơn nữa từ nay về sau hi vọng được hợp tác với công ty các cô, mỗi lần hợp tác tôi chỉ muốn cô phụ trách.”

Giám đốc Vương nói xong, chào hỏi Diêu Phương, sau đó cùng với mười mấy tên côn đồ ra về.

Chờ giám đốc Vương đi rồi, Diêu Phương sai người giúp việc dọn dẹp lại nhà cửa vẫn còn ngổn ngang. Lúc này, Văn Hinh mới đi tới trước mặt bà, nói xin lỗi: “ Ngại quá, vừa rồi chưa được sự đồng ý của phu nhân mà đã tự ý quyết định, nhưng tôi cho là đây là biện pháp tốt nhất rồi.”

Diêu Phương gật đầu một cái, trong mắt tràn đầy sự tán thưởng, gương mặt ngày thường vẫn lạnh như băng dường như có chút hòa tan trong giây lát, “ Cô làm tốt lắm, bắt đầu từ ngày mai, cô cũng tới công ty làm việc đi, tôi sẽ trả lương cho cô.” Từ sự việc ngày hôm nay, nếu như Văn Hinh không làm việc cho công ty thì thật là đáng tiếc.

Nhưng mà Văn Hinh lại cười trừ cự tuyệt, “ Tôi cũng không có ý định tới đó làm, chờ tôi thuận lợi sinh ra đứa bé này, sau đó... Tôi sẽ rời đi.” Đến lúc đó, cô sẽ phải xa cách con cô, cũng sẽ không còn dính líu tới bất kì người nào nhà họ Du.

Nghe vậy, Diêu Phương khẽ nhăn mày, vẫn cố gắng khuyên nhủ cô: “Bây giờ trong công ty cũng chỉ còn tôi với Lạc Tình, cô cũng biết Lạc Tình cũng vừa mới vào công ty, vẫn còn nhiều việc chưa biết, cho nên tôi muốn trước khi Thần Ích chưa về nước, mời cô tới công ty giúp tôi, có thể chứ?”

Bà làm ra tư thế cầu xin cô, khiến Văn Hinh không thể cự tuyệt được, cuối cùng cũng chỉ có thể gật đầu đáp ứng, “ Được rồi.”

Lạc Tình đứng bên nghe được, hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt đầy hận ý.

Hôm sau, Văn Hinh đi cùng Diêu Phương đi tới tập đoàn overlord, cùng Diêu Phương và Lạc Tình xử lí chuyện của công ty. Nhưng mà mọi chuyện quan trọng đều do Diêu Phương tự mình quyết định, cũng không có tham mưu ý kiến của Văn Hinh.

Văn hinh biết, đó là bởi vì Diêu Phương cũng không yên tâm về cô, nên mới để cô xử lí một vài chuyện lặt vặt. đối với việc lần này, cô cũng chỉ để trong lòng, nếu quả thật để cô xử lí nhưng hợp đồng vài tỷ hoặc vài chục tỷ, cô cũng không muốn nhúng tay vào. Loại chuyện như thế, nếu như thành công thì không có việc gì, nhưng nếu như thất bại, nói không chừng cô sẽ phải chịu trách nhiệm.

191. Chương 192: Tranh Tài ! 8.

Cô cũng không phải người ngu, không có việc gì cũng không dại đi tìm phiền toái ình. Cho nên lúc vào công ty, cô thấy mọi việc đều do một tay Diêu Phương quản lí, quả thực là một chết đi, cũng do bà ấy cầu xin cô, cho nên cô mới đành đáp ứng.

Nhưng mà sau khi vào công ty, cô lại có chút hối hận. Bởi vì cô phải đối mặt với Lạc tình, ngồi đối diện với bàn làm việc của cô ta, mà lạc Tình lại không ngừng trừng mắt với cô, bộ dạng hận không thể nuốt chửng cô vậy.

Buổi trưa, giám đốc Vương tới, chỉ đích danh muốn gặp Văn Hinh. Văn Hinh đem bản hợp đồng mới được in lại đưa cho hắn xem, giám đốc Vương nhìn kĩ bản hợp đồng rồi kí tên mình xuống, sau đó cầm chi phiếu Diêu Phương kí rồi đi, chuyện này cứ như vậy kết thúc tốt đẹp.

Thế nhưng chuyện này vừa mới được giải quyết, Lạc Tình bên kia lại gây ra chuyện rắc rối khác. Lần trước là chưa được sự đồng ý của Diêu Phương, đã tự mình đồng ý cho siêu thị bán đi một số sản phẩm, kết quả là đều bị trả hàng lại, hơn nữa có mấy khách hàng còn tố cáo lên trung tâm phục vụ khách hàng, nên ảnh hưởng rất lớn tới công ty, khiến cho bất kì sản phẩm nào của công ty việc tiêu thụ cũng bị đình trệ.

Diêu Phương nhận được tin đó, gọi Lạc Tình vào phòng làm việc rồi hung hăng dạy dỗ một trận, sau đó lại cho gọi văn Hinh.

“ Cô cũng biết chuyện này chứ?” Đợi Văn Hinh vào phòng, Diêu Phương bèn trực tiếp hỏi cô.

Văn hinh gật đầu , thấy chân mày Diêu Phương vẫn khóa chặt, vì vậy mới nói: “ Thật ra thì chuyện này công ty phải đứng ra xin lỗi khách hàng, ngoài ra còn phải bồi thường cho những khách hàng đã mua những sản phẩm kia. Không chỉ vậy, vì chuyện này, mọi người có xu hướng mất niềm tin đối với sản phẩm của công ty, cho nên tốt nhất công ty nên thực hiện hoạt động thúc đẩy tiêu thụ, chỉ cần từ nay về sau không xuất hiện vấn đề giống như vậy nữa, tôi tin với danh tiếng của công ty, nhất định sẽ lấy lại được niềm tin nơi người tiêu dùng.

Nghe vậy, trên mặt Diêu Phương rớt cuộc vẫn nở ra nụ cười nhàn nhạt, chân mày vốn đang nhíu chặt rớt cuộc cũng từ từ giãn ra, “ Việc này giao cho cô làm đi.”

“Tốt!” Văn hinh gật đầu đồng ý,.

Sau đó, theo như Văn Hinh chỉ đạo, tất cả những khách hàng mua phải sản phẩm lỗi đều được bồi thường, hơn nữa kết quả xử lí tốt được khách hàng tỏ vẻ hài lòng, nên tiếp tục sử dụng sản phẩm của công ty.

Cô thảo luận với phòng kế hoạch, công ty quyết định tiến hành một hoạt động bán tháo, tất cả sản phẩm đều được hạ giá xuống, hơn nữa còn có sản phẩm tặng kèm. Hoạt động được tiến hành trong 3 ngày, bởi vì trước nay danh tiếng của công ty vẫn rất tốt, cho nên trong mấy ngày đó tất cả các sản phẩm đều được bán sạch sẽ.

Cứ như vậy, cùng với sự nỗ lực của Văn Hinh và toàn thể nhân viên, rốt cuộc chuyện này cũng được giải quyết, sản phẩm của công ty một lần nữa trở thành sản phẩm được tiêu thụ mạnh ở các siêu thị.

Nhưng mà , chuyện này vừa mới xong xuôi, Lạc Tình dường như cố ý đối kháng với Văn Hinh, liên tiếp phạm sai lầm, không thể tự mình giải quyết vấn đề, cuối cùng toàn bộ lại đổ trên người Văn Hinh.

192. Chương 193: Tranh Tài ! 9

Nếu không phải vừa rồi thấy bộ dạng luống cuống của Lạc Tình, Văn Hinh cơ hồ cũng sẽ không nghi ngờ cô ta, cô ta cũng không phải cố ý gây phiền toái cho cô, nhưng lại khiến cô phải liên tục đi khắc phục hậu quả cho cô ta.

Cũng vì những chuyện này, nên Diêu Phương càng thêm khẳng định năng lực của Văn Hinh, bà ngày càng thưởng thức cô. Bởi vì bất kể là chuyện lớn hay chuyện nhỏ, Văn Hinh đều đưa ra biện pháp trực tiếp hiệu quả để giải quyết, hơn nữa lại không dài dòng dây dưa, mà lại gọn gàng linh hoạt không thua kém gì Du Thần ích.

(Bà tự hào về con bà quá đấy.)

Dần dà, mỗi khi cần phải quyết định một việc gì tương đối quan trọng, bà đều tham khảo qua ý kiến của Văn Hinh. Mà lần nào, Văn Hinh cũng đều chỉ ra được trọng tâm vấn đề, hơn nữa còn đưa ra quan điểm của mình cho bà tham khảo.

Cuối cùng, tất cả mọi nhân viên trong công ty đều biết, tổng giám đốc của họ mới được một người vô cùng lợi hại, hơn nữa lại là một cô gái.

Vì Văn Hinh được Diêu Phương tán thưởng, Lạc Tình lại càng thêm hận sâu Văn Hinh, mỗi lần nhìn thấy Văn Hinh, cô ta đều cắn răng nghiêng lợi nhìn cô. Mà Văn Hinh lại không sợ thẳng thắn đối mặt với cô ta, điều này khiến Lạc Tình càng thêm hận cô.

Ngược lại, mấy ngày trôi qua, Văn Hinh và thư kí Trần Ảnh của Lam Dật Thần lại nói chuyện rất hợp. Trần Ảnh là một cô gái tao nhã dịu dàng, mỗi bước chân của cô ấy cũng cho thấy một dáng vẻ dịu dàng có giáo dục, ngoài ra còn rất hào phóng với người khác.

(Hơi chém đấy nhé)

Hơn nữa dáng dấp Trần ảnh cũng rất xinh đẹp, chung quy lại Văn Hinh lại cảm thấy Trần Ảnh này khiến cô có cảm giác rất quen thuộc, tựa như đã gặp cô ấy ở đâu rồi vậy.

Đến bữa ăn trưa, Văn Hinh rốt cuộc cũng không nhịn được, đang ngồi đối diện với Trần Ảnh, hỏi, “ Trước kia chúng ta có phải đã từng gặp nhau hay không? Sao tôi nghĩ thế nào cũng thấy cô trông rất quen nha.”

Nghe vậy, trong mắt Trần ảnh khẽ thoáng qua một chút bối rối, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh lại, mỉm cười nói: “ Không có đi, trí nhớ của tôi rất tốt, nhưng mà tôi cũng không nhớ rõ đã gặp chị ở chỗ nào nha. Nhưng mà, chị cho tôi cảm giác cũng rất quen thuộc, tựa như trước đây chúng ta đã gặp nhau rồi vậy.”

“Thật sao!” Văn hinh nở nụ cười, trên ghẹo nói: “Có lẽ kiếp trước chúng ta có duyên với nhau, nên kiếp này, liền nhận ra nhau. Thật may là chúng ta đều là phụ nữ, nếu mà là một nam một nữ, thì rất thú vị đấy nhé.”

“Xì!” Trần ảnh lập tức bật cười, “Chị thật là thú vị!”

Tuy nói như vậy, nhưng trong lòng Văn Hinh vẫn còn một chút hoài nghi, cảm giác trong lòng cô lúc này có chút tò mò, lúc này cô nhận ra trong mắt Trần Ảnh có thoáng qua một chút hoảng hốt. Cô khẳng định , Trần Ảnh có chuyện gì giấu mọi người, nhưng mà là chuyện riêng của cô ấy, cô ấy không nói người khác cũng sẽ không biết.

Trong cuộc đời mỗi con người, tận sâu trong đáy lòng của ai đó, có thể sẽ luôn cất giấu một bí mật mà chỉ người đó mới biết được.

Chương 194: Ghen tức bay ngang! 1

Chủ nhật này, Văn Hinh rốt cuộc cũng có thể nghỉ ngơi rồi, hơn nữa nghe Diêu Phương nói, tuần sau Du Thần Ích sẽ trở về. Sau khi cô biết, trong lòng lại có chút khấn nguyện và mong đợi, giống như người sắp trở về, là một người vô cùng quan trọng vậy.

Nhưng mà chỉ cần nghĩ tới bức hình trên bàn làm việc của anh ta, nghĩ tới cho đến tận bây giờ Du Thần Ích vẫn nhớ mãi không quên người phụ nữ kia thì bao mong đợi cùng vui mừng trong lòng cô trong nháy mắt liền biến mất, tâm tình cô trong giây lát lại rơi vào đáy cốc.

Buổi trưa, Văn hinh đang nằm nghỉ ngơi ở trong vườn hoa, đột nhiên nhớ tới Lăng Hạo Hiên, nghĩ tới cũng đã một thời gian không gặp mặt, có chút nhớ nhung, cũng không biết bây giờ anh thế nào.

Nhớ lần trước anh vì giúp cô trả nợ mà bán đi thành quả nghiên cứu khoa học mà mình vất vả nghiên cứu một năm mới được, nhớ tới cô không lời từ biệt đã đi mà anh khổ sở tìm kiếm mình, trong lòng cô tràn đầy cảm động, lúc này cô quyết định đi tới thăm anh một chút, thuận tiện nói cho anh biết, sau khi cô sinh con xong, cô sẽ trả lại anh tiền.

Sau khi chào hỏi Diêu Phương, cô vốn định thuê xe đi bệnh viện, nhưng mà Diêu Phương lại cho tài xế lái xe đưa cô tới bệnh viện.

Đi tới bệnh viện, Văn hinh trực tiếp đến phòng làm việc tìm Lăng Hạo Hiên, mặt trời đã tỏa nắng trên cao, người tới khám bệnh cũng không nhiều lắm, cho nên trong phòng khám chỉ có một mình Lăng Hạo Hiên.

Bước chân nhẹ đi tới trước bàn làm việc của Lăng hạo Hiên, cô dựa vào chiếc ghế chuyên dùng cho bệnh nhân ngồi khám bệnh, ngồi xuống, sau đó không nói không rằng nhìn Lăng Hạo Hiên.

Lúc này, Lăng hạo Hiên đang cúi đầu xem báo cáo chẩn đoán bệnh, nghe thấy âm thanh, cũng không ngẩng đầu lên mà hỏi: “ Xin hỏi chỗ nào không thoải mái ?” Thanh âm trước sau như một, dịu dàng dễ nghe.

“ Bác sĩ, tôi phát hiện ra gần đây tôi ăn không ngon ngủ không yên, trong đầu lúc nào cũng nghĩ tới một người, anh có thể giúp tôi xem, đến cùng tôi bị bệnh gì không”

“Cái gì?” Lăng Hạo hiên cảm thấy kinh ngạc, lúc này mới ngẩng đầu lên về phía “ bệnh nhân” , sau khi nhìn thấy khuôn mặt người kia, anh lập tức ngây dại.

“Văn hinh!” Thật lâu,anh mới phản ứng lại, vui mừng khôn tả.

“Là mình!” Văn Hinh nở nụ cười, một người vốn luôn trầm tính như Lăng Hạo Hiên cũng lập tức vui vẻ hẳn lên, “ Đột nhiên nhớ tới cậu, cậu xem, cậu thế nào, có nhớ mình không?” Nói xong, cô nhún mày liếc nhìn Lăng hạo Hiên, bộ như nếu như cậu dám nói không tôi tuyệt đối sẽ không tha cho cậu.

Sau đó, Lăng Hạo hiên cũng cười , “Nếu như cậu không xuất hiện, mình liền gọi điện báo cảnh sát” nói xong, sắc mặt anh cũng đột nhiên thay đổi, chăm chú nhìn Văn Hinh, giọng nói có chút nặng nề hỏi: “ Thời gian qua... cậu có khỏe không? Bọn họ có đối tốt với cậu không?” Có trời mới biết kể từ khi cô một lần nữa trở lại nhà họ Du. Anh đã lo lắng như thế nào.(edit xong câu này nghe muốn khóc.)

Văn hinh khẽ tựa vào ghế, đắc ý nói: “ bọn họ dám không đối xử tốt với mình sao, bây giờ trong bụng mình đang mang con cháu nghỉ ngơi là của nhà họ Du, bọn họ hận không thể cung phụng mình lên tận trời ý chứ, như thế nào lại dám không tốt với mình.”

(Đau xót, ý chị nói nghỉ ngơi là ám chỉ thằng Ích nó nghỉ đấy.)

193. Chương 194: Ghen Tức Bay Ngang! 1

Chủ nhật này, Văn Hinh rốt cuộc cũng có thể nghỉ ngơi rồi, hơn nữa nghe Diêu Phương nói, tuần sau Du Thần Ích sẽ trở về. Sau khi cô biết, trong lòng lại có chút khấn nguyện và mong đợi, giống như người sắp trở về, là một người vô cùng quan trọng vậy.

Nhưng mà chỉ cần nghĩ tới bức hình trên bàn làm việc của anh ta, nghĩ tới cho đến tận bây giờ Du Thần Ích vẫn nhớ mãi không quên người phụ nữ kia thì bao mong đợi cùng vui mừng trong lòng cô trong nháy mắt liền biến mất, tâm tình cô trong giây lát lại rơi vào đáy cốc.

Buổi trưa, Văn hình đang nằm nghỉ ngơi ở trong vườn hoa, đột nhiên nhớ tới Lăng Hạo Hiên, nghĩ tới cũng đã một thời gian không gặp mặt, có chút nhớ nhung, cũng không biết bây giờ anh thế nào.

Nhớ lần trước anh vì giúp cô trả nợ mà bán đi thành quả nghiên cứu khoa học mà mình vất vả nghiên cứu một năm mới được, nhớ tới cô không lời từ biệt đã đi mà anh khổ sở tìm kiếm mình, trong lòng cô tràn đầy cảm động, lúc này cô quyết định đi tới thăm anh một chút, thuận tiện nói cho anh biết, sau khi cô sinh con xong, cô sẽ trả lại anh tiền.

Sau khi chào hỏi Diêu Phương, cô vốn định thuê xe đi bệnh viện, nhưng mà Diêu Phương lại cho tài xế lái xe đưa cô tới bệnh viện.

Đi tới bệnh viện, Văn hình trực tiếp đến phòng làm việc tìm Lăng Hạo Hiên, mặt trời đã tỏa nắng trên cao, người tới khám bệnh cũng không nhiều lắm, cho nên trong phòng khám chỉ có một mình Lăng Hạo Hiên.

Bước chân nhẹ nhàng đi tới trước bàn làm việc của Lăng Hạo Hiên, cô dựa vào chiếc ghế chuyên dùng cho bệnh nhân ngồi khám bệnh, ngồi xuống, sau đó không nói không rằng nhìn Lăng Hạo Hiên.

Lúc này, Lăng Hạo Hiên đang cúi đầu xem báo cáo chẩn đoán bệnh, nghe thấy âm thanh, cũng không ngẩng đầu lên mà hỏi: “ Xin hỏi chỗ nào không thoải mái ?” Thanh âm trước sau như một, dịu dàng dễ nghe.

“ Bác sĩ, tôi phát hiện ra gần đây tôi ăn không ngon ngủ không yên, trong đầu lúc nào cũng nghĩ tới một người, anh có thể giúp tôi xem, đến cùng tôi bị bệnh gì không”

“Cái gì?” Lăng Hạo Hiên cảm thấy kinh ngạc, lúc này mới ngẩng đầu lên về phía “ bệnh nhân” , sau khi nhìn thấy khuôn mặt người kia, anh lập tức ngây dại.

“Văn hình!” Thật lâu, anh mới phản ứng lại, vui mừng khôn tả.

“Là mình!” Văn Hình nở nụ cười, một người vốn luôn trầm tính như Lăng Hạo Hiên cũng lập tức vui vẻ hẳn lên, “ Đột nhiên nhớ tới cậu, cậu xem, cậu thế nào, có nhớ mình không?” Nói xong, cô nhún mày liếc nhìn Lăng Hạo Hiên, bộ như nếu như cậu dám nói không tôi tuyệt đối sẽ không tha cho cậu.

Sau đó, Lăng Hạo Hiên cũng cười, “Nếu như cậu không xuất hiện, mình liền gọi điện báo cảnh sát” nói xong, sắc mặt anh cũng đột nhiên thay đổi, chăm chú nhìn Văn Hình, giọng nói có chút nặng nề hỏi: “ Thời gian qua... cậu có khỏe không? Bọn họ có đối tốt với cậu không?” Có trời mới biết kể từ khi cô một lần nữa trở lại nhà họ Du. Anh đã lo lắng như thế nào.(edit xong câu này nghe muốn khóc.)

Văn hình khẽ tựa vào ghế, đắc ý nói: “ bọn họ dám không đối xử tốt với mình sao, bây giờ trong bụng mình đang mang con cháu nghi ngờ là của nhà họ Du, bọn họ hận không thể cung phụng mình lên tận trời ý chứ, như thế nào lại dám không tốt với mình.”

(Đau xót, ý chị nói nghi ngờ là ám chỉ thằng Ích nó nghi đấy.)

194. Chương 195: Ghen Tức Bay Ngang! 2

Văn hình khẽ tựa vào ghế, đắc ý nói: “ bọn họ dám không đối xử tốt với mình sao, bây giờ trong bụng mình đang mang con cháu nghi ngờ là của nhà họ Du, bọn họ hận không thể cung phụng mình lên tận trời ý chứ, như thế nào lại dám không tốt với mình.”

(Đau xót, ý chị nói nghi ngờ là ám chỉ thằng Ích nó nghi đấy.)

Nghe vậy, Lăng Hạo Hiên không khỏi bật cười, đưa tay nhẹ vuốt dọc mũi Văn Hình, cưng chiều nói: “ Cậu nha, thật là...” Anh không biết nên nói với cô như thế nào nữa.

“Như thế nào?” Văn Hình chột nhún mày, liếc xéo Lăng Hạo Hiên, bộ dáng cà lơ phát phờ của cô khiến Lăng Hạo Hiên phải bật cười.

“Không có gì!” Lăng Hạo Hiên vội vàng lắc đầu, không khỏi nở nụ cười, đột nhiên dường như nghĩ tới điều gì, anh đưa tay ra kéo Văn Hinh từ trên ghế ngồi dậy, “Đi thôi, tớ dẫn cậu đi kiểm tra.”

Văn Hinh ra chiều không hiểu, “Thân thể mình rất tốt, kiểm tra cái gì?”

“Khám thai!” Lăng Hạo hiên cũng không quay đầu lại, trực tiếp kéo cô ra ngoài, dừng lại trước khoa phụ sản họ mới dừng lại.

Văn Hinh muốn cự tuyệt, nhưng ánh mắt Lăng Hạo hiên lại trừng cô, khiến cô chỉ còn cách ngoan ngoãn đi vào trong, rồi ngoan ngoãn để bác sĩ làm kiểm tra. Sau khi kiểm tra xong, Lăng Hạo Hiên cầm lấy báo cáo, mọi thứ đều bình thường, lúc này mới yên lòng.

“Mình đã nói rồi, mình rất tốt, căn bản không cần kiểm tra gì cả.” Trên đường trở về, Văn Hinh vẫn không ngừng oán trách.

Mà Lăng Hạo hiên vẫn đỡ hông giúp cô, trông giống như anh luôn sợ cô sẽ ngã úp xuống vậy, “Về sau tuần nào cậu cũng phải tới đây làm kiểm tra, như vậy tớ mới có thể yên tâm.”

Văn hinh trực tiếp lớn tiếng cự tuyệt, “Không cần, bác sĩ nói một tháng kiểm tra một lần là được rồi.” Cô có thể cảm nhận được sự quan tâm của anh đối với cô, sự quan tâm ấy khiến cô cảm động.

“Mình nói kiểm tra thì phải kiểm tra!” Lăng Hạo hiên tuyệt đối không thỏa hiệp.

Hai người cứ như vậy, người ngoài nhìn tư thế của hai người trông hết sức thân mật, giống như một đôi tình nhân đang trong gian đoạn yêu đương cuồng nhiệt vậy. Một màn này, vừa vụng về vào mắt hai người cũng vừa mới ra khỏi phòng khám, chỉ thấy sắc mặt của người nào đó lập tức thay đổi.

“Ah, đó không phải là chị dâu sao? Bên cạnh chị ấy? không phải là bác sĩ thanh mai trúc mã của chị ấy đó sao” Một người nói lên nghi vấn, nhìn hai người trước mắt, sau đó quay lại nhìn người bên cạnh mình, lại thấy sắc mặt tên kia đã sớm âm trầm, không khỏi âm thầm xuất xoa.

“Đi thôi!” Người nọ lạnh lùng nhìn Văn Hinh và Lăng Hạo hiên một cái, xoay người rời đi.

Nghe thấy tiếng chuông cửa, quản gia Trần lập tức đi mở cửa, sau khi thấy hai người ngoài cửa thì lập tức trợn mắt, “Thiếu gia, Lam thiếu gia.”

Du Thần Ích chỉ nhẹ gật đầu, sau đó trầm mặc đi vào, mà lam Dật Thần đi theo phía sau hẩn lại thập phần vui vẻ chào hỏi quản gia Trần:” Trần bá, khỏe không?”

Nghe thấy tiếng động, Diêu Phương đi từ trên lầu xuống, thấy Du Thần Ích, cũng hơi sững sờ, “Thần Ích? Không phải con nói tuần sau mới về sao?”

195. Chương 196: Ghen Tức Bay Ngang! 3‘

“Đã xử lý xong mọi việc rồi, nên mới quay về sớm. Du Thần Ích vẫn mặt lạnh nói, chờ Diêu Phương ngồi xuống ghế sa lon, hẩn mới lại hỏi: “Trong thời gian con không có ở đây, công ty vẫn ổn chứ ạ?”

Diêu Phương nhú mày, sau đó đem mọi chuyện đã xảy ra kể cho Du Thần Ích, bao gồm cả những sai lầm của Lạc Tình, cuối cùng đều do một tay Văn Hinh giúp giải quyết hết thảy.

Nghe xong những lời Diêu Phương nói, Lam Dật Thần lập tức tỏ vẻ giật mình, “Thật không ngờ, chị dâu lại lợi hại như vậy.”

Mà Du Thần Ích mặc dù không hề tỏ vẻ gì, nhưng mà trong lòng cũng hơi chấn động rồi, người phụ nữ kia nhìn ngoài có vẻ nhu nhược, không ngờ lại có thể xử lý dứt khoát quả quyết mọi việc như thế, khiến ngay cả hẩn cũng phải bội phục cô.

“Xảy ra những chuyện này, tại sao lại không gọi điện báo cho con biết? Trước khi đi không phải con đã nói, có chuyện gì thì lập tức báo cho con sao.” Trong lòng hẩn mặc dù cũng phải cảm thán tài năng của Văn Hinh, nhưng vẫn có chút giận Diêu Phương, nếu như lần này không có Văn Hinh, không biết mọi chuyện sẽ diễn biến như thế nào?

“ Con ở nước ngoài, coi như là mẹ nói cho con thì có lợi gì?” Diêu Phương lạnh nhạt nói, “ Mọi chuyện đều đã được xử lý tốt, con yên tâm đi.”

“Tình nhi đâu?” Du Thần ích nhìn xung quanh phòng khách, từ lúc hắn quay lại tới giờ, cũng không thấy bóng dáng nha đầu kia.

Nhắc tới Lạc Tình, Diêu Phương không khỏi nhíu mày, vẫn đau đầu không dứt. “ Hôm nay nó đi ra ngoài dạo phố rồi, có thể lát nữa mới về.” Cô cháu gái này, xem ra thật đúng như lời Văn Hinh nói, từ lúc sinh ra tới giờ, chuyện gì cũng không phải làm, xảy ra chuyện cũng chỉ biết trốn phía sau, khiến người khác đi dọn dẹp tàn cuộc ỉn mà thôi.

Nếu như, Lạc Tình có thể bằng một nửa Văn Hinh, bà cũng sẽ không phải nhức đầu như bây giờ.

Nghe vậy, DU Thần ích cũng không nói gì nữa, chỉ trầm mặc cúi đầu.

Trong bệnh viện, Văn Hinh cùng Lăng Hạo hiên đã hàn huyên được hơn một tiếng, đã có bệnh nhân lục đục tới phòng khám bệnh. Văn Hinh không muốn quấy rầy anh, vì vậy mới cáo biệt Lăng Hạo Hiên, cũng đáp ứng tuần sau sẽ quay lại thăm anh.

Khi cô vừa về tới nhà, ngoài ý muốn thấy người đang ngồi trên ghế salon, cô không khỏi sửng sốt. Không phải Diêu Phương nói bọn họ tuần sau mới về sao. Thế nào hôm nay lại về rồi?

Thấy cô, Lam Dật Thần lập tức ngẩng đầu tươi cười chào hỏi cô, “ Chị dâu, chị về rồi à?”

Văn hinh gật đầu với hắn một cái, sau đó lại nhìn người bên cạnh hắn, thấy gương mặt lạnh lùng của Du Thần Ích, hắn cũng không thêm liếc cô dù chỉ một lần. Thấy thế, cô không khỏi nhướn mày, khóe miệng nổi lên một nụ cười nhạt, cũng không nói gì, liền đi thẳng lên lầu.

196. Chương 197: Ghen Tức Bay Ngang! 4

Nhìn dáng dấp của hắn, dường như hắn rất không muốn nhìn thấy cô vậy.

Thấy cô chuẩn bị đi lên lầu, đột nhiên Lam Dật Thần hỏi: “ chị dâu, thân thể chị có phải không thoải mái không?”

Nghe vậy, Văn Hinh dừng bước, xoay người nhìn Lam Dật Thần, mỉm cười hỏi: “ Anh xem tôi có giống không thoải mái không?”

“ Vậy hôm nay chị tới bệnh viện làm gì vậy?” Lam Dật Thần ra vẻ nghi hoặc.

Lần này, Văn Hinh cảm thấy kinh ngạc , cô nhìn chằm chằm Lam Dật Thần, hỏi: “ Làm sao anh biết tôi tới bệnh viện/” HỎi xong, cô cũng lập tức hiểu ra, lúc cô ra khỏi cửa cũng đã nói cho Diêu Phương cô đi bệnh viện thăm bằng hữu của mình, nghĩ bà ấy sẽ nói cho hắn biết, cho nên cũng không cảm thấy có gì kì quái .

Lam Dật Thần nhìn Văn Hinh nở nụ cười thần bí, “ Chúng tôi không chỉ biết chị đi bệnh viện, mà còn biết chị đi chung với ai nha.”

“Hả? Vậy anh nói xem tôi đi cùng với ai?” Văn Hinh cảm thấy thú vị, không nhìn được bèn hỏi lại

Lam Dật Thần liếc người bên cạnh một cái, sau đó cười rộ lên, nói: “ Đương nhiên là bác sĩ thanh mai trúc mã đó ở chung một chỗ với chị, tôi còn thấy các người ôm ôm ấp ấp vừa cười vừa nói nha.” Hắn nói xong, không quên nhìn người bên cạnh , quả nhiên sắc mặt người này đã đại biến rồi, nụ cười của hắn càng đậm hơn.

Lam Dật Thần nói xong, sắc mặt Diêu Phương cũng thay đổi, có chút không vui, nhưng vẫn không nói gì.

Chỉ có Văn Hinh lại nở nụ cười, cô nhíu mày nhìn Lam Dật Thần, cười nói: “ Xem ra chính anh thân thể không thoải mái đi.” Nghe lời Lam Dật Thần nói, cô lập tức liền đoán ra, người này nhất định là đã gặp cô ở bệnh viện, hơn nữa đúng lúc trông thấy Lăng hạo Hiên ôm cô, cho nên cô khẳng định nhất định hắn cũng đã đến bệnh viện.

Quả nhiên, lam Dật Thần lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc, nhìn chằm chằm Văn Hinh, hỏi: “Làm sao chị biết?”

“Tôi tới bệnh viện thăm bạn, anh không có việc gì chạy tới bệnh viện làm gì?” Văn Hinh giả ngu nhìn Lam Dật Thần, lại thấy Du Thần Ích vẫn thủy chung không lên tiếng đột nhiên đứng lên.

“Về sau không có lệnh của tôi, không cho phép cô bước ra khỏi nhà này nữa bước!”

(mie, lệnh của thượng Hoàng à?)

Văn Hinh nghe thấy giọng điệu ra lệnh lạnh lùng của hắn, trong lòng cảm thấy có chút lạnh, vì vậy mới nói: “Xin hỏi một chút, anh dùng thân phận gì để ra lệnh cho tôi?” Cô gặp ai, liên quan gì tới hắn.

“Tôi——” Du Thần Ích nhất thời nghẹn họng, cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Dùng thân phận gì?

Giữa hắn và cô... hình như cái gì cũng không phải.

“Tốt!” Nhìn thấy vẻ kinh ngạc của Du Thần Ích, Lam Dật Thần lập tức vỗ tay, ra chiều khen hay, nhưng rất nhanh hắn liền nhận được một ánh mắt cảnh cáo, nhưng hắn vẫn không thèm để ý, ra sức tán dương Văn Hinh: “Chị dâu, chị thật lợi hại, tiểu đệ bội phục bội phục.”

Văn hinh cũng làm ra chiều không thấy Lam Dật Thần ánh mắt cô vẫn thẳng tắp nhìn Du Thần Ích, nhủ thầm nói: “Thế nào, cũng không nói được à? Vậy tôi nói cho anh biết, bây giờ tôi và anh chỉ là quan hệ chủ nợ và người thiếu nợ, nhưng mà chủ nợ không có quyền quản cuộc sống riêng tư của người thiếu nợ đâu.”

(Nói hay VL)

197. Chương 198: Ghen Tức Bay Ngang! 5

“Nhưng mà bây giờ trong bụng cô đang mang thai đứa bé nghi ngờ là của tôi.” Du Thần Ích cắn răng nói, hôm nay hắn chỉ có thể lấy tăng quan hệ này để nói. Không biết tại sao, khi hắn nhớ tới một màn kia ở bệnh viện, Văn Hinh lại phải sạch quan hệ giữa hai người, trong lòng hắn đột nhiên có chút khó chịu không nói nên lời.

Nghe vậy, văn hinh đột nhiên nở nụ cười, lúm đồng tiền như hoa, “Không sai, đứa bé là của anh, nhưng mà tôi cũng không phải của anh, điều này anh phải biết rõ chứ.”

Lời nói vừa dứt, bên kia liền truyền đến một trận ho khan. Văn Hinh quay đầu nhìn lại, thấy Lam Dật Thần một tay vẫn đang bưng chén nước một tay ôm ngực khụ khụ, không chỉ thế hắn còn không ngừng cười.

Thấy thế, lo lắng lập tức giăng đầy khuôn mặt Du Thần Ích, hắn nhìn chằm chằm Lam Dật Thần, lạnh lùng nói: “Cậu có thể về rồi đây.”

Lam Dật Thần lập tức khoát tay, “Dù sao bây giờ mình cũng không có việc gì, không vội về.” Ở đây đang có chuyện thú vị như vậy, làm sao hắn có thể bỏ qua được, nhất là nhìn thấy vẻ mặt thối dần, tức mà không dám giận của Du Thần Ích, càng khiến hắn thêm vui vẻ.

Hắn càng ngày càng thêm bội phục Văn Hinh rồi, có thể chọc DU Thần Ích giận tới mức không nói nên lời, hơn nữa còn ra chiều châm biếm. Kể cả người phụ nữ trước kia của Du Thần Ích, cũng không có bản lĩnh này.

Có đuổi hắn cũng không đi, Du Thần Ích cũng hết cách với hắn, cuối cùng không thèm để ý tới hắn nữa, lại quay lại nhìn Văn Hinh, con người trầm xuống, “Chờ cô sinh con xong, cô muốn cùng người đàn ông nào ở chung một chỗ cũng không liên quan tới tôi. Nhưng mà, trước khi đứa bé ra đời, cô, không được đi đâu cả.” Nói xong, không đợi Văn Hinh mở miệng, hắn trực tiếp quay đầu đi lên lầu.

Văn hinh đưa mắt nhìn hắn đi lên lầu, cho đến khi bóng dáng của hắn biến mất phía sau cánh cửa thư phòng, cô mới thu hồi ánh mắt, sau đó rũ mắt cười, vô cùng vui vẻ.

Hắn nói không được đi đâu, việc này là quyền của hắn sao? Cô cần phải được hắn cho phép sao?

Thật là buồn cười!

Cô cười, vừa dừng cười, vừa vặn đối mặt với đôi mắt lạnh nhạt của Diêu Phương, cô không khỏi sửng sốt.

Diêu Phương nhìn cô, sau đó cũng đi lên lầu, cái gì cũng không nói, lại cũng không hề có dấu hiệu tức giận gì hết, mà biểu cảm này của bà cô cũng không hiểu bà đang nghĩ gì.

Nếu như bình thường, đoán chừng bà đã sớm bày ra bộ mặt lạnh lùng trừng cô, nhưng mà hôm nay dường như lại không như vậy, sắc mặt bà bình tĩnh tới dọa người.

Lúc này, lam Dật Thần xông tới, cười hì hì nói với Văn Hinh : “ Chị dâu, chị là người phụ nữ đầu tiên có thể khiến Du Thần Ích không thốt nên lời đấy, tiểu đệ thật bội phục bội phục.” Nói xong, hắn còn ra chiều người xưa chấp tay kính nể.

Văn hinh lạnh lùng liếc hắn một cái, trực tiếp xoay người đi tới nhà bếp, ” Dì Lý , có gì ăn không ạ? “ ra ngoài đã mấy tiếng đồng hồ, không có ăn gì, có chút đói bụng .

” Dì Lý , cháu cũng muốn ăn.” Lam Dật Thần đi phía sau Văn Hinh la hét.

198. Chương 199: Ghen Tức Bay Ngang! 6

Dì Lý liếc Lam Dật Thần một cái, đành bắt đấm dĩ mức hai bát canh dinh dưỡng hầm cách thủy cho Văn Hinh và Lam Dật Thần, lại lấy thêm ra một chút điểm tâm.

“ Dì Lý, cháu biết ngay dì là tốt nhất mà.” Lam Dật Thần ôm cổ dì Lý bắt đầu làm nũng, hắn 80 mà lại dè chặt dì Lý chỉ cao có 1m50, trông giống như con gấu koala đang ăn vạ mẹ vậy, đáng vẻ rất đáng cười.

Dì Lý vuốt tay hắn, “ Đi đi đi, ăn xong thì đi chơi đi, đừng có mang bà lão này ra làm trò cười nữa.”

Thấy dì Lý không nhận được nói Lam Dật Thần, vẻ mặt lại tràn đầy sùng ái như đối với chính đứa trẻ vậy, Văn Hinh bèn nở nụ cười, đột nhiên cô lại nhớ tới cha mẹ ruột của mình.

Nếu như bây giờ cha mẹ ruột đang ở bên cạnh cô, bọn họ có thể yêu thương cưng chiều cô như vậy không?

Nhận thấy vẻ mặt cô đơn tịch mịch của cô, đột nhiên Lam Dật Thần đi tới trước mặt cô, nhìn chăm chăm vào mắt cô, hỏi: “ Chị dâu, chị có tâm sự gì đúng không?”

Gương mặt phóng đại đột nhiên xuất hiện trước mặt khiến Văn Hinh sợ hết hồn, cô vội vàng trấn tĩnh lại, “ KHÔNG có việc gì.” Nói xong, cô xoay người đi vào bếp.

Dì Lý nhìn bóng lưng Văn Hinh, có chút đau lòng, đột nhiên dùng sức vỗ lưng Lam Dật Thần, cảnh cáo hắn: “ Tiểu tử, ta cảnh cáo cháu, về sau không được phép khi dễ Văn nha đầu, biết chưa? Nếu không sau này ta sẽ không làm đồ ăn ngon cho nhà người ăn đâu.”

Lam Dật Thần tỏ vẻ uất ức, “ Cháu nào dám khi dễ cô ấy, cho dù có khi dễ cô ấy, cũng chỉ có đại thiếu gia nhà bác dám khi dễ cô ấy thôi.”

Nghe vậy, dì Lý không khỏi thở dài, thanh âm tỏ vẻ đành chịu thôi.

Mãi tới khi trời nhá nhem tối, Lạc tình mới về tới nhà, trên tay tài xế đầy túi to túi nhỏ đi phía sau cô ta. Biết DU Thần Ích đã về, cô ta lập tức vui vẻ đi lên lầu tìm hắn.

Mà Du Thần Ích kể từ lúc vào thư phòng tới giờ vẫn không hề ra ngoài, Lạc Tình biết hắn không cho phép bất luận kẻ nào tự ý vào thư phòng của hắn, gấp đến độ đi tới cửa thư phòng rồi lại bĩu môi đi xuống lầu.

Thấy Văn hinh, cô ta tức giận nói: “ Có phải cô lại chọc anh họ tức giận không?”

Văn hinh đang ngồi trên ghế sa lon xem tạp chí, nghe vậy cô chợt nhíu mày , thần nhiên nói: “ Có muốn tôi nói giúp hắn một câu, đến tột cùng là hắn đang tức giận ai không? Trong thời gian qua cô gây nhiều họa như vậy, cô cho rằng hắn không biết hay sao?” nói xong, cô buống tờ tạp chí xuống, chuẩn bị đi tới vườn hoa. Mỗi lần thấy người phụ nữ bốc đồng này, mọi sự tốt bụng của cô đều mất hết.

Lạc Tình thấy bộ dáng mặt kệ của Văn Hinh, không khỏi tức giận, nhanh chóng đứng lên kéo Văn Hinh lại, thẹn quá hóa giận nói: “ Cô nói, cô búp xép với anh họ đúng không?” Lạc Tình cũng biết người phụ nữ này tuyệt không dễ yên, anh họ vừa mới về, cô ta đã báo cáo với anh ấy, khiến anh họ giận mình.

199. Chương 200: Ghen Tức Bay Ngang! 7

Văn Hình nhìn chăm chăm Lạc Tình đang nắm chặt cánh tay mình, sau đó từ từ giương mắt nhìn gương mặt đẹp nhưng tràn đầy phần hận kia, mới ung dung nói: “ Cô cho rằng tôi không báo cáo với hân thì hân không biết sao? “ Dứt lời, cô lạnh lùng liếc lạc Tình, sau đó đẩy cánh tay cô tả, một lần nữa bước đi.

“Quả nhiên là do cô nói.” Lạc Tình nghe xong, càng khẳng định Văn Hình nói với Du Thần Ích chuyện cô ta làm, nhất thời bị phần nộ bao trùm lên não, lại tiến lên kéo quần áo Văn Hình, trong lúc Văn Hình còn chưa kịp phản ứng thì một cái tát vang dội đã vung lên.

Một cái tát này, Lạc Tình cơ hồ đã sử dụng toàn bộ hơi sức, lực đạo rất mạnh, khiến Văn Hình lập tức ngã nhào xuống đất, bụng đập vào một góc ghế sa lon.

“Ừm!” Văn hình bị ngã xuống đất phát ra một tiếng rên đầy thống khổ, một tay che bụng, sắc bệch trong nháy mắt đã trắng bệch.

Động tĩnh ở lầu một đã làm kinh động tất cả mọi người, Du Thần Ích nghe thấy âm thanh liền chạy ra ngoài xem có chuyện gì xảy ra, ánh mắt anh ta sau khi chứng kiến Văn Hình ngã xuống trong nháy mắt như ngưng kết lại, tim dường như ngừng đập rồi.

Diêu Phương thấy Văn Hình nằm dưới đất sắc mặt cũng đại biến, lại nhìn Lạc Tình đứng bên cạnh Văn Hình, lập tức hiểu chuyện gì xảy ra, tức giận quát lên : “ Tình nhi cháu làm gì đấy?”

Mà lúc này đây, Lạc Tình cũng đã sớm ngơ ngẩn, cô ta nhìn vẻ mặt thống khổ của Văn Hình, mới nhớ tới Văn Hình đang mang thai,nhất thời tay chân luống cuống. Nghe tiếng quát của Diêu Phương, càng thêm sợ hãi, “ Bác, cháu...”

Du Thần Ích ba chân bốn cẳng phi xuống lầu đi tới bên cạnh Văn Hình, một bên ôm lấy Văn Hình chạy thẳng ra ngoài. Diêu Phương vội vàng đi theo sau, lúc đi ngang qua Lạc Tình, hân hung hăng lườm cô ta nói: “ Trở về sẽ tìm cô tính sổ.”

Suốt đường đi, Du Thần Ích không biết đã vượt bao nhiêu đèn đỏ, hân nhìn Văn Hình đang nén đau đớn nằm bên cạnh, chân mày cô nhíu chặt, trong lòng hân vô cùng nóng nảy, “ Sắp tới bệnh viện rồi, cô cố nhịn chút nữa.”]

Lúc này Văn hình căn bản không còn nghe rõ Du Thần Ích đnag nói gì nữa rồi, cô chỉ cảm thấy đau đớn, bụng từng trận đau đánh tới, từng đợt từng đợt, đợt này vừa dịu đợt khác đã lại tới, cho tới khi cô đau tới mức ngất đi.

Cô biết, vừa rồi đụng phải góc bàn, nhất định đã động tới đứa nhỏ trong bụng, nói không chừng sẽ bị sảy thai. Nghĩ tới đứa bé này có thể bỏ cô mà đi, cô vô cùng lo lắng, vì vậy nắm chặt cánh tay DU Thần Ích, cắn răng chịu đau nói> “ Mau, ... nhanh lên một chút.” Nếu không nhanh lên, chỉ sợ sẽ không kịp, bởi vì cô cảm thấy có gì đó từ trong cơ thể cô đang từ từ chảy ra, khiến cô càng thêm khủng hoảng.

Giờ khắc này, cô chỉ có 1 ý nghĩ, đó là cô không thể mất đi đứa bé này. Sự lo lắng của cô, không phải vì khoản nợ 10 triệu cô nợ Du Thần Ích, càng không phải vì Diêu Phương hứa cho cô mười triệu,mà bởi vì đây là con của cô, là con của cô và Du Thần Ích, cô không thể mất đi nó, tuyệt đối không thể mất đi.

200. Chương 201: Ghen Tức Bay Ngang! 8

Nghe vậy, Du Thần Ích nhìn cô một cái, ánh mắt dừng lại ở một dòng đỏ tươi ở giữa hai đùi cô. Dòng máu đỏ tươi, đang chậm rãi chảy ra dọc hai chân cô, in trên da thịt trắng nõn, nhìn qua vô cùng chói mắt, đồng thời cũng đoạt đi hết thấy hô hấp của hân.

Ánh mắt hân trở nên căng thẳng, đột nhiên hân cắn răng đạp chân ga, chiếc xe đột nhiên chạy như cung tên lao ra ngoài. Diêu Phương vẫn đuổi theo sát bọn họ thấy thế, không khỏi mắng hân: “ Nó không muốn sống nữa sao, đi nhanh như vậy.” Nói xong, bà cũng bảo tài xế đi nhanh hơn, theo sát xe hân.

Xe tới bệnh viện, khi Du Thần Ích bế Văn Hinh xông vào tới hành lang bệnh viện, vừa vặn gặp Lăng Hạo Hiên. Thấy Văn Hinh đã hôn mê bất tỉnh nằm trong ngực Du Thần Ích, máu vẫn không ngừng chảy dọc hai chân cô, anh vô cùng kinh hãi, vội vàng chạy tới, “ Văn Hinh làm sao thế này?” Ban ngày vẫn còn tốt lắm, mới có mấy tiếng trôi qua, làm sao lại biến thành thế này ?

“Nhanh đi tìm bác sĩ đi.” Du Thần Ích căn bản không để ý câu hỏi của Lăng Hạo Hiên, hiện tại hắn chỉ lo lắng cho an nguy của Văn Hinh.

“ Anh đi theo tôi.” Lăng Hạo Hiên cũng không hỏi nhiều nữa, liền dẫn Du Thần Ích đi tới phòng phẫu thuật, cuối cùng cả hai người cùng đợi ở ngoài cửa.

Trong hành lang trước cửa phòng phẫu thuật, Lăng Hạo Hiên nhìn Du Thần Ích

Đang đứng đối diện mình, thấy trên áo sơ mi của hắn vẫn còn loang lổ vết máu, còn sắc mặt của hắn đã trắng bệch, anh nhớ lại một màn vừa rồi hắn ôm Văn Hinh , vẻ mặt cuồng loạn, tựa như anh đã hiểu ra điều gì.

“ Rất cuộc là đã xảy ra chuyện gì?” Anh hỏi Du Thần Ích, nhưng mà Du Thần Ích dường như không nghe thấy gì, hắn vẫn đứng ở đằng kia nhìn chằm chằm cánh cửa phòng phẫu thuật vẫn đang đóng chặt, đèn trong phòng còn chưa tắt, trong mắt hiện lên sự lo lắng và nóng nảy, nhưng lại thủy chung không nói lời nào.

Thấy thế, Lăng Hạo Hiên cũng không hỏi nhiều nữa, chỉ đứng chờ cùng hắn.

Diêu Phương cũng chạy tới bệnh viện, sau khi nhìn thấy hai người bọn họ, bà lập tức hỏi Du Thần Ích , “ Văn Hinh thế nào rồi? Đứa bé thế nào? Có giữ được không?” Trong lòng bà, mối quan tâm đầu tiên vẫn là đứa bé, cũng là máu mủ của nhà họ Du,

Nghe vậy, một cỗ tức giận vọt vào tim Lăng Hạo Hiên , “ Chẳng lẽ trong mắt bà, chỉ có đứa bé sao? Có phải Văn Hinh dù có chuyện gì, cũng không quan trọng/”

Du Thần Ích nghe được lời nói của Lăng Hạo Hiên, nghe thấy anh quan tâm tới Văn Hinh, hắn lại nhớ tới một màn lúc ban ngày, có thứ gì đó ngăn ở trước ngực hắn, vì vậy hắn mới không lựa lời mà nói: “ Chẳng lẽ anh không biết, Văn Hinh tới nhà tôi làm người thay thế, chỉ là vậy, chúng tôi dĩ nhiên chỉ quan tâm tới đứa bé, còn cô ta thế nào, liên quan gì tới chúng tôi.”

(CMN, đập chết mie đi)

“ Anh... khôn kiếp.” Lăng Hạo Hiên nghe vậy, rất cuộc cũng không nhịn được nữa, liền đánh Du Thần Ích một quyền, khiến hắn lảo đảo suýt chút nữa ngã xuống đất.

“Này, cậu làm gì đấy?” Diêu Phương thấy thế, lập tức tiến lên đỡ Du Thần Ích , sau đó cảm tức nhìn lăng Hạo Hiên, “ Bác sĩ tự tiện đánh người, chẳng lẽ bác sĩ ở bệnh viện các người cũng đối với bệnh nhân thế sao? Chút nữa phải đi tìm viện trưởng nói chuyện, để ông ta chỉnh đốn lại cái bệnh viện này.”

201. Chương 202: Ghen Túc Bay Ngang! 9

Lăng Hạo Hiên không để ý đến những lời uy hiếp của Diêu Phương, chỉ nhìn thẳng vào mắt Du Thần Ích, oán hận nói: “ Chẳng lẽ các người cậy có tiền thì có thể tùy ý chà đạp tình cảm của người khác , thậm chí cả sinh mạng của người ấy sao? Tôi biết các người coi thường cô ấy, bởi vì cô ấy vì tiền mà bán đi thân thể người phụ nữ, nhưng các người có bao giờ nghĩ, tại sao cô ấy phải làm vậy chưa? Chẳng lẽ trời sinh cô ấy là người thích tự tiện à?”

“Chẳng lẽ không đúng à?” Du Thần Ích lạnh lùng trả lời, Diêu Phương có muốn ngăn cản cũng không kịp, “ Trên đời này thiếu gì cách kiếm tiền, cô ta lại cố tình chọn cách này, không phải là người tự tiện thì là loại gì?”

“Anh——” Lăng Hạo Hiên vô cùng tức giận, nghĩ muốn hung hăng đánh cho Du Thần Ích một quyền nữa, nhưng lại bị Diêu Phương ngăn cản, “ Bác sĩ Lăng, tôi biết cậu và Văn Hinh là bạn tốt, cũng biết cậu rất quan tâm cô ấy, nhưng mà bây giờ có cái vớ cũng không làm được gì, vẫn là chờ Văn Hinh ra rồi nói.”

Nghe vậy, Lăng Hạo hiên mới thu hồi nắm đấm, nhưng vẫn hung hăng trợn mắt nhìn Du Thần Ích, nhưng Du Thần Ích lại không thèm nhìn anh, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm vào cánh cửa phòng phẫu thuật vẫn đóng chặt, trong mắt anh ta mơ hồ có một chút gấp gáp.

Mấy người mang theo lo lắng chờ đợi, cuối cùng đèn trong phòng phẫu thuật tắt, cuộc cũng tắt, một bác sĩ đi từ bên trong ra, Du Thần Ích lập tức xông tới, vội vã hỏi: “Bác sĩ, cô ấy thế nào rồi?” hẩn hỏi, bởi vì quá lo lắng, thậm chí cũng không phát hiện giọng nói của mình lại mang theo sự run rẩy và hoảng sợ.

Hắn tự giác hỏi, Diêu Phương nghe rất rõ ràng, nhìn Du Thần Ích, trong mắt bà lóe lên một sự kinh ngạc, nhưng ngay sau đó liền lộ ra một chút vui mừng.

Lăng Hạo hiên cũng nghe được hắn nói, hơn nữa quá lạ, hắn lại hỏi Văn Hinh thế nào rồi, mà không phải hỏi đứa bé thế nào, trong lòng anh đột nhiên có một chút mất mát, anh cảm thấy có thứ gì đó đang ngày càng cách xa mình.

Bác sĩ kia nhìn vẻ mặt mấy người đang đứng trước mặt một lượt, bèn nói: “Thật may là đưa tới kịp thời, bệnh nhân đã không sao rồi.”

Nghe vậy, tất cả mọi người liền thở phào nhẹ nhõm, sau đó Diêu Phương lại hỏi: “Đứa bé như thế nào rồi?”

“Đứa nhỏ tạm thời được bảo vệ, nhưng về sau nhất định phải an dưỡng tốt, ngàn vạn lần đừng để xảy ra tình huống tương tự, nếu không lần sau không thể giữ được đâu.” Bác sĩ nói xong, gật đầu với Lăng Hạo Hiên, sau đó rời đi.

Dưới sự yêu cầu của Diêu Phương, Văn Hinh được đưa vào phòng bệnh đặc biệt, có hộ sĩ đặc biệt chăm sóc. Trong phòng bệnh, Du Thần Ích đứng nhìn Văn Hinh vẫn còn đang mê man ngủ, sắc mặt của cô trắng bệch như tờ giấy, đôi môi không chút huyết sắc nào, khiến hai hàng lông mày hắn không khỏi nhíu lại, trong mắt hắn xẹt qua một tia đau lòng.

Nghĩ lại khoảnh khắc cô ngã xuống, máu tựa như vĩnh viễn không ngừng chảy, hắn vẫn còn thấy sợ hãi, hắn sợ cô sẽ có chuyện gì, hắn thật sự sợ.... Cô.... cứ như vậy rời xa hắn...

Nghĩ đến đây, hắn bỗng cả kinh, mình tự lúc nào lại có tình cảm đối với người phụ nữ này?

202. Chương 203: Ghen Tức Bay Ngang! 10

Đôi môi mỏng mím chặt, hắn chăm chú nhìn gương mặt trắng bệch của Văn Hinh, đột nhiên xoay người rời đi.

“Ừm!” Đúng lúc ấy, Văn Hinh đang hôn mê rốt cuộc cũng tỉnh lại, cô mở mắt, thứ mà cô thấy đầu tiên chính là bóng lưng Du Thần Ích đang định rời đi.

“Chờ một chút!” Cô vội vã lên tiếng gọi hắn, sau đó cố hết sức ngồi dậy.

Nghe thấy thanh âm yếu ớt của cô, Du Thần Ích lập tức dừng bước, xoay người lại thấy Văn Hinh đang cố gắng chống than thể mình muốn ngồi dậy, sắc mặt hắn trầm xuống, lạnh lùng nói: “Tốt nhất là cô đừng có động, có chuyện gì cứ ngồi nói là được rồi.” Người phụ nữ này, thật đúng là không để cho người khác yên lòng. Nghĩ lại, kể từ hắn và cô quen nhau tới nay, thời gian cô nằm viện hơi nhiều thì phải, cứ một thời gian cô lại phải vào nằm viện.

Nghe vậy, quả nhiên Văn Hinh dừng động tác, nhưng nhìn gương mặt lạnh lùng của Du Thần Ích thì sắc mặt cô cũng thay đổi, như đang giận dữ vậy, cô lại nhắc người, muốn ngồi dậy.

Du Thần Ích thấy thế, lập tức nổi giận: “Tôi bảo cô không được động cô không nghe thấy à?” Nói xong hắn đi tới bên giường Văn Hinh, dùng sức kéo cô nằm xuống.

“Đứa bé của tôi thế nào?” Văn Hinh bị buộc nằm xuống, nên không nhìn rõ vẻ mặt giận dữ của Du Thần Ích, cô chỉ quan tâm tới vấn đề mình hỏi.

“Cô yên tâm, nó giống cô, có chín mạng.” Du Thần Ích nén giận nói, thấy vẻ mặt yên tâm của Văn Hinh, lại lạnh lùng nói: “Còn nữa, cô nói rõ một chút, đây là con tôi, không phải của cô.”

Biết đứa bé không sao, rốt cuộc Văn Hinh cũng nhanh chóng thả lỏng tâm mình, nhưng nghe câu nói đó của Du Thần Ích, cô chợt nhú mày, lườm hắt, lạnh lùng châm chọc: “| Con anh? Anh khẳng định đây là con anh sao?” Nếu như cô nhớ không lầm, lúc trước hắt vẫn còn hoài nghi đứa bé này không phải là con hắt.

“ Cô....” Du Thần Ích nổi đóa, nhìn vẻ mặt đầy giễu cợt của Văn Hinh, sắc mặt của hắt trầm xuống. Hắt khom lưng bóp chặt chiếc cầm gậy guộc của cô, cắn răng nói: “ Nếu đứa bé này không phải con tôi, đến lúc đó tôi sẽ cho cô biết hậu quả của việc lừa gạt tôi.”

Nói xong, hắt buông cô ra, sau đó không chút lưu luyến xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng hắt, Văn Hinh đột nhiên như bị mê hoặc. Lúc ở trên xe, cô thấy được lúc ấy hắt đã lo lắng nhường nào, nhưng mà bây giờ, hắt lại biến thành lạnh lùng như vậy.

Đến tận cùng, ở trong lòng của hắt, có chút quan tâm tới cô không?

Du Thần Ích vừa rời đi, Lăng Hạo Hiên cũng xong việc, lập tức chạy tới: “ văn Hinh, cậu thế nào rồi? Có khá hơn chút nào không?”

Nhìn gương mặt đẹp trai tràn đầy quan tâm của Lăng Hạo hiên, văn Hinh bèn cười lên, an ủi hắt, “ Tổ không sao, cậu không cần lo lắng cho tớ.” Cho tới nay, người thủy chung ở bên cô, an ủi cô, chỉ có một mình Lăng hạo Hiên mà thôi. Cũng chỉ có anh là thật tâm đối với cô, mang cho cô một mảnh chân tình.

203. Chương 204: Động Tình! 1

Nhìn Lăng Hạo Hiên này tràn đầy quan tâm tuần dung, văn hinh thật lòng mà cười lên, cũng an ủi hắt, “Ta không sao, người không phải dùng lo lắng ta!” Giống như cho tới nay, thủy chung không xa không rời cạnh giữ ở bên người nàng, chỉ có Lăng Hạo hiên mà thôi. Cũng chỉ có hắt, là thật tâm quan tâm nàng, đối với nàng bỏ ra một mảnh chân tình.

Thế nhưng tấm chân tình này của anh, cô không có cách nào báo đáp.

Nhìn thấy nụ cười trên gương mặt cô, Lăng Hạo Hiên càng thêm lo lắng: “ Cậu nói cho tớ biết, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Ban ngày không phải vẫn tốt hay sao, mới có mấy tiếng đồng hồ đã thành như vậy rồi hả?”

Văn Hinh không muốn khiến anh lo lắng, cô cười nói: “ Thật ra thì cũng không có chuyện gì, chỉ tại mình sơ ý quá, đi bộ không để ý đường, nên đụng phải cái bàn, sau đó.... Cứ như vậy.”

“ Nói dối.” Lăng Hạo Hiên làm sao có thể tin tưởng những lời này của cô, đột nhiên tựa như anh nghĩ tới điều gì, vội vàng hỏi: “ Cậu nói cho tớ biết, có phải là Du Thần Ích làm không? Có phải anh ta hại cậu thành cái dạng này không?”

“Không phải vậy, quả thực là mình không cẩn thận nên bị ngã thôi.” Văn Hinh có chút không đành, Lăng Hạo Hiên còn muốn nói gì đó, Diêu Phương và dì Lý một trước một sau bước vào.

Lăng Hạo Hiên lạnh lùng nhìn thoáng qua hai người, sau đó mới quay đầu nói với Văn Hinh: “ Cậu nghỉ ngơi cho tốt, lát nữa tớ sẽ quay lại thăm cậu.” Nói xong, cũng không thèm chào hỏi Diêu Phương, anh liền trực tiếp rời khỏi phòng bệnh.

Diêu Phương cũng không chấp nhất thái độ của Lăng Hạo Hiên, bà đi tới trước giường bệnh, hỏi: “ Thế nào rồi, giờ đã thấy tốt hơn chưa?” mặc dù thanh âm vẫn lạnh lùng, nhưng giọng nói lại tràn đầy quan tâm cô.

Văn hinh gật đầu, “ Tôi không sao .”

“Văn hinh a, mau uống chén canh này đi.” Lúc này, dì Lý bưng chén canh súp đưa tới trước mặt Văn Hinh, Văn Hinh nhận lấy, nói cảm ơn, sau đó cúi đầu uống canh.

“Ta đã giáo huấn Tình nhi một trận rồi, cô yên tâm, về sau nó không dám đối xử vậy với cô nữa.” Diêu Phương đột nhiên nói, nhìn Văn Hinh, trên mặt bà có một chút áy náy/

.

Văn Hình nghe vậy, không nói gì, chỉ cúi đầu lẳng lặng uống chén canh trong tay, uống xong lại cười nói với dì Lý: “ dì Lý, còn nữa không ạ, cho cháu thêm 1 chén.”

“Có có có!” Dì Lý rất nhanh nhận lấy chén canh trong tay Văn Hình, ;lại múc thêm cho cô một chén nữa, Văn Hình nhận lấy lại uống, rất nhanh một chén canh nữa lại thấy đầy, từ đầu tới cuối, cô cũng không nói thêm một tiếng nào.

Thật là buồn cười, bà ấy cho là chỉ cần hung hăng dạy dỗ người phụ nữ kia, thì sẽ coi như không có gì sao? Theo cá tính của người phụ nữ kia, không những không thay đổi, nói không chừng còn tiếp tục hận cô ý chứ. Huống chi, Diêu Phương rất yêu thương Lạc Tình, miệng bà nói hung hăng dạy dỗ, nhưng chắc cũng chỉ nói vài câu, vậy thì làm sao hiệu quả?

Xem ra, về sau cô phải cách người phụ nữ này càng xa càng tốt.

Diêu Phương thấy Văn hình vẫn không nói gì từ nãy tới giờ, biết lần này Văn Hình thực sự tức giận, nên cũng không nói nữa. Lúc rời đi, bà sai dì Lý ở lại chăm sóc Văn Hình, còn một mình rời đi.

Chờ Diêu Phương rời đi, dì Lý lập tức kéo tay Văn Hình, khóc : “ Đứa bé này, số khổ, đây là có tội tình gì, bà ngày thì hai bữa vào bệnh viện.”

“ Dì Lý, cháu đã không sao rồi, bác xem bây giờ không phải cháu đã rất tốt sao?” văn Hình cười an ủi dì Lý, trong lòng cô tràn đầy cảm động. Dì Lý không nói gì, chỉ không ngừng lau nước mắt.

204. Chương 205: Động Tình! 2

Tin tức Văn hình nằm viện cũng không biết là ai nói ra ngoài, buổi trưa ngày thứ hai cô nằm viện, trong phòng bệnh đột nhiên xuất hiện vị khách mà chính cô cũng thấy bất ngờ. Nhìn người tới, Văn Hình nở nụ cười: “ Sao cô lại tới đây?”

Trần Ảnh cầm bó hoa trong tay cắm vào bình hoa, sau đó ngồi xuống cạnh giường bệnh, “ Sáng nay đi làm nghe phó tổng Lam nói, phó tổng bảo tôi tới nói với chị một tiếng, bây giờ phó tổng có chút việc bận, buổi tối sẽ tới thăm chị, hi vọng chị sẽ không trách anh ấy.”

“ Cô về nói với anh ta, tôi đã chuẩn bị xong cây chổi đợi anh ta tới rồi.” Văn Hình nghĩ tới hình ảnh Lam Dật Thần há hốc miệng, mới nói: “ tên kia, thật không thể chịu được, tốt nhất là đừng có tới.”

Nghe vậy, Trần ảnh lập tức nở nụ cười, “Nếu phó tổng mà nghe thấy, nhất định sẽ thương tâm đến chết.”

Nhìn nụ cười của Trần ảnh , Văn Hình như bị mê hoặc: “ Cô ngày ngày đi theo tên kia, chẳng lẽ không thấy hần rất phiền sao?”

“Không có a!” Trên mặt Trần ảnh nụ cười vẫn nhàn nhạt, thanh âm cũng dịu dàng dễ nghe, “ Lam Phó tổng là người rất tốt .” Hơn nữa đối với phụ nữ lại càng tốt, chưa từng cự tuyệt ai.

(Thăng háo sắc)

Văn hình cười, “ Đoán chừng cũng chỉ có cô nói hần tốt thôi.”

Sau đó, hai người lại hàn huyên một chút, Trần Ảnh nhìn đồng hồ, lúc này mới đứng dậy rời đi. Trần Ảnh vừa đi, Tề Nhân Kiệt nhíu mày đi vào, dường như đang suy nghĩ gì đó.

“Sao vậy?” Nhìn vẻ mặt quái dị của anh, Văn Hình không khỏi tò mò hỏi anh.

Tề Nhân Kiệt lập tức hoàn hồn, vội vàng nói : “ Không có gì.” Vừa rồi lướt qua người kia, anh cảm thấy sao lại quen thuộc như vậy. Sau đó anh mới nhìn Văn Hình, nhìn cô đánh giá một phen, nhíu mày nói: “ Em thì sao, có chuyện gì xảy ra, sao lại phải vào bệnh viện? Anh còn tưởng bệnh viện này là nhà em nữa đây.”

“ Sao anh biết tôi phải vào bệnh viện?” Văn Hình liếc mắt nhìn anh.

Tề Nhân Kiệt nhìn cô, đột nhiên lộ ra nụ cười xấu xa, “ Đương nhiên chính là bạn thanh mai trúc mã của em nói cho anh biết.”

Nghe vậy, trong mắt Văn hình thoáng qua một tia kinh ngạc, “ Anh nói... là Hạo Hiên nói cho anh biết? “ Làm sao có thể? Hạo Hiên làm sao lại thân quen với người này, cậu ấy hẳn hận không thể cách anh ta càng xa càng tốt chứ, thế nào lại chủ động nói cho anh ta biết cô nằm viện.

“ Thế nào, không ngờ đúng không.” Tề Nhân Kiệt cười cười lộ ra khuôn mặt tà ác, anh đi tới bên giường bệnh Văn Hình, đặt mông ngồi xuống chiếc ghế trống bên cạnh, sau đó gác hai chân, không khỏi đắc ý nói: “ Tên kia bị anh nói cho hai câu, liền nói ra toàn bộ sự việc.”

“Khó trách!” Văn hình không khỏi liếc mắt, cô đã nói mà, quan hệ giữa anh ta và Lăng Hạo Hiên lúc nào lại trở nên thân thiết như vậy, thì ra là lừa người .

Lăng Hạo hiên là một người thẳng tính, căn bản không giấu diếm được tâm sự, mà Tề Nhân Kiệt lại tinh khôn, bàn về việc chơi đùa lừa gạt người khác, Lăng hạo Hiên quả không phải đối thủ của anh ta.

Tề Nhân Kiệt còn muốn nói gì đó, chỉ thấy Lăng Hạo Hiên mang bộ mặt sa sầm từ bên ngoài bước vào, nhất thời liền im lặng.

205. Chương 206: Động Tình! 3

Lăng Hạo Hiên đi vào, cũng không thèm nhìn Tề Nhân Kiệt mà đi thẳng tới trước giường bệnh của Văn Hình, dịu dàng hỏi: “ Hôm nay thấy thế nào rồi, có khá hơn chút nào không?”

“ Mình đã nói rồi, mình không sao mà!” Văn Hình đưa cánh tay vẫn còn đầy kim châm trên mu bàn tay lên, dùng ánh mắt đáng thương nhìn Lăng Hạo Hiên, vẻ cầu xin nói: “ Cái đó.... Mình đã không sao rồi, có thể nhổ châm này ra không?” Cũng đã cảm truyền nước một ngày một đêm, cô còn hoài nghi da mình có phải cũng có thể thoát ra nước không đây.

“Không được!” Lăng Hạo hiên quả quyết cự tuyệt, hơn nữa còn nói: “ Cơ thể của cậu bây giờ vẫn rất suy yếu, cậu phải truyền nước ba ngày.”

“Cái gì, ba ngày? !” Văn hình kêu thành tiếng, kém chút nữa đã nhảy dựng lên, “ Một ngày là đủ rồi, tại sao lại bắt mình truyền ba ngày?”

“ Mình nói ba ngày là ba ngày.” Lăng Hạo Hiên nghiêm mặt, khiến cô không thể phản kháng.

Nhìn hai bên nói chuyện với nhau như vậy, Tề Nhân Kiệt không nhịn được cười lên, vừa cười vừa nói với Văn Hình: “ Không ngờ ngày thường em không sợ trời không sợ đất, lại sợ bị kim châm? Cũng thật kì quái, em đã sợ bị châm như vậy, lúc trước sao lại đi bán máu, chẳng lẽ rút máu không đau sao?”

Nghe vậy, Văn Hình liếc nhìn anh, nói: “ Lúc ấy tôi bị ép không còn cách nào, nào có quản được đau hay không đau ?”

“Thì ra là như vậy!” Tề nhân kiệt gật đầu một cái, gương mặt tỏ vẻ đã hiểu, nhưng không cười được nữa.

Lăng Hạo Hiên nghe xong bèn hung hăng dữ dội nói với Văn Hình: “ Nếu như lần sau cậu còn dám đi bán máu, cậu xem mình xử cậu thế nào?” Người phụ nữ này, có lúc anh bị cô làm cho tức chết.

Văn Hình như đứa trẻ bị gõ đầu, trừng mắt nhìn Lăng Hạo Hiên, bộ như bị người khác gây khó dễ vậy. Lăng Hạo Hiên thấy vậy, càng giận, đưa tay muốn gõ đầu cô một cái, đột nhiên cửa phòng bệnh mở ra, một khuôn mặt nho nhỏ, nở nụ cười giảo hoạt thò vào, con người đảo lòng vòng, cuối cùng tầm mắt rơi vào trên người Lăng Hạo Hiên, “ Bác sĩ Lăng, viện trưởng bảo em gọi anh tới phòng làm việc của ông ấy ạ.”

Lăng Hạo hiên nghe thấy thế bèn thu tay về, xoay người nhìn Tiêu Lăng đột nhiên xuất hiện, cau mày hỏi: “ Viện trưởng có chuyện gì sao?”

Tiểu Lăng lắc đầu , gương mặt mờ mịt: “ Viện trưởng không nói gì, chỉ bảo em tới bảo anh lập tức tới phòng làm việc của ông ấy, hình như có chuyện gì gấp ạ.”

Nghe vậy, Lăng Hạo hiên quay đầu hung hăng trợn mắt nhìn Văn Hình , sau đó đi theo Tiêu Lăng. Trước khi đi, Tiểu Lăng còn nháy mắt cười nghịch ngợm với Văn Hình, Văn Hình lập tức hiểu ý, nở nụ cười nhẹ.

Nha đầu này, ngay cả Lăng Hạo Hiên mà cũng dám lừa, lá gan đúng là thật lớn.

Đừng có nhìn bộ dáng Lăng Hạo Hiên hiền lành nho nhã, giống như là người cực kì dễ nói chuyện, nhưng nếu chọc giận anh, bất kể đối phương là ai, nhất định anh sẽ hung hăng chinh một phen,

206. Chương 207: Động Tình! 4

Người khác có lẽ không biết, nhưng cô lại rất rõ ràng, hồi học đại học, Lăng Hạo Hiên từng học hai năm Judo và quyền anh, hơn nữa còn có được một số thành tích, bình thường nếu ba bốn người liên thủ đấu với anh, e rằng cũng không là đối thủ của anh.

Anh như vậy, bình thường cô đều không dám khiến anh bức mình, Tiểu Lăng nha đầu này...

Chờ Lăng Hạo Hiên rời đi, trong phòng bệnh chỉ còn Văn Hinh và tề Nhân Kiệt, khi ánh mắt Văn Hinh rời tới Tề Nhân Kiệt thì anh lại đang nặng nề nhìn chăm chăm cô, một lúc lâu sau mới hỏi: “” Có phải Du Thần Ích lại hại em thành cái dạng này ?”

Văn hinh hơi sững sờ, sau đó lắc đầu, “Không phải vậy, là tôi không cẩn thận, nên mới bị ngã.” Tại sao người nào cũng cho rằng Du Thần Ích hại cô phải vào bệnh viện. Xem ra, hình tượng của anh ta trong lòng mọi người, cũng không tốt đẹp gì.

Hiển nhiên, Tề Nhân Kiệt cũng không tin tưởng, anh nheo mắt lại, chăm chú nhìn ánh mắt của Văn Hinh, đoạn bảo: “ Tôi không tin em cẩn thận nên đột nhiên bị ngã! Em không phải giấu diếm cho hấn, ngoài hấn thì còn ai vào đây có thể đối xử với em như vậy?”

“ Quả thực không phải anh ta.” Văn Hinh thấy bộ mặt cà lơ phất phơ của Tề Nhân Kiệt, có chút ác độc, lại có chút lo lắng xuất phát từ tận trong tim, cô vội vàng muốn giải thích gì đó, lại thấy Tề Nhân Kiệt đột nhiên đứng dậy.

“ Lúc trước Du Thần Ích dẫn em trở về, anh đã cảnh cáo hấn, nếu như hấn còn dám gây cho em bất cứ tổn thương nào, anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hấn.” Nói xong, không đợi Văn Hinh mở miệng, anh đã trực tiếp xoay người rời khỏi phòng bệnh.

Văn hinh sững sờ nhìn phòng bệnh không còn bóng người, ngây dại.

Tề Nhân Kiệt nói sẽ không bỏ qua cho Du Thần Ích, không phải là anh muốn làm gì Du Thần Ích đấy chứ?

Trong lòng chợt có chút lo lắng cho Du Thần Ích, cô sợ Tề Nhân Kiệt sẽ gây ra bất lợi đối với Du Thần Ích. Đồng thời cô cũng lo lắng cho tề Nhân Kiệt, tự sâu trong đáy lòng, trực giác mách bảo cô rằng tề Nhân Kiệt tuyệt không phải là đối thủ của Du Thần Ích, nếu như anh gây hấn gì với Du Thần Ích, theo tính tình của Du Thần Ích, nhất định anh ta sẽ không bỏ qua cho anh.

Tâm thần thấp thỏm cả buổi chiều, rất nhanh trời đã tối, chỉ thấy Tiểu Lăng vác bộ mặt đưa đám chạy vào, vừa nhìn Văn Hinh cũng đã đoán được chuyện gì xảy ra, không khỏi nở nụ cười.

“ Lần sau nhớ ngàn vạn lần đừng lừa cậu ấy, biết không?” cô dịu dàng an ủi Tiểu Lăng, trên mặt lại không ngừng nở nụ cười.

Tiểu Lăng nhào vào trong ngực Văn Hinh, dùng sức gật đầu,, nhưng vẫn khóc nức nở.

Thấy Tiểu Lăng khóc thương tâm như vậy, trong lòng Văn Hinh dường như hiểu được điều gì. Nếu quả thực như vậy, vậy cũng có thể xem đây là chuyện tốt.

Văn hinh nằm viện một tuần lễ, trong thời gian này, Trần ảnh và Lam Dật Thần tới thăm cô hai lần, Tề Nhân Kiệt cũng tới 1 lần, nhưng thủy chung vẫn không thấy bóng dáng người kia. Hôm xuất viện, Diêu Phương đích thân tới đón cô, nhưng cũng không thấy người kia, suốt dọc đường về nhà cả hai người đều không nói câu gì, cứ trầm mặc về Du gia đại trạch. (biệt thự nhà họ Du)

207. Chương 208: Động Tình! 5

Bởi vì hôm nay là chủ nhật nên tất cả mọi người đều ở nhà, nhưng Văn Hinh chỉ thấy một mình Lạc Tình, về Du Thần Ích, ngay cả bóng dáng đều không thấy.

Lạc Tình đang ngồi trên ghế sa lon xem ti vi, thấy Văn Hinh, sắc mặt liền biến đổi, có chút không tự nhiên, nhưng lại thủy chung không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Văn Hinh.

Văn Hinh thấy vậy, trong lòng cười lạnh. Xem ra cô ta cũng biết mình đã phạm sai lầm rồi, coi như cũng không tệ, ít nhất cũng biết sai.

Cô lạnh lùng nhìn Lạc Tình, sau đó trực tiếp đi lên lầu về phòng mình. Bởi vì lần này đã động thai, cho nên Diêu Phương rất cẩn thận, không dám để Văn Hinh động tay chân vào việc gì, chỉ cần cô nằm một chỗ là tốt rồi, toàn bộ việc trong nhà đã có người làm lo.

(vài năm để giấy chết à?)

Ban đêm, khi tất cả mọi người đã chìm vào giấc ngủ, một bóng dáng thon dài lặng lẽ mở cửa phòng Văn Hinh.

Du Thần Ích lẳng lặng đứng trước giường của Văn Hinh, cẩn thận nhìn chằm chằm vào cô, mặt mũi cô có vẻ còn tái nhợt, lông mi không khỏi nhú lại, cảm giác có chút phức tạp.

Tại sao, càng ngày người phụ nữ này lại có thể động tới tim hần?

Mặc dù một tuần này hần cố gắng không thêm nghĩ tới cô, nhưng bóng dáng cô vẫn thủy chung không ngừng hiện lên trong đầu hần, không xua đi được, sao sao xóa hết.

Hần càng muốn quên, ngược lại càng nhớ hơn.

Kể từ ngày đầu họ quen biết nhau cho tới giờ, mỗi động tác của cô, từng nụ cười, còn mỗi một câu nói của cô, hần đều khắc sâu trong trí nhớ, rõ ràng tới mức chính hần cũng cảm thấy khiếp sợ.

Hần không biết mình đây là thế nào, tại sao lại có loại cảm giác này đối với cô, nhưng hần tin tuyệt đối không phải là yêu.

Làm sao hần có thể yêu người phụ nữ này, người hần thích nhất chỉ có Tình Nhi, Tình nhi của hần.

Văn hinh bị một cảm giác khác thường làm cho tỉnh giấc, có cảm giác có người đang nhìn mình, loại cảm giác mãnh liệt như gánh nặng trên lưng cô, khiến cô cảm thấy không được tự nhiên.

Cô lật người, mở mắt ra, nhưng trong phòng lại trống không, cô không khỏi nghi ngờ nhú mày lại.

Nghỉ ngơi một tháng trời, Diêu Phương mới cho Văn Hinh xuống giường đi lại. Văn Hinh cảm thấy nếu như mình không ra ngoài dạo phố, phơi nắng, đoán chừng cả người cô mọc meo mất.

Một tháng này, mặc dù toàn bộ thời gian đều nằm trên giường, nhưng cũng may một ngày ba bữa ăn đều được ăn bên ngoài, không có bất kể người nào quấy rầy cô. đặc biệt là Lạc Tình, một tháng rồi không gặp cô ta, thật lòng cô cảm thấy thế giới này thật yên lặng.

Được sự đồng ý của Diêu Phương, cô rốt cuộc cũng có thể xuống giường. Đi tới vườn hoa, cô giang hai cánh tay, sau đó nhắm mắt lại hít thở sâu, không khí trong lành trong nháy mắt bao phủ xung quanh, cảm giác nhẹ nhõm hơn nhiều, không khỏi hít sâu một hơi.

Lúc này, mặt trời mới ló rạng phía sau cô, cả người cô đắm chìm trong ánh mặt trời vàng, cảnh diễm lệ như vậy, như mộng như ảo, tựa như thiên sứ ôm lấy thân thể nhỏ bé của cô, (em chém thêm nhé)

Một màn này vừa vắn lợt vào mắt Du Thần Ích mới đi từ bên ngoài vào, hần không khỏi giật mình, trong giây lát, hần ngơ ngác nhìn hình ảnh trước mắt, thiếu chút nữa khiến cho hô hấp của hần ngừng lại.

208. Chương 209: Động Tình! 6

Lúc này, mặt trời vừa mới ló rạng, cả người cô đang chìm đắm dưới ánh mặt trời vàng, cảnh đẹp như vậy, như mộng như ảo, tựa như thiên sứ giáng trần.

Du Thần Ích vừa vặn thấy được, không khỏi giật mình, hần ngơ ngác nhìn hình ảnh mỹ lệ trước mắt khiến hần quên cả hô hấp.

Văn hình vẫn đứng ở kia, không hề nhúc nhích, Du Thần Ích cũng đứng im không động đậy, cũng không hề tiến lên phá vỡ bức tranh duy mỹ này.

Lúc này, Lạc Tình đột nhiên chạy từ bên trong đến, trong tay vẫn còn đang cầm xấp tài liệu, “ Anh họ, anh...” Còn chưa nói xong đã phải ngừng lại, cô thấy Du Thần Ích đứng đó, ngơ ngác nhìn một chỗ nào đó, cô ta không khỏi tò mò quay đầu nhìn lại. Vừa nhìn tới, trong lòng lập tức dâng lên một cỗ ghen tức.

Cô ta oán hận nhìn chằm chằm Văn Hình, thế nhưng không thể không thừa nhận, lúc này đây Văn Hình quả thực rất hấp dẫn người khác. Ánh mặt trời vàng bao trùm lên người cô, nhìn qua cô vô cùng sạch sẽ tinh khiết trong ánh nắng, không nhiễm chút bụi trần. Còn nữa, nụ cười bên khóe môi cô dịu dàng tỏa nắng, khiến cô ấy càng có sức hút.

Lạc Tình nhìn vậy, ghen tức ngày càng sâu thêm. Lúc này, cô ta đột nhiên có chút hối hận, hối hận ngày đó tại sao lại không dùng sức một chút. Nếu như ngày đó cô ta dùng sức, nói không chừng bây giờ trong bụng Văn Hình đã không còn đứa bé nào rồi, nếu như đứa bé không còn, cô ta cũng sẽ không được ở lại nhà họ Du, sẽ không xuất hiện trước mặt anh họ rồi.

Nghĩ đến đó cô ta càng thêm hối hận.

Nghe được âm thanh của Lạc Tình, Văn Hình bèn mở mắt, lập tức trông thấy Du Thần Ích và Lạc Tình ở đằng xa, sắc mặt cô lập tức thay đổi.

Mà Du Thần Ích cũng vội vàng thu hồi tầm mắt, trên mặt hần lộ ra một chút mất tự nhiên, sau đó nhìn về phía Lạc Tình, “ Em tìm anh có việc gì không?”

Lạc Tình lại nhìn Văn Hình, lúc này mới đem tài liệu trong tay đưa cho Du Thần Ích, “ Đây là tài liệu mà anh cần, sáng nay anh quên mang đi, cho nên bảo em đưa qua mà.” Bởi vì hôm nay là chủ nhật, là ngày nghỉ, nhưng Du Thần Ích lại một mực làm thêm giờ, hình như hần đang tránh né cái gì vậy.

Du Thần Ích nhận lấy tài liệu, nói cảm ơn, rồi trực tiếp xoay người rời đi, khi hần xoay người, ánh mắt vô tình quét nhẹ Văn Hình một chút.

Văn hình cảm nhận được ánh mắt của hần nhìn mình, lại giả vờ như không thấy, xoay người đi vào trong vườn hoa. Nhưng vừa nhắc chân lên được hai bước, đột nhiên nghĩ tới điều gì, cô vội vàng xoay người hô: “ Chờ chút đã...”

Nghe được âm thanh của cô, Du Thần Ích dừng bước, xoay người lại, nghi ngờ nhìn về phía Văn Hình đang chạy tới gần, chân mày hần lập tức xiết chặt. Người phụ nữ này đúng là vết thương chưa lành đã quên đau, đang có bầu mà còn chạy nhanh như vậy, cô lại muốn vào viện như lần trước sao?

Đợi tới khi Văn Hình đứng trước mặt hần, không có vấn đề gì, hần mới âm thầm thở dài một hơi, “ Chuyện gì?” trong lòng hần dù có lo lắng cho cô hần cũng không biểu hiện ra mặt, âm thanh vẫn lạnh băng như trước, tự hồ còn lộ ra chút không nhẫn nại.

CÁC BẠN BẮM VÀO FLIKE VS G+ GIÚP MÌNH VỚI, ỦNG HỘ ĐỂ MÌNH LẤY ĐỘNG LỰC HOÀN BỘ NÀY NÀO, CHÁN QUÁ

209. Chương 210: Động Tình! 7

Văn Hình cũng không quan tâm tới thái độ lạnh lùng xa cách này của Du Thần Ích, cô nhìn cặp mắt âm u lạnh nhạt kia, có chút chần chừ, sau đó cô nhàn nhạt mở miệng hỏi: “ Tề Nhân Kiệt... gần đây có sao

không?” Thật ra thì cô muốn hỏi là Tề Nhân Kiệt có làm gì hần không, lúc ở bệnh viện, Tề Nhân Kiệt nói sẽ không bỏ qua cho Du Thần Ích, hôm nay đã được một tháng, không biết anh ta có hành động gì không?

Thế nhưng lời nói này Du Thần Ích nghe được, lại hiểu thành ý khác, chỉ thấy ánh mắt hần thoáng chốc càng thêm âm trầm, hần khí trong mắt bắn ra tứ phía, “ Cô đây là đang hỏi tôi Tề Nhân Kiệt thế nào sao? Cô không cảm thấy cô hỏi nhầm đối tượng sao? Muốn biết hần thế nào, sao không tự mình đi mà hỏi.” Nói xong, hần xoay người bỏ đi.

Văn Hinh cũng ngây ngẩn cả người, nhìn bóng lưng hần rời đi, cô ngây người nửa ngày, cuối cùng mới hiểu được, nhất định là Du Thần Ích đã hiểu sai ý của cô, khiến cô cảm thấy lo lắng.

Lạc Tình đứng bên nghe được cuộc đối thoại của họ, khinh thường cười lạnh một tiếng, sau đó như con chim khổng tước kiêu ngạo xoay người bỏ đi.

Văn Hinh không khỏi cảm thấy buồn cười, cô nghiêng đầu nhìn cánh cửa trống rỗng, bóng dáng Du Thần Ích đã sớm khuất xa. Khóe môi cô khẽ nhếch, nhin không được nở một nụ cười như đùa giỡn.

Bảo cô tự mình đi hỏi Tề Nhân Kiệt?

Đúng với ý cô!

Khi cô nói với Diêu Phương cô phải đi ra ngoài một lát thì Diêu Phương không khỏi nhú mày, đôi chân mày thanh tú nhú chặt, “ Cô phải đi đâu?”

“ bà yên tâm, tôi sẽ chú ý an toàn.” Văn Hinh dĩ nhiên cũng biết bà cố kị điều gì, đơn giản là lo lắng cho đứa bé trong bụng cô, nhưng mà cô thế nào lại không quan tâm được, đây cũng là con của cô.”

Cuối cùng, trước mặt Văn Hinh liên tục đảm bảo sẽ chú ý, rốt cuộc Diêu Phương cũng gật đầu đáp ứng, nhưng vẫn cho tài xế lái xe đưa cô đi, đồng thời bảo vệ cô.

Trước đây, Văn Hinh chưa bao giờ tập đoàn Gầm Vinh, khi cô đứng trước cửa tập đoàn lập tức bị mười mấy tầng khiến cô kinh hãi, quả là hùng vĩ to lớn không hề thua kém Overlord, lúc này cô mới hiểu Gầm Vinh thực sự là đối thủ tranh tài với Overlord.

Tầng một có bàn tiếp tân tiếp đón, vì vậy cô mới đi tới trước bàn lễ tân lễ phép nói: “ Xin hỏi, tôi muốn gặp tổng giám đốc của các cô, làm phiền cô báo giúp tôi một tiếng, được không?” Cô quên không lấy số điện thoại của Tề Nhân Kiệt, nếu không cô cũng không phải vất vả xa xôi tới đây.

Cô lễ tân trẻ tuổi xinh đẹp nghe thấy cô nói vậy, hơi sững sờ, nhưng rất nhanh liền lộ ra nụ cười ngọt ngào, âm thanh dễ nghe động lòng người, “ Ngại quá, xin hỏi cô có hẹn trước với tổng giám đốc sao?”

BẮM FLIKE VÀ G+ GIÚP MÌNH NHÉ

210. Chương 211: Động Tình! 8

Quả nhiên, cô lễ tân liền lộ ra nụ cười xin lỗi, đồng thời lễ phép nói: “ Ngại quá, bởi vì tổng giám đốc của chúng tôi đã dặn, nếu như không có hẹn trước, thì không gặp ai cả.” Tất cả mọi người đều biết, tổng giám đốc của bọn họ thích những cô gái xinh đẹp, nhưng lên giường xong đều đá hết. Mà cô gái này nhìn cũng biết là bị tổng giám đốc của họ bỏ rơi, nên mới tìm tổng giám đốc muốn hợp lại.

Nếu như đã bị tổng giám đốc bỏ rơi, tuyệt đối sẽ không còn bất kỳ cơ hội nào nữa rồi, bởi vì những bạn gái của tổng giám đốc từ trước tới giờ đều có mối nối cũ, bị tổng giám đốc vứt bỏ, đàn bà con gái có biết bao người muốn trở lại bên cạnh hần lần nữa, nhưng cuối cùng không một ai thành công.

Cho nên, người phụ nữ trước mắt này e rằng nhất định phải thất vọng cùng thương tâm rồi.

Nhưng mà, điều làm cô cảm thấy kì lạ là, tại sao người phụ nữ này lại không hề lộ ra chút thương tâm nào, vẫn bình tĩnh ung dung như là đến tìm bằng hữu vậy.

Thấy trong mắt cô lễ tân có vẻ nghi ngờ, Văn Hinh vốn thông minh nên lập tức đoán được suy nghĩ trong lòng của đối phương, cô lập tức nở nụ cười: “ tôi là bằng hữu của Tổng giám đốc các cô, hôm nay tôi tới

tìm anh ấy vì có chuyện quan trọng muốn bàn với anh ấy, phiền cô thông báo cho anh ấy một tiếng, được không?”

Nhưng, cô lễ tân vẫn không đồng ý: “ Ngại quá, tổng giám đốc của chúng tôi đã giao phó, không phải việc phỏng vấn quan trọng, không được sự cho phép của phòng thư kí, mời cô hẹn tổng giám đốc trước rồi hãy gặp.”

Nghe vậy, cơ hồ Văn hình cũng hết ý kiến, tên Tề Nhân Kiệt này, muốn gặp mặt lại khó như vậy, nếu như không phải lo lắng cho anh ta, thì cô đã sớm quay về rồi.

Ngay lập tức, trong lòng cô đã có chủ ý, vì vậy cô mới tiến lên , cười nói: “ hôm nay tôi tới bàn chuyện công việc với tổng giám đốc của các cô, bàn về kí hết hợp đồng xuất khẩu dệt may sang khu vực Đông Nam Á!” Cô biết Tập đoàn Gấm Vinh là Overlord làm trong cùng một lĩnh vực, phạm vi buôn bán toàn cầu, các ngành nghề đều có bàn tay bọn họ, hơn nữa đều là các ông trùm trong ngành.

Nghe vậy, lễ tân sửng sốt, nhìn về phía Văn Hình, ánh mắt bán tín bán nghi, nhưng Văn Hình vẫn bình tĩnh như cũ, mặc cho đối phương quan sát cô thế nào, bộ dáng cô vẫn ung dung thong thả, không hề có chút chột dạ nào.

Rốt cuộc, lễ tân cũng có chút luống cuống, nếu quả thực là như vậy, nếu như làm trễ nãi việc đại sự của tổng giám đốc, thì cái chức nho nhỏ này của cô chắc chắn sẽ không giữ được, nhẹ thì trừ lương, nghiêm trọng thì phải cuốn gói đi, cô đây là do nhờ người có quan hệ mới vào được tập đoàn gấm Vinh nha.

“Vậy cũng ,tôi đi nói giúp cô một tiếng, xin hỏi cô họ gì>” Ngay lập tức, giọng nói của lễ tân trở nên hết sức cung kính.

“Họ Văn!” Văn hình lạnh nhạt nói, trong lòng cảm thấy buồn cười, nếu như bị Tề Nhân Kiệt biết vừa rồi cô lừa lễ tân của hắn, không biết hắn trong cơn tức giận có đuổi việc cô lễ tân này không, nếu như vậy lúc đó cô lại mang tội lớn rồi.

211. Chương 212: Động Tình! 9

“ Được, vậy cô chờ một chút, tôi lập tức giúp cô gọi thư kí của tổng giám đốc .” Lễ tân nói xong, lập tức cầm điện thoại lên bấm số nội tuyến.

Rất nhanh, điện thoại được kết nối, lúc đầu, lễ tân vẫn còn đang nói bình thường, khi đầu dây bên kia hỏi người kia họ gì thì lại có chút nghi ngờ.

Văn Hình vẫn cười nhạt, cô đứng ở đằng kia, cũng loáng thoáng nghe được cô lễ tân đang nhỏ giọng nói với đối phương, hình như là đang nói với thư kí Tần gì đó, “ Nhưng mà... thư kí Tần, vị khách này đã chờ ở đây lâu rồi, cô ấy nói cô ấy họ Văn, hơn nữa tôi thấy cô ấy cũng không giống như đang gạt người. Cô ấy nói cô ấy là bạn của tổng giám đốc, muốn bàn chuyện hợp tác với ngài ấy, nhưng... nhưng mà...

Văn Hình nhìn về mặt khổ sở dị thường của cô gái trước mắt mình, đột nhiên cô đưa tay cầm lấy điện thoại của cô gái, thừa dịp cô gái sắp mở miệng, cô bèn duỗi ngón tay ra đặt trên bờ môi cô gái, nhẹ nhàng làm bộ “ hử” một cái, ý bảo đừng nói. Lễ tân quả thực không lên tiếng nữa, chỉ còn lại vẻ mặt khấn trương sợ hãi nhìn Văn Hình.

Thấy thế, Văn Hình hài lòng cười một tiếng, sau đó áp điện thoại vào tai mình, đầu dây bên kia lập tức truyền đến thanh âm khiển trách của thư kí Tần, “ Không phải tôi đã sớm nói với cô rồi à, nếu không có hẹn trước, nhất định không cho gặp tổng giám đốc, cô là lỗ tai bị điếc hay mắc chứng hay quên, nếu như lần sau...”

“Xin chào, thư kí Tần, phiền cô nói với Tề Nhân Kiệt, nói có người tên Văn Hình đang ở tầng trệt chờ anh ta, nếu như trong vòng 10 phút nữa anh ta không xuống đây, vật thì bảo anh ta vĩnh viễn đừng có tới tìm tôi.” Văn Hình nói xong, cũng không cho đối phương bất cứ cơ hội nói nào, trực tiếp cúp điện thoại.

Văn Hình cúp điện thoại, ngẩng đầu lên, thấy cô lễ tân đang giương mắt, dùng ánh mắt khó tin nhìn chằm chằm mình, bộ dạng như vừa gặp quỷ vậy.

Cô nhàn nhật cười, sau đó xoay người đi tới ghế salon bên cạnh ngồi xuống, tùy ý cầm một tờ báo lên đọc. Mà cô lễ tân đã hoàn toàn ngây ngốc, kể từ lúc cô tới làm ở đây, cũng chưa từng thấy cô gái nào dám gọi thẳng tên tổng giám đốc như cô gái này, hơn nữa còn dùng giọng nói cường thế cùng thư thái bá đạo.

Chẳng lẽ. . . . Cô ấy và tổng giám đốc có mối quan hệ đặc biệt gì sao?

Đột nhiên, tựa như nghĩ tới điều gì, đôi mắt to đẹp trừng lớn, chăm chú nhìn Văn Hình đang tự nhiên ngồi ở đằng kia.

Chẳng lẽ, đây chính là cô gái mà tổng giám đốc chân chính yêu trong tin đồn kia sao?

Nghĩ đến đó, cô lễ tân nhất thời cảm thấy vô cùng khiếp sợ.

Quả nhiên, chỉ 3 , 4 phút sau, đã nghe thấy “ Đốt “ một tiếng, một bóng dáng thon dài từ trong thang máy vội vã đi ra.

Văn Hình ngược mắt nhìn , vừa vặn chạm với khuôn mặt đang tràn đầy vui mừng, cô không khỏi giương chân mày lên. Cô đặt tờ báo trong tay xuống, sau đó đứng dậy, chờ người đó đi tới bên cạnh mình, cô mới cười trêu chọc: “ Tề đại công tử thật đúng là người bận rộn nha, muốn gặp anh cũng khó khăn như vậy?”

212. Chương 213: Động Tình! 10

Tề Nhân Kiệt mỉm cười nhìn Văn Hình, nụ cười của anh đầy tà mị, anh trêu chọc: “ Anh nói rồi mà, hôm nay có người nói với anh là hôm nay sẽ có vận hoa đào, anh vẫn còn đang suy nghĩ xem đến tết cùng hoa đào này từ nơi nào đến, không ngờ lại được đưa tới tận cửa.”

Nghe vậy, Văn Hình quay sang ngườm anh, “ Hoa đào cạnh anh cũng không ít đi, cần thận tổn thương thân thể .”

Người này, vốn là cô có chút lo lắng cho hắn, nhưng nhìn bộ dáng vui vẻ của hắn hôm nay, xem ra cô lo lắng vô ích rồi.

Tề Nhân Kiệt lập tức cười nói : “ có câu nói, chết dưới tay hoa đào, thành quỷ cũng phong lưu, chẳng lẽ em chưa từng nghe nói sao?” Anh tự động đem mẫu đơn đổi thành hoa đào, hơn nữa bộ dạng của anh còn vô cùng tự tin tới mức vô lại.

Văn Hình không nhịn được ngườm anh, “ Chỉ mong trên đời này có quỷ phong lưu là tốt rồi.”

Tề Nhân Kiệt nghe cô đùa lại mình, anh giơ tay lên nhìn đồng hồ, “ Em vẫn chưa ăn cơm đúng không, vậy đi thôi, anh dẫn em đi ăn.” Nói xong, anh tiến lên ôm eo Văn Hình, dẫn cô đi ra ngoài. Động tác ấy, giọng nói ấy, thần thái ấy, tựa hồ Văn Hình là bạn gái của anh vậy, cực kì tùy ý, không hề có chút lúng túng nào.

Văn Hình cũng không có đẩy anh ra, cùng với anh rời khỏi đại sảnh công ty. Cô lễ tân sau lưng hai người họ cũng phải trừng to mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn tỏ vẻ không thể tưởng tượng được.

Trời ạ, chẳng nhẽ cô đã đoán đúng, cô gái kia thực sự là cô gái tổng giám đốc yêu nhất hay sao.

Trên xe, Tề Nhân Kiệt hỏi Văn Hình muốn đi nơi nào, Văn Hình suy nghĩ một lát rồi nói: “ Tự anh chọn đi, mời người khác ăn cơm cũng không thể chọn chỗ nào quá rẻ đi.” Cô cười giảo hoạt, Tề Nhân Kiệt thấy thế không khỏi bật cười, vẻ mặt cưng chiều nhìn cô.

Cuối cùng, Tề Nhân Kiệt dẫn Văn Hình tới một nhà hàng mới mở ở trung tâm thành phố, bởi vì thời gian hơi trễ, nên toàn bộ phòng ăn riêng trong nhà hàng đều đã chật kín người. Bất đắc dĩ, hai người không còn cách nào khác là phải đi tới một bàn cạnh cửa sổ ngồi xuống.

Bởi đây là bữa ăn Tề Nhân Kiệt mời khách, cho nên Văn Hình không hề khách khí chút nào, hơn nữa còn gọi các món đắt tiền nhất. Sau khi các món ăn được bê lên, Tề Nhân Kiệt nhìn một bàn toàn món ăn ngon, sau đó mới hướng Văn Hình nói: “ Em xác định một mình ăn hết chỗ này ư/”

Văn hình nhìn bàn đầy thức ăn, miệng há rộng ra, cầm chiếc đũa lên gấp một miếng thức ăn, “ Không đúng, là hai người ăn.” Một tháng nay, ngày nào cô cũng phải ăn bữa ăn dinh dưỡng do dì Lý làm, mặc dù tay nghề của dì Lý không phải là kém, nhưng ngày nào cũng ăn mấy thứ đó, cho dù có dễ ăn cũng sẽ chán thôi.

Nghe lời cô nói... Tề Nhân Kiệt có chút sững sờ, nhưng rất nhanh liền phản ứng kịp, dở khóc dở cười nói. “ Coi như là hai người, cũng chỉ có một miệng, một dạ dày, một bụng thôi nha.”

213. Chương 214: Động Tình! 11

“Thế nào, đau lòng à ?” Văn Hình trợn mắt, ngườm Tề Nhân Kiệt, trên mặt cô lộ ra vẻ khinh thường.

Tề Nhân Kiệt cũng hết ý kiến, cũng liếc cô, đầy bất đắc dĩ nhưng lại nói với vẻ giễu cợt: “ Làm sao em biết tôi đau lòng, tôi là đang muốn xem dạ dày em làm bằng gì mà có thể chứa nhiều đồ như vậy, cẩn thận no vỡ bụng nha.”

Văn Hình nhìn anh cười to: “ Việc này anh không cần lo lắng, anh chỉ cần thanh toán là được rồi!” nói xong, cô lại vui đầu vào ăn cơm.

(haha)

Thấy cô ăn ngon miệng như vậy, đột nhiên Tề Nhân Kiệt dựa cả người ra phía sau ghế, khoe miệng hàm chứa ý cười nhìn Văn Hình chén sạch thức ăn trên bàn. Lúc này, lần lượt từng món ăn được Văn Hình như hổ đói tới giải quyết, anh phát hiện ra rằng, mặc dù cô ăn rất vội, nhưng vẫn không kém phần ưu nhã, cho thấy cô đã được giao dục rất tốt.

Ăn được một nửa, rốt cuộc Văn Hình cũng phát hiện ra có gì đó không bình thường, vì vậy cô ngẩng đầu lên, thấy Tề Nhân Kiệt ngồi ở phía đối diện mình đang khoanh tay trước ngực, dùng vẻ mặt đùa giỡn nhìn cô, tựa như đang xem trò hề vậy, cô nhú mày hỏi: “ sao anh không ăn?”

Tề Nhân Kiệt nở nụ cười đầy xấu xa nói: “ Tôi muốn nhìn xem, một mình em đến tốt cùng có thể ăn hết chỗ thức ăn này không, nếu như là tôi , cũng không hết được.”

Nghe vậy, Văn Hình hung hăng trừng mắt ngườm anh, không thèm quan tâm tới anh nữa.

Cứ như vậy, cô lại liều mạng ăn, Tề Nhân Kiệt vẫn còn đang hứng thú nhìn cô, cho đến khi...

“Không ăn nữa !” Văn Hình buông đũa, cầm khăn giấy lau dầu mỡ dính trên khoe miệng mình, vẻ mặt thập phần hài lòng.

“ Em mà ăn được nữa thì chắc là gặp quỷ rồi.” Tề Nhân Kiệt tỏ vẻ xem thường, nhìn bàn ăn bừa bãi, trong lòng anh vẫn còn bội phục Văn Hình. Một cô gái cư nhiên lại có thể ăn toàn bộ chỗ đồ ăn này, nhiều như vậy, e rằng đàn ông con trai như anh cũng không theo kịp.

Văn Hình vút khăn giấy, giương mắt nhìn Tề Nhân Kiệt, đột nhiên trên mặt lộ ra nụ cười đầy giả hoạt, “ Chỉ bằng, chúng ta thương lượng đi.”

“Cái gì?” Tề Nhân Kiệt cau mày lại, có chút hứng thú nhìn cô.

Nụ cười trên gương mặt Văn Hình càng đậm hơn, “ Từ nay về sau, mỗi tuần anh mời tôi ăn cơm 1 lần, thế nào?”

“ Vậy tôi được lợi gì?” Tề Nhân Kiệt cũng bày ra bộ dạng không chịu thua thiệt, sắc mặt của anh lúc này điển hình cho sắc mặt của một thương nhân.

“ Có mỹ nhân cùng ăn cơm với anh, anh còn muốn gì nữa.” Văn hình lườm anh một cái, tâm tình cô vô cùng tốt.

“ Tôi không muốn bồi bà bầu ăn cơm đâu.” Tề Nhân Kiệt thấp giọng nói, dáng vẻ đầy bất đắc dĩ.

Văn hình trừng mắt, mắt hững, “Nói như vậy, anh không muốn sao?” đột nhiên cô phát hiện ra, thì ra cãi nhau với Tề Nhân Kiệt cũng thật thú vị. Thậm chí cô còn nghĩ, nếu như đem hai miệng của Tề Nhân Kiệt

và Lam Dật Thần xúm lại một chỗ, sẽ là sự phối hợp tuyệt vời, đoán chừng không ai có thể chịu đựng được bọn họ.

214. Chương 215: Động Tình! 12

Văn hình trừng mắt, mắt húng, “Nói như vậy, anh không muốn sao?” đột nhiên cô phát hiện ra, thì ra cãi nhau với Tề Nhân Kiệt cũng thật thú vị. Thậm chí cô còn nghĩ, nếu như đem hai miệng của Tề Nhân Kiệt và Lam Dật Thần xúm lại một chỗ, sẽ là sự phối hợp tuyệt vời, đoán chừng không ai có thể chịu đựng được bọn họ.

Tề Nhân Kiệt làm ra chiều không giúp được gì cho cô, sau đó hùng hồn nói: “ Em biết đây hàng ngày có biết bao cô gái muốn cùng tôi ăn cơm ? em muốn tôi mời cơm, phải xếp hàng đây.” Nói xong, anh vô tư cười, có chút tà ác.

Văn Hình nghe vậy cũng thở dài nói: “ Vậy cũng tốt, anh đã không chịu mời, chỉ cần tôi muốn sẽ có người đồng ý cả hai chân hai tay.” (Chém nhé)

Nghe cô nói vậy, Tề Nhân Kiệt cũng sờ, ngay sau đó lập tức nghĩ tới người kia trong miệng cô là người nào, “ Em nói chính là tên bác sĩ ngu ngốc đó à?” cũng chỉ có tên bác sĩ ngu ngốc đó, anh thấy rõ được , tên Lăng Hạo Hiên thế nhưng vô cùng thích cô.

Văn Hình nhướn mày, không nói gì, nhưng ý tứ cũng đã bộc lộ rõ ràng.

Tề Nhân Kiệt thấy thế, nhún vai một cái, bất đắc dĩ nói: Vậy cũng được, mỗi tuần mời em ăn một bữa cơm cũng không phải là không thể, có điều em phải nói cho tôi biết, hôm nay không phải là em đặc biệt tới đây là để tôi mời ăn cơm đây chứ?” anh hiểu cô gái này, nhất định không phải cô đặc biệt chạy tới đây chỉ để anh mời cô một bữa cơm? Nếu như không có chuyện gì quan trọng, tuyệt đối cô sẽ không chủ động tới tận đây tìm anh.

“Nếu không anh nghĩ sao?” Văn Hình cũng không định nói cho anh biết, dù sao nhìn bộ dáng anh lúc này đoán chừng cũng không có chuyện gì, mà dường như còn rất tốt là đằng khác.

Tề Nhân Kiệt dĩ nhiên cũng không tin, nhưng nếu như cô không muốn nói, anh cũng không ép, bèn bất đắc dĩ nói, “ Được rồi, từ nay về sau cứ mỗi chủ nhật tôi sẽ để trống lịch trình, đặc biệt đi ăn cùng em, như vậy được chưa?” Anh nói về đây bất đắc dĩ, trong lòng lại cảm thấy vui vẻ không thôi.

“ Vậy cứ quyết định như thế đi.” Văn Hình lập tức cười rạng rỡ, chủ nhật, cả hai đều không muốn gặp người mà mình không muốn gặp ở nhà, thay vì cùng bọn họ mất to mất nhỏ trừng nhau, huyền não tranh cãi không vui vẻ gì, chỉ bằng ra ngoài chơi thì hơn.

Lần nào cũng vậy, chỉ cần ở chung một chỗ với người đàn ông này, tâm tình cô đều trở nên vui vẻ hơn, phiền não cũng tạm thời bay đi đâu mất.

Nhìn thấy nụ cười vui vẻ trên gương mặt Văn Hình, Tề Nhân Kiệt cũng không nhịn được cười theo, nhưng lời nói từ miệng lại vô cùng buồn bã: “ Số tôi thật khổ, mỗi chủ nhật đều phải bồi bà bầu này, nếu để người ngoài nhìn thấy, còn tưởng rằng em là gì của tôi đó.”

Nghe vậy, Văn Hình càng thêm vui vẻ, nụ cười trên môi cô còn mang theo chút giảo hoạt.

Bởi vì chỗ Văn Hình đang ngồi chếch một chút so với cửa chính, nên một màn này, vừa vịn bị mấy người bên ngoài nhìn thấy, một trong số đó khi thấy cảnh này sắc mặt lập tức trầm xuống.

Tên còn lại đi cùng hắn cũng lên tiếng tỏ vẻ nghi hoặc: “ Ah, chị dâu sao lại ở cùng một chỗ với tiểu tử kia?” Thanh âm quen thuộc của người người này đã cho thấy, người nói chuyện chính là Lam Dật Thần, hắn là vậy đi, người đi bên cạnh hắn ắt là Du Thần ích rồi.”

215. Chương 216: Động Tình! 13

Du Thần Ích xoay người, nhỏ giọng nói với hai người nước ngoài đi bên cạnh cái gì đó, sau đó quay sang nói với Lam Dật Thần: “ Cậu đưa Perrie tiên sinh về trước, tôi về sau.”

Lam Dật Thần nghe vậy, quay sang nhìn Văn Hinh, đáy mắt hần lộ ra một tia lo lắng, nhưng bởi vì không thể làm chậm trễ công việc của hai vị khách nước ngoài bên cạnh mình, nên đành phải theo ý Du Thần Ích, đưa bọn họ trở về trước.

Mà lúc này, Văn Hinh và Tề Nhân Kiệt cũng đã trông thấy Du Thần Ích, nụ cười trên khóe môi cô bỗng chốc tan biến, mà Tề Nhân Kiệt lại cười vẻ đùa giỡn, đầy tà mị.

Du Thần Ích nét mặt sa sầm từ từ đi tới bên cạnh Văn Hinh, hần nhìn Tề Nhân Kiệt một cái rồi ánh mắt hần dừng lại trên khuôn mặt Văn Hinh, trầm giọng nói: “ Tôi nhớ tôi đã nói, không có lệnh của tôi, không cho phép cô bước ra khỏi cửa nhà họ Du nửa bước, nhanh như vậy mà cô đã quên rồi à?”

Văn Hinh chỉ nhàn nhạt liếc hần một cái, sau đó tự nhiên cô mở miệng nói: “ Tôi cũng nhớ tôi đã nói, anh cần bản không có quyền can thiệp tự do của tôi, điều này mà anh cũng quên sao?”

Nghe vậy, sắc mặt của Du Thần Ích lập tức thay đổi, nhưng mà Tề Nhân Kiệt lại cười to, anh rất muốn vỗ tay khen Văn Hinh. Anh nghĩ, trên đời này, cũng chỉ có cô gái tên Văn Hinh này mới dám nói chuyện như vậy với Du Thần Ích. Lại bỗng nghĩ tới đoạn nói chuyện với thư kí Tần hồi trước, lúc ấy thiếu chút nữa cô đã khiến thư kí Tần té xỉu, khi thư kí Tần đem y nguyên lời cô nói nói cho anh biết, lúc đó anh chỉ biết cười.

Không sai, đây mới là Văn Hinh mà anh biết,

Du Thần Ích hung hăng trừng mắt nhìn anh, lại nhìn Văn Hinh, cơ hồ nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “ Cô đừng quên, cô bây giờ...”

Văn hinh lập tức cắt đứt giọng điệu cứng rắn của hần, cô nhướn mày nói: “ Anh cứ như vậy mà khẳng định đứa bé trong bụng tôi là của anh ư?” Cô liếc xéo hần, ung dung nói, “ Lúc đầu không phải anh vẫn luôn nghi ngờ đứa bé này sao? Thế nào, hiện giờ rốt cuộc cũng chịu thừa nhận đứa nhỏ này là của anh rồi à?”

“ Cô...” Du Thần Ích bị cô nói khiến hần nổi đóa, nhất thời cứng họng không nói nên lời, chỉ oán hận nhìn chằm chằm người phụ nữ trước mắt này, người khiến hần cảm thấy ghê tởm, thống hận lại không thể chịu đựng được.

Lúc này, Văn Hinh đứng lên, nói với Tề Nhân Kiệt: “ Ăn xong rồi, tôi đi đây, đừng quên hẹn ước của chúng ta hôm nay đây. Nếu anh dám nuốt lời, tôi sẽ nguyện rửa anh vĩnh viễn không lấy được vợ.”

Nghe vậy, Tề Nhân Kiệt nhất thời im lặng, “Em yên tâm, có thể quên cái gì chứ nhất định không dám quên em! Nếu như mà thực sự tôi không lấy được vợ như em nói, đến lúc đó tôi liền chịu uất ức mà lấy em là được.”

Anh tỏ vẻ uất ức, Văn Hinh nghe anh nói vậy lập tức nở nụ cười, nhưng gương mặt tuần tú của Du Thần Ích đã ngập tràn lo lắng, tựa như đang cố nén lửa giận trong lòng.

“ Được được, đến lúc đó nếu không ai thèm lấy tôi, tôi cũng chấp nhận hạ giá, gả cho anh là được chứ gì.” Văn Hinh cũng đùa giỡn nói, đem Du Thần Ích vẫn đứng bên cạnh trở thành không khí.

216. Chương 217: Động Tình! 14

“ Được được, đến lúc đó nếu không ai thèm lấy tôi, tôi cũng chấp nhận hạ giá, gả cho anh là được chứ gì.” Văn Hinh cũng đùa giỡn nói, đem Du Thần Ích vẫn đứng bên cạnh trở thành không khí. Cuối cùng, cô vừa cười vừa nhìn Tề Nhân Kiệt nói: “ Ăn no rồi lại buồn ngủ, tôi đi về trước đây, anh đi tìm hoa đào của anh đi, đừng quên thanh toán đấy.” Nói xong cô cũng không thèm nhìn Du Thần Ích dù chỉ một cái, liền đi thẳng tới cửa chính.

Du Thần Ích lạnh lùng trợn mắt nhìn Tề Nhân Kiệt, sau đó cũng đi ra ngoài. Tề Nhân Kiệt thấy Du Thần Ích đè nén cảm xúc không phát tác ra mặt, đột nhiên cười vô cùng vui vẻ. Có thể nhìn ra được tấm mặt đàn thôi của Du Thần Ích, trên đời này còn có chuyện gì khiến anh vui vẻ hơn chuyện này?

Văn Hinh ra khỏi khách sạn, chuẩn bị lên xe Diêu Phương cho tài xế chở mình, đột nhiên cánh tay căng thẳng, sau đó cả người cô bị một cổ lớn sức lực kéo đi hướng khác.

Văn Hinh quay đầu lại thấy Du Thần Ích, cũng không buồn giãy giụa liền đi theo hắn lên xe.

Hắn rất nhanh liền phát động động cơ, sử dụng tốc độ nhanh nhất lái xe rời khách sạn. Dọc đường đi, Văn Hinh vẫn lẳng lặng nhìn phong cảnh bên ngoài cửa xe, không thêm nói câu gì.

Mà Du Thần Ích cũng lái xe, cũng im lặng, nhưng sắc mặt có chút dọa người, cô có cảm giác dường như sắp có going bão kéo tới.

Buồng xe nhỏ nhỏ, không khí trầm muộn bị đè nén, khắp nơi tràn ngập một mùi vị nguy hiểm. Người nhất gan thì e đã sớm không chịu nổi mà nhảy xuống rồi.

Nhưng mà, Văn Hinh lại có loại can đảm như con cọp con, hai người đều ngang tài ngang sức, ai cũng không chịu mở miệng nói, cứ trầm mặc như vậy.

Dần dần, Văn Hinh phát hiện xe đang không hướng về phía nhà họ Du, mà quẹo qua một đường khác, đột nhiên hắn đánh lái rẽ ngang. Bởi vì cô biết, nếu như lúc nào cô có hỏi, chắc chắn Du Thần Ích cũng không nói cho cô biết, vả lại, cô cần gì phải tốn nước bọt hỏi hắn, dù sao đến lúc đó tới nơi cô cũng sẽ biết.

Cô nhìn thấy, hai tay hắn cầm chặt tay lái, đốt ngón tay trắng bệch, vừa nhìn đã biết là do hắn dùng lực quá mạnh, nhất thời có chút kinh ngạc, sau đó cô dời tầm mắt lên phía trên, dừng lại trên gương mặt đẹp trai của hắn. Thấy khuôn mặt dễ nhìn của hắn, môi mỏng mím chặt, ánh mắt đông lạnh dường như đang nén tức giận.

Xem ra, lần này hắn thật đúng là tức không hề nhẹ !

Cô cảm thấy buồn cười, cảm thấy cơn giận của hắn thật sự có chút nực cười. Lẽ ra, cô chỉ là người thay thế của hắn, việc hắn quan tâm chỉ là đứa bé trong bụng cô thuận lợi sinh ra, những thứ khác, như hắn nói lúc trước, căn bản cũng không liên quan tới hắn, bao gồm cả sống chết của cô.

Nhưng mà hôm nay, hắn thế nhưng lại quản việc riêng tư của cô, thấy cô cùng người đàn ông khác ở cùng một chỗ hắn lại tức giận, chuyện này... đại biểu cho cái gì?

Chẳng lẽ. . . . làm sao có thể?

217. Chương 218: Động Tình! 15

Thứ hắn quan tâm chỉ là đứa bé trong bụng cô mà thôi, cho nên hắn mới mĩa mai cô khi cô gặp mặt người con trai khác, sợ cô sẽ có việc gì ngoài ý muốn gây thương tổn tới đứa nhỏ trong bụng cô.

Đúng, nhất định là như thế!

Nhưng mà tại sao, trong lòng cô lại có chút mất mát nhỏ nhỏ!

Đối với người đàn ông này, lòng của cô ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn, đã có một chút biến hóa nhỏ nhỏ. Cho dù bị hắn nhục nhã, làm nhục, nhưng tâm ý trong lòng cô vẫn chưa hề thay đổi.

Có lẽ, cô và hắn, nhất định phải dùng phương thức như thế để gặp nhau, rồi chung đụng, sau đó kết thúc thôi.

Nghĩ đến đây, cô bắt đầu tỉ mỉ quan sát người đàn ông bên cạnh này.

Ở góc nhìn nghiêng, lông mi của hắn thật dài, hốc mắt sâu mê người, sống mũi lại rất thẳng, môi mỏng trơn bóng mê hoặc, chiếc cằm cương nghị, toàn thân hắn tỏa ra hơi thở nguy hiểm. Bề ngoài anh tuấn như thế, tính tình lại cao ngạo, cộng thêm thân phận hiển hách của hắn, người đàn ông như vậy, chính xác là con rồng cháu phượng, không biết có bao người phụ nữ trên đời này mê luyện hắn!

Dần dần, cô có chút ngây người nhìn hấn.

Đột nhiên, xe phanh gấp, thân thể của cô bị xô lên phía trước, lập tức ổn định lại tinh thần, nhìn xung quanh, cô bị hấp dẫn bởi cảnh sắc quanh mình.

Đây là một con đường nhỏ ở vùng ngoại ô, không tính quá rộng, cũng không có nhiều xe qua lại nơi đây. Hai bên đường trồng rất nhiều ngô đồng Pháp, hiện giờ đã vào thu, lá vàng cũng đã bắt đầu rơi xuống đất, sắc vàng óng ánh vương trên mặt đất, trải dọc con đường. Đột nhiên một trận gió thoảng qua, càng ngày càng mạnh, khiến từng chiếc lá ngô đồng cuốn theo chiều gió.

(ai sửa ỉnh chỗ này cái)

Cảnh sắc này, vô cùng đẹp.

Văn Hinh còn đang đắm chìm vì cảnh đẹp trước mắt thì Du Thần Ích đi bên cạnh đột nhiên vừa ngắm cảnh vừa mở miệng nói: “ Về sau không cho phép cô gặp Tề Nhân Kiệt.” Mỗi lần nhìn thấy cô ở chung một chỗ với Tề Nhân Kiệt, nhìn cô cười nói vui vẻ với người này, trong hấn lại mang đầy một bụng lửa giận, hôm nay hấn lại còn quá đáng nhắc tới cái gì mà muốn kết hôn với cô, cô thể nhưng lại không những không cự tuyệt, ngược lại còn đồng ý hòa theo hấn.

Mặc dù hấn biết hai người đang nói đùa, nhưng đùa giỡn như vậy, lọt vào tai hấn, hấn vẫn không thể tiếp nhận.

“ Hôm nay không phải chính anh bảo tôi tự đi mà tìm anh ấy sao?” Văn Hinh nhún mày nói, trên mặt cô nở nụ cười nhàn nhạt, cười như không cười.

Nghe vậy, Du Thần Ích hơi ngẩn ra, sau đó lại nghĩ tới sáng nay chính mình bảo cô tự đi hỏi chuyện của Tề Nhân Kiệt, lúc ấy mình đã nói rằng cô muốn biết thì tự đi tìm hấn, nhưng mà cũng không ngờ cô đi tìm Tề Nhân Kiệt thật.

“Về sau không cho phép đi tìm hấn nữa !” Hấn cắn răng nói, đột nhiên có chút hối hận, hối hận sáng nay đã nói khiến cô có cơ đi tìm Tề Nhân Kiệt.

Nhưng mà Văn Hinh cũng không có để ý tới hấn, mà mở cửa xuống xe, “ Cho tới bây giờ tôi cũng không biết thì ra còn có nơi đẹp như vậy.” Khoảnh khắc chân cô giẫm lên lá vàng vương trên mặt đất kia, lập tức vang lên một thứ âm thanh xào xạc, cô cảm thấy đây là chương nhạc tuyệt vời nhất trên đời.

218. Chương 219: Động Tình! 16

Cô nhìn phong cảnh xung quanh, lá thu xào xạc trong gió, cảnh đẹp như trong tranh vẽ. Cô nhắm mắt lại, ngẩng đầu lên hít thở không khí trong lành, gió thu một hồi mơn trớn,mái tóc dài của cô tung bay trong gió, hình ảnh này, vô cùng đẹp.

Du Thần Ích cũng không xuống xe, mà ngồi trong xe nhìn Văn Hinh, sắc mặt hấn vốn thâm trầm, nhìn thấy cô đang chìm đắm trong cảnh đẹp tự nhiên, êm ái dịu dàng, đáng vẻ yếu ớt của cô khiến hấn cảm thấy ngẩn người, ánh mắt lộ ra một vẻ si mê, chỉ có điều hấn chưa nhận ra mà thôi.

Một lúc lâu sau, Văn Hinh mới chậm rãi mở mắt ra, lúc này cô cảm thấy thoải mái thư thái hơn nhiều, giống như một tòa lâu đài chìm trong lòng cô bị dời đi, ngay cả tâm tình của cô cũng trở nên vui vẻ hơn.

Cô quay đầu nhìn Du Thần Ích vẫn ngồi trong xe không hề nhúc nhích, đột nhiên cô nhìn về phía hấn lộ ra nụ cười ngây thơ tinh khiết như trẻ thơ, lúm đồng tiền duyên dáng hiện ra, khiến ánh mắt Du Thần Ích hơi chậm lại, hấn không biết mình đang suy nghĩ cái gì nữa.

“Cảnh sắc nơi đây thật đẹp , đi với tôi một lát nhé.” Ánh mắt mịm mề, hấn nói với cô như vậy.

Hấn kinh ngạc nhìn chằm chằm cô, mãi lâu sau, hấn mới không tự chủ được gạt đầu, đẩy cửa xuống xe đi tới bên cạnh cô.

Thấy Du Thần Ích đồng ý yêu cầu của mình, nụ cười trên khuôn mặt Văn Hinh càng đậm hơn. Cô vốn cho là nhất định hấn sẽ lạnh lùng cự tuyệt, hoặc là trực tiếp kéo cô đi, lại không ngờ hấn thể nhưng lại đồng ý.

Cô cười với hắn, sau đó xoay người đi tới phía trước, cô bước đi chậm chậm, cực kì chậm.

Nụ cười đó phát ra từ nội tâm cô, từ khi biết cô tới giờ, hắn đã từng thấy cô cười, nhưng chưa từng thấy cô cười vui vẻ đến vậy, vô lo vô nghĩ, khiến hắn kim lòng không đậu, bước đi cùng cô.

Không khí trở nên ấm áp theo, hai người cứ lẳng lặng bước đi, không ai muốn đánh gãy không khí ấm áp này.

Du Thần Ích càng thêm không đành lòng, hắn khẽ nghiêng đầu, nhìn thấy khóe miệng của cô khẽ nhếch lên, khóe mắt chân mày cũng hàm chứa nụ cười nhẹ nhàng, nụ cười ấy, thanh khiết, như đóa sen gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, nụ cười ấy, đến thần thánh cũng không thể xem thường, mà đều bị nụ cười của cô thu hút, chính nụ cười ấy đang thu hút hắn, khiến hắn không thể dời mắt.

Nếu như, hắn có thể cứ như thế bước đi cùng cô...

Trong tim của hắn đột nhiên nổi lên ý niệm kì lạ như vậy, khiến hắn bỗng nhiên dừng bước.

219. Chương 220: Động Tình! 17

Văn Hinh đi càng ngày càng xa, đột nhiên phát hiện bên cạnh mình thiếu một người, không khỏi dừng bước quay đầu lại, lại thấy Du Thần Ích đang nhìn chăm chăm mình, cảm giác của cô lúc này là phức tạp cùng khó hiểu.

“Thế nào?” Cô hỏi hắn, nụ cười trên mặt cũng không hề giảm đi.

“Đi về!” Du Thần Ích lại đột nhiên xoay người trở về, bỏ lại Văn Hinh một mình đứng đó.

Văn Hinh cảm thấy kinh ngạc, vừa rồi vẫn còn tốt mà, thế nào đột nhiên sắc mặt hắn lại thay đổi. Thấy Du Thần Ích đã ngồi lên xe, cô bất đắc dĩ đành phải đi tới.

Tiếng động cơ gào thét, thoáng cái vút đi, bỏ lại tiếng lá cây xào xạc cùng không cảnh hoang vu.

Khi Văn Hinh và Du Thần Ích về tới nhà cũng không thấy Diêu Phương và lạc tình đâu, quản gia Trần nói với Du Thần Ích, Diêu Phương và lạc Tình đi dạo phố rồi, có thể tối mới về/

Du Thần Ích nghe xong gật đầu một cái, sau đó trực tiếp xoay người đi lên lầu, bỏ lại Văn Hinh một mình đứng ở phòng khách.

Văn Hinh nhìn hắn đi vào thư phòng, sau đó cô lẳng lặng đóng cửa lại, cho tới giờ cô cũng không hiểu, hắn lại tức cái gì. Vừa rồi dọc đường về, cô với hắn không ai nói với ai câu nào, lại quay về tình cảnh coi nhau như không khí, dường như chưa hề có chuyện gì xảy ra vậy.

Hiện giờ chính cô cũng hoài nghi, lúc trước cô nhìn thấy hắn cười nhàn nhạt có phải là lúc ấy cô bị hoa mắt hay không, mặc dù nụ cười ấy chỉ trong nháy mắt, song cô lại cảm thấy có chút chân thành, có chút tha thiết trong đó.

Chỉ có điều, không biết cô lại nói sai gì rồi sao, hay là hắn lại nghĩ tới cái gì, sau đó hắn lại quay về là hắn trước đây. Cô không nhớ rõ mình đã nói cái gì, nhất định là hắn nghĩ tới cái gì, cho nên sắc mặt mới thay đổi nhanh vậy.

Lúc ấy, đến tột cùng hắn đang nghĩ cái gì vậy?

Kim lòng không đậu, cô bắt đầu suy nghĩ xem lúc ấy hắn nghĩ tới điều gì, cô nhìn cánh cửa thư phòng khép chặt, một ý nghĩ xẹt qua trong đầu cô, cô lập tức hiểu ra điều gì.

Hắn còn có thể nghĩ tới gì a, nhất định là nhớ tới người vợ mà hắn nhớ mãi không quên, vì bảo vệ hắn mà hy sinh cả mạng sống của mình, nhất định hắn nghĩ tới cô ấy, cho nên mới đột nhiên trở nên như vậy.

Nghĩ như vậy, đột nhiên cô cảm thấy có chút khổ sở, có chút đau lòng.

Xem ra, hắn thật sự là rất yêu vợ của hắn.

Mặt trời cũng đã xuống núi, Diêu Phương và Lạc Tình cuối cùng cũng về nhà. Lúc này, Văn Hinh đang tựa người trên ghế salon xem tạp chí, đầu tiên cô nghe thấy một hồi thắng xe, sau đó rất nhanh liền nghe thấy tiếng cười nói của lạc tình, “Bác, tuần sau chúng ta lại đi cửa hàng đó xem nhé? Chủ cửa hàng đó nói tuần sau sẽ có mẫu mới nhập từ Pháp về, đến lúc đó chúng ta lại tới xem nhé.”

Nghe thấy thanh âm này, Văn Hinh lập tức buông quyển tạp chí, đứng dậy đi lên lầu. Đối với Lạc tình, cô vẫn có thể coi như không thấy, tránh cho vừa nhìn thấy mình cô ta lại chọc giận mình, đem lòng tốt của cô biến thành ý xấu.

220. Chương 221: Khắc Cốt Ghi Tâm! 1

Nhưng mà, cô vừa đi tới chân cầu thang, một giọng nói gọi cô đứng lại: Văn Hinh, cô mau qua đây.” Là tiếng Diêu Phương.

Văn Hinh biết mình tránh không được, không thể làm gì khác, đành xoay người nhìn về phía họ, thấy Lạc tình ngồi trên ghế salon, bao lớn bao nhỏ vút đầy ghế. Lạc Tình đang mở từng chiếc túi ra, sau đó ướm lên người mình, nhìn về mặt vô cùng hưng phấn.

“Cô đi qua đây.” Diêu Phương kêu Văn Hinh xong, chờ Văn Hinh đi tới, bà mới lấy từ đồng tui trên ghế salon kia mấy bộ váy, đưa cho Văn Hinh, “Đây là quần áo bà bầu tôi mua cho cô, cô đi thử một chút xem có vừa không?”

Quần áo bà bầu?

Văn Hinh sững sờ nhìn trang phục thanh nhã trong tay, tựa hồ còn chưa tỉnh táo lại.

“Cô bây giờ đang có bầu, về sau đừng mặc quần áo như vậy, phải mặc quần áo rộng một chút, như vậy đứa bé mới phát triển được.” Diêu Phương nói khiến cô lập tức hoàn hồn, nhất thời không biết nói gì.

Vừa rồi, cô thể nhưng lại quên mình đang mang thai, vẫn còn cảm thấy kì quái sao Diêu Phương mua quần áo bà bầu ỉnh.

“Tôi hiểu rồi, tôi đi thử một chút.” Cô nhàn nhạt nói xong, cầm quần áo đi lên lầu thay.

“Mua quần áo cho cô ta, thế nhưng ngay cả tiếng cảm ơn cũng không nói, đúng là không có giáo dục.” Lạc Tình tràn đầy ghen tị đứng phía sau nói, lập tức lại bị Diêu Phương quát bảo dừng lại.

Không có giáo dục?

Văn Hinh cười lạnh, nếu như cô không có giáo dục, thì cô ta bắt kể trước sau đều tìm cách châm chọc cô, thì là cái gì?

Lại nói, vì sao cô phải cảm ơn Diêu Phương, bà ấy mua quần áo bà bầu cho cô, tuy nói là cô mặc, nhưng tóm lại vẫn là vì đứa bé trong bụng cô. dụng tâm của bà ấy căn bản cũng không đặt cho cô, tại sao cô phải làm ra chiều cảm động rơi nước mắt?

Trở về phòng, Văn Hinh đem những bộ quần áo kia ném một chỗ, sau đó nằm lên, căn bản cũng không muốn thử. Lúc này, trong đầu cô tràn ngập một khắc dụ dàng kia của Du Thần ích, dường như đã khắc sâu vào đầu cô, xóa cũng không mất.

Thậm chí cô còn tưởng tượng DU Thần Ích lúc dụ dàng mang dáng vẻ gì? Hắn cũng biết cười sao? Hắn cũng sẽ nói lời ngon tiếng ngọt giống như dỗ đứa nhỏ vậy sao?

Nhưng bất kể cô có cố tưởng tượng như thế nào, cô cũng không có cách nào tưởng tượng ra dáng vẻ khi cười của hắn. Cô chỉ có thể tưởng tượng được, bộ dạng lạnh lùng của hắn. Lúc này cô mới giật mình, thì ra, vô tình, nhất cử nhất động của cô đã khắc sâu trong lòng mình, sâu tới khắc cốt ghi tâm.

221. Chương 222: Khắc Cốt Ghi Tâm! 2

Nhưng bất kể cô có cố tưởng tượng như thế nào, cô cũng không có cách nào tưởng tượng ra dáng vẻ khi cười của hắn. Cô chỉ có thể tưởng tượng được, bộ dạng lạnh lùng của hắn. Lúc này cô mới giật mình, thì ra, vô tình, nhất cử nhất động của cô đã khắc sâu trong lòng mình, sâu tới khắc cốt ghi tâm.

Nhưng cô cũng biết, trước kia nhất hần không phải mang cái bộ dạng như hiện tại, lần đó qua lời kể của dì Lý, hần của ngày xưa, cũng là một người hay cười. Hơn nữa cũng rất sủng ái vợ của hắn, lúc cô ấy tức giận, hần cũng sẽ biết dỗ dành cô ấy, khi cô ấy khóc sẽ chọc cô cười, khi cô ấy vui vẻ hần cũng vui vẻ cùng cô.

Đột nhiên cô nghĩ, nếu như vợ của hắn đúng như dì Lý nói vậy, cô ấy hần đã rất hạnh phúc .

Vài giây sau, cô cũng hiểu, tại sao cô ấy lại tình nguyện hi sinh tính mạng của mình để cứu hần. Chỉ vì, vì một phần hạnh phúc này, vì cô ấy thực lòng yêu người đàn ông của mình, cho dù phải hi sinh tất cả, cũng đáng giá.

Có lúc, hi sinh vì người mình yêu, cũng là một loại hạnh phúc.

Buổi tối, Du Thần Ích cũng không xuống ăn cơm, Diêu Phương bảo dì Lý đi gọi hần, dì Lý đi lên rồi rất nhanh lại đi xuống, “ Phu nhân, thiếu gia không chịu xuống dùng cơm đâu.”

“ Cháu đi gọi anh ấy.” Lạc Tình bỏ lại bát đĩa, xung phong đi gọi Du Thần Ích. Kết quả cũng giống như dì Lý, lên rồi lại đi xuống, hơn nữa còn mang theo vẻ mặt đưa đám, bộ dạng hết sức uất ức, “ Không ăn thì không ăn, còn hung dữ .”

Diêu Phương nghe vậy, nhăn mày lại, than nhẹ một tiếng, “ Kệ nó đi, chúng ta ăn đi.” Nói xong, không biết vô tình hay cố ý, bà nhìn Văn Hinh, trong mắt hiện lên chút thâm ý.

Văn hinh đối với mọi thứ coi như không thấy, giả vờ mất điếc tai ngơ, chỉ lẳng lặng ăn cơm.

Cơm nước xong, đột nhiên Văn Hinh bảo dì Lý chuẩn bị ình một phần thức ăn, cô định mang lên cho Du Thần Ích. Tất cả mọi người bị động thái này của cô khiến ngẩn người ra, trên mặt của mỗi người đều xuất hiện sự kinh ngạc. Mà Văn Hinh cũng chỉ nhàn nhạt cười, không hề nhìn vào ánh mắt khác thường của người khác.

Rất nhanh dì Lý đã chuẩn bị xong thức ăn đưa vào trong tay Văn hinh, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Văn Hinh bưng thức ăn chậm rãi đi lên lầu, đi tới cửa thư phòng, cô nhẹ nhàng gõ cửa.

Văn Hinh biết nhất định Du Thần Ích sẽ không cho cô đi vào, cho nên cũng không đợi hần lên tiếng, cô trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Nghe thấy thanh âm của cô, Du Thần Ích ngẩng đầu, thấy người vào là Văn Hinh, ánh mắt rét lạnh nhìn cô lạnh lùng nói: “ Ai cho cô vào đây?”

Văn Hinh mặc kệ vẫn giả vờ mất điếc tai ngơ, đi thẳng tới trước bàn làm việc của hần, đem bát đĩa trong tay để xuống bàn, lạnh nhạt nói: “ Anh ăn chút gì đi, dì Lý nói, đây là đặc biệt chuẩn bị cho anh, tất cả đều là đồ ăn anh thích ăn.”

“Đi ra ngoài!” Du Thần Ích lạnh lùng nói, mặt như phủ một tầng sương lạnh, khiến người khác cũng phải sợ hãi mà lui đi.

222. Chương 223: Khắc Cốt Ghi Tâm! 3

Nhưng mà Văn Hinh cũng không sợ, chẳng những không sợ, ngược lại cô còn cười, “ Thế nào, không phải là anh không xuống ăn cơm vì không muốn gặp tôi sao, hay là công việc bề bộn quá?”

Du Thần Ích nghe thấy thế, sắc mặt lập tức trầm xuống, nhưng mà cũng không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, ra vẻ như không thèm nhìn Văn Hinh.

Thấy thế, Văn Hinh vừa cười vừa nói: “ Anh đã không muốn gặp tôi, vậy tôi đi là được. Anh yên tâm, chờ sinh đứa bé xong, nhất định tôi sẽ đi.” Nói xong, cô nhanh chóng đi ra ngoài.

Nghe vậy, đầu tiên Du Thần Ích hơi ngẩn người, sau đó mới hiểu được ý tứ trong lời Văn Hinh nói, hần lập tức kêu lên: “ Đứng lại.”

Văn Hinh đi được vài nước phải dừng lại, khoe miệng cô gợi lên nụ cười chiến thắng, sau đó cô xoay người, nhướn mày nhìn Du Thần Ích, ra chiều hỏi hần còn có chuyện gì.

“ Ai đồng ý cho cô rời đi.” Du Thần Ích trầm giọng nói, gương mặt đẹp trai có chút tức giận.

Văn hinh lại cười , ” Anh không cho tôi đi, rồi lại bảo không muốn gặp tôi, anh đây là đang làm khó chính mình, hay đang làm khó tôi ?”

Thấy Du Thần Ích mặt lạnh không nói lời nào, cô nói tiếp: “ ở trong nhà này, không phải chỉ có anh mới không muốn gặp tôi, mà cô em họ anh cũng hận tôi thấu xương, hận tôi không thể chết ngay mới phải. Trong hoàn cảnh như thế này, anh cho rằng tôi muốn ở lại đây sao? Nếu như tâm tình tôi không tốt, đứa bé cũng bị ảnh hưởng, vì suy nghĩ cho đứa bé, tôi nghĩ tôi đi là tốt nhất.”

Du Thần Ích chăm chú nhìn cô, hỏi: “ sau khi rời đi, cô định đi đâu?” hôm nay nhà cô cũng bị thu hồi, nếu như không ở nhà họ Du, cô còn có thể đi đâu?

Dĩ nhiên Văn Hinh cũng đoán được trong lòng hần đang nghĩ gì, vì vậy cô cười nhạt, “ Chắc chắn sẽ có chỗ để đi.”

Nhìn thấy nụ cười trên gương mặt cô, ánh mắt của Du Thần Ích khẽ híp một cái, khí lạnh lập tức tỏa ra tứ phía, “ Cô định đi tìm Tề Nhân Kiệt? ? đúng rồi, có chỗ cô có thể tới được, không phải chỉ có nơi đó, mà còn có chỗ của tên bác sĩ thanh mai trúc mã với cô. Mà không quản cô đi chỗ nào, hần cũng không muốn để cô đi.

Nghe vậy, tròng mắt Văn Hinh trừng to, dường như nhớ tới điều gì, cô gật đầu nói: “ Nếu quả thực không còn chỗ nào để đi, có lẽ tôi cũng sẽ suy nghĩ tới chỗ của anh ấy một chút.”

“ Cô dám?” Du Thần Ích bật thốt lên, cơ hồ hần đã nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Văn Hinh kinh ngạc nhíu mày, “Tôi có cái gì mà không dám.” Ở trên đời này, cô cái gì cũng không còn, vậy cô còn sợ cái gì nữa?”

“ Cô...” Du Thần Ích tức giận, hần đứng bật dậy, từ từ đi tiến gần văn Hinh, “ Nếu như cô dám đi tìm Tề Nhân Kiệt, tôi liền đánh sụp Gấm Vinh tập đoàn của hần, khiến hần đến nhà cũng không có mà về. Nếu như cô dám đi tìm tên bác sĩ kia, tôi sẽ cho hần bại hoại, không có bệnh viện nào dám nhận hần, “ hần biết, hai người kia quan tâm tới cô, đại vị của cô trong lòng bọn họ cao hơn đối với hần, khiến hần cảm thấy có chút khó chịu không nói nên lời.

223. Chương 224: Khắc Cốt Ghi Tâm! 4

“ Anh dám!” Văn Hinh cũng vô cùng tức giận, hung hăng nhìn chằm chằm Du Thần Ích đang chậm rãi tiến gần tới mình, hần từng bước tiến gần cô, cô lại từng bước lui về phía sau, thủ chung giữ khoảng cách an toàn với hần.

Cô có thể cảm nhận được, từ trên người hần tỏa ra hơi thở lạnh lùng nguy hiểm, đang dần bao vây lấy cô, dường như muốn giam cô trong đó.

Thấy sắc mặt cô vẫn đang bình tĩnh có chút biến hóa, Du Thần Ích cười lên, nụ cười vô cùng tà mị, lại có sự hấp dẫn trí mạng, càng khiến khuôn mặt vốn đã tuần tú của hần tăng thêm sự tà ác, khiến Văn Hinh lập tức ngây người.

“ Cô cứ thử xem, tôi có dám hay không?” Dứt lời, hần đã đi tới trước mặt văn Hinh. Chờ văn Hinh phát hiện ra điều này thì cô đã không còn đường lui, cô bị vây giữa hần và vách tường lạnh như băng.

Mặc dù trong lòng có chút sợ hãi, nhưng cô cũng không biểu hiện ra mặt, cô ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt hần, không hề nao núng, Giọng không nóng không lạnh nói: “ Nếu như anh dám làm vậy với họ, tôi liền...” “ Nói tới đây cô cũng không biết nói thế nào nữa, nói đúng ra, là cô không biết mình lấy lí do gì để uy hiếp người đàn ông này.

“ Cô định làm gì?” Du Thần Ích càng tiến gần cô hơn.

Văn Hinh không nói gì, gương mặt phần hân cùng không cam lòng nhìn chăm chăm hân. Lúc này, khoảng cách giữa cô với hân chỉ còn không tới 1 thước, cô có thể cảm nhận được cả nhịp hô hấp, tiếng tim đập của hân. Nhận thức được điều này, nhất thời cô cảm thấy hết sức không tự nhiên, muốn trốn thoát.

Nhìn thấy một người luôn nhanh mồm nhanh miệng như cô mà cũng có lúc không thốt nên lời, Du Thần Ích lại cười vô cùng vui vẻ, hân lại càng tiến gần cô hơn, “ Hả? Tại sao lại không nói gì?”

Xế chiều nay vẫn còn tưởng tượng ra bộ dạng hân khi cười sẽ như thế nào, không ngờ tới buổi tối lại nhìn hân cười thật, mặc dù hết sức ghê tởm, nhưng cô cũng không thể phủ nhận, nụ cười của hân đặc biệt mê người, có thể khiến người khác ảo tưởng. Nhìn nụ cười trên mặt hân, tim cô đột nhiên đập nhanh hơn, gương mặt trở nên ửng hồng, nhất là hai má.

Du Thần Ích thấy thế, ánh mắt bỗng chốc trở nên tinh mịch, hân chăm chú nhìn gương mặt thẹn thùng của cô, cảm giác như có gì đó đang lên men trong cơ thể mình.

Bầu không khí từ giường cung bật kiếm(tràn đầy mùi thuốc súng đột nhiên trở nên mập mờ, Văn Hinh nhìn con người đen thẫm của Du Thần Ích, cô cảm giác hô hấp mình ngày càng dồn dập. Nhận thấy được sự nguy hiểm, cô nghĩ muốn chạy trốn, nhưng mà nhìn vào cặp mắt mê người của hân, chân cô thể nào cũng không thể bước đi, chỉ biết yên lặng đứng đó, ngây ngốc nhìn hân.

Du Thần Ích cũng vậy, hân cũng muốn bỏ đi, không muốn nhìn người phụ nữ này. Nhưng không biết tại sao, hân có chút sững sờ khi nhìn vào ánh mắt có vẻ thuần khiết của cô, đôi môi đỏ mọng khe nhếch của cô, khiến hân không thể rời đi.

Nhất thời hân bị si mê, từ từ, kim lòng không đậu hân cúi đầu xuống, môi hân phủ xuống đôi môi của cô.

224. Chương 225: Khắc Cốt Ghi Tâm! 5

Khi cánh môi lạnh lẽo của hân rơi xuống đôi môi của mình, Văn Hinh lập tức trợn to hai mắt, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc, cô nhìn chăm chăm gương mặt tuần tú phóng đại trước mắt mình.

Du Thần Ích... thế nhưng lại chủ động hôn mình!

Từ khi hai người quen biết tới giờ, Du Thần Ích cũng chưa từng chủ động đến gần cô, chứ nói gì tới chủ động hôn cô. cho dù là cô với hân đã từng có quan hệ da thịt thân thiết, nhưng cũng là hân bị cô làm cho nổi cơn thịnh nộ nên mới cưỡng đoạt cô, cô với hân, chưa từng giống như lúc này, như đôi tình nhân đang yêu nhau đắm đuối.

Môi cô thì ra lại mềm mại đến thế, khiến hân lưu luyến không rời, muốn được nhiều hơn nữa. Một tay hân chế trụ hông của cô, một tay khác giữ lấy gáy cô, làm sâu sắc thêm nụ hôn này.

Hôn càng ngày càng cuồng nhiệt, khiến Văn Hinh thấy choáng váng, cô cái gì cũng không nghĩ tới, chỉ có thể cùng hân trầm luân. Từ từ, cô bắt đầu đáp lại hân, đưa đôi tay của mình quấn quanh hông gầy gò của hân.

Nhận được sự đáp lại của cô, Du Thần Ích càng thêm hưng phấn, hân càng không thể nhịn được. Hân cạy cánh môi của cô ra, cái lưỡi như con rắn nhỏ thăm dò vào bên trong, nhấm nháp sự ngọt ngào của cô, vẻ đẹp của cô khiến cho hân càng thêm điên cuồng, vì vậy càng hôn cô cuồng nhiệt hơn, bắt cô hòa chung vũ điệu với mình.

Văn Hinh có cảm giác mình sắp không thở được, nếu như hân tiếp tục hôn, cô nhất định sẽ không thở được mà chết.

Đang lúc hai người đang ôm hôn nồng nhiệt thì đột nhiên một vật rơi xuống đất vỡ tan khiến hai người đang đắm chìm trong cái hôn kia thức tỉnh.

Du Thần Ích buông lỏng Văn Hinh, nghiêng đầu nhìn lại, sắc mặt lập tức thay đổi.

Văn Hinh nhìn sắc mặt của hắn, tầm mắt cô dời theo hắn, nhìn thấy đồ vật rơi vỡ đó, cô không khỏi giật mình, (chém tí)

Trên bàn làm việc, khung hình vốn được đặt trên đó đột nhiên rơi xuống đất bị vỡ. Khung hình đó, cô biết đó chính là hình của người vợ mà hắn yêu nhất.

Mà vào thời khắc này, đột nhiên nó rơi xuống, có phải muốn nhắc nhở điều gì? Hay là?

Cô quay sang nhìn Du Thần Ích, hắn từng bước nặng nề đi tới trước bàn làm việc, cẩn thận từng li từng tí cầm tấm hình đó lên nhẹ nhàng lau sạch.

Hắn cầm tấm hình trong tay, không ngừng run rẩy, sắc mặt hắn trở nên trắng bệch.

“Đi ra ngoài!” Giọng điệu của hắn lại trở nên lạnh như băng như lúc trước, hắn cũng không hề ngẩng đầu lên, chỉ nhìn chăm chăm tấm hình trong tay, trên gương mặt hắn lộ ra một tia thống khổ và hối hận đau đớn.

Văn Hinh lẳng lặng nhìn hắn, cô cố ngăn cản xúc động trong mình, sau đó dứt khoát mở cửa rời khỏi thư phòng.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Du Thần Ích giống như quả bóng cao su bị xì hơi, hắn lập tức ngồi liệt ở trên ghế, hắn nhìn chăm chăm tấm hình trong tay, không ngừng lẩm bẩm: “ Tình nhi, thật xin lỗi, thật xin lỗi, xin em tha thứ cho anh. Thật xin lỗi...” cuối cùng, hắn ôm thật chặt tấm hình vào trong ngực mình, trên mặt hắn dường như chỉ còn lại vẻ hối hận, trắng bệch không còn chút huyết sắc nào cả.

225. Chương 226: Khắc Cốt Ghi Tâm! 6

Văn Hinh xoay người bỏ đi về phòng của mình, Diêu Phương và Lạc Tinh vẫn một mực ngồi dưới lầu chờ đợi, thấy gương mặt cô không có chút biểu tình nào, mỗi người đều có một cảm giác khác nhau.

Diêu Phương khẽ nhíu mày, trong mắt bà có chút lo lắng cộng thêm một chút nghi hoặc. Dì Lý cũng thở dài, trên mặt lộ rõ vẻ đành chịu vậy. Chỉ có Lạc Tinh, vẫn cười vui vẻ, lại còn có chút hả hê, “Cháu nói không sai đi, anh ấy nhất định sẽ đuổi cô ta ra ngoài. Hừ, cô ta tưởng cô ta là ai?”

Văn Hinh trở về phòng, tựa mình vào cánh cửa lạnh giá, nhớ tới nụ hôn vừa rồi, tâm cô lại có chút loạn!

Cô có thể cảm nhận được, nụ hôn cô là chân thật, nhưng mà...

Người phụ nữ ấy!

Cô không biết, mới vừa rồi nụ hôn cô xuất phát từ xúc động trong lòng, hay chỉ là trong lúc khó khăn không thể tự kiềm chế? Nhưng bất kể đó là vì cái gì, cuối cùng cô cũng không thể thay thế được người phụ nữ kia ở trong lòng hắn.

Có lẽ, ở trên đời này, bất kể người phụ nữ nào, e rằng cũng không thể thay thế được vị trí của cô ấy trong lòng hắn.

Nghĩ tới đây, trong lòng cô đột nhiên sinh ra một chút chán nản, một giọt lệ vương trên khuôn mặt cô, lặng lẽ rơi xuống mặt đất, im lặng.

Mấy ngày sau đó, Văn Hinh cũng không trông thấy Du Thần Ích, buổi sáng cô thức dậy, hắn đã tới công ty, mà buổi tối khi hắn trở về, cô lại đi ngủ rồi.

Hai người cứ sớm chiều không gặp nhau, Văn Hinh biết, nhất định Du Thần Ích đang cố ý tránh mặt cô, trong lòng cô cảm thấy có chút khổ sở.

Hắn cứ chán ghét cô như vậy sao?

Lúc ăn cơm, cô quan sát thấy Diêu Phương tuy bưng bát ăn cơm nhưng mi tâm nhíu chặt lại, bộ dạng u sầu, tựa như không có khẩu vị dùng cơm, cô không nhịn được bèn hỏi: “Bác sao vậy?”

Diêu Phương nhìn cô, đột nhiên thở dài, nhăn mày nói, “Trong thời gian này trong công ty xảy ra chút chuyện, ta đang lo lắng cho Thần Ích, nó...”

Văn Hình cũng không nhịn được, cô nhú mồm, có chút lo lắng hỏi, “ Trong công ty có chuyện gì sao?”

Diêu Phương buông bát đũa xuống, sắc mặt nặng nề, bà nói, “ Thời gian này, trong công ty phát hiện một số cán bộ cấp cao ăn lương công ty nhưng lại làm cho bên khác, ta nghe qua có công ty trộm được tài liệu mật nên đưa ra giá cao hơn chúng ta. bởi vì nhân sự bị giảm đi, nên tất cả chuyện lớn nhỏ trong công ty đều dồn lên vai Thần Ích...”

Diêu Phương còn định nói thêm gì đó, Văn Hình cũng không hề nghe lọt thêm nữa, cô mơ hồ cũng đã đoán được, khẳng định là có liên quan tới tề Nhân Kiệt, xem ra anh ta đã động chân động tay vào.

Nói cách khác, cô cũng biết, thì ra mấy ngày nay không phải là Du Thần Ích tránh mặt cô, mà là bởi vì chuyện của công ty nên mới đi sớm về trễ. Biết được điều này, tâm tình cô không khỏi tốt hơn nhiều.

“ Văn Hình, tôi muốn hỏi cô một chuyện, được không?” Rốt cuộc, Diêu Phương vốn đang do dự cũng lên tiếng. Tối tận bây giờ, bà vốn tự cho rằng mình đứng trên cao, chưa từng cầu xin một người, Văn Hình chính là người đầu tiên khiến bà phải mở miệng cầu xin.

226. Chương 227: Vào Công Ty Giúp Hẩn! 1

Văn Hình chỉ nghe qua đã có thể đoán được Diêu Phương đang muốn nói gì, “ Bác nói muốn cháu tới công ty làm việc cho Du Thần Ích?”

Diêu Phương sững sờ, sau đó gật đầu nói, “ Tôi biết rõ bây giờ cháu không thể làm việc vất vả, nhưng mà bây giờ chỉ có cháu mới có thể giúp được Thần Ích thôi. Cháu biết Lạc tình rồi đấy, nó chỉ không gây thêm phiền là được, cần bản không trông cậy được việc gì cả.”

Nhìn ánh mắt tràn đầy mong chờ của Diêu Phương, Văn Hình do dự “ Nhưng mà... anh ta cũng không muốn gặp cháu.”

Nghe cô nói như vậy, Diêu Phương lập tức vui mừng, “ Chỉ cần cháu đồng ý, bác sẽ nói chuyện với Thần Ích.”

Văn hình cúi đầu trầm mặc, do dự muốn từ chối, cuối cùng đành gật đầu đồng ý, “ Được rồi, cháu sẽ thử một chút.” Nếu như chuyện này thực sự là do Tề Nhân Kiệt gây sức ép, cô phải nghĩ cách xử lý mới được, để cả hai bên chịu ít tổn thất. Bởi vì cô biết , theo tính tình của Du Thần Ích, nếu như hắn biết là Tề Nhân Kiệt giở trò, nhất định hắn sẽ phản kích.

Đột nhiên nhớ lại ngày đó hắn nói với cô: Nếu như cô dám đi tìm Tề Nhân Kiệt, tôi sẽ khiến tập đoàn Gấm Vinh sụp đổ, khiến hắn đến nhà cũng không có mà về.

Nếu như hắn đã nói ra như vậy, nhất định hắn có năng lực làm việc này, điều này cô không hề hoài nghi.

“Cám ơn cháu , Văn Hình!” Diêu Phương chân thành nói cảm ơn.

Văn Hình ngẩng đầu nhìn về bàn trên mặt vẫn tỏ ra do dự, nhưng lại khó mở miệng. Diêu Phương thấy vậy, quan tâm hỏi: “ sao vậy, có vấn đề gì à?”

Văn Hình do dự một lát, cuối cùng gian nan mở miệng nói, “ cái đó... lần trước, cha cháu có nói.... Có nói là ôm cháu từ đâu về nuôi không?” Đúng vậy, cô vẫn còn cảm thấy rối rắm. Mặc dù trong lòng cô, họ là cha mẹ nhưng chưa từng quan tâm cô, mà đã từng vứt bỏ cô, nhưng cô vẫn muốn biết, cha mẹ ruột của mình rốt cuộc là ai, bây giờ họ đang ở nơi nào?

Nếu như có thể tìm được họ, cô chỉ muốn hỏi họ một câu, tại sao hồi đó lại vứt bỏ cô.

“ Cháu muốn tìm cha mẹ ruột mình? ” Diêu Phương nhăn mày, chăm chú nhìn Văn Hình.

Văn Hình gật đầu một cái, không nói gì nữa. Diêu Phương hồi tưởng lại tình cảnh lúc trước của cô, mãi lâu sau, bà mới lắc đầu, “ Không có, ông ta chỉ nói là ông ta nhận nuôi cháu, không nói thêm gì nữa.”

Nghe vậy, Văn Hình không khỏi thất vọng, “Thôi, dù sao chuyện cũng xảy ra lâu rồi, cho dù có hiểu rõ chỉ sợ cũng không tìm được họ.”

Nhìn vẻ mặt thất vọng của cô, Diêu Phương ngẫm nghĩ một lúc, bèn nói: “ nếu quả thực cháu muốn tìm, quả thực cũng không khó, chỉ cần tìm được nơi mà năm đó Văn Chương ôm cháu về nuôi, nhất định sẽ tìm được manh mối. Văn Chương dù sao cũng là người danh môn, giàu có, đột nhiên ôm một đứa trẻ về nuôi, nhất định sẽ có nhiều người chú ý.”

Nghe vậy, Văn Hinh mới từ mất mát trở về, trong lòng cô dâng lên một tia hi vọng. Thấy thế, Diêu Phương mới cười bảo: “ Chuyện này để ta lo, với quan hệ của ta, muốn điều tra chuyện này cũng không khó.”

227. Chương 228: Vào Công Ty Giúp Hấn! 2

“Cám ơn bác!” Rốt cuộc Văn Hinh cũng có thể thoải mái nở nụ cười, hai người phụ nữ, lần đầu tiên mỉm cười thật lòng với nhau như vậy.

Đêm hôm đó, Văn Hinh nằm mơ, trong mơ cô thấy cha mẹ ruột của mình. Từ đầu tới cuối, cô thấy họ mỉm cười với cô, ánh mắt cưng chiều nhìn cô, nhưng cho dù có cố gắng thế nào cô cũng không thể nhìn rõ mặt mũi của họ.

Trong mơ, cô mới chỉ là một cô bé năm tuổi, cô thấy bọn họ ngồi chồm hồm xuống vờn tay, dịu dàng hô: “ Hinh nhi, mau tới đây.”

Cô lập tức vui vẻ lon ton chạy về phía họ, nhưng mà không biết tại sao, bất luận cô có liều mạng chạy cũng không thể tới gần họ. Cuối cùng, rốt cuộc cô cũng chạy tới trước mặt họ, nhưng mà lại phát hiện không thấy bóng dáng họ, tựa như căn bản họ không có tồn tại vậy. Xung quanh một mảnh trắng xóa, căn bản không có bất cứ thứ gì, cô cảm thấy sợ hãi, hắng giọng hô to, “ Cha... mẹ..., Hinh nhi sợ, cha mẹ đừng bỏ Hinh nhi được không?”

Nhưng đáp lại cô chỉ là bốn phía trống không, cô lập tức òa khóc. Thân thể nho nhỏ co rút thành một cục, cô ôm hai đầu gối ngồi chồm hồm dưới đất, khóc nức nở rất thương tâm, “ Cha, mẹ, không cần bỏ lại Hinh nhi, không cần bỏ lại Hinh nhi...”

Văn Hinh từ trong thương tâm và tuyệt vọng tỉnh lại, cô cảm thấy trên mặt mình ướt ướt, lấy tay sờ qua, thế nhưng tất cả đều là nước mắt. Cô ngồi dậy, nhìn căn phòng tối mù mịt, loại thương tâm tuyệt vọng từ trong mộng vừa rồi vẫn quanh quẩn trong tim cô, mãi lâu vẫn chưa rời đi.

Trong giấc mơ của cô, hai người kia dù không nhìn rõ mặt, nhưng cô có thể khẳng định, họ nhất định là cha mẹ cô. cô có thể cảm nhận được, họ yêu cô, khiến cô có ước muốn được cảm thụ một lần.

Nếu như, nếu quả thực có thể tìm được cha mẹ mình...

Đột nhiên cô cảm thấy khát nước, xuống giường chuẩn bị xuống lầu một rót nước. Mới vừa ra khỏi phòng, đã nhìn thấy Du Thần Ích đang chậm rãi đi lên, bộ dạng vô cùng mệt mỏi.

Cô lập tức đứng sững lại, chưa từng nghĩ tới cô lại chạm mặt hắn trong tình huống này. Du Thần Ích cũng nhìn thấy cô, sắc mặt có chút biến hóa, tâm tình có chút biến hóa nhỏ, hắng khịt lại.

Văn Hinh nhìn hắn từ từ đi tới gần mình, tim cô đột nhiên đập mạnh hơn. Mà Du Thần Ích thủy chung chỉ nhìn về phía trước, cũng không thêm liếc mắt tới cô một cái.

Đợi hắn tới gần mình, Văn Hinh mới thấy, mặc dù hắn vẫn bày bộ mặt lạnh ra với cô, nhưng nơi chân mày khóe mắt lại lộ ra vẻ mệt mỏi, trong lòng cô chợt dâng lên chút đau lòng.

Lúc cô và hắn thoáng qua nhau, cô nhàn nhạt mở miệng nói: “ Bắt đầu từ ngày mai, tôi sẽ tới công ty làm trợ lý cho anh.”

Du Thần Ích bỗng chốc dừng bước, nhưng vẫn chưa xoay người đi, một lúc lâu sau, hắn mới lạnh lùng nói: “ Không cần.” Dứt lời, hắn nâng chân bước , đi tới thư phòng.

228. Chương 229: Vào Công Ty Giúp Hấn! 3

Văn Hinh xoay người, nhìn bóng lưng lạnh lùng của hắn, tiếp tục nói: “ Không phải là anh không muốn tôi bước chân ra khỏi nhà họ Du một bước sao, nếu như mà tôi tới công ty anh làm việc, như vậy chẳng phải anh có thể giám sát tôi sao?”

Du Thần Ích chân bước chậm lại, nhưng sau đó lại tiếp tục đi về phía trước, hắn đi vào thư phòng của mình, cũng không hề xoay người hay nói thêm bất cứ một lời nào nữa.

Nhưng mà Văn Hinh lại cười, bởi vì cô biết, hắn đã đồng ý.

Sáng hôm sau, Văn Hinh dậy thật sớm, dì Lý biết Văn Hinh hôm nay đi làm, vừa kinh ngạc vừa lo lắng, “ Nha đầu, cháu nhất định phải chú ý an toàn, nếu như đói bụng thì gọi điện thoại cho ta, ta lập tức mang cơm cho cháu.”

Trong lòng bà có chút oán giận Diêu Phương, cứ nhiên để phụ nữ có thai như văn Hinh đi làm, đây chẳng phải là giày vò a, nếu như xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đến lúc đó có hối hận cũng không kịp.

“ Cháu rõ rồi ạ.” Văn Hinh cười lên tiếng, đón lấy bữa sáng từ dì Lý, cúi đầu ăn.

“ Bác, tại sao lại muốn cho cô ta tới công ty ?” Lạc Tình ngồi đối diện Văn Hinh nghi ngờ hỏi Diêu Phương, trên mặt lộ rõ bất mãn cùng không cam lòng.

Diêu Phương đang ăn sáng, nghe Lạc Tình hỏi vậy, chỉ nhàn nhạt nói: “ Hiện giờ công ty đang thiếu hụt nhân sự, nếu như một mình cháu có thể làm được việc như cháu đã nói, thì ta có thể suy nghĩ một chút để cô ấy không tới công ty làm việc.”

Nghe vậy, Lạc Tình mím môi, trợn mắt nhìn Văn Hinh, sau đó vội đầu vào ăn bữa sáng.

Du Thần Ích ngồi bên cạnh Lạc Tình vẫn thừ thừ không lên tiếng, chỉ trầm mặc ăn bữa sáng, mới ăn được một chút, hắn liền bỏ lại bát đĩa, đứng lên, “ Con đi làm trước.”

“ Anh họ, chờ em một chút, em đi cùng anh.” Thấy thế, Lạc Tình cũng gấp gấp bỏ lại đồ ăn trong tay, đuổi theo.

Diêu Phương nhìn về phía Văn Hinh, lại thấy Văn Hinh vẫn lẳng lặng ăn bữa sáng của mình, đáy mắt bà thoáng chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền nổi lên nụ cười thần nhiên.

Rốt cuộc, Văn Hinh cũng ăn no, Diêu Phương đưa cô tới cửa lớn, thấy xe hơi của Du Thần Ích vẫn dừng ở đằng kia, không khỏi bật cười, “ Mau đi đi, nhất định phải chú ý thân thể của mình, biết không?” bà thúc giục Văn Hinh.

Văn Hinh cũng nhìn thấy chiếc xe kia, cô cười, nói chào tạm biệt với Diêu Phương, rồi từ từ đi về phía xe Du Thần Ích.

Văn Hinh nhìn qua kính chiếu hậu thấy người đi đi từ từ tới xe mình, trên gương mặt hắn vẫn làm ra vẻ không có gì, nhưng chân mày nhíu chặt lại bán đứng sự lo lắng trong nội tâm hắn.

Thấy lạc Tình ngồi ở ghế lái phụ, Văn Hinh bèn kéo cửa sau ra, ngồi vào. Chờ Văn Hinh ổn định xong, xe mới chậm rãi chạy ra ngoài.

Dọc đường đi, chỉ thấy Lạc Tình không ngừng cười nói với Du Thần Ích, giống như con chim sẻ nhỏ, cười cười nói nói, coi như Văn Hinh không hề tồn tại vậy.

Văn Hinh cũng làm bộ như mất điếc tai ngơ, vẫn nhắm mắt giả vờ ngủ say.

Du Thần Ích chuyên tâm lái xe, thỉnh thoảng nhìn qua gương chiếu hậu nhìn Văn Hinh, thấy cô vẫn nhắm nghiền hai mắt, không nói lời nào, hắn mím chặt môi mỏng.

229. Chương 230: Vào Công Ty Giúp Hấn! 4

Rất nhanh, Lạc Tình liền phát hiện ra một vấn đề, “ Anh à, có phải hôm nay xe của anh xảy ra vấn đề gì không, sao đi chậm như vậy?” bình thường, anh lái xe như bay vậy, mà hôm nay tốc độ lại chậm như rùa.

Du Thần Ích không nói gì, vẫn duy trì tốc độ chậm như cũ. Lạc Tình nhìn Văn Hinh một cái, tựa như đã hiểu ra gì đó, khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ lộ ra vẻ ghen ghét. Cô hung hăng trợn mắt nhìn Văn Hinh, cũng không nói nữa, buồn bực trong lòng.

Mặc dù Văn Hinh đang nhắm mắt, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng tầm mắt đang ghen tức kia, khóe miệng khẽ cong lên, cô mỉm cười.

Thời gian tới công ty hôm nay kéo dài gấp đôi so với bình thường, Văn Hinh đi theo Du Thần Ích tới phòng làm việc của hắn, Lam Dật Thần nhìn thấy cô, lập tức kinh ngạc nhảy dựng từ ghế salon đứng lên, “ Chị dâu, sao chị lại tới đây?”

Văn Hinh chỉ nhàn nhạt liếc hắn một cái, “ Cũng giống như anh, tới làm việc .”

“Gi?” Lam Dật Thần nhất thời ngẩn ra, ngơ ngác nhìn Văn Hinh, “ Chị tới làm việc? Không làm đây chứ, chị hiện giờ đang có bầu nha.” Hắn quay đầu nhìn Du Thần Ích đã ngồi an ổn ở bàn làm việc, gương mặt tuấn đạt viết đầy vẻ khó tin (mặt này là mặt LdT)

Du Thần Ích mới vừa ngồi xuống đã lập tức bắt đầu công việc của mình, lúc này, trên bàn làm việc của hắn, một đồng giấy tờ công văn chất đống chờ hắn xử lý, cho nên hắn căn bản không có thời gian buôn chuyện cùng Lam Dật Thần. Hắn cầm một văn bản lên tỉ mỉ đọc, cũng không hề ngẩng đầu lên mà nói: “ Nếu như hôm nay cậu không có việc gì, thì đi trung tâm dịch vụ hậu mãi giải quyết vụ tranh cãi mấy ngày nay đi.”

Lam Dật Thần không đợi hắn nói xong, lập tức cướp lời: “Ai nói mình không có việc gì làm.” Nói xong, cả người hắn đã chạy nhanh ra cửa, rất nhanh đã không thấy bóng dáng nữa.

Thấy thế, Văn Hinh không khỏi cảm thấy buồn cười, sau đó cô đi tới trước mặt Du Thần Ích, hỏi, “ Tôi làm việc gì?”

Nghe vậy, Du Thần Ích ngẩng đầu nhìn Văn Hinh, sau đó rất nhanh lại cúi đầu đọc văn kiện, “ Trung tâm dịch vụ hậu mãi (dịch vụ sau khuyến mãi) thiếu người, cô tới đó đi, tôi sẽ nói với người quản lý.”

“Tốt!” Văn Hinh cái gì cũng không nói, cô gật đầu đồng ý, trên mặt vẫn còn nở nụ cười yếu ớt.

Khi Văn Hinh rời khỏi phòng làm việc , Du Thần Ích mới dời tầm mắt khỏi đồng văn kiện, nhìn phía cửa đã không còn bóng người, chân mày hắn không khỏi khóa chặt lại.

Tới bữa ăn trưa, Trần Ảnh biết Văn Hinh tới công ty, nên cố ý đi tới trung tâm dịch vụ hậu mãi kéo Văn Hinh đi ăn cơm, mà ở phía sau cô, Lam Dật Thần mang vẻ mặt cợt nhả đi cùng.

Ba người tìm một chỗ trong góc nhà ăn ngồi xuống, vừa mới ngồi xuống, đã thấy dì Lý tay cầm một hộp cơm to đang tìm kiếm ai đó khắp nơi.

230. Chương 231: Vào Công Ty Giúp Hấn! 5

“ Dì Lý, ở đây ạ!” Lam Dật Thần tinh mắt phát hiện dì Lý, lập tức phát tay hướng dì Lý, sau đó hắn cười đắc ý, “ Tôi biết ngay, đi theo chị dâu nhất định có đồ ăn ngon mà, xem ra sau này có lộc được ăn ngon rồi, ngày nào cũng có thể ăn đồ dì Lý làm.” Nói xong, hắn quay đầu lại nói với Trần Ảnh, “ Ảnh nhi, tôi nói cho cô biết, tay nghề của dì Lý là tuyệt nhất, bảo đảm cô ăn xong ngày nào cũng sẽ phải nhớ tới đây.”

Trần Ảnh nghe vậy, lập tức nở nụ cười, “ Đây chính là dì Lý chuẩn bị cho Văn Hinh.”

“ Cô xem hộp cơm lớn như vậy, một mình chị dâu nhất định sẽ không ăn hết, nếu như mà bỏ lại thì rất đáng tiếc, tôi đây là đang tiết kiệm lương thực, cô hiểu không?” Lam Dật Thần nói cứ như thể là chuyện đương nhiên vậy, chọc Văn Hinh và Trần Ảnh phải bật cười.

Dì Lý rất nhanh liền đi tới , thấy Văn Hinh, lúc này mới hết lo lắng, bà hỏi: “ Sáng nay cháu không ăn gì, nhất định là đói bụng rồi, ta làm món cá kho tàu cùng sườn rán mà cháu thích nhất, còn có cháo gà, cháu mau ăn chút đi.” Nói xong, bà nghiêm mặt, như muốn cảnh cáo Lam Dật Thần, “ ta cảnh cáo tiểu tử ngươi, không cho phép giành đồ ăn với Văn nha đầu, nghe chưa?”

Nghe vậy, Trần Ảnh đứng bên cạnh lập tức cười ra tiếng, có chút hả hê nhìn Lam Dật Thần. mà sắc mặt Lam Dật Thần lại sụ ra, tựa như cực kì uất ức, hần nói: “ Dì Lý, dì quá thiên vị đi, chỉ có Văn nha đầu, cần bản không quan tâm cháu.”

Dì Lý hung hăng trừng hần một cái, “ Ta thiên vị ai, trong lòng tiểu tử ngươi rõ nhất.” Nói xong, bà không thêm để ý hần nữa, lấy đồ ăn từ trong hộp cơm ra, bày trước mặt Văn Hinh, “ Nha đầu, mau ăn đi, chớ để đứa bé đói bụng.”

“ Vâng, được ạ.” Văn Hinh cũng không khách khí, cầm đũa lên liền ăn, nhìn cô ăn ngon lành, dì Lý cũng cười vui vẻ.

“Ăn đi!” Trần ảnh liếc mắt nhìn Lam Dật Thần vẫn đang nhìn chăm chăm Văn Hinh, thấy bộ dáng nuốt nước miếng của hần, không khỏi cười rộ lên.

Cơm nước xong, dì Lý thu dọn bát đũa, lại dặn dò Văn Hinh mấy câu, lúc này mới rời đi.

Thấy thời gian vẫn còn sớm, Lam Dật Thần đi tới quầy bưng hai cốc cà phê và một ly nước chanh, đem ly nước chanh đưa cho Văn Hinh, còn mình và Trần ảnh mỗi người một cốc cà phê.

Ba người lẳng lẳng uống đồ uống của mình, Lam Dật Thần tựa như nghĩ tới điều gì, quay sang hỏi Văn Hinh: “ Chị dâu, ngày đó chị sao lại ở cùng một chỗ với Tề nhân Kiệt?”

Văn hinh khẽ nhấp một hớp nước chanh, mới lạnh nhạt nói: “Anh ấy là bạn của tôi, chúng tôi ở cùng một chỗ là kì quái sao?” lúc này, Lam Dật Thần mới ngậm miệng lại, gọi cô là chị dâu, cô đã chẳng muốn rồi. Cô biết, coi như cô có giải thích với hần một trăm một nghìn lần, người này vẫn gọi mình như vậy.

“Không kỳ quái!” Lam Dật Thần lắc đầu, đột nhiên nở nụ cười, tà ác nói: “ Chẳng qua tôi cảm thấy kì lạ là, cái tên Tề Nhân Kiệt sao lại làm bạn với phụ nữ? Hần luôn luôn gặp phụ nữ liền trực tiếp lôi lên giường đấy.” Lam Dật Thần so với hần, còn phải gọi là sư phụ.

231. Chương 232: Vào Công Ty Giúp Hần! 7

“Không kỳ quái!” Lam Dật Thần lắc đầu, đột nhiên nở nụ cười, tà ác nói: “ Chẳng qua tôi cảm thấy kì lạ là, cái tên Tề Nhân Kiệt sao lại làm bạn với phụ nữ? Hần luôn luôn gặp phụ nữ liền trực tiếp lôi lên giường đấy.” Lam Dật Thần so với hần, còn phải gọi là sư phụ.

“ Anh không phải cũng như vậy sao?” Văn Hinh liếc hần một cái, trên mặt cô hiện rõ vẻ khinh bỉ.

Lam Dật Thần lập tức làm ra bộ đáng thương, “ Chị dâu, chẳng lẽ trong mắt chị, tôi là người như vậy sao?”

Hai người cứ anh một câu tôi một câu đấu nhau như vậy, cũng không ai chú ý tới, khi Lam Dật Thần nhắc tới cái tên Tề Nhân Kiệt, Trần ảnh ngồi cạnh đột nhiên trầm mặc, vẫn lẳng lẳng cúi đầu uống cà phê, nụ cười trên môi cô cũng tắt hần.

Một lúc lâu sau, Lam Dật Thần mới phát hiện Trần Ảnh có gì đó không thích hợp lắm, “ Ảnh nhi, cô làm sao vậy? Sao đột nhiên lại không vui vậy?”

Trần ảnh ngẩng đầu, tươi cười nói, “ Không có gì.”

Lam Dật Thần nhìn chăm chăm cô, trong mắt hần hiện lên một chút nghi ngờ, đột nhiên hần giống như phát hiện ra điều gì, quay đầu nhìn về phía Văn Hinh, sau đó lại không ngừng nhìn lại Trần Ảnh, vẻ mặt hần càng thêm kinh ngạc.

“ Anh gặp quỷ à?” văn Hinh nhìn cử chỉ kì quái của hần, mới liếc hần một cái, Trần Ảnh cũng bị cử động của hần làm cho giật mình, khuôn mặt xinh đẹp lộ đầy nghi ngờ.

Cuối cùng, Lam Dật Thần nhìn chăm chăm Văn Hinh, rồi chỉ vào Trần ảnh, nói, “Chị dâu, tôi đột nhiên nhận ra, chị và Ảnh nhi trông thật giống nhau.” Khó trách, lần đầu tiên hắn gặp Văn Hinh, hắn đã có cảm giác là lạ, rồi lại không biết đã gặp cô ở nơi nào. Cho tới giờ hắn mới phát hiện, thì ra Trần Ảnh và Văn Hinh, dáng dấp hai người này lại giống nhau đến vậy.

Mặc dù khuôn mặt hai người có giống nhau, nhưng mà trên đời này diện mạo tương tự nhau nhiều vô kể, giống như hai người này, khuôn mặt có vài phần tương tự, một người lại vĩnh viễn mang một loại kiêu ngạo nhàn nhạt, một người lại mang dáng vẻ quật cường không chịu thua, tinh thần lúc nào cũng bất khuất kiên cường, hơn nữa hai người họ lại luôn bình tĩnh, không hề sợ hãi.

Nếu như nói hai người này có cái gì đó bất đồng, đó chính là Trần Ảnh luôn mang bộ dáng dịu dàng uyển chuyển, thanh nhã vô cùng. Mà Văn Hinh thì lại khó để nắm bắt, khi lạnh khi nóng, cô ấy có thể một giây trước vẫn cười cười nói nói, giây kế tiếp đã trở mặt rồi.

Nhưng đôi chân mày của cả hai đã nói lên sự quật cường kiêu ngạo của cả hai.

Nghe lời Lam Dật Thần nói, Văn Hinh lập tức kinh hãi, cô ngơ ngác nhìn Trần Ảnh, từ trong mắt cô ấy khiến cô cảm thấy khiếp sợ.

Văn hinh nhìn chăm chăm Trần ảnh, đột nhiên hiểu được, tại sao cô luôn có cảm giác từ trên người Trần ảnh thấy bóng của mình, khó trách!

Bỗng chốc, tựa hồ nghĩ tới điều gì, đột nhiên cô trợn hai mắt, lộ ra một sự nghi ngờ.

232. Chương 233: Vào Công Ty Giúp Hắn! 8

Cô nhớ, lần trước ở bệnh viện, Tề Nhân Kiệt ôm cô gọi, “Ảnh nhi”, coi co chính là cô gái tên Ảnh nhi. Lúc ấy cô cũng đoán, có lẽ mình và cô gái ấy có dáng dấp giống nhau, cho nên anh ấy mới coi cô là cô ấy.

Cô nhìn Trần Ảnh, trong lòng không ngừng suy đoán, nếu như Trần Ảnh này chính là Ảnh nhi trong miệng Tề Nhân Kiệt, vậy thì quan hệ giữa bọn họ quả thực không phải bình thường.

“Cô biết Tề Nhân Kiệt sao?” Cô hỏi Trần ảnh, câu hỏi của cô hết sức đột ngột khiến Lam Dật Thần bên cạnh cũng bị câu hỏi của cô khiến cho sững sốt, không hiểu tại sao cô lại nhắc tới tên Tề Nhân Kiệt. Trong lòng hắn khó hiểu, nhưng vẫn dời tầm mắt sang Trần ảnh, chờ đợi câu trả lời của cô.

“Dĩ nhiên là biết rồi.” Trần Ảnh khẽ mỉm cười, thản nhiên đáp, nhưng tiếp theo cô lại nói: “Anh ta là nhị công tử của tập đoàn Gấm Vinh, nổi danh hoa công tử, cả cái thành phố này có ai là không biết anh ta.” Nói xong, cô cúi đầu cười.

Nghe vậy, nghi ngờ trong mắt Văn Hinh càng thêm sâu hơn, cô chăm chú nhìn Trần ảnh, muốn từ trên gương mặt cô phát hiện ra điều gì. Nhưng mà Trần ảnh vẫn như thường ngày, cô cười nhạt, bộ dáng thản nhiên, không hề có chút biến đổi nào.

Thấy thế, Văn Hinh mới thu hồi tâm mắt, nở nụ cười, trêu đùa: “Vậy nếu như tôi muốn giới thiệu hai người với nhau, hẳn là đại suất can ha.”

“Hừ, có đẹp trai nữa cũng đẹp bằng bản thiếu gia sao?” Lam dật Thần xì mũi coi thường.

Trần ảnh cũng lập tức cười, cô nói, “Thôi đi, tôi không có hứng với người như vậy.” Nói xong, cô còn cố ý liếc nhìn Lam Dật Thần, ra chiều ngụ ý với hắn.

Lam Dật Thần thấy thế, lập tức kêu lên, “Ảnh nhi, cô xem cô kia, vừa rồi nói cái gì đó? Tôi không phải là tên kia nha.”

Trần ảnh cười cười, không nói gì, sau đó Văn Hinh cũng cười, nhưng trong lòng vẫn có hoài nghi.

Hết giờ nghỉ ngơi, ba người lại quay trở về với công việc của mình. Bởi vì rất nhiều cán bộ quản lý đã rời đi, cho nên khối lượng công việc của mấy người đều gia tăng rất nhiều, những việc nhỏ thường ngày đều một tay bọn họ làm cả.

Bởi vì lúc ăn cơm không có gặp Du Thần Ích, cho nên mới lợi dụng thời gian rảnh đó, Văn Hinh đi tới phòng làm việc của Du Thần Ích, thấy hắn vẫn còn xử lý văn kiện, cô không khỏi quan tâm hỏi: “ Anh ăn cơm chưa?” lời nói vừa mới ra miệng, tầm mắt cô lơ đãng quét qua hộp cơm đặt trên bàn của hắn, thức ăn bên trong vẫn còn nguyên chưa hề động đến, cô hiểu hắn vì công việc mà ngay cả cơm cũng không kịp ăn, trong lòng nhất thời nổi lên chút đau lòng.

“ Mặc dù lượng công việc rất nhiều, nhưng cơm vẫn phải ăn, không ăn cơm thì lấy hơi sức đâu ra mà làm việc, anh nói đúng không?” Cô khuyên hắn, nhưng cô biết rõ hắn sẽ không nghe lời của cô.

Quả nhiên, Du Thần Ích cũng không ngẩng đầu lên, chỉ lạnh giọng hỏi: “ Công việc bên đó thế nào?”

“Đã cũng xử lý tốt, anh hãy yên tâm đi!” Văn Hinh cười vui vẻ, trông có vẻ vô cùng tao nhã, thuần khiết.

233. Chương 234: Vào Công Ty Giúp Hắn! 9

Nghe vậy, Du Thần Ích rút cuộc cũng ngẩng đầu lên, hắn kinh ngạc nhìn Văn Hinh, vặn chân mày hỏi: “ Đã xử lý tốt.” Mấy khách hàng này cũng đã náo loạn mấy ngày nay rồi, bất kể hắn đưa ra điều kiện gì bọn họ đều không đáp ứng, nhất mực đòi kiện tập đoàn Overlord, nói muốn vì những khách hàng bị lừa gạt tổn thương đòi lại công bằng.

Văn Hinh thấy sự hoài nghi trong ánh mắt Du Thần Ích, cô ngưng lòng mày hỏi: “ mấy khách hàng đó, nhìn qua cũng thấy do bị người khác xúi dục, cố ý tới công ty gây chuyện, mục đích chính là muốn gây tổn hại cho công ty, phá hủy danh tiếng của công ty. Nếu bọn họ kiện muốn kiện, thì nhất định có thể kiện được, tôi chỉ nói cho bọn họ biết, tôi đã biết ai là kẻ chủ mưu đứng giật dây đằng sau, cứ gặp nhau ở tòa án đi, không cho phép bọn họ hối hận, chúng ta tuyệt đối sẽ theo tới cùng, đến lúc đó xem ai mới là người thân bại danh liệt, ai mới là người phải ăn cơm tù. Kết quả là mấy người bọn họ nghe xong liền ảo não cụp đuôi bỏ đi.”

Du Thần Ích nghe cô nói như thế, đầu tiên hắn sửng sốt, sau đó đột nhiên nở nụ cười, phải lau mắt mà nhìn Văn Hinh.

Người phụ nữ này, thật đúng là...

Suy nghĩ một chút, biện pháp của cô đúng là hữu hiệu nhất. Trước đây vì lo cho danh tiếng của công ty, nên bọn hắn không muốn đem chuyện náo loạn hơn nữa, nên vẫn hết sức nhân nhượng với mấy người này, đưa ra đủ các điều kiện để thỏa mãn bọn họ, nhưng không ngờ bọn họ được voi đòi tiên, càng ngày càng phách lối.

Mà thái độ cường ngạnh của Văn Hinh, khiến cho bọn họ phải nhin, nếu quả thực phải ra tòa, mấy người kia nhất định sẽ không chịu nổi, không những không được gì mà còn phải ăn cơm tù. Bọn họ hiểu được điều này nên đành phải tự động rút lui.

Hắn vốn cho là để cho cô đi xử lý mấy chuyện ai cũng cảm thấy nhức đầu đó, muốn khiến cô nhức đầu vài ngày, nhưng không ngờ cô chỉ mất có một buổi sáng đã giải quyết toàn bộ mọi chuyện, hơn nữa lại còn dứt khoát như thế.

Nhìn nụ cười tán thưởng của hắn, cô nhướn mày, nở nụ cười xinh đẹp nghịch ngợm, “ Thế nào, không hối hận khi để tôi tới công ty chứ?” vẻ mặt của cô còn tràn đầy đắc ý.

Về mặt nghịch ngợm này của cô hắn chưa gặp qua bao giờ, khiến Du Thần Ích mất hồn trong giây lát, hắn cảm thấy nụ cười ấy ngọt ngào như hoa, khiến trong lòng hắn rung động.

“ Tiếp theo tôi phải làm gì nữa?” Văn Hinh thấy tim mình đập mạnh, loạn nhịp trong giây lát, cô không khỏi mơ hồ khẽ cười lên tiếng.

Du Thần Ích cũng thu hồi ánh nhìn vào cô, sau đó tiện tay rút ra một phần văn kiện trên bàn đưa cho Văn Hinh, “ đây là phương án tiêu thụ mà bộ phận tiêu thụ mới đề xuất, cô xem xem có thể áp dụng hay không?”

“Tốt!” Văn Hinh cười, cô nhận lấy, sau đó ngồi ở ghế đối diện Du Thần Ích, bắt đầu lật văn kiện ra xem.

234. Chương 235: Vào Công Ty Giúp Hẩn! 10

Du Thần Ích lại ngẩn ngơ, lúc này mới sực nhớ ra mình còn chưa bố trí chỗ làm việc cho Văn Hinh, thấy cô đã nghiêm túc ngồi xem văn kiện, vì vậy cũng không muốn quấy rầy cô. Hẩn nhìn xung quanh, phòng làm việc to như vậy, trong lòng thầm tính toán an bài cho cô một chỗ làm việc ở đây, như vậy cô cũng dễ dàng làm việc, mà hẩn cũng có thể tùy lúc nhìn thấy cô.

Tùy ý trông thấy cô?

Hẩn bị chính ý nghĩ này của mình khiến cho hẩn ngẩn ra, nhưng rất nhanh liền quên đi. Hẩn sao lại có thể nghĩ như vậy, là bởi vì hiện giờ cô đang mang thai, cô đang ở bên cạnh hẩn, hẩn có thể tùy ý trông thấy cô, để phòng ngừa nguy hiểm có thể xảy ra với cô.

Nhớ tới lần cô thiếu chút nữa sẩy thai, hẩn liền lo lắng, sợ hãi.

Nhìn chăm chú cô, rồi rời tầm mắt về văn kiện trong tay, đắm chìm trong công việc.

Hai người lẳng lặng việc ai người đẩy làm, trong phòng một mảnh tĩnh lặng không chút tiếng động, im tới nỗi có thể nghe được âm thanh bề cổ tay của Du Thần Ích

Một lúc lâu sau, rốt cuộc Văn Hinh cũng xem xong văn kiện trong tay, cô ngẩng đầu nhìn Du Thần Ích thấy hẩn vẫn còn đang chăm chú xem tài liệu. Người ta nói đàn ông đẹp nhất là lúc đang chăm chú làm việc, trước kia cô luôn xì mũi coi thường những chuyện này, nhưng hôm nay cô không thể không thừa nhận, bởi vì Du Thần Ích ngồi đối diện, chính là ví dụ rõ ràng nhất. Ánh mắt chuyên chú nghiêm túc, thậm chí so với bề ngoài tuấn mỹ còn động lòng hơn.

Văn Hinh cứ lẳng lặng nhìn hẩn, nhìn tới khoe mắt chân mày cũng hàm chứa nụ cười yếu ớt, nhưng cô vẫn thủy chung không nói lời nào.

Thời gian cứ lẳng lặng trôi qua, hồi lâu sau, Du Thần Ích mới cảm nhận được sự khác thường, hẩn ngẩng đầu, đập vào mắt là nụ cười mỹ lệ của cô, hẩn ngơ ngẩn, “Sao thế?”

Văn Hinh giơ văn kiện trong tay đưa tới trước mặt hẩn, “Văn kiện này tôi đã xem xong rồi, phương án tiêu thụ này cũng không nhiều sai sót, không chỉ có phương án khuyến mãi tốt lấy được lòng dân, nhưng mà phương thức khuyến mãi này chúng ta nghĩ tới, tôi khẳng định đối thủ của chúng ta cũng có thể nghĩ tới.”

Nghe vậy Du Thần Ích lập tức nổi lên hứng thú, “Vậy cô có ý tưởng gì hay không?” hẩn đoán, nếu như cô đã nói như vậy, nhất định là đã có phương án gì hay rồi, mang theo vẻ mong đợi, hẩn đợi cô mang tới cho hẩn một kinh hỉ(niềm vui bất ngờ, ngạc nhiên).

Văn Hinh dường như đã tính toán trước hẩn sẽ như vậy, cô cười nhạt nói: “Lần này chúng ta sản xuất đồ dùng bảo vệ sức khỏe, nếu như tặng kèm sản phẩm phụ nữa, nếu như mà giá thành của chúng ta đắt hơn so với bên khác mà sản phẩm tương tự nhau, thì người dân cũng lắm là không mua. Nhưng mà do sản phẩm của chúng ta không giống các công ty khác, cho nên bình thường khách hàng sẽ không quan tâm tới giá cả, mà chỉ để ý nó có mang lại hiệu quả cho sức khỏe hay không thôi. Dĩ nhiên, nếu như có thêm ưu đãi, đương nhiên là vô cùng tốt rồi.”

Cô tỉ mỉ phân tích, Du Thần Ích lẳng lặng nghe, trong mắt lộ ra vẻ tán thưởng, khoe môi bạc lạnh cũng không nhịn được khẽ nhếch lên. Chờ Văn Hinh phân tích xong, hẩn nhíu mày hỏi: “đề nghị của cô chính là điều này?”

235. Chương 236: Vào Công Ty Giúp Hẩn! 11

Hai trông mắt Văn Hinh mở to, khoe mắt chất chứa ý cười, thoát nhìn cô trông như một con hồ ly gian xảo, “Thật ra thì chúng ta cũng có thể thực hiện ưu đãi nhiều hơn nữa.”

“Ví dụ như?” thấy cô cười, khoe miệng Du Thần Ích cũng nhếch lên, nhin không được nở nụ cười nhàn nhạt.

“ Ví dụ như, chúng ta có thể kéo dài thời gian thực hiện hoạt động này thêm một tháng, nếu như sau thời gian này người tiêu dùng không hài lòng với sản phẩm của chúng ta, có thể trả lại hàng, nhưng mà phải trừ lại 10% phí tổn. Nếu như sản phẩm xuất hiện hư hại gì đó, thì không thể trả lại hàng.” Văn Hinh nói xong, nụ cười trên khóe miệng càng đậm thêm.

“ Tôi tin, thái độ ban đầu của khách hàng mua sản phẩm là mua thử dùng xem sao, nếu như mà chúng ta để thời gian khuyến mãi 1 tháng, thì đối với người tiêu dùng mà nói, chính là ưu đãi tốt nhất. Đến lúc đó, nếu như không thấy hài lòng với sản phẩm, có thể trả lại hàng, hơn nữa chỉ cần đền bù 10% phí tổn, còn cái gì để cho họ từ chối nữa đâu.” Nói xong, cô nhún mày nhìn Du Thần Ích, tựa hồ đang chờ đợi ý kiến của hắn.

Nghe lời cô..., Du Thần Ích một hồi khiếp sợ không thôi, không ngờ cô lại nhanh nhẹn như vậy, suy nghĩ về thị trường rất sáng suốt sắc bén, còn nữa sự giải thích của cô, khiến hắn cảm thấy mình cũng không bằng. Cô như vậy, nếu như ở lại thương trường, nhất định sẽ là nữ doanh nhân thành đạt .

Mặc dù trong lòng rất ngưỡng mộ tài năng của cô, nhưng mà hắn lại không biểu hiện ra mặt, chỉ nhàn nhạt hỏi : “ Vậy những sản phẩm bị trả lại kia, cô tính xử lý thế nào?” Đúng vậy, sản phẩm đã bị trả lại, nhất định không thể đem bán một lần nữa. Nếu như hàng loạt sản phẩm bị trả lại, tổn thất đối với công ty sẽ không hề nhỏ.

Nghe vậy, Văn Hinh lại cười, “Thế nào, chẳng lẽ anh lại không có tự tin với sản phẩm của chính công ty mình,” Những sản phẩm bị trả lại, chất lượng không có vấn đề, chúng ta có thể làm phương án tiêu thụ thứ hai, mặc dù giá thấp một chút, nhưng như vậy sẽ giảm bớt tổn thất cho chúng ta. còn có một biện pháp nữa, chính là chúng ta có thể thuê một cửa hàng đặc biệt, dành cho những người muốn dùng sản phẩm nhưng lại không mua nổi chính là người đi thuê, chỉ cần họ trả trước một số tiền nhất định, thì có thể mang sản phẩm về nhà. (Chắc sản phẩm là nội thất gì đấy....) Như vậy, chúng ta sẽ thu được nhiều hơn.

Lần này, Du Thần Ích thật sự phải tâm phục khẩu phục cô, trong thời gian ngắn như vậy, mà cô chẳng những nghĩ ra biện pháp chiến lược, hơn nữa còn chuẩn bị đường lui ình. Cũng chỉ có cô, mới có năng lực làm việc này, đồng thời cũng chứng minh ánh mắt của mẹ hắn là vô cùng chuẩn xác.

Cô, quả thật có thể trợ giúp hắn rất nhiều!

Nhớ tới trước khi hắn ra nước ngoài, trong công ty xảy ra nhiều chuyện như vậy, cuối cùng đều một mình cô tự xử lý. Lúc nghe nói chuyện này, hắn còn nghi ngờ năng lực của cô, nhưng hôm nay, hắn đã hoàn toàn tin tưởng cô có năng lực xuất chúng trong kinh doanh.

236. Chương 237: Vào Công Ty Giúp Hắn! 12

Có lẽ, bên cạnh hắn cần một người như cô!

Thấy hắn thủy chung không nói lời nào, Văn Hinh không khỏi nhún mày, hỏi: “ Thế nào? Kế hoạch này không được sao?”

“ Cứ thực hiện như lời cô nói đi, chuyện này giao cho cô phụ trách toàn quyền.” Du Thần Ích yên tâm giao chuyện này cho Văn Hinh, hắn tin tưởng cô nhất định sẽ làm hắn hài lòng.

“ Ok!” Văn Hinh cũng không từ chối, nhận nhiệm vụ. Cô đã đáp ứng Điều Phương trợ giúp Du Thần Ích, cũng không phải chỉ là nói suông.

Sau đó, tầm mắt cô rơi vào sấp tài liệu dày chất đống trên mặt bàn làm việc, “ Công ty đã mất nhiều nhân viên như vậy, anh không có ý định tuyển thêm người sao?” Nếu như ngày nào cũng phải làm việc cường độ cao như vậy, cho dù người có làm bằng sắt, cũng không chịu nổi.

Nghe vậy, Du Thần Ích nhìn cô, đoạn bảo: “ những người đó là đều là những người khá được coi trọng trong quá khứ, nếu như đối phương sắp tâm muốn đối phó chúng ta, nói không chừng muốn thừa dịp chúng ta tuyển thêm nhân sự, phá chính người của chúng tôi công ty chúng ta làm gián điệp.”

Nghe hắn nói vậy, Văn Hinh suy nghĩ một chút cũng cảm thấy đúng, trong lòng đột nhiên cảm thấy bội phục Tề Nhân Kiệt có thể nghĩ ra kế một hòn đá hạ hai con chim này, không những khiến nội bộ công ty

Du Thần Ích lâm vào tình trạng hỗn loạn, thậm chí tê liệt bộ máy hoạt động, mà còn có thể nhân cơ hội Du Thần Ích tuyển thêm nhân sự, cho người của mình vào nằm vùng, tiếp cận cơ mật của Overlord, như vậy càng dễ dàng đánh bại Du Thần Ích rồi.

Nghi tới điều này, cô chỉ nhàn nhạt cười nói: “ Nghi ngờ người thì không dùng người, dùng người thì không nên nghi ngờ người.” Cô như là đang khuyên hấn, cũng như đang nhắc nhở hấn.

Du Thần Ích nghe xong cũng thấy chấn động, hấn ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào cô, trong mắt hấn tràn đầy vẻ khiếp sợ, sau đó tựa như hiểu ra điều gì, hấn nở nụ cười thản nhiên, nói: “ Tôi hiểu rồi, cảm ơn cô.”

Hấn nói cảm ơn với cô sao?

Lần này, đến lượt Văn Hinh giật mình, cô ngơ ngác nhìn hấn, trên mặt cô hiện rõ vẻ khó tin .

“ Sao vậy?” Du Thần Ích có chút nghi ngờ, khó hiểu hỏi cô.

Văn Hinh lập tức sửng sốt, “ Không có gì.” Cô tránh khỏi ánh mắt tìm tòi của hấn, tầm mắt một lần nữa rơi vào hộp cơm bị hấn bỏ qua một bên, “ Cơm của anh nguội rồi, tôi giúp anh hâm nóng lại, cho dù có bận rộn thêm nữa, cũng nên ăn cơm.”

Cô cầm lấy hộp cơm xoay người đi ra cửa, Du Thần Ích muốn ngăn cản cô, khoe miệng hơi co giật, nhưng một chữ cũng không thốt lên được, trong mắt hấn lộ ra một tia rối rắm.

Thời điểm Văn Hinh chỉ còn mấy bước nữa là đi ra tới cửa, chỉ thấy cánh cửa đang khép chặt đột nhiên bị đẩy ra từ bên ngoài, một bóng người nhanh chóng xông vào, “ Anh họ, a.....”

237. Chương 238: Lạc 1

Văn Hinh và người nọ đụng vào nhau, theo bản năng cả người lùi về phía sau mấy bước, thiếu chút nữa đã ngã xuống, hộp cơm trong tay cô rơi xuống, thức ăn vương đầy xuống đất.

“ này, cô đi kiểu gì vậy? Không có mắt à?” Không đợi Văn Hinh đứng vững, người kia đã lên tiếng chỉ trích cô.

Nghe thấy âm thanh của người này , Văn Hinh không nhìn cũng biết người tới là ai. Trừ đại tiểu thư luôn ngang ngược tùy hứng không nói đạo lý, thì còn ai vào đây?

“Tôi không có mắt, cô vào phòng chẳng lẽ không biết phải gõ cửa trước sao?” Đối với Lạc Tình, cô căn bản không cần bày ra sắc mặt hài hòa, chỉ cần đứng đưng mặt lạnh bỏ qua thôi.

Lạc Tình thấy Văn Hinh, càng thêm tức tối, “ Tôi không gõ cửa đấy, cô làm gì được tôi nào?” Cô ta ngẩng cao đầu, tức giận trợn mắt trừng Văn Hinh, bộ dạng không ai bì nổi.

Văn Hinh lạnh lùng liếc cô ta một cái, rồi trực tiếp bỏ đi ra ngoài, căn bản cũng không muốn tranh chấp với cô ta. gây gổ với người như vậy, căn bản không đáng, chỉ lãng phí nước bọt mà thôi, cô lại không rảnh rồi làm chuyện điên rồ như vậy.

Lạc Tình thấy cô căn bản khinh thường không để ý tới mình, nhất thời vô cùng tức giận, đưa tay kéo y phục Văn Hinh, “ Cô đứng lại cho tôi.”

Văn Hinh cũng không quay đầu lại, chỉ lạnh lùng nói: “ Tôi còn có việc phải làm, phiền cô buông tay ra.”

“ Cô làm bẩn quần áo của tôi, một câu xin lỗi cũng không có, chẳng lẽ cứ như vậy muốn đi?” Lạc Tình không hề chịu thua, cứ mãi không buông tay.

Rốt cuộc, Văn Hinh không nhịn được, cô quay đầu nhìn lạc Tình, giọng nói cô rõ ràng biểu hiện cô không nhịn được, “ Cô nói rõ đi, rõ ràng là cô đột nhiên không gõ cửa mà xông vào rồi đụng phải tôi, tôi còn chưa bắt cô nói xin lỗi, cô lại còn.”

“ Cô...” Lạc Tình còn muốn nói tiếp, đột nhiên một đạo âm thanh lạnh như băng truyền đến làm cô ta cảm thấy rợn cả tóc gáy, “ Em nào đủ chưa?”

Lạc Tình nghe thấy âm thanh này lập tức biết là ai nói, nhát mắt sắc mặt cô ta trở nên biến sắc, cô ta xoay người cực kì uất ức nhìn vào người nói, “ anh họ, là cô ta...”

“Câm miệng!” Du Thần Ích một lần nữa lạnh lùng đánh gãy lời cô nói..., trên mặt hần lo lắng giăng đầy, ánh mắt lạnh lùng không hề che giấu sự tức giận của mình. Lửa giận ngập trời, đây là lần đầu tiên Lạc Tình nhìn thấy bộ dạng hần như vậy, lập tức bị dọa sợ.

Du Thần Ích nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt trở nên trắng bệch, chờ đến lúc Lạc Tình, hần lạnh lùng nói, “ Lần sau vào phòng làm việc của anh phải gõ cửa trước, nhớ chưa?”

Lạc Tình bị dáng vẻ lạnh lùng nghiêm nghị, uy nghiêm của hần dọa, chỉ biết ngơ ngác gật đầu một cái, tựa hồ vẫn chưa hồi phục lại tinh thần.

Thấy thế, sắc mặt Du Thần Ích mới trở nên hòa hoãn hơn, giọng nói cũng không nhịn được dịu đi một chút, hỏi: “ Trước đi đổi bộ y phục khác, rồi có chuyện gì quay lại nói sau.”

“ Vâng.” Lạc Tình vẫn ngây ngốc gật đầu, xoay người đi ra ngoài.

“ Cô không sao chứ?” Lạc Tình vừa mới đi khỏi, Du Thần Ích không kịp chờ Văn Hinh nói, vẻ mặt nguội lạnh ban nãy của hần đã chuyển sang lo lắng hết mực.

238. Chương 239: Lạc ! (2)

Lạc Tình xẹt qua thấy được sự quan tâm của Du Thần Ích với Văn Hinh, đáy mắt cô ta xẹt qua một tia hận ý.

“ Tôi không sao.” Văn Hinh lắc đầu, nhìn thức ăn còn vương vãi đầy trên sàn nhà, cô nhíu mày, ngồi xổm xuống chuẩn bị dọn dẹp.

Du Thần Ích lập tức giữ tay cô lại, “ Cứ để cho lao công tới dọn dẹp đi, cô ngồi xuống nghỉ ngơi đã.” Trong lòng hần vẫn lo lắng không thôi, vừa rồi lúc cô bị Lạc Tình đụng phải suýt ngã, khiến hần thiếu chút nữa nhảy dựng lên rồi.

Vậy mà, lúc này Văn Hinh lại nói, “ anh chờ tôi một lát, tôi đi ra ngoài mua cho anh chút gì đó, rất nhanh sẽ trở lại thôi,” Nói xong, cô tránh khỏi tay Du Thần Ích, muốn rời đi.

“ Tôi bảo cô nghỉ ngơi thì cô đi nghỉ ngơi.” Đối với việc Văn Hinh không thèm để ý tới lời mình nói, đã chọc giận Du Thần Ích, giọng hần đột nhiên tăng lên, khuôn mặt tràn đầy vẻ tức giận.

Nghe vậy, Văn Hinh hơi ngẩn ra, cô cũng không hiểu tức giận của hần từ đâu bay tới, nhưng mà cô cũng gật đầu một cái, sau đó ngồi xuống ghế salon.

Thấy thế, Du Thần Ích mới yên lòng. Hần đi tới trước bàn làm việc, cầm điện thoại lên gọi, không lâu sau, một người phụ nữ đi vào, nhanh chóng quét dọn sàn nhà rồi mới rời đi.

Chờ người phụ nữ đi khỏi, Du Thần Ích nhìn về phía ghế salon, hần không khỏi sửng sốt. Chỉ trong vòng 10 phút ngắn ngủi, Văn Hinh đã ngủ thiếp đi.

Hần đứng dậy, lấy một cái chăn mỏng mà hần đặc biệt chuẩn bị trong phòng, nhẹ nhàng bước tới bên ghế salon, phủ tấm chăn lên người Văn Hinh, động tác của hần cực kì cẩn thận, như là sợ sẽ đánh thức cô vậy.

Sau đó, hần cứ đứng ở đằng kia, giữ vững tư thế khom lưng, lặng lẽ quan sát Văn Hinh đang ngủ say. Hần phát hiện, sắc mặt của cô có chút nhợt nhạt, mơ hồ có chút uể oải, khiến hần đột nhiên sinh lòng thương tiếc.

Hần biết, hiện giờ cô đang có thai, cần nghỉ ngơi nhiều, không thể làm việc vất vả, thế nhưng hần lại khiến cô phải hao tổn tinh thần, hần đau lòng, đồng thời lại cảm thấy áy náy.

Nhưng mà, nếu như không phải là cô, những thứ lộn xộn kia không biết tới bao giờ mới giải quyết được, nói không chừng bây giờ hần vẫn phải đau đầu. Cô tới, khiến cho hần cảm thấy dễ dàng hơn nhiều, cũng khiến hần kiên trì hơn.

Dần dần hần ngưng mắt nhìn mắt cô, trong hần dâng lên một sự dịu dàng. Sự dịu dàng đó, như hoa xuân mới nở, khiến ánh mắt hần cứ dán chặt vào người đang nằm kia, không hề có ý muốn dời đi. (Chém nhé)

Hần nhìn cô thật sâu, cũng không hề phát hiện ánh mắt của mình lúc này dịu dàng tới mức nào, ánh mắt ấy, thần sắc ấy, tựa như đang nhìn người mà mình yêu sâu đậm vậy.

Nhưng từ từ, sự dịu dàng trong ánh mắt hần lại bị một loại tình cảm khác thay thế. Hần mê mang, hần không hiểu, cô đến tột cùng là người phụ nữ như thế nào?

(Thằng điên!)

239. Chương 240: Lạc. 3

Trong mắt hần, cô như đám sương mù, khi thì chân thật, khi lại trở nên hư vô, khiến cho người ta khó có thể nắm bắt được, nhìn lại càng không rõ. Khi hần muốn xâm nhập vào trong đám sương ấy để tìm hiểu rõ cô hơn thì lại phát hiện, mình lại bị lạc trong đó, không tìm thấy chính mình.

Nhìn khuôn mặt lúc ngủ say của cô, trong đầu hần hiện lên toàn bộ hình ảnh về cô, bao gồm cả những hành hạ nhục nhã hần mang đến cho cô, mà lần nào cô cũng dùng khuôn mặt tươi cười kiên cường đối mặt với hần, thủy chung không chịu khuất phục.

Trước đây, hần đối với sự kiên cường, cố chấp của cô chỉ là sự căm thù tận xương tủy, giờ phút này nghĩ lại, hần cảm thấy vô cùng đau lòng và áy náy, lại pha thêm chút hối hận, sám hối.

Hần không biết đến tột cùng mình như thế nào, rõ ràng là rất ghét người phụ nữ này, nhưng hôm nay lại phát hiện mình bất tri bất giác đã dần dần bị người phụ nữ này hấp dẫn. Lòng của hần vốn đã khép chặt, giờ đây như đã sống lại, nhưng tựa hồ hần không thể khống chế được mình.

Nụ hôn ngày đó, hoàn toàn là do hần kìm lòng không đậu!

Nhớ tới nụ hôn đó, trong đầu hần bỗng hiện lên một khuôn mặt khác, khiến hần lập tức tỉnh lại, nháy mắt sắc mặt hần trắng bệch.

Dường như muốn trốn tránh điều gì, hần đứng dậy muốn đi ra ngoài đi dạo, bỗng nhiên thấy Lam Dật Thần đang ôm cánh tay đứng dựa vào cửa, gương mặt sáng lạn nở nụ cười nhìn hần, hần có chút run sợ, “Cậu tới lúc nào?” người này cảm tình con mèo sao, tại sao đi bộ mà không hề phát ra chút âm thanh nào.

Thấy Du Thần Ích rốt cuộc cũng phát hiện ra mình, nụ cười trên gương mặt Lam Dật Thần càng thêm đậm hơn, nhưng vẫn pha lẫn chút quý dị, “Đã tới từ lâu, chỉ là người nào đó chăm chú nghĩ tới phụ nữ, nên không phát hiện mà thôi,” Hần nói qua rồi đi tới sô pha, tỉ mỉ quan sát Văn Hinh, rồi chặc lưỡi tán thưởng: “Thật đúng là mỹ nhân chính cống, khó trách người nào thấy cũng phải mất hồn.” Vừa nói hần còn lắc đầu ra vẻ.

Nghe vậy, Du Thần Ích cũng cảm thấy căng thẳng, hần cắn răng hỏi: “Cậu tới tìm tôi có việc gì không?” Bộ dáng của hần như đang nói..., có chuyện thì nói, không có gì thì rút ngay.

Tầm mắt Lam Dật Thần vẫn dừng trên khuôn mặt Văn Hinh, chưa từng rời đi một phút nào, : Vừa rồi tớ nghe nói, sáng sớm chị dâu đã giúp cậu giải quyết mấy kẻ gây chuyện, cho nên muốn tới thăm chị dâu một chút,” Nói xong, hần lại khen ngợi, : Thật không hổ là chị dâu của Lam Dật Thần, phong cách, khí khái như thế, thật là nữ trung hào kiệt.”

(Nữ anh hùng)

Đúng vậy, người phụ nữ này là người đầu tiên khiến Lam Dật Thần phải khâm phục, bất kể đối với Du Thần Ích, cô luôn dùng thái độ ương ngạnh, nhưng trên phương diện năng lực xử lý công việc, cô khiến hần phải phục sát đất.

Cũng chỉ có người phụ nữ như vậy, mới xứng đáng với Du Thần Ích.

Chỉ không biết tên này vẫn còn đang do dự rồi rấm cái gì, cô gái tốt như vậy, hần lại không thương, mà cứ chấp nhất nhớ mãi không quên với một người đã chết, thật là đầu óc có vấn đề.

Nếu như là hấn, hấn đã sớm nhào tới rồi.

240. Chương 241: Lạc 4

Du Thần Ích nhìn gương mặt Lam Dật Thần từ bội phục đặc ý dần chuyển thành khi dễ khinh thường, cuối cùng lại lộ ra vẻ mặt cực kì bỏ ổi, ánh mắt hấn chợt lóe như ánh đèn nê ôn, biến ảo vô thường.

Hấn không khỏi nhú mày, có chút bất đắc dĩ nhìn bạn tốt, lạnh lùng ra lệnh đuổi khách, “ Bây giờ nhìn thấy rồi, cậu có thể về làm việc rồi.”

Lam Dật Thần còn chưa đùa đủ, dĩ nhiên sẽ không trở về như vậy, “ Không có việc gì, công việc mình đã sắp xếp ổn thỏa, giờ mình ở đây đợi chi đâu là được rồi.” Nói xong, hấn đặt mông ngồi xuống ghế salon.

Thấy thế, Du Thần Ích không khỏi nheo mắt, “ cậu đã nhàn như vậy, vừa vặn có việc muốn cậu làm đây...”

“Ai nói mình nhàn hạ?” Lam Dật Thần lập tức lên tiếng cắt đứt lời của hấn, vì kích động lại vội vàng cho nên thanh âm của hấn hơi to một chút, rất nhanh Du Thần Ích liền ném cho hấn một cái nhìn cảnh cáo.

Lam Dật Thần liếc mắt nhìn Văn Hinh, thấy cô không có dấu hiệu tỉnh dậy mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó hấn cố ý nhỏ giọng với Du Thần Ích: “ Tổ đây là tranh thủ lúc rảnh rỗi, vui chơi lao động kết hợp, cậu hiểu chứ?”

Du Thần Ích cũng không quản hấn giải thích, hấn nhìn vẻ mặt nhàn nhã của bạn tốt, đột nhiên cũng đổi giọng, vô cùng nghiêm túc nói: “ Cậu hãy đi đăng tin tuyển dụng, trước tuần sau, tôi muốn tuyển đủ nhân viên ở các vị trí còn trống.”

Nghe vậy, Lam Dật Thần thu hồi vẻ mặt vui đùa, nặng nề nói: “ chẳng lẽ cậu không sợ...” Ở thời điểm máu chột, đây rõ ràng không phải là hành động sáng suốt.

“ Cho nên việc này giao toàn bộ cho cậu.” Du Thần Ích nói xong, nở nụ cười giả hoạt với Lam Dật Thần.

Lam Dật Thần cũng sững sốt, “Giao cho tớ?”

Du Thần Ích gật đầu, nói: “ Tôi muốn chính cậu đi phỏng vấn.”

“Không phải chứ?” Lam Dật Thần kêu gào thảm thiết, ra bộ thống khổ.

Du Thần Ích vội vàng nhìn Văn Hinh, sau đó hung hăng trợn mắt nhìn Lam Dật Thần, muốn mở miệng cảnh cáo hấn, khiến hấn nhỏ giọng một chút, nhưng lại chậm mất rồi.

“Ừm!” Bên kia Văn Hinh vẫn bị Lam Dật Thần đánh thức, vừa nhìn thấy Lam Dật Thần ngồi ở sa lon, cô bật ngồi dậy, tấm chăn trên người rơi xuống, cô cúi đầu nhìn lại, đáy mắt cô xẹt qua một tia kinh ngạc.

Vừa rồi rõ ràng cô chỉ muốn nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lát, không ngờ mình lại ngủ thiếp đi.

Mà tấm chăn trên người cô....

“Sao vậy?” Sau đó, cô nghi ngờ nhìn Lam Dật Thần, vừa rồi cô hình như loáng thoáng nghe thấy hấn kêu rất thảm hại.

Biết mình đã đánh thức Văn Hinh, Lam Dật Thần cẩn thận liếc Du Thần Ích, thất gương mặt hấn trầm xuống, ánh mắt lạnh tựa hồ có thể giết người, hấn lập tức định chuồn, “ Chị đâu, tôi còn có việc gấp đi trước , trở lại thăm chị sau.” Hấn còn chưa nói hết đã chạy như bay ra khỏi cửa.

241. Chương 242: Lạc. 5

Thấy thế, Văn Hinh cảm thấy buồn cười. Cuối cùng, cô nghiêng đầu nhìn Du Thần Ích, ánh mắt mang theo sự tìm kiếm gì đó, nhưng giây phút ánh mắt cô chạm vào ánh mắt Du Thần Ích, hấn lập tức cúi đầu nhìn văn bản trong tay, dường như đang cố ý tránh khỏi tầm mắt của cô vậy.

Văn Hinh cảm nhận được hấn cố ý tránh né mình, sự nghi ngờ trong lòng cô càng lớn thêm.

Mấy ngày sau, không biết vô tình hay cố ý mà Du Thần Ích luôn tránh chạm mặt Văn Hinh, mặc dù bọn họ vẫn cùng nhau đi làm, vẫn làm cùng một phòng, nhưng mỗi khi Văn Hinh nhìn về phía hắn thì hắn cũng tránh khỏi tầm mắt của cô, cô cũng không nhìn thẳng mắt hắn.

Tình huống như vậy, Văn Hinh cảm thấy vô cùng kì quái, ngày đó không phải bọn họ vẫn đang tốt sao, đột nhiên cục diện lại trở nên lúng túng như lúc này.

Ngày đó, cô hẳn không có nói gì khiến hắn mất hứng chứ?

Đột nhiên, cô nghĩ tới tấm chăn mỏng manh kia, trong lòng tựa hồ hiểu ra điều gì. Suy nghĩ một chút, quan hệ giữa cô và hắn dường như có chút biến hóa nho nhỏ, cô cảm giác có cái gì đó thay đổi giữa cả hắn và cô.

Chẳng lẽ, ngày đó lúc cô nằm ngủ, có chuyện gì xảy ra sao?

Đột nhiên cô rất muốn hiểu rõ!

“ Cô nói gì?” Tề Nhân Kiệt ngồi ở bàn làm việc của Tập đoàn gấm Vinh, nhìn thư kí Tần đang khom người cung kính báo cáo, sắc mặt anh âm trầm, tựa hồ có chút tức giận.

Cảm nhận được sự tức giận của anh, thư kí Tần càng cẩn thận nói: “ Nghe nói gần đây Du Thần Ích mới nhận một thư kí nữ, cô ấy đã giúp Overlord giải quyết được khó khăn trước mắt, nghe nói những người của chúng ta lần trước phải tới đó gây chuyện cũng đã bị thái độ tự tin cường ngạnh của cô ấy khiến phải chịu thua trở về.”

Tổng giám đốc này của cô, chớ nhìn bộ dạng phóng đảng, hào hoa công tử thường ngày mà hình dung anh ấy, một khi nóng giận, tuyệt đối người bình thường không thể chịu được.

Nghe vậy, Tề Nhân Kiệt trầm mặc, cau mày ngẫm nghĩ hồi lâu, sau đó mới nặng nề mở miệng: “ Cô đi điều tra lai lịch của cô gái kia, trước giờ tan sở hôm nay tôi muốn tất cả tài liệu của cô ấy.”

“ Dạ, tôi đi ngay đây ạ.” Thư kí Tần gật đầu, dùng tốc độ nhanh nhất phóng ra khỏi phòng làm việc.

Sau khi thư kí Tần rời đi, Tề Nhân Kiệt mới đứng dậy, một tay chống cằm, rồi lại lâm vào trầm tư.

Một cô gái?

Anh cũng muốn xem, cô gái này đến tột cùng là thần thánh phương nào tới?

Khóe mắt đột nhiên nhìn qua tấm lịch trên bàn làm việc, phía trên có đánh dấu hành trình hàng ngày của anh. Anh dừng lại trên một khung chữ!

Ăn cơm với bà bầu!

Nhìn thấy dòng chữ này, đột nhiên anh im lặng, nở nụ cười, trong mắt anh lộ ra vẻ dịu dàng, vẻ mặt nặng nề ban nãy đã không còn nữa,

Hôm nay đã là thứ sáu rồi, một ngày nữa thôi là có thể nhìn thấy cô gái kia, trong lòng anh chợt rộ lên vài phần mong chờ.

242. Chương 243: Lạc. 6

“Chị dâu, ngày mai tôi với Tiểu Ảnh Nhi đi dự một buổi tiệc lớn, chị đi cùng nhé!” Thời điểm ăn trưa, Lam Dật Thần ngồi đối diện nói với Văn Hinh.

Văn Hinh nhìn hắn, bèn cười: “ Ngày mai tôi có việc rồi, mọi người đi đi.” Ngày mai là chủ nhật, cô vẫn không quên cuộc hẹn với Tề Nhân Kiệt.

“Chị dâu?” Lam Dật Thần đột nhiên nheo mắt nhìn chằm chằm Văn Hinh, gương mặt tuấn dật lộ đầy vẻ nghi hoặc hỏi, “ Chị hãy thành thật khai đi, có phải ngày mai chị có hẹn với ai rồi không?” Nhất định là Du Thần Ích đi, nhìn thấy mấy ngày nay Du Thần Ích mang dáng vẻ ông ọ, trốn tránh, thì ra là đã vụng trộm hẹn với Văn hinh rồi!

Tốt rồi, vậy là tốt quá rồi, thế mà tên kia còn che giấu, lén la lén lút, thật đúng là, đến kẻ ngu cũng có thể nhìn ra tâm tư của hắn nha!

Nghe vậy, Văn Hinh sững sờ, “Làm sao anh biết?” Cô có hẹn với Tề Nhân Kiệt, tại sao Lam Dật Thần lại biết?

“Tôi nói rồi mà.” Lam Dật Thần lập tức lộ ra vẻ mặt “đã hiểu”, hắn đột nhiên tiến tới trước mặt Văn Hinh, cười đầy ác ý nói, “Chị nói xem lúc nào thì tên nó nhắc tới chị thì lại không tự nhiên như vậy?”

(chỗ này.... Hơi tưởng tượng tí)

Văn Hinh lại sững sờ, khó hiểu nhìn lam Dật Thần, khuôn mặt tuấn dật của hắn với cô gần trong gang tấc, khuôn mặt cùng nụ cười nhạo báng này khiến cô lập tức hiểu ra, bèn bật cười, “Vấn đề này, anh tự mình đi hỏi anh ta đi.” Nhìn bộ dáng của Lam Dật Thần, cô biết nhất định hắn đã hiểu lầm cô và Du Thần Ích rồi.

Cô đi cùng hắn?

Bây giờ hắn muốn tránh cô còn không kịp, huống chi...

Có điều, Lam Dật Thần nói cũng đúng, hắn đúng là một tên khó chịu!

Chỉ là, lam Dật Thần có chút lại nói đúng rồi, hắn thật đúng là tên khó chịu!

Bình thường, ngoại trừ làm việc, hắn cũng rất ít khi nói chuyện với cô, thậm chí còn không thèm nhìn cô một cái. Nhưng có đôi khi cô vô tình nhìn về phía hắn thì lần nào cũng vậy, cô phát hiện ánh mắt né tránh của hắn.

Mặc dù tầm mắt hai người giao nhau chỉ trong giây lát, nhưng cũng đủ để cô phát hiện ra điều gì đó khác thường từ trong ánh mắt né tránh của hắn.

“Chị dâu.” Lam Dật Thần khản trương nhìn Văn Hinh, bộ dáng của hắn như muốn bảo cô nói rõ.

Nhưng Văn Hinh chỉ cười không nói gì.

Lạc Tình ngồi ăn ở một bàn khác nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ, hung hăng nắm chặt đôi đũa trong tay, trong mắt chứa đầy hận ý.

“Anh họ.”

Du Thần Ích đang làm việc nghe được thanh âm của Lạc tình, bèn ngẩng đầu, thấy cô ta đã đứng ở cạnh bàn làm việc của mình không biết từ lúc nào, hơn nữa còn bày ra một mặt u oán nhìn hắn, hắn không khỏi nhú mày, lạnh lùng nói: “Anh nhớ lần trước đã nhắc nhở em, trước khi đi vào phải gõ cửa.” Hắn dừng một chút, rồi lại hỏi: “Có chuyện gì?” hắn hỏi cô, nhưng ánh mắt vẫn dán chặt trên đồng hồ trên mặt bàn làm việc.

Lạc Tình bị hắn làm ngơ, không hề ngẩng mặt nhìn mình dù chỉ một chút, càng buồn bã hơn, sâu xa nói: “Anh họ, chẳng lẽ anh thật sự thích người phụ nữ kia sao?”

243. Chương 244: Lạc 7

Lạc Tình thấy Du Thần Ích không thèm ngẩng lên nhìn mình lấy một lần, cô càng buồn bã, sâu xa nói: “Anh họ, chẳng lẽ anh thật sự thích người phụ nữ kia sao?”

“Cái gì?” Du Thần Ích rút cuộc cũng ngẩng đầu nhìn cô, không biết người phụ nữ mà cô vừa nhắc tới đến tột cùng là người nào.

“Văn Hinh!” Đây là người phụ nữ mà Lạc Tình không muốn nhắc tới nhất, cô thậm chí còn căm hận Văn Hinh hơn người vợ trước của Du Thần Ích.

(Loạn luân)

Vốn là cô ta nghĩ người phụ nữ kia chết rồi, cô ta sẽ có cơ hội, nhưng mà không ngờ lại xuất hiện thêm một Văn Hinh này.

Người phụ nữ khiến cô ta hận đến tận xương tận tủy!

Nghe thấy tên Văn Hinh, ánh mắt Du Thần Ích bỗng nhiên trầm xuống, trên mặt lộ ra một tia không vui, “Em tới là để nói anh chuyện này sao? Bây giờ đang trong giờ làm việc, nếu như em không có việc gì quan trọng, thì về đi.”

Nói xong, hắn lại cúi đầu tiếp tục xem tài liệu, không để ý tới Lạc Tình.

Giọng nói của hắn lạnh nhạt, thái độ xa cách của hắn đã kích động Lạc Tình. Cô ta nhớ lại trước đây, hắn cũng chiều cô nhường nào, bất kể cô ra yêu cầu hắn điều gì, hắn cũng sẽ tìm mọi cách để thỏa mãn cô. Khi đó, cô ta cảm thấy, mình là người hạnh phúc nhất trên thế giới này, bởi vì đối với cô ta, anh họ chính là trời, là toàn bộ thuộc về cô ta.

Nhưng mà hôm nay, sự cưng chiều ấy đâu rồi, anh họ vì người phụ nữ không biết tên đó lại đối xử với cô ta như vậy, thật là oan ức, cô ta hận!

“Ngày mai thật sự anh hẹn hò với cô ta sao?” Lạc Tình nhớ lại cuộc đối thoại giữa Văn Hinh và Lam Dật Thần, đáy mắt lộ ra vẻ bi thương.

“Hả?” Du Thần Ích ngẩng đầu, nghi ngờ nhìn lạc Tình.

Lạc Tình cũng không nói lại nữa, cô ta cúi đầu nhìn Du Thần Ích, sau đó lẳng lặng xoay người rời đi.

Du Thần Ích đưa mắt nhìn Lạc Tình, cho tới khi cô ta biến mất khỏi cửa, đột nhiên nhíu mày.

Hẹn hò ?

Khi Văn Hinh trở lại phòng làm việc, thấy Du Thần Ích cứ nhìn chăm chăm mình, cô cảm thấy kinh ngạc, không khỏi nhíu mày, hỏi: “Sao vậy?” Không phải hắn vẫn luôn tránh né cô sao, thế nào lại nhìn cô như vậy, ánh mắt hắn dường như muốn tìm thứ gì đó trên người cô vậy.

“Ngày mai cô có hẹn sao?” Du Thần Ích trầm giọng hỏi, ánh mắt vẫn khóa chặt trên khuôn mặt mỹ lệ của cô.

Nghe vậy, Văn Hinh cảm thấy vô cùng kinh ngạc, Du Thần Ích nhìn thấy biểu tình trên gương mặt cô, sắc mặt cũng thay đổi. Sau đó hắn nghĩ tới điều gì, ánh mắt hắn rét lạnh, trên mặt hắn như có sương mù giăng đầy, “Hẹn với Tề Nhân Kiệt?”

Vừa rồi hắn chợt nhớ tới chủ nhật tuần trước, lúc cô và Tề Nhân Kiệt rời đi, có ước hẹn với nhau điều gì đó, lúc đó hắn cũng không nghe rõ ràng lắm, nhưng bây giờ nghĩ lại nhất định là họ định hẹn hò vào ngày mai.

Thấy Văn Hinh không phủ nhận, trong lòng hắn đột nhiên cảm thấy vô cùng tức giận, tựa hồ còn có một thứ cảm xúc không nói nên lời xen lẫn trong đó.

“Không được phép đi.” Hắn cũng không buồn nghĩ, mà trực tiếp phản đối, lời nói vừa thốt ra, đừng nói là Văn Hinh, mà ngay cả hắn cũng cảm thấy sững sốt.

244. Chương 245: Lạc 8

“Không cho phép đi!” Hắn không nghĩ ngợi gì đã trực tiếp phản đối, lời nói vừa buột ra khỏi miệng, không chỉ Văn Hinh mà chính bản thân hắn đều sững sốt. Hắn cho rằng mỗi lần hắn yêu cầu cô thực hiện điều gì thì cô phải thực hiện điều đó chẳng, hắn đang dùng thân phận gì để ra lệnh hay yêu cầu cô.

Thân phận gì?

Hắn là chủ nợ của cô, hắn là ông chủ của cô, hắn là cha đứa bé trong bụng cô, nhưng cho dù có tầng này quan hệ, hắn vẫn không có quyền can thiệp vào những quyền lợi riêng của cô.

Bởi vì, hắn không phải là tình nhân của cô!

Quả nhiên, Văn Hinh sững sờ hồi lâu rồi rất nhanh nhủu mày nói: “ đây là chuyện riêng của tôi, không liên quan gì tới công việc đi.” Ý tứ của cô là đây là chuyện riêng không liên quan tới công việc, nên anh không có quyền hỏi tôi.

Du Thần Ích cũng biết cô nhất định sẽ không nghe lời mình nói, nhất thời sắc mặt hắn trầm xuống. Hắn muốn cưỡng chế, ra lệnh cho cô, nhưng khi nhìn thấy nụ cười yểu ớt trên khuôn mặt cô, khóe miệng hắn giật giật, cuối cùng lại không cách nào mở miệng.

Văn Hinh có chút mong đợi, cô cho rằng hắn sẽ nói gì đó, nhưng nhìn thấy hắn định nói gì nhưng lại cố nuốt xuống, trong lòng cô có chút thất vọng.

“ Tôi hẹn Tề Nhân Kiệt, chủ nhật hàng tuần anh ấy sẽ mời tôi ăn cơm.” Cô cười nói với hắn, vẻ mặt cùng giọng nói vô cùng nhẹ nhàng, điềm đạm, giống như đang nói một chuyện hết sức bình thường vậy.

“Ngày mai tôi phải đi gặp một khách hàng vô cùng quan trọng, cô đi cùng tôi.” Du Thần Ích lạnh lùng nói, trong lòng hắn không muốn để cô gặp mặt Tề Nhân Kiệt.

Văn Hinh cười cười, “ Trước khi tôi tới công ty làm việc, mẹ anh đã đáp ứng tôi, thứ bảy chủ nhật có thể nghỉ ngơi, không cần làm việc.” Bởi vì khoảng thời gian này vì thời gian này công ty có nhiều việc cần xử lý, cô sợ hắn một mình quá vất vả, hắn luôn làm thêm giờ.

Nhưng hắn lấy lý do này để ngăn cản cô gặp Tề Nhân Kiệt thì cũng quá gượng ép đi. Trước kia mỗi lần đi gặp khách, không phải đều là hắn đi cùng Lam Dật Thần sao? Huống chi, khách hàng trong miệng hắn nói vốn không hề tồn tại, có cần thiết cô đưa thêm chứng cứ không.

Nghĩ tới đây, khóe miệng cô khẽ cong lên, cô khẽ cười nhảm tỏ ra cô đã hiểu.

Du Thần Ích không nói gì nữa, nhưng trong lòng lại cảm thấy rối loạn, khiến cả ngày hắn không thể an tâm làm việc.

Ngày hôm sau, Văn Hinh đi ra ngoài từ sáng sớm, trước khi đi cô đã nói với Diêu Phương, cô nói buổi tối mới trở lại. Mặc dù Diêu Phương có chút không đồng tình, nhưng cũng không ngăn cản .

Văn Hinh vừa đi khỏi, Du Thần Ích cũng đi theo ra ngoài.

Một lần nữa đi tới tập đoàn Gấm Vinh, vẫn gặp cô lễ tân ở đại sảnh lần trước, nhưng lần này cô ấy đã biết cô, nhìn thấy cô, cô ấy lập tức gạt đầu mỉm cười với cô, nhắc điện thoại lên gọi cho thư kí Tần, thông báo với cô ấy có Văn tiểu thư tới.

Rất nhanh sau đó, cô đã thấy Tề nhân Kiệt hớn hở chạy tới, nhìn thấy Văn Hinh, anh lập tức dành cho cô một cái ôm thật chặt, “ Tôi còn tưởng rằng em quên mất buổi hẹn của chúng ta! đi thôi, hôm nay tôi dẫn em tới một chỗ rất thú vị!” nói xong, anh ôm Văn Hinh đi ra ngoài.

Mới vừa lên xe, Tề Nhân Kiệt đưa cho Văn Hinh một cái hộp rất tinh xảo, Văn Hinh nhận lấy, khó hiểu nhìn Tề Nhân Kiệt, hỏi, “ Đây là cái gì/”

245. Chương 246: Lạc. 9

“Điện thoại di động.” Tề Nhân Kiệt vừa khởi động xe vừa nói ngắn gọn: “ Bên trong này có số điện thoại của tôi, về sau có chuyện gì em có thể gọi điện thoại cho tôi. Còn nữa, từ này về sau cứ mỗi cuộc hẹn của chúng ta vào chủ nhật hàng tuần, trước khi đến em cũng có thể gọi cho tôi, tôi tới đón em, nếu không để một bà bầu như em chạy tới chạy lui, sẽ khiến cho người khác lo lắng.”

“ Cũng không phải con của anh, anh lo lắng cái gì.” Văn Hinh giấu cợt anh, nhưng trong nội tâm cô lại có chút cảm động, cảm động vì sự tử tế của anh.

“ Đúng là người phụ nữ không có lương tâm.” Tề Nhân Kiệt mắng cô, cũng lái xe ra khỏi bãi đỗ xe.

Khi xe của Tề Nhân Kiệt rời khỏi tập đoàn Gấm Vinh, một chiếc xe hơi sang trọng màu đen cũng chậm chậm đi theo sát phía sau.

Thì ra, nơi mà Tề Nhân Kiệt muốn đưa cô tới, lại là vườn thú!

Văn Hinh giơ túi thức ăn lên, nhìn con khỉ nhỏ vẫn đang nhe răng với cô, sau đó cô nghiêng người, im lặng nhìn Tề Nhân Kiệt, “ đây chính là nơi mà anh muốn tới?” Đưa cô đi xem khỉ sao?

“ Em không cảm thấy, đi tới nơi này, tâm tình sẽ được thả lỏng sao?” Tề Nhân Kiệt đang cầm một cây nhang tiêu(cây gì mình cũng k biết, chỉ biết dùng làm đồ ăn cho khỉ) chọc một con khỉ nhỏ khác, nhưng thủy chung cũng không cho con khỉ con ăn, vài lần như vậy, con khỉ nhỏ tức giận nhe răng.

Nghe thấy anh nói như thế, lúc này Văn Hinh mới phát hiện ra, quả thực như vậy. Vườn thú này, xây dựng dựa theo địa hình đồi núi, xung quanh là cây xanh, khắp nơi đều là cây cối um tùm, nhìn lại, không khí nơi đây vô cùng thoáng mát sạch sẽ, khiến tâm tình cô buông lỏng đi nhiều.

Đột nhiên cô hiểu tại sao Tề Nhân Kiệt lại đưa cô tới nơi này, cô không khỏi cảm động, quay lại nhìn anh. Lại thấy con khỉ nhỏ kia bị anh chọc giận rồi, nó kêu to một tiếng, nhảy dựng lên muốn đoạt lấy cây hương tiêu trong tay anh, sau đó chạy đi. Nhưng mà Tề Nhân Kiệt lại trốn nhanh được, bằng không đã bị nó cắn cho rách tay rồi.

“ Trước kia những lúc không có việc gì để làm, hoặc những khi cảm thấy mệt mỏi, tôi đều tới nơi này.” Tề Nhân Kiệt nói xong, lấy từ trong túi đồ ăn của Văn Hinh ra một cây hương tiêu nữa, lại tiếp tục trêu chọc con khỉ nhỏ trước mặt Văn Hinh, “ Nơi này không khí tốt như vậy, không tồi đối với bà bầu chứ.”

“Không phải chỉ có phụ nữ mới khiến tâm tình anh buông lỏng sao?” Văn Hinh liếc xéo anh, nhìn con khỉ nhỏ bị anh chọc cho chạy vòng quanh, cô cảm thấy hành động này của anh có chút ngây thơ, cô đành bất đắc dĩ im lặng.

Nghe vậy, Tề Nhân Kiệt rốt cuộc cũng thả cây hương tiêu cho con khỉ ăn, anh ngồi xuống nhìn Văn Hinh, khuôn mặt đẹp trai có chút bi thương, “ Chẳng lẽ trong mắt em, tôi chính là người như vậy sao?”

Văn Hinh chột nhứ mày, “Chẳng lẽ không đúng sao?”

Tề Nhân Kiệt không nói gì nữa, chỉ dùng ánh mắt u oán nhìn Văn Hinh, giống như là bị người khác vứt bỏ vậy, khiến Văn Hinh không nhịn được bật cười.

246. Chương 247: Lạc. 10

“Được rồi, tôi nhận lỗi với anh về lời tôi vừa nói.” Văn Hinh mỉm cười xin lỗi, nhưng trên mặt lại không có một chút áy náy nào, “ Anh là Tề đại công tử điển hình, là người khiêm tốn, là Liễu Hạ Huệ, là...”

“Được rồi được rồi!” Tề Nhân Kiệt vội vàng cắt ngang lời cô, vẻ mặt của anh dở khóc dở cười, “ Em mà nói thêm nữa, tôi đành phải nghi ngờ có phải em đang nói móc tôi không đấy.”

Văn Hinh lập tức bật cười, nụ cười rực rỡ như hoa xuân, tựa như Triều Dương chói mắt, khiến Tề Nhân Kiệt không khỏi ngượng ngùng.

Hai người cứ anh một câu tôi một câu, tay không ngừng đưa thức ăn cho khỉ nhỏ, mãi cho tới trưa mới rời đi.

Rời khỏi vườn thú, Tề Nhân Kiệt lái xe đưa Văn Hinh tới một nhà hàng Tây cao cấp, gọi một bàn đầy món Tây cho Văn Hinh, sau đó vẫn như mọi lần, anh khoanh tay nhàn nhã ngồi nhìn Văn Hinh ăn uống, gương mặt đẹp trai tràn đầy thỏa mãn.

Ăn cơm xong, Tề Nhân Kiệt còn muốn dẫn Văn Hinh đi dạo một lúc, nhưng Văn Hinh nói cô mệt mỏi, muốn về nghỉ ngơi. Tề Nhân Kiệt thấy được sự mệt mỏi trên gương mặt cô, vì vậy đành lái xe đưa cô về.

Văn Hinh vừa về tới nhà, đã thấy Diêu Phương ngồi một mình trên sofa ở phòng khách xem tạp chí, cô thoáng nghĩ xem hai người còn lại đang ở nơi đâu, ngay lúc ấy Du Thần Ích đi vào, vẻ mặt hẩn âm trầm, cả người hẩn mang theo một cỗ tức giận bị đè nén.

Hắn bước vào, nhìn thẳng phía trước, rồi đi thẳng lên tầng hai, cũng không thèm liếc cô một cái.

Văn Hinh cảm thấy có chút kì quái, cô nhìn Diêu Phương, lại thấy bà cũng không hề nhìn cô, cô đành đánh mắt về phía tầng hai nhìn Du Thần Ích, trong lòng dâng lên một chút nghi hoặc.

Hắn đây là thế nào, tựa hồ hắn đang tức giận vậy, hơn nữa cô cảm thấy, sự tức giận của hắn có liên quan tới cô.

Tối hôm đó, Du Thần Ích không xuống nhà ăn cơm, mà tự giam mình trong thư phòng, hơn nữa còn khóa trái cửa, không cho bất kì kẻ nào đi vào. Sáng ngày hôm sau, hắn ra ngoài từ rất sớm, cũng không đợi Văn Hinh và Lạc Tình, mà một mình lái xe tới công ty.

Diêu Phương cảm thấy bất đắc dĩ, bà không thể làm cách nào khác, đành bảo tài xế lái xe đưa Văn Hinh và Lạc tình tới công ty, nhưng Lạc tình cũng không hề muốn ngồi chung xe với Văn Hinh, nên tự mình lái xe tới công ty.

Văn Hinh tới công ty, đã thấy Du Thần Ích ngồi ở bàn làm việc nghiên cứu tài liệu .

247. Chương 248: Lạc. 11

Nghe tiếng mở cửa, Du Thần Ích cũng không hề ngẩng đầu lên mà chỉ lạnh lùng nói: “ Chín giờ tôi muốn họp, cô cầm tài liệu trên bàn đi kiểm tra lại, sau đó in ra 10 bản, lát nữa họp!” Nhìn hắn cũng không hề nhìn mình dù chỉ một lần, cứ như thể là hắn đã sớm biết rõ người tới là ai vậy.

Thấy thế, Văn Hinh không khỏi kinh ngạc nhú mày, “Dạ!” Cô đi tới bàn làm việc của mình, đây là nơi mà Du Thần Ích bố trí đặc biệt cho cô, vị trí bên cạnh hắn.

Nhìn sắc mặt lạnh nhạt của hắn, cô nhận thấy một sự xa cách cả ngàn dặm giữa cô và hắn, cho đến bây giờ hắn vẫn còn đang giận cô.

Nhưng mà, điều khiến cô cảm thấy kì quái chính là, đến tận cùng hắn đang giận cái gì nha?

Mặc dù có nghi vấn trong lòng, nhưng vẫn phải hoàn thành công việc. Cô nhìn đồng tài liệu dày trên mặt bàn, bĩu môi, bắt đầu công việc của mình.

“ Tổng giám đốc, tôi đã điều tra ra rồi, thư kí của Du Thần Ích tên là Lạc Tình, nghe nói cha mẹ cô ta vướng một khoản nợ lớn, vì trốn nợ mà cha mẹ cô ta đã bỏ cô ta lại mà cao chạy xa bay. Cô ấy vì phải trả khoản nợ trước cho cha mẹ mình nên cách đây không lâu mới vào làm việc tại tập đoàn Overlord, làm thư kí cho Du Thần Ích.

Trong tập đoàn Gấm Vinh, thư kí Tần đứng trước bàn làm việc của Tề Nhân Kiệt, cung kính báo cáo kết quả điều tra cho anh. Nhưng cô lại không biết, những gì cô tra được lại hoàn toàn sai, đã lẫn lộn giữa Văn Hinh và Lạc Tình.

“Hoá ra là như vậy !” Tề Nhân Kiệt tựa lưng vào ghế ngồi, không ngừng xoay bút Montblanc ngòi vàng, động tác thành thạo tuyệt đẹp.

Thư kí Tần báo cáo xong, lại nhìn anh vẫn không ngừng xoay bút, dường như anh đang suy nghĩ điều gì. Một lúc lâu sau, khóe môi bạc mới gợi lên, một tia cười lạnh lộ bên môi anh. Anh nói: “ Cô xếp thời gian, tôi muốn gặp cô Lạc tình đó!” Một người phụ nữ thông minh như vậy, nếu như anh có được, sẽ là điều vô cùng tốt.!

Kể từ khi Văn Hinh tới công ty làm việc, cô đã giúp Du Thần ích giải quyết được rất nhiều vấn đề nan giải và phiền toái. Dưới sự nỗ lực chung của bọn họ, tập đoàn Overlord cũng từ từ đi vào quỹ đạo vốn có.

Cho tới nay, tập đoàn Over—lord và tập đoàn Gấm Vinh luôn đối đầu nhau mọi lúc mọi nơi, đây là điều ai trong giới cũng biết, ân oán giữa hai nhà không phải ngày một ngày hai mà hóa giải được.

Văn Hinh biết từ trước đến nay Du Thần ích và Tề Nhân Kiệt luôn âm thầm đấu với nhau, nhưng hiển nhiên Du Thần ích không biết rõ, nếu như hắn biết, chỉ sợ hắn đã sớm xuống tay với Gấm Vinh rồi.

(chỗ này tác giả viết thế)

Trong khoảng thời gian này, công ty của Du Thần ích đã đi dần vào quỹ đạo, mọi việc đều được cô giải quyết ổn thỏa không làm ảnh hưởng tới lợi ích của người khác, có vấn đề gì, cô luôn nghĩ biện pháp làm sao để vẹn toàn cả đôi bên, để thiệt hại là thấp nhất có thể.

Hai người bọn họ, một là người cô quan tâm, một người là bạn của cô, cô không muốn ai trong cả hai có chuyện gì.

248. Chương 249: Tôi Muốn Cô Thành Người Của Tôi!

Chỉ có điều sự quan tâm này của cô, Du Thần ích lại không hề phát hiện, hắn vẫn giữ thái độ lạnh như băng với Văn Hinh, bình thường ngay cả một câu quan tâm hắn cũng không buồn nói với cô.

Lần này, Văn Hinh chỉ bất đắc dĩ, đi theo hắn, mặc dù cô cũng không muốn làm cái đuôi đi theo sau hắn. Cô không biết, thì ra lòng của một người đàn ông lại có thể nhỏ như vậy, cư nhiên lại có thể dỗi lâu như vậy, hơn nữa cô không bao giờ ngờ được, rốt cuộc hắn đang giận cái gì.

Lam Dật Thần cũng phát hiện thái độ của Du Thần ích, Văn Hinh thì lại kiên cường bất khuất khiến hắn không thể không mắng Du Thần ích cứng đầu, đáng về bất cần, bảo thủ. Bộ dạng Hắn lúc mắng Du Thần ích khiến Văn Hinh mỗi lần nhớ đến đều phải bật cười, ánh mắt sáng quắc, chỉ kèm khướu chân múa tay thôi.

Mà mỗi lần hắn mắng Du Thần ích xong, đều bị Du Thần ích điều đi dọn nhà vệ sinh, hết thấy mười mấy cái nhà vệ sinh. Sau đó, hắn sẽ kéo Văn Hinh, nói rằng hắn cũng chỉ vì cô, muốn cô giúp hắn quét dọn nhà vệ sinh. Cuối cùng, đương nhiên Du Thần ích sẽ không đồng ý để Văn Hinh đi quét dọn nhà vệ sinh, cho nên không thể giúp gì Lam Dật Thần rồi.

Văn Hinh biết, Lam Dật Thần đã đoán được Du Thần ích chắc chắn sẽ không để cô đi dọn nhà vệ sinh, nên mới cố ý kéo cô đi.

Trong khoảng thời gian này, quan hệ giữa cô và Du Thần ích cũng đang dịu đi nhiều. Nhưng mà, Lam Dật thần giống như là đọc được suy nghĩ của người khác, đặc biệt là phụ nữ, lần đầu tiên gặp mặt cô, hắn tựa như cô với hắn là bằng hữu lâu ngày không gặp vậy, chỉ còn thiếu khúc nước nở thôi, khiến cô phải im lặng.

Mà điều khiến Văn Hinh cảm thấy kì lạ là, trong thời gian này, Lạc Tình lại không hề có động tĩnh gì, cũng không biết là uống nhầm thuốc hay cũng như Du Thần ích, bị cái gì kích thích.

Ngày đó, Tề Nhân Kiệt đưa Văn Hinh về tới nhà họ Du, mới trực tiếp lái xe tới quán cà phê .

Đây là một quán cà phê sang trọng, nội thất được trang trí hào hoa phong nhã, bên trong tiếng nhạc dương cầm vang lên, tựa như có thể thấu vào lòng người, khiến cho bất luận kẻ nào cũng có thể thanh tĩnh lại.

Buổi chiều 2, 3 giờ, khách trong quán cũng không nhiều, Tề Nhân Kiệt rất nhanh đã thấy được một cô gái trẻ ngồi bên cạnh cửa sổ. Cô nhuộm tóc vàng, dài mượt như búp bê, khiến cô trông như đứa trẻ con vậy, thu hút ánh nhìn của mọi người trong quán.

Ánh mắt dịu dàng của anh bỗng dưng xẹt qua một chút lạnh, khóe miệng gợi lên cười như không cười, anh đi tới bên cạnh cô gái kia, “lạc tiểu thư, hân hạnh được biết cô.” Anh ngồi đối diện cô gái kia, nở nụ cười ôn hòa nhìn cô.

Lạc Tình nhìn người đàn ông dung mạo xuất chúng trước mắt, nhũu mảy, “Anh chính là Tề Nhân Kiệt?” cô đã sớm nghe qua về Tề Nhân Kiệt, cũng biết chuyện phong lưu của anh, trong mắt lộ ra một tia chán ghét.

Người đàn ông phong lưu hoa tâm như vậy, chính là loại đàn ông cô ghét nhất.

249. Chương 250: Tôi Muốn Cô Làm Người Của Tôi! 2

Người đàn ông phong lưu hoa tâm như vậy, chính là loại đàn ông cô ghét nhất.

Tề Nhân Kiệt thấy được sự chán ghét của cô với mình, chỉ cười cười, nói: “Thì ra Lạc tiểu thư biết tôi, vậy thì thật là....”

“Anh tìm tôi có việc gì?” Lạc Tình trực tiếp cắt ngang lời của anh, khuôn mặt không có gì thay đổi nhìn anh.

“Tôi muốn cô làm việc cho tôi, trở thành người của tôi.” Tề Nhân Kiệt cũng không quanh co mà nói thẳng mục đích của mình.

“Cái gì?” Lạc Tình cảm thấy kinh ngạc, “Muốn tôi làm chuyện gì cho anh? Anh có ý gì?” Nếu như cô biết anh là Tề Nhân Kiệt, thì cô cũng biết tập đoàn Gấm Vinh luôn đối đầu với tập đoàn Overlord. Thế nhưng anh lại tìm cô muốn cô giúp anh, trong lòng cô dường như đã hiểu ra chuyện gì rồi.

Lúc này, phục vụ tới hỏi Tề Nhân Kiệt muốn dùng gì, anh nhìn ly cà phê đã hết của Lạc Tình, vì vậy mới gọi thêm hũ latte. Chờ phục vụ đi khỏi, anh mới cười nói:

“Ý của tôi đúng là, từ này về sau, cô giúp tôi lấy tài liệu mật cùng thông tin quan trọng từ bên tập đoàn Overlord, chờ tôi đánh sập tập đoàn của hắn, tôi sẽ trả cô một khoản thù lao không tưởng, tuyệt đối sẽ không bạc cô, thế nào?” Anh biết, đối với cô, trước mắt tiền có sức dụ hoặc số 1 rồi.

“Vì sao tôi phải giúp anh?” Lạc Tình không hề nghi ngờ đã cự tuyệt, hơn nữa cô bắt đầu hoài nghi sự thông minh của người này. Du Thần Ích là anh họ của cô, làm sao cô có thể giúp người ngoài đối phó người thân của mình.

“Bởi vì cô cần tiền.” Tề Nhân Kiệt chỉ ra điểm mấu chốt, trên mặt anh vẫn thủy chung một nụ cười nhàn nhạt, nụ cười của sự tự tin, tựa hồ anh đã nắm hết thấy trong lòng bàn tay vậy, phần thắng dường như chắc chắn về anh.

Nghe vậy, Lạc Tình bỗng thấy sửng sốt.

Cô cần tiền?

Hiện giờ cô ở trong nhà anh họ, ăn không lo, mặc không phải nghĩ, cô lúc nào thì cần tiền rồi?

Sau đó, cô đột nhiên nghĩ tới điều gì, sắc mặt lập tức thay đổi.

Hiện giờ bác vẫn còn, có lẽ cô không cần lo ăn lo mặc, nhưng sau này thì sao? Cô

có thể ở nhà họ Du cả đời sao? Nếu như sau này bác không ở đây nữa, anh họ có thể để cô theo chân bọn họ cả đời sao?

Hơn nữa, hiện giờ anh họ chán ghét cô như vậy, không muốn nói chuyện cùng cô, một ngày nào đó, cô sẽ không thể ở lại nhà họ Du nữa.

Nếu như cô phải đi khỏi nhà họ Du, đến lúc đó cô có thể đi đâu?

Từ nhỏ tới lớn, cô đều được nuông chiều, căn bản không hề chuyên sâu một nghề nòa cả, đến lúc đó phải tự lực cánh sinh, sợ rằng không quá một tuần sẽ chết đói mất.

Nhưng nếu như, nếu như cô có một số tiền lớn, thì có lẽ tình huống sẽ khác. Trên đời này, chỉ cần có tiền, có thật nhiều tiền, là có thể vượt qua được khó khăn trong cuộc sống.

Cho nên, cô cần có một khoản tiền để ứng phó với mọi biến hóa sau này, đến lúc đó cho dù có bị anh họ đuổi đi, cô cũng có tiền, đó hẳn không phải là chuyện xấu!

Nghĩ như vậy, đột nhiên cô cảm thấy động lòng với những gì Tề Nhân Kiệt vừa nói.

Nếu như cô có khoản tiền kia....

250. Chương 251: Tôi Muốn Cô Trở Thành Người Của Tôi! 3

Tề Nhân Kiệt nhìn thấu rằng cô đang bắt đầu do dự, anh mơ hồ cười một tiếng, trực tiếp nói: “ Một tỷ! Chỉ cần chuyện này kết thúc, tôi sẽ trả cô một tỷ, thế nào?” Một tỷ, đây chính là số tiền mà người khác có làm cả đời cũng không kiếm được đấy!

Nhưng mà một tỷ này, nếu như có thể làm Du Thần Ích phá sản, cũng đáng giá!

Quả nhiên, Lạc Tình nghe thấy con số ấy lại động lòng thêm.

Một tỷ, một tỷ a!

Mặc dù từ nhỏ cô lớn lên ở nhà họ Du, nhưng cũng chưa từng có số tiền lớn như vậy.

Nếu như thật sự cô có một tỷ, vậy thì tới lúc đó không cần lệ thuộc vào anh họ nữa, cô hoàn toàn có thể sống tự do theo ý mình rồi!

“Như thế nào?” Tề Nhân Kiệt lại hỏi một lần, trong lòng anh đã sớm xác định được kết quả.

Lạc Tình vẫn cúi thấp đầu, có chút do dự, nhưng sau đó rốt cuộc cũng cắn răng đáp ứng, “ Được, tôi đồng ý với anh, hi vọng tới lúc đó anh tuân thủ ước định của chúng ta ngày hôm nay.”

Tề Nhân Kiệt cười, “ Cô yên tâm, tôi nói được là làm được, tuyệt đối không nuốt lời.” Dứt lời, anh lấy tấm danh thiếp từ trong túi ra, đưa cho Lạc Tình, “ Trên này có phương thức liên lạc với tôi, về sau có chuyện gì hay có tin tức gì,hãy nói cho tôi biết đầu tiên.”

Lúc này, phục vụ bưng một ly cà phê đặt trước mặt Tề Nhân Kiệt, một ly khác đặt trước mặt Lạc Tình, nhưng Lạc Tình lại đứng lên chuẩn bị rời đi.

“ Uống hết cà phê rồi hãy đi.” Tề Nhân Kiệt nâng ly cà phê lên nhấp một ngụm, sau đó giương mắt nhìn Lạc Tình, trên mặt anh vẫn nở nụ cười nhàn nhạt.

“Không cần!” Lạc Tình cự tuyệt, cầm tấm danh thiếp trên bàn, trực tiếp rời đi.

Sau khi Lạc Tình rời đi, Tề Nhân Kiệt vẫn ngồi uống cà phê một mình, vẻ mặt anh vô cùng thoải mái.

Du Thần Ích, anh hãy chờ tiếp chiêu đi!

Lần này, tôi tuyệt đối sẽ để khiến anh trọn đời không thoát thân được!

Rất nhanh, tất cả mọi người phát hiện Lạc Tình thay đổi rồi, trước kia không hề để ý tới công việc, đột nhiên lại chịu khó hơn, có lúc còn chủ động nói Du Thần Ích giao thêm việc để làm.

Du Thần Ích mặc dù nghi ngờ về sự khác lạ này, nhưng cũng muốn cô cố gắng hơn trong công việc, âu cũng là chuyện tốt, cho nên liền giao một ít việc vốn là do Văn Hinh phụ trách giao cho Lạc Tình, như vậy Văn Hinh cũng có thể nhẹ nhõm hơn chút ít.

Thật ra trong lòng hần là đang quan tâm Văn Hinh, nhưng mà chỉ cần nghĩ tới những lúc cô ở cùng một chỗ với Tề Nhân Kiệt, cô cười vui vẻ đến vậy thì trong lòng hần lại như có tảng đá lớn đè nặng, khiến hần đôi khi cảm thấy không thở nổi.

Văn Hinh lại ra chiều không có chuyện gì xảy ra vậy, khiến hần càng thêm tức giận, giống như chỉ một mình hần ngu ngốc đi để ý nhất cử nhất động của cô, thậm chí còn theo dõi cô mỗi lần cô hẹn với Tề Nhân Kiệt.

Hần nhìn Văn Hinh đang chăm chỉ làm việc, nhưng ngay sau đó lại dời ánh mắt đi chỗ khác.

Càng cùng cô chung đụng một chỗ, hần càng phát hiện ra cô tốt bao nhiêu, hần cảm thấy tâm của hần sắp không phải của mình rồi..

251. Chương 252: Cha Mẹ Ruột! 1

Đột nhiên, Văn Hinh cảm nhận được ánh mắt của hần, cô không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía hần. Du Thần Ích lập tức nhìn đi chỗ khác, trên gương mặt hần nhất thời hiện lên vẻ gì đó thiếu tự nhiên.

Văn Hinh thấy thế, không nhìn được bèn liếc mắt một cái, cô thật muốn tiến lên hung hăng mà nắm chặt cổ áo của hần, hỏi xem rốt cuộc hần muốn thế nào?

Không nói gì với cô, chung quy lại nhìn chăm chăm cô, tiếp tục như vậy, cô sắp điên lên rồi!

Không được, hôm nay nhất định cô phải hỏi hần cho rõ ràng!

Cô đứng lên, từ từ đi tới trước bàn làm việc của hần, vừa định mở miệng, lại bị tiếng chuông điện thoại trên bàn của hần đánh gãy, vừa vặn giúp Du Thần Ích giải vây.

Văn Hinh thấy được cái tên hiện trên màn hình điện thoại, là Diêu Phương gọi cho

hần. Bình thường Diêu Phương sẽ không gọi điện thoại cho Du Thần Ích trong giờ

làm việc, có chuyện gì đều đợi hần về nhà rồi mới nói, hôm nay lại đột nhiên gọi

điện tới đây, nhất định là có chuyện quan trọng, cô liền kiên nhẫn chờ hần nghe xong điện thoại.

Không biết Diêu Phương nói gì với Du Thần Ích, chỉ thấy sắc mặt của hần dần trở nên

nặng nề, còn giương mắt lên nhìn Văn Hinh một cái. Văn Hinh lập tức đoán được, nhất định họ nói chuyện gì đó có liên quan tới cô.

“Vâng, con biết rõ rồi, con lập tức mang cô ấy qua!” Du Thần Ích nói xong liền cúp điện thoại, sau đó nhìn Văn Hinh, gương mặt nặng nề.

“Sao thế?” Văn Hinh hỏi hần.

Du Thần Ích yên lặng nhìn cô, thật lâu sau mới trầm giọng nói: “Mẹ tôi nói, đã tìm được cha mẹ ruột của cô rồi.”

Nghe vậy, Văn Hinh lập tức ngây ngẩn cả người, đột nhiên nghĩ ra, trước khi mình

nhận lời tới công ty làm việc, Diêu Phương đã từng đáp ứng cô, chỉ cần cô đồng ý vào công ty làm việc, bà ấy sẽ giúp cô tìm kiếm cha mẹ ruột của mình. Hiện giờ cũng đã hai tháng, thiếu chút nữa cô đã quên chuyện này rồi.

“Họ ở nơi nào?” Cô nghe được âm thanh của mình rõ ràng có phần run rẩy, một loại vui mừng to lớn trong nháy mắt tràn đầy trong cô, khiến cô không ngừng muốn thừa nhận.

Du Thần Ích cầm điện thoại cùng chìa khóa trên bàn, “Đi thôi, bây giờ tôi dẫn cô đi, mẹ tôi đã ở đó chờ cô.”

Trên đường đi, trong lòng Văn Hinh ngổn ngang trăm mối cảm xúc, vừa hưng phấn vừa khẩn trương lại có sợ hãi, hai tay cô nắm chặt vào nhau, không ngừng run rẩy.

Lập tức, cô có thể được gặp cha mẹ ruột của mình rồi!

Không biết họ trông như thế nào? Không biết họ sống có tốt không? Không biết họ còn nhớ họ đã từng có một đứa con gái hay không? Không biết rằng, có phải từ lúc họ vứt bỏ cô, họ có cuộc sống như họ mong muốn không?”

Cô càng nghĩ, lại cảm thấy càng vội vàng!

Du Thần Ích nhìn qua kính chiếu hậu thấy được nét khẩn trương trên khuôn mặt cô, không khỏi tăng tốc độ xe.

Nửa giờ sau, xe rốt cuộc cũng ngừng lại, vừa xuống xe, Văn Hinh lập tức giật mình tại chỗ.

Viện mồ côi Ánh Mặt Trời!

252. Chương 253: Cha Mẹ Ruột! 2

Nơi này... rõ ràng là nơi mà những đứa trẻ bị cha mẹ vứt bỏ, những đứa trẻ lang thang không nơi nương tựa được nhận nuôi, mà Diêu Phương lại nói, cha mẹ cô ở chỗ này!

Du Thần Ích cũng mười phần nghi hoặc, hẩn nhìn Văn Hinh, hai người đều nhìn thấy sự hoài nghi trong mắt đối phương.

“Thần Ích, Văn Hinh!” Lúc này, Diêu Phương đi từ bên trong ra, thấy Văn Hinh và Du Thần Ích, bà gật đầu với họ, ý bảo bọn họ cùng đi vào.

Diêu Phương dẫn Văn Hinh và Du Thần Ích đi vào trong vườn hoa, trong vườn hoa có khoảng mười mấy đứa trẻ đang chơi trò chơi, ở đó, từng khuôn mặt nhỏ nhắn vô tư nô đùa, cười đùa vui vẻ, tựa như hoa hướng dương, rực rỡ tràn đầy hi vọng, nhưng Văn Hinh nhìn thấy, lại thấy chua xót vô cùng.

Bọn chúng bây giờ không rành việc đời, không biết nhân gian lúc lạnh lúc ấm, chúng đang ở độ tuổi ngây thơ chất phác. Chờ bọn chúng trưởng thành, nếu chúng biết chúng bị cha mẹ mình vứt bỏ, đến lúc đó chúng còn có thể tươi cười vui vẻ như bây giờ sao?

Giống như cô, kể từ khi biết mình được Văn Chương ôm từ bên ngoài về nuôi, trong lòng cô, chưa từng có một khắc vui vẻ chân chính, cô luôn có cảm giác mình bị toàn bộ thế giới vứt bỏ vạy.

Dưới tàng cây hòe cao lớn trong vườn hoa, một người phụ nữ trông hiền lành phúc hậu ước chừng 50 tuổi đang đứng đó, nhìn thấy bọn họ, không khỏi cười khê.

Diêu Phương dẫn Văn Hinh đi tới người phía trước, nói với người nọ: “Viện trưởng Lưu, đây chính là cô gái mà tôi đã nói với bà.”

Nghe vậy, viện trưởng Lưu mới dời ánh mắt lên người Văn Hinh, từ trên xuống dưới dò xét qua một lượt, gương mặt thủy chung vẫn hàm chứa ý cười hiền hòa, nhàn nhạt.

Văn Hình cũng nhìn bà, thoải mái cho bà quan sát, “Bác biết cha mẹ ruột của cháu ạ?” Cô hỏi thẳng chủ đề, bởi vì cô biết nhất định Diêu Phương đã nói tình huống của cô cho viện trưởng Lưu.

Viện trưởng Lưu gật một cái, nụ cười trên mặt từ từ lui đi, thay vào đó là bộ mặt hết sức nặng nề.

Văn Hình thấy có gì đó kì quái, không khỏi quay đầu nhìn về Diêu Phương, lại thấy bà cũng đang nặng nề nhìn cô, “Cô tốt nhất nên chuẩn bị tâm lí.”

Nghe vậy, trong lòng Văn Hình bỗng chốc cứng lại, trong nháy mắt, lo lắng, sợ hãi, khủng hoảng đồng thời ập tới, một khắc kia, trực giác khiến cô có ý định chạy trốn.

Chuẩn bị tâm lí thật tốt?

Cô phải chuẩn bị tâm lí gì? Chẳng lẽ...

Du Thần Ích phát hiện cô đang lo lắng, hần đưa tay ôm lấy hông của cô, muốn dùng thân thể của mình an ủi cô. Không ngờ, Văn Hình cũng không có đẩy hần ra, cô chỉ cảm thấy một luồng ấm áp từ cánh tay hần truyền đến thân thể cô, khiến sự lo lắng trong cô vơi bớt đi.

Cô nhìn hần, vừa vịn hần cũng quay đầu nhìn về cô, cô thấy từ trong mắt hần sự khích lệ và quan tâm, cô khẽ cười.

Sau đó, cô quay đầu nhìn về phía viện trưởng Lưu, trên mặt đã khôi phục lại sự yên tĩnh, cô hỏi: “Vậy bác biết cha mẹ cháu là ai sao? Bây giờ họ ở nơi nào ạ?”

253. Chương 254: Cha Mẹ Ruột! 3

“Họ đã qua đời từ hai mươi mấy năm trước rồi.” Giọng nói của Viện trưởng Lưu vẫn tràn đầy dịu dàng, nhưng lại khiến Văn Hình chấn động, cô đứng sững tại chỗ, ngay cả Du Thần Ích cũng tức thời ngây dại, trên mặt lộ ra vẻ khó tin.

“Đến tận cùng chuyện này là như thế nào?” Sắc mặt Văn Hình trắng bệch, cô có chút không thể tin được chuyện này, thực sự, cô vẫn muốn tìm kiếm cha mẹ ruột của mình... thế nhưng họ đã sớm chết rồi.

Viện trưởng Lưu nhìn Văn Hình, trong mắt tràn đầy đau lòng, “Chuyện này đã xảy ra từ hai mấy năm trước rồi...” Viện trưởng Lưu nói xong, ánh mắt nhìn xa xăm, dần dà chìm vào trong hồi ức.

Thì ra là hai mấy năm trước, có một ngày viện trưởng Lưu ra bên ngoài làm việc, chính mắt chứng kiến một tai nạn xe cộ thảm khốc. Bên trong chiếc xe bị tai nạn, một đôi vợ chồng trẻ tuổi tử vong tại chỗ. Cuộc sống ngày càng được nâng cao, xe riêng xuất hiện ngày càng nhiều, nên tai nạn xe cộ cũng thường xuyên xảy ra, chuyện tai nạn đã là chuyện người ta thấy thường ngày.

Tai nạn ngày đó, điều khiến người ta khiếp sợ nhất chính là, trong ngực nạn nhân trẻ tuổi, vẫn còn đang ôm đứa bé đang tuổi trăm rằm(cái này k rõ, có thể là trẻ sơ sinh). Đứa bé gái đó lại không hề bị thương, vẫn đang nằm ngủ trong ngực mẹ. Thời khắc xảy ra tai nạn xe cộ kia, đôi vợ chồng trẻ biết không kịp tránh né, nên dùng thân thể của mình để che chở cho đứa bé, cho đứa nhỏ có hi vọng sống sót.

Lúc ấy, Viện trưởng Lưu cảm thấy cảm động không thôi, bà đi tới cục Công an, biết được đứa nhỏ không còn người thân nào khác, nên liền mang về nhà. Mà Viện trưởng Lưu lại vừa vặn là bạn tốt của vợ của Văn Chương, nên mới đem chuyện này nói cho bà ấy.

Bởi vì bản thân không thể mang thai được nữa, Văn phu nhân nghe được chuyện này, vừa đau lòng vừa cảm động, bày tỏ ý muốn nhận nuôi bé gái đó. Sau khi trở về, bà nói với chồng mình một tiếng, Văn Chương lúc ấy cũng không hề cự tuyệt, vì vậy ngày hôm sau liền cùng vợ tới viện mổ cắt, nhận nuôi bé gái đó.

Lúc đầu, vợ chồng Văn Chương quả thực rất thương bé gái này, coi như là con ruột của mình. Nhưng một năm sau, Văn phu nhân lại mang thai, chín tháng sau sinh ra một đứa con trai, điều này khiến Văn Chương

vô cùng vui vẻ, ngày ngày đem con trai nâng niu trong lòng bàn tay, cưng chiều, hận không thể hái trăng trên trời xuống cho bé, còn đối với bé gái nhận nuôi kia, từ từ trở nên lạnh nhạt hơn.

Mặc dù Văn Chương không hề sủng ái bé gái kia nữa, nhưng vợ Văn Chương vẫn thủy chung yêu thương cô. nhưng tiệc vui nào cũng sẽ tàn, năm cô bé lên 5 tuổi, vợ Văn Chương qua đời vì bệnh tật, bỏ lại cô một mình lủi thủi ở nhà họ Văn, nhận sự xem thường của Văn Chương, bị em trai khi dễ.

Nghe tới đây, tất cả mọi người đều hiểu hết mọi chuyện, cảm thấy kinh hãi vô cùng, bé gái mà viện trưởng Lưu nói tới chính là Văn Hinh. Đặc biệt là Du Thần Ích, sau khi nghe xong hắn cảm thấy vô cùng đau lòng, hận không thể ôm chặt Văn Hinh vào ngực, ôm thật chặt cô, an ủi cô.

Mà lúc này Văn Hinh đã hoàn toàn kinh hãi, ngây dại. Thân thể cô không khỏi hạ xuống, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, nếu như không phải Du Thần Ích vẫn ôm hông của cô, e rằng cô sẽ lập tức ngã xuống.

254. Chương 255: Cha Mẹ Ruột! 4

Cô vẫn luôn cho là, mình bị chính cha mẹ ruột của mình nhẫn tâm vứt bỏ, lúc trước vẫn còn có chút oán hận họ, hận họ độc ác, chưa từng nghĩ tới, sự thật lại bởi vì có họ bảo vệ cô mới có thể sống tới bây giờ. Nếu như không phải có họ, e rằng cô cũng đã sớm đi cùng với họ trong trận tai nạn thảm khốc ấy rồi.

Oán hận trong lòng bây giờ đã bị sự áy náy, cảm động thay thế.

Thì ra là, họ cũng không vứt bỏ cô!

Thì ra là, họ luôn yêu thương cô!

Trong lúc tất cả mọi người đều cho rằng Văn Hinh bởi vì tâm bị thương mà khóc lên, trên gương mặt cô lại lộ ra nụ cười vui vẻ rức rờ, cô nói “Bia mộ của họ bây giờ ở nơi nào ạ, cháu muốn đi thăm họ ạ.” Họ yêu cô như vậy, mà nhiều năm qua, cô cũng chưa một lần tới thăm họ, cô cảm thấy hổ thẹn!

Ánh mắt Viện trưởng Lưu lộ ra một tia tán thưởng, bà mỉm cười, nói: “Ở nghĩa trang Thanh Sơn...”

Ra khỏi viện mồ côi, Văn Hinh vẫn an tĩnh tới khác thường, Diêu Phương cũng cảm thấy lo lắng cho cô, bà không chỉ lo lắng ột mình cô, mà còn lo lắng cho đứa nhỏ trong bụng cô, phụ nữ có thai cảm kị nhất là tâm tình bị kích động quá lớn.

“Mẹ đi về trước, Thần Ích đưa Văn Hinh tới nghĩa trang đi, chăm sóc cô ấy thật tốt nhé.” Diêu Phương nghiêm túc dặn dò Du Thần Ích, lại lo lắng nhìn Văn Hinh một cái, lúc này mới lên xe trở về.

“Đi thôi, tôi đưa cô tới nghĩa trang.” Chờ Diêu Phương rời đi, Du Thần Ích mới ôm lấy hông Văn Hinh, đưa cô ngồi lên xe, Văn Hinh cũng không hề cự tuyệt.

Dựa theo địa chỉ viện trưởng Lưu cho, Văn Hinh và Du Thần Ích rất nhanh tìm được mộ của cha mẹ Văn Hinh. Trên bia mộ cũ kĩ, ngay cả một tấm hình cũng không có, chỉ khắc tên cùng ngày giờ tử vong của họ.

Văn Hinh lẳng lặng đứng ở đằng kia, không nói câu nào, chỉ nhìn chăm chăm vào tên tuổi trên bia mộ, đem hai cái tên này khắc sâu vào trong tim mình.

Bởi, đó là tên tuổi của cha mẹ ruột cô.

Du Thần Ích lẳng lặng đứng phía sau cô, nhìn thân thể nhỏ nhắn gầy gò, trong lòng cảm thấy đau như cắt.

Hắn biết, cô gái này vẫn luôn kiên cường, kiên cường tới mức không hề dễ dàng rơi lệ, cho tới tận bây giờ, hắn cũng chưa từng nhìn qua dáng vẻ bi thương thống khổ của cô.

Nếu như cô cũng giống như những người phụ nữ khác, cũng sẽ khóc sẽ náo, hắn ngược lại cũng sẽ không cần phải lo lắng cho cô.

Nhưng mà cô lại tỉnh táo tựa như chưa hề có chuyện gì xảy ra, khiến hắn càng thêm lo lắng.

Chỉ có trời mới biết hiện tại hắn muốn ôm chặt cô vào trong ngực, an ủi cô, chia sẻ những dồn nén cô phải chịu đựng, những thống khổ trong cô. Nhưng mà hắn biết, cô cũng không cần, giờ đây hắn cứ lẳng lặng đứng cùng với cô, muốn cho cô sự an ủi tốt nhất.

Cả nghĩa trang chỉ có hai người bọn họ, có vẻ dị thường, vắng vẻ. Một trận gió lạnh lẽo thổi qua, cái lạnh chui vào da thịt, khiến người ta không khỏi rùng mình.

255. Chương 256: Cha Mẹ Ruột! 5

Du Thần Ích nhìn Văn Hình, sau đó cởi áo khoác trên người ra, lẳng lẽ khoác lên người cô.

Lúc này, rốt cuộc Văn hình cũng mở miệng: “trước đây, tôi vẫn cho là họ vứt bỏ tôi, cho nên tôi hận họ, hận họ tại sao sinh ra tôi rồi, lại vô tình vứt bỏ tôi! Nhưng mà hôm nay, tôi biết được thời khắc sinh mệnh họ bị uy hiếp, họ lại chọn từ bỏ mạng sống cũng phải bảo vệ tôi, tình nguyện để xe bị đụng chết, cũng hi vọng tôi còn sống sót! Ánh mắt của cô vẫn nhìn chăm chăm vài dòng chữ khắc trên bia mộ, lẳng lặng nói xong, giọng nói của cô hết sức bình tĩnh, nhìn không rõ vẻ mặt của cô lúc này, nhưng mà sâu trong đáy mắt cô, vẫn toát lên sự đau khổ, trầm mặc.” Mặc dù họ cho tôi sự sống, nhưng mà tôi đang nghĩ, nếu như lúc ấy tôi đi cùng với họ, có lẽ hai mươi mấy năm qua, cuộc sống của tôi đã không trôi qua một mảy may như vậy rồi.” Cô nói xong, ngẩng đầu lên, muốn ngăn cản nước mắt từ hốc mắt chảy xuống.

Dưới ánh mặt trời, từ trong khóe mắt của cô rõ ràng lộ ra một tia khác thường, trong suốt.

“Anh có biết mấy năm nay tôi đã sống cuộc sống như thế nào không? Khi tôi học năm thứ hai tiểu học (lớp hai), lúc ấy tôi mới chỉ bảy tuổi, cha tôi đã bỏ mặc tôi ngủ một mình, mấy năm đó, cơ hồ đêm nào tôi cũng bị hù dọa khóc.

Đến khi tôi lên trung học, ông ấy bắt đầu để tôi ra ngoài làm việc vặt, nói rằng có thể bồi dưỡng năng lực.

Đến năm thứ hai của trung học, toàn bộ học phí cùng sinh hoạt phí đều do tôi tự mình làm việc trang trải.

Mấy năm này, tôi tiết kiệm từng đồng học phí, thường bị đói, có những lúc cả ngày chỉ ăn một cái bánh bao, nếu như không phải là Hạo Hiên vẫn luôn ở bên cạnh tôi, tôi đã sớm không kiên trì nổi nữa... “Đoạn thời gian đó, Lăng Hạo Hiên thủy chung không rời mà luôn ở bên cạnh cô, khích lệ cô, trợ giúp cô giúp cô vượt qua cửa ải khó khăn, nhưng cũng không hề cần một sự hồi đáp nào.

Nếu như không có anh, cô có lẽ đã không thể kiên trì nổi nữa! Nhưng mà, cô chịu đau khổ như vậy cũng không có kết quả, “Tôi cho rằng chỉ cần tôi kiên trì, tất cả tất cả rồi sẽ qua đi, nhưng không ngờ tới trong nhà lại xảy ra chuyện vậy, người cha luôn miệng nói Nhân nghĩa đạo đức trực tiếp đẩy trách nhiệm lên đầu tôi, sau đó tôi gặp anh...” “Không nên nói nữa!” Du Thần Ích lập tức ôm cô từ phía sau, “Không nên nói nữa, thực xin lỗi, là lỗi của tôi, tôi không nên đối xử với em như vậy, không nên tổn thương em, thật xin lỗi...” Hắn không ngừng nói xin lỗi, trên khuôn mặt tuấn đạt tràn đầy sự hối hận cùng đau lòng.

Hắn đang nói xin lỗi với cô? Rốt cuộc, nước mắt của cô không thể kiềm chế được rơi xuống, từng giọt từng giọt rơi vào bàn tay hắn đang vòng trên eo cô, “Anh có biết mấy tháng này ở trong nhà anh, làm sao mà tôi qua được không? Mỗi lần tôi đã nghĩ muốn buông tay, tôi đều nhắc nhở mình, tôi không thể buông tay, tôi phải kiên trì, tôi phải giúp cha tôi thoát khỏi cảnh khổn khổ.

Chỉ cần tôi kiên trì, nhất định sẽ thành công, cho đến lúc này tất cả sẽ kết thúc, toàn bộ cũng kết thúc...”

256. Chương 257: Cha Mẹ Ruột! 6

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi...” Nghe cô nói vậy, tim Du Thần Ích như muốn vỡ ra, trong hân xuất hiện cảm giác áy náy khiến hân có xúc động muốn giết mình.

Hôm nay, hân thế nhưng lại không hề nói gì, chỉ có thể không ngừng xin lỗi cô, trừ câu đó ra, hân không biết mình còn có thể nói cái gì nữa.

Ở trong ngực hân, Văn Hình cảm nhận được sự áy náy trong lòng hân, nước mắt cô càng ngày càng chảy nhiều thêm.

Giờ phút này, đột nhiên cô muốn khóc thật lớn lên, muốn đem uất ức, thống khổ bị dồn nén hai mấy năm qua phát tiết toàn bộ ra ngoài.

Hơn nữa, giờ phút này, cái ôm từ đằng sau ấm áp như vậy, khiến cô cảm thấy an tâm, khiến cho quả thực muốn vứt bỏ tất cả, chỉ muốn rúc vào trong lòng ngực ấm áp ấy.

Nhưng mà, cô cũng không muốn để hân trông thấy bộ dạng yếu ớt của mình, vì vậy, gạt đi dòng nước mắt, cô cố đè nén không để chúng chảy ra thêm nữa.

Sau đó, cô chợt nở nụ cười như hoa, lúm đồng tiền trên gương mặt nhỏ nhắn lộ ra, nhìn qua ai cũng sẽ cho rằng đó là nụ cười vui vẻ.

Cô tránh khỏi ngực hân, xoay người tươi cười với hân, “ Không còn sớm nữa, chúng ta trở về đi thôi.” Du Thần Ích bị chuyển biến này của cô khiến hân cảm thấy sững sốt, hân nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đang tươi cười của cô, chứng kiến sự nguy trang kiên cường và yếu ớt tự sâu trong đáy mắt cô, hân cảm thấy vô cùng đau xót.

“ Ba, mẹ, con phải đi rồi, sau này con sẽ tới đây thăm người.

Người yên tâm, hiện giờ con rất tốt, thật đấy ạ.” Văn Hình nhìn vào bia mộ nhẹ nhàng nói, trên gương mặt cô nở nụ cười nhẹ.

Nói xong, cô cầm áo khoác trên người đưa trả cho Du Thần Ích, rồi bước chân xuống núi.

Trên đường trở về, thỉnh thoảng Du Thần Ích lại len lén quan sát sắc mặt của Văn Hình, chỉ thấy cô vẫn lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ xe, từ khóe mắt, chân mày cũng không hề nhìn ra bất kì vẻ mặt khác lạ nào, chỉ có nét cười nhàn nhạt.

(Chị thật cứng rắn)

Thấy vậy, hân không khỏi nhúu chặt chân mày, vô cùng lo lắng cho cô.

Trở về nhà họ Du, Văn Hình vẫn mang bộ dạng lạnh nhạt, khiến người khác không thể nhìn ra trong lòng cô rốt cuộc đang nghĩ tới chuyện gì.

Nếu như chuyện này xảy ra với người phụ nữ khác, chỉ sợ đã sớm khóc tới long trời lở đất, mà cô, lại vẫn mang bộ dạng như không hề có chuyện gì xảy ra vậy.

Ăn cơm tối xong, Văn Hình liền vào phòng mình, nhìn cánh cửa phòng cô đóng chặt, Diêu Phương nhúu mày, sau đó ngồi đối diện với Du Thần Ích, nói: “ thời gian này con phải chú ý tới Văn Hình nhiều , quan tâm con bé nhiều hơn, biết không?” “ Con biết rồi mẹ.” Du Thần Ích cũng khóa chặt chân mày, tỏ rõ vẻ lo lắng.

Đột nhiên, Diêu Phương khẽ thở dài một hơi, “ trên đời này có hai loại người, loại thứ nhất căn bản là không thể che giấu được tâm sự của mình, bất luận có xảy ra chuyện gì, tất cả đều viết hết tất cả trên khuôn mặt.

Còn có một loại người khác, chính là bất kể có xảy ra chuyện gì, cũng chỉ muốn một mình lặng lẽ chịu đựng, cuộc sống như vậy, thật là mệt chết đi.” Rất rõ ràng, Văn Hình chính là loại thứ hai, cho dù có xảy ra bất cứ chuyện gì, cô vĩnh viễn vẫn sẽ mang dáng vẻ ung dung như không hề có chuyện gì xảy ra trước mặt người khác.

257. Chương 258: Tôi Sẽ Vẫn Ở Bên Cạnh Em! 1

Nhưng đó cũng chỉ là bộ dạng bình tĩnh vỏ bọc bên ngoài, ngược lại trong lòng cô ấy đã sớm chồng chất vết thương .

Nghe vậy, chân mày của Du Thần Ích càng nhíu chặt thêm, hẳn đương nhiên biết, Văn Hinh chính là loại thứ hai.

Ban ngày, ở nghĩa trang kia, trong nháy mắt , hẳn rõ ràng cảm nhận được sự đau đớn sâu trong đáy lòng cô, nhưng xoay người lại, cô đã cười vui vẻ đến vậy.

Nụ cười này, chói mắt như vậy, khiến tim của hắn đau nhói.

Sự kiên cường của cô khiến cho hắn đau lòng, từ khi quen biết cô tới giờ, hẳn chưa bao giờ nghĩ mình cũng có một khắc như lúc này, hẳn đối với cô vừa hận lại vừa cảm thấy bất đắc dĩ.

Hắn hận cô kiên cường, đồng thời cũng thấy bất đắc dĩ với sự kiên cường của cô, khiến hắn muốn lột đi tầng nguy trang, lột đi sự kiên cường bên ngoài của cô, để mình có thể nhìn thấy nội tâm của cô.

Ban đêm, Du Thần Ích nằm trần trọc không ngủ được, cuối cùng hắn xuống giường, vốn định đi tới thư phòng đọc sách, nhưng khi đi ngang qua phòng của Văn Hinh, ma xui quỷ khiến khiến hắn đột nhiên ngừng lại, nhìn chằm chằm vào cánh cửa vẫn đang đóng chặt, thật lâu vẫn không thấy động tĩnh gì.

Đột nhiên, loáng thoáng như nghe được âm thanh gì đó, hình như là tiếng khóc.

Hắn không khỏi nghiêng tai lắng nghe, rốt cuộc cũng phát hiện ra chỗ phát ra âm thanh, hắn lập tức đẩy cửa phòng Văn Hinh.

Trong phòng tối om, chỉ có ánh trăng sáng leo lắt từ cửa sổ chiếu vào, chiếu sáng trên người đang ngồi xổm ở kia.

Cửa mở ra, tiếng khóc kia cũng đột nhiên ngừng lại, nhưng Du Thần Ích vẫn khẳng định, tiếng khóc ấy nhất định là từ phòng này truyền ra.

Thấy có người đột nhiên xông vào, Văn Hinh vội vàng lấy tay lau sạch nước mắt trên mặt, sau đó lạnh giọng hỏi: “ Ai vậy?” Du Thần Ích với tay bật đèn lên, trông thấy cô, sắc mặt lập tức thay đổi, hắn hỏi: “ Cô làm sao vậy?” Nhìn hai mắt sưng đỏ của cô, trên mặt vẫn còn vương lại nước mắt, hắn mới chắc chắn vừa rồi cô đã khóc, nhìn bộ dạng này có lẽ cô đã khóc thật lâu rồi.

“Không có gì, vừa rồi bị gặp ác mộng, sợ nên tỉnh lại.” Văn Hinh nhìn hắn, cô nở nụ cười như hoa, lúc đồng tiền nở rộ, sự thương tâm trên gương mặt khi nãy đã không còn.

Cô nhìn dáng vẻ lo lắng của hắn, hỏi: “ Đã muốn thế này sao anh còn chưa ngủ?”

Du Thần Ích không trả lời cô..., không hề chớp mắt mà nhìn chằm chằm vào Văn Hinh, thấy cô chột dạ, rồi lại cúi đầu.

Kì lạ, rõ ràng cô không làm gì sai, tại sao phải chột dạ, lại có cảm giác dường như mình đã làm sai chuyện gì vậy.

Thấy cô cúi thấp đầu xuống, đột nhiên Du Thần Ích khẽ than nhẹ một tiếng, thanh âm của hắn tràn đầy bất đắc dĩ.

Sau đó, hắn dang tay ôm thật chặt cô vào trong ngực, dịu dàng nói bên tai cô: “ Em yên tâm, về sau tôi sẽ vẫn ở bên cạnh em.” Hắn đương nhiên cũng không tin cô vì gặp ác mộng mà bị hù dọa tới khóc lóc.

258. Chương 259: Tôi Sẽ Vẫn Ở Bên Cạnh Em ! 2

Thấy cô cúi thấp đầu xuống, đột nhiên Du Thần Ích khẽ than nhẹ một tiếng, thanh âm của hắn tràn đầy bất đắc dĩ. Sau đó, hắn dang tay ôm thật chặt cô vào trong ngực, dịu dàng nói bên tai cô: “ Em yên tâm, về sau tôi sẽ vẫn ở bên cạnh em.” Hắn đương nhiên cũng không tin cô vì gặp ác mộng mà bị hù dọa tới khóc lóc.

Nhưng mà lời nói vừa thốt ra, một lần nữa khiến hắn ngây ngẩn cả người. Những lời này, là từ chính miệng hắn thốt ra, mà không hề suy nghĩ gì hết.

Anh thế nhưng lại nói với cô những lời như vậy!

(chỗ này sửa thành anh nhé)

Tôi sẽ vẫn ở bên cạnh em, nghe giống như là lời hứa hẹn , cam kết giữa tình nhân vậy.

Mà anh và cô, hai chữ tình nhân này...

Điều này anh không biết, nhưng mà anh lại biết rõ, câu nói vừa rồi là phản ứng trực tiếp từ trong lòng anh, chính bản thân anh muốn ở bên cạnh cô cả đời, bảo vệ cô, không để cô phải chịu bất cứ tổn thương nào nữa, khiến cô có thể hạnh phúc, vui vẻ đến trọn đời.

Không chỉ có anh ngây ngẩn cả người, mà chính Văn Hình cũng bị khiếp sợ, trên gương mặt cô lập tức lộ ra vẻ khó tin, nhịp tim của cô dường như cũng ngưng lại.

Anh nói... anh sẽ vẫn luôn ở bên cạnh cô!

Nếu như không phải là cô biết rằng trong tim hắn sớm đã có người yêu mãi không quên, nhất định cô sẽ hiểu lầm anh có tình cảm với cô.

Nhưng, cô vẫn không tin anh lại có thể nói những lời như vậy với mình.

Nhưng mà, lồng ngực của anh tựa như có ma lực nào đó, khiến cho cô vừa rồi còn chìm đắm trong sự thống khổ, thương tâm lập tức yên tĩnh trở lại. Cảm giác ấy, giống như có thể nhấn chìm một bè gỗ đang trôi xa, có thể khiến cho thuyền bè đang phiêu lưu có thể cập bến tìm bờ, vừa an toàn lại vô cùng ấm áp. Ở Trong lòng anh, Văn Hình thật sự không còn cảm thấy thống khổ nữa. Giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra, chỉ cần có anh, tất cả đều như chưa từng xảy ra vậy.

“Cám ơn anh!” Cô nhẹ giọng nói cảm ơn, cô chợt phát hiện ra, thì ra trên đời này vẫn còn có một lồng ngực ấm áp khiến cô có thể an tâm đến vậy.

Du Thần Ích không nói gì, chỉ lẳng lặng ôm cô, đem mặt chôn thật sâu vào mái tóc cô, chớp mũi quanh quẩn một mùi hương thanh nhã, tựa như con người của cô vậy, mùi hương ấy khiến anh mê muội, đắm chìm, không thể dứt ra được.

Văn Hình cũng không đẩy anh ra, lẳng lặng vùi ở trong ngực anh, chỉ trong chốc lát, một loại cảm giác thỏa mãn chiếm cứ toàn bộ trái tim cô, khiến cô không đẩy anh ra được, muốn vĩnh viễn tựa vào lồng ngực ấy.

Hai người cứ lẳng lặng ôm nhau như vậy, cũng không ai mở miệng nói gì, chỉ lẳng lặng hưởng thụ giây phút ấm áp này. Bên ngoài, ánh trăng sáng lắt vào, cả căn phòng tràn ngập hương vị ấm áp hạnh phúc.

Kể từ đêm đó, người nhà họ Du từ trên xuống dưới đều phát hiện, thiếu gia của bọn họ dường như đã thay đổi. Mặc dù tính tình vẫn lạnh lùng như trước, nhưng thái độ đối với Văn Hình rõ ràng đã có sự biến đổi rõ rệt.

Bởi vì anh không chỉ quan tâm xem cô đã ăn no chưa, trời lạnh còn nhắc cô nhớ mặc ấm, mỗi lần cô đi ra ngoài, anh đều dặn dò cô phải cẩn thận, có lúc còn đi theo cô ra ngoài.

259. Chương 260: Tôi Sẽ Vẫn Ở Bên Cạnh Em ! 3

Tình huống này, dưới con mắt của những người giàu có, tất nhiên có người cao hứng, có kẻ tức giận.

Vui mừng nhất phải kể đến dì Lý và Diêu Phương, dì Lý vui mừng vì rốt cuộc Văn Hinh cũng có thể được đại thiếu gia đối xử tốt, mà Diêu Phương còn vui vẻ hơn, cuối cùng Du Thần Ích cũng có thể thoát ra khỏi bóng ma quá khứ từ ba năm trước.

Tức giận nhất là Lạc Tình, mỗi lần nhìn thấy bộ dạng ân cần săn sóc của Du Thần Ích đối với Diêu Phương, nhìn ánh mắt dịu dàng của anh, cô ta chỉ hận nắm chặt nắm tay, lúc này móng tay đâm sâu vào trong lòng bàn tay cô ta, nhưng cô ta không hề cảm nhận thấy một chút đau đớn nào.

Bởi vì lúc này, sự đau lòng đã sớm chiến thắng sự đau đớn da thịt ấy.

Ở công ty, Du Thần Ích chỉ giao một chút việc tương đối quan trọng cho Văn Hinh làm, còn việc vụn vặt, giao toàn bộ cho Lạc Tình hoặc Lam Dật Thần xử lý (LDT là phó tổng mà sao như tay sai vặt thế?)

Đối với thái độ chuyển biến của Du Thần Ích với Văn Hinh, Lam Dật Thần cũng cảm thấy vui lây. Mặc dù ngoài miệng anh thường giấu cợt bợn họ, nói rằng Du Thần Ích không xứng với Văn Hinh, nhưng trong lòng anh vẫn chân thành chúc phúc cho họ, anh mong bọn họ có thể vĩnh viễn hạnh phúc.

Mà lần nào, Du Thần Ích cũng hung hăng trừng mắt liếc anh, nhưng Du Thần Ích cũng không hề phản bác lại, Văn Hinh ngồi bên thấy vậy, cũng không nói gì.

Nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy có chút ê ẩm, cảm thấy lo lắng, không xác định được tình cảm của Du Thần Ích đối với mình có thực hay không? Phải chăng anh chỉ đồng tình thương cảm với cô, cho nên mới nói ra những lời như vậy, cũng vô tri vô giác chăm sóc mà thôi.

Bởi vì đến bây giờ, Du Thần Ích cũng chưa từng nói với cô bất kì một câu thổ lộ nào khác, chứ đừng nói là yêu!

Mặc dù Du Thần Ích chưa từng thổ lộ với mình, nhưng cô lại phát hiện trái tim của mình không biết tự lúc nào đã rơi vào tầm lưới của anh dệt nên, cô càng gần gũi, bản thân càng hăm sâu.

không sai, cô thừa nhận, từ lần đầu tiên gặp anh, cô đã bị anh hấp dẫn. Cho dù anh đã từng nhục nhã cô, đã từng hành hạ cô, nhưng cô chưa từng hận anh, chưa từng có!

Bởi vì, cô thích anh!

cô động lòng với anh, tuy nhiên cô cũng chưa từng có hi vọng xa vời anh sẽ có tình cảm với cô. Lúc này đột nhiên anh lại đối tốt với cô như vậy, mà cô lại thủy chung không thấy được trái tim của anh, khiến cô cảm thấy luống cuống, cô sợ, cô muốn rút lui.

sự lo lắng của cô, sự sợ hãi của cô, Du Thần Ích lại không hề phát hiện ra, ngược lại lại bị một Du Thần Ích cả lơ phất phơ nhìn thấu.

Bởi vì bây giờ Văn Hinh đã có bầu năm tháng, cho nên Du Thần Ích cố ý nuông chiều cô, chỉ cần cô thấy mệt mỏi, cô có thể tùy ý nghỉ ngơi, hoặc là nghỉ ngơi ở trong phòng của anh, hoặc là xuống phòng nghỉ tầng một nghỉ ngơi.

260. Chương 261: Tôi Sẽ Vẫn Ở Bên Cạnh Em ! 4

Ở tầng một công ty, không chỉ sắp xếp phòng ăn, phòng uống cà phê, siêu thị, còn có nơi để vui chơi giải trí, đây là nơi để nhân viên văn phòng nếu cảm thấy mệt mỏi có thể tới đây để thả lỏng một chút.

Những ngày này, nếu đột nhiên Văn Hinh cảm thấy đói bụng, cô có thể đi xuống nhà ăn tầng một lấy chút gì ăn. Thật lâu trước đó, Du Thần Ích đã phân phó người phụ trách nhà ăn này, ngày nào cũng phải cung

ứng đầy đủ đồ ăn dinh dưỡng để Văn Hinh có thể ăn bất cứ lúc nào, anh chỉ sợ cô đột nhiên đói bụng mà không có gì để ăn.

Mỗi khi Văn Hinh đi tới tầng một, Lam Dật Thần đều ngồi ở đằng kia, vắt chéo hai chân, nhàn nhã ngồi uống cà phê.

Nhìn thấy Văn Hinh, anh lập tức vẫy tay về phía cô, “Chị dâu, bên này!” Chờ Văn Hinh đi tới bên cạnh anh, thấy cô vác cái bụng thật to, anh cười ha hả, “Con thỏ nhỏ lại đói bụng phải không, con chờ nha, cha nuôi lập tức đi lấy đồ ngon cho con ăn. Chị dâu, chị ngồi đi, tôi đi một lúc thôi.” Anh nói rồi đứng dậy, chạy thẳng tới nhà ăn.

Văn Hinh vừa mới ngồi xuống đợi một lát, đã thấy Lam Dật Thần cười hì hì, “Chị dâu, chị xem, Thần Ích đối với chị thật tốt, còn mời hẳn chuyên gia dinh dưỡng nổi tiếng đặc biệt chuẩn bị đồ ăn cho chị, nếu đổi lại là người phụ nữ khác, chỉ sợ đã sớm lên trời rồi.”

“Chuyên gia dinh dưỡng?” Văn Hinh kinh ngạc, cô chỉ biết Du Thần Ích mở thêm nhà ăn, dọn dọn nhà bếp chuẩn bị đồ ăn cho cô, chứ không hề biết anh còn cố ý mời chuyên gia dinh dưỡng! “Chị không biết à?” Lam Dật Thần cũng ngây dại, nhìn Văn Hinh, cũng thấy khuôn mặt cô tràn đầy sự kinh ngạc, đột nhiên anh lắc đầu, thở dài nói: “Xem ra bình thường chị thông minh như vậy, thế mà về phương diện tình cảm lại ngu ngốc như vậy?”

Hết kinh ngạc, Văn Hinh bắt đầu ăn đồ ăn Lam Dật Thần mang tới, mặc kệ những lời anh nói.

Lam Dật Thần nói một mình một lúc, thấy Văn Hinh thủy chung không đáp lời anh, anh liền dừng lại, nhìn chằm chằm Văn Hinh, thật lâu mới đột nhiên hỏi: “Chị yêu Du Thần Ích, đúng không?”

“Khụ khụ khụ...” Miếng cơm nhất thời bị nghẹn ở cổ họng, cô không nuốt nổi, khiến Văn Hinh nghẹn thiếu chút nữa không thở nổi.

Lam Dật Thần thấy thế, vội vàng đưa nước tới trước mặt Văn Hinh, cô nhận lấy uống một hơi cạn sạch, lúc này mới thấy khá hơn, “Vừa rồi anh nói cái gì?” Cô giương mắt nhìn Lam Dật Thần.

Lam Dật Thần cũng không sợ cô, đầu tựa vào gần Văn Hinh, có chút nghi ngờ hỏi: “Chị dâu, chị hãy thành thật nói cho tôi biết, có phải chị yêu cái tên Du Thần Ích kia rồi không?”

“Anh nhìn thấy tôi yêu anh ta ở chỗ nào?” Văn Hinh cũng không thừa nhận, nhưng trong lòng vẫn đang hồi hộp, biểu hiện của cô lại rõ ràng đến vậy ư, lại dễ dàng khiến người khác nhận ra như vậy?

261. Chương 262: Tôi Sẽ Vẫn Ở Bên Cạnh Em! 5

Nghe vậy, Lam Dật Thần ngồi thẳng người lên, nhìn Văn Hinh cười thần bí, anh đặc ý nói: “ Từ nhỏ tôi đã lớn lên giữa một rừng phụ nữ, cho nên chỉ cần phụ nữ có tâm sự nhỏ nào, tôi cũng có thể nhìn ra.!”

“ Vậy sao...?” Văn Hinh cũng không hề tin lời anh nói, chỉ nhàn nhạt liếc anh một cái, rồi hỏi: “ Vậy anh nói rõ hơn chút, từ chỗ nào anh nhận thấy tôi thích tên kia?”

Lam Dật Thần chống cằm, đầu tiên anh cẩn thận nhìn Văn Hinh, dò xét cẩn thận một phen, đoạn bảo: “ Theo quan sát nhiều ngày qua của tôi, những lúc không có chuyện gì, chị đều rất vui vẻ nhìn chằm chằm Du Thần Ích, hơn nữa khóe mắt chị còn ...”

“Khụ khụ khụ ——” Văn Hinh vừa mới nhấp một ngụm nước đã lập tức bị sặc, cô ngẩng đầu, có chút ảo não nhìn chằm chằm Lam Dật Thần, lại thấy Lam Dật Thần đang cười gian xảo nhìn cô, trông bộ dạng anh ta cười cực kì giống một con hồ ly giả hoạt, khiến người khác nhìn là muốn đánh cho anh ta một trận, “ Tôi lúc nào nhìn anh ta cười vui vẻ?” Lại còn khóe mắt sáng lên, thế mà anh ta lại có thể nói được câu này.

“ Chẳng lẽ không đúng à?” Lam Dật Thần vẫn cười như cũ, bỗng nhiên anh tiến tới trước mặt Văn Hinh, nhỏ giọng hỏi: “ Chị dâu, chị hãy thành thật trả lời tôi, rốt cuộc chị có yêu Du Thần Ích không?”

“ Tại sao tôi phải nói cho anh?” Văn Hinh nhú mào, liếc nhìn anh, gương mặt cô tỏ rõ sự hoài nghi.

“ Trước hết chị hãy nói cho tôi biết, rốt cuộc chị có yêu Du Thần Ích hay không?” Bộ dạng Lam Dật Thần như là nhất định anh phải lấy được đáp án mình muốn, ai cũng không thể nói lại được anh.

Văn Hinh vừa định nói thẳng không có, nhưng sau khi nhìn thấy sự chân thành trong mắt Lam Dật Thần, lời nói còn chưa ra tới khóe miệng đã phải nuốt vào trong. Cô nhìn chăm chăm Lam Dật Thần, một lúc sau, đột nhiên cô cúi mặt xuống, nhìn đồ ăn trước mắt mình, cô nở nụ cười nhàn nhạt, một nụ cười có chút đắng chát trong đó, “ Cho dù tôi thích anh ta, vậy thì sao?” Cô thích anh ta, nhưng còn anh ta đối với cô, cô không thể nắm bắt được tâm tư của anh ta lúc này.

Nghe vậy, Lam Dật Thần lập tức vỗ tay, tựa người vào ghế tựa, nhìn Văn Hinh, anh không ngừng cười, dáng vẻ như đang có gian kế gì vậy, “ Tôi đã nói rồi, người đàn ông xuất sắc như Du Thần Ích, làm gì có người phụ nữ nào có thể cự tuyệt ?”

Sắc mặt Văn Hinh bỗng chốc lạnh lẽo, “ Anh cố tình khiến tôi nói ra tâm ý của mình, chính là cố ý muốn chế nhạo tôi sao?” Nói xong, cô đứng lên định rời đi.

Lam Dật Thần thấy bộ dạng tức giận của Văn Hinh, liền vội vàng kéo tay cô, “ Chị dâu, tôi nào có cười nhạo chị, chị đừng hiểu lầm ý của tôi!” Nếu như Du Thần Ích biết anh chọc người phụ nữ hấn yêu tức giận, khẳng định anh sẽ bị trừng phạt bằng cách đi dọn nhà vệ sinh, hơn nữa lần này chắc chắn Văn Hinh sẽ không giúp anh.

“ Tôi chỉ muốn biết rõ tâm ý của chị, sau đó mới có thể giúp chị được!” Anh vội vàng nói.

Văn Hinh nghe vậy, lập tức dừng bước, nghiêng đầu nhìn hấn, lòng tràn đầy nghi ngờ, “ Anh muốn giúp tôi?”

262. Chương 263: Tôi Sẽ Vẫn Ở Bên Cạnh Em! 6

“ Nào, chị lại đây, trước ngồi xuống đã, rồi tôi từ từ nói cho chị!” Lam Dật Thần kéo Văn Hinh ngồi xuống, sau đó mới nặng nề nói: “ Chị dâu, chị đừng có tức giận, cẩn thận chút, tức giận sẽ không tốt cho em bé. Nhưng thật ra là như vậy, tôi đã sớm nhìn thấy Du Thần Ích có tình cảm với chị, nhưng mà lại chưa rõ ràng tình cảm của chị với tên kia như thế nào. Chị cũng biết đấy, hàng ngày tôi chứng kiến các người cứ dậm chân tại chỗ như thế, khiến tôi cũng cảm thấy gấp gáp, cho nên mới định hỏi qua ý tứ của chị, nếu như chị cũng có tình cảm với hấn, thì chuyện dễ dàng rồi.”

“ Anh ta có tình cảm với tôi? Thế nào tôi lại không nhận ra?” Văn Hinh nghi hoặc nhìn Lam Dật Thần, rõ ràng là cô không tin lời anh nói.

Nghe vậy, Lam Dật Thần lập tức trợn to hai mắt, “ Chị dâu này, bình thường rõ ràng chị thông minh như vậy, tại sao lại không nhận ra?” Biểu hiện của tên kia rõ ràng như vậy, đến người mù cũng đã nhận ra. Đương nhiên Lam Dật Thần cũng không dám nói ra những lời này, vì vậy bèn nói: “ Cái này gọi là người trong cuộc mơ hồ, người ngoài sáng suốt.”

“Được rồi!” Văn Hinh tạm thời đồng quan điểm với anh, lại hỏi: “ Vậy anh muốn giúp tôi thế nào?”

Lam Dật Thần làm bộ như có điều gì đáng suy ngẫm, anh ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng nói: “ Thật ra thì tôi cảm thấy biện pháp tốt nhất chính là khiến hấn phát ghen.”

“Ghen?” Văn Hinh liền sửng sốt, sau đó mới gật đầu, “ Coi như đây là một biện pháp tốt đi. Vậy xin hỏi, tôi phải làm sao mới có thể khiến anh ta ghen đây?” Cô hỏi, trong mắt cô lộ ra nụ cười thản nhiên, đồng thời còn tỏ vẻ mặt hứng thú như đang chờ xem kịch vui vậy.

“Đương nhiên là phải tìm một đối thủ cho hấn rồi!” Lam Dật Thần nói như đây là chuyện đương nhiên vậy, “Người này chính là động vật như vậy, khi hấn nhận thấy cái gì thuộc về mình, hấn sẽ không để mất. Nhưng mà, khi nhận thấy người khác muốn món đồ thuộc về mình, hấn sẽ lập tức ra sức tranh đấu, hơn nữa cũng sẽ tuyên bố quyền sở hữu với người kia. Bây giờ chị thực sự muốn thử, chị nên tìm người thứ ba giúp mình.”

“Anh cứ như vậy mà đã khẳng định, tôi đã là của anh ta sao?” Văn Hinh nâng cằm, cười híp mắt nhìn Lam Dật Thần.

Lam Dật Thần lập tức thấy choáng váng, “Không phải vừa rồi chị nói...” Không thể nào, sắc mặt người phụ nữ này lại biến đổi với tốc độ chóng mặt như vậy, mới vừa rồi còn chính miệng thừa nhận có tình cảm với Du Thần Ích, mà chỉ mới có mấy phút, đã quay ra phủ nhận rồi.

Nhìn thấy bộ dáng dờ dẩn của Lam Dật Thần, Văn Hinh lại càng cười vui vẻ hơn nhiều, “KHÔNG sao, tôi thích anh ta, nhưng cũng không đại biểu rằng tôi chính là người của anh ta/”

Nghe vậy, Lam Dật Thần bắt đầu có chút lắp bắp, “Nhưng mà... vừa rồi chị nói... không phải là.... Tại sao không phải là...”

Văn Hinh chưa từng chứng kiến cảnh một người vốn nói nhiều như Lam Dật Thần mà cũng có lúc nói lắp bắp như lúc này, nụ cười trên gương mặt cô càng sâu hơn. Cô nhìn Lam Dật Thần, đột nhiên sòng mắt lưu chuyển như nước mùa xuân, cực kì giảo hoạt, “Nhưng mà... phương pháp mà anh vừa nói cũng rất thú vị, có thể thử xem.”

263. Chương 264: Tôi Sẽ Vẫn Ở Bên Cạnh Em! 7

“À?” Lam Dật Thần sững sốt, ngơ ngác nhìn Văn Hinh, nghĩ thế nào cũng không ra ý nghĩ trong đầu cô, “Ý chị à...?”

Văn Hinh cười thần bí với anh, sau đó đứng lên rời đi, không nói thêm câu nào, bỏ lại một mình Lam Dật Thần ngồi ở đằng kia, ngây người, một lúc lâu sau cũng chưa hồi phục lại thần trí.

Văn Hinh quay trở lại phòng làm việc, vừa vặn gặp Du Thần Ích đang chuẩn bị ra ngoài, “Anh phải ra ngoài sao?”

Du Thần Ích nhìn thấy Văn Hinh, trên gương mặt anh lộ ra vẻ hơi mất tự nhiên, “Tôi đi ra ngoài chút, sẽ quay trở lại nhanh!” Nói đoạn, anh cũng không chờ Văn Hinh nói gì, đã vội vã rời đi.

Văn Hinh vừa định hỏi anh định đi đâu, cô còn chưa kịp mở miệng, Du Thần Ích đã như một trận gió rời khỏi phòng làm việc. Cô nhìn phòng làm việc không một bóng người, chỉ cảm thấy kinh ngạc không thôi.

Vừa rồi, nhìn gương mặt của anh... có lẽ là chột dạ đi!

Chột dạ?

Tại sao anh ta lại chột dạ chứ?

Anh ta làm chuyện gì xấu sau lưng cô sao?

Văn Hinh đứng tại chỗ một lúc lâu, trong lòng một mảnh rối rắm, ngay lúc đó, Lạc Tình đi vào, “Này, cô có thấy anh họ đi đâu không?” Những câu hỏi dạng này mặc dù ngày nào Lạc Tình cũng nghe đi nghe lại rất nhiều, nhưng thái độ của Văn Hinh đối với cô ta vẫn trước sau như một. Cô nói:

“Anh ta vừa ra ngoài rồi.” Văn Hinh vốn không muốn để ý tới cô ta, nhưng thấy bộ dạng Lạc Tình dường như rất gấp, vì vậy mới nói cho cô biết.

“Ra ngoài?” Lạc Tình cúi đầu lăm băm nói câu gì đó rồi xoay người đi ra ngoài, “Chẳng lẽ có chuyện gì sao? Đúng rồi, hôm nay là ngày giỗ của chị dâu, chẳng lẽ anh ấy đi thăm chị ấy rồi sao?”

Văn Hinh đưa mắt nhìn theo Lạc Tình, rồi cô ngẩn người.

Ngày giỗ chị dâu?

Chẳng lẽ hôm nay là ngày giỗ của vợ Du Thần Ích?

Chẳng trách, anh ta lại tỏ ra biểu tình ấy với cô!

Nghĩ tới đây, đột nhiên cô cảm thấy buồn cười, hôm nay là ngày giỗ của vợ anh ta, coi như anh ta gặp cô, thì có gì không đúng, tại sao anh ta lại dùng vẻ mặt đó nhìn cô, giống như là anh ta chuẩn bị đi làm chuyện xấu bị cô bắt gặp vậy. Cô cũng không phải là ai xa lạ, anh ta có nhất thiết phải dùng bộ mặt như vậy không.

Cũng không rõ vì sao, trong lòng cô lại đột nhiên cảm thấy có chút khổ sở, coo cũng không rõ cảm giác của mình lúc này.

Cả buổi chiều, Du Thần Ích cũng không hề quay trở lại, Văn Hinh cảm thấy có chút hoảng hốt, không thể tập trung vào công việc được. Sắp tới giờ tan ca, đột nhiên cô nhận được điện thoại của Du Thần Ích, bảo cô tối nay tan làm thì tới khách sạn Hilton. Anh ta cũng không nói có chuyện gì, chỉ bảo cô cứ tới rồi sẽ biết, kết quả này khiến tâm thần cô rất loạn, không ngừng suy đoán dụng ý của anh ta.

Buổi tối tan tầm, cô trực tiếp gọi xe đi tới khách sạn Hilton, trên đường đi, trong lòng cô cảm thấy rất khẩn trương, rồi lại thêm chút mong đợi gì đó.

264. Chương 265: Diễn Trò! 1

Cuối cùng xe cũng dừng lại ở khách sạn Hilton, cô vừa mới đi tới đại sảnh, liền chạm mặt Tề Nhân Kiệt đang đi về phía cô, ở phía sau anh còn có một người phụ nữ dáng chuẩn xinh đẹp, nhìn lướt qua có vẻ thù mị.

“Kiệt, chẳng lẽ anh lại độc ác như vậy sao? Anh biết trong bụng người ta đang mang giọt máu của anh nha!” Người phụ nữ kia đi theo sau lưng Tề Nhân Kiệt lo lắng nói, mấy lần còn muốn đi nhanh vượt lên trước mặt Tề Nhân Kiệt, cố gắng không để anh đi quá nhanh.

Tề Nhân Kiệt thật sự không nhận được nữa, càng bước nhanh hơn, đột nhiên gặp Văn Hinh đang từng bước từng bước một đi tới, sau đó trên gương mặt đẹp trai anh liền lộ ra ý cười, “Em yêu, rốt cuộc em đã tới!” Anh hướng Văn Hinh mà nói, rồi dang hai cánh tay ra, nhiệt tình như lửa, bộ muốn ôm cô.

Thấy vậy, Văn Hinh lập tức sửng sốt, em yêu? Anh ta đang gọi cô sao?

Đầu tiên cô xoay người nhìn xung quanh, không hề thấy người nào, sau đó lại liếc mắt về phía sau lưng mình, cả đại sảnh lúc này chỉ có một mình cô, Tề Nhân Kiệt và người phụ nữ kia. Cuối cùng, cô vừa nhìn về phía Tề Nhân Kiệt, gương mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc, cô lúc nào thì thành em yêu của anh ta chứ?

“Anh...” Một chữ vừa ra khỏi miệng, thân thể của cô đã rơi vào một lồng ngực vững chắc. Tề Nhân Kiệt kéo cô vào trong ngực anh.

“Em yêu, sao giờ em mới tới, anh đợi em lâu muốn chết!” Anh cúi đầu dùng giọng nói mập mờ bên tai cô, âm thanh của anh dù không lớn, nhưng cũng đủ cho tất cả những người có mặt ở đây nghe rõ ràng.

Văn Hinh hoàn toàn bị dọa sợ, cô tựa vào ngực Tề nhân Kiệt, nửa ngày không phản ứng lại kịp.

Đây là tình huống gì vậy?

Không phải là Du Thần Ích kêu cô tới đây sao, thế nào lại gặp phải Tề Nhân Kiệt?

Hơn nữa lại còn trong tình huống hỗn loạn như thế này nữa?

Tề Nhân Kiệt ôm chặt người trong ngực, lại phát hiện cô không hề giãy giụa, giống như là đã ngây ngẩn rồi, anh chợt nở nụ cười hồn nhiên, hai cánh tay buộc chặt, càng ôm chặt cô hơn.

Văn Hinh cảm giác bên hông mình ngày càng rúc lại, lúc này cô mới chợt tỉnh mộng, bắt đầu giằng co, “anh buông ra...”

“Kiệt, người phụ nữ này là ai?” Lời cô vừa thốt ra đã bị một giọng nữ bén nhọn cắt đứt, không cần đoán, chính là người phụ nữ vừa giằng co với Tề Nhân Kiệt nói.

Cô thầm than một tiếng, rốt cuộc hôm nay là ngày gì, mà cô lại đụng phải tình huống cầu huyết như vậy! Cô thậm chí đã có thể đoán được kế tiếp Tề Nhân Kiệt sẽ nói cái gì!

Quả nhiên, Tề Nhân Kiệt ôm lấy cô đi qua người phụ nữ kia, ôm lấy hông cô, đầu tiên anh khẽ hôn lên gò má của cô, sau đó dặc ý tuyên bố với người phụ nữ kia: “chẳng lẽ cô không nhìn thấy à, cô ấy mới là người phụ nữ của tôi! Cô cũng thấy rồi đấy, tôi cũng không ngại nói cho cô biết, từ mấy tháng trước chúng tôi đã đăng kí rồi, hơn nữa bây giờ cô ấy còn đang mang thai đứa con của tôi, cô nói xem cô ấy là ai, hả?”

Quả nhiên!

265. Chương 266: Diễn Trò! 2

Trong lòng Văn Hinh bất đắc dĩ thở dài, cô cũng biết anh nhất định sẽ dùng cô làm bia đỡ đạn, để đuổi người phụ nữ này đi. Loại tình huống này cô đã xem trên ti vi không biết bao nhiêu lần rồi, xem tới mức đã sớm thuộc lòng, thật không ngờ loại kịch tình cầu huyết này lại xảy ra trên người mình lúc này!

“Cô...” Người phụ nữ kia nghe xong lời Tề nhân Kiệt nói, khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ tinh xảo lúc đó lúc trắng, giống như bị biến sắc vậy. Cuối cùng, người phụ nữ ấy dùng ánh mắt đầy oán hận nhìn Văn Hinh, cắn răng nghiến lợi nói: “Thì ra là con hồ ly này quyến rũ Kiệt, hôm nay nhất định tôi sẽ xé rách gương mặt của cô, xem cô còn dám quyến rũ người đàn ông của người khác không?” Nói xong, cô ta thật sự nhào tới, một vết cào sượt qua bàn tay trắng ngần nhỏ bé, mười móng vuốt nhọn được tu bổ cẩn thận, nhìn hết sức dọa người đánh về phía Văn Hinh.

Văn Hinh sợ mình sẽ bị móng vuốt kia cào vào mặt mình, đến lúc đó e rằng khuôn mặt của cô có thể bị hủy rồi, cô bèn muốn tránh ra khỏi lồng ngực Tề nhân Kiệt di chuyển qua hướng khác.

Cử động rất nhỏ này của cô bị Tề nhân Kiệt phát hiện, khóe miệng anh khẽ lộ ra nụ cười mà người khác không dễ dàng phát hiện ra, nhưng mà ánh mắt anh nhìn người phụ nữ kia lại vô cùng lạnh lùng, vô tình.

“Cút ngay!” Thời điểm người phụ nữ sắp đến gần mình, cánh tay dài của anh vung lên, trực tiếp xô ngã cô ta. Sau đó, anh lạnh lùng nhìn người phụ nữ đang nằm ngã dưới đất, trong mắt đều là vẻ châm chọc, “Cô cho rằng cô giả bộ mang thai thì có thể bước vào cửa nhà họ Tề sao? Hừ, thật buồn cười, nếu như tôi sẽ bị lừa vậy, vậy thì cửa nhà họ Tề đã sớm bị người khác đập bẹp rồi.”

Người phụ nữ há hốc mồm muốn nói gì, nhưng sau khi nghe anh nói những lời này, sắc mặt trở nên trắng bệch, ánh mắt cô ta lộ ra vẻ bối rối, “Tôi... tôi không có...” Cô ta muốn cãi lại, nhưng lời nói ra tới miệng lại thành vô lực như vậy.

“Không sao rồi?” Tề nhân Kiệt ôm lấy Văn Hinh tiến đến gần người phụ nữ kia hơn, “Không giả bộ mang thai? Cô có muốn bây giờ tôi đưa cô đi bệnh viện kiểm tra không? Nếu như cô thật sự mang thai, hơn nữa đảm bảo đứa trẻ ấy là của tôi, vậy thì tôi có thể suy nghĩ một chút để cho cô tiếp tục lưu lại bên cạnh. Nhưng nếu như mà cô lừa gạt tôi...” Anh nói xong, ánh mắt nheo lại đầy nguy hiểm, “Tôi tuyệt đối sẽ khiến cô biết hậu quả của việc lừa gạt tôi.”

Cảm nhận được sự nguy hiểm toát ra từ trên người Tề nhân Kiệt. Hơi thở ấy khiến thân thể người phụ nữ kia khẽ run lên, đáy mắt lộ ra vẻ sợ hãi. Cô ta tránh ánh mắt anh, thậm chí không dám liếc mắt nhìn Tề nhân Kiệt dù chỉ một cái

Thấy thế, khóe miệng Tề nhân Kiệt lộ ra nụ cười lạnh lẽo, tàn nhẫn, “Sợ hả?” Giọng nói thoạt nghe vừa nhẹ nhàng lại có chút dịu dàng, song lại khiến người khác cảm thấy run sợ, rợn cả tóc gáy.

“Tôi....” Người phụ nữ kia bắt đầu nói không nên lời, cũng không có vẻ hùng hồn ban nãy.

“Tôi khuyên cô tốt nhất trong vòng một phút phải rút khỏi tầm mắt của tôi, nếu không....”

266. Chương 267: Diễn Trò! 3

“Tôi lập tức đi ngay, lập tức đi ngay!” Người phụ nữ kia vừa nghe xong, cũng không bận tâm mình đang mang bộ dạng nhếch nhác, lập tức ngồi dậy, sau đó nhanh chóng rời khỏi khu vực đại sảnh. Văn Hình thâm trầm thời gian, chỉ chưa đến mười giây, quả nhiên là khá nhanh.

Tề nhân Kiệt nhìn bóng lưng người phụ nữ kia rời đi, anh cười lạnh một tiếng, “Người phụ nữ ngu xuẩn.”

“Vậy còn tôi?” Lúc này, người mà vẫn đang bị Tề nhân Kiệt ôm chặt trong ngực, vẫn thủy chung theo dõi cuộc vui của anh là Văn hình rốt cuộc cũng lên tiếng, “Tôi bị anh lấy ra làm con hát để đùa giỡn, có phải cũng là người phụ nữ ngu ngốc không?”

Lúc này Tề nhân Kiệt mới buông lỏng cô ra, anh nói, “Nếu như em cũng là người phụ nữ ngu xuẩn, thì trên đời này không có người phụ nữ nào thông minh rồi.”

Văn Hình cúi đầu sửa lại vạt áo của mình, lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn Tề nhân Kiệt, rồi nở nụ cười tươi rói làm lộ ra núm đồng tiền xinh xắn, “Có thể được Tề đại công tử tán thưởng, quả thật khiến người ta kinh ngạc đấy.”

Nhìn thấy nụ cười ấy của cô, tâm tình của Tề nhân Kiệt liền tốt hơn rất nhiều, anh duỗi cánh tay dài ra, một lần nữa ôm lấy hông của Văn Hình, rồi đưa cô đi về phía cầu thang, “Đi, bởi vì hôm nay em đã giúp tôi một việc hết sức trọng đại, cho nên tôi sẽ mời em một bữa tiệc lớn.” Anh cũng không hề hỏi xem tại sao cô lại có mặt ở chỗ này.

“Được.” Văn Hình lập tức vui vẻ đáp ứng, nhưng nụ cười vui vẻ của cô liền biến mất trong giây phút cô nhìn thấy người đang đứng ở trước cửa thang máy kia, “Du Thần Ích?” Tại sao anh ta lại ở chỗ này?

Lúc này cô mới chợt nghĩ ra, thì ra buổi chiều anh ta gọi điện thoại bảo cô tới đây, mà vừa rồi cô bị Tề nhân Kiệt và người phụ nữ kia khiến cho phân tâm, lại quên khuấy đi mất.

Sắc mặt của Du Thần Ích xanh mét, trong lòng cô thầm cảm thấy có chuyện không ổn, nhất định anh ta đã chứng kiến toàn bộ màn kịch vừa rồi. Mới vừa rồi mọi cử động của cô và Tề nhân Kiệt thực sự là rất mập mờ rồi, người không biết chắc chắn sẽ cho là giữa hai người họ thực sự có cái gì đó.

Tề nhân Kiệt nhìn thấy Du Thần Ích, không khỏi sửng sốt, ngay sau đó anh lại bày ra vẻ mặt đùa giỡn, nhún nhún nhìn anh ta, có ý khiêu khích anh ta.

“Thần Ích...” Văn Hình vội vàng tránh khỏi lồng ngực Tề nhân Kiệt, cô tiến lên trước, muốn giải thích mọi chuyện. Nhưng mà Du Thần Ích căn bản cũng không cho cô cơ hội này, chỉ lạnh lùng nhìn cô một cái, sau đó cũng không quay đầu lại mà trực tiếp rời đi.

“Thần ích.” Văn Hình muốn đi lên phía trước, nhưng mới đi được hai bước, bên hông đột nhiên căng thẳng, sau đó một người vọt lên phía trước, “Bây giờ em có đi theo anh ta giải thích gì đi nữa, anh ta cũng sẽ không nghe lọt đâu.”

Văn Hình trợn mắt hung hăng nhìn Tề nhân Kiệt, “Lần này anh mang chuyện tốt tới cho tôi rồi.” Lần này thì tốt rồi, quan hệ giữa cô với Du Thần Ích khó khăn lắm mới có chuyển biến, mà bởi vì tên này, lại lần nữa lâm vào bế tắc, nói không chừng lần này thật sự xong rồi.

Cô tức giận, Tề nhân Kiệt lại cười vô cùng vui vẻ, “Nếu là chuyện tốt, vậy thì em phải cảm ơn tôi mới phải, phải không, hôm nay em mời tôi ăn cơm đi.”

267. Chương 268: Diễn Trò! 4

“Nghĩ khá lắm!” Văn Hinh lấy cùi chỏ dùng sức chọc vào bụng Tề nhân Kiệt, Tề nhân Kiệt hoàn toàn không đề phòng gì, lập tức bị đau đớn, “Cài người phụ nữ này... Em định mưu sát chồng à?”

Nghe vậy, Văn Hinh nheo mắt lại, quơ quơ quả đấm trước mặt Tề nhân Kiệt, cắn răng uy hiếp, “Anh có gan thì lặp lại lần nữa.”

“Không có, không nói gì!” Tề nhân Kiệt lập tức xua tay, trong lòng lại cảm thấy thật buồn cười, mặc dù cô ấy dùng tổn sức, lại còn đang mang thai, mà vẫn muốn uy hiếp mình?

Thấy thế, Văn Hinh thu hồi quả đấm, mạnh mẽ trợn mắt nhìn Tề nhân Kiệt, rồi chuẩn bị đi về phía cửa chính.

“Em đi đâu?” Tề nhân Kiệt lập tức đi theo phía sau hỏi cô.

Văn Hinh cũng không quay đầu lại nói: “Về nhà!” Cô phải trở về nói rõ ràng với Du Thần Ích, nếu không theo tính tình của tên này, không biết còn giận dữ tới bao giờ nữa.

“Dù sao cũng đã tới đây rồi, ăn cơm trước đã rồi về.” Tề nhân Kiệt nào có chịu để cô trở về dễ dàng như vậy, anh bước nhanh lên phía trước, kéo cô trở về trong ngực mình, rồi kéo cô đi vào thang máy, “Thôi, bữa này tôi mời, về bữa cơm em thiếu tôi, lần sau nhớ mời lại đấy.”

Kết quả, trước sự thuyết phục của Tề nhân Kiệt, Văn Hinh không thể làm gì khác là ở lại dùng cơm tối với anh. Nhìn đôi chân mày vẫn nhíu chặt của cô, Tề nhân Kiệt không nhịn được liền cười hỏi: “Thế nào, đang lo lắng cho tên kia à?”

Văn Hinh cũng không buồn liếc nhìn anh dù chỉ một cái, lại không trả lời anh, mà chỉ lặng lẽ dùng bữa. Bộ dáng cẩn thận nghiêng lợi của cô, dường như cô đang coi nhưng món ăn này chính là Tề nhân Kiệt, quả nhiên cô muốn xé anh thành trăm mảnh nhỏ.

Tề nhân Kiệt thấy vậy, không khỏi bật cười, “Em yên tâm, nếu như anh ta không nhớ em, thì em có thể tới tìm tôi. Tôi vẫn giữ nguyên câu nói kia, chỉ cần em nguyện ý, tôi có thể cho em tất cả những gì em muốn.”

Từ ánh mắt anh Văn Hinh có thể cảm nhận rõ được sự nghiêm túc trong lời nói của anh.

Văn Hinh nhìn anh, đột nhiên nghĩ tới những lời mà chiều nay Lam Dật Thần đã nói với cô, tâm tình cô đột nhiên trở nên vô cùng tốt, “Đây chính là tự anh nói đấy nha, tôi nhớ kĩ rồi.” Cô nhìn anh, cười to, trông vô cùng vui vẻ.

“Cái gì?” Tề nhân Kiệt lại bị biến hóa bất ngờ của cô khiến anh sửng sốt, ngơ ngác nhìn khuôn mặt cười tươi vui vẻ của cô, có chút khó hiểu nhìn cô, như muốn nhìn thấu xe cô đang suy nghĩ cái gì.

Đoán lòng dạ của phụ nữ, như mò kim đáy bể!

Lời nói ra khỏi miệng không hề có chút sơ hở nào!

Văn Hinh cũng không quản ánh mắt tò mò, hoài nghi của anh, mà chỉ lăm lăm dùng bữa tiếp.

Tình huống này chính là kẻ sách mà Lam Dật Thần nói đó sao.

Khiến cho Du Thần Ích ghen, đây là biện pháp tốt nhất sao.

Vốn là cô căn bản cũng không định dùng tới kẻ sách này, nhưng mà bởi vì Lam Dật Thần kia cũng không khiến người khác tin tưởng được. Nhưng mà hôm nay tình huống quá bất ngờ khiến cô không hề chuẩn bị gì, hơn nữa còn ở trong tình huống cầu huyết như vậy, trong lòng cô đột nhiên nổi lên một ý nghĩ cũng không tồi.

268. Chương 269: Diễn Trò! 5

Hơn nữa nhìn phản ứng vừa rồi của Du Thần Ích, bộ dạng hết sức tức giận như vậy, điều này cho thấy, anh ta đang ghen sao?

Tề Nhân Kiệt thấy từ trong khóe mắt của Văn Hinh có một tia giảo hoạt, sóng mắt cô khẽ chuyển, anh ngộ ra, cô gái này nhất định đang có chủ ý nào đó, trong lòng anh lập tức cảm thấy tò mò.

Cơm nước xong, Tề Nhân Kiệt đưa Văn Hinh trở về nhà họ Du. Vào lúc Văn Hinh đang chuẩn bị nói tạm biệt, hẹn gặp lại, Tề Nhân Kiệt cũng xuống xe, anh đi tới trước mặt Văn Hinh, đột nhiên cúi đầu khẽ hôn lên cái trán của cô, sau đó cười nói: “ Gặp lại sau, thân ái!”

Nụ cười mê người, lời nói dịu dàng, nếu đổi thành người con gái khác, nhất định sẽ bị mê hoặc. Nhưng mà người đang đứng trước mặt anh bây giờ là Văn Hinh, không phải loại con gái hoa si(mê trai), chỉ thấy cô không ngừng lau chỗ trán bị anh hôn lên, cười như không cười cắn răng nói: “ Gặp lại, Tề thiếu thân ái!”

“ Thật biết nghe lời!” Tề Nhân Kiệt lập tức bị dáng vẻ khải ái, tinh nghịch của cô chọc cười, tay anh nhẹ véo khuôn mặt cô, sau đó mới xoay người lên xe. Nhưng mà vào thời điểm anh xoay người đi, ở trên lầu hai của tòa nhà, một người lại không hề chớp mắt chứng kiến một màn này, nụ cười trên khóe miệng chợt tắt, thay vào đó là một nụ cười khẩy đầy thâm ý.

Đánh mất nhìn Tề Nhân Kiệt đã đi rồi, lúc này Văn Hinh mới xoay người đi vào cửa nhà họ Du. Cô không hề biết , việc kể tiếp đang chờ đợi cô, sẽ là một trận cuồng phong lớn.

Lúc này, phòng khách nhà họ Du không một bóng người, dường như tất cả đều đã đi ngủ. Văn Hinh cố gắng không làm kinh động tới bất cứ người nào, cô lặng lẽ đi lên lầu, vừa định đi vào phòng của mình, nhưng lại thấy đèn từ phòng Du Thần Ích vẫn sáng, cô không nhịn được liền đi vào.

Vừa bước vào cửa thư phòng, cô thấy Du Thần Ích đang lẳng lẳng đứng ở trước cửa sổ, không hề nhúc nhích, vì vậy mới nhẹ giọng hỏi: “ Còn chưa ngủ sao?”

Nghe thấy âm thanh của cô, thân thể Du Thần Ích bỗng cứng đờ, thật lâu anh ta mới trầm giọng hỏi: “ Rốt cuộc quan hệ giữa cô và Tề Nhân Kiệt là như thế nào?”

Anh ta tựa hồ căn răng nói ra từng từ từng chữ một.

Nghe vậy, Văn Hinh cũng không im lặng mà cười lên, cô từ từ bước tới gần anh ta, nhẹ giọng hỏi: “ Anh đang ghen đấy à?” Cuối cùng, cô cũng chỉ còn cách anh ta mấy bước chân, nhìn bóng lưng thon dài, cô có thể cảm nhận được rõ ràng luồng khí ép đang vây quanh mình.

“ Tôi hỏi cô, rốt cuộc cô và anh ta có quan hệ như thế nào?” Du Thần Ích quay người sang, làm bộ lo lắng. Anh ta ép sát cô, trông mắt đen láy như đang có ngọn lửa đang bùng cháy, cả người anh ta tỏa ra hơi thở nguy hiểm, chỉ chờ bộc phát.

“ Chỉ là bạn bè bình thường.” Văn hinh nhàn nhạt nói, trên mặt cô không hề có một tia sợ hãi nào, ngược lại khóe miệng lại nở nụ cười cùng sự bình tĩnh lạ thường

“Chát!” Vừa dứt lời, một cái tát vang dội vang lên, chỉ trong giây lát, Văn Hinh lập tức ngã lộn quay xuống đất.

269. Chương 270: Sinh Non? 1

“ Cô cho rằng tôi là người mù sao?” Thanh âm tràn đầy sự dè dặt và tức giận của Du Thần Ích vang lên, “ Có phải cô cố ý hẹn hò với Tề Nhân Kiệt để chơi tôi? Nhìn thấy tôi bị các người chơi đùa, có phải cô vui vẻ lắm không, hả?” Lúc này, hấn hận không thể giết chết người phụ nữ to gan lớn mật này. Không, cho dù có róc xương lột da hay hủy cốt, cũng không làm ối hận trong hấn với đi!

Văn Hình hoàn toàn không hề nghĩ tới Du Thần Ích lại có thể ra tay tát mình, cô che gò má mình lại, cảm giác đau rát,” chẳng lẽ anh không nhận thấy, lúc ấy anh ấy chỉ muốn mượn tôi để đuổi người phụ nữ kia đi!” Cô ngẩng đầu lên, cảm tức nhìn hắn, Lúc này, mọi sự kiêu ngạo của cô đều bị hắn ép ra ngoài.

Cho tới bây giờ, cô luôn không phải là người phụ nữ yếu đuối, càng sẽ không chịu an ủi mà cúi đầu thừa nhận tội danh này. Cho dù đó là người mà cô để ý nhất, cô cũng không chịu.

Trong mắt cô lúc này hoàn toàn là sự kiêu ngạo, không chịu thua lại càng kích thích hắn, hắn cúi người xuống, dùng sức bóp cằm cô, hắn nhìn ánh mắt ngạo nghễ của cô, cắn răng nói: “ Cô dám đảo bảo với tôi, đứa bé trong bụng cô là của tôi ?”

Ở khách sạn, rõ ràng hắn nghe rõ chính miệng Tề Nhân Kiệt nói với người đàn bà kia rằng, Văn Hình chính là bằng chứng, mà đứa bé trong bụng cô chính là con hắn. Lúc ấy, hắn còn nửa tin nửa ngờ, nhưng vừa rồi thấy Tề Nhân Kiệt đưa cô về nhà, cô chào tạm biệt anh, ánh mắt rõ ràng chỉ có người yêu nhau mới có, điều này khiến toàn bộ sự nghi ngờ trong lòng hắn chuyển thành sự chắc chắn. Lúc ấy, một cỗ lửa giận ngút trời lập tức xông lên đầu óc của hắn, bao nhiêu đè nén bấy lâu của hắn với Tề Nhân Kiệt đều bị bộc phát hết.

Có điều, bọn họ đã có gan lừa gạt hắn, thì phải biết chọc giận hắn sẽ chịu hậu quả như thế nào.

Mà hậu quả, hắn quyết định, toàn bộ sẽ do người phụ nữ này gánh chịu!

Về phần Tề Nhân Kiệt, nhất định là hắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho anh!

“ Anh...” Văn Hình bị sự hoài nghi của hắn chọc giận, cô hung hăng nhìn chăm chăm hắn, cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi nói: “ Nếu như anh không tin, thì lập tức đá một cước, tránh cho nó phải xuất hiện trên đời này còn phải mang nỗi nhục này.”

Nghe vậy, đột nhiên Du Thần Ích nở nụ cười, nụ cười tà mị Văn Hình chưa từng thấy qua, khuôn mặt đẹp trai càng tăng thêm vẻ tà ác. Nhưng ánh mắt lạnh lẽo, lại khiến cho người khác phát run.

“ Có phải tôi khiến nó biến mất, cô sẽ chết mà không có chứng cứ không, hả?” (ý thẳng này là nếu làm cô sinh non, thì sẽ không xác nhận được xem là con của ai.) Thanh âm của hắn chưa bao giờ dịu dàng, nhưng mà bây giờ, giọng nói hết sức nhẹ nhàng của hắn, chỉ làm cô cảm thấy rợn tóc gáy.

“ Cô yên tâm, tôi sẽ không để nó biến mất nhanh như vậy đâu. Không những tôi sẽ không khiến nó biến mất, mà cô phải sinh ra nó khỏe mạnh, đến lúc đó nếu như xác nhận đó là con Tề Nhân Kiệt, cô nói xem nếu lúc đó để nó gọi người khác là ba, nhưng mà lại bị đối đãi giống như một con chó, như vậy nếu như Tề Nhân Kiệt biết, hắn có điên hay không?” Hắn nói xong, nở nụ cười nhẹ, đắc ý vì ý nghĩ của mình, vẻ mặt hắn dường như đang điên vậy.

270. Chương 271: Sinh Non? 2

Văn Hình lại cảm thấy rung mình, cảm giác ấy lan tràn từ lòng bàn chân lan tới toàn thân cô, trong phút chốc dường như máu cũng như lạnh hơn, “Anh mới chính là người điên!” Một Du Thần Ích như lúc này, khiến cô cảm thấy sợ hãi, bởi vì đang điên cuồng, cho nên chuyện gì cũng sẽ làm được.

“Ta là kẻ điên?” Du Thần Ích ngưng cười, bàn tay tăng thêm sức lực, dường như muốn bóp vỡ cằm Văn Hình vậy. Hắn nhìn chăm chăm gương mặt khiến cho hắn hận thấu xương này, cắn răng nặn ra từng chữ: “Nếu như tôi là kẻ điên, cô có tin ngay bây giờ tôi có thể giết chết cô?” Nói xong, bàn tay đột nhiên dùng lực, hất văng Văn Hình ra ngoài, tựa như hắn đã không để ý đến việc Văn Hình đang có thai vậy.

Lần này, đầu Văn Hình bị đập vào một góc bàn làm việc, máu tươi chảy ròng từ trên trán cô. Lúc này, cô không chỉ cảm thấy trên trán đau đớn, mà bụng cô cũng đau dữ dội, khiến cô vô cùng nóng nảy.

Không được, giống như lại động thai vậy.

Lần trước vì bị Lạc Tình thiết kế mà suýt chút nữa đã sẩy thai, bác sĩ cũng đã nói, ngàn vạn lần không được làm động thai lần nữa, nếu không khó bảo vệ đứa bé được. Nghĩ tới đây, cô không khỏi càng lo lắng hơn. Cô cắn răng, gắng hết sức muốn đứng dậy cách xa Du Thần Ích chút, nếu còn để hắn làm động tác như vậy, thì sẽ bị sinh non mất.

Nhưng vừa mới đứng dậy, cô lại cảm thấy da đầu đột nhiên căng thẳng, đau nhức quá, cảm giác dường như da đầu đang bong tróc da từng mảng vậy, “Đau”. Rốt cuộc cô cũng phải kêu lên thành tiếng, gương mặt trắng bệch như tờ giấy không có chút huyết sắc nào, trên trán mồ hôi cũng rịn ra.

Du Thần Ích dùng sức kéo tóc cô, giật mạnh về phía sau, khiến cô buộc phải ngửa ra phía sau nhìn mình. Thấy cô đau đớn như vậy, hắn cười to, lại dịu dàng hỏi: “Bây giờ mới biết đau sao? Có hối hận không?” Nói xong, hắn lại cười, giống như ác ma vừa chạy từ địa ngục tới vậy.

Lúc này, đau đớn trong bụng càng ngày càng kịch liệt, khiến Văn Hinh gần như hôn mê bất tỉnh. Nhưng mà cô cố gắng sức, cắn chặt răng, cố gắng giữ tỉnh táo, cho đến khi một mùi máu tanh tràn từ khoang miệng cô, cô mới cắn răng nói: “Sợ rằng, người hối hận phải là anh đấy!”

“Vậy sao? Vậy chúng ta sẽ đợi xem, ai là người sẽ hối hận trước.” Du Thần Ích nói xong, cứ dắt tóc cô như vậy, lôi ra ngoài, cũng không hề để ý xem cô có đi theo kịp bước chân hắn hay không.

Tiếng động bên này nhanh chóng làm kinh động tới Diêu Phương, bà bước ra khỏi phòng, nhìn cảnh tượng trước mắt khiến bà thiếu chút nữa đã ngất đi, “Thần Ích, con đang làm cái gì thế này?” Bà nhanh chóng tiến lên, muốn kéo Du Thần Ích.

Du Thần Ích dùng sức, lắc cho Diêu Phương phải tránh ra, trực tiếp kéo tóc Văn Hinh, “Đây là chuyện giữa con và cô ta, ai cũng không được phép nhúng tay vào.”

271. Chương 272: Sinh Non? 3

“Du Thần Ích, con điên rồi!” Diêu Phương vừa mới đứng vững lại, đã vội vàng đuổi theo, muốn cứu Văn Hinh từ trong tay của hắn. Hiện giờ Văn Hinh đang mang thai, làm sao có thể chịu đựng được sự giày vò như vậy, tiểu tử này tối nay rốt cuộc đã ăn nhầm thuốc gì đây.

“Du sáng sớm ích, người điên rồi!” Diêu Phương ổn định thân thể hậu, vừa vội bước đuổi theo, muốn từ trong tay của hắn cứu ra văn hinh. Hôm nay văn hinh nhưng là đang có mang lên, tại sao có thể chống lại như vậy giày vò, tiểu tử này tối nay là ăn lộn thuốc gì.

Lạc Tình nghe được tiếng ồn cũng mở cửa phòng ra, vẫn lẳng lẳng đứng ở cạnh cửa theo dõi hết thấy, căn bản không có ý định khuyên can. Nhưng nếu nhìn kĩ, sẽ phát hiện ra từ trong khóe mắt của cô ta, lóe ra một thứ ánh sáng khác thường, nhìn có vẻ vô cùng hả hê.

“ Các người mới bị điên, bị người đàn bà này chơi đùa.” Du Thần Ích kéo Văn Hinh đi tới gần cầu thang, Diêu Phương thấy cô sắp bị lôi xuống lầu, sự lo lắng trong bà giật thót lên tận cổ họng(chỗ này mình cũng k hiểu). Bà nhìn thấy quần gia Trần và đông đủ người giúp việc đã đứng vây lại, bà lập tức kêu to: “ Các người nhanh lên, mau tới chặn thiếu gia lại.”

Quần gia Trần và những người giúp việc kia cũng bị một màn trước mắt này dọa sợ, lại nghe lời Diêu Phương nói, đầu tiên cảm thấy sững sốt, rất nhanh sau đó đã phản ứng kịp, liền kéo tới ngăn cản Du Thần Ích.

“ Các người ai dám tới đây, tôi lập tức sẽ khiến các người biến mất trên đời này.” Du Thần Ích hung hăng đe dọa đám người, hắn điên cuồng, con người lộ ra sát ý, khiến tất cả người làm cũng phải đứng im tại chỗ.

Diêu Phương càng nóng nảy, “ Nhanh lên một chút, bắt thiếu gia lại.”

Lần này, những người giúp việc này bị làm khó, lại nhìn Diêu Phương, sau đó nhìn Du Thần Ích, cuối cùng vẫn đứng sững sờ không dám động. Cuối cùng, vẫn là quần gia Trần phản ứng kịp, lệnh ọi người tiến lên ngăn cản Du Thần Ích.

Du Thần Ích không thể địch lại được sức của đám người giúp việc, lại bị mấy người hợp sức giữ thật chặt, cuối cùng Văn Hinh cũng được giải thoát khỏi hân.

“ Các người buông ra, buông ra, nghe chưa?” Du Thần Ích vẫn còn giãy giụa, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào gương mặt Văn Hinh, ánh mắt hân chứa lửa giận dường như muốn thiêu đốt cô vậy.

“Văn Hinh, cô sao rồi, có cảm thấy không thoải mái ở đâu không?” Diêu Phương vội vàng đi tới bên cạnh Văn Hinh, thấy sắc mặt cô trắng bệch, trên trán cô rịn ra nhiều giọt mồ hôi to bằng hạt đậu, bà cảm thấy lo lắng không yên.

Văn Hinh không lên tiếng, chỉ vô cùng chậm chạp lê bước đi xuống lầu, mỗi một bước chân cô, tựa hồ đã dùng hết sức lực toàn thân mình vậy.

“ Người đàn bà này, đứng lại cho tôi.” Du Thần Ích thấy Văn Hinh chuẩn bị rời đi, hân càng giãy giụa mạnh, muốn thoát khỏi đám người này.

“Pằng!” Diêu Phương xoay người hung hăng tát hân một cái, bà bị hân chọc tới tái xanh mặt, “ Con im miệng cho ta.

Du Thần Ích bị cái tát của bà làm hân tỉnh lại, hân ngơ ngác nhìn Diêu Phương, hân bày ra vẻ mặt khó tin, “ Mẹ, mẹ vì người đàn bà đó mà đánh con?” Từ nhỏ tới giờ, bà chưa bao giờ đánh hân, cho dù hân có phạm sai lầm không thể tha thứ, cùng lắm bà cũng chỉ dạy dỗ hân vài câu. Nhưng mà hôm nay, bà lại vì người đàn bà đó mà đánh hân!

Diêu Phương nhìn gương mặt vừa bị mình đánh của Du Thần Ích, chính bà cũng sửng sờ, không nghĩ tới chính mình cũng có thể ra tay đánh con mình, “ mẹ...”

272. Chương 273: Sinh Non? 4

Du Thần Ích cắn răng, gật đầu nói: “ Một tát ngày hôm nay, tôi sẽ ghi tạc trên người cô ta!” Hân nói xong, nghiêng đầu nhìn Văn Hinh, lại thấy cô đã đi tới đại sảnh, lập tức quát to, “ Cô đứng lại cho tôi!”

Nghe thấy tiếng hô của hân, lúc này Diêu Phương mới nhớ tới Văn Hinh, lập tức nghiêng đầu nhìn lại, sau đó vội vàng đuổi theo cô, “ Văn Hinh, cô đi đâu vậy?”

“Đi bệnh viện!” Văn Hinh lạnh lùng nói, có trời mới biết lúc nói mấy lời này cô đã tốn bao nhiêu sức , mà lúc này, cô đã đau tới mức không đứng nổi, nếu như không phải cô cắn răng chịu đựng, đoán chừng cô đã sớm ngã xuống rồi.

Diêu Phương nghe thấy cô nói vậy, sắc mặt cũng lập tức thay đổi, vội vàng nói: “ Cô chờ tôi, tôi và cô cùng đi.” Vốn là người cực kì bình tĩnh, lúc này Diêu Phương cũng vô cùng rối loạn.

Văn Hinh đột nhiên đứng lại, cũng không hề quay đầu lại, chỉ nói: “ Du phu nhân, thật xin lỗi, số tiền tôi nợ nhà họ Du, tôi sẽ cố gắng trả lại cho bà, về sau... tôi sẽ không quấy rầy các người nữa.” Nói xong, cô nâng bước chân lên, tiếp tục đi.

Nghe vậy, Diêu Phương lập tức sửng sờ, cho đến khi bóng dáng Văn Hinh biến mất nơi cánh cửa đại sảnh, bà vẫn không phản ứng kịp.

Dường như đã sớm đoán được Văn Hinh sẽ đi ra ngoài, Văn Hinh vừa ra khỏi cửa nhà họ Du, đã nhìn thấy xe Tề Nhân Kiệt cư nhiên dừng lại ngay trước cửa.

Cô nhìn thấy anh, không khỏi mỉm cười, sau đó đi tới bên cạnh cửa xe.

Thấy Văn Hinh đi tới, Tề Nhân Kiệt chủ động giúp mình mở cửa xe, Văn Hinh ngồi vào trong xe, nghiêng đầu về phía anh, yếu đuối nở nụ cười , “ Hiện giờ đã như anh mong muốn rồi, tôi buộc phải chạy ra.” Vào giây phút này, cô mới đột nhiên hiểu được, mình bị tên này thiết kế.

Thấy sắc mặt cô trắng bệch, Tề Nhân Kiệt lập tức nhíu mày, nụ cười trên mặt anh cũng nhanh chóng lui đi, “ EM làm sao vậy? Có phải tên Du Thần Ích đã làm gì em rồi?”

Lúc này, Văn Hinh căn bản cũng không có hơi sức trả lời vấn đề của anh, cô chỉ cười nhạt nói: “ Đưa tôi tới bệnh viện đi!” Nói xong, cô đột nhiên trở nên vô lực, lập tức rơi vào hôn mê.

Thấy thế, Tề Nhân Kiệt lập tức luống cuống, nhanh chóng khởi động xe, dùng tốc độ nhanh nhất lái xe đi tới bệnh viện.

“Văn Hinh, em có nghe thấy tôi nói gì không?” Dọc đường đi, anh không ngừng gọi cô, nhưng mà cô thủy chung không hề đáp lại anh, anh càng cảm thấy khủng hoảng hơn, không khỏi nhấn ga tăng tốc độ.

Suốt dọc đường đi, không biết anh đã vượt qua bao nhiêu đèn đỏ, đi với tốc độ nhanh nhất có thể tới bệnh viện Trung ương, trên đường đi, anh đã gọi điện cho Lăng Hạo Hiên để anh chuẩn bị làm phẫu thuật.

Khi anh ôm Văn Hinh còn đang hôn mê bất tỉnh vào sảnh bệnh viện, đã có bác sĩ và y tá chờ sẵn rồi, bác sĩ bảo anh để Văn Hinh xuống giường, rồi nhanh chóng đẩy cô vào phòng phẫu thuật.

273. Chương 274: Sinh Non? 5

Ngoài phòng phẫu thuật, Tề Nhân Kiệt nóng nảy chờ đợi, anh nhìn chăm chăm cánh cửa phòng phẫu thuật vẫn đóng chặt, sắc mặt anh so với vách tường trắng như tuyết cũng chẳng khá hơn bao nhiêu. Để trấn định lại tâm tình, anh móc từ trong túi áo ra một bao thuốc, nhưng mà vừa mới rút ra một điều đã lập tức rơi trên mặt đất, anh rút ra điều thứ 2, thứ 3... cho đến cuối cùng, trên mặt đất tràn đầy thuốc lá. Anh nhìn đồng thuốc lá trên mặt đất, rồi rời mắt tới phía tay của mình, lúc này mới phát hiện ra, hai tay mình đang không ngừng run rẩy, mà chính bản thân anh cũng không hề phát hiện ra.

Sau đó, anh ngây người, sững sờ nhìn chăm chăm vào tay mình.

“Văn Hinh thế nào rồi?” Cho tới khi Lăng Hạo Hiên đi tới bên cạnh anh, anh mới hồi phục lại tinh thần.

“Văn còn ở bên trong.” Anh nhìn cánh cửa phòng phẫu thuật vẫn đóng chặt, nhớ lại giây phút nhìn thấy Văn Hinh ngất xỉu, tâm đột nhiên co rúc lại, giống như có cây kim châm đâm vào ngực anh vậy.

Lăng Hạo Hiên cũng nhìn cánh cửa kia, sau đó xoay người dùng sức túm lấy cổ áo Tề Nhân Kiệt, cắn răng hỏi: “ Có phải anh đã khiến Văn Hinh biến thành bộ dạng này không?” Lăng Hạo Hiên không cần hỏi nhiều đã cho rằng người hại Văn Hinh vào bệnh viện chính là anh, kể từ khi Văn Hinh quen biết Du Thần Ích và người này, cô chưa từng có một ngày nào yên ổn cả, vào bệnh viện như cơm bữa vậy. Nếu như có thể, anh hi vọng Văn Hinh có thể tránh xa hai người này, càng xa càng tốt.

Hơn nữa, ngày hôm nay, vốn là anh chuẩn bị đi ngủ, điện thoại di động đột nhiên vang lên. Vốn tưởng rằng là điện khẩn của bệnh viện, không ngờ vừa cầm điện thoại lên, lại là người này gọi. Anh vốn không muốn nhận, nhưng điện thoại này lại không ngừng vang lên, không biết chuông kêu tới lần thứ bao nhiêu, anh không nhịn được bèn ấn nhận, không ngờ lại nhận được tin Văn Hinh hôn mê bất tỉnh.

Thấy sắc mặt khó coi của Tề Nhân Kiệt, anh liền đoán được, lần này tình huống của Văn Hinh khẳng định rất nghiêm trọng. Vì vậy, lòng anh không khỏi lo lắng cho an nguy của cô.

Thấy Tề Nhân Kiệt cũng không giải thích ình, anh lập tức đẩy anh ta vào tường, nhìn chăm chăm cặp mắt tràn đầy sự hối hận kia, anh không kiềm chế được tức giận mà bảo:” Tốt nhất anh cầu nguyện Văn Hinh không có chuyện gì đi, nếu không, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh!” Anh nói xong, trợn mắt nhìn Tề Nhân Kiệt, lúc này mới buông lỏng Tề Nhân Kiệt ra.

Mà lúc này, trong lòng Tề Nhân Kiệt đã tràn đầy hối hận, nếu như Văn Hinh thực sự có chuyện, đừng nói là Lăng Hạo Hiên sẽ không bỏ qua ình, mà ngay cả chính anh cũng không tha thứ ình được.

Thì ra là, anh và Lạc Tình âm thầm thực hiện kế hoạch này, chỉ muốn Văn Hinh có thể rời khỏi Du Thần Ích, đến bên cạnh mình, nhưng không ngờ người chịu tổn thương lại là Văn Hinh.

274. Chương 275: Sinh Non? 6

Thật ra thì, anh và Lạc Tình đã sớm chuẩn bị kế hoạch này, do Lạc Tình nói cho anh biết mọi hành tung Du Thần Ích và Văn Hinh, rồi sau đó anh từng bước vạch kế hoạch thực hiện. Đúng, không sai, người phụ nữ ở khách sạn Hilton kia là anh cố ý tìm để diễn trò cho Văn Hinh xem, ở bên ngoài nhà họ Du, anh cố ý hôn Văn Hinh là cố ý muốn Du Thần Ích nhìn. Anh biết nếu Du Thần Ích chứng kiến cảnh tượng mập mờ như vậy, nhất định sẽ càng thêm tin tưởng anh và Văn Hinh có quan hệ mập mờ.

Kết quả đúng như anh dự đoán, Du Thần Ích hoài nghi, nhưng anh không ngờ tới, Du Thần Ích lại làm tổn thương Văn Hinh, mà cô còn đang mang thai, điều này khiến anh trở tay không kịp.

Nếu như Văn Hinh có chuyện gì, anh đáng bị trừng phạt trước, nhất định anh sẽ đi tìm Du Thần Ích tính sổ với hắn!

Hai người đàn ông một mực canh giữ bên ngoài phòng phẫu thuật, tinh thần đều lo lắng không yên, giờ phút này, rốt cuộc bọn họ cũng cảm nhận thấy cái gì gọi là sống 1 ngày tựa bằng một năm. Không, không phải 1 năm mà là nhiều năm, mỗi một phút trôi qua, đều dài tựa một thế kỷ vậy.

Đang lúc bọn họ sắp mất hết sự nhẫn nại, cơ hồ định xông vào bên trong phòng phẫu thuật thì đúng lúc đèn phòng phẫu thuật chột tắt, cửa phòng phẫu thuật mở ra, một vị bác sĩ chừng năm mươi tuổi đi ra ngoài.

“Bác sĩ Lâm, cô ấy thế nào rồi?” Lăng Hạo Hiên biết vị bác sĩ này, lo lắng tiến lên hỏi, Tề Nhân Kiệt cũng mau chóng bước tới, cũng sốt sắng nhìn vị bác sĩ này.

Bác sĩ Lâm tháo khẩu trang xuống, nhìn Tề Nhân Kiệt và Lăng Hạo Hiên một cái, sắc mặt nặng nề, quả trách: “Nếu như tôi nhớ không lầm, mấy tháng trước bệnh nhân này đã bị động thai một lần rồi, lúc ấy tôi đã nói cho các người, nhất định phải bảo trọng thân thể, ngàn vạn lần đừng cử động mạnh làm động thai lần nữa, nếu không, thai nhi khó mà giữ được, chẳng lẽ nhanh như vậy mà các người quên hết rồi sao?”

Nghe vậy, cả Tề Nhân Kiệt và Lăng Hạo Hiên không khỏi cúi đầu, nhưng rất nhanh, Tề Nhân Kiệt lại ngẩng đầu lên hỏi: “Vậy bây giờ thì sao, có ấy thế nào? Đứa nhỏ còn giữ được không?”

Bác sĩ Lâm lạnh lùng nhìn anh một cái, sau đó trầm giọng nói: “Nếu như đứa bé không giữ được, tôi còn có thời gian đứng đây nói nhảm với các người sao? Anh, cũng coi như là đứa nhỏ này mệnh tốt, hết lần này tới lần khác bị động thai khí mà trời cao vẫn để bé lưu lại!” Nói xong, ông thở dài một tiếng, trên mặt mang đầy vẻ thương tiếc.

Lăng Hạo Hiên nghe ông nói như vậy, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, “nói như vậy, đứa nhỏ không sao?” Như vậy thì tốt quá.

Nhưng ai biết, bác sĩ Lâm lại hung hăng trừng mắt liếc anh một cái, nói: “Mặc dù đứa nhỏ không có chuyện, nhưng mà tình hình người lớn thì không lạc quan cho lắm.”

Lăng Hạo Hiên nhất thời sửng sốt, “Văn Hinh thế nào rồi?” Anh nói xong, nghiêng đầu nhìn Tề Nhân Kiệt đứng bên cạnh, thấy anh cũng ngơ ngác không hiểu.

Lúc này, bác sĩ Lâm mới nhíu mày, “bệnh nhân bị đá kích rất lớn, tâm tình có chút không ổn định, tiếp tục như vậy nữa, rất bất lợi với đứa bé.”

275. Chương 276: Trả Nợ Giúp Tôi, Về Sau Tôi Là Người Của Anh! 1

Nghe vậy, Lăng Hạo Hiên và Tề Nhân Kiệt đều nhú mày, trên mặt lộ rõ vẻ lo lắng.

“Này bác sĩ Lâm...” Tề Nhân Kiệt nhìn bác sĩ Lâm, ra chiều đang muốn hỏi cô bị làm sao.

Bác sĩ Lâm đành thở dài, suy nghĩ một chút, cho dù là ai, hai lần liên tiếp gặp chuyện không may tâm tình cũng sẽ không tốt, đặc biệt là phụ nữ có thai, tâm tình của mẹ sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến sức khỏe của thai nhi.

“Về sau phải gắng khiến cô ấy vui vẻ lên chút, phải giữ được tâm tình thoải mái, như vậy mới có lợi với thai nhi.” Bác sĩ cũng chỉ có thể đề nghị như vậy, “còn nữa, lần này cô ấy bị động thai, bắt đầu từ hôm nay, nhất định phải nằm trên giường nghỉ ngơi, không được ra ngoài, biết chưa?”

Lăng Hạo Hiên liên tục gật đầu.

“Đúng rồi, ” Bác sĩ Lâm nhìn hai người bọn họ một cái, sau đó nghi ngờ hỏi: “Người nhà của bệnh nhân đâu? Xảy ra chuyện lớn như vậy mà sao không thấy bọn họ tới vậy?”

“Hiện giờ cô ấy không còn người thân, chỉ có tôi.... Là người thân duy nhất của cô ấy.” Lăng Hạo Hiên và Tề Nhân Kiệt đang đứng bên cạnh cũng đều cùng nói, trong lòng lại một ngàn vạn lần không muốn.

Bác sĩ Lâm nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ đồng tình, cuối cùng hít sâu rồi thở dài, nói: “Được rồi, tôi sẽ cố hết sức chăm sóc cô ấy.” Nói xong, ông rời đi.

Bác sĩ Lâm đi rồi, Văn Hinh được y tá đẩy ra, Tề Nhân Kiệt và Lăng Hạo Hiên lập tức vây lại, không hện mà cùng kêu to: “Văn Hinh, Văn Hinh.”

Một người y tá trong đó lập tức ngăn cản bọn họ, “Bệnh nhân vẫn còn chưa tỉnh, các anh còn muốn làm phiền cô ấy sao.”

Lúc này, Tề Nhân Kiệt bắt lấy tay bác sĩ, vội vàng nói: “sắp xếp cho cô ấy phòng bệnh và y tá tốt nhất, toàn bộ chi phí chữa bệnh tôi sẽ thanh toán.”

“Tôi biết rõ rồi.” Cô y tá gật đầu một cái, sau đó đẩy Văn Hinh rời đi.

Lần này, Văn Hinh hôn mê đúng một tuần liền, nằm ở bệnh viện một tuần, Tề Nhân Kiệt cả ngày đều không rời bỏ cô, anh đều ngồi canh trước giường bệnh của cô, vài ngày trôi qua đã khiến anh trông tiều tụy đi trông thấy.

Vốn Lăng Hạo Hiên muốn trực tiếp đuổi anh đi, nhưng mà mỗi lần thấy Tề Nhân Kiệt không nhúc nhích canh giữ bên giường bệnh của cô, lời nói chưa ra tới khóe miệng đành phải nuốt lại, anh chỉ cảm thấy nếu cứ đuổi Tề Nhân Kiệt đi như thế thì quá tàn nhẫn đối với anh ta.

Hơn nữa, qua mấy ngày liên quan sát, anh thấy được tình cảm của anh ta đối với Văn Hinh, đó là tình cảm xuất phát từ nội tâm. Chỉ vì lo lắng cho cô, mà anh sợ, mọi sự sợ hãi hận của anh đều viết trên mặt, khiến cho người khác không khỏi rầu rĩ theo.

Vốn là một công tử phong lưu, đột nhiên biến thành bộ dạng như thế này, thậm chí anh còn có chút nghi ngờ lại đồng tình với Tề Nhân Kiệt. Bởi vì anh hiểu rõ lòng của Văn Hinh ở nơi nào, mà người đàn ông kia, ngay cả bộ dạng của anh ta anh cũng không biết....

Cho tới ngày thứ tám, Văn Hinh tỉnh lại, mở mắt ra, khắp nơi đều là màu trắng, khiến cho cô có cảm giác mình đang ở trên thiên đường, nhưng quanh lỗ mũi lúc này đều là mùi thuốc khử trùng, chứng cho cô biết, hiện giờ cô đang nằm trong bệnh viện.

276. Chương 277: Trả Nợ Giúp Tôi, Về Sau Tôi Là Người Của Anh! 2

Văn Hình nghiêng đầu lại, ngay lập tức cô bị dọa bởi gương mặt phóng đại ngay trước mặt mình, nhìn kĩ lại gương mặt ấy khiến cô lập tức ngây dại.

Người này. chẳng phải là Tề Nhân Kiệt sao?

Lúc này, Tề Nhân Kiệt bởi vì cả đêm không ngủ nên không chịu nổi nữa, nên thiếp đi ngay bên cạnh giường bệnh của cô, mà mặt của anh vừa vặn hướng về phía Văn Hình.

Nhìn gương mặt vốn luôn mang thần thái phấn khởi, lúc này lại tràn đầy sự mệt mỏi, chiếc cằm vốn trơn bóng lúc này cũng bị râu ria chiếm cứ, cô bất giác nhíu mày. Cuối cùng, tầm mắt của cô dừng ở trên người anh, nếu như cô nhớ không lầm, nhìn vết nhăn nhúm trên quần áo anh, hình như đó là bộ quần áo mà anh mặc ngày cô và anh gặp nhau ở khách sạn đó.

(1 tuần không thay à?)

Thấy Tề Nhân Kiệt như vậy, lòng của cô đột nhiên bị nhéo đau.

Một người luôn chói lọi như vậy, một người đào hoa như vậy, lúc này lại biến thành bộ dáng dơ dáy như thế này, khiến cô nhất thời không biết phải nói điều gì.

Cô biết ngày đó cô và anh gặp nhau hoàn toàn là do anh sắp đặt, một khắc trước khi hôn mê, cô còn oán hận anh. Nhưng lúc này đây, nhìn dáng vẻ của anh như vậy, lại khiến cô không thể nổi giận, Trong lòng chỉ cảm xúc phức tạp.

Đối với Tề Nhân Kiệt, cô vẫn chỉ đối đãi với anh như là bạn bè tốt, cô biết tâm ý của Tề Nhân Kiệt đối với mình, nhưng mà cô cũng không dám khẳng định, tình cảm của anh đối với mình đến tột cùng là thật hay giả.

Bởi vì bộ dạng hoa công tử của anh, đa tình, lại vô tình, khiến cô không tin mình đủ năng lực khiến hoa công tử này vừa gặp đã thương mình được. Đặc biệt là sau khi anh biết quan hệ giữa cô và Du Thần Ích, thì cô càng không dám xác định.

Cho nên, cô vẫn nhất định giữ khoảng cách với anh, coi anh như bạn bè mà thôi, mọi chuyện vẫn bình an vô sự, không ngờ cuối cùng lại xảy ra chuyện như vậy.

Hôm nay, thấy anh như vậy, cô lập tức đoán được nhất định là anh đã canh giữ bên cạnh cô suốt mấy ngày qua.

Cô cảm động, nhưng mọi thứ cũng chỉ dừng lại ở sự cảm động mà thôi.

Dường như cảm thấy cái gì, Tề Nhân Kiệt đang ngủ say đột nhiên tỉnh lại, anh mở mắt ra, theo thói quen nhìn về phía Văn Hình. Sau đó, anh thấy Văn Hình đang nhìn chằm chằm mình, khiến anh không khỏi sửng sốt, nhưng rất nhanh sự vui mừng hiện lên trong ánh mắt anh, “ Văn Hình, em đã tỉnh?”

“Ừ.” Văn Hình cười cười với anh, cô muốn chống người ngồi dậy, lại bị Tề Nhân Kiệt đè xuống, “ Bác sĩ nói em phải nghỉ ngơi, ngàn vạn lần không thể động, nếu không vỡ nước ối, thai nhi sẽ rất nguy hiểm.”

Nghe vậy, Văn Hình lập tức ngưng động tác, nhìn Tề Nhân Kiệt, vội hỏi: “ Đứa bé thế nào rồi? Bác sĩ nói sao?” Lúc này cô chỉ còn nhớ đêm đó cô đau bụng, giống như có thứ gì đó chảy từ trong bụng xuống, cho nên mới cố gắng bảo anh đưa cô đi bệnh viện.

277. Chương 278: Trả Nợ Giúp Tôi, Về Sau Tôi Là Người Của Anh! 3

Tề Nhân Kiệt thấy cô không lộn xộn nữa, mới buông cô ra, nặng nề nói: “Bác sĩ nói em cần phải nằm nghỉ ngơi, không thể lộn xộn nếu không sẽ gây nguy hiểm cho thai nhi.”

Cũng may đứa bé vẫn còn!

Văn Hình lập tức thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần đứa bé vẫn còn là tốt rồi. Nhắc tới đứa bé cô không khỏi nhớ tới những gì Du Thần Ích đã nói với mình hôm đó, đôi tay không tự chủ được nắm chặt lại.

Hắn không tin đứa bé này là của hắn, cô càng muốn sinh ra bằng được để chứng minh cho hắn xem, xem rốt cuộc đứa bé này là của ai đây!

Cô muốn xem xem đến lúc đo ai mới là người phải hối hận đầu tiên!

Nghĩ đến đây, đột nhiên cô nhàn nhạt nói: “Anh có thể giúp tôi một việc được không?” Cô hỏi, ánh mắt lại thủy chung nhìn chằm chằm lên trần nhà trắng xóa, trong mắt cô lúc này đều là vẻ quyết tâm.

Tề Nhân Kiệt không khỏi lo lắng, anh cau mày, lên tiếng: “Chỉ cần em nói, anh nhất định giúp em.”

“Tôi nợ nhà họ Du 20 triệu, nếu như anh trả giúp tôi, từ nay về sau tôi chính là người của anh, tùy anh muốn như thế nào đều được, được không?” Nói xong, cô nghiêng đầu nhìn thẳng Tề Nhân Kiệt, sắc mặt cô chưa từng bình tĩnh đến thế.

Tề Nhân Kiệt mơ hồ cho rằng mình nghe lầm, anh sửng sốt thật lâu, cho đến khi nhận thấy sự nghiêm túc từ trong ánh mắt cô, anh mới xác định mình không hề nghe lầm, vì vậy định thần lại rồi nói: “Tôi có thể giúp em trả 20 triệu này, nhưng em không cần phải cùng tôi, tất cả phải do em nguyện ý, tôi sẽ không cưỡng cầu em.” Cho tới bây giờ anh mới hiểu rõ, tại sao Văn Hình lại nguyện ý ở cùng một chỗ với Du Thần Ích, thì ra là cô nợ hắn ta nhiều tiền như vậy, mối hận của anh với Du Thần Ích tựa hồ lại nhiều thêm vài lần.

“Tôi đã nói là làm được.” Văn Hình yên lặng nói, gương mặt của cô không hề tỏ ra chút biểu cảm gì.

Tề Nhân Kiệt gật đầu một cái, ý bảo anh biết rồi.

Thời điểm hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, Lăng Hạo Hiên đi vào, thấy Văn Hình tỉnh rồi, khuôn mặt lộ ra sự vui mừng, “Văn Hình, rốt cuộc cậu tỉnh rồi.”

Thấy Lăng Hạo Hiên, Văn Hình liền cảm thấy có chút nhức đầu, cô biết chắc chắn mình sẽ bị một trận mắng rồi. “Mình không sao rồi.” Cô tươi cười nhìn anh, vốn cô định nói cho anh biết cô thực sự không sao, nhưng không ngờ lại nhận được hiệu quả ngược lại.

Lăng Hạo Hiên nghiêm mặt, ra chiều trưởng giả, nâng giọng hỏi: “Cậu nói ình biết, lần này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ cậu thật sự là nghiện chạy tới bệnh viện? Hả?”

Thấy thế, Văn Hình không thể làm khác bày ra vẻ mặt lấy lòng anh, cô cười nói: “Ngoài ý muốn, lần này tuyệt đối là ngoài ý muốn, không tin cậu hỏi anh ấy.” Cô tốt bụng kéo Tề Nhân Kiệt xuống nước.

Tề Nhân Kiệt còn chưa phản ứng kịp, liếc mắt thấy ánh mắt sắc bén ngườm mình, khiến anh sợ tới mức đành phải vội vàng hòa theo: “Không sai, lúc ấy là tôi lái xe qua, vừa lúc nhìn thấy cô ấy bị ngã, cho nên mới vội vàng đưa cô ấy tới bệnh viện.”

278. Chương 279: Trả Nợ Giúp Tôi, Về Sau Tôi Là Người Của Anh! 4

Tề Nhân Kiệt còn chưa phản ứng kịp, đã bị hai tầm mắt sắc bén dường như đang cố nén giận quét qua, khiến anh sợ tới mức phải vội vàng lên tiếng: “Không sai, lúc đó vừa vặn tôi lái xe chạy qua, thấy cô ấy vấp ngã, cho nên mới vội vàng chở cô ấy tới bệnh viện.”

“Thật sự là như vậy à?” Lăng Hạo Hiên dời tầm mắt tới Văn Hình, gương mặt tràn đầy hoài nghi. Cô đi bộ mà cũng có thể ngã à, người phụ nữ này cho rằng anh dễ bị lừa gạt sao?

“Đúng vậy đúng vậy!” Văn Hình lập tức gật đầu, nhưng trong lòng đang cười thầm, cô không ngờ rằng Tề Nhân Kiệt lúc nói láo lại không hề đỏ mặt thở gấp, thật khá nha.

Thấy cô không chịu nói ra sự thật, Lăng Hạo Hiên cũng đành thôi, vì vậy mới dùng giọng điệu dạy dỗ, nói, “Từ nay về sau cậu tốt nhất chú ý ính, bây giờ cậu đã là mẹ rồi, không thể tùy tiện như trước kia được, biết chưa? Nếu như còn tái phạm lần nữa...”

“Tuyệt đối sẽ không có lần sau nữa!” Văn Hinh lập tức đảm bảo, cô sợ anh sẽ tiếp tục giáo huấn mình, đột nhiên cô thay đổi về mặt, ra chiều đáng thương nhìn Lăng Hạo Hiên, “hiện giờ mình thấy đói bụng, có đồ ăn không?”

Lăng Hạo Hiên nghe thấy vậy, lập tức nhớ ra đã một tuần cô chưa ăn gì, (nhằm không? chắc chỉ là truyền dịch không ăn trực tiếp ấy), lập tức sững sốt, “Cậu chờ mình, mình lập tức đi mua đồ ăn tới đây.” Nói xong, anh dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi phòng bệnh.

Nhìn bóng lưng anh rời khỏi, Tề Nhân Kiệt lập tức cười to, “Anh cười cái gì?” Văn Hinh liếc mắt nhìn anh.

Tề Nhân Kiệt vừa cười vừa lắc đầu nói: “Để tôi xem hai người các em, đều sợ đối phương như vậy, em sợ anh ta hung dữ với em, thế nhưng anh ta lại sợ em làm bộ đáng thương!” Nói xong, anh bật cười, ra vẻ chuyện hết sức buồn cười, nhưng trong lòng lại bị chính thứ tình cảm chân thành tha thiết này làm cho cảm động. Mặc dù anh biết tình cảm của Lăng Hạo Hiên đối với Văn Hinh, nhưng anh vẫn lựa chọn tình bạn, hàng ngày ở bên cạnh cô, Lăng Hạo Hiên khiến anh thực sự cảm động.

Đều nói tình đến chỗ sâu không oán càng, đại khái nói chính là giống hần dạng này si tình người đi!

Nghe vậy, Văn Hinh cũng cười, “Có lúc tôi cảm thấy cậu ấy giống như là anh cả của tôi, sự uy nghiêm của cậu ấy khiến người khác không thể không phục. Có lúc cậu ấy lại giống như bà già, thao thao tới mức khiến người khác không chịu được (thao thao kiêu hay cần nhân ấy). Mà lại có những lúc, anh ấy tựa như mẹ tôi vậy cả ngày chỉ nghe giáo huấn, có lúc khiến tôi cảm thấy phát sợ.”

Tề Nhân Kiệt nghe xong chỉ cười, trong lòng anh lại càng thêm khâm phục Lăng Hạo Hiên. Có thể tìm được một người toàn tâm toàn ý với mình như vậy, hơn nữa trong xã hội hiện nay, xem ra anh ta nhất định yêu thầm Văn Hinh rồi.

Rất nhanh, Lăng Hạo Hiên đã cầm theo một hộp cơm to quay trở lại, “Cậu hôn mê đã nhiều ngày rồi, không thể ăn đồ ăn có nhiều dầu mỡ, như vậy sẽ không tốt cho dạ dày, cho nên mình mua cháo cho cậu, mau ăn đi.”

“Bác sĩ nói hiện giờ mình không thể xuống giường, cho nên phiền bác sĩ Lăng đút ỉnh được không?” Văn Hinh ngịch ngợm trừng mắt nói với anh, bắt đầu làm nũng.

279. Chương 280: Trả Nợ Giúp Tôi, Về Sau Tôi Là Người Của Anh! 5

“Được rồi, mình đút cho cậu !” Lăng Hạo Hiên cũng đang có ý đó, vì vậy lấy cháo từ trong hộp cơm ra, từ từ đút cho Văn Hinh, anh hỏi: “ Dễ ăn không?”

“Ừ!” Văn Hinh vui vẻ gật đầu, trên mặt lộ ra nụ cười đầy thỏa mãn.

Thấy cô cười như vậy, Tề Nhân Kiệt cảm thấy, có lẽ chỉ có ở cùng một chỗ với Lăng Hạo Hiên, Văn Hinh mới cười vui vẻ như vậy, đó mới là lúc cô vui vẻ hạnh phúc nhất!

Bởi vì Văn Hinh ở cùng với anh, chưa bao giờ anh trông thấy nụ cười tinh khiết vô lo vô nghĩ như vậy.

Lúc này, đột nhiên anh có chút hâm mộ Lăng Hạo Hiên, bởi nụ cười ấy chỉ thuộc về anh ấy.

Nhìn hình ảnh hết sức hài hòa phía trước mắt, đột nhiên anh cảm thấy có dư thừa, vì vậy mới lựa chọn rời đi, “ Văn Hinh, tôi về trước đây, có thời gian lại qua thăm em.”

“Ừ, lái xe cẩn thận.” Văn Hinh gật đầu, không quên dặn dò anh, một câu nói của cô, lại khiến anh cảm thấy có chút cảm khái.

Xem ra, cô cũng có quan tâm tới mình đấy.

Lần này cô phải chịu đựng tổn thương cực lớn, nên thân thể của Văn Hinh trở nên suy yếu, ăn no xong, cô lại lăn ra ngủ.

Nhìn cô nằm ngủ mê man, đột nhiên Lăng Hạo Hiên lộ ra vẻ mặt thống khổ, nhỏ giọng lầm bầm: “ Đến tột cùng phải tới khi nào cậu mới hiểu được lòng của mình? Mình phải làm sao mới có thể khiến cậu hiểu được lòng của mình?”

Nhưng mà, cho dù cô chưa từng hiểu tình cảm của anh đối với cô, cho dù cô biết nhưng lại giả bộ không biết, thì đối với đoạn tình cảm này, anh cũng không oán, không hối hận.

Anh lẳng lặng nhìn cô một lát, sau đó mới buồn rầu rời đi. Anh rời đi không lâu, Văn Hinh vốn đã ngủ tự bao giờ, nước mắt từ trong khóe mắt cô chậm rãi chảy xuống, từng giọt từng giọt, sau đó cô từ từ mở mắt....

Trưa ngày hôm sau Tề Nhân Kiệt lại đến, đồng thời còn dẫn theo một người, “ Đây là thím Trương, từ nay về sau bà ấy ngày ngày sẽ mang cơm tới cho em.”

“ Văn tiểu thư, cô khỏe chứ.” Thím Trương lập tức chào Văn Hinh, vẻ mặt tươi cười.

Văn Hinh kinh ngạc nhìn Tề Nhân Kiệt, thấy anh mặc dù có vẻ mệt mỏi, nhưng trông tinh thần đã khá hơn hôm qua rất nhiều, trong lòng cô cảm thấy có chút vui mừng.

Như thế này mới là Tề Nhân Kiệt mà cô quen nha, ngày hôm qua nhìn bộ dạng của anh, quả thực đã khiến cô sợ tới mức không dám nhận anh.

Sau đó, tầm mắt của cô rơi trên người thím Trương mà anh đưa tới, “ Cái đó.... Thật ra thì không cần phiền như vậy, ở bệnh viện ngày nào cũng có làm bữa ăn dinh dưỡng rồi.”

“ Ai nha, cơm bệnh viện làm sao đủ dinh dưỡng.” Không đợi Tề Nhân Kiệt lên tiếng, thím Trương lại nói trước, bà đi tới trước giường bệnh của Văn Hinh, cầm hộp cơm trên tủ đầu giường mà mình vừa mang tới, sau đó bày ra các món ăn đầy mỹ vị, khiến Văn Hinh không khỏi thèm ăn.

280. Chương 281: Trả Nợ Giúp Tôi, Về Sau Tôi Là Người Của Anh 6

“ Văn tiểu thư, tôi nói cô biết , chỉ cần cô ăn mấy món ăn tôi làm, tôi đảm bảo cô sẽ muốn ăn tiếp, trong vòng một tháng có thể béo lên cả chục cân đấy.” Thím Trương nói xong, thiếu chút nữa đã dọa tới Văn Hinh.

“ Béo lên mười cân ?” Văn Hinh trợn to mắt, “ Vậy thì tôi không cần ăn ngon đâu.”

Sau đó, thím Trương vừa nghe cô nói bèn thở dài, bắt đầu to nhỏ, “ Người trẻ tuổi thật là, chỉ vì để vóc dáng thon thả, liều mạng giảm cân, bao nhiêu người vì quá gầy là bị ốm. Tôi cũng không hiểu nổi, đẹp mắt quan trọng hơn khỏe mạnh à? Vì muốn đẹp mắt nên mới để thân thể bị suy nhược, đây gọi là lợi không bù được hại nha! Đặc biệt là cô đây Văn tiểu thư, bây giờ cô cũng suy yếu như vậy, lại đang có bầu, nhất định phải bổ sung dinh dưỡng, không thể vì muốn đẹp mà để con trẻ chịu khổ....

Nghe thím Trương nói liên hồi không nghỉ, Văn Hinh không khỏi nhúc nhích đầu, cô nhướn mày, sau đó tức giận liếc nhìn tên đầu sỏ gây chuyện, lại thấy Tề Nhân Kiệt đang ôm hai cánh tay nhàn nhã tựa vào cánh cửa, cũng đang không ngừng cười cô, trông vẻ mặt không có ý tốt gì.

Thấy vậy, Văn Hinh lập tức hiểu ra, người này là cố ý . lúc này cô mới vô cùng tức giận. Cô hung hăng trừng mắt liếc anh một cái, ai ngờ cô càng tức giận, Tề Nhân Kiệt lại càng cười to thêm khiến cô cảm thấy buồn bực không thôi.

Quả nhiên, thím Trương thấy anh cười vui vẻ như vậy, ánh mắt vô thức nhìn Tề Nhân Kiệt, “ Còn nữa thiếu gia cậu cũng thế, dù sao cũng là người trưởng thành rồi, thế nào lại không biết nặng nhẹ như vậy, lại hại

một cô gái tốt biến thành bộ dáng này. Tình huống của cô ấy được như hiện giờ, cậu phải cảm ơn trời đất, nếu như nghiêm trọng hơn, đến lúc đó cậu có muốn khóc cũng không kịp ...”

Văn Hinh thấy nụ cười của Tề Nhân Kiệt chợt tắt, bộ dạng như muốn chạy trốn, cô cười, trong lòng có cảm giác được xả giận.

Thì ra anh cũng sợ bị mắng!

Đúng rồi, thím Trương này vừa rồi gọi Tề Nhân Kiệt là gì?

Thiếu gia!

Nói như vậy, thím Trương này nhất định là người đã sống lâu trong nhà họ Tề rồi, chẳng trách bà ấy lại gọi thiếu gia thuận miệng như vậy, chỉ có thể là bà vú từ nhỏ của anh, đúng là hiếm thấy, xem ra tính cảm của Tề Nhân Kiệt với thím Trương này cũng nhất định là vô cùng tốt đi, nếu không có cho thím Trương mười lá gan, bà ấy chắc cũng không dám giáo huấn chủ của mình, trừ phi là chán sống rồi!

Tề Nhân Kiệt xong, bà cầm bát đưa lên, ngồi xuống bên giường bệnh của Văn Hinh, “ Văn tiểu thư, cô mau ăn đi, đây chính là cháo tổ yến tôi tự mình làm, dùng để bồi bổ thân thể.” Nói xong, bà nhẹ nhàng múc một muỗng đưa đến bên miệng Văn Hinh.

Bởi vì thím Trương đã lo liệu chu đáo, Văn Hinh lập tức cảm thấy khá hơn, “ cảm ơn thím Trương!” Cô vui vẻ nói, cũng há miệng ra đón lấy muỗng cháo tổ yến, nuốt xuống.

281. Chương 282: Trả Nợ Giúp Tôi, Về Sau Tôi Là Người Của Anh! 7

Thím Trương thấy vậy, rốt cuộc cũng nở nụ cười đầy thỏa mãn, “ ừ, cô phải ăn nhiều một chút, như vậy bảo bảo mới có đủ dinh dưỡng, mới lớn được chứ.” Nói xong, bà lại múc một muỗng cháo đưa đến bên miệng cô, Văn Hinh lại há miệng nhận muỗng cháo.

” Có dễ ăn hay không?” Thím Trương vừa dứt cho cô vừa hỏi, trên mặt lộ ra vẻ đắc ý, lại thêm chút mong đợi.

Văn Hinh dĩ nhiên là gật đầu, tán dương: “Ăn ngon, cháu chưa bao giờ được ăn cháo tổ yến ngon như vậy đây.”

Nghe vậy, thím Trương lại cười đắc ý, “ Tôi đã nói rồi mà, tôi nấu làm sao lại không ngon được chứ.”

Tề Nhân Kiệt thấy hai người vừa ăn vừa cười nói, người tung kẻ hứng, anh có chút khó nhịn xem thường, đành bất đắc dĩ lắc đầu.

“ Tôi nói cho cô biết nhé...” Đột nhiên, thím Trương thần thần bí bí ghé vào tai Văn Hinh, thấp giọng nói: “ Thật ra thì những thứ này đều là thiếu gia bảo tôi làm đấy, tôi chưa từng thấy cậu ấy đối xử tốt với người phụ nữ nào như vậy đây.” Nói thật ra, thì chỉ có cô gái tên Ảnh Nhi gì đó, nhưng mà đó cũng là chuyện của mấy năm về trước rồi....

“Vậy sao?” Văn Hinh liếc Tề Nhân Kiệt một cái, có chút không tin tưởng, “ Anh ta nhiều phụ nữ như vậy, làm sao lại chưa từng?”

Thím Trương cũng cẩn thận liếc thiếu gia nhà mình, lại nhỏ giọng nói: “ Phụ nữ của cậu ấy đúng là nhiều, nhưng mà những người phụ nữ đó đều coi trọng tiền của cậu ấy, cậu ấy làm sao có thể động lòng với những người như thế được chứ.” Những người phụ nữ đó, đừng nói thiếu gia, mà ngay cả bà cũng không vừa mắt, ai nấy đều giống như quỷ, buổi tối đi ra ngoài, nhất định có thể dọa chết một đồng người .

Nghe vậy, Văn Hinh nở nụ cười, cũng cố ý giảm thấp thanh âm nói: “Làm sao thím biết là anh ta không động lòng đối với những người phụ nữ kia?” Nói không chừng anh ta đã có con ở bên ngoài rồi ấy chứ, chỉ

không để cho các người biết mà thôi.” Cô đột nhiên phát hiện, thím Trương này nói chuyện rất vui, càng ngày cô càng thích bà rồi.

“Tuyệt đối không thể nào!” Thím Trương lập tức bác bỏ, gương mặt vô cùng kiên quyết, “ thiếu gia nhà chúng tôi tuyệt đối không phải loại người như vậy.”

“ Có câu nói, biết người biết mặt nhưng không biết lòng, chẳng lẽ thím chưa từng nghe qua sao?” Văn Hinh vừa nhìn Tề Nhân Kiệt, lại thấy anh đang hí mắt cười nhìn chăm chăm vào họ, cô bật cười vô cùng khoái chí.

“Này, hai người đang to nhỏ cái gì vậy?” Tề Nhân Kiệt bước tới gần bọn họ, trên mặt có một loại nguy hiểm tỏa ra.

“Không có, không có gì!” Văn Hinh và thím Trương trăm miệng một lời , lắc đầu phủ nhận.

Nhìn thấy bọn họ đồng lòng như vậy, Tề Nhân Kiệt tin họ thì đúng là anh đã gặp quỷ đấy, anh lại tiến tới gần họ thêm một chút, “ nói đi, vừa rồi hai người đã nói gì? Có phải đang nói xấu tôi không?”

“Không có!” Lần này là Văn Hinh mở miệng trước, “ Tôi và thím Trương vừa rồi đang nói.....anh anh tuần phong độ như vậy, tại sao đến tận bây giờ vẫn chưa có bạn gái, có phải phương diện nào đó có vấn đề không?”

282. Chương 283: Trả Nợ Giúp Tôi, Về Sau Tôi Chính Là Người Của Anh! 8

Nghe vậy, sắc mặt Tề Nhân Kiệt bỗng nhiên thay đổi, anh ngưng mắt nhìn ý cười trong đôi mắt Văn Hinh, cắn răng nghiêng lợi nói: “ Tôi có vấn đề hay không, em thử một chút chẳng phải sẽ biết sao, hả?” Người phụ nữ này, lại dám nói phương diện kia của anh có vấn đề, một ngày nào đó, anh sẽ khiến cô phải hối hận!

Ai ngờ, Văn Hinh lập tức tỏ vẻ sợ hãi, cô chỉ tay vào Tề Nhân Kiệt rồi nói với thím Trương: “ Thím Trương, thím xem anh ta đe dọa cháu!”

“ Tôi nào có!” Tề Nhân Kiệt tức tới hộc máu, người phụ nữ này....

Quả nhiên, thím Trương lập tức quay đầu nhìn Tề Nhân Kiệt định lên tiếng, nhưng Tề Nhân Kiệt cũng đồng thời lên tiếng, “ Đột nhiên nhớ ra là tôi còn có chuyện, phải đi trước, buổi tối lại tối!” Nói xong, anh đã chạy nhanh ra khỏi cửa, thậm chí đã không thấy bóng người đâu.

“ Hừ, coi như tiểu tử ngươi chạy nhanh!” Thím Trương oán hận nói, quay đầu nhìn Văn Hinh, vội vàng hỏi: “Văn tiểu thư, cô và thiếu gia nhà tôi rốt cuộc có quan hệ như thế nào? Đứa bé trong bụng cô có phải là của cậu ấy không?” Nếu quả thật đây là con của thiếu gia, vậy thì phu nhân nhất định sẽ mừng tới hôn mê bất tỉnh đấy.

“ Không phải, tôi và thiếu gia nhà thím chỉ là bạn bè bình thường thôi.” Văn Hinh cười nhạt, trong lòng nghĩ thầm, rốt cuộc cô cũng bắt được nhược điểm của Tề Nhân Kiệt rồi.

“ Thì ra không phải là bạn gái của thiếu gia à?” Nghe vậy, thím Trương lập tức tỏ vẻ thất vọng, “ Nhưng mà, thiếu gia nhà chúng tôi xuất sắc như vậy, tại sao tới giờ vẫn chưa có người phụ nữ nào thật lòng với cậu ấy ?” Mặc dù tính khí cậu ấy có chút không tốt, có chút tự đại, tự phụ, hơi kiêu ngạo, trong mắt không có người....”

“Thím Trương !” Đang lúc thím Trương ngồi đếm ngón tay quở trách Tề Nhân Kiệt, đột nhiên Tề Nhân Kiệt lại xuất hiện trong phòng bệnh, thiếu chút nữa khiến thím Trương hồn bay phách tán.

“ Ấy, thiếu gia!” Ông trời , tại sao đột nhiên cậu ấy lại trở lại, mới vừa rồi mình nói, hẳn là đã bị nghe thấy hết rồi!

Tề Nhân Kiệt bên ngoài ra vẻ tươi cười nhưng trong lòng lại lạnh, nói: “ Thì ra là trong mắt thím, tôi là người khiến người khác khó chịu như vậy à?” Anh đột nhiên nhớ tới có một số việc cần giao phó thím Trương nên mới quay lại, không ngờ lại nghe được những lời này.

“Thiếu gia. . . .” Trong lòng thím Trương có chút run sợ, bà cười theo, chỉ sợ thiếu gia nổi giận liền cho bà về Mỹ, như vậy bà sẽ không được nhìn mặt cháu gái nhỏ rồi.

(ý nói đứa bé trong bụng Văn Hinh)

Thấy thím Trương cuối cùng cũng biết sợ, nụ cười trên mặt Tề Nhân Kiệt ngày càng tăng lên, “ Tôi chỉ muốn nói cho thím biết, người phụ nữ này rất tham ăn, về sau thím chuẩn bị cơm, thì chuẩn bị nhiều chút nhé.” Nói xong, bóng dáng anh một lần nữa biến mất sau cánh cửa.

“ Ông trời, làm tôi sợ muốn chết!” Thím Trương cảm thấy nhẹ cả người, bà lập tức ngồi tê liệt ở trên ghế, vỗ ngực, xem chừng vừa rồi bị dọa không hề nhẹ.

Sự thật chứng minh, không thể nói xấu sau lưng người khác!

Thím Trương nghe Tề Nhân Kiệt giao phó như vậy, lần nào tới cũng mang tới hai hộp cơm, cùng nhiều thức ăn, mỗi lần nhìn đều khiến Văn Hinh im lặng.

283. Chương 284: Trả Nợ Giúp Tôi, Về Sau Tôi Là Người Của Anh! 9

Mấy ngày sau đó, dì Trương theo lời giao phó của Tề Nhân Kiệt, lần nào tới cũng mang theo hai hộp cơm, mà lần nào Văn Hinh nhìn thấy cũng đều muốn im lặng.

Cô cũng không phải là heo, làm sao có thể ăn được nhiều như vậy.

Nhưng mà, bởi vì có thím Trương dụ dỗ, cười cười nói nói, nên toàn bộ hai hộp cơm đều trôi được cả vào bụng cô. Thật ra, tuy nói là tận hai hộp cơm, nhưng thật ra thì một hộp là đựng canh, một hộp khác đựng thức ăn, cho nên mới nhiều như vậy.

Thím Trương hết lòng làm vì cô, sắc mặt Văn Hinh đang từ trắng bệch không có chút huyết sắc đã trở nên hồng hào hơn, thoát nhìn cũng đầy đặn hơn mấy ngày trước nhiều, thần sắc cũng tốt hơn hẳn, tinh thần phấn chấn hơn. Thím Trương thường nói, lần đầu tiên trông thấy cô, bộ dáng của cô tới quý cũng phải sợ, điều này khiến cô không nhận cười được.

Quý cũng phải sợ ư?

Có phải ý nói cô còn đáng sợ hơn quý không?

Thấy sự chuyển biến của cô, Tề Nhân Kiệt và Lăng Hạo Hiên cũng cảm thấy được an ủi phần nào, trong lòng mặc dù vẫn còn chút lo lắng, nhưng hàng ngày có thể thấy được nụ cười vui vẻ của cô, bọn họ cũng không còn yêu cầu nào khác.

Thật ra thì, đây cũng là nguyên nhân mà Tề Nhân Kiệt để thím Trương tới chăm sóc Văn Hinh.

Đại khái trong nửa tháng này, Văn Hinh không thể chịu nổi mình ngày nào cũng nằm im một chỗ, không hề nhúc nhích, đành nói: “ thím Trương này, cháu có thể đi ra ngoài một lát không, cháu cảm thấy mình đã khá hơn nhiều rồi ạ.” Trong giọng nói của cô tràn đầy sự khẩn cầu.

“Không được!” Thím Trương lập tức cự tuyệt, nghiêm mặt nói: “ Bây giờ cô là bệnh nhân, mà bệnh nhân phải nghe lời bác sĩ, bác sĩ bảo cô nằm một chỗ thì cô chớ lộn xộn, nếu như làm thương tổn bảo bảo thì phải làm sao? Hậu quả nghiêm trọng cô đã nghĩ tới chưa? Đến lúc đó nếu thật sự xảy ra chuyện, cô có muốn khóc cũng không kịp...”

“Thím Trương, cháu hiểu rồi rồi, cháu rồi rồi.” Thấy thím Trương nói một hồi dài, Văn Hinh đành giờ tay đầu hàng, “Vậy cháu nghe lời bác sĩ, ngoan ngoãn nằm bất động là được chứ ạ?” Tên Tề Nhân Kiệt, đợi cô khỏe lại, nhất định sẽ tính sổ với hân vậy.

Trong lòng cô có chút tức giận, ánh mắt vô tình chạm phải người đang đứng ở cửa, lập tức sững sờ.

“Bà tới đây làm gì?” Nhìn người tới, sắc mặt cô lập tức thay đổi, giọng nói có hết sức ác liệt.

Người đến là Diêu Phương, chỉ thấy bà từ từ bước vào, đi tới trước giường bệnh của Văn Hinh, nhìn Văn Hinh đang nằm một chỗ, nhìn ánh mắt của bà có sự áy náy rõ rệt, bà nói: “Để tôi xem cháu một chút.” Giọng nói của bà cũng không còn nguội lạnh như trước.

Nhưng mà Văn Hinh cũng không bận tâm, chỉ lạnh lùng châm chọc, cô nói: “Là tới xem rốt cuộc tôi chết hay chưa phải không? Hay là tới xem xem đứa bé trong bụng tôi có còn hay không? Rất xin lỗi, tôi không chết, cũng không giữ được đứa bé.”

284. Chương 285: Ai Là Người Phả Hối Hận Trước?1

“Thật xin lỗi!” Đột nhiên Diêu Phương nhận lỗi với cô, bà biết lần này Du Thần Ích đã làm thương tổn thật sâu tới Văn Hinh, bà cũng biết Văn Hinh tuyệt đối sẽ không tha thứ cho đứa con trai này của bà nữa.

Nhưng mà, hôm nay bà tới, một là muốn thay mặt con trai của bà nói lời xin lỗi cô, hai là cũng vì đứa nhỏ trong bụng cô, muốn thuyết phục cô trở về, dù sao đây cũng chính là cốt nhục của nhà họ Du.

Du Thần Ích không tin đứa bé ấy là của nó, nhưng mà bà tin tưởng, bà tin tưởng tuyệt đối Văn Hinh không phải là người như vậy, cô sẽ không làm chuyện như vậy.

“Bà không làm gì sai, tại sao lại xin lỗi tôi?” Thấy Diêu Phương tới cô đã đoán được mục đích của bà.

Nhưng mà lần này, cô tuyệt đối sẽ không quay trở lại nhà họ Du, trừ phi...

“Nha đầu, người kia là ai?” Thím Trương đứng bên cạnh nghi ngờ hỏi Văn Hinh, bà cảm thấy người tới nhất định là có thân phận cao quý.

“Không phải thím biết bà ấy chứ?” Văn Hinh làm bộ hết sức kinh ngạc, “Bà ấy là mẹ của tổng giám đốc tập đoàn Overlord!” Cô cố ý khoa trương nói, mặc cho người nghe cũng nghe ra ý tứ châm chọc trong lời nói của cô.

Quả nhiên, sắc mặt của Diêu Phương lập tức trở nên khó chịu, gương mặt lúc đỏ lúc trắng, nhưng vẫn không nói lại câu nào.

Văn Hinh thấy hai tay bà nắm chặt cùng ánh mắt do dự có vẻ giãy dụa, cô biết mình nói vậy là có chút quá mức. Nhưng mà, cô như ngày hôm nay, tất cả cũng không bằng một phần vạn khi ở nhà họ Du.

Cô đoán, Diêu Phương hẳn là cực hận cô, còn có người đàn ông kia. Một người luôn kiêu ngạo, cao cao tại thượng, bị đối đãi như vậy hẳn là rất khó chịu.

“Thì ra là mẹ tên tiểu tử đó, khó trách đều rầm thú như nhau.” Thím Trương biết Diêu Phương là mẹ của Du Thần Ích thì bĩu môi, bày ra bộ mặt khinh thường.

Nghe vậy, Văn Hinh lập tức sững sờ, chợt nhớ tới nhà họ Tề và nhà họ Du có thù truyền kiếp mấy đời, nhìn lại thần sắc của thím Trương, đột nhiên cô cười to.

Thấy Thím Trương chuẩn bị thao thao bất tuyệt, cô vội vã nói: “Được rồi, thím Trương thím đừng nói nữa, hiện giờ cháu có chuyện cần nói với bà ấy, thím về nhà nghỉ ngơi chút đi ạ. Đúng rồi, buổi tối nay cháu muốn ăn cá hấp thím làm, thím làm cho cháu được không?” Cô biết, chỉ cần làm nũng với thím Trương, thím tuyệt đối sẽ chịu.

“Chỉ biết có ăn thôi.” Thím Trương đưa tay nhẹ nhàng gõ trán Văn Hinh, bắt đắc dĩ yêu thương nói, “Vậy cô nhất định phải chú ý, ngàn vạn lần đừng để lộn xộn, tôi về làm bữa tối cho cô.” Bà nói xong liền đứng lên, xoay người rời đi, lúc chuẩn bị đi, thấy Diêu Phương đứng đó, sắc mặt bỗng chốc biến đổi, “Tôi cảnh

cáo bà, nếu như Văn Hinh nhà tôi có chuyện gì không hay, thiếu gia nhà chúng tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho nhà họ Du các người.” Nói xong, bà mạnh mẽ lườm Diêu Phương một cái, sau đó mới rời đi.

285. Chương 286: Ai Là Người Phải Hối Hận Trước? 2

Thật ra thì trong lòng thím Trương hiểu rõ, Văn Hinh muốn mình rời đi là để nói chuyện với người đàn bà này, bà cũng không phải người ngu đến nỗi không hiểu chuyện. Bà rời khỏi Văn Hinh sau đó đi thẳng tới phòng khám bệnh của Lăng Hạo Hiên.

“Bà ngồi đi!” Chờ thím Trương rời đi, Văn Hinh nhìn Diêu Phương, ý bảo bà ngồi xuống cái ghế bên cạnh mình.

Diêu Phương nhìn cô một cái, rồi mới từ từ ngồi xuống, mặc dù thần sắc có chút không tự nhiên, nhưng mỗi một động tác nhắc tay nhắc chân đều lộ ra vẻ cao quý ưu nhã thường thấy.

Đợi bà ngồi xuống, Văn Hinh mới nhàn nhạt hỏi: “Tôi nghe Tề Nhân Kiệt nói, bà không chịu nhận số tiền mà anh ấy trả?” Từ lúc Tề Nhân Kiệt nói sẽ giúp cô trả khoản nợ với nhà họ Du, anh đã ngay lập tức gửi chỉ phiếu 20 triệu tới nhà họ. Nhưng mà ngay ngày hôm sau, tấm chỉ phiếu lại bị gửi trả lại.

Nhưng Tề Nhân Kiệt cũng không cam lòng, gửi tổng cộng ba lần, kết quả vẫn bị gửi trả lại. Gửi tới gửi lui bảy, tám lượt không được. Cuối cùng, Tề Nhân Kiệt nói chuyện này cho cô biết. cô cũng biết, nhà họ Du không muốn phải sạch quan hệ với cô là có nguyên nhân.

Trước đây, cô vẫn nghi ngờ, họ không chịu buông tha cô, đến tận cùng là vì đứa nhỏ trong bụng cô, hay là vì cô. Hôm nay, Diêu Phương đột nhiên tới đây, vừa vặn cô có thể hỏi rõ ràng rồi.

“Là Thần Ích.” Diêu Phương đột nhiên thở dài, chân mày nhíu lại tỏ vẻ bất đắc dĩ, “Là Thần Ích thủy chung không chịu nhận.” Chuyện xảy ra đêm hôm đó, đúng là con trai bà đã hành xử quá đáng, Văn Hinh muốn phải sạch quan hệ với họ cũng là điều dễ hiểu. Nhưng mà bà cũng có điều khó hiểu chính là, con trai bà hận Văn Hinh như vậy, tại sao lại vẫn cố chấp không chịu buông tay/

“Hả?” Văn Hinh sững sốt.

Lại là Du Thần Ích!

Đến tận cùng anh ta muốn thế nào đây?

Trong đầu đột nhiên hiện lên dáng vẻ điên cuồng của anh ta đêm nọ, cho dù tới tận bây giờ, nghĩ lại vẫn khiến cô sợ hãi, không biết mình đã thoát khỏi anh ta như thế nào.

Nhớ lại đêm đó, trong đầu cô không ngừng đau, chỉ nhớ tới sự điên cuồng của Du Thần Ích cũng khiến cô phải rùng mình.

Đúng rồi, là Diêu Phương!

Cô nhớ lại dáng vẻ lo lắng của Diêu Phương, đúng rồi, là bà ấy kêu gọi người ngăn cản Du Thần Ích, cô mới chạy trốn khỏi Du Thần Ích được.

Nếu như không có Diêu Phương, đêm hôm đó không biết cô còn có thể thành ra dạng gì nữa.

Hơn nữa, cũng là bà ấy giúp cô tìm cha mẹ ruột, để cô biết rằng thì ra cha mẹ cô cũng đã từng yêu thương cô đến thế.

Nghĩ đến đây, trong lòng cô, sự oán hận với Diêu Phương cũng dần nhạt đi. Một lần nữa nhìn về phía Diêu Phương, cô bỗng nhiên giật mình. Chỉ mới ít ngày trôi qua, mà bà ấy dường như đã già đi trông thấy.

Trong ấn tượng của cô, Diêu Phương là một người vô cùng chú trọng bản thân, cho dù ở nhà, ngày nào bà ấy cũng ăn mặc quý phái, trang điểm tỉ mỉ.

286. Chương 287: Ai Là Người Phải Hối Hận Trước? 3

Trong ấn tượng của cô, Diêu Phương là một người vô cùng chú trọng bản thân, cho dù ở nhà, ngày nào bà ấy cũng ăn mặc quý phái, trang điểm tỉ mỉ. Nhưng mà hôm nay, mặc dù trên người bà vẫn khoác bộ quần áo xinh đẹp, nhưng nếu nhìn kĩ, sẽ phát hiện ra trên khóe mắt bà có mấy nếp nhăn, trên đầu còn xuất hiện tóc bạc. Đặc biệt nhìn hàng chân mày nhăn lại khiến người ta có cảm giác bà đang có một nỗi ưu sầu gì vậy.

Thấy bà như vậy, trong lòng Văn Hinh đột nhiên cảm thấy không có tư vị. Cho dù đã sống chung dưới một mái nhà mấy tháng trời, mặc dù chưa có nhiều tình cảm, nhưng sự quan tâm của Diêu Phương đối với cô, cô vẫn có thể cảm nhận được.

Cô biết, bởi vì cô bỏ đi, bà ấy nhất định hàng đêm không ngủ ngon giấc. Cô cũng biết, hôm nay bà ấy đến đây, bà đã lấy hết dũng khí rồi. Cô biết, bà ấy nhất định sẽ bắt Du Thần Ích tới thăm cô.

“Tại sao anh ta lại không đáp ứng?” Khi nói câu này, mặt cô dường như không biến sắc, cố gắng không để Diêu Phương nhìn ra chút manh mối nào.

“Không biết.” Đây cũng là điều mà Diêu Phương không hiểu, càng ngày bà càng không hiểu tâm tư của con trai bà rồi.

“Vậy hôm nay bà tới tìm tôi có việc gì?” Văn Hinh nhìn bà, trên khuôn mặt còi không hề lộ ra một chút cảm xúc thừa thãi nào ngoài vẻ bình thản.

“Chỉ muốn thăm cô một chút.” Rốt cuộc Diêu Phương cũng nhìn thẳng vào ánh mắt của Văn Hinh, sau đó cười nhẹ nói, “Thật ra thì mấy ngày trước tôi đã định tới thăm cô rồi, xem cô như thế nào, có tốt hơn hay không. Nhưng tôi biết rõ, bây giờ nhất định cô không muốn gặp tôi, sợ tôi tới sẽ ảnh hưởng tới tâm tình cô, làm ảnh hưởng tới bảo bảo, cho nên vẫn chưa dám tới thăm cô.”

“Vậy sao hôm nay bà lại tới đây?” Văn Hinh lạnh nhạt nói, sắc mặt cũng theo đó lạnh đi mấy phần.

Thì ra là, nói cho cùng vẫn là vì đứa nhỏ trong bụng cô.

Diêu Phương căn bản không hề để ý tới giọng nói lạnh như băng của Văn Hinh, nên vẫn ra giọng nhàn nhạt.

“Bởi vì tôi lo lắng cho cô.” Nhưng nói xong, bà dừng một chút, đột nhiên do dự, hồi lâu mới nhẹ giọng nói: “Còn có... tôi tới thay mặt Thần Ích nhận lỗi với cô.”

“Xin lỗi?” Hơn nữa còn thay mặt tên đầu sỏ gây chuyện đó xin lỗi cô. Văn Hinh nghe xong không nhìn được cảm thấy buồn cười, “Bà nhìn bộ dạng của tôi bây giờ đi, bà có biết ngày ngày tôi nằm sống dở chết dở ở đây, không thể cử động được, đã bao nhiêu ngày rồi không? Hôm nay bà tới đây chỉ một câu xin lỗi là có thể xóa sạch những đau khổ mà tôi đã phải chịu đựng sao?” Nếu như bây giờ cô có thể cử động mạnh, e rằng cô đã cười phá lên rồi.

Đột nhiên, cô thu lại nụ cười, lạnh lùng nói: “Hơn nữa, cho dù muốn nói xin lỗi, cũng không tới phiên bà nói xin lỗi, tại sao chính anh ta không tới nói xin lỗi?” Cô căn bản chỉ nghĩ tới người gây sự, nên để xả nỗi bức tức trong lòng mới không nhận được nói ra lời như vậy.

287. Chương 288: Ai Mới Là Người Phải Hối Hận Trước? 4

Trước câu hỏi của cô, Diêu Phương không thể trả lời nổi, chỉ có thể trầm mặc.

Bà cũng không rõ con trai của mình lắm, từ nhỏ tới lớn, cho dù có phạm phải sai lầm gì, cũng chưa thấy lần nào nó cúi đầu nhận sai?

Nhìn thấy Diêu Phương trầm mặc không nói gì, Văn Hinh sớm đã hiểu rõ, nếu như Du Thần Ích chịu đến nói xin lỗi, thì anh ta đã sớm tới rồi. Thế mà, cô vừa cười vừa nói, “Anh ta muốn như thế nào bây giờ,

không chịu nhận chi phiếu hai ngàn vạn, nhưng cũng không muốn tới xin lỗi tôi, anh ta là đang muốn tổn sức đấu với tôi sao? Tôi muốn nhìn xem, đến cuối cùng, ai mới là người phải hối hận trước đây?”

“Văn Hinh!” Diêu Phương nhìn thấy sự quyết liệt trên khuôn mặt của Văn Hinh, trong lòng bà càng thêm lo lắng.

“Không phải là hai ngàn vạn sao?” Văn Hinh cười nói, nụ cười kia rực rỡ như đóa anh túc đang nở rộ, khiến cô vô cùng xinh đẹp, lại mang một lực hấp dẫn mạnh mẽ. “ Mặc dù tôi không có tiền, nhưng tôi có thể lấy cái mạng này ra đền, nếu như một mạng chưa đủ, vậy thì còn mạng của đứa nhỏ trong bụng tôi nữa, như vậy hẳn là đủ đi.”

Nói đoạn, cô nhìn Diêu Phương, trên gương mặt xinh đẹp vẫn ẩn hiện ý châm chọc, “ Bà nói xem, khi anh ta biết đứa bé này là của anh ta, đáng tiếc thì đã muộn rồi, anh ta sẽ biểu hiện như thế nào nhỉ?”

“ Văn Hinh, cô không nên nói như vậy.” Diêu Phương liền bước lên phía trước nắm lấy tay cô, vội vàng nói: “ Nếu như Thần Ích không muốn đứa bé này, tôi muốn, tôi,...”

“Không!” Thế nhưng Văn Hinh lại thoáng cái hất bỏ tay bà ra, bởi vì nhất thời dùng sức quá mạnh, tác động tới toàn bộ dây thần kinh, khiến hai hàng lông mày cô nhăn lại, “ Tôi sẽ không giao đứa bé này cho nhà họ Du các người, bất cứ người nào cũng không được, ngay từ lúc tôi rời khỏi cửa nhà họ Du, đứa bé này đã không còn bất kì quan hệ gì với nhà họ Du các người nữa.”

Diêu Phương bị Văn Hinh hất ra, đứng không vững, thiếu chút nữa té ngã xuống đất. Bà nhìn ánh mắt tràn đầy hận ý của Văn Hinh, trong lòng không ngừng lo lắng, “ Văn Hinh, rốt cuộc cô muốn như thế nào mới bằng lòng tha thứ cho Thần Ích?”

“ Muốn tôi tha thứ cho anh ta?” Văn Hinh cười lạnh, “ trừ phi anh ta tự mình quỳ xuống xin lỗi tôi, bằng không, đừng mơ tôi sẽ tha thứ cho anh ta.”

Nghe vậy, Diêu Phương giật mình, ngơ ngác nhìn Văn Hinh, nhìn đôi mắt sâu cùng nụ cười lạnh của cô, bà không nói nên lời. Bà nhìn Văn Hinh hồi lâu, cô vẫn thủy chung nhìn ra bên ngoài cửa sổ, cũng không thêm liếc nhìn bà lấy một cái, cuối cùng bất đắc dĩ bà đành rời đi.

Chờ Diêu Phương đi rồi, Văn Hinh quay đầu lại, lại ngoài ý muốn thấy Lăng Hạo Hiên đã đứng ở cửa từ bao giờ, anh vĩnh viễn nở nụ cười dịu dàng tươi cười với cô, mũi cô đột nhiên cay cay, nước mắt cứ như vậy rơi xuống không thể kiềm chế được.

Thấy cô đột nhiên khóc to, nụ cười trên mặt Lăng Hạo Hiên phút chốc biến mất, rất nhanh anh đã bước tới giường bệnh của cô, cầm lấy tay cô, lo lắng hỏi: “ Làm sao vậy??”

288. Chương 289: Ai Là Người Phải Hối Hận Trước? 5

Thấy cô đột nhiên khóc, nụ cười trên gương mặt Lăng Hạo Hiên bỗng chốc biến mất, anh bước nhanh tới trước giường bệnh, nhẹ nắm lấy tay cô, lo lắng hỏi: “ Sao vậy?”

Lúc này, Văn Hinh đang vùi mặt vào hai lòng bàn tay, nước mắt càng ngày càng chảy nhiều hơn, “ Mình không muốn như vậy, mình không muốn như vậy, thật đấy.” Mới vừa rồi cô thật sự không muốn dùng lời lẽ cực đoan như vậy với Diêu Phương, nhưng mà chỉ cần nghĩ tới hành động điên cuồng của Du Thần Ích đêm nọ, nhớ tới bản thân mình trong lòng anh ta không đáng giá một đồng, trong lòng cô càng thêm oán giận.

Người đàn ông đó, ngay từ lúc bắt đầu đã sớm khiến lòng cô tổn thương chồng chất, cho tới bây giờ, trái tim cô không thể chịu đựng được bất kì sức nặng nào nữa.

Nước mắt của cô rơi khiến Lăng Hạo Hiên đau lòng không thôi, anh đưa tay vuốt nhẹ đầu của cô, tựa hồ anh đang trấn an vật cứng nhỏ vậy, anh dịu dàng an ủi: “ Mình hiểu rõ, cậu cần bản không hề nghĩ như vậy, chỉ vì trong lòng cậu phải chịu đựng quá nhiều uất ức đau khổ muốn phát tiết ra ngoài mà thôi, điều này không có gì đâu.”

Kỳ lạ thay, được anh dịu dàng trấn an, Văn Hinh bắt đầu bình tĩnh trở lại. Cô ngẩng mặt lên, nhìn nụ cười dịu dàng của người đàn ông này, cũng bật cười, “cậu tới từ lúc nào?” Nhìn qua thì anh đã tới từ rất lâu rồi, nhất định là thím Trương trở về không yên lòng nên mới gọi anh tới.

Lúc này, trên mặt cô vẫn còn vương nước mắt, ánh đèn chiếu rọi trên đầu, óng ánh trong suốt, khiến cô trông vô cùng đáng thương.

Lăng Hạo Hiên khẽ mỉm cười, đưa tay thay cô lau nước mắt, dịu dàng nói: “ Là thím Trương bảo mình ghé thăm cậu một chút.”

“ Mình biết ngay mà.” Văn Hinh liếc mắt, lộ ra biểu tình như là “ biết ngay mà”, khiến Lăng Hạo Hiên bật cười, anh nhẹ nhàng捏了捏 mũi cô, cử chỉ ấy vô cùng thân mật.

Mà Văn Hinh dường như cũng đã thành thói quen, cô cau mũi, bất mãn nói: “ Mình cũng không phải chó mèo nhỏ nhà cậu, về sau không cho phép bóp mũi của mình.”

Thấy cô bày ra khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu này, Lăng Hạo Hiên lập tức nở nụ cười, chỉ có điều, nụ cười này, chỉ có một phần mừng rỡ, hai phần thoải mái còn lại bầy phần lo lắng. Anh chăm chú nhìn điệu bộ giả vờ giận dỗi của cô, nét cười trên gương mặt anh từ từ biến mất, thay vào đó là một bộ tâm tình khác chiếm giữ.

Nhận thấy được sự khác thường của anh, Văn Hinh ngược mắt nhìn anh, sau khi nhìn thấy sự chán nản của anh, cô sững sốt, “ cậu làm sao thế?”

“ Có thật cậu không có ý định trở lại nhà họ Du không?” Anh nhàn nhạt hỏi cô.

“ Sao thế, cậu hi vọng mình quay lại đó?” Văn Hinh cũng thu hồi lại nụ cười, cố ý nghiêm mặt, có chút không vui nói.

Lăng Hạo Hiên vội vàng giải thích: “ Dĩ nhiên là không hi vọng cậu quay lại đó nữa, mình chỉ muốn hỏi, nếu như thật sự DU Thần Ích quỳ xuống nói xin lỗi cậu, cậu sẽ tha thứ cho anh ta rồi cùng anh ta về nhà đó sao?” Đây mới là điều anh chân chính lo lắng.

289. Chương 290: Ai Là Người Phải Hối Hận Trước?

Nghe vậy, Văn Hinh lập tức ngây ngẩn cả người, những lời cô vừa mới nói với Diêu Phương. Hơn nữa, cả cô và Diêu Phương đều biết, Du Thần Ích chắc chắn sẽ không tới xin lỗi cô, chứ nói gì quỳ xuống.

Nhưng mà, nếu như thực sự Du Thần Ích tới xin lỗi cô, cô sẽ tha thứ cho anh ta sao?

Lăng Hạo Thiên thấy vẻ mặt mê mang của cô, anh lập tức hiểu, không khỏi cảm thấy trong lòng đắng chát.

Chạng vạng, thím Trương cũng tới, lại mang món cá hấp mà Văn Hinh thích ăn nhất, theo bà tới còn có Tề Nhân Kiệt. Thấy vẻ mặt thỏa mãn khi ăn đồ ăn thím Trương mang tới của Văn Hinh, Tề Nhân Kiệt rất cuộc cũng nở nụ cười thỏa mãn.

“Đứng lại!” Đêm khuya yên tĩnh, Du Thần Ích lết thân xác mệt mỏi sau 1 ngày làm việc trở về nhà, vừa mới vào phòng khách, liền thấy, mẹ mình đang ngồi trên ghế sofa đang lạnh lùng nhìn mình, dường như đã đợi thật lâu rồi.

“Có chuyện gì không?” Anh ta ngừng lại, lạnh giọng hỏi. Kể từ sau hôm đó, quan hệ giữa anh ta và mẹ bắt đầu trở nên lạnh hơn, hôm nay là lần đầu tiên họ nói chuyện với nhau.

Diêu Phương nhìn Du Thần Ích vẫn đưa lưng về phía mình, ánh mắt lạnh lạnh rồi cuộc trở thành bất đắc dĩ, đau khổ.”Hôm nay mẹ tới bệnh viện thăm Văn Hinh rồi.”

Nghe thấy cái tên này, thân thể Du Thần Ích bỗng cứng đờ, anh ta dừng lại hồi lâu, mới lạnh nhạt nói:”Người đàn bà đó giờ chẳng liên quan gì tới con cả.” Nói xong, anh ta bước chân lên lầu.

Diêu Phương cũng không quản anh ta có nghe hay không chỉ lầm lũi nói: “Mẹ có tới chỗ bác sĩ nghe ngóng, tình huống của con bé thật không tốt, hôm nay chỉ có thể nằm một chỗ để giữ thai...”

Nghe mẹ mình nói, Du Thần Ích vẫn chậm rãi đi lên lầu lẳng lặng nghe bà nói từng chữ. Khi anh ta ngồi trong thư phòng xử lý công việc còn dở, trong đầu vẫn không ngừng vang lên lời mẹ mình vừa nói.

Nhiều ngày nay, trong lòng anh ta cũng lo lắng, không biết tình hình của cô bây giờ như thế nào, đột nhiên, trong đầu thoáng qua một chút hình ảnh, đó là hình ảnh thân mật của Tề Nhân Kiệt và Văn Hình, vì vậy, sự lo lắng kia lập tức bị 1 cổ tức giận xua đi.

Sống chết của người đàn bà kia chẳng liên quan gì tới mình.

“Biến, tất cả đều là 1 đám phế vật, chẳng được tích sự gì cả.”

Ngày thứ hai, tổng giám đốc của tập đoàn Overlord nổi giận, âm thanh rống giận truyền ra, ngay sau đó, một loạt nhân sự cấp cao cúi gằm mặt mà đi ra ngoài.

Lam Dật Thần nhìn mấy người nối đuôi nhau đi ra ngoài, trong lòng cũng cảm thấy sự bi ai của họ, anh biết rằng họ trở thành vật hi sinh cho cái người ở bên trong kia. Có điều, bọn họ cũng đã quen, trong thời gian này, chuyện bị khiển trách như cơm bữa.

290. Chương 291: Ai Là Người Phải Hối Hận Trước! 7

Chờ những quản lý cấp cao kia đi khỏi phòng, Lam Dật Thần mới đẩy cửa đi vào, vừa vào tới nơi đã thấy Du Thần Ích hất một tập giấy tờ trên bàn xuống đất, mắng, “ Một lũ vô dụng.”

“ Hôm nay lại phát điên cái gì vậy?” Anh cười hỏi, ra chiều không hề sợ hãi lại có chút nguy hiểm.

Du Thần Ích đã sớm thấy Lam Dật Thần, anh ta bỗng chốc nheo mắt lại, “ Trợ lý Lam, có phải cậu rảnh rồi nên phát hoảng không? Công ty của tôi không rảnh rồi nuôi không ai, nếu như cậu còn tiếp tục như vậy, tôi khuyên cậu tốt nhất nên quay trở về công ty nhà cậu đi.”

“ Ô, bắt đầu đuổi mình à?” Ai ngờ, Lam Dật Thần lại cười, điệu bộ cợt nhả, căn bản không thèm để ý tới ý cảnh cáo của Du Thần Ích. Anh đi tới trước bàn làm việc của Du Thần Ích, xoay ghế ngồi xuống, hai chân vắt lên, trực tiếp gác trên bàn làm việc của Du Thần Ích.

“Lam, Dật, Thần!” Du Thần Ích thấy thế, cơ hồ cắn răng nghiêng lợi nặn từng chữ nói ra tên của Lam Dật Thần, trong mắt ngập tràn lửa giận.

“ Tớ đây.” Lam Dật Thần ngoáy lỗ tai, gương mặt liếc xéo Du Thần Ích đang xanh mặt, không sợ chết hỏi: “ Xin hỏi Du Tam Phong có gì chỉ giáo?” Nếu như không phải là không thể nhìn nổi cậu ta tự hành hạ mình mà nổi điên, anh cũng không thèm tìm đến cái người không có đầu óc này.

“Cái gì Du Tam Phong?” Du Thần Ích nhíu mắt lại, ánh mắt lại bắn ra một tia nguy hiểm.

Lam Dật Thần bày ra bộ dạng kinh ngạc, nhìn chằm chằm Du Thần Ích, nói: “ Cậu không biết phải không? Ngày nào cậu cũng điên điên khùng khùng tới lần thứ n như thế, cho nên cả công ty đang phong cậu làm Du Tam Phong đấy, cậu xem thấy đúng chưa?”

Bây giờ Du Thần Ích không chỉ là người điên, quả thật tựa như con dã thú bị vây trong lồng sắt đã lâu, đang rơi vào trạng thái cuồng bạo, gặp người liền cắn. Thời gian này, đã có vài người bị đuổi ra khỏi công ty rồi, hơn nữa chỉ mắc một sai lầm nho nhỏ. Anh ta như thế khiến cho nhân viên ngày nào cũng nơm nớp lo sợ, thấy anh ta liền tránh xa, chỉ sợ sẽ rước họa vào thân.

Nếu như còn tiếp tục như vậy nữa, tập đoàn Over—lord sớm muộn cũng sẽ bị hủy hoại trong tay anh ta mà thôi, vì công ty, vì bạn tốt, nên hôm nay Lam Dật Thần đại nhân đại nghĩa đến đây.

“Lam Dật Thần, xem ra cậu chán sống rồi!” Du Thần Ích không kiềm được giận giữ, nhìn chằm chằm khuôn mặt khoan thai tự đắc của Lam Dật Thần, trong mắt bắn ra lửa giận dường như muốn thiêu đốt anh.

“ Cậu nhìn mình như là đang chán sống hả?” Lam Dật Thần nhìn anh ta, thu hết vẻ giận dữ lại, sau đó nhướn mày nói: “ Cậu xem mình sống an nhàn quá quen rồi, nên hôm nay tính gây chuyện à?”

“Có ý gì?” Du Thần Ích trầm xuống, dường như muốn phát tác.

Nhưng nếu như chỉ đó thôi có thể khiến Lam Dật Thần rút lui, thì đã không phải là Lam Dật Thần rồi, “Chẳng lẽ không đúng sao? Mình hỏi cậu, có phải cậu lại đuổi chị dâu đi rồi không?”

291. Chương 292

Không có chương 292.

292. Chương 293: Thật Xin Lỗi, Tôi Yêu Em! 1

Cho tới giờ, Lam Dật Thần cũng đã nhận ra tình cảm của Tề Nhân Kiệt đối với Văn Hinh, nhưng anh cũng nhận ra, trong lòng Văn Hinh, cô chỉ coi Tề Nhân Kiệt là bạn bè bình thường. Nhưng mà một màn ở khách sạn Hilton nọ hẳn đã kích thích Du Thần Ích, đặc biệt là một màn mà Tề Nhân Kiệt dựng lên với Văn Hinh về đứa bé, rốt cuộc khiến cho Du Thần Ích mất hết lí trí.

Du Thần Ích không muốn tin, nhưng mà sự thật bày ra trước mắt, khiến anh ta không tin không được!

Có điều hôm nay bị Lam Dật Thần náo loạn như vậy, anh ta có chút dao động, “nhưng mà....”

Lam Dật Thần thấy bạn tốt vẫn giả bộ chết tâm vào chuyện vụn vặt, nếu như giờ phút này trong tay anh có cục gạch, anh đã sớm đập chết hẳn, “Nếu như mà như Tề Nhân Kiệt nói, cậu sẽ để người phụ nữ đang mang thai đứa con của mình cho đối thủ của mình sao?” Thật là một tên ngu xuẩn.

Nghe vậy, Du Thần Ích chợt cảm thấy chấn động, chỉ cảm thấy suy nghĩ vốn đang bị loạn thành đoàn bống chốc trở lại bình thường, dường như anh ta đã hiểu ra điều gì rồi.

Nhìn vẻ mặt của Du Thần Ích, rốt cuộc Lam Dật Thần cũng thở dài một hơi, cuối cùng cũng được cứu rồi, không uổng công anh mạo hiểm tính mạng lại lãng phí hơi sức nói nhiều như vậy. Nhưng mà đã nói nhiều đến vậy, không bằng nhắc nhở thêm một chút, tránh cho tiểu tử này lại chui rúc vào tận rừng sâu.

Chỉ mong, mình nói xong, còn bảo toàn được mệnh để đi ra ngoài!

“Còn nữa, cho dù chị dâu có nói ra những lời như thế, cứ cho là chị ấy với Tề Nhân Kiệt có gì đó, vậy thì có quan hệ gì tới cậu?” Nói xong, quả nhiên anh nhận thấy ánh mắt nguy hiểm càn quét tới, nhưng anh vẫn không sợ chết nói tiếp, “Chị dâu vì làm người thay thế mới tới nhà cậu, để trả nợ mà thôi, trừ lần đó ra, giữa các người cũng không có quan hệ gì khác chứ?”

Anh nhìn Du Thần Ích, Du Thần Ích đang nghe lời của anh, sau lại cúi đầu trầm mặc, thấy thế, khóe miệng của anh không khỏi lộ ra nụ cười thỏa mãn, lại nói: “Chị dâu không phải vợ cậu, cũng không phải bạn gái của cậu, cậu cần bản không có quyền can thiệp nếu chị ấy có cùng với người đàn ông nào đó. Mà người kia lại đối tốt với chị ấy như vậy, cá nhân mình cảm thấy, cậu thật quá đáng. Mình đoán, lần này nhất định chị ấy sẽ nghĩ thấu, sẽ không tha thứ cho cậu đâu!” Nói xong, anh thở dài, hết sức tiếc nuối lắc đầu.

“Cậu nói đủ chưa?” Sắc mặt Du Thần Ích trầm hẳn xuống, hận hận nhìn chằm chằm vào lam Dật Thần vẫn đang than thở, anh ta tức giận, cắn răng nói: “Nói đủ rồi thì lập tức rút về làm việc đi!”

“Cái gì?” Lam Dật Thần kinh ngạc, “Cậu đang đuổi mình sao?”

Ánh mắt Du Thần Ích híp lại, “Nơi này còn có người khác sao?”

“Được rồi!” Lam Dật Thần bất đắc dĩ, đứng dậy đi ra ngoài cửa, vừa đi còn vừa nói thầm, “Thật là qua cầu rút ván!” Nhưng mà, mục đích lần này của anh cuối cùng cũng đạt được, mọi chuyện phía sau còn phải dựa vào chính Du Thần Ích rồi.

Nhìn bóng lưng bạn tốt rời đi, trong lòng Du Thần Ích tràn đầy sự cảm kích, hắn đương nhiên biết Lam Dật Thần tới là để đánh thức hắn, đồng thời hắn cũng vì lòng tốt của bạn tốt mà cảm thấy vui vẻ.

293. Chương 294: Thật Xin Lỗi, Tôi Yêu Em! 2

Du Thần Ích bắt đầu tỉnh táo lại, tỉ mỉ suy nghĩ về những gì Lam Dật Thần vừa mới nói. Sự thật chứng minh, khi tỉnh táo suy nghĩ lại, hắn mới phát hiện, đến tột cùng mình đã thái quá như thế nào.

(Chương này gọi là hấn nhé, gọi là anh ta cứ thế nào ấy).

Mà hấn, thật sự đã trách lầm cô!

Hấn nghĩ lại đủ loại hành động mình đã làm với cô hôm đó, trong lòng cảm thấy hối hận vô cùng, cơ hồ hấn muốn tự tay giết chết mình vậy.

Lần này, hấn thật sự đã làm tổn thương cô, có lẽ đúng như lời Lam Dật Thần nói, cô sẽ không bao giờ tha thứ cho hấn.

Nghĩ đến đây, hấn bắt đầu cảm thấy đau khổ, sự hối hận, áy náy lúc này cơ hồ muốn đè bẹp hấn. Đột nhiên, hấn liền nghĩ tới lời nói tối hôm qua mà mẹ hấn nói với hấn, rằng tình hình hiện giờ của cô rất tệ, hấn không khỏi cảm thấy lo lắng. Hấn muốn đi gặp cô, nhưng mà hấn không biết, hấn còn mặt mũi nào để đi gặp cô nữa.

Cô như cá trong sương kiêu ngạo, sẽ không dễ dàng nhận thua trước người khác. Mà hấn lại đối xử với cô như vậy, chắc chắn cô sẽ không dễ dàng tha thứ cho hấn, nói không chừng lúc này cô đang hận thấu xương hấn, sẽ không bao giờ muốn gặp lại hấn nữa.

Kết quả là, đến ngày thứ hai, hấn vẫn còn vùi lấp trong áy náy và tự trách thật sâu ngày thứ ba, rồi ngày thứ tư cũng vẫn như thế, Lam Dật Thần thật không thể chịu đựng được nữa rồi, bèn bảo:

“Thần Ích, mới vừa rồi mình gọi điện thoại tới bệnh viện hỏi tình trạng của chị dâu, bác sĩ bảo ngày hôm qua đột nhiên chị dâu lâm vào tình trạng hôn mê, cho tới bây giờ vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm...” Lời anh nói còn chưa dứt, đã thấy người vẫn ngồi đoan chính trên ghế bồng nhảy dựng lên, cầm vội áo khoác lao thẳng ra ngoài.

Nhìn cánh cửa trống rỗng, Lam Dật Thần bèn cười gian, tỏ vẻ đắc ý, tựa như con hồ ly vừa làm chuyện xấu xong vậy.

Lúc này trong bệnh viện, Văn Hinh đang được bác sĩ kiểm tra, “Rất tốt, trong khoảng thời gian này thai nhi được bảo vệ tương đối tốt, quan sát thêm vài ngày nữa, nếu như tất cả đều bình thường, thì có thể xuất viện rồi.”

“Có thật không?” Vừa nghe nói có thể xuất viện, Văn Hinh đã lập tức hưng phấn lên, nằm viện nhiều ngày như vậy, lại nằm nữa, đoán chừng mùi thuốc trên người cô có tẩy thế nào cũng không sạch.

“Có điều, sau khi xuất viện vẫn phải nằm trên giường nghỉ ngơi, tốt nhất không cần làm bất kì chuyện gì, phải lấy thai nhi làm chủ, ngàn vạn lần không để xảy ra chuyện gì bên ngoài, nhớ chưa?”

Giọng điệu bác sĩ có chút nghiêm trọng dặn dò, trong lòng quả thực cảm thấy lo lắng không dứt.

“Tôi nhớ rồi!” Văn Hinh vui vẻ gật đầu, khiến Lăng Hạo Hiên vẫn canh giữ bên cạnh cũng nở nụ cười.

Bác sĩ đi khỏi, Văn Hinh cảm thấy hưng phấn không thôi, cô nói với Lăng Hạo Hiên: “Thật tốt quá, cuối cùng cũng có thể xuất viện rồi.”

Lăng Hạo Hiên nhìn bộ dạng vui vẻ của cô, lại nhướng mày, nhìn chằm chằm vào đôi mắt cô, mỉm cười hỏi: “Sau khi xuất viện, cậu tính là về nhà Tề Nhân Kiệt, hay là về nhà mình?”

Vấn đề này lập tức làm khó Văn Hinh, nụ cười trong nháy mắt vụt tắt, cô ngơ ngác nhìn Lăng Hạo Hiên: “Vấn đề này.... Mình thật sự là chưa nghĩ tới.”

294. Chương 295: Thật Xin Lỗi, Tôi Yêu Em! 3

Vấn đề này lập tức làm khó Văn Hinh, nụ cười trên khuôn mặt cô trong nháy mắt ngừng lại, cô ngơ ngác nhìn Lăng Hạo Hiên, “vấn đề này.... Mình quả thực chưa nghĩ tới!” Về nhà Tề Nhân Kiệt, mặc dù có thím Trương chăm sóc, nhưng mà quan hệ của cô và Tề Nhân Kiệt còn chưa tới mức này. Nhưng mà về nhà Lăng Hạo Hiên, anh sẽ lại kiểm bảo mẫu tới chăm sóc đặc biệt cho cô, như vậy sẽ khiến anh gặp không ít rắc rối.

Đang lúc cô rơi vào tình thế khó xử, cửa đột nhiên bị ai đó đẩy vội vào, cô nhìn lại, bỗng đứng ngây người.

Du Thần Ích!

Anh ta sao lại tới đây?

Lăng Hạo Hiên thấy Du Thần Ích, lập tức sững người, nhìn hắn, vẻ mặt cực kì phức tạp.

Du Thần Ích cũng không để ý tới ánh mắt khác thường của họ, hắn nhanh chóng vọt vào trước giường bệnh, lo lắng hỏi: “Văn Hinh, bây giờ cô cảm thấy như thế nào rồi?” Có trời mới biết hắn làm thế nào mà tới đây được, đoán chừng lúc này bên cạnh xe của hắn đã bị bao quanh bởi xe cảnh sát rồi.

Văn Hinh vốn là bị sự xuất hiện đột ngột của hắn làm chấn động, hiện giờ cô nhìn sự lo lắng quan tâm trên gương mặt tuấn dật của hắn, hắn lại có chút nóng nảy nhìn cô, khiến cô hoàn toàn ngơ ngẩn.

Hắn.... đang quan tâm cô sao?

Thấy Văn Hinh không nói lời nào, ngược lại Du Thần Ích lại đột nhiên kéo Lăng Hạo Hiên ra, khẩn cấp hỏi: “Văn Hinh thế nào? Hiện giờ có gặp nguy hiểm gì không hả?”

Lăng Hạo Hiên nhìn hắn, nhíu mày, nhớ tới mọi sự vất vả đau khổ của Văn Hinh đều do người này ban tặng, anh không thêm để ý tới hắn dù chỉ một chút. Nhưng khi nhìn thấy bộ dáng vội vàng lo lắng của hắn, anh lại dịu lại.

“Có thể làm anh thất vọng rồi, tôi còn chưa chết được!” Lúc này, Văn Hinh đã hồi phục tinh thần lại, lạnh lùng nói, sự khiếp sợ cùng ngạc nhiên của cô giờ đã không còn, đổi lại chỉ còn sự châm chọc khinh thường.

Nghe lời nói của Văn Hinh, Du Thần Ích mới buông Lăng Hạo Hiên ra, một lần nữa đi tới trước giường bệnh của cô, nắm chặt bàn tay cô, vui mừng nói: “Em thật không sao?” Thật tốt quá, chỉ cần cô không sao là tốt rồi! (từ h dùng em nhé!)

Văn Hinh lạnh mắt nhìn hắn, “Hiện giờ tôi còn sống thật tốt, có phải anh cảm thấy rất thất vọng đúng không?” Hiện tại hắn đang làm gì? Ra sức tỏ ra quan tâm tới cô, là muốn lừa gạt ai? Cô, hay vẫn là hắn?

Sự vui mừng của Du Thần Ích lập tức bị những lời nói lạnh lùng như băng của cô dập tắt, trên mặt hắn lộ ra sự thống khổ, tự trách, hắn cúi đầu nhẹ giọng nói xin lỗi: “Thật xin lỗi!” Là hắn, là hắn đã hại cô hết lần này tới lần khác phải vào bệnh viện, hại cô chịu nhiều đau khổ như vậy, hôm nay ngay cả chính hắn cũng không thể dễ dàng tha thứ cho chính mình, cũng không dám hi vọng xa vời cô sẽ tha thứ cho hắn.

Văn Hinh kinh hãi, có chút khó tin, cô chỉ có thể nhìn chằm chằm vào gương mặt vẫn đang tràn đầy sự tự trách của hắn, hắn... đang nhận lỗi với cô?

Không chỉ có cô kinh hãi, mà Lăng Hạo Hiên ở bên cạnh cũng thấy kinh hãi, trong lòng anh đột nhiên có chút lo lắng.

295. Chương 296: Thật Xin Lỗi, Tôi Yêu Em! 4

“Thật xin lỗi!” Du Thần Ích quỳ gối xuống trước giường bệnh Văn Hinh, hấn nắm lấy tay cô thật chặt, nhất định không chịu buông ra, hấn ngẩng đầu chăm chú nhìn Văn Hinh, vô cùng nghiêm túc lại dùng giọng thống khổ nói với cô: “ Thật xin lỗi, hôm đó là tôi hiểu lầm em, là tôi quá mức xúc động, tôi xin lỗi em!”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Du Thần Ích, Văn Hinh ngây người, cuối cùng cũng hiểu được chuyện gì đang xảy ra, khoe môi chợt nhếch lên nụ cười đầy chế giễu, cô cười lạnh nói: “ Vẫn là câu nói kia, anh cho rằng chỉ một câu xin lỗi là có thể bỏ qua những ngày đau khổ của tôi sao? Tôi cho anh biết, tuyệt đối không!” Nhà họ Du các người cho rằng có thể đem tôi ra mà đùa giỡn sao, trước thì hung hăng cho người ta một cái tát, sau đó lại ra vẻ Thượng Đế nói xin lỗi, các người cho rằng chỉ như vậy là có thể coi như không có chuyện gì xảy ra, nào có dễ dàng như vậy?

Các người, sẽ vì hành động của mình mà phải trả giá đắt

!

Về mặt Du Thần Ích trông đầy đau khổ, hấn quan sát Văn Hinh một lượt, lướt thấy cái bụng lớn của cô thì trong lòng càng thêm tự trách. Cuối cùng, một lần nữa nhìn vào mắt cô, nhẹ giọng nói: “ Phải làm sao em mới bằng lòng tha thứ cho tôi?” Chỉ cần cô chịu tha thứ cho hấn, phải làm gì hấn cũng nguyện ý.

Văn Hinh thấy thái độ của hấn như vậy, nhưng vẫn bất động, chỉ lạnh lùng cười khẩy nói: “ Sao vậy, anh hối hận?” Thật buồn cười, người mà ban đầu nói nhất định phải làm cho cô thấy hối hận mà bây giờ lại là người hối hận trước.

Việc này phải nói là gì đây nhỉ?

Tự gây nghiệt không thể sống!

“Thật xin lỗi!”

Lúc này, Du Thần Ích chỉ có thể nói xin lỗi, sự hối hận và tự trách hiện rõ trên mặt hấn. Nhìn bộ dạng của Văn Hinh, hấn biết lần này nhất định cô sẽ không tha thứ cho hấn.

“ Vì sao anh không chịu nhận tám chi phiếu 20 triệu mà Nhân Kiệt gửi tới?” Văn Hinh đột nhiên hỏi hấn, lần này, trong lòng cô vẫn thủy chung chờ đợi một đáp án khác, biết rõ là đáp án này tuyệt đối không có nhưng cô vẫn chờ.

Du Thần Ích lại cúi thấp đầu xuống, Văn Hinh chờ một hồi lâu cũng không thấy hấn trả lời, không khỏi thay hấn đáp, không khỏi thay mặt hấn hỏi đáp: “ Anh muốn cùng tôi chơi trò vô ích, xem chúng ta rốt cuộc người nào sẽ phải hối hận trước đúng không?”

“Không phải vậy!” Du Thần Ích lập tức bác bỏ, hấn trả lời như bản năng vậy, ngay lập tức.

Văn Hinh sững sờ, lại hỏi: “ Vậy thì vì cái gì?”

Du Thần Ích lại trầm mặc, vẫn cúi đầu không nói. Khi hấn nhận được tám chi phiếu 20 triệu kia thì lập tức hấn đã biết được ý tứ của Văn Hinh, cô muốn phủ sạch quan hệ với hấn. Hấn hận cô, oán cô, nhưng từ sâu trong đáy lòng, lại vẫn hi vọng cô không rời xa hấn. Hấn mơ hồ phát hiện điều này, nếu lần này cô rời đi thật, thì vĩnh viễn sẽ không trở lại bên cạnh hấn nữa, nghĩ tới đây khiến hấn cảm thấy sợ hãi, khủng hoảng. Cho nên, hấn mới gửi trả lại tám chi phiếu đó, đơn giản, hấn chỉ muốn cô ở lại.

296. Chương 297: Thật Xin Lỗi, Tôi Yêu Em! 5

Thấy cô thủy chung không nói lời nào, ánh mắt Văn Hinh chợt lóe, cô hỏi: “ Vậy anh tới đây làm gì?”

Lần này, Du Thần Ích rất nhanh nói lại, “ Tôi nghe Dật Thần nói hiện giờ em đang trong tình trạng nguy kịch, cho nên tôi tới đây thăm em.” Thật ra thì mục đích chủ yếu hẳn tới là để xin lỗi cô, nhưng mà mọi chuyện lại trở thành thế này.

Lam Dật Thần?

Văn Hinh sững sờ một lát rồi cũng hiểu rõ, nhất định là Lam Dật Thần lừa gạt hẳn. Nếu không, với cá tính của hẳn, chắc chắn sẽ không chủ động tới bệnh viện tìm cô, càng không tới nói xin lỗi với cô.

Trong lòng chợt có sự thất vọng nho nhỏ.

“ Vậy anh nhìn thấy rồi đó, anh có thể đi rồi!” Cô lạnh lùng hạ lệnh đuổi khách, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía cửa sổ, cũng chẳng thêm liếc hẳn một cái.

Du Thần Ích lập tức sững sốt, ngơ ngác nhìn gò má Văn Hinh, chỉ thấy trên mặt cô lộ ra điệu bộ quyết tuyệt, hẳn nhìn thật lâu thật lâu, rốt cuộc cũng đứng dậy rời đi mà không nói thêm gì nữa.

Vào lúc hẳn đi tới cánh cửa ra vào, bất chợt đụng phải Tề Nhân Kiệt đang đi vào, nhìn thấy Du Thần Ích, sắc mặt Tề Nhân Kiệt lập tức thay đổi, anh không nói hai lời, ngay lập tức một quả đấm liền rơi trên mặt Du Thần Ích.

Du Thần Ích không hề đề phòng, nên lập tức bị ngã xuống mặt đất, hẳn bò dậy nhìn Tề Nhân Kiệt, muốn đánh lại, nhưng cuối cùng vẫn phải buông lỏng quả đấm.

Tề Nhân Kiệt định cho hẳn thêm một đấm nữa, nhưng Lăng Hạo Hiên đứng cạnh thấy thế, vội vàng tiến lên kéo hẳn lại, ánh mắt ý bảo hẳn rằng Văn Hinh đã tỉnh rồi, lúc này Tề Nhân Kiệt mới thôi, nhưng vẫn lên giọng cảnh cáo: “Du Thần Ích, nếu như để tôi nhìn thấy anh, tôi tuyệt đối sẽ khiến anh nằm trong bệnh viện một tháng.” Về mặt anh vẫn đang còn rất giận dữ.

Du Thần Ích không để ý tới hẳn, chỉ nghiêng đầu nhìn Văn Hinh một cái, thấy cô thủy chung vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, dường như mất điếc tai ngơ với chuyện vừa rồi, sắc mặt hẳn bỗng chốc buồn bã, đưa tay lau vết máu ở khóe miệng, lúc này mới lảo đảo rời đi.

Chờ Du Thần Ích rời đi, Văn Hinh mới xoay đầu lại nhìn Tề Nhân Kiệt, hỏi: “ Anh không sao chứ?” Trên mặt cô mang theo một tia lo lắng.

Du Thần Ích thấy vậy, lập tức cười vui vẻ, “Tôi có thể có chuyện gì, nếu như không phải tên gốc này kéo tôi ra, nhất định tôi đã đánh cho tên kia không bò dậy nổi rồi!” Hẳn vừa nói vừa đi tới trước giường bệnh Văn Hinh, đột nhiên đổi giọng, dịu dàng hỏi: “ Hôm nay bác sĩ kiểm tra nói thế nào vậy?”

“ Bác sĩ nói tôi nằm lại quan sát thêm mấy ngày rồi có thể xuất viện.”

Văn Hinh vui vẻ nói, trong lòng lại vì sự xuất hiện của Du Thần Ích mà rối loạn tâm trí.

Tề Nhân Kiệt nghe xong cũng vui vẻ vô cùng, lập tức nói: “ Mấy ngày nay tôi đã bảo thím Trương quét dọn phòng rồi, chờ em xuất viện là có thể lập tức vào ở, đến lúc đó tôi sẽ cho thím ấy chăm sóc em, bảo đảm....

“ Hay là tới nhà mình đi.” Lăng Hạo Hiên đột nhiên chen miệng nói, căn bản hẳn không yên tâm giao Văn Hinh cho Tề Nhân Kiệt. Theo ý anh, bất kể là Du Thần Ích hay Tề Nhân Kiệt, đều là kẻ gieo họa, Văn Hinh không chọn nổi hai người này mà chỉ bị thiệt thôi.

297. Chương 298: Thật Xin Lỗi, Tôi Yêu Em! 6

Thấy có người tranh giành với mình, lập tức Tề Nhân Kiệt trợn mắt, quét về phía Lăng Hạo Hiên, “ Cậu lại tính tranh với tôi phải không?”

Lăng Hạo Hiên không nói gì, chỉ yên lặng nhìn Tề Nhân Kiệt, trên gương mặt anh tỏ rõ thái độ kiên quyết.

Thấy thế, Tề Nhân Kiệt đang định nói thêm điều gì, Văn Hinh lại đột nhiên mở miệng nói: “ Hạo Hiên, hai ngày nay cậu đã giúp mình rất nhiều, ở chỗ cậu nếu có phòng tiện nghi một chút, tiện đường đi lại, vậy thuê giúp mình đi.” Vừa rồi cô đã nghĩ cẩn thận qua, nhà họ Du tuyệt đối cô không trở về nữa rồi, nhưng

cô cũng không thể phiên tới hai người này, cho nên vẫn là nên thuê nhà ở bên ngoài ở tạm đi. Về sau sinh con rồi, cô sẽ đi tìm việc, tự mình nuôi con khôn lớn.

Cô vừa nói xong, lập tức hai người đàn ông đồng thời phản đối, “ Không được!”

Tề Nhân Kiệt nhìn cô nói, “ Với bộ dạng với tính tình của em bây giờ, ai dám cho em thuê phòng?”

Lăng Hạo Hiên cũng lo lắng nói: “Một mình cậu ở bên ngoài, ngộ nhỡ có chuyện gì xảy ra, cậu định để bọn mình hối hận cả đời sao?”

Văn Hinh nhìn hai, thấy mặc dù vẻ mặt hai người khác nhau, nhưng trên mặt đều có một bộ dạng kiên trì, một loại cảm giác vô lực nhất thời trỗi dậy trong cô. Cuối cùng, cô đành thở dài một tiếng, bất đắc dĩ nói: “ Vậy cũng tốt, vậy như hai người quyết định đi, miễn là đưa mình ra khỏi cái bệnh viện này là được.”

Tiếp theo đó, Tề Nhân Kiệt và Lăng Hạo Hiên cãi cọ tới nửa giờ , cuối cùng kết thúc bằng thất bại thuộc về Lăng Hạo Hiên. Nhưng Tề Nhân Kiệt cũng đồng ý, để anh thường xuyên tới thăm Văn Hinh, Tề Nhân Kiệt cũng chuẩn bị một phòng đặc biệt, để anh có thể tới nghỉ ngơi. Bởi vì thế, Lăng Hạo Hiên mới chịu thỏa hiệp.

Đầu tiên, Văn Hinh nhìn bọn họ tranh luận đỏ mặt tía tai, cảm thấy hai người có ý rõ ràng, nhưng cãi nhau mãi, cũng cảm thấy nhàm chán, cuối cùng cô ngáp một cái rồi ngủ thiếp đi.

Du Thần Ích trở lại công ty, vừa rồi hần trở lại phòng làm việc của mình, đã thấy Lam Dật Thần mang theo bộ mặt quỷ mị theo đuôi đi vào, mong đợi hỏi : “ Thế nào, nói chuyện với chị dâu chưa?”

Du Thần Ích lạnh lùng nhìn hần một cái, cũng không nói lời nào, đi thẳng tới bàn làm việc, ngồi xuống làm việc.

Lam Dật Thần thấy bộ dáng này của hần, trong lòng lập tức có đáp án rồi, nhưng anh vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi: “ Chị dâu có tha thứ cho cậu không?”

Trả lời anh, vẫn là chỉ có trầm mặc.

Nhìn hần làm bộ như không nghe thấy, Lam Dật Thần thở dài, bất đắc dĩ nói: “ Ai, thấy vậy chị dâu thật thương tâm!” Nói xong, anh xoay người đi ra ngoài.

Chờ Lam Dật Thần đi rồi, Du Thần Ích mới ngẩng đầu lên, nhìn ra phía cửa làm việc, đột nhiên hần cảm thấy thống khổ.

Lam Dật Thần nói không sai, lần này, quả thực hần đã làm tổn thương cô thật sâu!

298. Chương 299: Chỉ Có Thế Yên Lặng Nhìn Em Rời Xa!

Sau đó, Du Thần Ích quay đầu về phía bàn làm việc cũ của Văn Hinh, đó là chiếc bàn mà hần thiết kế vì cô, chỉ vì có thể dễ dàng nhìn thấy cô, chăm sóc cô. Trước mắt hần, tựa hồ xuất hiện bộ dáng chuyên chú của Văn Hinh lúc cô đang làm việc, bộ dáng ấy thực sự đã mê hoặc hần, khiến mỗi lần nhìn thấy hần không thể nào rời mắt được.

Đột nhiên, sự nghiêm túc lại bình tĩnh trên gương mặt hần dần chuyển thành vẻ thống khổ, sắc mặt cũng lập tức trở nên trắng bệch. Sau đó hần chợt nhìn thấy hình ảnh mình túm kéo tóc của cô đêm nọ, động tác thô bạo, căn bản không thêm chú ý cô đang có bầu.

Một màn kích thích này, hần đột nhiên vùng cánh tay dài lên, hất tất cả văn kiện tài liệu trên mặt bàn xuống đất. Nhìn đồng tài liệu rơi vãi trên mặt đất, lòng hần đau như cắt, hần càng thêm hận chính bản thân mình.

Tại sao mình lại có thể đối xử với cô ấy như vậy?

Du Thần Ích vò đầu bứt tai mình, lúc này anh ta chỉ muốn tự tay giết chính mình. Trong lòng chỉ còn toàn sự hối hận và tự trách khiến anh ta không muốn thừa nhận hết thấy. Giờ phút này, đột nhiên anh ta muốn đi uống rượu.

Có lẽ, say sẽ khiến bản thân khá hơn một chút.

.....

Hôm nay là ngày Văn Hình được xuất viện. Sáng sớm, Tề Nhân Kiệt và thím Trương tới đón cô. Lăng Hạo Hiên cũng cố ý xin nghỉ một buổi, nói là đưa cô tới nhà Tề Nhân Kiệt, thật ra thì trong lòng cô vẫn có chút không yên lòng mặc dù Tề Nhân Kiệt đã sắp xếp rất chu đáo rồi.

Thế nhưng chỉ vừa mới xin phép nghỉ, anh đã nhận được một cuộc điện thoại nói có ca cấp cứu gấp, ngay lập tức anh phải chạy về làm phẫu thuật. Bất đắc dĩ, anh phải gấp gáp rời đi, trước khi đi, anh còn liên tục dặn dò Văn Hình, nếu như Tề Nhân Kiệt dám khi dễ cô, thì nhất định phải đến tìm anh, Văn Hình mỉm cười gật đầu đáp ứng ngay.

Tề Nhân Kiệt đưa Văn Hình về tới nhà mình rồi, nhưng mà đang chuẩn bị mở cửa, thấy bên trong nhà đột nhiên xuất hiện hai người khiến anh cảm thấy vô cùng sửng sốt.

“ Nhân Kiệt, con về rồi à!” Một người phụ nữ tầm trên dưới năm mươi tuổi lập tức tươi cười ra đón, cũng trực tiếp đi tới cạnh Văn Hình, quan sát từ trên xuống dưới một phen, sau đó trên mặt bà ấy lộ ra vẻ mặt vô cùng hài lòng.

“ Cháu chính là Văn Hình ư, xin chào, ta là Lỗ Cầm, là mẹ Tề Nhân Kiệt.” Bà vô cùng thân thiện đưa tay ra kéo tay Văn Hình, rồi đưa cô vào phòng. “ Đi, chúng ta vào nhà rồi nói.” Bà ấy cứ nhiên không thèm đếm xỉa gì tới con trai mình, bỏ lại Tề Nhân Kiệt một mình ngoài cửa.

Tề Nhân Kiệt nghiêng đầu hung hăng trợn mắt nhìn thím Trương bên cạnh một cái, “ Có phải thím nói cho bà ấy biết không vậy?”

Thím Trương rụt cổ, có chút sợ nói: “ Phu nhân rất quan tâm cậu!” Nói xong, nhanh chóng đi vào trong.

Nhìn bóng lưng thím Trương rời đi, Tề Nhân Kiệt không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi, trách bà ấy lỗ miệng. Lần này thì tốt rồi, vốn là đang cho là có thể cùng Văn Hình trải qua thế giới hai người, hiện giờ anh lại bị mẹ mình dính vào, không chừng thành trò cười rồi.

Bất đắc dĩ lắc đầu một cái, ánh mắt anh cũng không hề chú ý liếc tới một người đàn ông vẫn lẳng lẳng đứng một bên nhìn mình, sắc mặt bỗng chốc lạnh hẳn. Anh lạnh lùng nhìn người đàn ông kia một cái, hừ lạnh một tiếng, sau đó đi thẳng vào trong nhà.

299. Chương 300: Chỉ Có Thể Yên Lặng Nhìn Em Rời Xa! 2

Trong nhà, thím Trương đang bận rộn sắp xếp đồ đạc và quét dọn phòng, mà Văn Hình thì bị Lỗ Cầm kéo ngồi xuống ghế sa lon, liên tiếp hỏi han: “ Văn tiểu thư, năm nay cháu bao nhiêu tuổi rồi, nhà ở chỗ nào, đã kết hôn hay chưa, có quan hệ như thế nào với Nhân Kiệt nhà ta....”

Lại thế rồi!

Tề Nhân Kiệt vừa đi vừa nghe tiếng mẹ mình nói vậy, đau cả đầu, “ Mẹ...”

Anh bất đắc dĩ phải kêu lên một tiếng, đi nhanh tới gần nói, “ mẹ đang làm cái gì thế, tra hộ khẩu sao?” Lần nào cũng như vậy, vừa thấy người con gái nào bà cảm thấy có chút cảm tình là lập tức như bây giờ, bà chỉ hận không thể hỏi mười tám đời tổ tông của đối phương ra thôi.

Lỗ Cầm lập tức trợn mắt nhìn con trai, không vui nói: “ Mẹ chỉ hỏi thôi, thì sao nào?” Nói xong bà quay đầu đối mặt với Văn Hình, khuôn mặt dường như biến sắc vậy, bà cười vô cùng thân thiện: “ Chúng ta không để ý tới nó nữa, đúng rồi, vừa rồi ta hỏi tới đâu rồi nhỉ?”

Văn Hình thấy Tề Nhân Kiệt hoàn toàn không có cách nào giải thích, lập tức nở nụ cười, cô cảm thấy hai mẹ con nhà này quả thật là có chút hài hước, đặc biệt là mẹ Tề Nhân Kiệt, tâm tính tựa như đứa trẻ con vậy, khiến cô rất nhanh đã thấy thích bà rồi.

“Mẹ!” Tề Nhân Kiệt lại kêu lớn một tiếng, “ Văn Hình vừa mới xuất viện, mẹ để cô ấy nghỉ ngơi đã được không?” Thật là không chịu nổi!

Nghe vậy, Lỗ Cầm khẽ ngẩn người, lúc này mới nhớ ra điều gì đó, bà nhìn bụng Văn Hinh, lại cười vui vẻ, “Đúng đúng đúng, mẹ quên mất, thím Trương, phòng đã dọn xong chưa vậy, mau tới đỡ Văn tiểu thư lên lầu nghỉ ngơi!” Bà hắng giọng hô to lên, rất nhanh thím Trương liền đáp lại.

Lúc này, quả thật Văn Hinh cảm thấy có chút mệt mỏi, vì vậy liền nghe lời Lỗ Cầm, đi lên lầu nghỉ ngơi.

“Mẹ, mẹ về lúc nào vậy?” Nhìn bóng dáng Văn Hinh biến mất sau cánh cửa phòng, lúc này Tề Nhân Kiệt mới thu hồi tầm mắt, nhìn về phía mẹ của mình, không nhịn được nhú mày hỏi.

Lúc này, Lỗ Cầm cũng thu hồi khuôn mặt tươi cười, lạnh lùng liếc con trai của mình một cái, sau đó bắt đầu nói, “Thế nào, nhìn bộ dạng của con hình như không hoan nghênh chúng ta trở lại phải không, có phải chê chúng ta quấy rầy thế giới hai người không?” Thấy thần thái nói chuyện cùng giọng nói của bà, cũng không khó để đoán ra, rốt cuộc Tề Nhân Kiệt giống ai rồi.

Tề Nhân Kiệt đang nhìn mẹ mình, trong lòng tràn đầy bất đắc dĩ. Lúc này, người đàn ông trung niên vừa rồi vẫn đứng ngoài cũng đi vào, trông người này với Tề Nhân Kiệt giống nhau tới mấy phần, vẻ mặt lạnh lùng như băng điêu khắc vậy.

Thấy người đàn ông này, Lỗ Cầm lập tức có phản ứng, vô cùng uất ức hướng người đàn ông nói: “Tề Phong à, anh xem anh sinh được con trai tốt này, vừa về nhà đã bày cái bản mặt này, còn chê chúng ta quấy rầy nó...”

Bà vừa nói còn vừa bày ra vẻ mặt muốn khóc nữa, Tề Nhân Kiệt không nhịn được liếc mắt một cái, sau đó đi thẳng lên lầu trên, không để ý tới họ nữa.

300. Chương 301: Chỉ Có Thế Yên Lặng Nhìn Em Rời Xa! 3

Thấy Lỗ Cầm vẫn không ngừng nói, lại thêm khuôn mặt đăm đăm, Tề Nhân Kiệt không nhịn được liếc mắt nhìn, sau đó đi thẳng lên lầu trên, không để ý tới họ nữa.

Người mẹ này của anh, khiến anh không chịu nổi rồi, chẳng những nói nhiều mà sắc mặt cũng liên tục biến đổi, nói tới là tới, nói đi cũng nhanh không kém.

“Đó anh xem xem!” Lỗ Cầm chỉ vào hướng Tề Nhân Kiệt nói, “Nó không thèm để ý tới tôi, trời đất ơi, làm sao tôi lại sinh ra đứa con như vậy...”

Tề Phong đi tới bên cạnh vợ, đưa tay vỗ nhẹ bả vai của bà, an ủi: “Bà cũng không phải không biết, nó vẫn luôn mang bộ dạng này. “Nó cũng là bất đắc dĩ mới ở đây, tựa hồ như ngay cả người cha này, nó cũng không thích rồi.”

“Còn không phải đều là tại anh!” Lỗ Cầm lập tức giương mắt oán hận nhìn chằm chằm Tề Phong, “Ban đầu nếu như không phải anh đuổi Ảnh Nhi đi, Nhân Kiệt sẽ có thái độ như bây giờ sao?” Nói xong, tựa hồ bà nghĩ tới điều gì, lập tức hung hăng uy hiếp nói: “Em cảnh cáo anh, lần này nếu như anh còn dám đuổi Văn Hinh đi, em sẽ li hôn với anh.” Lần đầu tiên nhìn thấy cô gái tên Văn Hinh này, bà đã cho rằng cô sẽ là con dâu tương lai nhà họ Tề, ấn tượng vô cùng tốt.

Nghe vậy, Tề Phong trầm mặc.

Văn Hinh ngủ thẳng tới buổi chiều mới tỉnh lại, giấc ngủ này, cô đã ngủ cực kỳ thoải mái, lại không có mùi thuốc của bệnh viện, ngay cả giường cũng không cứng rắn như ở bệnh viện, nằm tới nỗi xương cũng bị đau.

Giờ cơm tối, ngồi vào bàn ăn, cô nghe thấy Lỗ Cầm đang không ngừng nói, lát lại hỏi cái này, lát lại lo lắng cái nọ, nghe thấy bà ấy nói, cả hai người đàn ông đều nhăn mày lại, rồi lại không dám mở miệng can ngăn, sợ rước lấy sự thao thao bất tuyệt hay than khóc của bà ấy.

Văn Hinh vẫn yên lặng vui đầu ăn cơm, khước miệng lại nhếch lên bán đứng tâm tình của cô lúc này.

“Mẹ —— Có gì cơm nước xong lại nói được không?” Rốt cuộc, Tề Nhân Kiệt cũng phải lên tiếng, nhưng mà ngay sau đó anh lại cảm thấy hối hận rồi.

“ Nhân Kiệt à!” Quả nhiên, Lỗ Cầm bắt đầu lẩm bẩm, cũng bày ra bộ dạng đầy sâu xa, ý vị, “ Nếu như con muốn mẹ ít cầu nhàu , vậy con hãy mau chóng kết hôn sau đó ẹ ôm cháu đích tôn, đến lúc đó mẹ tuyệt đối sẽ không xen vào chuyện của con.”

Đây cũng là điểm khiến bà đau lòng nhất, bạn bè của bà đều đã làm bà nội bà ngoại hết rồi, mỗi lần gặp các bà ấy đều bàn về cháu đích tôn các loại, biểu tình ra chiều kiêu ngạo, vui vẻ khiến bà không ngừng hâm mộ. Chỉ có bà, có hai đứa con trai, hai đứa đều độc thân. Con trai lớn năm nào cũng ở bên ngoài, nay thì Paris, mai lại chạy tới Saudi, bà muốn gặp mặt cũng khó.

Cho nên bà đem toàn bộ hi vọng đặt trên người đứa con thứ hai này, thế nhưng, tiểu tử này, mỗi lần nói chuyện với nó, nó đều đẩy qua đẩy lại, không vì công việc bận rộn, thì cũng là đợi thêm vài năm nữa rồi nói, cố ý khiến bà thấy gấp gáp.

301. Chương 302: Chỉ Có Thể Yên Lặng Nhìn Em Rời Xa! 4

Trước đây, bởi vì bên cạnh nó không có bạn gái cố định, cho nên bà cũng hết cách với nó, nhưng mà lần này thì không giống rồi.

Cho nên lần này, bất luận là như thế nào bà cũng muốn hoàn thành tâm nguyện.

“Mẹ ——” Tề Nhân Kiệt sợ nhất chính là điểm này của bà, anh buông bát đĩa xuống, bắt đắ dĩ nói: “ Con đã nói với mẹ bao nhiêu lần rồi, hiện giờ con không muốn kết hôn, đợi vài năm nữa rồi hãy bàn.”

Lại là lời nói đánh trống lảng!

Lần này, Lỗ Cầm cũng không cao hứng rồi, bà khẽ đặt bát đĩa xuống, nghiêm mặt nói: “ Đột cái gì mà đợi, có phải con nhất định phải đợi tới khi mẹ và cha con chết mới bằng lòng kết hôn không! Con xem con không thể tưởng tượng được đâu, mẹ và cha con ngậm đắng nuốt cay nuôi hai con khôn lớn thành người, mong đợi có ngày được nhìn các con có cuộc sống hạnh phúc, mong muốn có đời sau để các con tốt hơn, vậy mà một đứa thì cả năm không thấy bóng dáng đâu, một đứa thì lúc nào cũng chối cãi, thế nào, cố tình muốn làm mẹ tức chết đúng không?”

Bà càng nói càng tức giận và phẫn nộ, “ Mẹ không thể hiểu nổi các con rồi, lẽ ra các con đã lớn rồi, không còn nhỏ nữa, chẳng nhẽ các con cũng không nghĩ về gia đình, không muốn có vợ, có con hàng ngày vây quanh các con sao? Mẹ cho con biết, đàn ông mà không kết hôn, thì sự nghiệp có thành công, cuộc đời cũng là thất bại.”

“ Mẹ, con biết rõ rồi, con biết rõ rồi!” Rốt cuộc Tề Nhân Kiệt không chịu được mà phải đầu hàng, hối hận vì vừa rồi mình vì xúc động mà mở miệng.

Thấy con trai rốt cuộc cũng đáp ứng mình, Lỗ Cầm liền nở nụ cười hài lòng, bà xem Văn Hinh vẫn trầm mặc từ lâu, cầm đĩa lên gấp một khối thịt kho tàu thả vào bát của cô, dịu dàng nói: “ Văn Hinh à, cháu gây quá, ăn nhiều một chút.”

“ Cám ơn bác gái!” Văn Hinh nói cám ơn, trong lòng thiếu chút nữa cười nghiêng ngả, Tề Phu nhân này quả thật rất thú vị, nhưng mà lời nói kế tiếp của bà lại khiến cô giật mình.

“ Nhân Kiệt, các con tính lúc nào thì kết hôn?” Lỗ Cầm thừa thắng xông lên, hôm nay nhất định bà phải lấy được đáp án.

“Kết hôn?” Tề Nhân Kiệt ngẩn ra, nhìn Văn Hinh một cái, sau đó quay đầu lại không hiểu LỖ Cầm hỏi gì, “ Kết hôn với ai?”

“Văn Hinh !” Lỗ Cầm tỏ vẻ đương nhiên, nhìn thấy sắc mặt của Tề Nhân Kiệt, bà lặp lại lần nữa, “ Thế nào? Vừa rồi con vừa mới đáp ứng mẹ đấy, hiện giờ lại muốn đổi ý rồi hả?”

“Khụ khụ khụ.” Văn Hinh hiển nhiên bị dọa, miếng cơm đang nuốt liền bị chặn lại, cô dùng sức mới có thể thở lại được, vội vàng giải thích: “ Bác gái, bác hiểu lầm rồi, cháu vs Nhân Kiệt thật ra là....!”

“Cháu cũng đã mang thai con của nó rồi, sao ta lại hiểu lầm được?” Lỗ Cầm không đợi cô nói tiếp đã cắt lời của bà, “Cháu yên tâm, nếu như nó không can đảm nói chịu trách nhiệm với cháu, ta sẽ cầm dao bổ đầu nó!”

“Cái gì?” Văn Hinh bị dọa sợ, cô sững sốt thật lâu mới phản ứng kịp, lập tức dờ khóc dờ cười, “Bác gái, bác thật đã hiểu lầm rồi, thật ra thì đứa bé trong bụng cháu không phải của anh ấy!” Cô vừa nói vừa nhìn về phía Tề Nhân Kiệt, muốn anh cũng nói đỡ giúp cô vài câu, nhưng không ngờ tên kia lại ngồi ôm cánh tay ung dung dựa vào ghế, cười như không nhìn cô, căn bản không hề có ý muốn mở miệng nói giúp cô, cô không khỏi hung hăng trừng mắt liếc anh một cái, đối lại anh cười càng vui vẻ hơn.

302. Chương 303: Chỉ Có Thế Yên Lặng Nhìn Em Rời Xa! 5

“Không phải là con của Nhân Kiệt sao?” Lỗ Cầm không tin, trong đầu bà tràn ngập hi vọng nhưng trong nháy mắt lại rơi vào trống rỗng, “Vậy cháu đã kết hôn rồi à?” Bà thất vọng nhìn bàn đầy thức ăn, đột nhiên không có khẩu vị. Tại sao con trai người ta cũng kết hôn rồi, chỉ có con bà vẫn còn độc thân?

“Không có!” Văn Hinh cười nhạt nói, đột nhiên có chút hâm mộ Tề Nhân Kiệt rồi, có một bà mẹ đáng yêu lại quan tâm anh như vậy.

“Chưa kết hôn?” Lỗ Cầm lập tức sững sốt, nghiêng đầu nhìn cái bụng nhô cao của Văn Hinh, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, “Đứa bé...”

“Đây là đứa bé của cháu!” Văn Hinh tham đậm cười, cơ hồ mang theo chút cao ngạo lạ lùng, khiến Tề Nhân Kiệt ngồi đối diện cô lập tức ngại người nhìn cô.

“Nhưng mà...” Lỗ Cầm tựa hồ còn không kịp phản ứng, bà nghĩ mãi vẫn không thông, tại sao chưa kết hôn mà lại có bầu! (Sen: chịu)

“Văn tiểu thư, ngại quá, đã khiến cháu chê cười rồi.” Tề Phong nhìn vợ yêu một cái, bất đắc dĩ lắc đầu một cái, nhẹ nhàng than thở.

“không sao.” Văn Hinh cười yếu ớt, lúc này cô đã ăn xong, thích thú buông bát đĩa xuống, đứng dậy lễ phép nói: “Bác trai bác gái, cháu ăn no rồi, mọi người từ từ ăn ạ.”

Đang lúc cô đang định rời đi, hai mắt Lỗ Cầm đột nhiên sáng lên, nhìn Văn Hinh nói: “Văn Hinh à, vậy cháu có bạn trai chưa? Nếu như chưa có, vậy cháu xem Nhân Kiệt nhà chúng ta đáng người tốt, nhân phẩm tốt, gia thế cũng tốt, hơn nữa còn có sự nghiệp, quan trọng nhất là nó còn...”

“Mẹ ——” Tề Nhân Kiệt vẫn im lặng đành lên tiếng.

Văn Hinh lập tức nở nụ cười, “Cháu sẽ suy nghĩ ạ.” Thấy bộ dạng như sắp phát điên của Tề Nhân Kiệt, cô cũng cười to.

Xem ra, khắc tinh chân chính của Tề Nhân Kiệt, đúng là mẹ của anh rồi!

Ăn xong cơm tối, lại hàn huyên với Lỗ Cầm một hồi, thấy cũng đã muộn rồi, Lỗ Cầm vội vàng thúc giục con trai đưa Văn Hinh lên lầu nghỉ ngơi, còn không ngừng nháy mắt, dường như muốn nhắn nhủ điều gì đó.

Tề Nhân Kiệt thấy thế, làm bộ như không thấy, cẩn thận đỡ Văn Hinh đi lên lầu.

Vừa rồi trở về phòng, chỉ thấy rớt cuộc Văn Hinh không nhịn được mà cười ra thành tiếng, bộ như đã nhịn lâu lắm rồi, “Thật là thú vị”

Tề Nhân Kiệt nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, gương mặt tuần tú bỗng chốc tối sầm, “Em cười cái gì?”

“Không có, không có gì.” Văn Hinh vội vàng che giấu nụ cười, nhưng khóe miệng cô khẽ nhếch lên, cô mỉm cười, thất bại rồi.

“Có gì buồn cười sao?” Tề Nhân Kiệt nhìn chằm chằm cô, cắn răng nói.

“Thật xin lỗi, không phải tôi cố ý.” Thật sự cô không phải cố ý, chỉ là vừa rồi bất chợt cô không nhịn được mà cười lên, hơn nữa bị anh phát hiện ngay, khiến tâm tình cô tốt hơn nhiều.

Tề Nhân Kiệt nhìn cô vẫn đang cố nén cười, đột nhiên hỏi: “ Mới vừa rồi em nói, em sẽ xem xét là thật sao?”

“ Anh cảm thấy là thật sao?” Văn Hinh liếc anh một cái, sau đó đi tới giường, “ Buồn ngủ quá, tôi ngủ trước đây!”

Tề Nhân Kiệt nhìn cô chuẩn bị đi ngủ, trong mắt xét qua một chút chán nản, sau đó lẳng lặng đi ra ngoài.

303. Chương 304: Xin Hãy Tha Thứ Cho Anh! 1

Ngày hôm sau, Tề Nhân Kiệt và cha tới công ty làm việc, trong nhà chỉ còn Lỗ Cẩm và thím Trương, đột nhiên Lăng Hạo Hiên lại tìm đến.

Lỗ Cẩm không biết Lăng Hạo Hiên, khi bà nghe nói là có người tới tìm Văn Hinh, bà lập tức cảnh giác, “ Cậu là ai? Có quan hệ như thế nào với Văn Hinh? Tìm cô ấy có chuyện gì?”

Lăng Hạo Hiên bị hỏi khó liên tiếp, đang âm thầm nghĩ xem phải trả lời thế nào thì thấy thím Trương từ phòng bếp đi ra, thấy Lăng Hạo Hiên, bà lập tức tươi cười tới gần, “ Phu nhân, cậu ấy là bác sĩ Lăng, là bạn của Văn Hinh.”

Nghe thấy thím Trương nói như vậy, Lỗ Cẩm mặt liền biến sắc, lập tức nở nụ cười, vội vàng mời Lăng Hạo Hiên vào phòng, “ Thì ra là bác sĩ Lăng, mời vào mời vào!” Thái độ trước sau của bà dường như là hai người khác nhau khiến Lăng Hạo Hiên cảm thấy sững sốt.

Nghe thấy tiếng nói Văn Hinh đi xuống lầu, nở nụ cười, “ Sao đột nhiên cậu lại tới đây?” Chờ Lăng Hạo Hiên ngồi xuống sofa xong, cô mới cười hỏi.

“ Lo lắng cho cậu, nên mới tới xem một chút!” Lăng Hạo Hiên nhìn Văn Hinh, thấy cô không có bất cứ điều gì không thoải mái, trái tim vẫn đang lơ lửng của anh cuối cùng cũng trùng xuống.

Lúc này, Lỗ Cẩm đi tới bên cạnh chỗ Văn Hinh, bà ngồi xuống, kéo một cánh tay Văn Hinh rồi nói với Lăng Hạo Hiên: “ bác sĩ Lăng cứ yên tâm, Văn Hinh ở nhà chúng ta, ta đảm bảo sẽ nuôi cô bé trắng trẻo mập mạp, đến lúc đó sinh ra tiểu tử trắng trẻo mập mạp.”

Lăng Hạo Hiên nhìn Lỗ Cẩm một cái, sau đó có chút nghi hoặc rồi tầm mắt nhìn về phía Văn Hinh, bộ như đang muốn hỏi cô, người này rốt cuộc là ai. Văn Hinh thấy vậy, lập tức nở nụ cười, giới thiệu với anh: “ Đây là mẹ của Tề Nhân Kiệt, vừa mới trở về từ nước Mỹ.”

Lăng Hạo Hiên nghe vậy nhìn Lỗ Cẩm khẽ gật đầu một cái, coi như là chào hỏi với bà, trong lòng đột nhiên cảm thấy rất không có tư vị. Nhìn thái độ của mẹ Nhân Kiệt này, tựa hồ rất ưa thích Văn Hinh, thật ra thì đối với Văn Hinh mà nói, đây là chuyện tốt,. Nhưng mà không biết tại sao, trong lòng anh đột nhiên lại cảm thấy có chút mất mát.

Chính tại thời điểm anh đang muốn nói điều gì, lại thấy thím Trương từ bên ngoài đi vào, nói với Lỗ Cẩm, “ Phu nhân, bên ngoài lại có thêm một người, bảo là muốn tìm Văn Hinh.”

Nghe vậy, tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, đặc biệt là Văn Hinh, dường như nghĩ tới điều gì, sắc mặt cô trở nên lạnh lẽo, “ Thím nói là không có người đi .”

Nói xong, cô đứng dậy đi lên lầu.

Thấy vẻ mặt chợt biến của cô, Lăng Hạo Hiên cũng đoán được điều gì, ánh mắt trầm xuống, lộ ra một tia tàn khốc.

Chỉ có Lỗ Cẩm là không rõ gì cả, nhìn Văn Hinh một cái, sau đó hỏi thím Trương, “ Là tuýp đàn ông như thế nào?”

Chỉ có Lỗ Cẩm không rõ chỗ đã, nhìn văn hinh một cái, sau đó hỏi Trương mục, “Là một tuýp đàn ông như thế nào?”

304. Chương 305: Xin Em Hãy Tha Thứ Cho Anh! 2

Thím Trương lắc đầu một cái, “ Tôi không biết, nhưng mà cậu ta nói tên là Lam Dật Thần, có chuyện quan trọng tìm Văn Hinh.” Nhìn người đàn ông cũng có khí chất, nói năng dứt khoát, nhất định cũng là người không đơn giản.

Đi về phía trước, bước chân của Văn Hinh đột nhiên dừng lại, cô xoay người nhìn về thím Trương, cau mày hỏi: “ Lam Dật Thần?” Anh ta tới đây làm gì? Cô còn tưởng người tới là Du Thần Ích.

Du Thần Ích không tới mà anh ta lại tới, chẳng lẽ có chuyện gì quan trọng liên quan tới Du Thần Ích sao

Nghĩ đến đây, trong lòng đột nhiên lo lắng, sau đó đi ra phía ngoài. Lăng Hạo Hiên thấy vậy, sắc mặt nhất thời ảm đạm, sau đó cũng đi theo cô ra ngoài.

Đi tới bên ngoài, quả nhiên trông thấy Lam Dật Thần đang cầm tay vào túi quần, tựa lưng vào chiếc xe thể thao màu đỏ lửa kia, cúi đầu không biết anh ta đang nghĩ cái gì.

“ Sao anh lại tới đây?” nhìn thấy Lam Dật Thần dĩ nhiên sẽ nghĩ ngay tới Du Thần Ích, Văn Hinh tất nhiên cũng không hề vui vẻ khi gặp anh ta.

Lam Dật Thần không để ý, chỉ có chút vội vàng nói với Văn Hinh nói: “ Chị dâu, chị mau tới xem Thần Ích một chút đi, hiện giờ cậu ta sắp không thể cứu được nữa rồi!”Ngày nào cũng ngâm mình trong quán rượu, sống mơ mơ màng màng, cái gì cũng không quản, nếu cứ tiếp tục như vậy, thật sự là không thể cứu được.

“ Anh ta thế nào?” Văn Hinh không khỏi lo lắng hỏi, suy đoán nhất định Du Thần Ích đã xảy ra chuyện gì, tình huống bây giờ có vẻ rất nguy cấp.

“ Chị đi theo tôi!” Lam Dật Thần nói đoạn kéo tay Văn Hinh muốn đưa cô ngồi vào xe của mình, lại bị người lập tức kéo lại.

“ Cô ấy sẽ không trở về cùng các người nữa!” Lăng Hạo Hiên lạnh lùng nhìn Lam Dật Thần, trong mắt dè nén tức giận.

Thím Trương cũng đẩy tay Lam Dật Thần ra, lớn tiếng nói: “ Cậu ấy nói không sai, hôm nay Văn Hinh đã là người của thiếu gia nhà tôi, cô ấy tuyệt đối sẽ không trở về với các người nữa, các người chết tâm đi!” Muốn giành đàn bà với thiếu gia nhà bà, vậy cũng phải xem bọn họ có đủ bản lĩnh không đã!

“Chuyện gì xảy ra, chuyện gì xảy ra?” Lỗ Cầm thấy tình huống có vẻ không đúng, nên cũng hỏi.

Lúc này, Văn Hinh lại nói ngoài dự đoán của mọi người: “ Đưa tôi đi thôi!” Cô nói với Lam Dật Thần, cũng ý bảo Lăng Hạo Hiên và Thím Trương bỏ tay cô ra.

“Văn Hinh!” Nhưng mà Lăng Hạo Hiên cũng không buông tay, “ Anh ta đã hại cậu thành dạng như vậy, chẳng lẽ cậu tính lại trở lại bên cạnh anh ta sao?” Chẳng lẽ cô lại ngu như vậy sao?

Thế nhưng trên đời này những người ngu ngốc như cô không chỉ có một, cũng như anh, biết rõ tình cảm của mình đối với cô sẽ chẳng có bất kì kết quả nào, bất kì hồi đáp, nhưng vẫn cam tâm tình nguyện ở bên cạnh cô, chỉ mong có thể liếc mắt nhìn mình một cái.

Thím Trương cũng không đồng ý, đành khuyên nhủ: “ Đúng vậy, Văn Hinh, tiểu tử Du Thần Ích kia vừa nhìn cũng không phải là đồ tốt, cô không cần phải trở về, lần sau còn tới bảo vệ không cần cho vào!” Chung đụng với cô mấy ngày qua, ít nhiều cô cũng biết một chút về chuyện giữa Văn Hinh và Du Thần Ích.

305. Chương 306: Xin Em Hãy Tha Thứ Cho Anh ! 3

Văn Hinh biết bọn họ lo lắng cho cô, vì vậy hơi mỉm cười nói: “ Không có việc gì đâu, tôi chỉ đi xem một chút, rất nhanh sẽ trở lại.” Nói xong, cô nói với Lam Dật Thần: “ Chúng ta đi thôi.”

Lam Dật Thần gật đầu một cái, cẩn thận đỡ Văn Hinh, “ Chị dâu đi cẩn thận một chút.”

Đưa mắt nhìn Lam Dật Thần đi xa, đột nhiên Lỗ Cầm nghĩ đến một vấn đề rất quan trọng, “ Thím Trương, người vừa rồi có nhắc tới Du Thần Ích? Văn Hinh với tiểu tử đó có quan hệ gì ?”

Thím Trương thấy không thể giấu diếm nổi, không khỏi cúi đầu, chột dạ nói: “Thật ra thì đứa bé trong bụng Văn Hinh là con của tiểu tử Du Thần Ích kia, nhưng mà Du Thần Ích lại không biết quý trọng, hại Văn Hinh phải vào viện mấy lần, thiếu chút nữa còn sảy thai.”

“Cái gì?” Lỗ Cầm nghe xong lập tức kêu lên, “Chuyện quan trọng như vậy mà thím cư nhiên không nói cho tôi biết?” Thì ra là tên tiểu tử Du Thần Ích kia, như vậy bà càng ủng hộ con trai đoạt lấy Văn Hinh!

Lúc này, Tề Nhân Kiệt đột nhiên lái xe quay về, thấy mấy người đứng ở bên ngoài, nghi ngờ hỏi: “Mấy người đang làm gì vậy? Văn Hinh đâu?”

Người đầu tiên phản ứng kịp là thím Trương, bà lập tức nhào tới cửa xe Tề Nhân Kiệt, vội vàng nói: “Thiếu gia, vừa rồi nhà họ Du phái người tới đón Văn Hinh đi rồi!”

“Cái gì?” Tề Nhân Kiệt lập tức la hoảng lên, sau đó anh từng bước nhìn Lăng Hạo Hiên vẫn đang ngăn người nhìn về phương xa, anh quát to: “Tại sao lại không ngăn cản cô ấy?”

Lúc này, rốt cuộc Lăng Hạo Hiên cũng thu hồi tầm mắt, trên mặt tỏ rõ vẻ chán nản, “Vô dụng, chuyện cô ấy quyết, ai cũng không ngăn cản được!” Coi như hôm nay ngăn cản được, một ngày nào đó, cô ấy cũng sẽ về bên cạnh Du Thần Ích, bởi vì lòng của cô ở chỗ hắn.

Nghe vậy, Tề Nhân Kiệt hung hăng trừng mắt liếc anh một cái, sau đó không nói gì nữa, trực tiếp quay đầu xe, đuổi theo.

Quầy rượu này Văn Hinh còn nhớ, đó là nơi Du Thần Ích lui tới thường xuyên, cũng là nơi cô hay tới với anh ta hồi còn làm việc cùng. Tất cả mọi người đều biết, quầy rượu bình thường đều mở cửa vào buổi tối, ban ngày thì lại đóng cửa nghỉ ngơi.

Mặc dù quầy rượu này vẫn đang treo biển nghỉ, nhưng Lam Dật Thần cứ trực tiếp đẩy cửa đi vào. Một người đàn ông trung niên đang đứng trước quầy, nhìn thấy Lam Dật Thần như nhìn thấy cứu tinh vậy, lập tức chạy ra đón, “Lam thiếu, anh mau đem Du thiếu đi đi, nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, nhất định sẽ mất mạng đấy!” Đến lúc đó nếu là nhà họ Du tìm anh này tính sổ, thì anh có đem cả già trẻ lớn bé trong nhà cũng không chống đỡ được, chỉ e là không thể đền được 1 cái mạng của Du Thần Ích!”

Nghe vậy, Lam Dật Thần lập tức bật cười, đưa tay vỗ vỗ bả vai người đàn ông, cười nói: “Anh yên tâm, lần này tôi dẫn người tới thu hắn!”

Anh nói xong, ánh mắt anh ý bảo người đàn ông nhìn Văn Hinh đứng bên cạnh mình, trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý.

Người đàn ông kia theo tầm mắt của anh, lập tức nhìn sang, lúc này mới chú ý tới người phụ nữ đi bên cạnh Lam Dật Thần Hơn nữa còn là... bà ấy, trong lòng anh ta lập tức hiểu ra, cao hứng nói: “Vậy các anh mau vào đi!”

306. Chương 307: Xin Em Hãy Tha Thứ Cho Anh! 4

“Đi thôi, chị dâu!” Lam Dật Thần cẩn thận đỡ Văn Hinh, dẫn cô đi lên lầu trên.

Căn phòng này là phòng bao, Lam Dật Thần vừa đẩy cửa phòng ra, một cỗ mùi rượu cay nồng gay mũi lập tức xông tới, khiến dạ dày Văn Hinh sôi sục, suýt nữa phun ra.

Lam Dật Thần cũng ngửi thấy, không khỏi nhíu chặt chân mày, “Chị dâu, người trước đứng bên ngoài một lát, ta đi đem máy điều hòa không khí mở ra đổi lại không khí.” Nói xong, nắm lỗ mũi đi vào.

Văn Hinh đứng bên ngoài một lúc lâu, trong thời gian này, thật ra thì cô vốn định cứ như thế rời đi. Ban đầu cô nghe Lam Dật Thần nói Du Thần Ích không thể cứu được rồi, cô cho là nói sinh mệnh của Du Thần Ích đang gặp nguy hiểm, cho nên mới nóng lòng lo lắng muốn đi tới thăm anh ta một chút. Tuy nói không muốn, Lam Dật Thần lại mang cô tới quầy rượu, thời điểm đi vào quầy rượu, trong lòng của cô đã mơ hồ hiểu rõ điều gì. Đặc biệt là căn phòng bao này, thời điểm cửa phòng được mở ra, nội tâm cô càng thêm xác định, cô có chút hối hận nhất thời vì đã tới đây cùng Lam Dật Thần.

Nhưng mà cô không có rời đi ngay lập tức, là bởi vì... Cô vẫn còn muốn nhìn anh ta một chút, xem hiện giờ anh ta như thế nào.

Ước chừng khoảng mười phút, cuối cùng Lam Dật Thần cũng chạy từ bên trong ra ngoài, thấy Văn Hình vẫn còn đứng ở cửa, trong mắt anh có một tia vui mừng, “ Bây giờ có thể vào rồi,” Anh nói.

Văn Hình gật đầu một cái, theo anh tiến vào, nhìn thấy tình hình bên trong thì cô lập tức chết chân tại chỗ.

Lúc này, cả phòng sương, trên mặt đất, vỏ chai rượu bị ném la liệt khắp nơi, bừa bãi. Trong lòng cô chợt lạnh, không dưới 30 chai, chai bia, rượu đỏ, rượu trắng...

Cô nhìn thấy liền kinh hãi không thôi, nhiều vỏ chai rượu như vậy, anh ta đã uống bao lâu mới có nhiều chai rượu như vậy. Cô nhìn trên dưới, muốn tìm xem người kia, lại không thấy bóng dáng, cuối cùng tầm mắt cô đầy nghi ngờ rời về phía Lam Dật Thần.

Lam Dật Thần dường như nhìn thấy sự nghi ngờ của cô, cẩn thận đỡ cô ngồi xuống ghế sa lon, tại một góc nhỏ, nơi nào đó, một người đàn ông cao lớn đang ngồi dưới mặt đất, dựa cả người vào tường, trong tay anh ta vẫn còn một chai rượu đã uống nửa chai, cúi thấp đầu, dường như đã ngủ rồi.

Văn Hình chứng kiến tình hình Du Thần Ích hiện giờ, lập tức trợn to hai mắt, vẻ mặt tỏ rõ vẻ khó tin.

Đây chính là cái tên luôn hăng hái, lãnh khốc vô tình Du Thần Ích sao?

Nhìn anh ta lúc này, tóc như kiền ba ba, như rơm rạ vậy, rối loạn, khuôn mặt trắng bệch, râu ria xuề xòa, quần áo trên người cũng nhăn nhúm, thật giống như đã mấy ngày không hề tắm rửa qua vậy.

Ah, đợi chút, bộ trang phục này nhìn quen mắt như vậy?

307. Chương 308: Xin Em Hãy Tha Thứ Cho Anh! 5

Cô nhìn chăm chăm áo quần trên người Du Thần Ích, đột nhiên nhớ lại, đây chính là bộ quần áo anh ta mặc ngày anh ta tới bệnh viện gặp cô, chẳng lẽ....

(chẳng lẽ gì nữa, nhiều ngày k tắm đấy mà@!)

“ Anh ta đây là có chuyện gì vậy?” Cô nghiêng đầu hỏi Lam Dật Thần.

Lam Dật Thần nhìn bạn tốt, trên khuôn mặt tuấn dật của anh lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, nói, “ Kể từ ngày cậu ấy tới bệnh viện gặp chị sau đó trở về, liền chạy tới quầy rượu này liều mạng uống rượu, ai tới khuyên đều vô dụng!” Anh thật sự không nhìn nổi nữa rồi mới bất đắc dĩ đi tìm Văn Hình.

Nghe vậy, Văn Hình nhíu mày thật sâu, nhìn Du Thần Ích, trong lòng cô vừa tức vừa lo lắng lại vừa hận.

Lúc này, Lam Dật Thần lại lặng lẽ nói: “ Chị dâu, thật ra thì cậu ấy rất để ý tới chị, ngay cả tôi cũng có thể nhận ra, cậu ấy đã yêu chị, có điều trong lòng cậu ấy vẫn có chút khúc mắc không vượt qua được, cho nên mới chưa bao giờ thổ lộ với chị!”

“ Là bởi vì Phương Tình sao?” Văn Hình nhàn nhạt hỏi, cô dĩ nhiên biết Du Thần Ích có để ý tới mình một chút, nhưng mà, chỉ có vậy thôi chưa đủ để thắng được vị trí của người phụ nữ kia trong lòng anh ta. Anh ta yêu nhất, là người phụ nữ kia, vợ trước của anh ta.

Cô vĩnh viễn không thể tranh giành được với một người chết, thật là nực cười!

“ Chị biết?” Lam Dật Thần có chút kinh ngạc, theo lí mà nói chắc chắn Du Thần Ích sẽ không nói cho cô ấy biết những chuyện này, bởi vì Phương Tình vĩnh viễn vẫn là nỗi đau lớn nhất trong đời Du Thần Ích.

Văn Hình gật đầu một cái, ánh mắt vẫn nhìn về phía Du Thần Ích, lạnh nhạt nói: “ Biết một chút, chỉ có điều là tôi không biết đã xảy ra chuyện gì.”

Nghe vậy, Lam Dật Thần không khỏi thở dài thật sâu, “ Những chuyện này, sau này để chính miệng Du Thần Ích nói cho chị biết thôi.” Dù sao anh cũng chỉ là người ngoài, nhúng tay vào chuyện tình cảm của người khác, luôn là không tốt.

“Tình nhi!” Lúc này, Du Thần Ích vốn đang say mềm đột nhiên đọc lớn tên người nào đó, thanh âm dù rất nhẹ, nhưng vẫn khiến hai người đứng đây nghe rất rõ ràng.

Nghe thấy câu nói đó, trong lòng Văn Hinh đắng chát, cô cười nhạt nói: “ Nhìn xem, quả nhiên thứ anh ta để ý nhất, vẫn là người phụ nữ ấy!” Lời nói của cô vừa dứt, Du Thần Ích đột nhiên lại đọc tên một người, khiến cô lập tức ngây dại.

Anh ta vừa mới nói cái gì?

Văn Hinh, thật xin lỗi!

Cô không nghe lầm chứ?

Cô biết, một người say ngủ thiếp đi, một khi nói ra thì nó biểu thị người này rất dễ ý.

Tâm cô lúc này, đột nhiên có chút rối loạn!

Lam Dật Thần nhìn cô một cái, sau đó trở về bên cạnh Du Thần Ích, muốn đánh thức anh ta, “ Thần Ích, cậu tỉnh, cậu xem ai tới đây!” Nhưng bất luận anh có đẩy có kêu thế nào, cái tên say rượu đó cũng không có chút động tĩnh nào.

“ Thần Ích, Văn Hinh tới thăm cậu!” Đột nhiên anh nói nhẹ vào bên tai Du Thần Ích. “ Cô ấy nói cô ấy đã tha thứ cho cậu, muốn cùng cậu về nhà!”

Văn Hinh nghe thấy vừa định phản bác lại, lại thấy Du Thần Ích vốn đang say mềm lập tức tỉnh lại, bắt lấy ống tay áo Lam Dật Thần, luôn miệng hỏi: “ Văn Hinh đâu rồi, cô ấy ở đâu? Ở chỗ nào?”

308. Chương 309: Xin Em Hãy Tha Thứ Cho Anh! 6

Lam Dật Thần cười cười, sau đó đưa ngón tay hướng phía Văn Hinh, quả nhiên thấy cô đang đứng cách mình không xa, ngay lập tức cặp mắt đỏ tía máu vẫn đang cuồng loạn kiếm tìm cô lập tức tỏ rõ vẻ vui mừng, “ Văn Hinh!” Du Thần Ích vứt bỏ chai rượu trong tay, giùng giàng đứng lên, từ từ đi tới chỗ Văn Hinh.

Do uống quá nhiều rượu, nên bước chân anh ta liêu xiêu, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã nhào ôm mặt đất vậy. Mặc dù trông anh ta có chút xốc xếch, thể nhưng đôi mắt anh ta, từ bước đầu tiên tới bước cuối cùng vẫn luôn nhìn chằm chằm Văn Hinh, không dời đi dù chỉ một khắc.

Cuối cùng, Du Thần Ích cũng đã đi tới trước mặt Văn Hinh, sau đó tay anh run run, nhẹ nhàng chạm vào gò má của cô, trong mắt anh tràn đầy vui sướng pha chút khó tin, “ Văn Hinh, là em thật sao? Em chịu tha thứ cho anh sao?” Không phải anh đang nằm mơ đi!

(Xưng “ Anh” từ chương này nhé!)

Văn Hinh vốn định lắc đầu, nhưng thấy Lam Dật Thần đứng ở phía sau Du Thần Ích khễ gật đầu với cô một cái, vả lại trông anh ấy có vẻ nặng nề, cô lập tức hiểu ý tứ của anh.

Cô biết, ý tứ của Lam Dật Thần là muốn cô ổn định cho Du Thần Ích trước, sau đó đưa Du Thần Ích về nhà trước rồi sau đó thương lượng sau. Mà cô cũng không muốn Du Thần Ích ngày nào cũng sống mơ màng màng như vậy, cô khễ gật đầu, nhưng cũng không hề mở miệng.

Du Thần Ích thấy cô gật đầu, sự vui mừng trên mặt ngày càng tăng lên, anh giang hai tay muốn ôm chặt Văn Hinh vào lòng. Lam Dật Thần thấy thế, sắc mặt bỗng chốc biến đổi, lập tức nhảy lên kéo anh ra.

Bây giờ Văn Hinh không thể thoát được rồi, huống chi hiện giờ anh còn là một người say, tay chân luống cuống, ngộ nhỡ đụng phải bụng Văn Hinh, đợi tới lúc anh tỉnh rượu, có hối hận cũng không kịp mất.

“ Cậu làm gì thế?” Có thể Du Thần Ích cũng không hiểu ý của anh, lập tức thẹn quá hóa giận, mở to mắt hung hăng nhìn chằm chằm Lam Dật Thần, bộ dáng kia như muốn nói là anh sẽ không buông tay ra, anh sẽ không khách khí vs bất cứ kẻ nào.

Lam Dật Thần chỉ vào bụng Văn Hinh, “ Chị dâu mới xuất viện, thân thể còn rất yếu, không thể để xảy ra chuyện gì được.”

Du Thần Ích liền nhìn về bụng Văn Hinh, nhìn thấy cái bụng cao ngất của cô, đột nhiên anh nghĩ tới cái gì đó, trên mặt anh liền lộ ngay vẻ thống khổ, tự trách.

Anh tránh Lam Dật Thần, từ từ đi tới trước mặt Văn Hinh, đột nhiên quỳ xuống trước mặt cô, rồi đem mặt mình nhẹ nhàng dính vào trên bụng cô, hối tiếc, tự trách bản thân mình nói: “ Thật xin lỗi, thật xin lỗi, anh không muốn như vậy, thật xin lỗi...”

Anh không ngừng nói thật xin lỗi, Văn Hinh sớm bị cử chỉ này của anh làm cô ngây dại.

Anh thế nhưng quỳ xuống trước mặt cô!

Cô đột nhiên nhớ tới lời nói với Diêu Phương ngày nọ, cô nói muốn cô tha thứ cho anh, trừ phi anh tự mình tới quỳ xuống xin lỗi cô.

Chẳng lẽ

Không chỉ có cô ngây dại, Lam Dật Thần cũng bị cử chỉ của bạn tốt khiến anh thấy kinh hãi, một kẻ luôn cao cao tại thượng như Du Thần Ích lại quỳ xuống trước mặt một người con gái!

309. Chương 310: Xin Em Tha Thứ Cho Anh! 7

Xem ra, Du Thần Ích quả thật đã yêu thăm người con gái này rồi!

Nói không chừng, so với Phương Tình, thì anh còn yêu Văn Hinh hơn nữa, có điều chính bản thân anh không nhận ra mà thôi!

“Thật xin lỗi!” Du Thần Ích vẫn không ngừng nói xin lỗi, “ Văn Hinh, thật xin lỗi, thật xin lỗi...”

Tình hình vẫn thế, lời xin lỗi chân thành đó, nói không cảm động thì quả thực là lừa gạt người.

Giờ phút này, Văn Hinh rất không có tiền đề, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống, cô cúi đầu, lại nhìn thấy trên gương mặt Du Thần Ích , nước mắt đã sớm ướt át một mảnh, trong lòng cô bỗng chốc cứng lại.

Anh... lại khóc!

Là bởi vì mình sao?

Sau đó, đột nhiên cô cười, cô đưa tay kéo anh, dịu dàng nói: “ Đứng lên đi, chúng ta về nhà!”

Nghe vậy, Du Thần Ích lập tức đứng lên, tay anh cầm thật chặt bàn tay nhỏ bé của cô, vui vẻ cười nói: “ Chúng ta về nhà!”

Trên mặt của anh vẫn còn vương đầy nước mắt, nhưng mà anh vẫn nở nụ cười vui vẻ đến vậy, nụ cười ấy tràn đầy hạnh phúc, mãn nguyện, khiến Văn Hinh ngây ngẩn cả người.

Cô ngơ ngác nhìn anh, lúc này, anh đâu còn bộ dạng của kẻ say bết nhè, giờ đây đã thanh tỉnh hết như một người bình thường .

Anh dắt tay cô cực kì cẩn thận, thật giống như chỉ một chút không chú ý sẽ làm cô bị thương, khiến cô cảm thấy vừa bất đắc dĩ vừa cảm động, cô không chút do dự để anh dẫn cô đi.

Lam Dật Thần vẫn đi theo phía sau, thấy vậy, rốt cuộc cũng có thể cười một cái nhẹ nhõm.

Đi tới tầng một, người đàn ông trông quầy nhìn thấy Du Thần Ích cuối cùng cũng chịu rời đi, như bắt được thần tài, người đàn ông này đưa bọn họ ra tới tận cửa, mới yên tâm đi nghỉ ngơi.

Trên đường trở về nhà họ Du, Du Thần Ích vẫn ôm chặt cánh tay Văn Hinh, nhưng cuối cùng anh không đứng nổi nữa, tựa vào vai cô ngủ thiếp đi.

Ở trở về Du gia trên đường, du sáng sớm ịch vẫn ôm thật chặt văn hinh cánh tay, cuối cùng vẫn là chống đỡ không nổi, tựa vào trên vai của nàng ngủ thiếp đi.

Hôm nay, một lần nữa Văn Hinh trở lại nhà họ Du, chuyện này đối với cả Tề Nhân Kiệt và Lăng Hạo Hiên đều khiến họ tổn thương rất lớn. Ở bệnh viện mấy ngày liền, là bọn họ chăm sóc cô không rời, mà cô cũng

đã đồng ý sau khi xuất viện về nhà Tề Nhân Kiệt ở, nhưng mà giờ đột nhiên cô lại đổi ý, cô cũng có thể tưởng tượng được, khi Tề Nhân Kiệt biết chuyện, sẽ thất vọng nhường nào.

Cô rút điện thoại di động trong túi ra nhắn tin cho Tề Nhân Kiệt, chỉ duy nhất ba chữ “ Thật xin lỗi”, sau đó nhấn nút gửi.

Lam Dật Thần một mực âm thầm chú ý cô, thấy sắc mặt cô hết sức nặng nề, đột nhiên hỏi:” Chị và Tề Nhân Kiệt quan hệ rất tốt à?”

Văn Hinh cười nhạt: “ anh ấy đã giúp đỡ tôi rất nhiều, tôi rất biết ơn anh ấy!” Nói xong, cô nghiêng đầu nhìn về phía cửa sổ, bộ dáng không muốn nói nữa.

Lam Dật Thần thấy vậy, cũng không nói nữa, chỉ chuyên tâm lái xe.

Có điều hai người cũng không một ai chú ý tới, theo sau xe bọn họ, phía xa xa, một chiếc xe thể thao màu bạc, vẫn luôn đi theo họ tới tận nhà họ Du.

310. Chương 312: Người Phụ Nữ Ấy Vì Anh Mà Chết! 1

Du Thần Ích dường như cũng biến thành người hoàn toàn khác, anh quan tâm tới cô, săn sóc cô, khi tan tầm có thể sẽ mua một món quà nhỏ về nhà tặng cô. Hôm nay là hoa, thì ngày mai có thể sẽ là một chiếc lắc tay, hôm sau có thể là chiếc khăn lụa gì đó, biến hóa đa dạng.

Lúc này cô mới phát hiện ra, thì ra anh cũng là một người lãng mạn nha!

Thấy anh như vậy, cô không nhịn được mà nghĩ, anh ấy và Phương Tình đứng chung một chỗ có phải anh cũng sẽ săn sóc cô ấy dịu dàng như vậy không, lần nào nghĩ tới cô cũng tự đưa ra một đáp án khẳng định ỳnh.

Bởi vì cô vẫn còn nhớ rõ, dì Lý từng nói qua, ngày trước Du Thần Ích không mang điệu bộ này, mà bởi vì xảy ra sự kiện kia nên mới trở nên lạnh lùng vô tình như vậy.

Như vậy, lúc trước, anh mang dáng vẻ như thế nào đây?

Cô thấy tò mò, nhất định là dáng vẻ của anh cũng giống như bao người đàn ông khác vậy, đều đối xử tốt với người yêu của mình.

Mỗi lần nghĩ tới đây, cô lại cảm thấy xuống tinh thần.

Ngày nọ, cô lặng lẽ đi tới phòng làm việc của Du Thần Ích, cầm tấm hình trên mặt bàn làm việc của anh lên, tỉ mỉ quan sát.

Không thể phủ nhận, người phụ nữ tên Phương Tình này, có một loại uyển chuyển dịu dàng, vừa nhìn đã biết là người phụ nữ hết sức hiền dịu. Thấy cô ấy, Văn Hinh đột nhiên nghĩ tới một từ, đó là dịu dàng như nước, đó chính là hình dung của cô về người phụ nữ ấy.

Mà cô, căn bản cũng không dịu dàng như vậy, khó trách sao Du Thần Ích lại yêu người phụ nữ này tới như vậy!

Nhìn nụ cười hạnh phúc của người phụ nữ trong ảnh, Văn Hinh lẩm bẩm nói: “ Chị có biết hiện giờ tôi hâm mộ chị tới mức nào không, bởi vì anh ấy vĩnh viễn sẽ không quên chị!” Mà cô, cô cũng không hiểu rõ cô với anh đến tột cùng là mối quan hệ gì, có lẽ chỉ dừng lại ở mức, không thể quên nhau mà thôi.

Thời điểm cô đang say sưa ngắm người, Du Thần Ích đột nhiên đi từ bên ngoài vào, thấy cô cầm hình của Phương Tình, sắc mặt anh lập tức tối sầm, rống giận lên tiếng, “ Cô ở đây làm gì?”

Văn Hinh bị thanh âm đột nhiên xuất hiện dọa sợ, buông tay ra, khung hình trong tay cô cứ như vậy mà rơi xuống trước mặt Du Thần Ích, mà cô căn bản không kịp ngăn cản, chỉ có thể mặc cho nó rơi xuống mặt đất, thủy tinh chạm đất, vỡ vụn, phát ra âm thanh thanh thúy.

Thấy vậy, sắc mặt Du Thần Ích càng thêm xanh mét, đôi mắt như phóng hỏa nhìn chằm chằm Văn Hinh, tức giận không thể kiềm chế được mà nói: “ Ai cho phép cô vào đây? Ai cho phép cô đụng tới đồ của tôi?”

Văn Hinh nhìn khung hình rơi trên mặt đất, cô gái vẫn cười rực rỡ, nhưng lúc này trong mắt cô, lại trở thành cực kì châm chọc, chứng tỏ địa vị của cô ấy trong lòng anh. Khóe miệng của cô không khỏi lóe lên, ý cười nhẹ nhẹ, sau đó cô ngẩng đầu nhìn Du Thần Ích vẫn đang vô cùng giận dữ, lạnh nhạt nói: “Thật xin lỗi, tôi không cố ý!” Thanh âm của cô vẫn tràn đầy sự kiêu ngạo lại tự ti.

311. Chương 313: Người Phụ Nữ Ấy Vì Anh Mà Chết ! 2

Cô không phải Phương Tình, cô có sự kiêu ngạo, có sự kiên trì của mình, trong lòng anh, cô mãi mãi không phải là người mà anh quan tâm nhất, Văn Hinh nghĩ.

“Từ sau không có sự đồng ý của tôi, không cho phép em vào lại phòng làm việc của tôi một bước!” Du Thần Ích hung hăng lườm cô một cái, sau đó quay lại trước mặt cô, từ từ ngồi xổm xuống, nhặt khung ảnh vỡ dưới đất lên.

Văn Hinh thấy được tay anh cầm khung ảnh khẽ run lên, lòng cô thoáng chốc trầm xuống.

Du Thần Ích cầm khung ảnh đứng lên, anh lấy tay lau lại tấm ảnh, vô cùng tỉ mỉ mang theo sự che chở.

Văn Hinh vẫn lạnh mắt nhìn, “Anh yên tâm, từ nay về sau tôi tuyệt đối sẽ không bước vào căn phòng này nửa bước!” Cô lạnh lùng nói xong, trực tiếp xoay người rời đi, cũng không nhìn lại Du Thần Ích.

Cho tới lúc này, Du Thần Ích tựa hồ mới chợt tỉnh ngộ, nhìn bóng lưng cô rời đi, anh đột nhiên cảm thấy khủng hoảng, vội vàng bỏ lại khung hình, bước nhanh lên phía trước ôm chặt cô từ phía sau, không cho cô rời khỏi.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi!” Du Thần Ích không ngừng nói xin lỗi bên tai Văn Hinh, “Vừa rồi anh nhất thời nói loạn, không phải cố ý muốn đối với em như vậy, em đừng tức giận, được không?”

“Tôi không tức giận.” Văn Hinh kiên định nói xong, cô vẫn cứ đứng đó, mặc kệ Du Thần Ích ôm mình.

Cô làm sao lại tức giận?

Ngay cả tư cách để tức giận cô cũng không có, vậy sao cô phải tức giận.

Nghe thấy cô nói vậy, Du Thần Ích biết là cô đang giận mình, trong lòng thầm buồn không dứt, đều là do vừa rồi mình nhìn thấy ảnh của Phương Tình, cái gì cũng quên hết.

“Thật xin lỗi, vừa rồi là anh quá kích động, từ nay về sau chỉ cần em muốn, em đều có thể tùy tiện vào đây.” Anh ôm cô, vẫn không muốn buông tay ra.

“Sẽ không, mới vừa rồi tôi nói rồi, tôi tuyệt đối sẽ không bước vào nơi này dù chỉ một bước.” Văn Hinh vẫn lạnh nhạt nói, trên mặt tựa hồ không có bất kì chút cảm xúc nào/

Nghe vậy, Du Thần Ích đột nhiên nở nụ cười, “Còn nói không tức giận!” Anh vùi đầu vào cổ cô, tham lam hít lấy mùi hương loa lài nhàn nhạt trên người cô, cũng giống như chính con người cô, thanh đạm, trang nhã, khiến anh mê muội.

“Cô ấy là Phương Tình, là vợ trước của anh.” Anh vừa vùi đầu vào cổ cô vừa nhẹ giọng nói, thanh âm dù rất nhẹ rất nhạt, nhưng lại vô cùng nghiêm túc.

Văn Hinh biết chuyện kể tiếp anh sẽ kể về chuyện giữa anh và vợ trước rồi, nói không chừng cô cũng sẽ biết rõ đến tận cùng là Phương Tình chết như thế nào, vì vậy không hề lên tiếng nữa, chỉ lẳng lặng lắng nghe anh nói.

“Anh và cô ấy là bạn cùng đại học, ngay ngày đầu tiên ở đại học, vừa thấy đã yêu, sau đó cứ như vậy cho tới khi tốt nghiệp đại học...”

Du Thần Ích lẳng lặng nói, Văn Hinh yên tĩnh lắng nghe, chờ anh nói xong toàn bộ mọi chuyện, rốt cuộc cô cũng biết được cả quá trình yêu đương của bọn họ, rồi cô ấy vì sao mà chết.

Đó là vào khoảng ba năm trước, khi đó Du Thần Ích mới vừa lên làm tổng giám đốc chưa lâu, bởi vì tuổi còn trẻ, hơn nữa vừa đi làm đã làm tổng giám đốc, nên những bậc lớn tuổi hơn trong công ty đương nhiên không phục.....

312. Chương 314: Người Phụ Nữ Ấy Vì Anh Mà Chết! 3

Sau khi cha Du Thần Ích qua đời, những bậc cha chú trong công ty rồi rít âm thầm bắt tay để bày trò, hòng mưu đoạt công ty, nếu như không phải Diêu Phương vẫn đứng đằng sau quán xuyến, khiến bọn họ phải kiêng dè, chỉ sợ bọn họ đã sớm lật trời rồi.

Cho tới khi Du Thần Ích từ Mỹ trở về, Diêu Phương mới lui về, nhường toàn bộ quyền trong tay cho Du Thần Ích. Du Thần Ích sớm nhìn thấu dã tâm của những kẻ kia, dĩ nhiên anh sẽ không để sản nghiệp kinh doanh cả đời của cha mình mất đi trên tay của đám người nọ. Cho nên đã đấu với bọn họ ròng rã nửa năm trời.

Cũng tại thời điểm anh từ Mỹ trở về, liền lập tức cử hành một hôn lễ xa hoa với người đã cùng anh chịu khổ cực suốt hai năm ròng. Cưới xong, đáng lẽ ra Du Thần Ích đã có thể để cô ở nhà an phận làm thiếu phụ nhân, nhưng bởi vì anh phải xử lý đám người kia trong công ty khiến cho cục diện trở nên rối rắm, anh thường xuyên phải đấu với bọn họ tới sứt đầu mẻ trán, vô hình chung sẽ không có nhiều thời gian dành cho Phương Tình.

Hôm đó là sinh nhật Phương Tình, cho nên anh cố ý dành trọn một ngày ở bên cô ấy. Thời điểm hai người đang tay trong tay dạo phố, một chiếc xe ô tô lập tức vọt về phía lưng bọn họ.

Phương Tình là người phát hiện ra đầu tiên, cô đang muốn nói với Du Thần Ích nhưng không kịp rồi, chiếc xe đang lao như tên về phía trước, cô liền dùng sức đẩy Du Thần Ích sang một bên, sau đó cả người ngấp trong vũng máu, tử vong tại chỗ.

Lúc ấy Du Thần Ích cho rằng đó chỉ là một tai nạn ngoài ý muốn, nhưng càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, sau khi chiếc xe kia đụng phải cô ấy, lại nhanh chóng rời đi, khiến anh không thể không hoài nghi đây là một vụ tai nạn có chủ ý.

Vì vậy anh bắt đầu điều tra, cuối cùng cũng tra được kẻ chủ mưu, chính là đám người kia muốn diệt trừ anh, nên âm thầm mua chuộc một phạm nhân mới được ra tù lái xe đâm anh.

Sau khi biết được chân tướng sự thật, anh cũng âm thầm chuẩn bị kế hoạch, chỉ trong vòng 1 tháng ngắn ngủi, anh đã thu mua hết tất cả cổ phần trong tay những kẻ kia, trở thành cổ đông lớn nhất của công ty, trở thành tổng giám đốc chân chính.

Mà kết quả của những kẻ kia, chính là ở trong nhà lao cả đời.

Nghe xong những điều này, tâm Văn Hinh bị nhéo lên, cô cảm thấy đau lòng, vì Du Thần Ích mà đau lòng.

“ Là Anh có lỗi với cô ấy, nếu như không phải do anh, cô ấy đã không chết!” Du Thần Ích tựa vào bả vai cô, thống khổ nói, “ Cô ấy vì cứu anh mới....”

Văn Hinh đưa tay đặt lên vòng eo anh, dịu dàng nói: “ Thật ra thì anh không cần phải tự trách mình, cũng không cần khổ sở vì cô ấy, bởi vì đây là do cô ấy cam tâm tình nguyện. Tôi nghĩ, cho dù chuyện đó có xảy ra nữa, cô ấy vẫn sẽ lựa chọn giống như vậy.”

“ Nhưng mà, anh tình nguyện người chết là anh, cũng không muốn cô ấy bị bất kì thương tổn nào!” Nếu như người chết là anh, vậy thì hôm nay anh cũng sẽ không phải thống khổ như vậy

313. Chương 315: Người Phụ Nữ Ấy Vì Anh Mà Chết! 4

Nghe vậy, Văn Hinh cười, “ Nếu như lúc ấy người chết là anh, vậy anh cho rằng cô ấy sẽ sống vui vẻ hạnh phúc sao? Cũng giống như anh, cô ấy sẽ như anh bây giờ, ngày ngày sống trong đau khổ tự trách, chẳng lẽ đây chính là cái mà anh hy vọng sao?”

Nghe cô nói vậy, Du Thần Ích kinh sợ, đây là vấn đề anh chưa bao giờ nghĩ tới.

“ Thật ra thì đó đã là kết quả tốt nhất rồi, mặc dù bây giờ cô ấy đã không còn nữa, nhưng giờ phút này cô ấy ở trên thiên đường, nhất định sẽ hạnh phúc, bởi vì cô ấy đã cứu người cô ấy yêu nhất, hơn nữa cuộc đời tốt đẹp nhất của cô ấy cũng đã lưu lại trong lòng người đó, như vậy là đủ rồi!” Văn Hinh lẳng lặng nói, nói xong khoe miệng cô lóe lên nụ cười nho nhỏ.

Lúc này, trong lòng cô, đối với Phương Tình đã không còn ghen tỵ, chỉ còn lại sự hâm mộ và chúc phúc cho cô ấy.

Du Thần Ích bị những lời nói của Văn Hinh khiến anh cảm thấy sợ hãi, tâm tư phập phồng ngàn mối, nhưng lại thủy chung không nói lời nào.

Có lẽ, đây chính là kết cục tốt nhất rồi.

Ngày ngày qua đi, tất cả mọi người đều phát hiện, trên gương mặt Du Thần Ích đã dần xuất hiện nụ cười, Diêu Phương biết rằng, anh đã thoát khỏi ám ảnh của ba năm về trước, bà không khỏi cảm kích Văn Hinh.

Cũng vì có Văn Hinh, mới có thể giúp Du Thần Ích xua đi bóng ma trong lòng anh, bởi vì cô là một cô gái đặc biệt.

Thu dần đến, tiết trời cũng dần chuyển sang se lạnh, thời gian sau buổi trưa là thời điểm Văn Hinh thích nhất, mỗi ngày sau khi ăn cơm trưa xong, cô sẽ đi tới vườn hoa, nằm trên tấm ghế dài phơi nắng mặt trời, cảm giác nằm ngủ như vậy rất thích.

Một chủ nhật này, Du Thần Ích nghỉ ở nhà, anh biết Văn Hinh thích phơi nắng, mới ôm Văn Hinh đi vào trong vườn hoa, hai người cùng nằm trên một cái ghế, anh để cô nằm ngủ trên người mình, cứ như vậy cùng nhau phơi nắng.

Ánh mặt trời ấm áp khiến Văn Hinh vừa mới ăn no đã bắt đầu buồn ngủ, cô vùi mình trước ngực Du Thần Ích khoe miệng khẽ phát ra tiếng thở đều, đầy thỏa mãn.

Du Thần Ích thấy bộ dáng thoải mái cùng vẻ mặt ngây thơ của cô, anh lập tức nở nụ cười, đưa tay ra cứng chiều ngất nhẹ lỗ mũi của cô, Văn Hinh bị động giật mình, bất mãn nói : “ Tại sao ai cũng thích ngất mũi tôi? Mũi của tôi làm gì chọc giận tới các anh sao?” Cô vô thức nói, không thêm để ý tới sắc mặt chốc lát đã thay đổi của người nào đó.

“ Còn có ai thích ngất mũi em?” Anh nhẹ giọng hỏi cô, cố gắng đè nén lửa ghen trong lòng.

“Lăng Hạo Hiên!” Văn Hinh vô thức trả lời, muốn lật người dậy, nhưng vì bụng quá lớn, nên đành phải thôi.

Nghe được tên của Lăng Hạo Hiên, lửa giận trong lòng Du Thần Ích bỗng chốc thoái lui, khoe miệng anh nổi lên nụ cười thản nhiên.

Thì ra là Lăng Hạo Hiên!

Nhìn ra được tình cảm của Lăng Hạo Hiên với Văn Hinh, anh ta là yêu cô, tuy nhiên lại lựa chọn lặng lẽ đứng phía sau cô, quan tâm cô, yêu cô , vì cô mà hi sinh tất cả, lại không cần bất kì sự báo đáp nào.

314. Chương 316: Hạnh Phúc ? 1

Nhận ra tình cảm của Lăng Hạo Hiên đối với Văn Hinh, yêu cô, nhưng lại cố tình chọn lặng lẽ đứng phía sau cô, lặng lẽ quan tâm cô, yêu cô, vì cô mà bỏ tất cả, lại không cần bất kì sự hồi đáp nào.

Thành thật mà nói, trong lòng Du Thần Ích vẫn có chút hâm mộ Lăng Hạo Hiên!

“Thật là thoải mái!” Văn Hinh lại cảm thán một tiếng, ánh mặt trời ấm áp, hơn nữa lại có cái đệm thịt êm phía dưới, quả thật chính là trời cao cho cô hưởng thụ.

Du Thần Ích không biết suy nghĩ trong lòng Văn Hinh, chỉ cười khẽ một tiếng, ôm cô chặt hơn. Hai người cứ lẳng lặng nằm phơi nắng như vậy, nhắm mắt lại, cũng không ai lên tiếng gì.

Một màn ấm áp như vậy, nhưng trong mắt người nọ, thì hẳn là chói mắt.

Lạc Tĩnh nhìn chằm chằm đôi nam nữ đang ôm nhau kia, khuôn mặt xinh đẹp lóe lên sự ghen tị và oán hận.

“Thần Ích, tại sao hôm đó anh lại gọi em tới khách sạn Hilton?” Du Thần Ích tưởng Văn Hinh đã ngủ lâu rồi, bỗng cô đột nhiên hỏi.

“Lúc nào?” Du Thần Ích không hiểu hỏi, sau đó nghĩ gì đó, nói: “Ngày hôm đó không phải là sinh nhật của em sao?”

Nghe vậy, Văn Hinh bỗng chốc mở mắt, trong mắt cô toàn là sự kinh ngạc, “Sinh nhật em?” Cho tới bây giờ, người duy nhất nhớ tới sinh nhật của cô chỉ có Lăng Hạo Hiên, mà chính cô, cũng chưa bao giờ để ý.

Ngày trước, cô ngay cả ngày 3 bữa cơm cũng đã là cả vấn đề lớn, nào có ý định tổ chức những thứ như sinh nhật. Nhưng hàng năm, cứ vào ngày này, Lăng Hạo Hiên đều chuẩn bị một chiếc bánh ngọt thật to, sau đó sẽ dẫn cô đi ăn no nê, coi như là tổ chức tiệc sinh nhật cho cô.

Nhiều năm qua đi, tựa hồ cũng chỉ có Lăng Hạo Hiên nhớ tới sinh nhật của cô, còn nói tới cha cô, trong mắt ông ấy, cho tới bây giờ đều chỉ có em trai cô, đừng nói là sinh nhật cô, chỉ sợ ngay cả cô bao nhiêu tuổi, ông ấy cũng không nhớ.

Có điều khiến cô cảm thấy kì lạ, Du Thần Ích lại biết đó là ngày sinh nhật của cô, “Làm sao anh biết đó là sinh nhật của em

?” Nghĩ vậy, cô liền hỏi Du Thần Ích.

“Thẻ căn cước của em không phải ghi rõ sao?” Du Thần Ích đưa tay vuốt cánh mũi của cô, nở nụ cười mang theo vẻ cứng chiều, “sao, chính em không biết à?”

Văn Hinh bĩu môi, “Em chưa bao giờ nhớ tới những thứ nhàm chán đó!”

Nghe vậy, Du Thần Ích kinh ngạc, rất nhanh, một sự đau lòng nhanh chóng xẹt qua lòng anh. Anh bắt lấy tay cô, ở bên tai cô nói nhẹ nhàng: “Em yên tâm, từ nay về sau có anh rồi, anh sẽ không để em cô đơn, sẽ không để em phải đối mặt mọi chuyện một mình.”

Lời nói giống như lời thề ngọt ngào nhất, khiến Văn Hinh chấn động, sự khó tin viết đầy trên gương mặt của cô

315. Chương 317: Hạnh Phúc ? 2

Văn Hinh nhìn bàn tay anh vẫn nắm chặt đôi bàn tay nhỏ bé của cô, cô cảm thấy vừa ấm áp, lại có chút uất ức. Tựa như một dòng nước ấm theo kẽ đôi bàn tay của anh và cô chảy vào trong lòng mình, khiến lòng cô thoáng chốc trở nên đông đầy.

Giây phút này, cô chợt nhận ra thế nào gọi là hạnh phúc!

Mọi đau khổ cô phải trải qua từ trước tới giờ, tựa như là để chuẩn bị cho sự hạnh phúc lúc này vậy. Bởi vì chỉ có thương qua, đau qua, có khóc, có cười, để lúc này, chỉ một câu nói tưởng chừng vô cùng đơn giản nhưng lại khiến cô cảm thấy dường như cả thế giới đang thay đổi vậy, từ đen tối biến thành những màu sắc rực rỡ.

“ Hi vọng anh sẽ nhớ những lời anh nói hôm nay!” Cô cúi đầu, nở nụ cười nhàn nhạt, rõ ràng là khuôn mặt tươi cười vui vẻ, mơ hồ lại có chút khổ sở.

Cô làm vậy vì muốn khẳng định lại câu nói của Du Thần Ích. Sau lần đó, chỉ cần có thời gian, Du Thần Ích sẽ ở bên cạnh cô, sẽ có lúc sẽ cùng cô đi phơi nắng, cũng sẽ có lúc cùng cô ra vườn hoa đi dạo một chút, lại có lúc sẽ ôm cô cùng nhau ngồi trên ghế salon xem phim.

Vì muốn chăm sóc Văn Hinh, cho nên Du Thần Ích cũng sẽ mang bớt công việc ở công ty về nhà làm, mà lần nào trong khi anh ngồi làm việc, Văn Hinh sẽ cầm một cuốn sách, cô có thể ngồi bên cửa sổ phơi nắng, lặng lẽ xem sách, cô muốn ở cùng một không gian với anh. Nhưng cuối cùng, cô lại ngủ thiếp đi, mà lần nào tỉnh lại, cũng phát hiện mình đang nằm gọn trong một lồng ngực ấm áp, cái ôm đó của anh khiến cô ngủ say sưa.

Cô không hề nhúc nhích, lặng lẽ cảm thụ cái ôm ấm áp của anh, cái ôm ấy tựa như có ma lực, khiến cô cảm thấy an lòng, tràn đầy hạnh phúc.

Cô thậm chí còn không dám tin tưởng, mình và Du Thần Ích cũng sẽ có một ngày như thế, từ lúc vừa mới bắt đầu tới giờ, cô chưa bao giờ dám nghĩ tới ba chữ yêu đương với anh. Mặc dù đến bây giờ anh cũng không hề nói với cô ba chữ kia, thế nhưng những gì anh đối với cô, đã vượt xa khiến cô cảm động. Đối với cô mà nói, vậy là đủ rồi.

Cô có thể cảm nhận được, mình được anh nâng niu, che chở, tỉ mỉ cẩn thận, giống như chỉ sợ cô có thể té ngã bất kì lúc nào vậy, khiến cô cảm động nhưng rồi lại sợ, sợ rằng hạnh phúc đến quá mau, quá ngắn, chỉ sợ một khắc sau, anh sẽ lại trở lại làm Du Thần Ích trước kia vậy.

Cuối cùng, sự lo lắng của cô, rốt cuộc cũng trở thành sự thực.

Trời đang mưa, Văn Hinh đang rảnh rỗi liền đi vào thư phòng của Du Thần Ích tìm sách để đọc, lại nhìn thấy trên bàn làm việc của anh có một phần văn bản. cô không khỏi tò mò cầm lên xem, nhìn mấy lần, cô cũng nhận ra đây là một phần văn bản liên quan tới hợp đồng của công ty, đang lúc cô định nhìn chi tiết thì cửa thư phòng đột nhiên bị mở ra, Du Thần Ích đi vào.

316. Chương 318: Hạnh Phúc ? 3

Thấy Du Thần Ích đột ngột trở về, Văn Hinh lập tức biết tại sao anh lại quay về, vì vậy mới giờ tập văn kiện trong tay lên, trêu cười nói: “ Anh là cố ý bỏ quên văn kiện để dò xét em phải không?” Cô thuận miệng nói xong, cũng không để ý nhiều mà cười, bộ dạng vô cùng thản nhiên.

Du Thần Ích đi tới, cũng không nhận văn kiện từ trong tay cô, mà trực tiếp ôm cô từ phía sau, nhỏ giọng mập mờ bên tai cô: “ Làm sao em biết anh cố ý? Anh chính là nhân cơ hội quên văn kiện mà trở về thăm em, ôm em một cái đây.” Chỉ cần được ôm cô, anh sẽ có một thứ cảm giác thỏa mãn, hạnh phúc mà trước nay chưa từng có, cảm giác ấy tựa như toàn bộ thế giới là của anh vậy.

Nghe vậy, Văn Hinh tựa đầu vào lồng ngực của anh, ngửa mặt nhìn anh, cười nói: “ Từ lúc nào anh lại học được lời ngon tiếng ngọt như vậy rồi hả?”

Du Thần Ích đưa tay nhẹ nhàng ngắt cánh mũi của cô, vô cùng cưng chiều, nói: “ Nếu em thích nghe, từ nay về sau ngày nào anh cũng nói cho em nghe.” Chỉ cần cô thích, cho dù có hái sao trên trời, anh cũng sẽ tận lực làm vì cô.

“ Em còn chưa muốn!” Văn Hình cười đẩy tay anh ra, “ Nếu như anh cố ý nói những lời ghê tởm , thì anh đã thành công rồi đấy!” Thật ra thì cô nói vậy, hoàn toàn là để chọc cười anh, tựa như vừa rồi, cho dù có ngày nào cũng nghe những lời ấy cả 1000 lần, cô cũng không thấy ngán.

“ Lại còn nói anh nói lời ghê tởm?” Tròng mắt Du Thần Ích lóe lên, phát ra chút nguy hiểm, anh nhìn chăm chăm khuôn mặt vẫn đang mỉm cười của cô, cuối cùng ánh mắt anh dừng lại trên cánh môi xinh đẹp, hai mắt lóe lên, anh cúi đầu xuống, “ Hiện giờ anh muốn trừng phạt em!” Cuối cùng, lời nói cũng biến mất giữa răng và môi, không hề nghe được gì nữa.

Ý tứ của anh chỉ muốn trừng phạt cô một chút, thuận tiện thưởng thức một chút, không ngờ rằng, môi cô lại mềm mại, khiến anh đã đụng vào lại không dứt được ra nữa. vì vậy cái hôn êm ái dần trở nên mãnh liệt, mang theo sự quyến luyến, anh ở trên môi cô lưu luyến không dừng, đầu lưỡi nhẹ nhàng cạy hàm răng của cô ra, thưởng thức, cắn nuốt như muốn hút hết sự ngọt ngào của cô, muốn chiếm lấy hết sự mềm mại bên trong miệng cô, anh cùng cô, hai người cùng nhau chia sẻ những điều ngọt ngào nhất.

Mà lúc này Văn Hình bị hôn bất ngờ khiến cô ngây dại, nhìn khuôn mặt đẹp trai gần trong gang tấc, từ từ, anh bắt đầu cảm thấy cũng không có gì để suy tư, chỉ có thể cùng anh trầm luân.

Thư phòng tĩnh lặng, chỉ còn hơi thở rối loạn dồn dập của hai người, hơi thở ấm áp hòa dung một chỗ, khiến không khí trở nên mập mờ.

Nụ hôn nồng nhiệt như cháy lan ra tận đồng cỏ, khiến thân thể hai người như bị thiêu đốt, không kìm hãm được, hai bàn tay Văn Hình nhẹ nhàng vòng trên cổ của anh, như muốn đòi lấy nhiều hơn.

317. Chương 319: Hạnh Phúc ? 4

Du Thần Ích buông tầm mắt, nhìn vào hai mắt cô như có sương mù bao phủ, nhìn cô thở dốc trước ngực mình, anh càng thêm khát vọng, càng hôn nồng nhiệt hơn. Bàn tay vốn đặt ở bụng cô từ từ dời tới trước ngực, đặt lên vùng đầy đặn của cô, lúc này mới giật mình, bởi vì cô đang mang thai, cho nên bộ ngực của cô dường như lại lớn hơn so với trước kia rất nhiều, khiến anh mơ hồ không nắm giữ nổi, chỉ có một khát vọng được hôn lên đó.

Lúc này, nụ hôn đơn giản đã không thể thỏa mãn lòng hai người, họ vội vàng muốn dùng thân thể mỗi người để an ủi lẫn nhau. Nhưng mà, khi ánh mắt Du Thần Ích

Chạm tới cái bụng cao ngất của cô thì toàn thân giống như bị dội một chậu nước lạnh, khí nóng trong thân thể lập tức bị dập tắt.

Văn Hình cũng không chịu được bất cứ tổn thương nào thêm, mặc dù anh rất muốn cô, anh muốn tới phát điên rồi, nhưng anh vẫn không thể mang đứa bé trong bụng cô ra làm trò đùa, cho nên chỉ có thể ép buộc lửa dục trong người mình đè xuống.

“ Sao thế?” Văn Hình không biết vì sao anh lại dừng lại, ánh mắt cô như bị ngập bởi sương mù khát vọng mê ly nhìn Du Thần Ích , thiếu chút nữa khiến lửa dục trong người anh vừa mới dịu xuống lại đốt lên một lần nữa.

Ngay lúc này, điện thoại trong túi của Du Thần Ích rung lên, anh nghe điện thoại, giờ mới nhớ mục đích mình quay về nhà. Bởi vì có chuyện gấp, nên anh không giải thích nhiều, nhặt giấy tờ rơi dưới đất lên, sau đó hôn nhẹ lên trán Văn Hình, “ Chờ anh trở về.” Anh nói, rồi nhanh chóng rời đi.

Sau khi Du Thần Ích đi khỏi, Văn Hình mới chậm chậm khôi phục lại hô hấp bình thường, cô đi tới bên cửa sổ, đưa mắt nhìn xe của Du Thần Ích Biến mất sau màn mưa, không hiểu tại sao, trong lòng cô đột nhiên dâng lên một sự lo lắng mãnh liệt, cô có cảm giác sắp tới sẽ có chuyện lớn xảy ra với mình.

Cuộc đua lần này, vốn là chiến thắng thuộc về tập đoàn Overlord, nhưng cuối cùng lại bị đánh bại bởi đối thủ mặc dù đối thủ chỉ đưa ra giá cao hơn bên Overlord một chút, cứ vậy mà mảnh đất đầu thầu lần này

đã thuộc về đối thủ một cách nhanh chóng.

Về phần đối thủ của tập đoàn Overlord là ai, chung quy lại, cũng chỉ có tập đoàn Gấm Vinh là đủ tiềm lực đánh bại bọn họ, chiến thắng lần này, thế thượng phong thuộc về Tề Nhân Kiệt.

Du Thần Ích cũng đã cho người điều tra, lần này Tề Nhân Kiệt chính là cố ý, thế nào hôm nay đột nhiên ra mặt, muốn cho anh một sự bất ngờ sao?

Lần này, Du Thần Ích nhận thua, là anh đã quá coi thường Tề Nhân Kiệt, cho nên đối với kết quả lần này, cũng không để trong lòng quá. Không phải chỉ là một mảnh đất sao, sau này vẫn còn có cơ hội!

Cuộc chiến kết thúc, khi Du Thần Ích cùng nhân viên của mình chuẩn bị rời đi, Tề Nhân Kiệt lại từ từ bước đi, thong thả đi tới trước mặt anh, cười vô cùng đắc ý, nói: “ Ngại quá Du Tổng , lần này tôi thắng!”

318. Chương 320: Diên Cuồng Trả Thù! 1

Du Thần Ích lạnh lùng nói: “ Vậy chúc mừng !” Nói xong, anh trực tiếp xoay người rời đi, coi Tề Nhân Kiệt chỉ là thoáng qua, không muốn nhiều lời nữa.

“ Chẳng lẽ anh không thắc mắc, vì sao lần này tôi lại thắng anh sao?” Tề Nhân Kiệt có vẻ rất hứng thú khiêu khích, anh xoay người, nhìn bóng lưng Du Thần Ích, Tiếp tục cười nói: “ Chẳng lẽ anh cũng không cảm thấy kì quái, vì sao chúng tôi chỉ đưa ra giá cao hơn các anh một li sao?”

Nghe vậy, Du Thần Ích bỗng chốc dừng bước, sau đó từ từ quay sang nhìn Tề Nhân Kiệt vẫn đang cười đắc chí, hỏi: “ Các người dở trò?” Khi anh biết được tin đối thủ của họ chỉ đưa ra giá chênh chỉ lệch 1 chữ số, anh đã từng hoài nghi, nhưng rất nhanh lại tự mình bác bỏ.

Bởi vì lần cạnh tranh này, phần định giá chỉ có rất ít quản lí cao cấp biết, chỉ giới hạn 5 người, trừ anh và Lam Dật Thần, còn lại ba người thì cả ba đều đã theo anh nhiều năm, cho nên anh cho rằng sự việc lần này chỉ là sự trùng hợp mà thôi.

Nhưng lời Tề Nhân Kiệt vừa nói, khiến anh khẳng định, có lẽ chuyện này không đơn giản chỉ là trùng hợp.

Thấy Du Thần Ích rốt cuộc cũng chịu thẳng thắn nhìn mình, nụ cười trên mặt Tề Nhân Kiệt ngày càng đậm hơn, nhưng nếu nhìn kĩ, sẽ phát hiện trong mắt anh chỉ toàn ý lạnh. Anh chậm rãi đi đi tới tới trước mặt Du Thần Ích, cười nói: “ Thật ra thì lần này anh nên cảm ơn vị thư kí thông minh xinh đẹp của mình, nếu như không phải là cô ấy, thì tôi cũng không thể thắng anh, dù chỉ 1 %.” Nói xong, anh lạnh lùng liếc Du Thần Ích một cái, sau đó mang theo sự kiêu ngạo của mình rời đi.

“ Thần Ích, xảy ra chuyện gì vậy?” Lam Dật Thần đi bên cạnh Du Thần Ích cau mày hỏi, “ Ý của anh ta nói là, lần này giá mục tiêu chúng ta đưa ra anh ta đã sớm biết, hơn nữa còn do người của chúng ta tiết lộ cho anh ta?” Điều này sao có thể?

Du Thần Ích cũng ngỡ ngàng, hoàn toàn không ngờ tới, lại bị chính người của mình phản bội.

Thư kí thông minh xinh đẹp?

Thư kí của anh từ trước tới giờ chỉ có Lạc Tình, nói cô ấy xinh đẹp thì quả thật là đúng, nhưng mà thông minh thì, cô ấy chỉ cần không phạm sai lầm là mừng rồi, căn bản không thể trông cậy cô ấy có thể giúp việc cho Du Thần Ích.

Hơn nữa, Lạc Tình lại là em họ Du Thần Ích, cô ấy không thể nào bán đứng người trong nhà được

~Người thư kí thông minh xinh đẹp trong miệng Tề Nhân Kiệt nói rốt cuộc là ai?

Đột nhiên, Du Thần Ích nghĩ tới cái gì, sắc mặt lập tức thay đổi.

Nhìn vẻ mặt kinh dị của Du Thần Ích, Lam Dật Thần không khỏi quan tâm hỏi: Sao vậy, có phải cậu nghĩ tới cái gì không?”

Nhưng mà Du Thần Ích không hề trả lời anh, mà trực tiếp xoay người đi ra ngoài, Lam Dật Thần thấy có điều gì không đúng, vì vậy trước hết để ấy người đi về trước, còn mình thì vội vàng đuổi theo Du Thần Ích

Du Thần Ích cơ hồ điên cuồng lái xe quay trở về nhà, hơn nữa trực tiếp chạy vọt vào thư phòng của mình, đá văng cửa, quả nhiên trông thấy Văn Hinh vẫn đang ở bên trong, hơn nữa còn đang ngủ thiếp đi trên ghế salon.

319. Chương 321: Điên Cuồng Trả Thù! 2

Du Thần Ích cơ hồ điên cuồng lái xe quay trở về nhà, hơn nữa trực tiếp chạy vọt vào thư phòng của mình, đá văng cửa, quả nhiên trông thấy Văn Hinh vẫn đang ở bên trong, hơn nữa còn đang ngủ thiếp đi trên ghế salon.

Đột nhiên xuất hiện âm thanh lớn khiến Văn Hinh lập tức tỉnh lại, cô mở mắt, nhìn thấy Du Thần Ích đang âm thầm nhìn chăm chăm mình, trong lòng cô chợt dâng lên một cảm giác không ổn.

“Sao vậy?” Nhưng cô vẫn không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mà lại khiến anh nhìn mình như vậy, giống như là anh đang muốn nuốt chửng chính mình vậy, tựa như... Anh lại trở về là Du Thần Ích như trước đây.

Lúc này, sự lo lắng lại trở dậy trong cô. Xem ra, giác quan thứ sáu của cô vẫn vô cùng linh nghiệm, cô cười khổ.

“Có phải cô làm không?” Du Thần Ích nhìn chăm chăm cô, không hề buông tha dù chỉ một biến hóa nhỏ nhỏ trên gương mặt cô.

Văn Hinh cảm thấy khó hiểu, “Em làm gì?” Cứ cho là cô làm ra chuyện gì không hay, ít nhất anh cũng nên cho cô biết rốt cuộc là chuyện gì mới được chứ.

“Có phải cô đã tiết lộ mức giá cạnh tranh của dự án lần này nói cho Tề Nhân Kiệt?” Không cần hỏi, Du Thần Ích đã khẳng định là cô làm, Tề Nhân Kiệt đã nói thẳng ra là thư kí thông minh xinh đẹp của anh làm lộ ra, lí do anh khẳng định là vì cô đã làm việc ở công ty một thời gian, quan trọng hơn, phần tài liệu đó, cô đã xem qua!

Nghe lời Du Thần Ích nói, đầu tiên Văn Hinh cảm thấy khá sợ hãi, sau đó cô lập tức phản ứng lại, nhìn dáng vẻ của anh, nhất định là cuộc đấu giá dự án ngày hôm nay đã thất bại, hẳn là thua bởi Tề Nhân Kiệt, nhất định như thế nên anh mới nghĩ rằng cô đã tiết lộ thông tin dự án với Tề Nhân Kiệt.

Có điều, mặc dù cô đã xem qua bản kế hoạch, nhưng cô căn bản không hề nghĩ anh lại bắt gặp cô đúng lúc cô đang xem tài liệu. căn bản cô không hề biết, cho dù có biết tại sao cô phải nói cho Tề Nhân Kiệt?

Thì ra, trong lòng anh, anh không hề tin tưởng cô!

Nghĩ tới đây, khóe miệng cô không khỏi nở một nụ cười đầy đắng chát, cô nhìn anh, lạnh nhạt nói: “Nếu như mà em nói không phải em, anh tin chứ?”

“Không phải cô thì còn ai vào đây?” Quả nhiên đứng dư dự đoán của cô, Du Thần Ích không hề tin tưởng cô, “Phần tài liệu này, trừ cô ra, chỉ có tôi và mấy giám đốc xem qua, hơn nữa...” Anh tạm ngưng trong giây lát, hiển nhiên còn có đoạn sau, Du Thần Ích đột nhiên dừng lại, nhìn chăm chăm về mặt bình tĩnh của Văn Hinh

“Hơn nữa cái gì?” Văn Hinh giương mắt nhìn anh, hỏi anh.

Du Thần Ích nhìn cô, nói rõ ràng từng câu từng chữ: “Chính miệng Tề Nhân Kiệt nói cho tôi biết, anh ta nói chính cô báo tin cho anh ta.

Mặc dù Tề Nhân Kiệt không nói rõ tên cô, nhưng mà chỉ cần vậy anh cũng đoán ra, hiện giờ người duy nhất anh hòa nghi, chỉ có cô, lần trước cô chủ động về nhà cùng anh, có phải chẳng chính là đã hẹn ước với Tề Nhân Kiệt để lấy trộm tài liệu mật của mình.

Nghe vậy, sắc mặt Văn Hinh thoáng chốc thay đổi, cô không dám tin tưởng những gì mình vừa nghe thấy. Tề Nhân Kiệt lại cứ nhiên nói vs Du Thần Ích như vậy, cô nói với anh lúc nào ?

320. Chương 322: Diên Cuồng Trả Thù! 3

Tề Nhân Kiệt lại cứ nhiên nói vs Du Thần Ích như vậy, cô nói với anh lúc nào ?

Rõ ràng nói như vậy là có ý muốn hãm hại cô, chẳng lẽ là vì cô rời bỏ anh ta, mà anh ta hận cô như vậy sao?

(Văn Hinh hiểu lầm Kiệt ca rồi)

Thấy Văn Hinh không nói lời nào, Du Thần Ích cho là cô đã thừa nhận, tức giận trong lòng càng tăng cao, “ Nói vậy, cô tình nguyện trở về cùng tôi, mục đích để phục kích, chớp thời cơ cung cấp tin tức tuyệt mật cho Tề Nhân Kiệt , tôi nói không sai chứ?” Mà Du Thần Ích vẫn còn ngu ngốc tin tưởng cô tới mức muốn móc cả trái tim ra cho cô, không ngờ lại trở thành trò cười ngu ngốc nhất.

“ Có phải cho dù tôi có nói gì , anh cũng sẽ không tin tưởng tôi nữa đúng không?” Đối với một Du Thần Ích đang tức giận, Văn Hinh vẫn dùng thái độ nhàn nhạt không hề vội vàng, cũng không hề nổi giận, nhưng cũng chỉ một mình cô biết, lúc này, trong lòng của cô đang nhỏ máu.

“ Cô cảm thấy, tôi còn có thể tin tưởng cô sao?” Câu này, Du Thần Ích phải cắn răng nghiền lợi mới nói ra được, nếu như không phải lúc này anh ta đã vô cùng tiết chế bản thân, thì đã sớm xông lên cho Văn Hinh một bạt tai rồi.

(tsb thẳng vũ phu)

“ Nếu như tin là tôi bán đi, vậy anh định làm gì tôi?” Văn Hinh hỏi Du Thần Ích, trong mắt hiện lên tia châm chọc, “ kể tiếp anh muốn hành hung tôi à? Tiếp tục như những lần trước à?”

“Cút!” Du Thần Ích chỉ lạnh lùng phun ra một chữ, “ Lập tức cút cho tôi, đừng để tôi gặp lại cô!” Hắn sợ cô sẽ không biến mất trước mắt hắn, hắn sợ mình nhất thời không khống chế được mình mà làm tổn thương cô.

(Can't help!)

Văn Hinh không nói thêm gì nữa, chỉ yên lặng nhìn Du Thần Ích, nhưng anh ta không thèm nhìn cô dù chỉ một lần. Thấy vậy, đáy lòng cô chua xót, sau đó cô nở nụ cười, “ Được, tôi đi!” Nói xong, cô không hề nghĩa ngại quay ra bên ngoài, cho tới khi cô đi khỏi, Du Thần Ích vẫn không hề nhúc nhích, chết chôn tại chỗ, không hề có ý định ngăn cản cô.

Văn Hinh vừa ra ngoài cửa, nghe thấy tiếng Diêu Phương và mấy người giúp việc đang ở bên ngoài, thấy cô đi ra, Diêu Phương lập tức xông tới, lo lắng hỏi: “ Văn Hinh, sao thế, có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

Văn Hinh không trả lời, trực tiếp đi xuống dưới lầu, Diêu Phương cũng đi theo cô xuống, “ Văn Hinh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Văn Hinh nhìn vẻ mặt lo lắng của Diêu Phương, cười nói:” Cháu phải đi, ngài không cần ngăn cản cháu, bên ngoài đang mưa, ngài không cần đi ra ngoài cùng cháu.”

Nói xong, cô cười nhạt, sau đó xoay người hòa mình vào trong cơn mưa xối xả.

Diêu Phương sửng sốt, nhìn Văn Hinh biến mất trong màn mưa, không hiểu rốt cuộc xảy ra chuyện gì,tại sao cô lại muốn rời đi.

Trời lúc này đã vào thu, nước mưa lạnh như băng xối lên người cô, từ cổ chảy xuống thân thể cô, lạnh lẽo, khiến người ta có cảm giác lạnh thấu xương, mà lúc này, văn Hinh đã không còn cảm giác được cái lạnh ấy, chỉ có trái tim đau nhức nhớ cô, thì ra cô vẫn còn sống.

Thì ra từ đầu tới giờ, Du Thần Ích vẫn không tin cô, luôn không hề tin tưởng cô!

321. Chương 323: Diên Cuồng Trả Thù! 4

Thật buồn cười, cô lại ngây ngốc tin tưởng tấm chân tình của anh ta, ngu ngốc cho rằng mình sẽ đi cùng anh ta tới già, ngu ngốc cho rằng mình sẽ một lòng ở lại bên cạnh anh ta, chỉ mong cả đời này cùng với anh ta, không ngờ rằng, khiến cô thất vọng, chỉ có anh ta!

Trước mắt đã sớm trở nên mơ hồ, cô không phân biệt được đâu là nước mắt hay là mưa, chỉ cảm thấy lồng ngực như muốn nổ tung, muốn phát tiết ra bên ngoài. Từ từ, cô bắt đầu cảm thấy dường như có sức nặng ngàn cân kéo bước chân cô lại, không nhúc nhích được, khiến cô ngã xõng xoài trên mặt đất, rốt cuộc cô không nhận được mà khóc nức lên.

Cô khóc vì đoạn tình cảm này, vừa mới bắt đầu đã kết thúc, cô khóc vì người đàn ông đó làm tổn thương cô, khóc tại sao anh ta không tin tưởng cô, cho dù chỉ một chút thôi....

Mưa càng lúc càng nặng hạt, nhưng Văn Hinh lại cảm giác mưa tạnh, cô ngẩng đầu, có chút nghi ngờ nhìn lại, thấy trên đầu mình xuất hiện một chiếc ô, khuôn mặt anh tuần, dịu dàng đập vào mắt cô, nhẹ giọng kêu tên, “ Văn Hinh!”

Là Lăng Hạo hiên!

Thấy Lăng Hạo Hiên, Văn Hinh không khỏi khóc nức lên, vô cùng uất ức, “ Hạo Hiên...”

Lăng Hạo Hiên thấy thế, vội vàng ngồi xổm xuống, đỡ Văn Hinh., “ Chúng ta về nhà!”

Nhưng mà Văn Hinh cũng không chịu, chỉ ngồi ở đằng kia không ngừng khóc, không nói lời nào cũng không chịu rời đi, Lăng Hạo Hiên không khỏi nóng nảy, “ Chẳng lẽ cậu còn muốn ở lại nhà họ Du, ở lại bên tên khốn kia à? Hắn đối xử với cậu như thế, cần bản không đáng giá để cậu thật lòng vs hắn !”

Kể từ khi Văn Hinh quay lại nhà họ Du, ngày nào anh cũng ăn không ngon, ngủ không yên, sợ Du Thần Ích sẽ làm tổn thương cô một lần nữa, sợ Văn Hinh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nên hàng ngày, anh đều nhân lúc được nghỉ ngơi chạy qua xem cô, lỡ cô có chuyện, anh cũng là người đầu tiên bảo vệ cô.

Quả nhiên, chưa được bao lâu, cô đã có chuyện!

Nhất định là do Du Thần Ích!

Nắm chặt chiếc ô trong tay, anh kéo Văn Hinh vào ngực, dịu dàng an ủi: “ Tốt rồi, đừng khóc, khóc nhiều không tốt cho thai nhi, mình lập tức dẫn cậu về nhà được không?”

Văn Hinh lắc đầu, thật ra thì cô cũng chỉ muốn nói với anh, là cô đã không còn nhà để về, lăng Hạo Hiên muốn cô về nhà cùng anh, cô lại quay về nhà họ Du, đã khiến anh vừa nóng vừa giận, nên cô không thể theo anh về nhà.

Anh muốn mắng cho cô tỉnh, muốn mắng thật to, nhưng nhìn cô khóc thương tâm như vậy, khiến trong lòng anh cảm thấy rất khổ sở, cần bản anh không muốn khiến cô đau lòng thêm. Cuối cùng, anh chỉ có thể hạ giọng khỏ sở cầu xin cô, “ Văn Hinh, van cầu cậu, cùng mình về nhà được không? Chúng ta không cần trở về nhà họ Du nữa có được không? Chỉ cần cậu đồng ý, từ nay về sau, mình sẽ chăm sóc cậu và đứa bé, mặc dù mình không thể cho cậu một cuộc sống xa xỉ, nhưng mình sẽ cho cậu mình mái nhà ấm áp, dành tất cả tình yêu thương trên đời này cho cậu và đứa bé, sẽ không để cậu chịu bất cứ tổn thương nào nữa! Văn Hinh, cậu có nghe mình nói không?”

322. Chương 324: Diên Cuồng Trả Thù! 5

Lăng Hạo Hiên có chút gấp gáp cắt ngang lời Văn Hinh nói, anh định rằng sẽ nói ra tình cảm đã chất chứa trong lòng mình hơn chục năm nay nói với cô.

“Văn Hinh, cậu có biết không, thật ra thì ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, mình đã thích cậu. khi ấy cậu vừa nhỏ , gầy lại kiên cường như vậy, lúc ấy mình đã tự nhủ với lòng mình, từ nay về sau mình muốn bảo vệ cô bé nhỏ này...”

Nghe Lăng Hạo Hiên bày tỏ, Văn Hinh chỉ cảm thấy tâm mình thêm đau, lại thêm mấy phần áy náy, “ Hạo Hiên, thật xin lỗi...” Cô luôn cho rằng Lăng Hạo Hiên thích mình, có điều cậu ấy không nói, nên cô làm bộ như không biết mà thôi, có như vậy, bọn họ mới làm bạn được lâu như vậy.

Hôm nay, rốt cuộc anh cũng biểu đạt tâm ý của mình, mối quan hệ bạn bè bị xé rách, cô không biết , từ nay về sau, cô sẽ phải đối mặt với Lăng Hạo Hiên như thế nào nữa.

Nghe thấy cô nói xin lỗi, trên mặt Lăng Hạo Hiên cũng lộ ra vẻ thống khổ, anh nhìn cô vẫn nằm trước ngực mình, có chút khó khăn hỏi: “ Văn Hinh, trong lòng cậu, rốt cuộc đã từng.... có bao giờ thích mình một chút không?”

Lần này, Văn Hinh không lắc đầu, không nói gì, nhưng Lăng Hạo Hiên cũng đã biết được đáp án, anh cười đắng chát, “ Mình biết ngay, không sao cả, mình chỉ muốn ở bên cạnh cậu, lặng lẽ cùng cậu cũng đủ rồi.”

Bọn họ không biết, hình ảnh bọn họ ôm nhau từ nãy tới giờ đều lọt hết vào tầm mắt của Du Thần Ích. Thấy Văn Hinh bị người đàn ông khác ôm vào trong ngực, lửa giận trong lòng anh ta chưa kịp lắng xuống, đã bốc lên hừng hực.

Hai người họ cứ ôm nhau thật lâu vẫn chưa thấy tách ra, rốt cuộc Du Thần Ích không chịu nổi nữa, liền xông ra ngoài.

Nghe Lăng Hạo Hiên nói, trong lòng Văn Hinh càng thêm đau lòng, rốt cuộc mở miệng nói: “ Hạo Hiên, thật xin lỗi, mình không đáng giá để cậu làm vậy...” Lời cô nói chưa xong, đã bị Lăng Hạo Hiên cắt đứt.

“Có đáng giá hay không là do mình định đoạt, mình nói đáng giá là đáng giá!” Anh nói xong, lại thấy nước mưa rơi càng nặng hạt, “Mưa to quá, chúng ta mau về đi, cậu còn đứng đây, sẽ nguy hiểm cho đứa bé đấy!”

Văn Hinh suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu, mặc cho Lăng Hạo Hiên đỡ cô đứng lên. Chưa đi được hai bước, liền bị một lực mạnh đột nhiên tách cô và Lăng Hạo Hiên ra, sau đó cô nhìn thấy Du Thần Ích hung hăng đánh cho Lăng Hạo Hiên một quyền, anh ta dùng lực rất lớn, trực tiếp khiến Lăng Hạo Hiên đánh bay ra ngoài, ngã xuống đất.

“ Hạo Hiên...” Văn Hinh cả kinh kêu lên, lập tức tiến lên ngó nhìn vết thương của Lăng Hạo Hiên, thấy khoe môi anh nhuộm máu , cô bỗng ngừng đầu nhìn Du Thần Ích: “ Anh làm gì đấy? đây là chuyện giữa tôi và anh, sao anh lại đánh cậu ấy?”

323. Chương 325: Diên Cuồng Trả Thù! 6

Thấy Văn Hinh che chở Lăng Hạo Hiên, bao tức giận và ghen tị mà Du Thần Ích vẫn đè nén chợt bộc phát, “ Tôi muốn đánh cho anh ta một trận nhớ đời đấy!” Để xem Lăng Hạo Hiên còn dám ôm cô như vậy không .

Du Thần Ích nói xong, tiến lên kéo Văn Hinh ra, lần nữa giơ nắm đấm hướng mặt Lăng Hạo Hiên.

Chỉ một quyền có thể khiến Lăng Hạo Hiên bật ra ngoài, bởi vì anh không hề phòng bị gì, mà lúc này Du Thần Ích lại muốn đánh thêm lần nữa, vậy thì còn phải xem anh ta có bản lĩnh đó không.

Anh có thể nhìn ra, Du Thần Ích cũng có luyện võ qua, vì vậy hai người cứ một người đánh một người trả, nhất thời không phân biệt được thắng thua.

Văn Hinh vẫn đứng bên cạnh sợ hết hồn hết vía, cô nhìn hai người vẫn đang say sưa đánh nhau, không biết nên kéo người nào ra. Cuối cùng, Lăng Hạo Hiên dần đầu hang, bắt đầu bị đánh liên tiếp, mấy lần bị đánh nằm trên mặt đất, một lúc sau mới có thể bò dậy được, xem ra anh bị thương không hề nhẹ.

Văn thấy vậy, lập tức tiến lên muốn kéo Du Thần Ích ra, “ Anh mau dừng tay lại, có nghe không?”

“Cút ngay!” Ai ngờ, Du Thần Ích không thèm nhìn cô, trực tiếp hất tay cô ra, không ngờ lại đụng trúng bụng của cô khiến cô kêu đau thành tiếng.

Thấy Văn Hinh ôm bụng và eo, sắc mặt Lăng Hạo Hiên lập tức thay đổi, không quản đang bị Du Thần Ích đánh, anh liền vọt tới bên cạnh Văn Hinh, “ Văn Hinh, cậu làm sao vậy?”

“ Bụng đau!” Lúc này, Văn Hinh đau đớn khiến sắc mặt cũng trắng bệch rồi, bụng lại truyền tới từng cơn đau nhức, khiến cô nói không nên lời.

Nghe thấy Văn Hinh nói vậy, bấy giờ, Du Thần Ích mới chợt tỉnh ngộ, thấy sắc mặt trắng bệch của cô, lập tức cảm thấy khủng hoảng, anh ta cũng vội vã chạy tới đỡ Văn Hinh, hỏi: “ Văn Hinh, em làm sao vậy? thật xin lỗi, thật xin lỗi, anh không cố ý, thật....”

Nhớ tới lần trước bác sĩ nói Văn Hinh không thể chịu được bất kì sự tổn thương nào nữa, nếu không cả người lớn và đứa bé cũng sẽ gặp nguy hiểm, khiến lòng của Du Thần Ích càng thêm lo lắng.

Văn Hinh không thể có chuyện gì, nhất định không thể có chuyện, đây là ý niệm duy nhất trong đầu Du Thần Ích.

Đột nhiên, anh ta nhìn thấy Lăng Hạo Hiên, tựa hồ nhớ ra cái gì đó, anh ta mới vội vàng bắt cánh tay Lăng Hạo Hiên, cầu khẩn: “ Tôi van anh, mau cứu cô ấy, cô ấy không thể có chuyện gì được, cầu xin anh!”

Thấy Du Thần Ích lo cho Văn Hinh như vậy, trong mắt anh ta tỏ rõ sự chân tình, Lăng Hạo Hiên khẽ ngẩn người, nhìn dáng dấp Du Thần Ích, anh chợt nhận ra anh ta đối với Văn Hinh không phải là không có tình cảm.

Nghĩ tới đây, lòng anh cảm thấy vô cùng mất mát, nhưng lại vui cho Văn Hinh, tình cảm cô chi đi, cuối cùng cũng được nhận lại rồi.

“ Mau đưa cô ấy vào trong nhà đi!” Anh vội vàng nói với Du Thần Ích, trong lòng cũng lo lắng vô cùng, Văn Hinh không thể xảy ra bất kì chuyện gì được.

Du Thần Ích nghe vậy, lập tức cùng Lăng Hạo Hiên hợp lực đưa Văn Hinh vào trong nhà. Diêu Phương đang ngồi trên ghế salon thấy vậy, chau mày nhìn hai người, thấy Văn Hinh, sắc mặt bà đại biến, “ Văn Hinh sao thế?”

324. Chương 326: Điên Cuồng Trả Thù! 7

“ Mẹ, mau gọi xe cứu thương!” Du Thần Ích không kịp giải thích với mẹ mình, vội vàng nói vs Diêu Phương để bà gọi xe cứu thương.

Diêu Phương nghe vậy, lập tức đi tới bên cạnh nắm số điện thoại của bệnh viện, mà lúc này, Lăng Hạo Hiên bắt đầu làm kiểm tra sơ khai cho Văn Hinh, để xem tình huống của cô như thế nào.

Lúc anh làm kiểm tra, Du Thần Ích vẫn canh giữ bên cạnh Văn Hinh, trên mặt không còn chút sức sống nào. Anh nắm chặt tay Văn Hinh, nóng nảy lo lắng nhìn chằm chằm Lăng Hạo Hiên, “ Văn Hinh thế nào rồi?” Chờ Lăng Hạo Hiên kiểm tra xong, Du Thần Ích mới khấn trương hỏi.

“ Tình huống của cô ấy rất không lạc quan, có dấu hiệu sinh non!” Lăng Hạo Hiên nhìn Văn Hinh đã lâm dần vào hôn mê, sắc mặt nặng nề, trên mặt toàn là sự lo lắng.

Nghe anh nói như vậy, thân thể Du Thần Ích khẽ đơ ra, sắc mặt trắng bệch, trong mắt ánh lên vẻ tuyệt vọng. Hắn ngơ ngác nhìn Văn Hinh đang khép chặt chân mày, nhớ tới cô vì mình nên mới thành ra như vậy, trong lòng hắn không khỏi cảm thấy vô cùng hối hận.

Lúc trước hắn còn thề son sắt với cô, tuyệt đối sẽ không để cô phải chịu bất kì sự tổn thương nào, nhưng thâm thoát, cô lại bị thương, mà vết thương lần này, lại là do người mà cô yêu nhất gây nên (tiên sư thằng này nó vẫn nghĩ là do Tề Nhân Kiệt bà con ạ!)

Hắn thật đáng chết!

“ Bác sĩ Lăng, cầu xin anh nhất định phải cứu Văn Hinh!” Biết tình trạng của cô không tốt, Diêu Phương cũng vô cùng lo lắng.

Đang lúc mọi người đang lo lắng chờ đợi, xe cứu thương cuối cùng cũng tới, rất nhanh vụt đi.

Văn Hinh lại được đưa vào bệnh viện một lần nữa, bác sĩ tiếp nhận cô cũng chính là bác sĩ Lâm lần trước đã khám cho cô, thấy cô lại được đưa vào, ông hưng hăng mắng Du Thần Ích và Lăng Hạo Hiên một trận, sau đó đóng cửa phòng phẫu thuật.

Ngoài phòng phẫu thuật, Du Thần Ích và Lăng Hạo Hiên lo lắng chờ đợi.

Lúc này, hai người họ bối vì lúc này dính mưa, nên quần áo cả hai đã sớm ướt đẫm, hơn nữa trên áo còn dính bùn bẩn, đó là dấu vết đánh nhau khi trước, mắt mũi sưng tím, nhìn cực kì nhếch nhác.

Nhưng bây giờ, bọn họ căn bản không để ý được nhiều như vậy, hôm nay bọn họ để Văn Hinh bị đưa vào phòng phẫu thuật một lần nữa, giờ chỉ lo lắng tới an nguy của cô, những thứ khác, bọn họ không thêm để ý nữa rồi.

Chờ đợi là sự chịu đựng khó khăn nhất lúc này, càng nóng lòng thì càng cảm thấy thời gian dường như trôi thật chậm, một ngày giống như một năm. Một tiếng sau, cửa phòng phẫu thuật rốt cuộc cũng được mở ra, bác sĩ Lâm đi ra, Du Thần Ích và Lăng Hạo Hiên thấy vậy, lập tức vây lại, “ Bác sĩ, cô ấy thế nào rồi?”

“ Hiện giờ mới biết à?” Bác sĩ Lâm trừng mắt, bắt đầu giáo huấn: “ Lần trước tôi đã nói với các cậu, phải chú ý an toàn cho con bé, không thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nữa, các cậu coi lời tôi như gió bên tai phải không? Nếu các cậu không thêm để ý đứa bé trong bụng bệnh nhân, thì lúc đầu nên đem bỏ đứa bé kia đi, tránh cho người lớn phải chịu tội, đứa bé cũng bị tội theo!”

325. Chương 327: Điên Cuồng Trả Thù! 8

Du Thần Ích bị giáo huấn này giờ vẫn trầm mặc, trên mặt hắn toàn bộ đều là sự hối tiếc, Lăng Hạo Hiên nhìn hắn, sau đó hỏi ngược lại: “ Bác sĩ Lâm, Văn Hinh suy cho cùng như thế nào rồi ạ?”

Bác sĩ Lâm hưng hăng trừng mắt nhìn anh một cái, lúc này mới nói: “May mắn là đưa tới kịp thời, nên bảo vệ được đứa nhỏ...”

Nghe vậy, Du Thần Ích và Lăng Hạo Hiên lập tức thở phào nhẹ nhõm.

“ Nhưng mà?”

Chỉ nhưng mà khiến bác sĩ Lâm xoay người, hỏi: “ Nhưng mà cái gì?”

“ Nhưng mà bây giờ bệnh nhân đã có bầu tám tháng rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể sinh non, nhất định phải coi chừng chăm sóc cô ấy, ngàn vạn lần đừng có tùy ý bên ngoài, nghe chưa?” Bác sĩ Lâm mặc dù ngoài miệng thì hưng hăng mắng nhưng mà trong lòng lại cảm thấy đành chịu, nếu như bọn họ có thể nghe lời ông nói, thì cô gái đáng thương đó cũng không hết lần này tới lần khác bị đưa vào bệnh viện.

Đúng là nghiệp chướng!

“Đã biết, nhất định chúng cháu sẽ chú ý!” Du Thần Ích và Lăng Hạo Hiên liên tục không ngừng gật đầu, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, tuyệt đối không để Văn Hinh chịu bất kì tổn thương nào nữa.

Văn Hinh lại một lần nữa bị đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt, lần này, Lăng Hạo Hiên cố ý cho Tiểu Lăng tới chăm sóc Văn Hinh. Bởi vì anh hiểu rõ Tiểu Lăng vẫn rất quý mến Văn Hinh, cho nên nhất định sẽ tận tâm chăm sóc cô, như vậy anh cũng yên lòng.

Mấy ngày kế tiếp, Du Thần Ích giao tất cả mọi chuyện trong công ty cho Lam Dật Thần quản lí, còn mình cả ngày lẫn đêm canh giữ bên cạnh Văn Hinh, không ngủ chỉ chuyên tâm chăm sóc cô.

Hắn nhìn gương mặt vẫn còn trắng bệch của cô, lần này, hắn không hi vọng xa vời cô có thể tha thứ ình, hắn chỉ hi vọng cô có thể bình an vô sự, có thể bình an sinh đứa bé, những thứ khác, hắn không dám suy nghĩ nhiều.

Sau khi Lam Dật Thần biết Văn Hinh phải vào bệnh viện, hơn nữa còn là do tự tay Du Thần Ích gây nên, anh giận tới mức chỉ muốn mắng thẳng bạn tốt thông suốt lên, lần này, Du Thần Ích không nói câu gì, chỉ im lặng nghe, trong lòng càng thêm hối hận tự trách.

Lam Dật Thần nhìn Du Thần Ích, chỉ lạnh nhạt nói: “cậu đã mất đi lần thứ nhất, mình không hi vọng có lần thứ hai!”

Nghe vậy, thân thể Du Thần Ích chợt chấn động, trong mắt đột nhiên lộ ra sự kiên quyết, dường như đã ra quyết định gì đó.

Thấy thế, Lam Dật Thần cũng không nói thêm nữa, biết hắn đã đưa ra lựa chọn của mình, không cần quan tâm hắn nữa.

Tập đoàn Gấm Vinh, phòng làm việc chính bị đẩy ra đột ngột, thư kí Tần không tự nhiên đi vào, “Tổng giám đốc...”

Tề Nhân Kiệt nhàn nhạt liếc Du Thần Ích một cái, thuận miệng hỏi: “Chuyện gì?”

Thư kí Tần nhìn Tề Nhân Kiệt, do dự thật lâu, cuối cùng mới ấp a ấp úng nói: “Như này, tổng giám đốc, lần trước anh bảo tôi điều tra tư liệu về thư kí của Du Thần Ích, thật ra thì tôi.... Tôi làm!”

326. Chương 328: Điên Cuồng Trả Thù! 9

Tề Nhân Kiệt rốt cuộc cũng bị gây chú ý, ngẩng đầu nhìn thư kí Tần, hỏi: “Làm cái gì?”

Thư kí Tần lập tức nói: “Nhưng thật ra là như thế này, Du Thần Ích có tổng cộng hai thư kí, một người tên là Lạc Tình, cô này là em họ của anh ta. Mà một người nữa tên Văn Hinh, là một cô gái thông minh, lần lượt hết lần này tới lần khác giúp Du Thần Ích giải quyết phiền toái và những vấn đề khó khăn. Lúc ấy tôi cũng không biết là có sự tồn tại của cô này, cho nên tưởng là chỉ có một, nên đã báo cáo với anh như thế ạ. “ Cô nói xong, cúi đầu, bộ dạng chờ bị giáo huấn.

“ Cô nói gì?” Sắc mặt Tề Nhân Kiệt quả nhiên thay đổi ngay lập tức, không ngờ thư kí Tần lại để xảy ra chuyện sai lầm như vậy.

Nếu quả thật nhầm lẫn như vậy, vậy người anh vốn nên tố cáo là Lạc Tình, nhưng cuối cùng lại thành Văn Hinh. Lần trước, chính là Lạc Tình tiết lộ kế hoạch của Du Thần Ích cho anh biết, mà anh lại nói với Du Thần Ích là do thư kí của anh ta tiết lộ, theo tính tình của Du Thần Ích, tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha cho người đã bán đứng anh ta. Có điều theo quan hệ của Lạc Tình và Du Thần Ích, nhất định anh ta sẽ không nghi ngờ người trong nhà, vậy chỉ còn...

Nghĩ tới đây, anh vội vã lấy điện thoại, bấm một chuỗi số, nhưng rất lâu không có ai nhận, không khỏi lo lắng. số kia, là số di động anh đưa cho riêng Văn Hinh, giờ này không có ai nhận, đồng nghĩa với việc cô nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi.

Anh nóng nảy, lần này, anh bấm trực tiếp số của Du Thần Ích

Lúc này, Du Thần Ích đang học với Tiểu Lăng xem cách xoa bóp thân thể cho Văn Hinh, để Văn Hinh bớt mệt nhọc, đột nhiên tiếng điện thoại vang lên, hần mót điện thoại ra, thấy trên màn hình hiển thị một dãy số xa lạ. Nhìn số điện thoại kia, hần không vội nghe, mà chuông điện thoại vẫn vang lên, dường như nếu không có ai nhận thì sẽ tiếp tục gọi tới.

“ Sao anh không nhận?” Tiểu Lăng kinh ngạc nhìn hần, hần nhìn cô một cái, sau đó bấm nút trả lời.

“ Văn Hinh thế nào rồi?” Đầu dây bên kia hỏi một câu, đầu tiên Du Thần Ích cảm thấy sững sốt, nhưng rất nhanh liền nghe được âm thanh, là Tề Nhân Kiệt.

“ Nhờ anh ban tặng, cô ấy bây giờ đang ở bệnh viện.” Hần hướng về đầu dây bên kia lạnh lùng nói, sau đó không đợi đối phương mở miệng, đã trực tiếp ngắt điện thoại, tiếp tục cùng Tiểu Lăng xoa bóp cho Văn Hinh.

“Du Thần Ích , tên khốn kiếp!” Bên này, Tề Nhân Kiệt không nhận được mắng, mắng xong mới phát hiện, Du Thần Ích đã cúp điện thoại.

Biết được Văn Hinh lại phải vào bệnh viện, anh không thể ngồi yên được nữa, tính toán toán, hiện giờ Văn Hinh cũng đã mang thai được tám tháng rồi, nếu như có chuyện gì xảy ra, hậu quả thật không thể chịu nổi.

Cuối cùng, anh không nhận được, lo lắng cầm chìa khóa trên bàn lao thẳng ra ngoài.

Dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra tới bệnh viện, đi tới trước cửa phòng bệnh của Văn Hinh, quả nhiên Tề Nhân Kiệt thấy cô đang nằm trên giường bệnh, không hề nhúc nhích, tựa hồ đang ngủ vậy. hai bên giường bệnh, là một người đàn ông, không xa cô dù chỉ một chút.

327. Chương 329: Điên Cuồng Trả Thù! 10

“Văn Hinh thế nào rồi?” Vì không muốn gây động tới Văn Hinh, nên Tề Nhân Kiệt nhỏ giọng hỏi, đi nhẹ vào, nhìn thấy Du Thần Ích, sau đó anh lại thấy Lăng Hạo Hiên, hỏi: “ Văn Hinh thế nào rồi?”

Lăng Hạo Hiên khẽ lắc đầu với anh một cái, “ Bác sĩ nói đã không có gì đáng ngại, quan sát thêm vài ngày nữa là có thể xuất viện.”

Nghe thấy vậy, lúc này trái tim vẫn treo lơ lửng của Tề Nhân Kiệt mới buông lỏng được đôi chút, anh âm thầm thở dài một hơi. Sau đó, anh nhìn Du Thần Ích, lạnh lùng nói: “ Du Thần Ích, anh ra ngoài một chút, tôi có chuyện muốn nói với anh.” Nói xong, anh đi ra ngoài.

Du Thần Ích nhìn Văn Hinh thật sâu, sau đó đứng dậy đi theo ra ngoài, “ Chuyện gì?” Đối với Tề Nhân Kiệt, Du Thần Ích vẫn luôn dùng thái độ không được tốt cho lắm, anh ta cũng cho rằng Tề Nhân Kiệt đối với mình cũng tương tự.

Quả nhiên, Tề Nhân Kiệt không lạnh không nhạt nói với Du Thần Ích: “ Anh làm, cho tới bây giờ, người tiết lộ tin tức cho tôi cũng không phải Văn Hinh, mà là em họ anh, Lạc Tình!”

“ Anh nói gì?” Thân thể Du Thần Ích chợt chấn động, không thể tin được, anh nhìn chằm chằm Tề Nhân Kiệt, “ Anh nói..... Là Lạc Tình bán đứng tôi?”

Tại sao có thể như vậy?

Nếu đúng là như vậy, vậy không phải mình đã trách lầm Văn Hinh rồi sao.

Ông trời ơi, làm sao tôi lại phạm vào phải sai lầm lớn như vậy, chẳng những trách lầm cô ấy, mà còn tức giận đã thương cô, anh thật là một tên đáng chết!

(thôi xưng anh nhé, hối lỗi rồi, kết cục nhé)

“Không sai!” Tề Nhân Kiệt gật đầu một cái, “Cô ta và tôi đã thỏa thuận với nhau, chỉ cần cô ta giúp tôi đánh bại anh, tôi sẽ trả cô ta một triệu, mà cô đã đáp ứng tôi.”

Nghe vậy, Du Thần Ích cũng không dám tin, Lạc Tình lại có thể bán đứng mình.

Tại sao cô ta lại phải làm như vậy?

“Hơn nữa lần trước anh hẹn gặp Văn Hinh ở khách sạn Hilton, cũng chính là cô ta nói cho tôi biết, cho nên tôi mới tìm một người phụ nữ để diễn một màn kịch như vậy, cố ý kéo Văn Hinh vào, để cho anh xem đấy!” Kết quả, cái tên không có đầu óc này, cứ nhiên đuổi Văn Hinh ra khỏi nhà.

Anh hi vọng kết quả Du Thần Ích sẽ bỏ Văn Hinh, không ngờ Văn Hinh lại bị anh ta đả thương thành dạng này, lần này, nhất định anh sẽ giúp cô đòi lại cả vốn lẫn lãi.

Du Thần Ích quả nhiên bị trấn động, nhớ lại lần đó anh nói nhiều lời gây tổn thương tới cô, trong lòng không khỏi hận Tề Nhân Kiệt tới thấu xương. Điều là do người đàn ông này, mà anh liên tiếp tổn thương cô, đều là do anh ta!

“Tại sao anh lại nói cho tôi những điều này?” Du Thần Ích hỏi Tề Nhân Kiệt, gần như là cắn răng nghiến lợi nói.

“Vì Văn Hinh!” Tề Nhân Kiệt lại lớn tiếng nói, hơn nữa còn vô cùng hăng hái: “Lần này, tôi tuyệt đối không để cô ấy quay về bên cạnh anh!” Lần trước bởi vì anh không có ở nhà, nên Văn Hinh mới bị đón đi mất, nhưng lần này tuyệt đối không.

328. Chương 330: Điên Cuồng Trả Thù! 11

“Vì Văn Hinh!” Tề Nhân Kiệt lại lớn tiếng nói, hơn nữa còn vô cùng hăng hái: “Lần này, tôi tuyệt đối không để cô ấy quay về bên cạnh anh!” Lần trước bởi vì anh không có ở nhà, nên Văn Hinh mới bị đón đi mất, nhưng lần này tuyệt đối không.

“Cứ cho là Văn Hinh sẽ không quay trở lại bên cạnh tôi, nhưng nếu như cô ấy biết tất cả mọi chuyện này đều là do một tay anh gây nên, vậy anh cho là cô ấy sẽ ở cùng một chỗ với anh à?” Du Thần Ích không nhịn được đã kích Tề Nhân Kiệt, trong lòng anh đang nghĩ, nếu để Văn Hinh biết sự thật rằng tất cả đều là do Tề Nhân Kiệt âm thầm sắp đặt, cô ấy có thể tha thứ hay không.

Nhưng mà anh biết, hi vọng đó rất mong manh, bởi vì dù có thế nào, mọi chuyện đều xây dựng từ niềm tin, tin hay không là ở bản thân mình, có trách thì trách mình đã không tin tưởng để rồi trúng kế người khác.

(câu này k hiểu lắm nên bạn dịch đại loại như thế)

Mà anh, lại cứ như vậy tin kẻ khác, người duy nhất anh không tin, chính là cô!

Anh nghĩ tới ngày nọ, lúc anh đuổi cô đi, khuôn mặt cô tỏ rõ vẻ thất vọng, thương tâm, nhất định cô đã thất vọng cực độ với mình, cho nên mới không nói lời nào, chỉ lặng lẽ rời đi.

Nghĩ tới đây, anh thật sự cảm thấy vô cùng hối tiếc.

Tề Nhân Kiệt biết Du Thần Ích nói đúng, nếu để Văn Hinh biết mọi hiểu lầm giữa Văn Hinh và Du Thần Ích đều do anh gây nên, theo tính cách của Văn Hinh, tuyệt đối cô sẽ không tha thứ anh, chứ nói gì chuyện ở cùng một chỗ với nhau.

Nhưng mà, giả sử Văn Hinh không ở cùng với mình, anh tuyệt đối sẽ không để Du Thần Ích cướp mất cô đi, “Anh cho rằng, anh nói tất cả mọi chuyện với Văn Hinh, cô ấy sẽ tha thứ cho anh à” Anh cười nhạt nhìn Du Thần Ích, châm chọc: “Anh đừng quên, kẻ tạo thành tổn thương chân chính cho cô ấy, cũng là anh, Du Thần Ích! Nếu như không phải anh không tin cô ấy, thì đã chẳng có chuyện gì xảy ra rồi!

“ Anh...” Du Thần Ích tức giận, đang muốn nói gì đó, Lăng Hạo Hiên đột nhiên từ phòng bệnh đi ra, nghiêm mặt, lạnh giọng nói: “ Hai người muốn cãi nhau thì đi chỗ khác, đừng có ở đây làm phiền Văn Hình nghỉ ngơi!

Lăng Hạo Hiên nói xong, nhìn Du Thần Ích và Tề Nhân Kiệt, ánh mắt chợt lóe, nặng nề nói: “ Tôi hi vọng từ nay về sau hai người biến mất trong cuộc đời Văn Hình, đừng có dây dưa thêm với cô ấy nữa. cho dù các người yêu cô ấy, nếu như tình yêu này chỉ không ngừng gây tổn thương cô ấy, vậy thì các người mau buông tay đi, coi như là chữa cho cô ấy một con đường sống!” Anh nói xong, thâm sâu nhìn bọn họ một cái, sau đó xoay người đi vào phòng bệnh, hơn nữa anh còn đóng cửa lại, khiến hai người kia bị bỏ lại bên ngoài.

Bởi vì lời Lăng Hạo Hiên vừa nói, cả Du Thần Ích và Tề Nhân Kiệt không khỏi suy tư, suy nghĩ một lúc, kể từ khi họ gặp Văn Hình tới giờ, cô không ngừng phải chịu các loại thương tổn, vào bệnh viện cứ như về nhà mẹ đẻ vậy.

(mẹ mất rồi)

Đặc biệt là Du Thần Ích, sự hối hận trong lòng anh như cơn sóng thần vậy, thiếu chút nữa nuốt chửng cả bản thân anh.

Nếu như tình yêu này chỉ không ngừng gây tổn thương cho cô....

329. Chương 331: Diên Cuồng Trả Thù! 12

Về đến nhà, Du Thần Ích thấy Lạc Tình đang ngồi trên ghế salon xem ti vi, cô ta đang nở nụ cười ngây thơ, vô hại như trẻ con vậy. Nhưng mà, người nở nụ cười tưởng chừng vô hại ấy, lại bán đứng anh. Còn nữa, cô đã vô số lần định hãm hại Văn Hình, lần trước xỏ ngã khiến Văn Hình thiếu chút nữa sảy thai.

Nghĩ tới đây, thù mới hận cũ, lửa giận trong Du Thần Ích bỗng bùng hực cháy lên.

“ Anh họ, anh về rồi à!” Bộ dạng Lạc Tình như bình thường, Lạc Tình vừa nhìn thấy Du Thần Ích, lập tức bày bộ mặt vui vẻ chào đón, nụ cười xinh đẹp như búp bê, cô ta hưng phấn mong đợi khiến người khác nhìn vào không khỏi nảy sinh thương tiếc.

“ Tại sao em lại làm như vậy?” Đợi cô ta đi tới bên cạnh mình, đột nhiên Du Thần Ích bắt lấy một cánh tay Lạc Tình, anh nhìn chăm chăm vào mắt cô ta, lạnh giọng chất vấn.

Lạc Tình kinh ngạc, vẻ bối rối thể hiện rõ trong mắt cô ta, rất nhanh, cô ta vẫn làm bộ ngu ngốc , vô tội, “ Anh họ, anh đang nói gì vậy, em nghe không hiểu!” Chẳng lẽ... anh ấy biết?

“ Không hiểu à/”

Lực đạo trên cánh tay Lạc Tình lập tức tăng thêm Du Thần Ích bóp mạnh tay khiến Lạc Tình kêu lên thành tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn bắt đầu nhăn nhó, “ Anh họ, đau!” Cô nhìn Du Thần Ích, trong mắt lạc Tình bắt đầu xuất hiện nước mắt. thoát nhìn đã thấy đáng thương, khiến cho tất cả đàn ông đều có ý muốn bảo vệ, che chở, tuy nhiên lúc này nước mắt của cô không hề nhận được chút đồng tình nào từ người đàn ông đang đứng trước mặt này.

Du Thần Ích thấy cô vẫn giả bộ ngu, anh định nói rõ tất cả, anh nhìn chăm chăm vào mắt Lạc Tình, nói từng câu từng chữ: “ Mấy tháng trước, cô đã kí hợp đồng với Tề Nhân Kiệt, giúp anh ta lấy tài liệu cơ mật của công ty, đợi anh ta đánh đổ tôi, anh ta sẽ trả cô 1 tỷ , đúng không?”

Nghe vậy, sắc mặt Lạc Tình bỗng chốc tái đi, cô vội vàng lắc đầu nói: “ Anh họ, em không có, thật đấy, anh nhất định phải tin tưởng em!” Chuyện này chỉ có cô và Tề Nhân Kiệt biết, sao anh họ lại biết ?

“Tin tưởng cô?” Du Thần Ích híp mắt, “ chính Tề Nhân Kiệt đã nói, cô bảo tôi tin tưởng cô thế nào?” Anh thế nào cũng không thể tin được, có ngày mình lại bị chính người thân bán đứng!

Lần này, Lạc Tình đã ngây ngốc, không ngờ rằng, mình lại bị Tề Nhân Kiệt lừa. Cô ta nhìn khuôn mặt đang vô cùng giận dữ của Du Thần Ích, rốt cuộc cảm thấy sợ hãi, vì vậy, mở miệng cầu khẩn: “ anh họ, thật xin lỗi, em sai rồi, từ nay về sau em không dám nữa, xin anh tha thứ cho em được không ạ?”

Lúc này, Diêu Phương đã nghe cuộc đối thoại của hai người họ từ lâu, bà thất kinh (kinh ngạc+ thất vọng), không ngờ rằng đứa cháu gái bà vốn hết mực yêu thương lại bán đứng công ty mình. “ Tình nhi, con....” Bà khó tin nhìn Lạc Tình, trên mặt tỏ rõ sự đau lòng và thất vọng....

330. Chương 332: Diên Cuồng Trả Thù! 13

“Cô cho rằng cô chỉ làm duy nhất chuyện này à?” Du Thần Ích nhìn khuôn mặt ngây thơ trong sáng trước mắt, anh vẫn không thể ngờ được, cô ta lại lừa gạt tất cả mọi người được, đúng là lòng dạ rắn rết mà.

“Cái gì?” Lạc Tình sửng sốt, ngơ ngác nhìn Du Thần Ích, không hiểu mình còn làm chuyện gì nữa.

“ Sao thế, nhanh như vậy mà đã quên mình từng làm chuyện gì rồi à?” Chỉ cần nghĩ tới cô ta đã ba lần bốn lượt muốn hại Văn Hinh, anh hận không thể bóp chết người phụ nữ trước mặt này, “ Lần trước Văn Hinh suýt ngã từ trên lầu xuống, là cô đổ dầu vào cầu thang chứ gì? Còn nữa, Văn Hinh bị ngã ở trong phòng ngủ, những viên đá nhỏ kia, cũng là cô đặt vào?” Mặc dù anh đang hỏi, nhưng giọng nói lại khẳng định chắc nịch.

Những viên đá nhỏ đó, là anh vô tình nhìn thấy lúc Lạc Tình uống cà phê, nên đột nhiên nghĩ ra. Những viên đá thật nhỏ khi được lấy từ tủ lạnh ra, sẽ tan ra rất nhanh, cho nên Văn Hinh mới không tìm được hung thủ khiến mình té ngã.

Nghe vậy, Lạc Tình vẫn muốn giải thích gì đó, nhưng lại vô lực, nói: “ Anh họ, em không có....”

“ Cô không làm? Vậy tôi hỏi cô, Văn Hinh và mẹ tôi kí hiệp định sao lại phải kí ở trong phòng cô?” Du Thần Ích nhìn Lạc Tình vẫn đang cố gắng tìm cách chối cãi, ánh mắt anh lạnh như băng, trông mắt đen lộ rõ vẻ chán ghét.

Lần này, Lạc Tình không hề biện hộ nữa, nháy mắt nhăn nhó, trong mắt cô ta lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Du Thần Ích thấy vậy, rốt cuộc cũng buông lỏng cánh tay cô, mặc cho Lạc Tình đang như quả bóng bị xì hơi trước mặt mình, “ Cút! Từ nay trở đi, cô lập tức cút khỏi nhà tôi, đừng để tôi nhìn thấy cô!” Nói xong, anh không thèm nhìn Lạc Tình nữa, trực tiếp đi lên lầu.

Diêu Phương bị những chuyện này làm kinh động, bà cũng cảm thấy tức giận, nhưng chưa từng nghĩ muốn đuổi Lạc Tình ra khỏi nhà, vì vậy bà vội vã tiến lên kéo Du Thần Ích lại, vì Lạc Tình mà xin Du Thần Ích: “ Con cũng biết, con bé đã sớm không còn người thân, bây giờ con đuổi nó, về sau nó biết làm sao? Dù sao nó cũng là em họ con....”

“ Từ lúc cô ta xuất hiện ở nhà chúng ta, cô ta có coi con là anh họ của cô ta/” Du Thần Ích không đợi Diêu Phương nói hết lời đã lạnh lùng cắt ngang bà, vẻ mặt của anh lúc này đầy kiên quyết không để người khác phản kháng.

Nghe vậy, Diêu Phương lập tức nghẹn lời.

Thấy Diêu Phương còn đang lưỡng lự, Du Thần Ích nhanh chóng đi vào thư phòng, tiếng đóng cửa mạnh khiến Diêu Phương lập tức tỉnh lại, sau đó quay đầu nhìn Lạc Tình, lại khiếp sợ phát hiện, không thấy Lạc Tình.

Tập đoàn Gấm Vinh, Tề Nhân Kiệt ngồi đối diện Lạc Tình, tự nhiên mở miệng nói: “ Xin hỏi Lạc tiểu thư, lần này cô tìm tôi có chuyện gì?” Anh vừa hỏi vừa xoay bút, vẻ mặt nhàn nhã, thoạt nhìn có vẻ bất cần đời.

331. Chương 333: Diên Cuồng Trả Thù! 14

Lạc Tình nhìn Tề Nhân Kiệt, một lúc lâu sau mới mở miệng nói: “ Tôi đã giúp anh hoàn thành nhiệm vụ, vậy anh cũng phải thực hiện cam kết của anh với tôi.”

Ai ngờ Tề Nhân Kiệt sau khi nghe xong lời cô nói lại cười ngay lập tức, “ Cô Lạc đang nói đùa à, tôi nhớ, ban đầu chúng ta có thỏa thuận với nhau, chờ tôi đánh bại Du Thần ích, tôi sẽ cho cô hả dạ thôi.” Theo như Tề Nhân Kiệt biết, ở nhà họ Du, Văn Hinh bị người đàn bà này khi dễ, mà giờ cô ta còn dám tới gặp anh đòi tiền, anh không trực tiếp đuổi đi coi như là đã chừa mặt mũi cho cô ta rồi!

Nghe vậy, sắc mặt Lạc Tình lập tức thay đổi, cô nhìn chằm chằm Tề Nhân Kiệt, giận dữ nói: “ Ý của anh là, anh nuốt lời?” Cô dĩ nhiên biết thỏa thuận ban đầu của bọn họ, có điều hôm nay, cô đã đi tới đường cùng, nên mới tới đây tìm Tề Nhân Kiệt, hi vọng anh nể tình cô đã giúp anh thắng hạng mục kia, mà tuân thủ thỏa thuận giữa bọn họ.

(Tề Nhân Kiệt cũng mafia)

Tề Nhân Kiệt nhú mày, không để ý nói: “ Cứ cho là tôi nuốt lời thì làm sao?” Dù sao thì từ lúc bắt đầu, anh căn bản không định đưa cho người này một tỷ.

“ Anh...” Lạc Tình vô cùng tức giận, hai bàn tay gắt gao nắm chặt vào nhau.

”

Lúc này, Tề Nhân Kiệt đột nhiên đứng lên, “ Ngại quá cô Lạc, tôi đây còn có hẹn, đi trước. Mặc dù cô Lạc cũng là đại mỹ nhân, nhưng mà tôi lại không có hứng thú ngồi với một người mà bán đứng cả người nhà, ngộ nhờ một ngày nào đó tôi cũng bị bán đứng như vậy, vậy chẳng phải tôi tự tìm phiền toái !! Nói xong, anh đi ra ngoài.

“Tề Nhân Kiệt, anh khốn kiếp!” Lạc Tình tức giận hướng theo bóng lưng Tề Nhân Kiệt mắng chửi, nhưng mà Tề Nhân Kiệt mặc kệ cô ta, trực tiếp rời đi.

Nhìn bóng lưng Tề Nhân Kiệt, Lạc Tình tức giận, toàn thân phát run. Đột nhiên, cô nghĩ tới một người, đôi mắt đẹp ngập tràn tức giận lóe lên, ánh mắt ấy cho thấy sự ghen ghét khôn cùng của cô ta với người kia .

Văn Hinh, cô chờ đó, các người không để tôi sống tốt, tôi tuyệt đối sẽ không để các người yên ổn!!”

Lần này, Văn Hinh hôn mê ba ngày mới tỉnh, cô mở mắt ra, nhìn thấy người đàn ông vẫn canh giữ bên cạnh mình thủy chung không rời, cô cười nhẹ,

“ Em tỉnh rồi à!” Thấy cô tỉnh, Lăng Hạo Hiên lập tức vui mừng, “ Thế nào rồi? có đói bụng không? Có muốn ăn gì không? Mình đi lấy cho cậu chút gì đó ăn nhé!”

“ Mình không đói!” Văn Hinh lắc đầu một cái, trên mặt vẫn nở nụ cười hồn nhiên, “ Hạo Hiên, cảm ơn cậu!” Cô cảm ơn anh, vẫn luôn bảo vệ cô, phần ân tình này, cô không biết lấy gì báo đáp.

Lăng Hạo Hiên cũng cười, ngất nhẹ cái mũi của cô, “ Còn nói cảm ơn mình sao?” Anh cưng chiều cô nói.

Có điều, thói quen này, hành động có phần mờ ám này, lại khiến Văn Hinh nhớ tới một người, người nọ cũng thích ngất nhẹ cái mũi nhỏ của cô. Nghĩ đến đây, lòng cô bỗng chốc chua xót.

332. Chương 336: Diên Cuồng Trả Thù! 17

Đau đầu quá!

Đây là cảm giác đầu tiên sau khi Văn Hình tỉnh lại, ót cô bị đau rất, cô đưa tay sờ một cái xem đến cùng đã xảy ra chuyện gì, định cử động, cô lại hoảng sợ phát hiện ra, căn bản mình không thể nhúc nhích được. Cô cúi đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện ra, chân tay mình bị trói cột vào một chiếc ghế, không nhúc nhích được chút nào.

Sau đó cô nghiêng người nhìn xung quanh một chút, phát hiện mình bị đưa vào trong một căn phòng rộng rãi, nhìn đáng dấp, hình như đây là một bãi phế xưởng sửa xe.

Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Cô nhớ rõ ràng là mình ở nhà mà...

Đột nhiên, cô lập tức sững sốt, dường như nhớ ra cái gì. Cô nhớ, lúc cô đang nằm trên ghế salon, chuẩn bị đi ngủ, đột nhiên nghe thấy bảo mẫu hét thảm một tiếng, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bảo mẫu đã nằm bất tỉnh trên mặt đất, đầu chảy rất nhiều máu. Cô vừa định mở miệng, sau đó cảm thấy ót của mình chua xót, sau đó thì cô không hề biết gì nữa.'

Cô chỉ nhớ mang máng, trước lúc mình bất tỉnh, dường như thấy một người, mà người kia hình như là...

“ Cô đã tỉnh?” Giọng nữ đột nhiên vang lên sau lưng, âm trầm, khiến người nghe rợn cả tóc gáy, nhưng Văn Hình lại lập tức nghe ra, thanh âm này là của Lạc Tình.

Quả nhiên, nhìn theo hướng phát ra âm thanh, một bóng người mảnh khảnh chậm chậm đi tới trước mặt cô, cô ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên là Lạc Tình.

“ Cô đang làm cái gì vậy?” Cô hỏi cô ta, phút giây nhìn thấy Lạc Tình, cô vốn có chút bối rối trong lòng, giống như không dám khẳng định Lạc Tình sẽ không làm tổn thương cô vậy.

“Ha ha ha.” Lạc Tình đột nhiên cười phá lên, thần sắc kia đã sớm không còn bộ dạng ngọt ngào động lòng người bình thường. cười xong, cô ta lại nở nụ cười đầy ngọt ngào, “ Mày nói xem tao ở đây làm gì? Đương nhiên là tao muốn tiến mày lên Tây Thiên .”

Nghe vậy, sắc mặt Văn Hình biến đổi , “ Lạc Tình, cô đừng có làm loạn, cô làm vậy là phạm pháp, cô biết chứ?”

Nhưng ai ngờ, Lạc Tình nghe xong chẳng những thấy có lỗi, ngược lại còn cười lớn hơn nữa, “ Phạm pháp?” Tao giờ không còn gì, còn sợ phạm pháp sao?” Nói xong, lại cười to.

Văn Hình không khỏi nhúu mày, trên mặt lộ ra một tia nghi hoặc.

Cô ta không còn cái gì là thể nào?

Lúc này, Lạc Tình ngưng cười, cúi đầu phẫn hận nhìn chằm chằm Văn Hình, cắn răng nghiêng lợi nói: “ Điều là do mày làm hại, nếu như không phải do mày, anh họ sẽ không chán ghét tao. Trước kia anh ấy rất thương yêu cưng chiều tao, nhưng kể từ khi mày xuất hiện, anh ấy đã thay đổi rồi, anh ấy không hề yêu tao nữa...”

(Incest bà con ạ)

“ Anh ta cũng không hề yêu cô, anh ta chỉ coi cô là em họ mà thôi.” Văn Hình không nhịn được cắt đứt lời cô ta, muốn khiến cô ta nhận rõ sự thực, nhưng mà đối phương lại không chịu tỉnh ngộ như cô muốn.

333. Chương 337: Điên Cuồng Trả Thù! 18

“ Mày nói láo!” Quả nhiên, sắc mặt Lạc Tình biến đổi ngay lập tức, cô ta càng thêm oán hận nhìn chằm chằm Văn Hình, oán hận nói: “ Trước đây anh ấy yêu tao, đều là do con hồ ly tinh mày, dụ dỗ anh ấy, mày có biết hiện giờ tao hận mày thế nào không, tao hận không thể giết mày ngay lập tức, sau đó uống máu mày, ăn thịt mày!”

Ý hận nồng đượm của Lạc Tình khiến Văn Hình cảm thấy khiếp sợ, cô luôn cho rằng Lạc Tình hận cô bởi vì Du Thần Ích, nhưng cô không ngờ rằng, cô ta lại hận cô đến thế, cô không biết làm sao để khuyên nhủ cô ta, nhìn Lạc Tình đang kích động dị thường như vậy, giờ phút này cô có nói gì cũng vô dụng, bởi vì cô ta căn bản không nghe lọt tai.

“Vì mày, anh họ đuổi tao khỏi nhà, mày có biết tao đã trải qua mấy ngày này như thế nào không?” Lạc Tình phẫn hận nói, khuôn mặt xinh đẹp kiêu ngạo tràn đầy ý hận với Văn Hinh, “ Các người đã không để tao tốt, vậy tao cũng không để các người sống tốt!” Cô ta nói xong, đột nhiên lộ ra ánh mắt lạnh lùng, khiến Văn Hinh càng thêm lo sợ.

“ Cô muốn làm gì?” Cô sợ, phải nói là cô đang khiếp sợ.

Cô ta bị Du Thần Ích đuổi khỏi nhà họ Du?

Tại sao Du Thần Ích lại làm như vậy?

Lạc Tình nhìn Văn Hinh, đột nhiên cười dịu dàng: “ mày yên tâm, đến lúc đó tao nhất định sẽ rất cẩn thận, sẽ không khiến mày thấy thống khổ đâu!” Thần thái đến giọng nói của Lạc Tình, giống như là đang dỗ dành đứa trẻ để nó ngoan ngoãn nghe lời vậy.

Văn Hinh nghe xong, mặt liền tái đi, bắt đầu lắc đầu, cô muốn thoát khỏi nơi này.

Lạc Tình điên rồi!

Mà một người điên, chuyện gì cũng có thể làm được!

!

Thấy Văn Hinh đã sợ hãi, Lạc Tình càng cười to hơn, “ Thế nào, sợ rồi à? Đáng tiếc muộn rồi, hôm nay mày trốn không thoát đâu! Đến lúc đó, trước mặt bọn họ, tao sẽ từng dao từng dao một hủy diệt khuôn mặt của mày, xem sau này mày có còn đi quyến rũ đàn ông không, xem bọn họ có còn yêu mày như trước nữa không?

Bọn họ?

Văn Hinh đột nhiên ngưng động tác, cô cảnh giác nhìn Lạc Tình, “ Bọn họ là ai?”

“ Chờ họ tới, mày sẽ biết!” Lạc Tình cười nói, đột nhiên mặt biến sắc, cắn răng nói: “ Lại dám lừa tao, thì đến lúc đó tao sẽ cho mày biết kết quả của việc lừa gạt bốn tiêu thư đây!”

Lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến âm thanh phanh gấp, Du Thần Ích vừa mới xuống xe, liền nhìn thấy xe Tề Nhân Kiệt cũng dừng lại, anh không khỏi nhíu mày.

Tề Nhân Kiệt cũng như Du Thần Ích, thấy Du Thần Ích cũng xuất hiện tại nơi này, đầu tiên anh ngăn người, sau đó sắc mặt trầm xuống.

Nhìn nhà xưởng bỏ hoang trước mặt, Du Thần Ích và Tề Nhân Kiệt không khỏi nhìn đối phương, cả hai bỏ qua nghi ngờ hiểm khích trước đó, không hẹn mà cùng đi thẳng vào trong.

334. Chương 338: Điên Cuồng Trả Thù! 19

Tề Nhân Kiệt và Du Thần Ích vào tới nơi, thấy bên trong trống rỗng, chỉ có Văn Hinh chân bị trói vào cột, cô ngồi trên một chiếc ghế, sắc mặt cả hai đại biến, “ Văn Hinh!” Hai người đồng thời kêu lên tiếng, muốn bước lên cứu cô, nhưng cánh cửa bên trong mở ra khiến cả hai ngưng thở trong giây lát!

Bởi vì bọn họ thấy, bên cạnh Văn Hinh xuất hiện thêm một người, tay người nọ còn cầm một tấm thủy tinh đặt ở cổ của Văn Hinh, khiến tim cả hai như ngừng đập trong giây lát.

“Ha ha.” Lạc Tình cười, lúm đồng tiền như hoa, “ Anh họ à, Tề công tử, rốt cuộc các người cũng đã tới, tôi chờ các người lâu rồi!”

“Lạc Tình?” Du Thần Ích tỏ vẻ mặt khó tin, “ Cô làm cái gì đấy? mau thả Văn Hinh ra!”

Tề Nhân Kiệt cũng bị một màn trước mắt gây kinh sợ, anh không ngờ rằng, kẻ bắt cóc Văn Hinh lại là Lạc Tình, người thoát nhìn có vẻ nho nhỏ yếu ớt.

“ Thả cô ta à?” Lạc Tình ngưng cười, giương mắt nhìn hai người đang đứng cách cô ta không xa, tự nhiên nói: “ Thả cô ta cũng được, tôi cần tiền, các người mang tới chưa? Mỗi người một tỷ, một xu cũng không được thiếu, hơn nữa tôi muốn tiền mặt!”

“ Nếu như mà mỗi người chúng tôi đưa cho cô một tỷ tiền mặt, cô xác định là cô đi được sao?” Tề Nhân Kiệt không nhịn được trợn trắng mắt, thật đúng là đàn bà không có đầu óc!

Lạc Tình tức giận, “ Tôi bắt biết, tôi chỉ cần tiền, rốt cuộc các người mang tới không?” Cô ta nói xong, ghim thủy tinh cửa vào thịt ở cổ Văn Hinh, lập tức Văn Hinh cảm thấy tê tê, máu tươi ứa ra, Du Thần Ích và Tề Nhân Kiệt kinh hãi, vội vàng đáp ứng.

“Tình nhi, cô chờ chút, tôi lập tức cho người mang một tỷ tới!” Du Thần Ích nói xong, vội móc điện thoại ra gọi cho Lam Dật Thần, bảo anh lập tức chuẩn bị 1 tỉ tiền mặt tới đây, sau khi nói địa chỉ Lam Dật Thần có hỏi đã xảy ra chuyện gì, nhưng anh không nói, liền cúp điện thoại.

Tề Nhân Kiệt cũng giống vậy, gọi điện thoại cho thư kí của anh, bảo thư kí mang tiền đến trong vòng nửa tiếng.

Nhìn bọn họ gọi điện thoại xong, rốt cuộc Lạc Tình cười, “ bây giờ còn thời gian, không bằng chúng ta bắt đầu chơi một trò cá cược nhỏ đi, trò gì thì tốt nhỉ?” Cô ta nói xong, nghiêng đầu nghĩ, ra chiều suy nghĩ rất khổ não.

Thấy nụ cười âm trầm trên gương mặt cô ta, lần đầu tiên Du Thần Ích thấy một Lạc Tình xa lạ đến thế, tựa như anh chưa từng biết cô ta vậy, “ Tình Nhi, cô không được làm loạn, chúng tôi đã đáp ứng cho cô tiền, cô phải thả Văn Hinh!”

Anh nói xong, ánh mắt lo lắng nhìn về phía Văn Hinh, đúng lúc này cô cũng nhìn về phía anh.

Thì ra bọn họ chính là người mà Lạc Tình nhắc tới lúc nãy!

Cô nhìn Du Thần Ích, thấy được sự lo lắng của anh, trong lòng đột nhiên cảm thấy vui sướng, có chút cảm động, lại pha chút hạnh phúc dâng lên trong cô.

335. Chương 339: Diên Cuồng Trả Thù! 20

Tề Nhân Kiệt thấy trong mắt Văn Hinh chỉ có một mình Du Thần Ích, nháy mắt ánh mắt anh lộ rõ vẻ âm đạm, bị thương.

Lúc này, Lạc Tình đột nhiên vui mừng nói: “ Chi bằng như này đi, không phải các người bị con đàn bà này dụ dỗ à, vậy thì tôi sẽ rạch vào mặt cô ta một đường, hủy dung cô ta, vậy là các người không bị cô ta dụ dỗ nữa rồi, các người thấy trò chơi này chơi dễ không?” Nói xong, cô ta cầm mảnh thủy tinh dài nhọn bắt đầu múa máy trên mặt Văn Hinh.

“ Không cần !” Du Thần Ích và Tề Nhân Kiệt đồng thời kêu lên, sắc mặt hai người trong nháy mắt trở nên trắng bệch, nhìn chằm chằm mảnh thủy tinh trong tay Lạc Tình, chỉ sợ cô ta sẽ làm gì trên mặt Văn Hinh.

Lúc này, sắc mặt của Văn Hinh cũng thay đổi rồi, cô bắt đầu giằng co một cách kịch liệt. phụ nữ trời sinh đều yêu thích làm đẹp, không ai muốn lưu lại sẹo khủng trên khuôn mặt mình cả, lại càng không muốn xấu trước mặt người đàn ông mình yêu.

“Không cần?” Lạc Tình nhìn Du Thần Ích một cái, lại thấy bộ dáng lo lắng của anh, ý hận trong cô ta càng sâu hơn. Sau đó cô ta nghiêng đầu nhìn về phía Văn Hinh, êm ái nói: “ Mày xem, anh họ tao để ý tới mày, có phải mày đang rất cao hứng đúng không? Có điều, anh ta càng để ý, tao càng hận mày, càng muốn xé rách khuôn mặt mày, xem sau này mày đi gặp anh ta thế nào!”

“Cứ cho là mày phá hủy mặt của tao, nếu như anh ấy thật lòng yêu tao, thì anh ấy cũng không vì mặt tao biến dạng mà thay lòng đổi dạ!” Văn Hình lạnh nhạt nói, lúc này, lòng cô đã tĩnh lại, không còn sợ hãi nhiều như lúc nãy nữa.

Nhưng mà, lời nói của cô lại khiến Lạc Tình thẹn quá hóa giận, “Vậy tao cũng muốn xem chút, xem anh ta có thật tâm yêu mày không rồi!” Cô ta cắn răng nói xong, cầm một con dao lên, đột nhiên dùng lực, chuẩn bị đâm thẳng vào mặt Văn Hình.

“Dừng tay!” Du Thần Ích đột nhiên quát to một tiếng, trên mặt anh hoàn toàn không còn chút huyết sắc nào.

Lạc Tình nghe vậy, nghiêng đầu nhìn sang, đã thấy Du Thần Ích đã tới gần cô ta, từng bước, từng bước một, cô ta lập tức kêu lên, “Đứng lại, đừng tới đây, nếu không tôi liền phá hủy mặt của nó!”

Du Thần Ích nghe xong, quả nhiên không tiến lên phía trước nữa, anh nhìn Văn Hình thật sâu, sau đó nhìn Lạc Tình, lúc này anh mới nói: “Nếu như cô thật sự muốn phá hủy mặt của cô ấy, vậy thì hãy dùng mặt của tôi thay thế cô ấy, tùy cô muốn rạch bao nhiêu đường cũng không vấn đề, thế nào?” Làm sao anh có thể trơ mắt nhìn Văn Hình bị hủy dung trước mặt mình được, anh đã từng nói với cô, chỉ cần có anh ở đây, anh tuyệt đối sẽ không để cô phải chịu thêm bất kì tổn thương nào nữa.

Anh nói xong, ai nấy đều khiếp sợ, ai nấy đều cảm thấy khó tin.

Tề Nhân Kiệt nhìn Du Thần Ích, anh không thể tưởng tượng nổi, không nghĩ tới Du Thần Ích lại yêu Văn Hình tới mức không tiếc chịu đựng đau đớn thay cô như vậy.

(nói đùa chuyện tới mức này k thấy kịch tính lắm)

Lời này vừa nói ra, kinh sợ khắp nơi nơi có người, trên mặt của mỗi người đều lộ ra vẻ mặt không thể tin.

336. Chương 440: Kết Cục - Ân Ái Không Rời! 1

Tề Nhân Kiệt nhìn sau lưng Du Thần Ích, trên mặt anh lộ rõ vẻ không thể tưởng tượng nổi, không ngờ Du Thần Ích lại yêu Văn Hình đến nỗi không tiếc lấy thân thể của mình ra, vì cô chịu đựng đau đớn.

Mà anh....

Văn Hình cũng vô cùng kinh hãi, ngơ ngác nhìn Du Thần Ích, đột nhiên một cỗ hạnh phúc ảm áp đang đầy trong cô.

Chỉ có Lạc Tình, cô ta sau khi nghe lời Du Thần Ích đâm thẹn quá hóa giận, cô ta nhìn Du Thần Ích, đột nhiên phá lên cười, “Không, tôi sẽ để anh thay thế cho nó, tôi muốn anh phải hối hận, khiến cho các người phải hối hận, hối hận vì những gì các người đối với tôi! Cô ta....” Lạc Tình nói xong, quay đầu nhìn Văn Hình, trong mắt cô ta, đột nhiên hận ý chợt lóe lên, “Hôm nay, tao nhất định sẽ không bỏ qua cho con đàn bà này đây!”

Nhưng mà, lời cô ta nói còn chưa dứt, đã nghe thấy tiếng còi cảnh sát từ xa truyền đến, hơn nữa, âm thanh càng ngày càng gần, như là đang tiến về phía hướng này, sắc mặt cô ta lập tức thay đổi, “Các người lại dám báo cảnh sát?”

Lúc này, cả Du Thần Ích và Tề Nhân Kiệt cũng đã nghe thấy tiếng còi cảnh sát, bọn họ liếc nhau một cái, đều cảm thấy khó hiểu như nhau.

Bọn họ cũng không hề báo cảnh sát!

Mà xe cảnh sát tới là có chuyện gì?

Sau đó, bọn họ đột nhiên nghĩ đến cái gì, vội vàng nhìn sang Lạc Tình.

Quả nhiên, Lạc Tình sau khi nghe thấy tiếng còi cảnh sát, lập tức biết mình không trốn thoát được rồi, vì vậy, cô ta phần hận nhìn về phía Du Thần Ích và Tề Nhân Kiệt, nói: “ Tôi đã nói rồi, các người không để tôi sống, tôi cũng sẽ không để cho các người sống tốt. nếu như hôm nay tôi chết, tôi cũng sẽ kéo cô ta làm đệm lưng, khiến các người cả đời này hối hận đi.

Nghe âm thanh càng ngày càng gần, cô ta cắn chặt răng, sau đó nhìn bên cạnh Văn Hinh, trên mặt lộ ra một tia thâm độc.

Cô ta tuyệt đối không thể ngồi tù, nếu cô ta phải ở tù, chỉ bằng cô ta chết đi cho xong!

Nhưng mà, cho dù chết, cô ta cũng không bỏ qua cho Văn Hinh!

Trong lòng cô ta nghĩ, cô ta từ từ giơ con dao lên, mục tiêu chính là Văn Hinh.

Mà bên kia Du Thần Ích và Tề Nhân Kiệt thấy vậy, lập tức cứng họng, sau đó bọn họ liếc nhau một cái, dường như đã có thỏa thuận ngầm gì đó, đang lúc Lạc Tình định đâm Văn Hinh, hai người đồng thời lao tới.

“Văn Hinh, Em không sao chứ?” Tề Nhân Kiệt nhanh chóng cởi trói cho Văn Hinh, sau đó ôm lấy cô, thấy sắc mặt của cô trắng bệch, anh càng thêm lo lắng./

Văn Hinh suy yếu lắc đầu một cái, sau đó nhìn về bên kia, sắc mặt đại biến.

Chỉ thấy Du Thần Ích đã chế phục Lạc Tình, nhưng bởi vì trong tay cô ta vẫn còn con dao, cho nên anh đã bị đâm vào bụng, máu tươi ứa ra, nhiễm đỏ Tây phục.

Cô vội vàng giùng giàng muốn bước qua, Tề Nhân Kiệt thấy thế, đỡ cô đi tới bên cạnh Du Thần Ích, “ Anh sao rồi?”

337. Chương 342: Kết Cục - Ân Ái Không Rời! 3

Lam Dật Thần quét mắt nhìn mấy người xung quanh, sau đó thản nhiên nói: Mình tới xem cuộc vui !” Đáng tiếc lại tới quá muộn, thật là đáng tiếc!

Sau đó, dường như phát hiện ra điều gì, lập tức la lớn: “ Thần Ích, cậu bị thương?” Bộ dạng như quỷ của Lam Dật Thần khiến Du Thần Ích chỉ muốn đánh cho anh này một trận.

Văn Hinh ngồi kế bên cũng cười, có điều nụ cười của cô vừa mới chớm, chỉ trong giây lát, lập tức bị sự đau đớn thế chỗ, “ Đau quá!”

“ Văn Hinh, em làm sao vậy?” Thấy sự khác thường của cô, Du Thần Ích lập tức cảm thấy luống cuống.

“ Bụng em đau quá!” Lúc này, cô cảm thấy từng trận đau đớn kịch liệt, khiến toàn thân cô toát mồ hôi lạnh.

Thấy thế, sắc mặt Du Thần Ích và Tề Nhân Kiệt chợt biến, không biết làm sao. Chỉ có Lam Dật Thần nhìn chằm chằm vào vẻ mặt đau đớn của Văn Hinh, bình tĩnh nói: “ Dường như chị dâu sắp sinh, mau chóng đưa chị ấy tới bệnh viện đi!”

Mấy người luống cuống chân tay đưa Văn Hinh vào trong xe, dùng tốc độ nhanh nhất phi tới bệnh viện, bác sĩ làm kiểm tra cho Văn Hinh xong, xác định, cô sắp sinh, lập tức đưa vào phòng chờ sinh.

Nhận được tin tức này, Diêu Phương vô cùng mừng rỡ, chờ đợi lâu như vậy, rốt cuộc Văn Hinh cũng sắp sinh, mà bà rốt cuộc cũng phải làm bà nội rồi, nhà họ Du cuối cùng cũng có hậu rồi.

Người cao hứng nhất là Du Thần Ích, anh hưng phấn tới mức không biết nói gì, không biết làm gì hơn, chỉ đi tới đi lui trước cửa phòng sinh, đi đi lại lại tới mức mọi người cũng thấy chóng mặt.

Lam Dật Thần thật sự không chịu nổi, kéo anh lại, nói: “Mình nói này, Thần Ích, cậu ngồi xuống một lúc được không? Bác sĩ nói vết thương của cậu tuy không nghiêm trọng nhưng phải chú ý nghỉ ngơi, nếu cậu còn đi như vậy, lỡ có chuyện gì thì lấy ai chăm sóc chị dâu?”

Ai ngờ, Du Thần Ích không thèm lọt tai mấy lời Lam Dật Thần nói, ngược lại níu lấy quần áo Lam Dật Thần, hưng phấn nói: “Mình sắp làm ba!”

“Mình biết rồi!” Lam Dật Thần trịnh trọng gật đầu một cái, trong lòng lại muốn đánh cho anh một quyền, đánh cho anh tỉnh lại.

Sau đó, Du Thần Ích buông bạn tốt ra, lại tiếp tục đi tới đi lui.

Có người vui vẻ, hiển nhiên sẽ có người đau lòng.

Trước Cửa phòng sinh, Tề Nhân Kiệt và Lăng Hạo Hiên cũng đang chờ bên ngoài, cả hai đều tỏ vẻ chán nản, trên mặt toàn là sự mất mát.

Cuối cùng, đang lúc mọi người cùng lo lắng chờ đợi, tiếng trẻ sơ sinh khóc thút thít truyền tới, mọi người lập tức vui vẻ hân hoan.

Cửa phòng sinh mở ra, một y tá đỡ để tới báo tin mừng, “Người nhà Văn Hinh đâu? Văn tiểu thư sinh con trai, hiện tại mẹ tròn con vuông!”

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây là tin tức khiến cả thế giới vui mừng.

Mẹ tròn con vuông!

Văn Hinh nhanh chóng được đưa vào phòng phụ sản, trong phòng bệnh, mọi người luân phiên nhau ôm đứa bé, trên mặt ai nấy đều hiện lên vẻ háo hức, muốn được bế bé.

338. Chương 343: Kết Cục - Ân Ái Không Rời! 4

Văn Hinh nhanh chóng được đưa vào phòng phụ sản, trong phòng bệnh, mọi người luân phiên nhau ôm đứa bé, trên mặt ai nấy đều hiện lên vẻ háo hức, muốn được bế bé.

Cuối cùng, khi đưa nhỏ đến phiên Tiểu Lăng bế, cô nhìn đứa trẻ nho nhỏ trong ngực mình, mắt, mũi đều nhỏ như chưa mở hết, trong lòng tràn đầy vui mừng. Lúc này, Lăng Hạo Hiên cũng đứng bên cạnh, không nhìn được đưa tay trêu chọc đứa nhỏ, gương mặt đẹp trai thường ngày nở nụ cười đầy dịu dàng, khiến Tiểu Lăng không khỏi bồi hồi.

Cô nhìn anh một cái, bỗng nói: “Bác sĩ Lăng, anh xem đứa bé đáng yêu quá này, nếu như mà tôi và anh cũng có đứa nhỏ như vậy thì tốt biết mấy!” Cô nói xong, cúi đầu, mặt bỗng đỏ rực.

Lời vừa nói ra, mọi người đều kinh ngạc, đợi đến khi mọi người phản ứng kịp, đều dùng ánh mắt mập mờ nhìn Lăng Hạo Hiên và Tiểu Lăng. Lúc này, Tề Nhân Kiệt đi tới, quàng tay lên vai Lăng Hạo Hiên, cười tà: “Đúng vậy nha, em xem tên gốc của chúng ta đáng đáp lịch sự tuần tú thế này, cùng Tiểu Lăng thì đúng là phối hợp tuyệt vời, đứa bé tương lai được sinh ra nhất định sẽ rất đáng yêu đấy!”

Nghe vậy, Tiểu Lăng càng thấy có lỗi, Lăng Hạo Hiên cũng không thấy tự nhiên, mặt cũng tự nhiên đỏ ửng lên, thấy vậy, mọi người càng thêm vui vẻ.

Chờ tất cả mọi người ra về, chỉ còn Văn Hinh và Lăng Hạo Hiên, cô nhìn anh nửa ngày, cuối cùng mới cười nhạt nói: “Hạo Hiên, Tiểu Lăng là cô gái tốt, hơn nữa cô bé còn thích cậu, cậu có thể suy nghĩ một chút!” Cô đã sớm nhận ra nha đầu Tiểu Lăng thích Lăng Hạo Hiên, cô chỉ không ngờ nha đầu kia lại thổ lộ tự nhiên như vậy, lại trước mặt bao nhiêu người.

Lăng Hạo Hiên vẫn cúi đầu, nghe lời Văn Hinh nói, chỉ buồn nói: “Cậu chuẩn bị về cùng nhà với Du Thần Ích đấy à?”

Văn Hinh không trả lời vấn đề này, chỉ cười nhìn Lăng Hạo Hiên, “Mình chỉ hi vọng cậu có được hạnh phúc!” Mà hạnh phúc của anh, không phải đến từ cô.

Nghe vậy, Lăng Hạo Hiên rút cuộc cũng ngẩng đầu lên, yên lặng nhìn Văn Hinh, vẻ mặt bi thương, “Mình gây nhiều cho cậu à??” Anh vẫn biết cô chưa từng thích mình, nhưng anh vẫn mặt dày mày dạn ở bên cạnh cô, nhất định là cô thấy phiền rồi.

“Ai nói, phải là mình gây phiền cho cậu mới đúng, cho tới tận bây giờ, vẫn là cậu luôn ở bên cạnh mình, thời điểm mình gặp khó khăn nhất trợ giúp mình, nhưng năm này nếu không phải có cậu, mình đã sớm không kiên trì được rồi.” Nói đến đây, Văn Hinh cũng thật cảm kích Lăng Hạo Hiên, nhiều năm yên lặng đi bên cạnh cô, cô cũng không hi vọng anh cứ như vậy cả đời, cô chỉ hi vọng anh có thể tìm được hạnh phúc của chính mình.

Ngày đó, họ nói chuyện cực kì lâu, cuối cùng, Lăng Hạo Hiên ra về, trên mặt anh cũng nở nụ cười.

Một ngày này, Du Thần Ích tới bệnh viện thăm Văn Hinh, vô tình gặp mẹ mình ngoài hành lang, thấy trong tay bà đang cầm một tờ báo cáo xét nghiệm, anh nghi ngờ hỏi: “Mẹ, trong tay mẹ cầm cái gì vậy?”

339. Chương 344: Kết Cục - Ân Ái Không Rồi! (hết)

Một ngày này, Du Thần Ích tới bệnh viện thăm Văn Hinh, vô tình gặp mẹ mình ngoài hành lang, thấy trong tay bà đang cầm một tờ báo cáo xét nghiệm, anh nghi ngờ hỏi: “Mẹ, trong tay mẹ cầm cái gì vậy?”

Diêu Phương không chú ý tới Du Thần Ích, nên khi anh đột nhiên xuất hiện trước mặt khiến bà giật mình, báo cáo đang cầm trong tay bà đột nhiên rơi xuống.

Du Thần Ích thấy được vẻ mặt hoảng hốt của Diêu Phương, anh khom lưng nhặt báo cáo bị rơi xuống mặt đất lên, thì ra đó là báo cáo giám định AND, phía trên ghi rõ kết quả là có quan hệ cha con, mà đứa bé làm giám định chính là con của Du Thần Ích

Sắc mặt của anh lập tức xịu xuống, anh không vui nói: “Mẹ, con đã nói là không cần làm giám định AND rồi mà? Nếu như để Văn Hinh nhìn thấy, lúc đó cô ấy sẽ nghĩ gì? Nhất định cô ấy sẽ nghĩ là chúng ta nghi ngờ cô ấy, nếu cô ấy tức giận bỏ đi, thì phải làm sao đây?”

“Nếu sợ con bé bỏ đi, vậy thì cưới con bé đi, như vậy thì con bé vĩnh viễn không bỏ con đi được!” Diêu Phương cười khanh khách, làm cho Du Thần Ích sững sốt.

Cười cô?

Vấn đề này không phải anh chưa nghĩ tới, mà mấu chốt là, anh không biết cô có nguyện ý lấy mình không, trải qua bao nhiêu chuyện, cô còn có thể nguyện ý ở cùng mình không.

“Nhưng mà...” Anh do dự.

Diêu Phương dường như nhìn thấu lòng anh, bà cười, “Tiểu tử ngốc, chẳng lẽ con không nhìn ra, Văn Hinh chờ đợi lời cầu hôn của con sao?”

Nghe vậy, Du Thần Ích chấn động, trong lòng lập tức mừng như điên.

Thấy thế, Diêu Phương vỗ vỗ bả vai con trai, “Mau đi đi, mẹ chờ tin tốt của con.”

Một tháng sau, một hôn lễ xa hoa long trọng được tổ chức ở nhà họ Du, một ngày kia, tựa hồ tất cả giới thượng lưu đều tham dự hôn lễ này vậy. Hơn nữa, kí giả từ khắp nơi cũng ùn ùn kéo tới, chứng kiến toàn bộ hành trình của hôn lễ này.

Trong hôn lễ, Du Thần Ích mặc lễ phục màu đen, nhìn đẹp trai mười phần, mà người đứng bên cạnh anh, Văn Hinh mặc áo cưới trắng tinh cũng mỹ lệ mê người, gương mặt được trang điểm kĩ càng xinh đẹp tràn đầy hạnh phúc, khiến ai ai nhìn thấy cũng tràn đầy hâm mộ.

Lăng Hạo Hiên và Tiểu Lăng tới tham gia hôn lễ, Văn Hinh thấy hai người họ nắm tay nhau thật chặt, cô biết anh cuối cùng cũng tìm được hạnh phúc thuộc về riêng mình, cô mỉm cười thỏa mãn.

Lam Dật Thần cũng kéo Trần Ảnh tới tham gia hôn lễ, còn nói nào là người nào cũng có đôi, chỉ có anh cô đơn lẻ bóng, ảnh hưởng không tốt, cho nên liều mạng kéo thư kí tới tham dự, sau đó, chuyện cũng xảy ra.

Tề Nhân Kiệt bị Văn Hinh cố ý mời tới tham gia hôn lễ, sau khi nhìn thấy Trần Ảnh, phúc chốc, anh vọt lên ôm thật chặt cô vào lòng, “ Ảnh nhi, Ảnh nhi, rốt cuộc cũng tìm được em, anh tìm được em rồi!”

“Wey wey Wey, anh không thể giành người được !” Lam Dật Thần giận kêu oa oa, lại bị Văn Hinh kéo lại,. Cô nhìn hai người ôm nhau thật chặt, lại cười thần bí.

Quả nhiên, đúng như suy đoán của cô, Trần Ảnh chính là Ảnh nhìn trong miệng Tề Nhân Kiệt nói với cô, hôm nay cô cố ý mời anh tới, chính là tạo điều kiện để bọn họ ở cùng một chỗ.

Hôn lễ này, tuy nói chỉ là hôn lễ của Văn Hinh và Du Thần Ích, nhưng trong mắt cô, đó là hôn lễ chung của cả sáu người bọn họ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-giam-doc-lanh-lung-xin-diu-dang-chut>